

Giới thiệu Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi

Thể loại: Xuyên không, ngôn tình

Editor: LunaHuang

Chương: 126

Ở hiện đại, Ôn Nhu nàng chính là sát thủ khiến cả hai phái hắc bạch đều phải kiêng sợ, nàng có danh hiệu là "Thiên Diện".

Sau này, tổ chức vứt bỏ nàng, khiến linh hồn nàng xuyên qua trở thành đích nữ của trấn quốc công, tính cách nhu nhược khiến người đời phi nhỏ.

Hắn là Lãnh Triệt, một người không hề giống những gì người ta vẫn nói đến.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên cổ kỳ gả

Editor: LunaHuang

Đế đô Di quốc, vạn người đều đổ xô ra đường, tuyết trắng từ bầu trời cao màu xám xanh không ngừng lá tả rơi xuống.

"Nhìn xem! Đến rồi đến rồi!" Mãn chen trong đám người, đột nhiên có người hô to một tiếng, đưa tay chỉ về phương hướng của Trấn Quốc Công phủ.

"Ai ai ai! Chớ đẩy ta a! Còn xa! Còn chưa đến trước mặt!" Trong đám người có người oán giận, "Có bản lĩnh đến phía trước xem đi! Đừng ở chỗ này chen lẫn từ!"

"Lý công tử! Xem người nói như thế, nghe như thế nào, đều giống mang theo một mùi dấm chua, mọi người nói xem, có đúng hay không a?" Có người chế nhạo trào phúng.

"Không có lý nào như vậy! Chúng ta ai không biết, Lý công tử thế nhưng mỗi ngày nhớ Ôn đại tiểu thư, đáng tiếc a, từ trước nàng không phải người của Lý công tử, đã là người đàn bà dâm đẳng, bây giờ cũng không phải là người của Lý công tử!"

"Người người người! Người nói bậy bạ gì đó!"

"Được rồi Lý công tử, người cũng đừng cãi chày cãi cối, mỹ mạo của Ôn đại tiểu thư mọi người đều biết! Làm nam nhân, người nào không muốn cưới được Ôn đại tiểu thư mỹ kiều nương như vậy? Chỉ bất quá, hắc hắc hắc..." Người nói ý vị thâm trường.

"Phi! Nam nhân không biết xấu hổ này! Cái gì mỹ kiều nương! Nữ nhân như nàng vậy nên ngâm lồng heo! Lại còn dám rêu rao khắp nơi muốn gả ra ngoài!" Một âm thanh bén nhọn mạnh mẽ của phụ nhân vang lên.

"Ô, dô dô! Nương tử nàng nhẹ chút nhẹ chút! Vì phu có thể chưa từng nghĩ tới Ôn đại tiểu thư a!"

"Hừ! Cái gì mà đích nữ Trấn Quốc Công, cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, kết quả là, bất quá chỉ là nữ nhân dâm đẳng bị vạn người phi nhỏ, thật không nghĩ tới nàng còn có thể gả ra ngoài." Có tiểu thư cười nhạt dè bêu, vẻ mặt ngạo mạn đầy khinh thường.

"Suýt! Tiểu thư, nhỏ giọng chút, người Ôn tiểu thư phải gả là Bạch vương."

"Hừ! Bạch vương có gì đặc biệt hơn người! Liên Huyền gia một đầu ngón tay đều không so được, ai không biết, Bạch vương trời sinh bệnh tật, những năm gần đây tựa hồ bệnh nặng hơn, một vương gia bệnh tật yếu ớt, chỉ có thể bị khi dễ! Đây không phải là việc trước mắt chính là minh chứng tốt nhất sao!"

"Tiểu thư người xem, Ôn đại tiểu thư đến rồi!"

Một con bạch mã, trên lưng ngựa một bóng dáng yếu điệu đội khăn hỉ, hàng vạn ánh nhìn hướng đến Trấn Quốc Công phủ chậm rãi di chuyển, tuyết trắng rơi vào trên đầu nàng, trên vai, khiến bóng dáng yếu điệu của nàng thoát nhìn đơn bạc mà lạnh lẽo.

Nhưng mà, rõ ràng xuất giá vốn nên là phi thường náo nhiệt, hôm nay, cái con đường dài này, ngoại trừ chỉ có một con bạch mã ra, ngoại trừ tuyết trắng rơi không tình cảm ra, thì không còn gì nữa, không có âm thanh kèn trống vui mừng, không có hỉ phục đẹp đẽ đồ cưới, thậm chí ngay cả kiệu cũng không có, bách tính ven đường đều chỉ chò bần tán, người người man động, liên tiếp chửi rủa, tuyết một màu trắng, đem giá y đỏ thắm chèn ép cô đơn vắng lặng.

Đây, chính là tình cảnh xuất giá của đích nữ Trần Quốc công.

Di quốc có một tập tục, nữ tử trước khi xuất giá làm ra chuuyện đòi phong bại tục, lúc xuất giá, lấy ngựa thay kiệu, để cho nàng lộ mặt ra trước ánh nhìn của hàng vạn người.

Tuy rằng đây chỉ là tập tục, thế nhưng ở Di quốc rất ít phát sinh ra những chuyện như vậy, lại thêm người xuất giá là Trần Quốc Công phủ chi nữ, vì gả cho một trong sáu vương của Di quốc Bạch vương, có thể nói là vạn người chú ý rồi.

Đột nhiên, chỉ thấy người trên lưng ngựa thân thể có chút lay động, sau đó thân thể ngã về bên phải, cứ vậy mà từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Xuyên qua chi Đại Tế Ti hàng ngày! rất nhanh, liền thấy có máu tươi dọc theo khăn hi tình tế chảy ra, chảy lên nền tuyết trắng, trắng đỏ hòa hợp, cực kỳ chói mắt.

Con ngựa trắng phảng phất giống như có linh tính, cảm thấy được người ngồi trên lưng ngựa ngã xuống đất, cũng không rời đi, chỉ là móng ngựa đạp bên người nữ tử, khi thì dùng miệng cọ cọ vào vai nữ tử, khi thì nhìn bốn phía, ngựa cổ hí, hình như mong chờ bách tính xem náo nhiệt xung quanh có thể hỗ trợ vậy.

Nhưng mà, không ai trong đám người đi ra, bọn họ chỉ là mắt lạnh quan sát, hoặc đồ kị, hoặc cười nhạt, có thể bọn họ đang suy nghĩ, một nữ tử không biết liêm sỉ như vậy, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành thì thế nào, chết ở chỗ này mới là tốt nhất.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy đầu óc mê mẩn, trong miệng có vị ngọt của máu tươi, rõ ràng nhắm chặt hai mắt, lại cảm thấy trước mắt có vô số ảo biến xuất hiện, không ngừng nghe được những âm thanh chữ rủa dừng mãnh bay thẳng vào tai, tựa hồ đem nàng bao phủ, ngột thở rất khó chịu.

Còn có hàn ý lạnh thấu xương, lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi đem nàng nuốt chửng.

Không! Sai!

Ôn Nhu bỗng dưng mở mắt ra! Một mảnh phi sắc sương mù liền rơi vài mi mắt, tách hình ảnh ảo biến trước, đầu óc mê mẩn, nhưng bên tai nghe tiếng âm ỉ không ngừng.

Sự cảnh giác của sát thủ khiến nàng ngay lập tức kết hợp suy nghĩ trước mắt, nhanh chóng gạt đi cái khăn màu đỏ che tầm mắt của nàng, bất chấp hàn ý, mạnh mẽ đứng lên!

Chỉ thấy, người vậy xem như hít phải một hơi lạnh, tiếng động lớn vốn có liền nhất thời im lặng, người không chớp mắt nhìn chăm chăm chiếc khăn hi vừa rơi của Ôn Nhu, chỉ là kinh ngạc của nàng cử động, càng nhiều hơn chính là bị dung mạo của nàng làm khiếp sợ.

Tay thon thả, da nõn nà, cổ như ấu trùng, răng như tê bầu, trán bóng loáng, hai mắt thanh khiết thấu đáo, như thể phảng phất hết những thứ hỗn độn của trần thế, mũi cao, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, tóc búi đơn giản, chỉ có một cây trâm hoa hải đường ngọc bích gài trong tóc, mi tâm có một điểm chu sa, làm lộ ra dung nhan như tranh vẽ làm khuynh đảo mọi người.

Quả thực, là trăm nghe không bằng một thấy mỹ nhân!

Nhưng mà, ánh mắt của Ôn Nhu vừa chạm đến đến, đúng là nàng chưa từng thấy qua cảnh tượng, người vận trang phục cổ đại đứng chen lẫn trên đường, phía sau đoàn người là các lâu cổ kính từ lâu, còn có, trên người nàng còn có hồng trư y thêu uyên ương hí thùy, trên tay phải có cầm khăn tơ lụa đỏ thắm.

Đây là giá ý của cô đại, làm sao lại mặc trên người nàng? Tại sao nàng lại ở cái chỗ này?

Đây là cái tình huống gì? Nàng nhớ mình bị tổ chức vứt bỏ, mặc kệ nàng liên lạc thế nào thì cũng không cùng tổ chức liên lạc được, sau đó, nàng đến Giang Hộ, phải hoàng thành nhiệm vụ tổ chức giao cho nàng, nàng còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, lại ——

"Nhìn xem! Nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Trước mặt mọi người như vậy gạt khăn che mặt! Không biết cảm thấy thẹn! Không biết cảm thấy thẹn!" Có người phi nhỏ.

"Lão nương cũng nói rồi nữ nhân không biết xấu hổ như vậy thì phải mang đi ngâm lồng heo! Thật không nghĩ đến cư nhiên có thể vô sỉ đến loại tình cảnh này!"

"Chep chep, lão tử nói trên đời chưa từng thấy người đẹp như vậy!"

"Phi! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này!"

"Đúng đó đúng đó! Chúng ta còn phải xem xem nữ nhân này như thế nào đi ra ngoài!! Đây chính là kỳ cảnh trăm năm khó gặp."

"Thật bần! Cũng xuất giá rồi mà mặt cũng không lau sạch sẽ, khoe miệng cũng còn vuron máu!"

"Thật mất hứng, còn tưởng rằng nữ nhân không biết xấu hổ này sẽ té chết chứ."

"Nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì!"

Nam nhân đều kinh hãi thán, nữ nhân đổ kị, âm thanh chửi rủa và tán thưởng không ngừng truyền vào trong tai của Ôn Nhu.

Nghe nói người muốn cạy bả ta? [xuyên nhanh].

A! Dâm phụ? Giày rách? Đáy lòng của Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nguyên bản còn sót lại ở trong mắt kinh ngạc chậm rãi bị lạnh lẽo bao trùm, như lúc này băng hàn khí trời.

Nàng là sát thủ, nàng bất luận là phải đối mặt với trường hợp nào nàng cũng có thể làm được bởi nàng đủ bình tĩnh, nàng không ngốc, nàng nhớ rõ bị đạn bắn xuyên qua thái dương, hôm nay nàng xuất hiện ở đây như vậy ở địa phương dị phục dị cảnh, tám mươi phần trăm có thể là, nàng chuyển kiếp, dùng thân thể của người khác để lấy sinh mệnh mới.

Mà nhìn tình huống trước mắt, ước chừng là chủ nhân của thân thể này phải xuất giá, mà xung quanh toàn là những ánh nhìn khinh bỉ những lời nói phi nhỏ, là đang cười nhạo nàng.

Có một số ký ức của chủ cũ liên tục tràn vào trong não nàng, trong nháy mắt Ôn Nhu cảm thấy đầu óc có chút mê man, cổ nhắm nghiền hai mắt, ký ức liên tục tràn vào não của nàng.

Bỗng dung mờ mắt ra! Ánh mắt trầm lãnh như băng khiến mọi người xung quanh không khỏi ngẩn ra, phảng phất bị một cổ hàn khí không rõ ở đâu khiến cho không dám mở miệng tùy ý nói linh tinh.

"Đạp Tuyết, đi thôi." Giơ tay lên lấy mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, đem máu trong miệng hun hăng nuốt xuống bụng, duỗi tay vỗ vỗ lên lưng con ngựa trắng bên cạnh, trong miệng Ôn Nhu tự nhiên phun ra một cái tên, sau đó giơ tay lên một cái, đem cầm bạc cầm trong tay ném xuống đất.

Không phải là danh tiếng kém một chút? Không phải là già chồng? Lại không phải đi long đàm hồ huyết, cứ như vậy một chút việc nhỏ, nàng căn bản không để vào mắt, điều này có thể làm cho Ôn Nhu không chịu nổi những lưu ngôn phi nhỏ mà cần lưỡi tự sát, mà nàng không phải lại đại tiểu thư Ôn Nhu mềm yếu kia mặc người khác chen ép nữa! Ôn Nhu nàng tỏ ra một ánh mắt không quan tâm thế tục!

Trong mắt của hàng vạn người, Ôn Nhu dắt cương ngựa, nén hàn ý xuống, ngẩng đầu, từng bước một đi đến Bạch vương phủ.

Muốn nhìn nàng bị chê cười? Cũng không biết ngày sau là ai xem ai chê cười, Bạch vương, già thì có làm sao đâu!

Nhu đi xa, đủ loại màu sắc hình dạng ngôn luận tùy ý cuốn lên.

"Ha ha... Có ý tứ, thật đúng là thú vị." Trong một trà lâu trên gác, trên đài gác đối diện đường, một gã hắc y nam tử nâng lên ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt cười ra tiếng, "Đây là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ bị người người phi nhỏ trong truyền thuyết sao? Quả nhiên là mỹ nhân."

Một đôi mắt xéch hẹp dài, sóng mắt nhàn nhạt lưu chuyển, thoáng như phong cảnh Giang Nam, lăng mi ngọn núi, mũi cao ngất như ngọn núi, đôi môi mỏng tước gọi cảm, trên đầu đỉnh đầu hắc ngọc quan bốn tất, mái tóc đen như mực rũ xuống trước ngực, cả người quanh thân tản ra nhàn nhạt quang vịnh, khiến cho nam tử mặc y phục màu nâu bên thân cũng không khỏi sợ hãi nam tử tuấn mỹ như tiên tử này.

"Hồi công tử, là thật." Nam tử mặc y phục màu nâu nhìn theo bóng dáng càng ngày càng xa, không khỏi nhú mày, hẳn không nghĩ ra, một nữ nhân bị người người phi nhỏ như vậy có gì chỗ đáng giá để công tử chú ý.

"Không nghĩ tới đại ca phải lấy một nữ nhân thú vị như vậy." Ánh mắt của nam tử rơi vào trên bóng lưng của Ôn Nhu, khóe miệng hơi nhếch lên, "Ngũ đệ cũng thú vị, cứ nhiên đem nữ nhân như thế tặng cho đại ca."

Có ý tứ? Hẳn có thể không cảm thấy, mi của nam tử mặc y phục màu nâu nhú càng lúc càng chặt.

"Mộc Phong, sao lại cau mày, thế nhưng cảm thấy ta nói sai? Từ xưa đến nay, chưa từng có vị nữ tử nào ở thời điểm xuất giá trên đường xốc khăn hi, lại tự mình đến nhà phụ gia?" Hắc y nam tử đem đường nhìn thu hồi, lại lần nữa nhấp ngụm nước trà, hướng Mộc Phong bên cạnh liếc mắt.

"Cái này... Đích xác không có, " Lâm Mộc Phong vội vã trả lời, "Chỉ là vì thần đang suy nghĩ, công tử không đi hướng Bạch vương gia ăn mừng?"

"Ăn mừng tất nhiên là không cần, lễ cũng sắp đến, ta nhớ kỹ đại ca thế nhưng từng nói, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lúc này đi, bất quá là không thức thời, thôi đi." Nam tử đem tách trà trong tay buông xuống, chậm rãi đứng dậy, "Đi thôi, náo nhiệt xem xong rồi, chúng ta cũng nên đi, đỡ phải nhìn chăm chăm người của chúng ta chăm chăm, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi tiến công chiếm đóng thượng tướng."

"Vâng."

Một chỗ khác.

"Gia, Huyền Vương gia đi." Xa xa trông thấy hắc y nam tử đi ra từ trà lâu, Kham Diệc hướng lưng của lam y nam tử bẩm báo.

Nam tử lộ ra gương mặt nhu hòa góc cạnh, một đôi mắt phượng, dung mạo cùng hắc y nam tử lúc nãy có ba phần tương tự, có thể nói là ngũ quan tuấn mỹ, da trắng nõn nà, phối cùng hẳn là một thân hải lam sắc bảo, càng lộ ra vẻ tuấn đạt phi phàm.

"Ừ." Nam từ áo lam khẽ gạt đầu, ánh mắt nhìn về phía Bạch vương phủ, khẽ mỉm cười, "Không thể tưởng, Bạch vương cưới vợ, cư nhiên cũng có thể khiến cho Huyền vương hứng thú."

"Gia, nếu không phải Thanh Vương gia đề ra, sợ là gia ngày hôm nay cũng không có náo nhiệt đến xem." Kham Diệc cười nói.

"Mọi người đều biết đại ca thân thể không tốt, Ngũ đệ nháo như thế, chẳng phải là cấp đại ca bệnh tình họa vô đơn chí sao? Ta thật thay đại ca lo lắng." Nam từ áo lam lộ ra ưu sầu thần tình, nhưng mà tự hấn đáy mắt lưu lộ ra ngoài, cũng sâu đậm tiếu ý.

"Gia, có muốn hay không đi cấp Bạch vương gia tặng hạ lễ?"

"Hạ lễ tự nhiên phải tặng" Nam từ lam y khẽ mỉm cười, "Đại hôn của đại ca, làm huynh đệ nếu không tặng chút hạ lễ, chẳng phải để người chê cười? Bất quá có người chờ không kịp hạ lễ lúc này."

"Vâng, tiểu nhân hiểu rõ."

Tuyết rơi ngày một to, lại không cách nào giải tán bách tính xem náo nhiệt, trái lại càng hăng hái tăng mạnh, người người đều suy đoán Ôn đại tiểu thư này gả đến Bạch vương phủ thì như thế nào, đó là đối với quốc gia đại sự, bọn họ cũng không có quan tâm như vậy.

"Khụ khụ khụ..." Một trận nhẹ nhàng tiếng ho khan, từ cửa sổ khất hoa truyền ra, mang theo một chút khăn khăn, "Túc Dạ."

Âm thanh đó như lúc băng tuyết tan rã vậy, có chút tình cảm ấm áp, nhưng càng nhiều hơn chính là băng lãnh, phảng phất có thể dựa vào gần, rồi lại vĩnh viễn vô pháp tới gần.

"Gia, hôm nay là đông chí, thuốc ta đã mang đến rồi." Danh hoán Túc Dạ nam tử đáp.

"Ừ, bùng tôi đi." Ngón tay thon dài trắng nõn, nhận lấy chén thuốc từ Túc Dạ.

"Túc Dạ, có lời muốn nói?" Âm thanh của nam tử nhẹ nhàng truyền đến, khiến Túc Dạ nhất thời quỳ một chân xuống đất.

"Gia, Túc Dạ có một chuyện không hiểu." Túc Dạ nói lý, lộ ra một chút tức giận bất bình.

Trầm ngâm chỉ chốc lát, giọng nam vang lên lần nữa, "Ta biết các người đang suy nghĩ gì, đứng lên mà nói thôi."

Gia vì sao lần nữa nhường nhịn, Thanh vương quả thực chính là khinh người quá đáng!" Túc Dạ hận hận nói, trong mắt bính ra bén nhọn quang, "Bọn họ chính là nhìn chuẩn vào đông đến rồi, lại như thế đối gạt người! Năm kia là đưa tới nữ tử Tây Vực! Năm ngoài lại đưa đến mấy vị tiểu thư thứ nữ của mấy đại nhân! Năm nay lại là —— còn là vị trí chính phi! Túc Dạ thay gia bất bình!"

"Túc Dạ, ta đã nói, không muốn lặp lại."

"Túc Dạ luống cuống, thỉnh gia thứ tội." Nghe được âm thanh của nam tử giọng sáng không sợ hãi, Túc Dạ lập tức đem trong mắt sắc bén thu liễm.

"Đi thôi, thay ta nghênh tiếp Ôn tiểu thư, tuy nói từng là nữ nhân của Thanh vương, nhưng là hoàng thượng khâm ban cho, chậm trễ lại không tốt." Khẩu khí của nam tử nhàn nhạt, nghe không ra âm lạnh, "Trong phủ chuyện, liền toàn quyền giao cho người."

"Vâng, Túc Dạ tuân mệnh."

Khẩn cấp như vậy, có đúng hay không năm nay vào đông nhất định phải chỉnh ra chút gì? A...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sơ lập uy tín

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn đại môn sơn đỏ trước mặt, trong mắt quang lưu chuyển bất định.

Hôm nay vào cánh cửa này, ngày sau đây là nhà của nàng rồi?

Nhà? Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, nhà cái dạng gì có thể gọi là 'nhà'?

Bởi vì Bạch vương yêu cầu, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, cho nên nơi cửa chính chỉ có mấy người đón dâu nha hoàn bà tử, đại môn của vương phủ

không có giăng đèn kết hoa, vắng ngắt, càng lộ ra cuộc hôn lễ này không giống tầm thường.

Độ lượng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, một không muốn gả, một không muốn thú, cuộc hôn nhân như vậy, còn hy vọng xa vời cái gì?

Ôn Nhu lại không thèm để ý, cuộc sống của nàng, chẳng bao giờ trông cậy quá vào hôn nhân, cũng chẳng bao giờ trông cậy quá vào nam nhân, nàng đã được trùng sinh, cuộc đời như vậy, nàng không muốn lại phải vì ai mà sống nữa, nàng thâm nghĩ vì mình mà sống.

An bình sinh hoạt không có gì không tốt, nàng đời này muốn an tĩnh sinh hoạt.

Muốn nói đặc biệt, đó là đứng ở trước mặt mấy nha hoàn bà tử, nam tử trẻ tuổi mặc miên bào màu xám nhạt chấm đất, chỉ thấy mặt hần tuấn lãng, vốn cũng nên là một công tử khí chất khỏe mạnh, hết lần này đến lần khác bị biểu tình lạnh như băng trên mặt hần chèn ép xuống, càng nhìn nàng đi bộ mà đến, khăn hi lại không mang của Ôn Nhu, đẩy mắt lộ ra một sự kinh ngạc, một sự chán ghét, rồi rất nhanh biến mất.

Tuy rằng tình cảm trong mắt của Túc Dạ biến mất rất nhanh, nhưng vẫn là bị Ôn Nhu chính xác bắt được, Ôn Nhu không khỏi đem nang từ đó quan sát sơ qua một lần, có thể đem tâm tình ẩn giấu hoàn hảo, cũng không phải là người đơn giản.

"Thuộc hạ Túc Dạ, là đại quân sự của Bạch vương phủ, thay Vương gia nghênh tiếp Vương phi." Mặc dù không tình nguyện, Túc Dạ vẫn là nhất mực cung kính cấp bậc lễ nghĩa đều có đủ, "Vương phi một đường đến đây, đứng giờ vừa lạnh vừa phạt, thuộc hạ đã sai người ở chính sảnh đốt chậu than lửa, liền đưa Vương phi vào."

Ôn Nhu khẽ gật đầu, đem cương ngựa trong tay giao cho gã sai vặt đang tiến đến, theo Túc Dạ tiến vào bên trong phủ, nàng quả thực rất lạnh, quả thực cần một chút lửa than.

Không hỏi nàng vì sao mà đi bộ đến, không hỏi nàng vì sao sớm đem khăn hi tháo xuống, thậm chí ngay cả quá nhiều kinh ngạc cũng không có, tất không phải là không có nghe phôi thiên cái địa lưu ngôn phi ngữ còn có thể đối với nàng tôn trọng như vậy, một quả sự nhỏ nhò liền có thể có được sắc mặt hi nộ cũng không lộ ra, đem tâm tình che giấu tốt như vậy, như vậy, chủ nhân của cái vương phủ này lại là người như thế nào?

Không có hăng hái đi thường thức cảnh trí bên người, bởi vì lúc này nàng phải đi tiếp thu ký ức của chủ nhân thân thể đang tuôn ra trong đầu.

"Người đến, đem xiêm y đã được chuẩn bị xong đến, đưa Vương phi đến nội thất hoán xiêm y." Cước bộ mới bước vào chính sảnh, liền nghe được Túc Dạ hướng một phân phó.

"Nga?" Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu nhướng lên một cái, không cùng nha hoàn dẫn đường đi vào trong, chỉ là quay người lại, nhìn Túc Dạ phía sau.

"Mong rằng Vương phi thông cảm, gia thân thể luôn luôn không tốt, lễ này tự là không thể toàn bộ rồi." Túc Dạ không nhanh không chậm giải thích, "Xin hãy Vương phi trước đến nội thất thay xiêm y ấm áp, trời giá rét đất đông lạnh, thân thể của Vương phi quan trọng hơn."

Không có kiêu hoa nghênh tiếp, không có tân khách khách hi, không có tam bái cửu gối, không có động phòng hoa chúc, cái thành hôn này, quả là cho người khác cười đến vạn năm.

Bên ngoài thị nữ không nhìn được ý cười, lấy tay che miệng lặng lẽ cúi đầu, giấu sự hèn mọn ở đáy mắt, người nào mà không biết Trần Quốc Công phủ Ôn đại tiểu thư Ôn Nhu mỹ mạo chỉ là một cái giày rách, có thể có người thủ cứ cho là tốt, còn trông cậy vào bái thiên địa nhập động phòng sao?

"Đa tạ đại quân sự quan tâm," Ôn Nhu không để ý tới Túc Dạ nữa, trong ánh mắt của Túc Dạ hơi khiếp sợ ngồi xuống ghế chính ở bên phải, trong mắt kia quang mang băng lãnh khiến cho Túc Dạ lần nữa giật mình kinh ngạc, chỉ nghe Ôn Nhu lạnh lùng mở miệng, "Ta là vương thượng khâm ban cho Bạch vương phi, hôm nay vào cái cửa này, ta đó là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, ta nói có đúng không? Đại quân sự?"

Túc Dạ hơi run sợ, không biết Ôn Nhu này đang muốn nói đến chuyện gì, vẫn là gật đầu đáp: "Vương phi nói không sai"

"Như vậy ——" Ôn Nhu dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bên cạnh bàn trà, cố ý đem lời nói kéo dài, ánh mắt lạnh như băng nhẹ nhàng quét lên người của từng người ở sảnh chính, ánh mắt tràn đầy sắc bén, khiến cho đám hạ nhân ở đây cảm thấy lưng tự nhiên lạnh, "Không biết người đời bọn vương phi bất kính người, phải xử trí như thế nào?"

Khỏe miệng của Ôn Nhu cong lên mỉm cười, ánh mắt tròng vào người của hai thị nữ đang đứng cúi đầu, "Vừa nãy là ai cười ta tới? Là muốn ta đem các người ra đây, hay là muốn tự mình bước ra."

Chỉ thấy vai của hai thị nữ lạnh run, sau đó "phịch" một tiếng quỳ trên đất, trán hung hăng đập xuống mặt đất lạnh như băng của buổi sáng, run rẩy mở miệng: "Vương phi tha mạng."

Vòng giải trí chó ảnh đế! Vương phi tha mạng!"

"Nga? Ngẩng đầu lên, để bọn vương phi nhìn."

Đám thị nữ do dự một chút, người run rẩy chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ôn Nhu cư cao lâm hạ cư cao lâm hạ nhìn các nàng một dáng dấp điềm đạm đáng yêu, nhân thân như sương, nói "Dung mạo tốt như thế, không chừng

còn có thể theo bốn phi trở thành tỷ muội."

Một cái chớp mắt, sắc mặt của đám thị nữ trắng bệch được thay thế bằng sự vui sướng, Túc Dạ lần nữa lại kinh lặng, ngụ ý này rất rõ ràng, là cấp Vương gia nạp thiếp, có thể từ nhà nào lại chủ động cấp trượng phu nạp thiếp? Huống chi là mới nhập môn thê tử!?

"Chi bất quá ——" Ôn Nhu nhất cú chuyển ngoặt, phả vờ về mặt mong chờ của đám thị nữ, "Đáng tiếc dung mạo tốt như vậy, các người nói, có ai sẽ đường hồ vi hoạn? Hôm nay các người có thể đối với ta cười nhạt, không chừng ngày mai các người là có thể cười lên trên cổ ta, đối với các người nhân từ, chính là đối với ta bất nhân từ, cho nên ——"

"Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ cũng không dám nữa! Nô tỳ ngày sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ của người! Cầu người bỏ qua cho nô tỳ đi! Không nên đuổi nô tỳ ra phủ!" Thị nữ từng chút từng chút dập đầu, trăm muện tiếng va chạm quanh quẩn ở trong sảnh đường, để cho mọi người cũng không khỏi nhủ mảy.

"Yên tâm, bốn vương phi còn không đến mức vô tình như vậy, sẽ không để cho người một cô nương gia nhu nhược như thế lưu lạc bên ngoài khí trời rét lạnh." Ôn Nhu nói xong vân đạm phong khinh, phảng phất giống như là thực sự đồng tình người trước mặt, sau đó phân phó nói cho Túc Dạ đang ở một bên nói: "Đại quân sự, trong phủ còn nam nhân nào chưa thành gia?"

Thị nữ nghe xong câu nói này của Ôn Nhu, đồng thời đầu ngẩng mạnh, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, kinh khủng muôn dạng, máu từ trên trán của các nàng chảy xuống, sắc mặt trắng bệnh càng thêm trắng một bậc.

Hồi Vương phi, chỉ có hậu viện Hoàng thúc bữa cui..." Túc Dạ cau mày.

"Không! Ta không lấy chồng! Ta không lấy chồng! Vương phi! Vương phi! Cầu người tha cho ta đi!" Thị nữ hướng Ôn Nhu dùng đầu gối đi đến, một mặt cầu xin tha thứ, "Hoàng thúc đã năm mươi mấy rồi! lại còn què một chân! Gã cho hán nô tỳ sẽ chết!"

"Ai nói cho người gã cho hán? Không phải sợ, bốn vương phi chỉ là đem người đưa cho hán mà thôi." Không muốn cùng thị nữ nói những lời vô nghĩa, Ôn Nhu nhìn về phía gã sai vặt đang đứng ở hai bên trái phải, tuy là cười nhạt một tiếng, thế nhưng nụ cười kia lại có thể hàn thấu nhân tâm, "Đem nàng đưa đi cấp Hoàng thúc, liền nói là phần thưởng bốn phi cấp cho hán."

"Vâng! Tiểu nhân tuân mệnh!" Bị ánh mắt ôn nhu làm kinh sợ, gã sai vặt không dám có chút do dự, mặc kệ thị nữ giãy giụa, đem nàng kéo xuống.

Nhìn thị nữ bị bắt ở phía xa, hạ nhân khắp phòng không khỏi hết hồn, còn nghe được âm thanh kêu gào cầu xin tha thứ của thị nữ bị bắt đi còn quanh quẩn ở chính sảnh, cho người đồng tình, người nào không biết Hoàng thúc có khuynh hướng ngược đãi, nên đã năm mươi mấy vẫn không có lấy được vợ....

Xem ra, vị tân vương này, không giống theo như đồn đãi Ôn Nhu mềm yếu...

Mọi người nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của Ôn Nhu đang ngồi ở ghế chính bên phải, giả y đồ rực, trong mắt tàn ra sự sắc bén băng lãnh khiến cho người khác không dám chạm đến, phảng phất bọn họ nhìn đây không phải tân nương tử mà là Tu La đến từ địa ngục môn.

"Như vậy, còn người? Có đúng hay không cũng muốn giống nàng một dạng cầu xin tha thứ?" Ôn Nhu đem đem đường nhìn từ thị nữ bị bắt phía xa thu hồi, chuyển ánh nhìn rơi vào trên người của thị nữ trước mặt, khóe miệng cười, khiến người sợ hãi đến cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giết gà dọa khỉ

Editor: Luna Huang

"Vương phi! Van cầu người buông tha Tô tỷ đi! Tô tỷ không phải cố ý muốn mạo phạm Vương phi!" Còn không chờ Tô tử đang quỳ gối dưới đất mở miệng, từ một bên một tiểu nha hoàn đã lao ra, trước hướng Ôn Nhu nặng nề dập đầu vài cái, sau lại ngẩng đầu cầm lấy tay áo của Tô tử, gương mặt lo lắng khẩn trương, "Tô tỷ! người mau hướng Vương phi cầu xin tha thứ cầu xin tha thứ a! Đại quân sự, người giúp Tô tỷ một tay đi! Đại quân sự!"

"Đại quân sự, người phải giúp thị nữ này cầu tình sao?" Ôn Nhu khẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Túc Dạ, ánh mắt của nàng tràn đầy hàn ý, khiến Túc Dạ có chút không dám nhìn thẳng.

Còn không chờ Túc Dạ mở miệng, Tô tử đẩy tiểu thị nữ thay nàng cầu tình ra xa, thẳng tắp nhìn Ôn Nhu, không lớn không nhỏ nói: "Tô tử không cần bắt luận kẻ nào cầu tình, Tô tử không có sai!"

Nhìn thủ đoạn mới vừa xử trí với Liên nhi, vị tân Vương phi này tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng, cho dù buông tha nàng, cũng sẽ để cho nàng giống Liên nhi một dạng sống không bằng chết, nàng không ngốc, từ nhỏ nàng đã bị bán vào hào trạch làm thị nữ, loại chuyện giết gà dọa khỉ này, không phải lần đầu tiên này được nhìn thấy, chỉ là không nghĩ sẽ có một ngày phát sinh trên người mình.

"Đúng, người không có sai, bất quá người chỉ là một thị nữ cười chế giễu một nữ nhân giàu có đáng thương, vừa nhìn đã bị vạn người phi nhỏ là đâm phụ, giày rách." Ôn Nhu chỗ ngồi đứng lên, đi tới bên người Tô tử, người hơi cúi, nhìn chăm chăm vào diện mạo xinh đẹp của Tô tử, "Ta nói có đúng không?"

Tuy rằng Tô tử đã sớm chuẩn bị khiến cho bản thân đủ lãnh tĩnh, thế nhưng đối mặt với Ôn Nhu không có chút ôn độ nào lại phảng phất như nội tâm của nàng bị xuyên thủng bằng ánh mắt, nàng vẫn không thể tự mình khống chế, cổ ớn lạnh nổi lông, Tô tử nhìn thẳng vào hai mắt của Ôn Nhu, không chút kiêng kỵ nào nói: "Lẽ nào Vương phi cho rằng Tô tử nói không đúng? Vương phi người chính là bị vạn người phi nhỏ là giày rách, không xứng làm Bạch vương phi."

Lời của Tô tử vừa nói ra, đừng nói là hạ nhân đang đứng đầy ở chính sảnh, mà Túc Dạ, cũng bị khiếp sợ không thôi, con mắt chăm chú nhìn trên người của Ôn Nhu, hẳn muốn biết, Vương phi mới nhập môn này sẽ có phản ứng như thế nào.

"Ừ, có cốt khí, có can đảm." Ngoài ý liệu, Ôn Nhu không có giận tím mặt như trong tưởng tượng của người bên ngoài, nét mặt như trước gọn sóng không sợ hãi, "Bỏ vương thích, thế nhưng người nói ra như thế là dĩ hạ phạm thượng, tuy là bỏ vương muốn lưu người, chỉ sợ cũng lưu không được."

Tô tử chấn động, nguyên lai, nàng là muốn chính miệng nàng nói ra những lời dĩ hạ phạm thượng như vậy, xem ra Mẫn phu nhân tính toán sai rồi, vị Vương phi mới đến này không phải là trái hồng mềm mại cho người khác gây khó dễ.

Người là quý của ta.

"Đại quân sự, người xem, tuy là ta có lòng muốn thả nha đầu kia, cũng không được có đúng hay không?"

"Vương phi quân giáo chí phải, ngài là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, mà Túc Dạ bất quá cũng chỉ là thuộc hạ, Vương phi làm chuyện gì cũng không cần thiết phải đến hỏi Túc Dạ." Túc Dạ thấy rõ ràng, trực giác nói cho hẳn biết, Ôn gia đại tiểu thư này không đơn giản.

"Được rồi, vậy mang xuống, trượng tử đi." Ôn Nhu nói xong vẫn đạm phong khinh, cúi đầu lý hoáy đen ngón tay chon đùa, phảng phất nàng muốn lấy không phải một cái mạng.

Vương phi Vương phi! Cầu người buông tha Tô tử đi! Van cầu người!" Mắt thấy Tô tử bị mang xuống cũng không cầu xin tha thứ, tiểu nha đầu vừa nãy lại nhào tới dưới chân của Ôn Nhu thay nàng ta cầu xin.

"Được rồi, đã có người thay người cầu xin tha thứ, vậy bỏ Vương phi liền vòng khai một diện, lại nói, một cô nương dung mạo tốt như vậy, như thế rất đáng tiếc có phải hay không? Cứ như vậy đi, đưa đến quân doanh an ủi tướng sĩ của quốc gia đi." Hy vọng trong nháy mắt, lại đem người thả vào địa ngục!

"Ha ha ha!" Tô tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó nhanh chóng tránh khỏi sự kim hãm của gãi sai vật, hướng cây cột ở một bên lao đến, rống lên một tiếng, "Ôn Nhu! Ta nguyện rửa người chết không được từ tề!"

Chỉ thấy thời điểm cái trán của Tô tử hung hăng đập vào cây cột, nàng lại đột nhiên ngã xuống, giọng nói nhàn nhạt của Ôn Nhu truyền đến, "Canh giữ nàng thật kỹ, đừng để phát sinh ra những chuyện tương tự nữ, dẫn đi đi."

Ôn Nhu nhìn tay trái trống rỗng của mình, thực sự đáng tiếc một chiếc nhẫn bạch ngọc, như vậy đập vào chân của người hoàn toàn không đem nàng để vào mắt khiến cho chân nàng ta khuy xuống.

Trong khoảnh khắc, nguyên bản chính sảnh còn tỏ ra tình cảm ấm áp nhàn nhạt nhanh chóng bị một tầng hàn băng vô hình bao trùm, ép đến đám người hít thở không thông, đều nom nớp lo sợ nhìn dưới đất không dám thở mạnh.

Người người đều tưởng rằng Ôn đại tiểu thư bị vạn người phi nhỏ kia sau khi tiến vào Bạch vương phi sẽ cảm thấy thẹn mà không ngóc đầu lên được, không nghĩ tới, so với bất kỳ vị phu nhân nào nhập phủ trước đó đều là lợi hại hơn...

Mọi người đều âm thầm thay mình lau mồ hôi, may là mới vừa rồi bản thân không có sai lầm, nếu không...Không dám tưởng tượng...

"Vương phi, trà nóng, trước uống một chén." Túc Dạ nhận lấy trà nóng từ một thị nữ rồi bưng đến, đưa cho Ôn Nhu, Ôn Nhu nhẹ nhàng tiếp nhận rồi nhấp một ngụm, chỉ nghe thấy Túc Dạ lại nói, "Người đến, đưa Vương phi đến Yên Thủy các."

"Vương phi, ngày sau Yên Thủy các sẽ là nơi ở của người, hôm nay người tắt là mệt mỏi, mời theo thị nữ đi nghỉ ngơi."

"Ừ, phiền đại quân sự quan tâm." Ôn Nhu chung trà xuống, liếc mắt nhìn Túc Dạ, rồi đứng dậy đi theo thị nữ.

Tuy những người khác cho rằng Tô tử là tự mình trượt chân té ngã, thế nhưng Túc Dạ thấy rõ ràng, Tô tử là đột nhiên chịu lực chân bị cong lại mà té ngã, xuất thủ của đối phương lại rất nhanh, đến hẳn cũng hầu như không có phát hiện ra, này không phải thấy chiếc nhẫn bạch ngọc rơi xuống đất...

Túc Dạ nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Ôn Nhu trong chốc lát, xoay người hướng Thiên môn rời đi.

Bầu trời mùa đông, lúc nào cũng mù mịt, hình như trên trời cũng có ưu phiền một dạng, không mở ra tiểu sắc, tuyết trắng là tả rơi xuống, lòng bàn tay khẽ mở ra đón lấy, tuyết trắng chợt tan ra trong lòng bàn tay, chỉ để lại cái cảm giác lạnh lẽo, mới đến cho Ôn Nhu cảm thấy nàng vẫn còn sống trên cõi đời này.

Nàng là sát thủ, nàng phải cố gắng đủ kiên cường, cũng phải đủ nhẫn tâm, mới có thể sống sót ở thế giới hỗn loạn này, không phải nàng lãnh huyết, không phải nàng thích lấy mạng người, không nên lấy mạng của hai thị nữ, là nàng buộc phải làm như vậy, ở đây nàng không thể giống như Ôn đại tiểu thư mềm yếu mà sống như vậy.

Nàng nói qua, đời này, không ai được nắm trong tay vận mệnh của nàng, nàng muốn vì mình mà sống.

"Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người." Một tiếng tinh tế âm thanh nhẹ nhàng cắt đứt trầm tư của Ôn Nhu, nghiêng đầu nhìn một cái, là một nha hoàn mi thanh mục tú, mặc một bộ áo bông màu xám xanh, chải song kết, tuổi ước chừng hai tám tiểu cô nương khoanh tay đứng một bên, đôi mắt to mong nước nhẹ nhàng chớp, dè dặt nhìn nàng.

Đại Minh · Từ Hậu Truyền.

Không phải ai khác mà chính là nàng, chẳng biết lúc nào đã ngồi xuống trước bàn trang điểm, trong gương đồng, ảnh ngược lộ ra một nữ tử dung nhan mỹ mạo.

Ôn Nhu không khỏi hơi giật mình, giơ tay lên sờ má của mình, đây là dung mạo kiêu này của nàng sao? Chính xác rất đẹp, như tranh vẽ một dạng.

Thế nhưng trong nét đẹp này, thứ thiếu hụt nhất chính là, sự trưởng thành và suy tính.

Không giống như những nữ nhân khác khi xuất giá phải búi tóc phiền phức, đầu đầy trăm thoa châu ngọc, có thể thấy được nhà của nàng, đối với nàng như người ngoài một dạng, nàng cười nhạt, hận không thể đem nàng xuất môn càng nhanh càng tốt, mà vốn là Ôn Nhu, rõ ràng là đã biết được, lại không có can đảm đi tranh thủ đi tìm hạnh phúc của mình, càng không có can đảm đối mặt với cuộc sống sau này, kết quả là tự kết thúc sinh mạng của mình.

Yên tâm, Ôn Nhu, không nói đến ta mượn thân thể của người, cũng giống như tên họ của chúng ta một dạng, cứ cho là không vì chính ta, ta cũng sẽ vì người hảo hảo sống sót, giúp người đoạt lại những thứ thuộc về người, tuyệt đối không để người ôm hận ở cửu tuyền.

"Đến đây đi, giúp ta tháo gỡ tóc." Ôn Nhu nhìn tiểu cô nương thận trọng kia, phảng phất nhìn thấy một tiểu hài tử cực kỳ đơn thuần, không khỏi khiến nàng cười nhạt một cái.

Chỉ là nàng nụ cười này, để tiểu cô nương có chút thụ sủng nhược kinh kia, hòa tan tất cả sự bất an trong lòng nàng, vội vã đi tới phía sau Ôn Nhu, nhẹ nhàng vì nàng gỡ xuống cây trâm châu trên đầu.

Ai nói tân vương làm cho người ta rất sợ hãi? Nàng cảm thấy tân vương này so với các phu nhân trước ôn nhu hơn nhiều, hơn nữa, tân vương phi lớn lên so với bất luận vị phu nhân nào cũng đẹp hơn.

"Người tên là gì? vốn là thị nữ của người nào?" Xuyên qua gương đồng nàng chú ý cử động tinh tế của tiểu cô nương, Ôn Nhu nhàn nhạt hỏi một câu.

"Hồi Vương phi, nô tỳ gọi Duẫn nhi." Toàn bộ sự chú ý của Duẫn nhi đều đặt lên hết trên búi tóc của Ôn Nhu, rất sợ gỡ không cẩn thận, rơi ra một sợi tóc nào, thời điểm nghe được câu hỏi của Ôn Nhu, ngẩng đầu lên hướng về Ôn Nhu trong gương đồng nở một nụ cười ngọt ngào, lại tiếp tục cúi đầu, "Nô tỳ chưa từng hầu hạ qua bất kỳ vị chủ tử nào, nô tỳ chỉ là một trong những thị nữ ở hậu viện phụ trách bưng trà đưa nước, hôm nay Lâm ma ma đem nô tỳ đưa đến, nói Vương phi người ở đây nhân thủ không đủ, bảo nô tỳ đến giúp đỡ."

Nhân thủ thiếu? Nàng không tin một Bạch vương phủ to như vậy, một chính phi đến thị nữ bà tử cũng không cho an bài nhân thủ, rõ ràng là trước khi sự uy nghiêm của nàng có tác dụng, các nàng không dám tới mà thôi, rất sợ trêu chọc phải một đôi giày rách hưng ác như nàng.

Bất quá, cũng tốt, nàng muốn đạt đến chính là cái hiệu quả này.

"Duẫn nhi phải không? Ngày sau liền lưu lại Yên Thủy các của ta thôi, không cần về hậu viện nữa."

Duẫn nhi ngẩng đầu mạnh, sau đó chỉ thấy hai hàng lệ nóng của nàng chảy ra, "phịch" một tiếng quỳ gối xuống đất, hướng Ôn Nhu dập đầu một cái thật vang dội, "Nô tỳ Tạ vương phi chi điểm! Tạ vương phi chi điểm!"

Cuộc sống ở Yên Thủy các, so với cuộc sống ở hậu viện bưng trà đưa nước thì tốt hơn rất nhiều, tri ân báo đáp, là muốn nha đầu kia hiểu rõ đạo lý này.

Nhà nhỏ bằng gỗ than củi trong lò tách tách mà cháy, thỉnh thoảng lại bắn ra vài đóm tinh tử hỏa, khiến cho gian phòng vốn tràn đầy hàn ý dần dần trở nên ấm áp.

"Vương phi, thị nữ có việc bẩm báo." Thời điểm Duẫn nhi cùng Ôn Nhu trò chuyện về những chủ tử trong vương phủ, bên ngoài lầu các có âm thanh bẩm báo của thị nữ truyền vào.

"Vào đi." Ôn Nhu không có nhìn vào thị nữ, chỉ là tựa ở ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, tùy ý Duẫn nhi vì nàng buộc tóc: "Nói đi, chuyện gì?"

"Đại quân sự để nô tỳ đến bẩm báo Vương phi, Trấn Quốc công tử đến đây chúc mừng."

Ôn Nhu bỗng dừng mở mắt ra!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 4: Trấn quốc công tử

Editor: Luna Huang

Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Đông chi Hải quốc, tây chi Viêm quốc, bắc chi Mạc quốc, nam chi Di quốc, Hải quốc thực lực của một nước cường thịnh nhất, thứ hai Mạc quốc, Viêm quốc và Di quốc tương đương.

Đương niên, thời điểm thái tổ hoàng đế của Di quốc mở rộng giang sơn, là tổ tiên Ôn gia cùng Thái tổ hoàng đế chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử, trong một trận huyết chiến, Ôn Như Cố thay Thái tổ hoàng đế cầm một mũi tên, máu tươi bắn lên chết tại chỗ.

Sau này, Thái tổ hoàng đế xưng đại Di đế vương, thành công cùng với tam quốc chia thiên hạ làm bốn. Cảm động và nhớ nhung ân đức của Ôn Như Cố, truy phong Ôn Như Cố tước vị Trấn Quốc Công, tước vị cho phép tử nữ(con trai, con gái) đời đời kế tục, chỉ là, hậu nhân Ôn gia mặc dù kế tục tước vị Trấn Quốc Công, lại giống nhau xưng Trấn Quốc công tử, mà không phải là Trấn Quốc Công.

Trấn Quốc Công phủ không chỉ có là sĩ tộc môn phiệt, vừa là danh môn vọng tộc, đời đời đều có nhân tài, Trấn Quốc công tử truyền tới đời đời lựa với Ôn Như đã là đời thứ mười, mà tổ phụ của Ôn Như Ôn Tri Tân đã là đời thứ chín của Trấn Quốc công tử, vừa là thừa tướng của đại Di, đời thứ mười của tước vị Trấn Quốc công tử, Ôn Tri Tân không có truyền cho con trai duy nhất của mình mà là truyền cháu gái mà hắn yêu thương nhất, Ôn Như.

Sở dĩ Ôn Tri Tân không có đem tước vị Trấn Quốc công tử truyền cho phụ thân của Ôn Như Ôn Thế Nghi, là bởi vì Ôn Thế Nghi ngâm thìa vàng ra đời, từ nhỏ liền ngu đần bất kham, không học vấn không nghề nghiệp, sau khi lớn lên mỗi ngày ra vào nơi yên hoa liễu hạng, thành một hoàn khổ tử.

Ôn Tri Tân luôn luôn cảm thấy không chỉ có ở đời này của hắn mà đồng lứa nam đỉnh của Trấn Quốc Công phủ cũng y như vậy, cũng là con trai độc nhất, vì để cho nam hài của mình đi vào quỹ đạo, bất luận Ôn Tri Tân thử bao nhiêu biện pháp cũng không thấy tác dụng, dưới sự tức giận chỉ có thể đem hy vọng gửi trên người nữ tử. Vì vậy Ôn Thế Nghi lấy tướng quân chi nữ, ai biết điều này cũng không cứu được "Bệnh nguy kịch" của nhi tử của hắn.

Vì vậy, Ôn Tri Tân chỉ có thể đem hy vọng của mình toàn bộ gửi trên người của một tiểu hài nữ sơ sinh, tuy là danh nữ anh, Ôn Tri Tân cũng thương yêu có thừa, tự mình làm đặt cho nàng tên là Ôn Như, nữ tử dịu dàng như nước, giống thế tử của hắn, cũng may Ôn Như không có cô phụ kỳ vọng của tổ phụ, không chỉ có là cảm kỳ thư họa, mà là công phu quyền cước cũng không kém, càng gấp đôi đáng đáp của tổ mẫu đã qua đời của mình, Ôn Tri Tân càng yêu thích, vào năm Ôn Như mười tuổi, Ôn Tri Tân chính thức công bố khắp nơi, đem tước vị Trấn Quốc công tử đời thứ mười truyền cho Ôn Như.

Sống lại làm phách sủng quân môn lãnh thế.

Nói cách khác, Ôn Như không chỉ có là ngâm thìa vàng ra đời, mà còn lớn lên trong sự yêu thương của mọi người.

Chỉ là, thế sự khó lường, vào năm Ôn Như cập kê, tổ phụ cùng mẫu thân rời khỏi nàng, cũng cùng năm đó, phụ thân Ôn Thế Nghi liền không thèm để mắt đến nàng, mà nàng lại cho rằng phụ thân là sợ nhìn thấy nàng sẽ nhớ tới tổ phụ cùng mẫu thân, nhớ lại hồi ức thương tâm nên không muốn gặp nàng, cũng không oán hận phụ thân.

Từ nhỏ Ôn Như cùng Thanh vương đã có hôn ước, nhưng mà Ôn Như chưa từng thấy qua Thanh vương, càng nghe nói Thanh vương đối với muội muội của mình có chú ý, phiền muộn là lúc một lần dạo chơi trong hoa viên vô tình gặp được một vị công tử, hai người vừa gặp đã thương, lưỡng tình tương duyệt, liền liên tục qua lại, thế nhưng nàng cùng Thanh vương có hôn ước, còn là tiên vương tứ hôn, muốn hủy cũng không hủy được. Vì vậy hai người liền sinh ra ý định bỏ trốn.

Khuynh quốc khuynh thành thì như thế nào, Ôn đại tiểu thư cũng là nữ nhân khuê phòng, nữ nhi nhân gia, thường cùng muội muội thổ lộ tình cảm, chính là muốn cùng người ái mộ cao bay xa chạy cùng muội muội thân cận nhất nói, lại không biết sau cùng không đợi được người trong lòng đến, mà lại chờ được tiếng xấu bay khắp trời xanh.

Bởi vì phá hủy danh tiếng của Trấn Quốc công tử, hoàng thượng hạ chỉ, đem tước vị Trấn Quốc công tử của nàng tước đoạt, chuyển giao cấp muội muội Ôn Tâm, mà nguyên bản Thanh vương cùng nàng có hôn ước, cũng bị hủy bỏ luôn một thể, khiến cho danh tiếng của nàng tệ hơn một tầng, cuối cùng lại không biết vì sao, thánh thượng chỉ hôn cho nàng, để cho nàng phối hôn cùng Bạch vương!

Cuối cùng lưng nàng đeo không được tiếng chửi rủa của thế tục, ngâm hận ý, cắn lưỡi tự sát, để linh hồn nàng mượn xác nàng sống lại! Ôn Như nhìn mình tròn gương đồng một chút, tóc mai ôm bên tai, hương thị nữ vừa bấm báo phía trước khẽ gật đầu, "Trở về nói với đại quân sự, ta lát nữa sẽ đến đó."

Quả nhiên như lời đồn đãi một dạng, dung mạo của Ôn đại tiểu thư nghiêng nước nghiêng thành, đến nàng cũng cảm thấy kinh diễm

"Vâng, Vương phi." Thị nữ cẩn thận lui ra.

"Duẩn nhi, chậm rãi búi tóc, không cần gấp." Liền để cho Trần Quốc công tử từ từ chờ vậy.

Tiền thỉnh, nước trà trong tay của Ôn Tâm lạnh lại thay mới, nóng lại trở nên lạnh, không biết qua bao lâu, Túc Dạ có chút xấu hổ không biết nên ứng phó như thế nào trước mặt Trần Quốc công tử, lúc này, Ôn Nhu mới chậm rãi xuất hiện trong mắt của mọi người.

Chỉ thấy hàng vạn hàng nghìn tóc đen được búi thành một lưu vân kế, trên tóc cài một cây thúy sắc như ý trân, lớp trang điểm cũng được rửa sạch, lúc này không cần phấn trang điểm, một kiện thanh duệ địa nghệ váy, trên vai một kiện tú vân văn thùy vân vân, quả thật là Ôn gia đại tiểu thư danh chấn đế đô, thời khắc này nàng, lại khiến cho mọi người cảm thấy một loại đậm xuất trần thế, phảng phất như tiên tử lạc xuống thế gian, nhất là một đôi mâu tử thanh lãnh, thanh thanh lãnh lãnh, rồi lại thướt thướt triết triết, phảng phất thăm đến đáy lòng người.

Khi Ôn Tâm nhìn đến một khắc kia của Ôn Nhu, ly trà cầm trong tay bỗng nhiên căng thẳng, đáy mắt chợt lóe lên hận ý, lại rất nhanh thay thành thần thái ân cần ân cần, đứng lên hướng Ôn Nhu nghênh đón.

"Tỷ tỷ!" Ôn Tâm tiến đến cầm lấy tay Ôn Nhu, tuy chỉ hai chữ, nhưng mà một tiếng này của nàng, ngữ điệu ôn mềm, giống như âm thanh của linh tước, nhu nhu, mềm, đủ để làm tê dại thần kinh của mỗi người, "Tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi có ý đến vì tỷ tỷ chúc mừng."

Ôn Nhu liền quan sát tình thế vị hảo muội muội này của mình, mặc dù dung mạo không tính là tuyệt sắc, nhưng lại thanh lệ phảng phất là một gốc cây nụ hoa sen chờ nở của sáng sớm mùa hè, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng mê người khiến người lóa mắt.

"Muội muội có chút tâm, tỷ tỷ thực sự là vui vẻ." Ôn Nhu hướng nàng cười nhạt một tiếng, cũng không ngừng ngại gạt tay của Ôn Tâm, đi tới chỗ ngồi xuống, "Trời giá rét đất đông lạnh, muội muội tự mình đến như vậy, nếu là đông lạnh phá hủy thân thể, ta đây làm tỷ tỷ thế nào hướng phụ thân cùng nhị nương ăn nói?"

Đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, có ý đến chúc mừng, nói dễ nghe, nàng cũng không cảm thấy muội muội này của mình lòng và mặt không đồng dạng, đều là giả dối.

"Đâu có tỷ tỷ, tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi làm muội muội làm sao có thể không đến?" Ôn Tâm nói, viền mắt bỗng dung đỏ lên, tiếp đó là giọt nước mắt chảy xuống, một bộ đáng đáng yêu, "Thế nhưng, thật không ngờ Bạch vương gia tuy là không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lại cư nhiên quanh quẩn như vậy, Tâm nhi, Tâm nhi ủy khuất thay tỷ tỷ."

"Ôn thiếu bá sùng thiên kim liệt thê."

Có thật không thay nàng cảm thấy ủy khuất sao?

"Muội muội sao lại nói như vậy, Vương gia ngoài sáng là biểu lộ không mở tiệc chiêu đãi tân khách, thế nhưng thực tế, cũng là đang vì tỷ tỷ lo lắng, nếu như mời tân khách, không chừng lại muốn đổi với tỷ tỷ chỉ trò thuyết tam đạo tứ không phải? Vương gia đây chính là đang vì tỷ tỷ suy nghĩ, vì tỷ tỷ tốt, đại quân sự, người nói như thế có đúng không?"

Túc Dạ cau mày, gia lúc nào nghĩ qua như vậy? Nếu như là vậy, cũng không có thể hủy đi đài của Vương phi, liền cung kính gật đầu xác nhận.

Ôn Tâm thật không ngờ Ôn Nhu sẽ nói như vậy sẽ nói như vậy, hơi ngắc ra một chút, trong lòng suy đoán, nét mặt lại vẫn là một bộ biểu tình lo lắng, "Đó chính là Bạch vương gia đối đãi tốt với tỷ tỷ, thế nhưng, tại sao không có nhìn thấy Bạch vương gia đâu."

Bạch vương gia sẽ đối đãi tốt với Ôn Nhu? Ôn Tâm Nàng không tin, thế nhưng luôn luôn ôn nhu nói với Ôn Nhu, sẽ nói láo sao?

"Vương gia mới vừa bái xong thiên địa, nói thân thể khó chịu, tỷ tỷ liền dìu hán đến Yên Thủy các ngủ rồi." Ôn Nhu tiếp nhận nước trà Duẩn nhi đưa tới, nhẹ nhàng nhắm một ngủm, lại ngẩng đầu nhìn Ôn Tâm, vẫn là vẻ mặt mang theo biểu tình lạnh nhạt, "Thế nào? Muội muội muốn gặp Vương gia sao? Có lẽ là không được, thế nhưng muội muội có chuyện gì muốn gặp Vương gia sao?"

Ôn Nhu vừa hỏi đến cái này, khiến những lời mà Ôn Tâm lời chuẩn bị xong bị nghẹn trong miệng, phun cũng phun không ra, nếu nàng nói không muốn gặp, không thể nghi ngờ là không thể nghi ngờ là mang tảng đá đập chân của mình, nói muốn thấy, có ai trong đại hôn của tỷ tỷ như thế không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng nhìn thấy tỷ phu của mình, truyền ra ngoài chẳng phải là người chê cười sao? Ôn Nhu này, lúc nào học được khua môi múa mép rồi?

Ôn Nhu nhìn ở trong mắt, cười nhạt một tiếng, phân phó Duẩn nhi bên cạnh: "Duẩn nhi, không nhìn thấy trà của Trần Quốc công tử trà nguội lạnh rồi sao? Còn không mau đi hoán một ly khác?"

"Vâng, Vương phi."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ nhưng vẫn là đang trách Tâm nhi, thế nhưng Tâm nhi cũng thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt, Tâm nhi cũng muốn thay tỷ tỷ ở trước mặt Thanh Vương gia nói một nói, thế nhưng... Tính tình của Thanh Vương gia tỷ tỷ cũng là biết đến..." Ôn Tâm điềm đạm đáng yêu điềm đạm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, lấy khăn che mặt, giọt nước mắt trong suốt, đáng đáp thật khiến cho người triu mến.

Di quốc ai không biết người cùng Thanh vương có hôn ước là Ôn Nhu, mà Thanh vương hết lần này tới lần khác đối với Ôn Tâm có tình, lúc này Ôn Tâm có ý nói như vậy, không thể nghi ngờ là muốn cho nàng càng thêm khó chịu.

"Xem muội muội nói, tỷ tỷ làm sao sẽ trách muội muội, tỷ tỷ phải cảm tạ muội muội mới đúng." Ôn Nhu nhàn nhạt tiểu ý nhìn Ôn Tâm, "Nếu không phải muội muội, tỷ tỷ sao có phần hảo nhân duyên của ngày hôm nay? Muội muội nói, đúng không?"

Ôn Tâm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn về mặt vân đạm phong khinh của Ôn Nhu dù cho nàng có nói gì cũng mặc kệ, nàng luôn cảm thấy, Ôn Nhu trước mặt không phải là Ôn Nhu, mà trong lời của nàng, tựa hồ trong lời nói còn có vấn đề khác.

Hừ, làm sao có thể, Ôn Nhu ngu xuẩn kia làm sao sẽ biết chút gì, loại cảm giác bất đồng này, bất quá chỉ là ảo giác của nàng thôi mà.

"Muội muội không cầu thứ khác, chỉ cầu tỷ tỷ có thể sống tốt." Ôn Tâm dùng ánh mắt của chân thành tha thiết không gì sánh được nhìn Ôn Nhu, "Chỉ cần tỷ tỷ có thể hạnh phúc, Tâm nhi cùng phụ mẫu mới có thể an lòng."

Thật không? Nàng thật như vậy vì nàng tốt như vậy sao?

"Thực sự là hảo muội muội, tỷ tỷ nhất định sẽ sống thật tốt, người, tỷ tỷ vừa mới mới vừa vào, Vương gia liền đem nha hoàn bà khắp phòng này thưởng cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể sống không tốt được?"

Mi tâm của Túc Dạ càng nhấn càng chặt hơn, thật là một mắt to một mắt nhỏ cũng có thể nói nói dối được, phải biết rằng, cứ cho là gia không quan tâm, trong vương phủ này các phu nhân đều không phải là tình du địch đáng.

"Nói vậy, Tâm nhi yên tâm rồi," Ôn Tâm dùng khăn chà lau lệ ngăn rơi trên khóe mắt, trong nháy mắt liền đổi lại cười duyên, đi tới bên người Ôn Nhu, thân mật theo nàng, "Thế nhưng, tỷ tỷ, Tâm nhi hôm nay đến, là có ý vội tới là tặng lễ vật cho tỷ tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Muội muội chỉ tình

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu lạnh mặt nhìn đám thị nữ mang đến bách tử thiên tôn ngọc khí lẳng la tượng trưng cho phu thê hảo hợp, tuy là cười, nhưng trong mắt lại không hiện tiếu ý.

"Tỷ tỷ, những thứ này đều là phụ mẫu vì tỷ tỷ đặt mua, tỷ tỷ nghìn vạn lần không nên oán không nên oán phụ mẫu, muốn trách thì trách Tâm nhi được rồi, phụ mẫu đều là vì tỷ tỷ mà đau, chỉ là tập tục của đại Di như vậy, phụ mẫu cũng không có cách nào..." Ôn Tâm giải thích, không ngờ lại tiếp tục rơi lệ.

Trong mắt mọi người xung quanh, thật là một muội muội sẵn sàng Ôn Nhu, hiểu nữ biết vì phụ mẫu thương cảm, thế nhưng nàng lại thấy rõ ràng, bất quá nàng dùng mấy thứ này đến để châm chọc nàng, ai không biết Bạch vương gia ốm yếu bất kham, có thể đảm bảo tính mạng sống sót liền xem như may mắn lắm rồi, còn trông cậy vào có thể nối dõi tông đường?

Diễn thật tốt, đến một sát thủ mang danh hiệu "Thiên diện" như nàng cũng bị động tâm, người diễn dụng tâm như vậy, nàng cũng không thể chỉ là xem kịch vui mà không tỏ thái độ được.

"Muội muội, người biết tỷ tỷ luôn luôn khóc, còn không có học được thương hương tiếc ngọc, muội muội vẫn là không nên khóc." Không để ý tương sắc trên mặt của Ôn Tâm, Ôn Nhu vừa mở miệng cười nhạt, "Tỷ tỷ tạ phụ thân cùng nhị nương, không ngoài một năm, tỷ tỷ nhất định sẽ làm cho để cho bọn họ bế tôn nhi."

Ôn Nhu nói ra một câu nói này, Tâm nhi cũng hy vọng tỷ tỷ và Bạch vương gia sống thật tốt." Trong nháy mắt Ôn Tâm đổi lại biểu tình quan tâm, "Tỷ tỷ, Tâm nhi cũng có lễ vật muốn tặng cho tỷ tỷ."

"Nga?" Ôn Nhu nhướn mi.

Chỉ thấy Ôn Tâm nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh hai tiếng, một nữ tử mặc một thân váy lưu dài thêu cây mẫu đơn yêu kiều trên váy liền thân nhiên đáp môn mà vào.

"Muội muội Ôn Nhan gặp qua hai vị tỷ tỷ." Tiếng như oanh hót, uyển chuyển êm tai, Ôn Nhan ở trước mặt Ôn Nhu cùng Ôn Tâm phúc thân, "Muội muội chúc mừng tân hôn của đại tỷ."

Cũng không chờ Ôn Nhu nói, Ôn Tâm liền tiến lên nâng hai tay của Ôn Nhan, hướng Ôn Nhu khẽ cười nói: "Tâm nhi rất sợ tỷ tỷ mới tới Bạch vương, ở không quen, vốn là ở Trần Quốc Công phủ thiếp thân thị nữ của tỷ tỷ cũng đã gả cho người khác, tỷ tỷ khó tránh khỏi sẽ có đơn phiền muộn, cho nên, Tâm nhi có ý để Tam muội muội đến Bạch vương bồi tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể tiếp nhận phần tâm ý này của muội muội không?"

"Nếu là nhị muội muội có lòng, tỷ tỷ có thể nào không tiếp thụ đây." Trong nháy mắt nhìn đến dáng dấp của Ôn Tâm đang cắn răng nghiêng lợi cắn răng nghiêng lợi, Ôn Nhu cười yếu ớt rồi cầm lấy tay của Ôn Nhan, "Đến đây, tam muội muội, ngẩng đầu để đại tỷ tỷ xem thật kỹ một chút, đã lâu không gặp tam muội muội rồi."

Ở trong trí nhớ của Ôn Nhu, nàng tinh tường nhớ kỹ, đời này Ôn Tâm hận nhất là người khác là người khác gọi nàng là "Nhị cô nương", "Nhị tiểu thư", xưng hô như thế, khiến cho để cho nàng cảm thấy, hình như vô thi vô khắc có người nhắc nhở nàng, thân phận của nàng thân phận của nàng là thứ xuất, cả đời này nàng chỉ có thể làm thứ nữ, mà Ôn Nhu hết lần này tới lần khác gọi nàng một tiếng "Nhị muội muội", nàng có thể nào không hận?

Ôn Nhu tinh tế thường thức Ôn Nhan trước mắt, tuy rằng không phải xinh đẹp như hoa xinh đẹp như hoa, nhưng cũng là mỹ nhân.

" Kể từ khi biết tỷ tỷ phải gả đến Bạch vương, Tâm nhi liền suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể đến giúp tỷ tỷ, thế nhưng, bản thân muội muội sức lực của một người thực sự là quá mức nhỏ yếu, không có thể đến giúp tỷ tỷ được, rất sợ tỷ tỷ một mình ở vương phủ cô đơn tịch mịch, chỉ có thể nghĩ thế nào mới có thể làm cho tỷ tỷ ở Bạch vương phủ sống vui vẻ một chút, cũng muốn mỗi ngày đều đến chơi cùng tỷ tỷ, thế nhưng tỷ tỷ cũng biết, trong phủ phụ mẫu đều thích gọi lấy chủ kiến, không thể phân thân không thể phân thân, cho nên mới để tam muội muội đến, mong rằng tỷ tỷ không nên trách không nên trách muội muội mới tốt." Ôn Tâm lại bắt đầu điềm điềm đáng yêu điềm điềm đáng yêu nói lên bất đắc dĩ của mình.

Thật là một hảo muội muội, vô thi vô khắc đều ở đây vì nhớ nàng, chỉ bất quá thấy nhiều thế sự âm lạnh, lại là người thân cận thì như thế nào, tùy thời cũng có thể phản bội, giống như nàng khẳng khẳng một mực vì tổ chức phục vụ, lấy xong rồi thì có kết quả gì?

Cho nên, đời này, nàng sẽ không đơn giản tiếp tục đem tâm của mình giao ra lần nữa.

Khoái lạc viên chi vông hồng.

" Nhị muội muội quan tâm tỷ tỷ, đối đãi với tỷ tỷ thật tốt, tỷ tỷ đương nhiên biết, cho nên nhị muội muội phần lễ này, tỷ tỷ nhận." Ôn Nhu tinh tường bắt được đáy mắt của Ôn Nhan chợt lóe lên vài tia vui sướng.

" Thế nhưng, tam muội muội mỹ lệ động lòng người như vậy, ở trong Bạch vương phủ làm bạn với tỷ tỷ, chẳng phải là không công chôn vùi phương hoa tốt sao?" Ôn Nhu nhìn Ôn Nhan biết vâng lời biết vâng lời, khẽ nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

" Đại tỷ tỷ, muội muội thăm nghĩ cùng đại tỷ tỷ là tốt rồi, những thứ khác, đều không quan tâm." Ôn Nhan cấp cấp giải thích, lại không nhìn thấy Ôn Tâm bên cạnh nàng đang hung hăng liếc mắt nhìn nàng.

" Khó có được tam muội muội vì tỷ tỷ suy nghĩ như thế, tỷ tỷ thật là vui mừng." Ôn Nhu không có vẻ mặt đặc biệt vui mừng, "Yên tâm đi, tam muội muội, nếu người khẳng buông tha phương hoa tốt đến bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không bạc đãi người không phải? Có thể ở trong Bạch vương phủ này, chúng ta cũng có thể xưng là tỷ muội không phải?"

Nguy ý lại rất rõ ràng bất quá, nàng sẽ làm nàng trở thành một trong những nữ nhân một trong những nữ nhân trong vương phủ.

" Muội muội tạ qua tỷ tỷ." Ôn Nhan nhớ tới mấy ngày trước Ôn Tâm nói với nàng, phải học thông minh một chút, không được giống như mới vừa rồi vậy vội vàng biểu đạt ý nghĩ của mình ra ngoài, chỉ hơi kéo khoe môi lên, vén lên ánh mắt mê người nhất cười yếu ớt.

" Tỷ tỷ, thời gian không còn sớm, muội muội cũng cần phải trở về, suốt nửa đã quên cùng Thanh Vương gia còn có hẹn." Đột nhiên Ôn Tâm giống như tựa như nhớ tới cái gì, giả vờ kinh ngạc, sau đó hướng Ôn Nhu xin lỗi cười.

Thanh vương, đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sát ý, chợt biến mất, nhìn trên mặt Ôn Tâm thản nhiên mang tiểu ý, chỉ cảm thấy chán ghét, nhưng vẫn là nhưng vẫn là cười nhạt nói: "Vậy muội muội hay là nhanh chút trở về mới tốt, nếu không Thanh vương tìm không được muội muội, chạy đi pháo hoa liễu có thể sẽ không tốt."

" Đại quân sự, thay ta tiễn nhị muội muội thân ái một đoạn." Ôn Tâm tức giận nhìn chằm chằm Ôn Nhu nhìn chằm chằm, nàng nghĩ không ra, mới không gặp một ngày, tỷ tỷ nhu nhược này của nàng làm sao sẽ đột nhiên biến thành người khác vậy, cư nhiên ứng phó cực nhanh, thế nhưng còn không chờ nàng đánh trả, đối phương lại hạ lệnh tiễn khách, nàng cũng không tiện cũng không tiện, chỉ vung tay áo, xoay người chân thành rời đi.

Chỉ là, Ôn Nhu này, không có giống như ngày thường nàng hay nhìn thấy vô cùng thân thiết, thậm chí còn có một loại cảm giác xa cách, còn có trên mặt nàng trên mặt nàng đậm nhiên không chút biểu tình không sợ hãi, nàng chưa có từng gặp qua, là ảo giác của nàng sao?

Xác định là ảo giác của nàng, một người làm sao có thể chỉ trong một ngày mà thoát thai hoá cốt được, nhất định là nàng không thể tiếp nhận được chuyện phải gả cho Bạch vương, không thể trách được.

" Người đến, thay ta đưa Ngũ cô nương an bài tốt." Đột nhiên cảm thấy Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy có chút hơi mệt, nhíu mi tâm, đứng dậy đi đến Yên Thủy các, lưu lại Ôn Nhan trong đáy lòng không biết đang tính toán gì.

Đẩy cửa phòng ra, Ôn Nhu dựa trên quý phi tháp, nghe âm thanh than lửa thiêu đốt nhỏ nhỏ phát ra, đang muốn chớp mắt, bỗng nhiên khóe mắt đảo qua bàn trang điểm, nàng lập tức ngồi dậy, đi tới trước bàn trang điểm.

" Dẫn nhi." Gọi Dẫn nhi.

" Vương phi, có nô tỳ."

" Đi hỏi một chút, mới vừa rồi thời điểm ta ở chính sảnh, có ai đã tới Yên Thủy các này."

"Vâng, Vương phi."

Đợi Duẩn nhi đi rồi, Ôn Nhu mới mới vừa rời lòng bàn tay ra, đặt ở trên bàn trang điểm tiên tử sắc.

Nàng nhớ kỹ, thời điểm trước khi rời khỏi Yên Thủy các, trên bàn trang điểm không có tiên tử này.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Động phòng hoa chúc

Editor: Luna Huang

"Hồi Vương phi, nô tỳ hỏi qua những người khác, nói là không có người đến qua Yên Thủy các." Sau một lát, Duẩn nhi chạy bộ đến trước mặt Ôn Nhu.

"Ta đã biết, người lui xuống trước đi."

Không ai tới, như vậy chi tiên tử là thế nào có thể nằm trên bàn trang điểm?

Giờ tỵ canh ba, thanh tử ven hồ.

Chữ viết tuấn đạt, rõ ràng tay của nam tử viết ra, không có lạc khoản.

Ôn Nhu bước đến bên chậu than lửa, đem tiên tử cầm trong tay nhẹ nhàng cho vào chậu than, ngọn lửa to nhất thời vọt lên, đem tiên tử thiêu rụi.

Ôn Nhu nàng không phải người ngu, sẽ không vì một lá thư không có lời mời ghi rõ nơi hẹn, mới đến thế giới này, nàng phải cẩn thận một chút, quyết không thể để người khác nắm được nhược điểm gì của nàng.

Quản hán có đúng hay không cùng thân thể này là người quen cũ, hôm nay nàng không phải nàng, không cần thiết bận tâm, nàng cũng không muốn tự chuốc lấy phiền toái không cần thiết.

Ban đêm

Bởi vì tuyết rơi, không có ánh trăng, trời cao một màu xám xịt mờ, chỉ có từ cửa sổ lộ ra ánh sáng nhẹ nhẹ, chiếu rọi trên mặt tuyết, hiện ra bạch quang nhàn nhạt, chợt có tuyết đọng từ mái hiên rơi xuống, phát ra một âm hưởng nhẹ nhàng.

Ôn Nhu nằm ở trên chăn mềm mại, không có ngủ, chỉ là nằm ở trên giường, mở to mắt, nghe âm thanh của hoa tuyết tuôn rơi xuống ngói, đáy lòng đang trầm tư.

Đây là một triều đại không hề có ghi lại trong lịch sử, Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Hai trăm năm trước, Hải, Mạc, Di, Viêm tứ quốc thống nhất Phong quốc độc bá thiên hạ mà chia ra làm bốn, từ đó, Phong chi đại lục lập thành bốn quốc gia nhỏ, tứ quốc chiến tranh qua lại, rồi lại ước muốn ngôi vị hoàng đế của nhau, hai trăm năm qua, tiểu chiến liên miên, đại chiến không ngừng, có thể nói loạn thế.

Mỗi một nước mỗi một đời đế vương, đều ôm giấc mộng có thể thống nhất lại Phong chi đại lục, cho nên mới tạo thành một loạn thế kéo dài không ngừng, chính là hợp lâu nhất định phân ly, ngày này cuối cùng là sắp đến, chỉ bất quá không biết thành quốc gia nào.

Chiếu theo tính hướng hiện nay các quốc gia, thực lực của Hải quốc là cường thịnh nhất không có gì nghi ngờ, chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hoà, Hải quốc tất sẽ cử binh tây tiến, đến lúc đó, mục tiêu thứ nhất của Hải quốc sẽ là Di quốc.

Gần mười mấy năm nay, Hải quốc không ngừng phát binh quấy nhiễu biên giới hai bên, mà đế vương đời trước của Di quốc Di Linh vương hoa mắt ù tai vô năng, nhất gan sợ phiền phức, rất sợ trêu chọc phải Hải quốc cường thịnh mà tự rước lấy tai ương diệt quốc, không để ý sự phản đối của triều thần, tự ý không ngừng hướng Hải quốc cắt đất cầu hoà, có thể dùng thực lực vốn có cùng Hải quốc chống lại Di quốc, biến thành một quốc gia yếu nhất trong tứ quốc.

Dưới trướng của Di Linh vương có thất tử (bảy người con), thất tử đều là nhân trung long phượng, trưởng tử Lãnh Triệt, phong Bạch vương; thứ tử Lãnh Li, phong Huyền vương; tam tử lãnh tịch, phong Tử vương; tứ tử Lãnh Trạch, phong Lam vương; ngũ tử Lãnh Hoảng, phong Thanh vương; lục tử Lãnh Ương, phong Xích vương; sáu tử Lãnh Hạo, phong thái tử.

Di Linh vương hoa mắt ù tai trình độ chỉ thích nghe và tin tưởng những lời đường mật ở trên giường, đối với những lời của đại thần cương trực khuyên ngăn chỉ cười nhạt, suốt ngày trầm mê tửu sắc, không hỏi triều chính, cho nên, Di Linh vương không có dựa theo tổ chế đem trưởng tử phong làm thái tử, mà là đem hải tử của Lệ Cơ hần sủng ái nhất phong làm thái tử, chính vì như vậy nên các đại thần thi nhau mang tấu chương đến khuyên nhủ, Di Linh vương vì biểu hiện vương, vô tình chém giết hết những đại thần dân tấu khuyên ngăn, từ đó, triều đình ám trầm như hàn đàm, không có người nào dám

nói thật lòng.

Minh châu tại chương [khoai lạc viên].

Vì vậy, lúc Di Linh vương băng hà, trong cung phát sinh biến loạn, Xích vương lĩnh binh đánh vào hoàng thành, thế lực đế vị, cuối cùng do sớm có an bài lực lượng nên, Xích vương bị giết tại chỗ ở trước Chu Huyền điện.

Cũng may Lãnh Hạo mới nhậm chức đế vương, toàn tâm toàn ý vì nước vì dân, chăm lo việc nước muốn đem Di quốc lại lần nữa trở nên lớn mạnh, sự oán hận của bá tánh do Di Linh vương lưu lại mới dần dần bị áp xuống, nội bộ Di quốc cũng bắt đầu thoát khỏi phục bầu không khí của Di Linh vương trước kia.

Đây là nguyên bản trong đầu óc ký ức của Ôn Nhu cùng cách nhìn của nàng, làm cho Ôn Nhu lúc này cũng không khỏi bội phục, Ôn đại tiểu thư cũng không phải là ngu dốt mềm yếu, mà ngược lại rất có kiến giải trong chính trị, chỉ là quá mức thiện lương, quá mức tin tưởng người khác, không có tâm cơ, mới có thể hương tiêu ngọc vẫn sớm như vậy.

Mà đây là đêm động phòng hoa chúc mỗi một nữ tử trên thế gian đều mong đợi, hôm nay nàng cũng chỉ có thể cô đơn một mình, không có hi chúc(nén), không có lễ rượu hợp cẩn, thậm chí, đến trượng phu nàng cũng chưa từng thấy qua, ngay cả Yên Thủy các này, ngoại trừ tia lửa phát ra từ chậu than lửa như sao trên trời ra, thì không có một tia đồ đắm vui mừng trang sức.

Mười dặm đường đón dâu, là một mình nàng đi hết, nếu như đây là hiện đại, chắc chắn bị người nhạo báng bị người nhạo báng cả đời, huống chi ở thời cổ đại nam tôn nữ ti này, có thể thấy được, nàng xuất giá có bao nhiêu người không thích nàng, thậm chí, là chán ghét nàng.

Cũng may, Bạch vương phủ cũng không có đối đãi gì khác với nàng, dụng cụ y vật(quần áo + đồ vật), mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ, và lại đều là đồ vật chất lượng tốt, nếu chán ghét nàng, lúc nàng vài phủ đã đem nàng ném vào viện hoang vu không người đặt chân đến, quay về với chính nghĩa quay về với chính nghĩa trong miệng người khác nàng là một đảm phụ như vậy, ngược lại kẻ khác vui sướng, không có người tiếc hận, thế nhưng vì sao hẳn cho nàng ở Yên Thủy các nhỏ nhả tình tế này.

Nguyên nhân chính là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu không khỏi đối với vị phu quân chưa gặp qua mặt này suy đoán một phen, có như vậy một chút *, muốn biết hẳn là người thế nào, loại ý nghĩ này, kiếp trước nàng chưa bao giờ có.

Kiếp trước, nàng là sát thủ, vì hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức, nàng hóa thành nhiều loại người để tới gần mục tiêu, bất luận mục tiêu là nồng tình mật ý, hay là bạc tình bạc nghĩa, nàng đều vô tình không muốn, cuối cùng bọn họ đều chỉ có thể nằm ở dưới chân của nàng, nằm trong vũng máu của chính bọn họ, cho nên nàng mới có biệt hiệu là "Thiên diện" như vậy, giồi thay đổi thiên diện, mô phỏng theo mô phỏng theo thiên y vô phòng.

Nhưng mà, tuy là nàng như vậy, đối mặt với nhiều loại người, ngoại trừ nhiệm vụ tổ chức giao cho, nàng chưa bao giờ chân chính muốn tìm hiểu qua bất kỳ người nào, hôm nay nàng lại đối với một người chưa từng gặp mặt như vậy thậm chí cả đời đều sẽ không gặp được nổi lên hứng thú, thật là quái lạ.

Cũng được, quay về với chính nghĩa là Ôn Nhu đáng thương chung quy cũng chết ở trên đường thành thân, mà nàng không cần nam nhân, đợi đến khi thời cơ thành thực, nàng nhất định phải rời khỏi Bạch vương phủ này, đi du lãm du lãm thanh sơn lục thủy, đây chính là điều mà kiếp trước nàng muốn làm lại không thể lại không thể làm được, có được cơ hội trùng sinh, nàng muốn làm chuyện bản thân muốn làm.

Gió tay lên sờ sờ huyết thái dương của mình, ở đây, vốn nên bị đạn bắn qua, đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, buồn cười suốt đời nàng vì tổ chức mà bán mạng, đến cuối cùng bị tổ chức vứt bỏ, nàng cũng muốn phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng tổ chức giao cho, lại chưa bao giờ nghĩ tới, người lấy mạng của nàng lại chính là tổ chức!

Bỗng dưng năm ngón tay nắm chặt thành quyền, Ôn Nhu xóc chấn lên, đi tới bên cạnh bàn rót cho mình một ly trà nguội, ngừng đầu uống một hơi cạn sạch, nàng cần cảm giác mát đến dập ngọn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng nàng, nếu không nàng sợ nàng không thể kiềm chế được uất ức của bản thân, xông ra xé hết đám tiểu nhân giả nhân giả nghĩa.

"Phanh —" Đột nhiên truyền đến âm thanh cửa bị người cố sức đẩy ra, lại trở tay đóng cửa lại, Ôn Nhu cấp tốc đứng lên, cũng không né giấu, tay phải rất nhanh nắm lấy cổ tay tay trái, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm phương hướng cửa phòng, tỉ mỉ nghe động tĩnh quanh mình.

Quanh mình không vang động, người tới chỉ có một người, mang theo cảm giác tửu ý(ngà ngà say), là ai, có thể tiến vào Bạch vương phủ, đến Yên Thủy các của nàng? Nhưng lại dám đến vào hôm nay!

Đến tốt cùng là ai?

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Khách không mời mà đến

Editor: Luna Huang

Tay phải của Ôn Nhu cánh giác khoát lên trên cổ tay tay trái, nhãn thần như sương, chỉ cần người đến đối với nàng bất lợi, trong ống tay áo bên trái của nàng ám tiễn sẽ lập tức xuyên thủng yết hầu của người đến.

Trong lúc Tinh thần bay lộn, chỉ thấy một nam tử mặc y(màu mực-đen) cước bộ thông dong hướng nàng đi tới, ánh mắt sáng quắc, dường như muốn đem nàng thiêu rụi.

Mỹ nam, đích xác chính là tư bản của mỹ nam, mà hần xuất hiện một khắc trong tầm mắt Ôn Nhu, Ôn Nhu liền đem tay phải tay t từ trên cổ tay tay trái cầm lên, ngòì xuống lần nữa, chỉ là, đáy mắt càng lạnh hơn, đối mặt với ánh mắt sáng quắc của nam tử, nàng giống như làm như không thấy.

"Nhu nhi..." Âm thanh ôn nhu, nỉ non, mang theo sự hồi hận sâu đậm, về mặt đau thương nam tử nhìn Ôn Nhu, "Nhu nhi, như thế nào hôm nay nàng không đến nơi đó với ta, cũng biết ta một mực ở thanh tử ven hồ chờ nàng? Không chờ được nàng đến, ta liền tới, nàng có thể trách oán ta?"

"Nghiêm công tử, xin chú ý xưng hô của ngươi, ta bây giờ là Bạch vương, tên của ta, tựa hồ không phải Nghiêm công tử có thể tùy ý có thể tùy ý gọi thiện thê." Ôn Nhu lạnh lùng nhìn nam tử mị nhân như tơ trước mắt, "Huống hồ, Nghiêm công tử làm sao khuya như vậy xông vào Yên Thủy các của ta, về tình về lý, cũng không nên đi?"

Trong con ngươi đẹp mắt của Nghiêm Vô Ly, đau thương càng thêm lộ rõ, "Nhu nhi...nàng là làm sao? Từ trước đến nay đều là gọi 'Vô Ly'..."

"Thật không? Ta thế nào không nhớ rõ?" Ánh mắt của Ôn Nhu như đao, nhưng cho tới bây giờ nàng không biết, người có thể vô si đến loại tình trạng này, cũng chỉ có Ôn tiểu thư mắt bị mù thế này mới có thể coi trọng người như vậy, thậm chí liên lụy đến suốt cuộc đời của mình.

"Nhu nhi, là ta phụ nàng, ta biết nàng oán ta, hận ta, thế nhưng ngày ấy, ta thật là có vạn phần việc khẩn cấp..." Nghiêm Vô Ly vội vàng giải thích, bắt được cổ tay trắng tinh của Ôn Nhu, "Thế nhưng, Nhu nhi, vì sao nàng gả cho Bạch vương rồi... Vì sao không chịu cho ta một cơ hội..."

Ôn Nhu hung hăng bỏ qua Nghiêm Vô Ly, lực đạo to lớn chấn động hần rồi lui về sau ba bước, kinh ngạc nhìn kinh ngạc nhìn nàng.

"Như vậy, Nghiêm công tử, thấy ta gả cho Bạch vương ngươi hài lòng sao?? Đây không phải là kết quả ngươi muốn kết quả ngươi muốn sao?"

"Cơ hội? Ta còn muốn Ta còn muốn cho ngươi cơ hội gì? Đợi lát nữa cùng ngươi lại bỏ trốn thêm một lần? Cả đời sống trong sự chế nhạo của người khác?"

"Ta như thế nào sẽ còn hận ngươi? Như thế nào sẽ oán ngươi chứ? Bởi vì ở trong lòng ta, căn bản không có ngươi, càng không đáng để ta phải hận ngươi oán ngươi."

Nàng là nhận được ký ức của Ôn Nhu, nhưng lại không nhân ái hận tình cừu hận của nàng, cho nên, người hiện tại đang đứng trước mặt nàng là nam nhân đã từng được Ôn Nhu yêu đến tận xương, rồi lại hận thấu xương, ở trong mắt nàng, đều là người xa lạ.

Thì ra là chỉ có mỗi mình Ôn Nhu mới có thể ngốc như vậy, ngốc đến nỗi yêu một nam nhân không biết rõ thân phận liền hứa chuyện chung thân cùng hần, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào muốn cùng hần bỏ trốn, cuối cùng lại bị một cái tội danh đâm phụ chụp lên đầu.

"Nhu nhi! Ta biết nàng là đang nói lầy! Sở dĩ nàng oán ta hận ta, thế nhưng nàng làm sao có thể lấy chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa? Mọi người đều biết, Bạch vương quanh năm suốt tháng bệnh tật, mạng cũng không biết có giữ được không! Nàng làm sao...nàng làm sao...? Đáy mắt của Nghiêm Vô Ly có sự phẫn nộ, có đau thương, có hối hận, có cả sự rất không cam lòng.

"Như vậy thử hỏi Nghiêm công tử, hôn sự tùy vào ta chọn sao? Hừm? Một nữ nhân bỏ cả chung thân đại sự cùng người bỏ trốn, ở toàn bộ Phong chi đại lục này, còn có ai dám thú, Nghiêm công tử, ngươi nói, cái này có phải hay không là ngươi cũng có công lao?"

Ôn nhu nói như là người gây sự, một câu đều làm cho Nghiêm Vô Ly khó có thể trả lời, Nghiêm Vô Ly càng giật mình nhìn Ôn Nhu, đau lòng chí cực đáng đáp, bởi vì tại trong mắt hần, Ôn Nhu vẫn là tao nhã, mỗi khi vừa thấy hần cũng sẽ dịu dàng mỉm cười, mà không phải giống như hiện tại vậy nhanh mồm nhanh miệng, oán hần, đều là oán hần, là hần là hần hại Ôn Nhu rồi.

Lúc trước tuy rằng hần ôm mục đích tới gần nàng, lại không biết, bản thân thực sự yêu nàng lúc trước nói muốn cùng nàng cao bay xa chạy, hần cũng là hạ quyết tâm, nhưng không ngờ ngày ấy ngay lúc hần hẹn, hần có việc quan trọng, bắt đắc dĩ mới thất hứa, vốn nghĩ giải quyết suy nghĩ chuyện rồi liền lập tức đi tìm nàng, vậy mà lại nghe được tin tức nàng phải gả cho Bạch vương!

Thế nhưng hần không biết, Ôn Nhu trước mặt hần, không còn là Ôn Nhu đồng ý cùng hần đi xa thiên nhai.

"Bạch vương có gì không tốt? Bạch vương không ngại,, không để ý tới nghìn vạn ánh mắt người khác mà thú ta qua cửa, ta có một nơi tốt, Nghiêm công tử không phải là nên chúc phúc sao?"

"Nhu nhi, nàng không nên tự lừa mình dối người! Bạch vương hần căn bản cũng không căn bản cũng không thích, tới nay hần chưa có tới, chính là chứng minh tốt nhất chứng minh tốt nhất!" Nghiêm Vô Ly bị Ôn Nhu trước mặt làm cho nổi giận.

"Ngà? Như vậy Nghiêm công tử là nhìn chuẩn vào cái lỗ hỏng này, nên mới đến phải thay thế Vương gia làm bạn với ta sao?" Ôn Nhu từng chữ mỉa mai.

"Nhu nhi...ta..." Hần chưa từng có ý nghĩ như vậy, hẳn chỉ là muốn thấy nàng, cho nên mới tìm hiểu tin tức của Bạch vương phủ, hẳn cũng biết, bất luận là đêm nay, hay là về sau, Bạch vương cũng sẽ không xuất hiện ở Yên Thủy các.

Hoán thân thể đùa nghịch.

"Nghiêm công tử đã nói xong? Nói xong rồi liền thỉnh rời khỏi đi, ta nghĩ, Nghiêm công tử không muốn lại lần nữa khiến ta thân bại danh liệt?" Không đợi Nghiêm Vô Ly nói hết lời, Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh trực khách, "Còn có, thỉnh Nghiêm công tử chớ quên, đây là bạch vương phủ, không phải tiêu di viên, không phải mặc cho người muốn tới liền tới, mặc cho người muốn đi liền đi, huống hồ, tối nay là đại hôn chi dạ của ta, Nghiêm công tử một mình đến đây, có cần hay không ta thông báo mọi người trong vương phủ một tiếng?"

Nghiêm Vô Ly muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đau thương nói, "Nhu nhi, ta sẽ trở lại thăm người."

Nghiêm Vô Ly nói xong, nhanh rời đi.

Đội Nghiêm Vô Ly đi rồi, Ôn Nhu chậm rãi bước đến trước cửa phòng, kéo cửa phòng ra.

Nhìn trước cửa có một số bước chân lưu lại gần như bị bị gió tuyết vùi lấp, cười lạnh.

Trời mùa đông, tầng sáng trắng, thế nhưng đám thị nữ như trước giờ mẹo năm khắc đứng giờ rời giường, bắt đầu một ngày làm việc.

Đuẩn nhi hôm qua bị mọi người đẩy đến Yên Thủy các hầu hạ một tân vương phi mà bị nói là như lang như hổ như hổ vậy làm thiếp thân tỳ nữ, cảnh này khiến người đầy sân đều đối với nàng đổ kị không ngớt, nhìn ánh mắt của nàng đều tốt giống như cát giấu đao, hận không thể tiến lên oan hạ một mảnh thịt của nàng.

Thẳng đến khi Đuẩn nhi bị Ôn Nhu gọi đi, nàng mới xóa sạch lệ khô trên khóe mắt, đem tay áo cao buông xuống, mới múc nước nóng vào thau đồng rồi bước vào Yên Thủy các.

"Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người rửa mặt chải đầu." Đuẩn nhi cung cung kính kính phúc, đem thau đồng đặt ở trên giá gỗ, vắt khăn mặt trong thau đồng rồi đưa cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận khăn rồi đắp lên mặt, nhẹ nhàng lau "Ừ" một tiếng.

"Vương phi, người đêm qua ngủ không ngon ngủ không ngon sao?" Đợi Ôn Nhu lau xong mặt, Đuẩn nhi dời tới phía sau nàng, bắt đầu vì nàng chải tóc, nhìn trong gương đồng Ôn Nhu mang theo vết bầm đen nhàn nhạt dưới mí mắt, bất thốt lên hỏi, sau khi hỏi xong mới phát hiện mình lăm lăm, vội vã quỳ xuống, "Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý lăm miêng."

Ôn Nhu hơi nhíu mày, thản nhiên nói thản nhiên nói: "Đứng lên đi, ta không trách tội người."

Loại thời đại này, quả nhiên là quả nhiên là không thể đi sai một bước, nếu không, ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

"Nô tỳ tạ Vương phi." Đuẩn nhi khấu đầu một cái, mới đứng lên tiếp tục vì Ôn Nhu chải tóc.

"Đuẩn nhi, hôm qua ta xử trí hai thị nữ như vậy, người có biết không?" Hai bên trái phải thị nữ đưa đến một ly trà vừa pha xong, Ôn Nhu nhấp một ngụm, hỏi.

"Hồi Vương phi, Liên nhi cùng Tô tỷ là người của Mẫn phu nhân, thường ngày rất ít đến hậu viện, Đuẩn nhi chỉ là thấy qua, chưa từng nhận biết."

Lông mi của Ôn Nhu hơi rũ, thảo nào...

"Vương phi, hôm nay các phu nhân khác sẽ đến đây hướng người kính trà, người muốn mang cây trầm nào?"

Ôn Nhu nhìn mình trong gương, rất hài lòng với tay nghề búi tóc của Đuẩn nhi, từ trên bàn trang điểm lấy ra một cây trầm ngọc liên lưu to, "Cây này đi."

"Vâng, Vương phi." Đuẩn nhi đưa tay đón lấy cây trầm, không cẩn thận lộ ra cổ tay, nàng vội vã xả ống tay áo xuống che khuất cổ tay, cẩn thận thay Ôn Nhu cài trầm lên tóc.

Động tác của Đuẩn nhi mặc dù nhanh, nhưng Ôn Nhu cũng nhìn thấy trên cổ tay nàng có vết bầm đen đậm, nàng tựa hồ nhớ kỹ, hôm qua lúc Đuẩn nhi thay nàng búi tóc, trên cổ tay vẫn chưa có bị thương.

"Đuẩn nhi, vén ống tay áo của người lên, để ta nhìn cánh tay của người một chút." Nàng luôn có một loại suy đoán, Đuẩn nhi là hôm qua được nàng nâng lên làm thiếp thân thị nữ, hôm nay trên cổ tay liền xuất hiện vết thương, là trùng hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Phu nhân vương phủ

Editor: Luna Huang

Đuẩn nhi không dám nhìn ánh mắt ôn nhu của Ôn Nhu, chỉ là cúi đầu, sau đó lắc mạnh đầu, "Cánh tay của nô tỳ rất khó coi, sợ dơ mắt của Vương phi."

"Không chịu cũng được, vậy người vẫn là nên trở lại hậu viện thôi."

"Phịch" một tiếng, Đuẩn nhi lại quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu dập đầu, "Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Nô tỳ nghe Vương phi."

Đuẩn nhi nói xong, vội vàng đem ống tay áo mở lên.

Hai cánh tay gầy yếu của nàng ứ đọng máu để lại những vết bầm to nhỏ, da thịt thanh bạch, xanh tím ứ thương, xếp chồng lên nhau, khiến thần thái lạnh nhạt của Ôn Nhu trở nên băng lãnh.

"Nói, ai làm?" Đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân có phải không? Dám như thế ngược đãi thị nữ thiếp thân của nàng, xem ra thực sự có người muốn cùng nàng gây sự rồi.

"Hỏi Vương phi, là, là Thanh nhi..." Đuẩn nhi cúi đầu, chiến chiến nguy nguy nói rằng, nàng vốn muốn nói dối, nhưng đối mặt với Vương phi, nàng nói không nên lời, cũng không dám nói dối.

"Thanh nhi, là người của người nào?" Khẩu khí của Ôn Nhu lạnh lùng, trong lời nói không có nghi vấn, không cần suy nghĩ cũng biết, không có người ở sau lưng làm chỗ dựa, một thị nữ nhỏ nhoi, có can đảm bao nhiêu cũng không dám làm như thế.

"Là... Âm phu nhân..." Nói đến Âm phu nhân, Đuẩn nhi liền cực sợ, đến thanh âm cũng run rẩy vài phần.

Nàng thiếu chút nữa là chết dưới côn của Âm phu nhân rồi, cũng bởi vì nàng làm đổ một ly trà ở trước mặt Âm phu nhân, đã bị đánh đến năm mươi trượng, cũng may mạng nàng cứng rắn, nằm trên giường một tháng, vẫn còn sống, trong lòng nàng, Âm phu nhân chính là con ác mộng đáng sợ nhất.

Quả nhiên giống với dự tưởng của nàng, ngày hôm qua là thị nữ của Mẫn phu nhân, hôm nay, lại là khi dễ thị nữ của nàng, xem ra, nàng ở trong vương phủ này, không thể bình an được rồi.

Nghe ra được sự sợ hãi trong lời nói của Đuẩn nhi, Ôn Nhu mở hồ có thể cảm nhận được cái tâm cao khí ngạo của Âm phu nhân trong vương phủ.

Ôn Nhu tự mình cúi người xuống, đỡ Đuẩn nhi từ trên mặt đất lên, Đuẩn nhi thụ sủng nhược kinh, lại thay nàng đem ống tay áo buông xuống, chậm rãi nói: "Sau này trong Bạch vương phủ, sẽ không ai dám tiếp tục khi dễ người."

Trong nhất thời Đuẩn nhi không thể tin được, nhưng khi nhìn thấy tình cảm trong mắt Ôn Nhu, nàng nhất thời cảm thấy ấm áp, lại muốn quỳ xuống, nhưng bị Ôn Nhu ngăn cản.

Yêu mưu.

"Nô tỳ, nô tỳ phát thệ, cuộc đời này chỉ trung thành với Vương phi!" Thân là thị nữ, không thể nghi ngờ muốn tìm người có thể bảo hộ mình, từ ánh mắt của Vương phi, nàng lựa chọn tin tưởng.

Tốt, Ôn Nhu chờ chính là nàng những lời này của nàng.

Nàng tự nhận mình không phải là người lương thiện, sẽ không đồng tình quan tâm đến mỗi một người, chỉ là ở đây chỉ có một mình nàng ở thời không, nàng cần người trung thành với mình.

"Đuẩn nhi, người mới nói, hôm nay các vị phu nhân khác muốn hướng ta kính trà?" Nói về vấn đề chính, hiện tại nàng phải làm, là hiểu rõ Bạch vương phủ.

"Đứng vậy." Đuẩn nhi đáp, "Hai năm qua, vương thượng liên tục tặng cho Vương gia rất nhiều nữ tử làm lễ vật, chỉ là thân phận của các nàng đều là thứ nữ, ca cơ, cho nên Vương gia chỉ cho các nàng là trắc và phu nhân, Vương gia luôn luôn bệnh, chỉ là cấp cho các phu nhân danh hào để che đậy, trong ngày thường các phu nhân cũng sẽ không nhìn thấy mặt Vương gia, hôm qua là ngày Vương phi vào phủ, Vương phi là chính phi, dựa theo lễ nghi của đại Di, các phu nhân phải hướng Vương phi kính trà."

"Như vậy chiếu theo lời người nói, Vương gia rất ít xuất hiện trong phủ, vậy công việc của Bạch vương phủ đều do ai quản?" Rất ít xuất hiện? Chỉ dù là người thân mắc bệnh nan y, cũng sẽ không có đạo lý không bước ra khỏi nhà, Bạch vương gia này, rốt cuộc là bệnh gì?

"Hỏi Vương phi, việc trong Bạch vương phủ, đều do Túc Dạ đại quân sự quản."

"Ừ." Ôn Nhu gật đầu nhẹ, cái nàng nàng cũng có thể đoán ra được, "Như vậy, nói đúng là, người duy nhất có thể nhìn thấy Vương gia chỉ có thể là đại quân sự?"

"Đúng vậy, chỉ có Túc Dạ đại quân sự có thể tùy ý ra vào Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia."

"Ngõa Phủ Lôi Minh?"

Ngõa Phủ Lôi Minh, tỉ dụ như là người vô đức vô tài chiếm địa vị cao, uy phong một thời, Bạch vương lại lấy một câu thành ngữ như vậy để đặt làm tên viện của mình, trước giờ chưa ai dám làm như vậy a.

"Ngõa Phủ Lôi Minh là chỗ ở của Vương gia, là nơi sâu nhất của vương phủ, trong ngày thường không ai dám đặt chân đến đó, chính là các phu nhân cũng không được, nô tỳ cũng chưa từng đến Ngõa Phủ Lôi Minh, Vương gia thân thể không tốt, rất ít ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh."

Xem ra, chuyện liên quan đến Bạch vương gia tạm thời để sau vậy, quay lại với vấn đề chính, hiện nay vấn đề nàng phải hiểu chính là, bất luận làm gì cũng sẽ không làm phu nhân nhân rồi.

"Như vậy, người cùng nói ta nói một chút chuyện về các phu nhân đi." Vị tri kỷ tri bi, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đây mới là đạo lý cứng rắn.

Âm thanh bị thiêu đốt của huân hương trong phòng du dương vang lên, lượn lờ, hệ thống sưởi lửa than bốn phía, Ôn Nhu nghe Dẫn nhi một bên kể rõ, một bên tinh tế thường thức trà.

Lát sau một tiếng thị nữ truyền báo, phá hủy không gian thanh nhàn thư thái trong phòng.

"Vương phi Mẫn phu nhân, Khiết phu nhân cùng Du phu nhân đến đây vấn an."

Ôn Nhu ngồi ở ghế chủ vị, chân thành thường thức các phu nhân sắp đến.

Chỉ thấy một người dẫn đầu bước vào trong phòng dẫn theo hai người sóng vai bước vào, nhìn dung mạo hình thái, bên trái một vị, ánh mắt như sóng, mi cong như liễu, áo khoác màu gạo trắng đem thân thể yếu diệu của nàng ôm trọn, chỉ lộ ra chiếc váy xếp màu hồng nhạt cùng giày thêu tú công tinh xảo, nhưng cũng không lẫn át được khí chất tao nhã của nàng, búi linh xà, cài một cây trâm châu phức tạp, mắt ngọc mây ngài, khí chất tao nhã thanh tao lịch sự, nói vậy, là ở Mẫn phu nhân danh tiếng tốt nhất ở B Bạch vương phủ.

Bên cạnh Vương Như Mẫn, đại khái đó là Khiết phu nhân, Bình An quận chủ hữu danh vô thực, Tổng Từ Khiết, khí chất tương mạo so ra kém Vương Như Mẫn, nhưng là một đôi mâu tử siêu việt người bên ngoài đều không thể bằng, đẹp không sao tả xiết, chỉ thấy nàng một kiện tay áo hoa hẹp đối với váy, thập phần làm người khác chú ý, nhưng cũng xinh đẹp.

Cuối cùng một vị, thanh thúy hoàn bội đỉnh đương, không cần nghĩ cũng biết, là ca cơ Tây Vực vào phủ sớm nhất, Du phu nhân, ca cơ Tây Vực vô danh không họ, nàng cũng như vậy, Du, khi nàng vào phủ, Bạch vương ban cho tên cho nàng, nhưng mà, có thể đoán rằng, lộ ra một bộ kiểu nhan vạn người nhìn ca cơ Tây Vực, tuy là làm chủ tử, cũng không có thể phục chúng, Bạch vương phủ này, nhất định cũng không ngoại lệ, không biết nàng là như thế nào có thể sinh sống hai năm trong vương phủ?

Nàng có mâu tử không giống người Trung Nguyên, màu hồ phách, trong nhạt mê người, mị nhãn như tơ, phảng phất cười liền có thể liền có thể khuynh đảo vạn người, tuy là đôi lại phục sức của vùng Trung Nguyên, nhưng cũng che giấu không được dị quốc phong tình của nàng, nhất là trên thất lưng nàng có treo một chuỗi tiểu chuông đồng, mỗi bước nàng đi. Phát sinh âm hưởng thanh thúy, giống như âm thanh của thiếu nữ cười khê, dễ nghe êm tai.

Nữ hoàng thỉnh người kiểm tiết tháo.

Ba vị đều là mỹ nhân, có thể nói là Ôn Nhu là có phúc được thấy, tuy rằng kiếp trước nàng cũng duyệt qua vô số mỹ nhân, mà trước mắt, cũng mỗi người một vẻ, cái này không dễ khiến cho nàng không khỏi đoán rằng, Bạch vương gia bất quá là một ma ồm, cơ gì?? Dẫn tới những... Mỹ nhân này gả đến cho hần? Còn nữa, gả cho hần hần cũng vô phúc hưởng thụ, chỉ là đem đám mỹ nhân để trong phủ.

Nếu như nàng là nam nhân, nàng nhất định sẽ không bạc đãi những mỹ nhân như hoa như ngọc như hoa như ngọc này, đáng tiếc, nàng không phải, mà các nàng, dung mạo xinh đẹp, không biết lòng dạ là như thế nào, các nàng cùng nhau tồn tại trong Bạch vương phủ, quyết định các nàng là địch không phải bạn.

"Muội muội, gặp qua Vương phi, hướng Vương phi tỷ tỷ thỉnh an." Một ngum đồng thanh, nhiều tiếng dễ nghe, như hoàng oanh như hoàng oanh hót vậy rất êm tai, Ôn Nhu nghe được một trận thích ý, cũng nhần thần như sương.

Ôn Nhu làm ra một động tác hư, cười nói: "Các muội muội không cần đa lễ, đều mời ngồi đi."

"Thuộc hạ gặp qua Vương phi." Lúc ba vị phu nhân ngồi xuống, Túc Dạ tiến đến hành lễ, "Vương phi, Âm phu nhân nói đêm qua cảm nhiễm phong hàn, hôm nay không thể đích thân đến, bảo thuộc hạ hướng Vương phi truyền báo, nàng hôm nay không thể tới kính trà tấn.."

"Vậy liền Vậy liền để cho nàng nghỉ ngơi, đừng nhiễm thêm bệnh gì khách nữa." Ôn Nhu lạnh lùng nói, nếu nói đây là ra oai phủ đầu? Muốn cho nàng xem địa vị của nàng trong vương phủ?

"Đại quân sự, ở đây không còn việc của người nữa, người lui xuống trước đi, ta và các muội muội hảo hảo tâm sự."

Túc Dạ gật đầu xác nhận, xoay người lui ra, Ôn Nhu nhìn đến ánh mắt bắn khoắn của hần một chút, tâm trạng không khỏi có chút hiểu rõ tại sao hần lại tự mình đến vì Âm phu nhân truyền báo.

"Không biết chúng ta đến vào giờ này, có thể hay không quá rối rắm?" Vương Như Mẫn là người đầu tiên đặt ra câu hỏi, âm thanh thanh nhã, khiến Ôn Nhu cảm thấy cực kỳ êm tai, Ôn Nhu không khỏi đưa mắt dừng trên người nàng.

Người không thể xem bề ngoài, Ôn Nhu tin tưởng, thủy chung là những lời này, dung mạo có tốt đến đâu thì cũng chỉ là ở bên ngoài mà thôi.

"Không có gì, ngược lại ta ở trong phủ cũng không việc gì để làm, các muội muội nên đến đây nhiều cùng ta tâm sự mới đúng, các muội muội vào cửa so với ta sớm, là ta phải hướng các muội muội học tập." Ôn Nhu nói xong uyển chuyển, khẽ mỉm cười, cũng tỉ mỉ quan sát đến biểu tình trên mặt mỗi người.

Cũng không biết là bọn họ che giấu quá tốt, hay là các nàng thật là tôn kính nàng vị Vương phi này, mỗi chữ mỗi câu, quân chuyên gia khéo, không có chút ý tứ hàm xúc đối địch nào, các nàng nói liên miên lời nhai đất Ôn Nhu đi lòng vòng cho đến đây giờ cũng không có nói đến trọng tâm của câu chuyện.

Nhiên, Ôn Nhu lại chú ý tới, Du phu nhân từ đầu chí cuối cũng chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên, không có lời thừa thãi, thỉnh thoảng đậm đậm nhất tiếu, khẽ gật đầu, không bằng hai vị phu nhân khác hữu thuyết hữu tiếu.

Kính trà cũng không có cố ý làm sai chuyện gì, ba người đều là thập phần cung kính hướng nàng kính lên một ly trà, coi như thực sự đối với nàng ngồi trên vị trí chính phi này không một chút dị nghị nào, thế nhưng, Ôn Nhu lại không tin các nàng tìm nàng chỉ để cho nàng thấy thực sự thần phục với nàng như vậy.

Ôn Nhu không muốn không muốn những nữ nhân này thêm phí nước bọt, chỉ nói đem qua bản thân không có nghỉ ngơi tốt, rồi đuổi các nàng về viện.

Ba người lần lượt xin cáo lui, Du phu nhân như cũ đi sau cùng, chỉ là, lúc nàng bước ra ngưỡng cửa trong nháy mắt, quay đầu lại liếc mắt nhìn Ôn Nhu.

Đó là ánh mắt ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hữu cầu mà đến

Editor: Luna Huang

Thời gian tuyết ngừng, là lúc mặt trời lặn, mùa đông, màn đêm luôn luôn phủ xuống rất sớm.

Ôn Nhu rất là úy hân, đó là bởi vì năm mươi tuổi đã tiếp nhận sự huấn luyện của tổ chức, trong tuyết đầu cùng đã lang, trên mặt băng, cứ như vậy suốt một mùa đông dài, nàng cho là nàng sẽ không chịu được, nhìn đám bạn đồng lứa đang lần lượt ngã xuống, nàng đem toàn bộ máu đang chảy ra ở dưới môi phát thệ, nàng muốn sống sót, cùng với đám bạn đồng lứa sống sót.

Rốt cục, nàng thành công, nàng vẫn còn sống, cũng tự khi đó bắt đầu, nàng bắt đầu độc lập đi hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho, thế nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, tổ chức mà nàng xuất phát từ nội tâm mà đối đãi, cũng chính là chính tay đâm lên người nàng, nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra.

Khi đó bắt đầu, nàng liền bệnh căn không dứt, vừa bước vào mùa đông, liền thập phần úy hân.

"Ba ——" Trong lò lửa than thiêu đốt vật liệu, đột nhiên thanh âm của cửa hỏa hoa bắn toé lên, Ôn Nhu đứng ở cửa hiên ngẩng đầu nhìn trời cao, áo khoác trên người phủ xuống, xoay người trở về nhà.

Cũng may Bạch vương gia đối đãi với mỗi nữ nhân nhập phủ đều không kém, tất cả vật dụng đều có đủ, thế nhưng lại không sung hạnh bất kỳ một phu nhân nào, vì sao? Ôn Nhu lại bắt đầu đoán vị trượng phu chưa từng gặp mặt này.

"Vương phi." Ôn Nhu mới bước vào, Dẫn nhi liền từ bên ngoài viện chạy chậm đến, "Bẩm Vương phi, Du phu nhân ở bên ngoài viện cầu kiến."

Du phu nhân? Ôn Nhu suy nghĩ chốc lát, liền hướng Dẫn nhi nhẹ nhàng xua tay, "Để cho nàng đi vào."

Sau một lát, một nữ tử mặc y phục của nha hoàn từ từ tiến đến, đã không có hoàn bội đính đương bên thắt lưng như lúc này, nhưng cũng vẫn như cũ phong tình biệt dạng.

"Thiếp gặp qua Vương phi tỷ tỷ." Du phu nhân hướng Ôn Nhu hơi phúc thân, "Thiếp một thân trang phục như thế này mà đến, thực không muốn làm người khác chú ý, mong rằng tỷ tỷ thứ lỗi."

"Đâu nói, muội muội mời được vào phòng ngồi." Ôn Nhu khẽ gật đầu, mặc kệ người tới có ý gì, lại dò xét nói: "Dẫn nhi, dâng trà."

"Không biết muội muội đêm khuya đến đây, thế nhưng có chuyện quan trọng gì muốn nói?" Ôn Nhu nhìn Du phu nhân ngồi ở đối diện nàng, nước trà

trong tay nâng trong tay nâng sương khói dày đặc phả lên dung mạo, phảng phất như một đóa hoa sen mới nở, sương mù mà mê người.

"Hôm nay Vương phi có thể thấy qua Ôn Nhan cô nương sao?" Du phu nhân ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu, không kiêng kỵ, không tránh né, mâu từ quyền rũ mà sáng sủa.

"Muội muội cái này là ý gì?"

"Thiếp chỉ là muốn cùng tỷ tỷ nói, phòng người chi tâm không thể không có, cũng không phải là thiếp muốn gây xích mích ly gián."

"Muội muội thế nhưng nhìn thấy gì?" Bằng không nàng sẽ không vô duyên vô cớ nói với nàng những lời này.

"Đêm qua ta chưa ngủ, ở trong phủ đi lại đi một chút, nhìn thấy Ôn Nhan cô nương trong tay bưng canh nóng Yên Thủy các vợi vả chạy ra, thần sắc hoang mang, rồi lại nhếch miệng cười." Du phu nhân nói xong, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Đêm qua lúc Nghiêm Vô Ly trong phòng cùng nàng lúc nói chuyện, nàng liền phát hiện có người đang nghe trộm ngoài cửa, bất quá nàng không muốn đa thảo kinh xà nên thôi, lại không biết, đúng là Ôn Nhan, không nghĩ tới, động tác của nàng rất nhanh, nàng chỉ biết, Ôn Tâm sẽ không có chân chính xuất phát từ xuất phát từ quan tâm nàng mà đem Ôn Nhan đưa đến bên người nàng.

"Đa tạ muội muội nhắc nhở," Ôn Nhu nhìn chằm chằm Du phu nhân, "Muội muội có hay không thực sự muốn gây xích mích ly gián, tỷ tỷ có thể nhìn ra được, chỉ bất quá, muội muội cùng ta đây nói những thứ này, mục đích là gì?"

Nàng không cảm thấy vô duyên vô cớ, Du phu nhân sẽ cố ý ban đêm chạy tới cùng nàng nói những thứ này.

"Tỷ tỷ, hứa giúp ta." Du phu nhân đứng lên, đi tới trước mặt Ôn Nhu, thẳng tắp quỳ xuống, thần tình kiên quyết.

Ôn Nhu nhú mày, cũng không vội để cho nàng đứng dậy, từ hôm nay nàng nhìn ra được, Du phu nhân đối với nàng cũng địch ý, nhưng là cũng không hề để cho nàng sử dụng.

"Dứt lời, người muốn ta đồng ý giúp người cái gì?" Không phải là muốn từ nàng đây đạt được thứ mà nàng muốn có được.

Du phu nhân ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc, "Hứa giúp ta rời khỏi Bạch vương phủ!"

"Bất quá Ta cũng chỉ là mới đến Bạch vương phủ, ba vị phu nhân khác, bất kỳ một cái nào ai cũng có thể giúp người, vì sao người muốn tìm ta? Bất quá ta chỉ là nữ nhân lưng mang theo danh xấu bị bêu khắp nơi mà thôi." Cho nên, nàng phải rời đi, cũng muốn rửa đi cái thanh danh ô uế này, quang minh chánh đại quang minh chính đại rời khỏi.

Tâm hung sách.

"Thế nhưng thiếp nhìn ra được, tỷ tỷ và các nàng không giống nhau."

Du phu nhân từng từ có tư vị, để khoe miệng của Ôn Nhu giật giật lên, duỗi tay đỡ Du phu nhân đang quỳ gối trước mặt đứng dậy, Du phu nhân cũng không khước từ, đứng lên.

"Vậy Du muội muội trái lại nói một chút, ta và ba vị muội muội kia có gì không giống nhau."

"Bởi vì, thiếp nhìn ra được, lòng của tỷ tỷ không ở Bạch vương phủ."

Thật có thể nói là từng từ châu ngọc, khiến Ôn Nhu nao nao, tâm trạng không khỏi bội phục.

"Muội muội trái lại biết xem tướng?" Ánh mắt của Ôn Nhu nhìn chằm chằm Du phu nhân nhìn chằm chằm, "Bất quá, muội muội phải rời đi, bỏ được sao?"

Du phu nhân khiếp sợ, không thể tin đón nhận ánh mắt của Ôn Nhu, rồi lại cấp tốc cúi đầu, cười khổ, "Ta là một ca cơ, tự biết thân phận thấp, vốn cũng không có hy vọng xa vời hy vọng xa vời có thể bay lên làm phượng hoàng, hai năm trước vào Bạch vương phủ cũng không phải ý của ta, đối với ta có gì là không thể? Bất quá cầu an an ổn ổn sống thôi, đều biết cung đình tường cao ngày sâu tựa như biển, vốn tưởng rằng an phận thủ thường là có thể cầu được an bình qua ngày, lại không biết bất luận bản thân có chém giết tranh đấu hay không, hay là không tranh không đoạt, đều không có thể an bình qua ngày, mà ta vô tâm cùng vương phủ này, chỉ cầu có thể rời xa nơi này, tìm địa phương chân chính thuộc về mình."

"Thế nhưng, muội muội cho rằng, cho dù chiếm được sự trợ giúp của ta, người liền thật có thể rời khỏi sao?" Từ hôm nay ánh mắt của Túc Dạ, nàng cảm thấy được, ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn rơi vào trên người Du phu nhân, bởi vậy có thể đoán rằng, hai người đến tốt cùng là quan hệ như thế nào? Mà trước mặt Du phu nhân này, thật đáng giá để nàng giúp sao?

"Hai năm trước ta không có được như ta mong muốn, hai năm sau ta vẫn như cũ không chiếm được thứ ta mong muốn, ở lại đây thì còn có ý nghĩ gì, chỉ làm khiến cho bản thân càng thêm bi thương." Du phu nhân cúi đầu, tay trái vẫn vuốt ve vòng tay thủy ngọc đeo trên cổ tay phải.

"Muốn ta giúp người cũng không phải là không thể, chỉ là —"

"Tỷ tỷ cứ nói, chỉ cần là chuyện muội muội có thể làm được, chắc chắn sẽ làm."

"Tốt, như vậy người nói cho ta biết trước, người và Túc Dạ là quan hệ như thế nào, ta không muốn ngày sau sẽ rước phải thứ phiền phức không cần thiết gì vào người." Ôn Nhu lạnh nhạt nói xong, trên mặt Du phu nhân xuất hiện biểu tình khiếp sợ kịch liệt trắng xanh hình thành cường liệt đối lập, trong lúc nhất thời nắm thật chặt vòng ngọc trên cổ tay phải, hàm răng cắn chặt đem đôi môi hồng nhuận biến thành vô huyết.

"Ba ——" Ngoài cửa sổ một tiếng nhỏ nhẹ vang lên, trên mái hiên tuyết đông quá dày, không thể tiếp thêm được trọng lực liền rơi xuống trên tuyết.

Bên trong, hương thơm lượn lờ, lửa than toát ra tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp nhàn nhạt, hai tay run run Du phu nhân nâng lên chung trà hơi lạnh, nhấp một cái, buông xuống chung trà, tay trái vẫn như cũ vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay phải, động tác mềm nhẹ, nhìn ra được, đó là trang sức đối với nàng vô cùng quan trọng.

"Ồ Tây Vực, nữ tử thân phận thấp đều không được ban tên họ, ta cũng như vậy, hai năm trước, ta vào Bạch vương phủ, mọi chuyện xa lạ, là Túc Dạ chiếu cố ta, một ngày, hắn nói phụng mệnh của Vương gia, ban tên họ cho ta."

"Thiên Du, một cái tên rất thông thường, là không biết đối với một người không có tên họ như ta là có bao nhiêu ân huệ."

Ôn Nhu cúi đầu nhìn ly trà trong tay phản chiếu ảnh ngược của mình, tinh tế lắng nghe thiên kể rõ.

"Vương phi, tiền thính có người đến truyền lời, nói đại quân sự thỉnh người đến chính sảnh xem." Đột nhiên, thanh âm của Dẫn nhi bên ngoài phòng đột ngột truyền đến.

"Đã vào đêm, người đến có thể nói đại quân sự có chuyện gì?"

"Nô tỳ không biết, người đến cũng không nói, nhưng cho tới bây giờ nhìn nhân thần sắc của người đó, tựa hồ là việc gấp."

"Hiểu, ta đây liền có thể liền có thể đi."

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Du quy việt cự

Editor: Luna Huang

Còn chưa đi chính sảnh, Ôn Nhu liền nghe tiếng khóc nức nở, không khỏi khiến nàng khẽ nhíu mày, tâm trạng liền cũng biết vì sao Túc Dạ sẽ vào ban đêm thời thần đem nàng gọi đến đây.

Một bước tiến chính sảnh, Ôn Nhu liền nhìn thấy mặt trầm như sương của Túc Dạ đứng trong chính sảnh cúi thấp đầu, Ôn Nhan dùng khăn không ngừng lau nơi khóe mắt.

"Thuộc hạ gặp qua Vương phi." Cước bộ mới bước vào chính sảnh, Túc Dạ liền khom mình hành lễ, "Đêm khuya quá rồi Vương phi, mong rằng Vương phi thứ lỗi, thực ra việc này Vương phi cũng không ở hiện trường, thuộc hạ không thể tự định đoạt."

"Nghe được thanh âm của Túc Dạ, Ôn Nhan ngẩng đầu mạnh, chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Ôn Nhu lại cấp tốc cúi đầu, hai tay chăm chú vắt khăn trong tay, tiếng khóc cũng dừng lại, hung hăng cắn môi dưới.

"Ừ." Ôn Nhu khẽ gật đầu, vòng qua bên cạnh thân của Ôn Nhan, thẳng một đường đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, nhận lấy chung trà thị nữ đưa đến, cũng chỉ là cầm trong tay không hề có ý định muốn uống, ánh mắt dừng ở trên người Ôn Nhan một chút, lại chuyển qua trên người Túc Dạ, thân nhiên nói, "Mời đại quân sự nói đi, chuyện gì."

"Nếu Vương phi cho phép, thuộc hạ liền nói, tam tiểu thư tuy là bảo muội của Vương phi, nhưng là dựa vào Vương phi mà đến Bạch vương phủ, liền tự nhiên tuân thủ quy củ trong Bạch vương phủ, trong vương phủ có quy củ, bất luận kẻ nào cũng không được đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia, mà tam tiểu thư lại không tuân theo quy củ, đến nay giờ Tuất tự ý đem bữa tối tiến đến Ngõa Phủ Lôi Minh, tam tiểu thư là người của Vương phi, người xem phải xử trí như thế nào, thuộc hạ không dám tự ý định đoạt, cho nên chỉ có thể đêm khuya mời Vương phi ra đây."

Túc Dạ lạnh lùng nói, trong giọng nói không hề mơ hồ dè dặt oán hận, bởi vì cho tới bây giờ không có ai dám không tuân theo quy định của Vương gia, các vị phu nhân cũng chưa bao giờ dám tự ý bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, hơn nữa, cũng không phải là tất cả mọi người đều có năng lực đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh.

"Như vậy y theo quy củ của vương phủ, phạm vào điều quy củ này, phải làm xử trí như thế nào?" Ôn Nhu đem chung trà trên tay đặt sang một bên, nhìn chăm chăm Túc Dạ.

Túc Dạ cũng giấu giếm, mặt không đổi sắc nói: "Từ khi Vương gia định ra quy củ này, còn không có ai dám vượt quá, nên sẽ không nói đến chuyện xử phạt, chỉ là, tự ý đến Ngõa Phủ Lôi Minh, sống thì sống, mà chết thì chết."

Nghe được Túc Dạ nói, tại chính sảnh toàn bị thị nữ đều như hít phải một luồng khí lạnh, sắc mặt hồng nhuận kịch liệt trắng xanh, bởi vì các nàng bởi vì các nàng đều biết, sở dĩ không người dám đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh, các phu nhân cũng không dám đến, không chỉ là bởi vì quy định của vương phủ, mà là bởi vì, Ngõa Phủ Lôi Minh, cũng không phải là là để người khác muốn đến liền có thể đến, ngoại trừ đại quân sự Túc Dạ, chưa từng có người sống sót mà đi đến cửa viện chứ đừng nói đến thư phòng hay phòng ngủ của Vương gia.

Mà Ôn gia tam tiểu thư này, thật là may mắn, thời điểm cước bộ bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh bị đại quân sự Túc Dạ phát hiện, mới đem được mạng trở về, miễn cho một tiểu nữ nhân như thế hương tiêu ngọc vãn, nhưng không ngờ, đại quân sự Túc Dạ vừa rời đi nàng lại một lần đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

Đám thị nữ phản ứng, Ôn Nhu nhìn trong mắt, mà Ôn Nhan, thủy chung không có ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cũng không có một câu tự biện giải cho mình, tự biết bản thân khó thoát khỏi cái chết, cũng không cầu xin tha thứ.

"Com đêm nay, nguyên là tam muội muội ta thay ta đưa đến Ngõa Phủ Lôi Minh cho Vương gia, gả làm vợ người, mặc dù không biết cùng phu quân gặp mặt ở đâu, nhưng là vì phu quân làm một chút sự tình, mới đến Bạch vương phủ, lại không biết vương phủ có quy củ này, phạm vào quy củ còn muốn làm phiền đại quân sự đến xử trí, thực là không phải, nhưng nói muốn phạt, phải là phạt ta mới đúng, đại quân sự nói, có đúng thể không?"

Ôn Nhu nói một phen bình bình đạm đạm, thật giống như nàng không quan tâm đến sống chết, chớ nói cả sảnh đường thị nữ kinh ngạc không thôi, Túc Dạ không ngờ tới nàng sẽ nói ra những lời này, Ôn Nhan ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn nàng.

"Vương phi, cái này..." Túc Dạ vốn chỉ muốn thử nhuệ khí của Ôn Nhu, lấy lời đáy lòng nói, hẳn cũng mọi người giống nhau, đối với một nữ nhân mất hết danh tiếng cười nhạt, càng bất mãn một nữ nhân như vậy ngồi trên vị trí chính phi của Bạch vương, cho nên hẳn thâm nghĩ báo cho nàng biết chuyện này, cũng không phải là để nàng bay lên cành cây liền có thể chân chính trở thành phượng hoàng.

"Đại quân sự không cần do dự, bởi vì, quân tử phạm pháp cùng với thứ dân, huống chi ta chỉ là một Bạch vương, phạm quy liền bị xử phạt, thiên kinh địa nghĩa, về phần ta chết hay sống, không cần đại quân sự quan tâm."

Có ai khó khăn nào nàng chưa từng vượt qua? Đó là long đàm hồ huyết nàng cũng từng đi qua, huống hồ chỉ là một Ngõa Phủ Lôi Minh nhỏ bé, cho dù có bộ phận then chốt trùng trùng, nàng phát thệ nàng nhất định sẽ sống sót, nàng sẽ sống sót.

"Nếu Vương phi nói như vậy, thuộc hạ cũng không nói gì nhiều nữa, hy vọng Vương phi tự giải quyết cho tốt." Lấy lời đáy lòng để nói, Túc Dạ là hy vọng Ôn Nhu có thể chết ở bên trong, như vậy không chỉ có giúp Vương gia bỏ bớt gánh nặng trên lưng, mà còn có thể giết luôn nhuệ khí của Thanh vương, hẳn quan tâm là mặt mũi của Vương gia của Bạch vương phủ, không phải là mạng của một nữ nhân bị người đời thóa mạ, "Như vậy, thỉnh Vương phi sáng sớm ngày mai sáng sớm ngày mai đến trước môn viện của Ngõa Phủ Lôi Minh."

"Không cần, đêm nay là được, đợi ta trở về Yên Thủy các hoán xiêm y, liền có thể tùy đại quân sự đi trước." Dứt lời Ôn Nhu ai cũng không liếc mắt nhìn thẳng một đường rời khỏi.

Ôn Nhan còn chinh lăng trong phòng, thật lâu mới hồi phục thần sắc. "Duẩn nhi, trong Yên Thủy các này có trang phục nào đơn giản không gò bó một chút không? Giúp ta chuẩn bị một bộ mang đến." Ôn Nhu vừa đi vào Yên Thủy các liền bắt đầu gờ tay lên gờ xuống cây trâm cài trong tóc, đối với Duẩn nhi ở sau lưng phân phó.

"Vương phi, Ngõa Phủ Lôi Minh không thể đến!" Duẩn nhi cuối cùng nhịn không được, run rẩy lên tiếng, muốn ngăn lại, "Ba năm trước đây, là nô tỳ tự mình đến đó thu dọn thi thể của Hứa tỷ, thi thể rất thê thảm——"

Mỗi khi nhớ lại cái cảnh đó, Duẩn nhi liền cảm giác liền cảm giác Ngõa Phủ Lôi Minh giống hết địa ngục, cứ như là một mũi tên dài sắc nhọn có thể phá nát yết hầu của người khác, quả thực khiến người khác trở thành bia ngắm bắn.

"Được rồi, Duẩn nhi, không cần nhiều lời, đi giúp ta lấy y phục mang đến đây, bình minh ngày mai ta nhất định sẽ trở về." Ôn Nhu quay người lại, nhìn Duẩn nhi đang run lấy bầy, trong ánh mắt nàng phát ra từ nội tâm thâm thiết cùng lo lắng, Ôn Nhu đạm đạm nhất tiếu, vỗ nhẹ nhẹ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu vài nàng.

Duẩn nhi cảm thấy, ánh mắt của Vương phi đạm mạc luôn có thể cho nàng lực lượng vô danh. Vì vậy gật đầu, chạy đi tìm xiêm y.

Nhìn Duẩn nhi mang xiêm y đến, Ôn Nhu có chút dờ khóc dờ cười, đều là y phục tay áo dài rộng lằng la gấm vóc, y phục như thế, mặc lên người làm sao có thể thi triển thân thủ, bất đắc dĩ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể từ đó chọn ra một kiện y phục sát người nhất, nàng đem tay áo rộng lớn dùng sa tanh buộc chặt lại, đem thắt lưng buộc tóc thành một búi vững vàng trên đỉnh đầu, kiểm tra lần cuối ám tiễn trên cổ tay trái.

Cái ám tiễn này, thì ra là Ôn đại tiểu thư vẫn mang ở trên người, bảo vệ vô cùng tốt, cũng chưa từng dùng qua, hôm nay, cũng được xem là vũ khí duy nhất của Ôn Nhu.

Phủ thêm một kiện áo khoác được Duẩn nhi mở ra, Ôn Nhu không chút do dự bước đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Thay muội chịu phạt

Bóng đêm đen đặc, chỉ có nhất ngọn đèn lồng chấp chôn tại trước viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh.

Khi Túc Dạ nhìn đến một thân trang phục của Ôn Nhu đang mặc, chỉ cảm thấy khí tức lạnh lùng xơ xác tiêu điều đập vào mặt, nhìn nữa Ôn Nhu thân vô trường vật, một kiện binh khí cũng không có, Túc Dạ không khỏi vì mình vừa cảm thấy được khí tức xơ xác tiêu điều cảm thấy không hiểu.

Rõ ràng chỉ là một nữ tử bình thường, làm sao có thể có khí tức của sát thủ như vậy, nhất định là ảo giác của hắn.

"Vương phi, con đường này chính là dẫn đến chỗ của Vương gia, không có vòng đường, đường tuy không dài, thế nhưng có đi hết hay không, chỉ có thể dựa vào bản thân của Vương phi." Túc Dạ nhìn không rõ người nữ nhân này, không giống những phu nhân khác an lạc làm những chuyện nữ nhân thích làm, trái lại có can đảm tới khiêu chiến Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia, đó là hắn, cũng không nhất định có thể đoạn đường này, cho nên, mỗi một lần hắn đều từ mặt đạo ngầm đến chỗ của Vương gia.

"Đa tạ đại quân sự nhắc nhở, đại quân sự có thể rời đi trước, chẳng biết có được không làm phiền đại quân sự phân phó trừ phòng, ngày mai sớm chút chuẩn bị thiện, vì đến lúc đó ta sẽ có chút đối." Thanh âm của Ôn Nhu nhẹ nhàng vang trong bóng đêm, cũng không tiếp tục nghe Túc Dạ nói cái gì nữa mà trực tiếp đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh.

Đầu tiên đập vào mi mắt, là một bia ngọc thạch cách xa nàng trăm mét đứng sừng ở dưới đất, tuy là đêm tối, ngọc thạch bia phát ra thanh quang yếu ớt nhàn nhạt, trên tấm bia có khắc "Cửu U" hai chữ rõ ràng chiếu ra, tại quay đầu nhìn hai bên, chỉ thấy hai bên um tùm cây cối cao vót thẳng tắp, có một vách đá dốc ngược nếu là leo lên cơ hồ là không có khả năng, cho nên muốn đi đến cùng, chỉ có thể dùng chân đi bộ thôi.

Đế đô Di quốc nhiều núi, cả tòa đế đô ba mặt núi vây quanh, chỉ có hướng bắc có quan đạo ra vào, chiếu theo hướng nhìn của quân sự, tạo thành tư thế dễ thủ khó công, có thể nói là thành trì vững chắc.

Trong đế đô, rất nhiều quan to quý tộc phủ đệ đều là dựa vào mà xây, vì câu gần kề tự nhiên cảm thụ khí tức, ngoại trừ đế đô hoàng thành là ngoại lệ, toàn bộ kiến tạo bình nguyên ở ngoài, đó là Di quốc "Lục vương" vương phủ, đều là chỗ dựa vững chắc mà xây.

Nguyên nhân như vậy, Ôn Nhu đối với vách đá dốc ngược hai bên cũng chỉ là phỏng đoán, cúi đầu tỉ mỉ quan sát mặt đất dưới chân.

Nghe Dẫn nhi nói, Ngõa Phủ Lôi Minh không người gác, thế nhưng chỉ cần có người bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, người đó sẽ bị mũi tên nhọn lấy mạng, nhất định là có một bộ phận then chốt, thân ở một một cái địa phương như vậy, hai bên còn có khoảng cách, mảnh đất dưới chân này, là bộ phận then chốt, mỗi một bước đều phải cẩn thận.

Quan sát tinh vi hơn, chỉ thấy bản sắc của thổ nhưỡng trên mặt đất, trên tầng đó khảm trong đó có một lỗ rộng chừng ngón tay, đem đất chia làm vô số khối, mỗi lỗ cách nhau chừng một thước, giống như bằng kim loại vậy, thổ địa trước mặt quả thực như là bản cờ cờ vây của một người Trung Quốc.

Ôn Nhu khiếp sợ, lại nhìn phía xa ngọc thạch bia, "Cửu U" hai chữ giống nhau đâm vào trong trí nhớ của nàng, hai tay nhịn không được run nhẹ, trong con ngươi đen như mực không ngừng phụt ra những tia sáng, nếu đây là Cửu U, nếu đây thật là Cửu U...

Đời trước, nàng cùng đồng bọn chỉ có thể trên bàn cờ cảm thụ được tinh túy của ván cờ Cửu U, lại không có thể đánh một trận thực đánh một trận, hôm nay, trước ván cờ này nếu thực là Cửu U...

Ôn Nhu chỉ cảm thấy huyết mạch của sát thủ trong nàng sôi sục, nàng thích khiêu chiến, càng thích khiêu chiến những thứ mới, từ trước chỉ là lý luận suông, hôm nay thật muốn đem mình làm quân cờ, như thế nào có thể bảo nàng không hưng phấn cho được.

Hưng phấn quy về hưng phấn, nhưng Ôn Nhu cũng biết ván cờ Cửu U mang tính đoạt mệnh, đi nhầm một bước, hai bên sẽ không ngừng phun ra mũi tên nhọn kết thúc sinh mạng, kết quả chỉ có hai đường, một là mũi tên nhọn biến thành bia, hai là chống đỡ đến bộ phận then chốt, trốn cũng không có chỗ để trốn, nhưng nếu muốn chạy trốn, toàn bộ ván cờ sẽ nứt ra, một một cái tiêu phương cách trung phun ra, không có chỗ nào mà không phải là lấy tánh mạng người ta, thí dụ như,, thí dụ như truy mệnh tòa, cho nên, trốn là chuyện không thể nào.

Ván cờ Cửu U cộng phân ba bàn cờ mỗi bàn cờ đều là hoành tưng ba mươi cách, có xung Cửu U, mà tam bàn cờ này, cách đi không giống nhau, thật trọng, từng bước cẩn thận.

Ôn Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, nhớ lại trên bàn cờ kiếp trước vô số lần chém giết, chìm một hơi thở, lại bỗng dưng mở mắt ra, vừng vàng bước đầu tiên.

Dường nhân vật phản diện cần cẩn thận (thư xuyên)!

Ôn Nhu đứng ở hàng thứ nhất mặt đông khối nhỏ thứ ba, gió lạnh qua tai gào thét, khoe miệng cong lên mỉm cười, quả thế, quả nhiên không có động đến cơ quan, tốt, muốn tinh táo như vậy đi hết tam bàn cờ.

Khi Ôn Nhu đi hết một bước cuối cùng, thời điểm đi tới ngọc thạch bia "Cửu U" trước mặt, tuy là trời đông giá rét, mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt lưng y

sam, giờ tay lên lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, Ôn Nhu cũng không quay đầu lại tiếp tục đi lên phía trước, nhân sinh tự mình đi một ván Cửu U, tức hĩ.

Tuy là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu nghi vấn đang từ từ mở rộng, nếu ván cờ Cửu U là do Bạch vương gia Lãnh Triệt chế tạo ra, vậy hẳn nên là người thế nào? Vì sao lại suốt ngày trốn ở trốn ở loại địa phương này.

Qua ván cờ Cửu U, càng đi về phía trước là một mảnh rừng trúc, phong tuyết áp cảnh trúc, lại vẫn như cũ không thể không lần át được thúy sắc.

Ôn Nhu đứng ở rừng trúc trước mặt, nghĩ ngợi phải đi như thế nào mới có thể qua được rừng trúc này, nàng cũng không nhận ra rừng trúc xuất hiện ở nơi này chỉ là vì tăng thêm hứng thú tự nhiên mà thôi, đại khái, đây là một mảnh huyền lâm.

Huyền lâm, là nơi đi nó di, người bay nó dài, chém không đứt, đốt không được, thoáng như cây rừng mê cung vậy, phải có quy luật đi về phía trước, mới có thể đi qua, nếu không xông loạn ở bên trong, chính là chết luôn bên trong không thể ra ngoài được.

Cũng may, loại này đối với nàng cũng không khó.

"Thất tiến, tam thoái, tả thất, bên phải..." Trong miệng Ôn Nhu nhẹ nhàng lầm bầm niệm, tại đây một mảnh dài đến ba mươi thước trong rừng trúc tiến tiến thoái thoái sắp gần nửa canh giờ, mới từ rừng trúc đi ra.

Thế nhưng mỗi một bước khi bước về phía trước, nàng đối với nàng vị trượng phu chưa từng gặp mặt này càng suy đoán nhiều hơn.

Ra rừng trúc, Ôn Nhu mơ hồ nghe được thanh âm của dòng nước chảy xiết, bấm ngón tay toán thời thần, đúng là giờ mẹo sắp tới rồi, bất chấp hẳn muốn, tiếp tục đi phía trước.

Càng đi về phía trước, tiếng nước chảy càng lớn, đi qua một rừng bóng mát to, trước mắt đột nhiên ánh sáng rộng mở, vô số phong đăng chập chờn trước mắt, trong lúc nhất thời Ôn Nhu vì cảnh sắc trước mắt sợ ngây người.

Cách đó không xa là một tòa ngũ hai tầng lầu các, nói vậy đó chính là chỗ ở của Bạch vương Lãnh Triệt.

Gạch hồng ngói cam, một tòa sơn thể đồ sộ hình cung đặt trước mặt, một khối vách đá lên trời dọc theo khối lớn nhám thạch đặc biệt vì lầu các có ý tạo ra che gió che mưa che gió, nhưng mà, khiến Ôn Nhu sợ hãi hơn không ở chỗ này, mà ở trước trên lầu các, là một chỗ đoạn nhai, như liềm vậy thác nước từ trên đỉnh oanh ừng ừng nện xuống, kinh qua lầu các đến chỗ đoạn, một đường thẳng mà chảy xuống, đem lầu các thấp thoáng tại màn nước, thoáng như nhân gian động thiên, càng phiêu diêu phong đăng làm đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Ôn Nhu thoáng hồi phục thần sắc, đây cũng không phải là thời gian xem xét tình xảo, vừa cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Chỉ thấy thác nước hai bên, dùng xích sắt to dài treo hai cây cầu gỗ to, tựa hồ là lối đi duy nhất, nhưng mà, cầu gỗ một mặt đối diện đoạn nhai, bên này cầu gỗ hướng về phía trước xích sắt, cự ly cùng nàng cách xa nhau, muốn dùng công phu nhào đến cầu treo là chuyện trăm triệu lần không thể nào.

Như vậy, còn có biện pháp nào?

Thời điểm Ôn Nhu suy nghĩ, trước mặt hai cây cầu treo xích sắt trục bánh đà chuyển động, bị bám bụi bặm tiếng động lớn rầm rĩ, cầu gỗ liền tiếp hạ xuống trước mặt Ôn Nhu làm đường.

Ôn Nhu ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời dần dần chiếu sáng, bước lên cầu gỗ rồi, hướng lầu các đi đến, nhưng ở lầu các dừng bước lại.

"Vương phi đã tới rồi, sao không tiến đến?" Thanh u thanh nhã thanh âm của từ trong phòng truyền đến, bảy phần lãnh, ba phần u.

Ôn Nhu bước trên bậc thang ba cấp, đẩy ra cửa bên trái của gian phòng thứ nhất đang khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Mê chi bạch vương

Editor: Luna Huang

Lò sưởi dầu đặt trong phòng phiêu tán được thảo hương nhàn nhạt, có thể để cho lòng của người ta chậm rãi bình tĩnh trở lại, không có thị nữ gia đình, gian nhà lớn như vậy bố trí rất trầm tĩnh, không có khí tức xa hoa, tất cả dụng cụ lộ vẻ thanh nhất sắc thanh nhất sắc cây lim bản sắc, nhắc tới gian nhà chỗ đặc biệt nhất, đó là chỗ bên tay trái, rủ xuống phòng lương một màn thủy sắc chấm đất.

"Thiếp gặp qua Vương gia, Vương gia vạn an." Ôn Nhu hướng màn thủy sắc hành lễ, cũng như cùng nam tử hành lễ.

"Có thể từ viện môn tới Thủy các của ta, Vương phi là người thứ nhất." Giọng của u lãnh lộ ra năm phần tán thưởng.

"Tạ vương gia khích lệ." Nàng không qua được, sẽ chết trên đường, nàng sẽ không chết, cho nên nàng có thể đến nơi đây là tất nhiên.

Nhưng mà, đối mặt với lời khen của Vương gia, nàng không có giống như những nữ nhân khác mừng rỡ như điên, biểu tình trên mặt nàng vẫn là nhàn nhạt, phẳng phất không có vui, cũng không có nộ.

"Ta nói rồi, phạm là người có thể đến được Ngõa Phủ Lôi Minh, ta tất thưởng cho người đó một nguyên vọng, không biết Vương phi có thể có gì muốn cầu?"

Tốt, nàng chờ chính là những lời này, nếu hần không nói, nàng cũng sẽ mở miệng muốn, nàng không có thể như vậy đơn thuần muốn vì giúp Ôn Nhan đáng tội chết mà mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đi tới nơi này.

"Ngày hôm sau quy ninh (về thăm phụ mẫu), hy vọng Vương gia có thể cùng thiếp trở về." Yêu cầu của nàng, là đơn giản như thế chỉ là một chuyện nhỏ, thế nhưng nàng, đây đối với nam nhân mà nói trong màn mà nói, chỉ sợ không phải là một chuyện nhỏ.

Quả nhiên, người trong màn trầm mặc chốc lát, mới lạnh lùng đáp: "Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời, Vương phi có thể hỏi Yên Thủy các."

"Như vậy, thiếp tạ Vương gia."

"Túc Dạ, tiễn Vương phi trở về." Lãnh Triệt ra lệnh một tiếng, Túc Dạ chẳng biết từ lúc nào đi tới trong phòng này, một loại ánh mắt không thể tin nhìn Ôn Nhu, sau đó mới hướng nàng hành lễ.

Lúc Ôn Nhu xoay người, nàng dừng bước lại, hơi xoay người, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm màn thủy sắc, nói: "Thiếp có một chuyện có một chuyện muốn hỏi, không biết Vương gia có thể trả lời không?"

"Vương phi xin hỏi."

"Ván cờ Cửu U có phải do Vương gia sáng chế?"

"Phải cũng là không phải, Vương phi muốn thế nào?"

"Vậy thiếp xin được cáo lui trước."

Bất quá nói mấy câu, Ôn Nhu liền khẳng định, ván cờ Cửu U, nhất định là do hần đích thân bày, thế nhưng, một người hầu như không bước chân ra khỏi nhà như hần, thế nào có thể sáng chế ra thế cuộc đáng sợ như vậy, nếu không có chỉ là hần che giấu quang hoa mà thôi?

Ôn Nhu hãy còn lắc đầu, quán hần nhiều như vậy làm cái gì.

Ôn Nhu đi rồi, thanh âm bên trong màn như băng nện trên mặt đất, "Đem Trấn Quốc Công đại tiểu thư tra lại một lần."

"Vâng, Vương gia." Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng đáp ứng, gian nhà lại trầm tĩnh không tiếng vang thêm tiếng nào nữa, khó vào ra dễ, là sân viện của Ngõa Phủ Lôi Minh, đi vào gian nan như vậy, đi ra như giẫm trên đất băng.

Thời điểm Ôn Nhu bước ra viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trời đã dần dần sáng lên, đầu tiên ánh vào mi mắt của Ôn Nhu, vè mặt lo lắng, Duẫn nhi trong tay đang cầm một kiện áo khoác, vừa thấy được Ôn Nhu, nước mắt hãy còn tràn ra ngoài.

"Vương phi!" Duẫn nhi vội vã lau sạch nước mắt, hướng Ôn Nhu quỳ xuống, "Nô tỳ gặp qua Vương phi, gặp qua đại quân sự."

Ôn Nhu khẽ nhú mày, véo lên đôi gò má khô ráo ửng hồng của Duẫn nhi, nàng biết nhất định là giữ một đêm ở đây, có chút bất đắc dĩ nói: "Đứng lên đi."

"Tạ vương phi!" Duẫn nhi vội vã từ dưới đất đứng lên, đem áo khoác ở trong tay phủ lên trên vai của Ôn Nhu, vội vàng nói: "Vương phi nhất định là đói bụng! Đầu bếp sáng nay đã mang rất nhiều thức ăn đến Yên Thủy các, Vương phi mau mau hỏi Yên Thủy các dùng chút đồ ăn sáng đi."

"Nội hữu có độc thê hảo trấn trách! Nô tỳ cũng đã chuẩn bị nước nóng rồi, Vương phi có thể tắm rửa trước, tốt như vậy bị xua tan hàn khí trên người Vương phi!"

Có lẽ là thực sự rất quan tâm Ôn Nhu, lúc Duẫn nhi nói chuyện, trên trán đều mồ hôi mỏng khiến Ôn Nhu hơi động dung, hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, "Đa tạ đại quân sự chiếu cố, không cần tiễn nữa, ta tự hỏi Yên Thủy các là được."

Ôn Nhu nói xong, cùng Duẫn nhi đi ra ngoài.

Túc Dạ nhìn bóng lưng Ôn Nhu, trong lòng chấn động vẫn là rất lâu mới bình thường trở lại, bởi vì, chưa từng có người, có thể không bị thương chút nào đi qua Cửu U của Vương gia, đó là thông minh như Huyền vương, cũng không có thành công phá giải ván cờ Cửu U huyền bí, nhưng mà, tân vương phi này cư nhiên làm xong rồi! Không chỉ có không bị thương chút nào thông qua Cửu U, thậm chí còn có thể bình yên đi qua huyền lâm, đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Chưa từng có người, không cần dùng địa đạo mà thể bình yên đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Nàng rót cuộc, là một nữ nhân thế nào?

Không chỉ có hấn đối với nàng nhìn bằng cặp mắt khác xưa, đó là gia, nói vậy cũng là khiếp sợ, Duẩn nhi rất là vui vẻ, đông lạnh một đêm không chợp mắt, đây mặt hồng phác phác tinh thần đặc biệt hưng phấn, đi ở phía sau Ôn Nhu, cao hứng cùng Ôn Nhu nói đầu bếp hôm nay đưa tới những thức ăn ngon nào, phong phú tới nỗi cả đời này nàng đều chưa từng thấy qua, Ôn Nhu thấy Duẩn nhi quan tâm bản thân như vậy, liền tùy ý nói nàng, trong lòng có một chút tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp.

"Nha! Cái này là ở đâu ra là ở đâu ra một dĩa nha đầu không có mắt! Lại dám đụng vào bốn phu nhân?" Đột nhiên, một tiếng bén nhọn mang theo âm thanh khinh bỉ chán ghét từ phía sau truyền đến, phá vỡ hảo tâm tình tốt khó được của Ôn Nhu, ngay sau đó là một cái tát vang dội, Ôn Nhu vốn không muốn quản, lại phát hiện, Duẩn nhi sau lưng chẳng biết lúc nào không lên tiếng rồi, không khỏi xoay người.

Chẳng biết lúc nào, Duẩn nhi cùng nàng kéo ra một khoảng cách, lúc này Duẩn nhi quỳ trên mặt đất, gò má phải sưng to, bên cạnh nàng, hai người thị nữ chỉ cao khí ngang, trước mặt nàng, là một nữ tử mặc lưu vân váy đỏ thắm thêu cây mẫu đơn, một đôi mắt to trong veo như nước, trên vai một kiện gấm mao nhung, trên cổ tay có vòng ngọc son dê, đem làn da vốn trắng nõn của nàng càng thêm trắng, trên đầu cài trâm không tước, lúc này miệng không tước ngậm một bức rèm khẽ đưa, thật rất mê người.

Nhưng mà vốn nên là một mỹ nhân, dung mạo tốt như vậy lại bị tính hung thần trên mặt nàng ta hủy mất.

Cái này, nói vậy chính là trong miệng Duẩn nhi thường nhắc Âm phu nhân, tam thiên kim của Hình bộ Thị lang, Lý An Âm.

"Âm phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý đụng vào Âm phu nhân!" Duẩn nhi liên tiếp dập đầu trên mặt đất, những tiếng vang vào lúc an tĩnh của sáng sớm nghe càng chói tai, cũng hai thị nữ bên người nàng thấy càng đắc ý.

"Còn dám mạnh miệng? Cúc nhi, đập nát miệng của nàng!" Lý An Âm cúi đầu, đưa bôn hộ giáp trên tay, âm thanh ra lệnh.

Mắt thấy Cúc nhi nâng lên cái tát sẽ rơi xuống trên mặt của Duẩn nhi, chẳng biết lúc nào Ôn Nhu đi tới bên cạnh Cúc nhi hung hăng nắm tay nàng, lực đạo to lớn, khiến Cúc nhi liên tục rút lui về phía sau, trong nháy mắt, bầu không khí động lại, mấy người ở đây đều sửng sốt.

"Đây là từ đâu tới một người không biết quy củ như vậy? Bốn phu nhân ở đây, tùy vào người lỗ mãng?" Mắt thấy có người lại dám chuyện của nàng, Lý An Âm nhất thời giận không chỗ phát tiết, ánh mắt của sắc nhọn hàm chứa lưỡi dao sắc bén, thẳng giống muốn đem người thiên đao vạn quả, "Liên nhi, đem hai người không biết tốt xấu này đánh chết cho bốn phu nhân!"

Hai ngày này Lý An Âm vì Ôn Nhu trở thành Bạch vương mà lúc nào cũng nổi nóng, ai dám chọc đến nàng, chỉ có con đường chết! Huống chi hai người không có mắt!

"Vâng!" Được chủ nhân chống đỡ, Liên nhi vội vã vung tay áo, giơ tay lên hướng mặt ôn nhu tát xuống!

"Vương phi!" Duẩn nhi kinh hãi thét một tiếng!

Bầu không khí trong nháy mắt lại lần nữa cứng đờ!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Thiếp thất khiêu khích

Editor: Luna Huang

Tay của Liên nhi cứng đờ giữa không trung, sợ hãi không ngớt nhìn chủ tử nhà mình, Lý An Âm vẫn như cũ trêu chọc hộ giáp của mình, giễu cợt nói: "Liên nhi, không nghe được bốn phu nhân nói gì sao? Đem đánh đến chết."

"Đừng tưởng rằng kêu một tiếng Vương phi, là có thể lừa dối bốn phu nhân, loại thời thần này, Vương phi vẫn còn ở Ngõa Phủ Lôi Minh không có không có, cũng không biết còn có thể hay không sống mà bước ra ngoài?" Lý An Âm nói xong có chút ít châm chọc, từng từ ghen ghét, từng câu ôm nỗi hận.

"Âm phu nhân! Người —" Duẩn nhi kinh ngạc không thôi kinh ngạc không thôi trợn mắt nhìn Lý An Âm, nàng thực sự không tưởng tượng nổi, một phu nhân, làm sao dám như thế đến Vương phi cũng khi dễ, lập tức đứng lên che trước mặt Ôn Nhu.

"Vâng! Nô tỳ tuân mệnh!" Liên nhi cùng Cúc nhi nhất thời dừng khí tăng nhiều, đem tay áo kéo cao, giơ tay lên liền lại muốn đánh tiếp, lại nghe được thanh âm ôn nhu thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng vang lên, mang theo một loại lực chấn nhiếp vô hình, làm cho các nàng làm cho cánh tay vừa nâng lên của các nàng lại lần nữa cứng đờ.

"Có can đảm, các người liền thực sự hạ thủ thử xem?" Ôn Nhu ngữ điệu không cao, cũng lạnh đến khiến người thờ không thông, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lý An Âm.

Bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, Lý An Âm không thể tin nhìn Ôn Nhu, rất nhanh thay cái loại tình miệt thị này giọng the the nói giọng the the nói giọng the the nói: "Người từ đâu chạy tới không biết tốt xấu lại dám giả mạo Vương phi tỷ tỷ, tỷ tỷ đường đường là Vương phi, sao lại ăn vận y phục xấu xí như người, xem ra ngày hôm nay bốn phu nhân không trị tội người, người cũng không biết trời cao đất rộng!"

Lý An Âm nói xong, cũng không gọi Cúc nhi cùng Liên nhi động thủ, khoe miệng cong lên một cái đắc ý cười nhạt, bản thân liền thẳng đến giờ cao tay.

Lý An Âm không phải là không biết Ôn Nhu trưởng thành ra cái dáng dấp gì, cứ cho là hôm qua không có đi kính trà, nàng vẫn như cũ biết dáng dấp của Ôn Nhu, nàng đã sớm hận Ôn Nhu có khuôn mặt đẹp, hận Ôn Nhu trong đề đồ được khen, rốt cục đọit được Ôn Nhu thân bại danh liệt, nàng còn không có cao hứng hết, cư nhiên leo đến trên đầu nàng đảm đương vị trí Bạch vương! Điều này sao có thể khiến nàng không hận được?

Hôm nay Lý An Âm sờ dĩ rời giường sớm như vậy, chính là vì muốn đi đến viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trước tiên nghe được tin tức Ôn Nhu tử vong, không nghĩ tới, nàng cư nhiên sống đi ra! Không chỉ có sống đi ra, lại còn dám cho nàng xem loại nhân thân này!

Lý An Âm Nàng không có thể như vậy không có thể như trái hồng mềm vậy, cứ cho là biết người trước mặt là Vương phi thì như thế nào, nàng cũng muốn để cho nàng biết, cứ cho là nàng là Bạch vương, bất quá cũng là hữu danh vô thực, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, chỉ có thể có một chính là Lý An Âm nàng! Cứ cho là sau này Túc Dạ muốn truy cứu, nàng cũng có lý do từ chối, ăn mặc chẳng ra cái gì như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không tin tưởng đây đường đường là Bạch vương! Lý An Âm Nàng giáo huấn bất quá là một thị nữ không hiểu quy củ mà thôi!

Nghĩ đến ngày uy phong của mình, đánh tốt bản tính của mình, Lý An Âm chỉ cao khí ngang cái tát còn chưa rơi xuống trên mặt Ôn Nhu, "Ba!" một tiếng nàng đã nhận ngay cái tát.

Liên nhi cùng Cúc nhi ngây dại, Dẫn nhi ngây dại, Lý An Âm càng ngây dại, bụng nửa bên mặt của mình, khiếp sợ nhìn chăm chăm Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt, lúc sau mới lấy lại tinh thần, hai tròng mắt phun lửa nàng tay phải lên muốn cấp Ôn Nhu một bạt tai, nhưng mà tay nàng vừa giờ lên đã bị Ôn Nhu hung hăng nắm cổ tay, liền trừng mắt Liên nhi cùng Cúc nhi trước mặt, âm thanh ra lệnh: "Hai người ngu xuẩn các người còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh lên đánh cho bốn phu nhân!"

Nhưng mà còn chưa động tác của Cúc nhi cùng Liên nhi, chỉ thấy tay phải của Ôn Nhu hơi vừa nhấc, Liên nhi cùng Cúc nhi liền ngã trên mặt đất, ngất đi.

Lý An Âm giận dữ, dữ tợn nhìn chăm chăm Ôn Nhu, vung lên tay kia còn muốn đánh lại, tay phải của Ôn Nhu nhẹ nhàng vung lên, Lý An Âm nâng tay lên chợt cảm thấy chợt cảm thấy như rơi quất một dạng, bị đau rũ xuống, lại cũng vô lực không thể tiếp tục giờ lên, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi mắng: "Ôn Nhu nữ nhân không biết xấu hổ này! Người lại dám đánh bốn phu nhân! Thử thời còn không nhanh lên cấp bốn phu nhân buông tay!"

Cổ tay Lý An Âm bị Ôn Nhu bóp nên đau, nhưng mà trên thái độ, lại giống như nàng là người thắng, khiến Ôn Nhu không khỏi đối với nàng cười nhạt.

"Nga? Nguyên lai muội muội biết ta là Bạch vương, ta còn tưởng rằng muội muội không biết nữa?" Ôn Nhu cười lạnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt dữ tợn của Lý An Âm, thật là vì khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà tiếc.

Lý An Âm ngờ ngẩn, trong cơn giận dữ liền đem tên của Ôn Nhu thốt ra, nhưng mà trong nháy mắt nàng giật mình, rất nhanh đổi lại biểu tình tài trí hơn người, hung ác nói: "Vương phi tỷ tỷ, rõ ràng là thị nữ của người xông tới trước mặt ta, bất quá ta giáo huấn nàng một chút mà thôi, hiện nay tỷ tỷ như vậy, cũng không biết cũng không biết nhường đường để bọn nha hoàn nhìn đến, cũng không biết là ai khi dễ ai, là ai không hiểu quy củ."

"Ta cùng với muội muội vốn không quen biết, hôm qua muội muội cũng không có đến Yên Thủy các kính trà cho ta, sớm biết được dung mạo của ta, chẳng lẽ, muội muội mỗi ngày đều tưởng nhớ ta?" Ôn Nhu đem cổ tay của Lý An Âm càng bóp càng chặt, bất quá nàng chỉ chia nhỏ đạo lực một chút thôi, nếu nàng lại xúc phạm nàng, nàng liền có thể bóp cho đầu khớp xương của nàng nát bấy, "Hôm qua muội muội còn cảm nhiễm phong hàn ốm bệnh giường, không nghĩ tới hôm nay là có thể sinh long hoạt hổ như vậy, nếu là muội muội còn muốn nằm thêm vài ngày, tỷ tỷ cũng có thể thành toàn cho người."

"Tiền công chiếm đóng thượng tướng kia."

Lý An Âm từ trong mắt của Ôn Nhu thấy được sát ý lạnh như băng, khiến cả người nàng run lên, nhưng vẫn là mạnh miệng, "Người có ý tứ gì?"

"Chỉ cần cổ tay này của muội muội bị chặt đứt, tự nhiên liền không bao giờ có thể dùng để hướng ta mời trà nữa, nếu là muội muội không muốn cổ tay bị gãy mất cũng có thể, muội muội cũng có thể lựa chọn gãy xương chân, như vậy muội muội vẫn có thể nằm ở trên giường."

Khoe miệng của Ôn Nhu cười nhạt, trong mắt Lý An Âm, quả thực chính là sát thủ khiến người sợ hãi.

"Người, người dám?"

"Muội muội dĩ hạ phạm thượng, mà ta là nữ chủ nhân của vương phủ này, dựa vào cái gì ta không dám?" Ôn Nhu vẫn ở chỗ cũ cười, ngón tay càng cố sức chia lựa ra, an tĩnh sáng sớm, có thể nghe được tiếng xương cốt thanh thủy nhẹ nhàng vỡ vụn.

"A ——!" Lý An Âm cũng không nhịn được đau nhức, kêu thành tiếng to, từng từ như khóc, "Muội muội sai rồi! Cầu tỷ tỷ bỏ qua cho muội muội một lần!"

Ôn Nhu giảm bớt lực đạo, cũng không có buông tay ra, hỏi: "Như vậy muội muội tự nói, muội muội là sai ở đâu rồi? Tỷ tỷ tương đối ngu dốt, muội muội

không nói mình sai ở nơi nào, tỷ tỷ cũng không biết thế nào tha muội muội."

Muốn trên đầu nàng tác uy tác phúc, xem nàng như xem nàng như bùn nát dẫm dưới chân, các nàng cảm thấy, nàng thật dễ khi dễ như vậy? Ai trước không chịu nổi sẽ là người đầu tiên cúi đầu, nàng cũng không cần tiết kiệm đạn trong súng của bản thân, chính là đã thương chim đầu đàn, chính là như vậy.

"Muội muội sai ở, không nên bao biện làm thay, không nên đi hạ phạm thượng." Lý An Âm cố nén oán hận trong lòng oán hận trong lòng cùng lửa giận hừng hực, mỗi chữ mỗi câu mỗi chữ mỗi câu cắn răng nghiền lợi nói.

"Ừ, bao biện làm thay, đi hạ phạm thượng, nói không sai, tỷ tỷ nhớ kỹ." Ôn Nhu hơi hài lòng gật đầu, vẫn không có dự định buông Lý An Âm ra, tiếp tục nói: "Thế nhưng, tỷ tỷ cũng không cảm thấy Duẩn nhi phạm vào tội gì, cứ như vậy vô duyên vô cớ gặp muội muội rồi bị một cái tát, chẳng phải là không oán chịu tội? Muội muội nói, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ?"

"..." Lý An Âm hận hận nhìn chằm chằm Ôn Nhu, hận không thể đem mặt của nàng chọc ra một cái lỗ thủng to lớn, thế nhưng Ôn Nhu lại giống như không có thấy ánh mắt hận ý đó.

"Nếu Muội muội không nói lời nào, vậy cứ như vậy đi, để Duẩn nhi hỏi cho người một chương, việc này tỷ tỷ liền không truy cứu, ý muội muội như thế nào?" Nhìn sắc mặt của Lý An Âm lúc xanh lúc trắng, kinh ngạc không nói nên lời, Ôn Nhu vừa bị hủy đi hảo tâm tình tốt đẹp liền từ từ thu thập trở về.

"Duẩn nhi, Âm phu nhân không nói lời nào chẳng khác nào thâm chấp nhận, đến đây đi, da của Âm phu nhân tốt như vậy, không phải mỗi người đều có thể đụng." Ôn Nhu ném cho Duẩn nhi một ánh mắt "Không phải sợ", Duẩn nhi nom nớp lo sợ những cùng nhác chân bước đến bên Lý An Âm.

Lý An Âm dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Duẩn nhi, tay Duẩn nhi run run, thủy chung không ngừng nổi đầu, nhìn về phía Ôn Nhu rung giọng nói: "Vương phi... Nô tỳ..."

"Đánh!" Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh.

Duẩn nhi nỗ lực nâng tay lên, sau đó chăm chú nhắm mắt lại, một cái tát hướng gò má tròn bóng của Lý An Âm mà đánh xuống.

"Ba ——! một tiếng thanh thúy như một tràng pháo tay, Ôn Nhu hài lòng buông lỏng cổ tay của Lý An Âm ra.

"Muội muội lần sau nhất định phải nhớ cho kỹ thân phận của mình." Ôn Nhu nhàn nhạt phun ra một hơi thở, hoán Duẩn nhi một tiếng, cười lạnh rồi khỏi.

Lý An Âm nâng cổ tay của mình, hàm răng cắn cắn thật chặt môi dưới, trong lòng nàng bốc lên lửa giận chết lặng cảm nhận sâu sắc, thế cho nên môi dưới của nàng bị nàng cắn ra máu cũng không biết.

Ôn Nhu! Sĩ nhục hôm nay, ngày sau Lý An Âm ta chắc chắn ngời trả lại gấp mười gấp trăm lần! Ta muốn cho sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tuyệt bất vi thiện

Editor: Luna Huang

"Vương phi..." Duẩn nhi lo sợ bất an theo sát phía sau Ôn Nhu, trong lòng cực kỳ hồ thẹn, mới vừa rồi nếu nàng không có thất thần không cẩn thận đụng vào Âm phu nhân, Vương phi cũng sẽ không cùng Âm phu nhân phát sinh xung đột, mặc dù vừa rồi là Vương phi chiếm thế thượng phong, thế nhưng Âm phu nhân cường thế hung ác, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Vương phi mới đến Bạch vương phủ thế nào đối phó được Âm phu nhân, "Duẩn nhi biết sai, thỉnh cầu Vương phi trách phạt..."

"Người làm sai chỗ nào?" Ôn Nhu cũng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước, Lý An Âm lộng xảo thành chuyên, ngược lại làm cho ngược lại làm cho nàng mượn cơ hội này háo hức mà dạy dỗ Lý An Âm một phen, bằng không, nghĩ là khi nàng dễ khi dễ sao?

"Nô tỳ không cẩn thận đắc tội Âm phu nhân, làm hại Vương phi cùng Âm phu nhân lần đầu liền sinh hiềm khích..."

"Hiềm khích?" Ôn Nhu một tiếng cúi đầu cười nhạt, "Nàng vốn cũng không đem ta để vào mắt, tại sao nói đến hiềm khích? Người không cần tự trách nữa tự trách nữa."

Ôn Nhu không thèm nói (nhắc) lại, Duẩn nhi cũng không dám nói cái gì nữa, theo trở về Yên Thủy các.

"Vương phi muốn tắm rửa hay là dùng đồ ăn sáng trước?" Khó khăn lắm bước vào Yên Thủy các, Duẩn nhi cung kính xin chỉ thị.

"Tắm rửa đi."

"Vâng, Vương phi."

Hơi nước ấm áp lượn lờ, mùi hoa hồng thơm ngát nhẹ bay, Ôn Nhu ngâm trong nước ấm áp, khép hờ mắt, an tĩnh hưởng thụ một khắc của sự yên lặng.

Nàng thích nhất lúc rồi rảnh tắm nước nóng, bất luận xuân hạ thu đông, chỉ có như vậy mới có thể để cho nàng tạm thời buông xuống những thứ khác, an an tĩnh tĩnh chỉ làm chuyện mình thích.

Ở kiếp trước, loại thời khắc bình yên này có thể nói là rất ít, đời này, nàng chỉ có một mình, nàng phải hưởng thụ thật tốt.

Từ từ nhắm hai mắt, trong đầu lại xuất hiện ván cờ Cửu U ở Ngõa Phủ Lôi Minh, huyền lâm, thác nước phi phác, cùng với tại thác nước đầy, thoáng như thế ngoại tiên cảnh lâu các, thậm chí, còn có Bạch vương Lãnh Triệt chưa từng nhìn thấy.

Đi gặp Bạch vương, vốn là chuyện nằm trong dự định của nàng, quy củ của Bạch vương phủ, Dẫn nhi đều hướng nàng bẩm báo, nàng đang suy nghĩ phải như thế nào mới có thể quang minh chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh, đúng lúc này, Ôn Nhan bao biện làm thay thúc đẩy thời cơ tốt, bằng không, nàng biết rõ Ôn Nhan không phải là có lòng tốt, biết rõ Ôn Nhan bất quá là một con cờ Ôn Tâm đặt ở bên người nàng, còn đứng ra vì nàng nhận tội, nàng chưa bao giờ là người có thiện tâm, nếu không phải nàng cần, trái lại nàng sẽ mừng rỡ sống chết mặc bay, nhìn Túc Dạ xử trí Ôn Nhan như thế nào, hôm nay, nàng cứu nàng một mạng, không biết nàng sẽ tri ân, hay là sẽ cắn ngược lại nàng một ngụm?

Mặc kệ Ôn Nhan là có ý gì, nàng không thêm để ý, Ôn Nhan một thứ nữ nho nhỏ cũng vén không dậy nổi thì gió to sóng lớn thì phải làm sao.

Sở dĩ nàng muốn gặp Bạch vương, chỉ là muốn chỉ là muốn gọi hắn cùng nàng quy ninh trở về, bởi vì, đáy lòng của nàng, tổng mơ hồ có một tha thiết chờ đợi, là nàng bất luận thế nào cũng chống cự không được, mặc dù không phải là của nàng ký ức không phải là của nàng, nhưng nàng muốn phải hoàn thành nguyện vọng này.

Dẫn nhi nhìn Ôn Nhu nhắm mắt trầm tư, chỉ mang theo thùng nước hướng đến thùng nước tắm thêm nước nóng vào, há mồm muốn nói cái gì đó, cuối cùng cũng không nói gì, lúc bỏ thêm nước nóng đang muốn lui ra, Ôn Nhu nhàn nhạt lên tiếng.

"Muốn nói cái gì liền nói, hà tất muốn nói lại thôi, bên cạnh ta không cần loại người do dự này."

Dẫn nhi kinh hãi, lập tức quỳ xuống, nghĩ thầm Vương phi rõ ràng nhắm mắt lại, thế nào sao biết được nàng có lời muốn nói? Tâm trạng không khỏi đối với Ôn Nhu càng kính nể, đáp: "Hồi Vương phi, người vừa trở lại Yên Thủy các, tam tiểu thư liền cũng tới, bảo là muốn chờ Vương phi tròn sinh 76 năm nhuyển mười từ sùng phu."

"Vậy mới vừa rồi vì sao ngươi không bẩm báo?" Ôn Nhu trợn mắt, trong con ngươi lộ vẻ sắc bén, Dẫn nhi cả kinh vội vã dập đầu.

"Thỉnh Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là thấy người mệt nhọc suốt cả đêm, phải bổ sung một chút thể lực, nghĩ lúc người dùng qua đồ ăn sáng mới bẩm báo cho người biết, thế nhưng tam tiểu thư đang quý ngay thỉnh tử, nói là không thấy được người liền không đứng dậy, đám nô tỳ khuyên can cũng vô dụng, nô tỳ là sợ trời giá rét đất đông lạnh, tam tiểu thư quý như thế phá hủy thân thể..." Thanh âm của Dẫn nhi càng nói càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, lại dập đầu trên đất, "Ngày sau Dẫn nhi không dám nữa, ngày sau sẽ biết cách ứng xử hơn, tất cả liền bẩm báo Vương phi!"

"Đứng lên đi, ngươi cũng không có lỗi, ta cũng nhìn ra được, ngươi là thật quan tâm bốn vương phi, hướng về phía phần quan tâm này, ta tha cho ngươi một lần."

"Nô tỳ tạ qua Vương phi! Tạ qua Vương phi!" Dẫn nhi lại muốn dập đầu tạ ân, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

"Ta xem ngươi nghĩ cái gì," Ôn Nhu đứng lên, Dẫn nhi vội vã vì nàng choàng lên vai một kiện áo choàng tắm, bị Ôn Nhu kinh sợ, nhưng cũng không dám lên tiếng, muốn giúp Ôn Nhu lau khô thân thể, lại bị Ôn Nhu hất ra, kinh ngạc cho là mình lại làm ra sai lầm lớn gì, lại vội vã quỳ xuống, thẳng Ôn Nhu có chút dờ khóc dờ cười.

"Đứng lên, bên người bốn vương phi cần chính là cần chính là một người có khả năng và khôn khéo, mà không phải động đến một chút liền quỳ xuống dập đầu nhất gan sợ phiền phức, nếu ngươi cảm thấy mình không thể đón nhận trách nhiệm này, liền có thể rời khỏi, bốn vương phi không trách cứ." Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Dẫn nhi, khẩu khí sắc bén, một khí thế uy nghiêm, ép tới Dẫn nhi có chút thờ không nổi, rồi lại lập tức thu liễm ý sợ hãi trên mặt, vội vã đứng lên.

"Vương phi giáo huấn, nô tỳ ghi nhớ, nô tỳ ỳn thỏa toàn tâm toàn ý hầu hạ Vương phi, nhất định không có phụ Vương phi."

Nếu không phải Vương phi, đời này nàng chỉ có khả năng bị tử thi nữ đánh chửi ở hậu viện, nhận được Vương phi để mắt, nhất định là đời trước nàng đã tu luyện không ít phúc khí, há lại bất trung tâm báo đáp?

Ôn Nhu gạt đầu hài lòng, ánh mắt của nàng luôn luôn sẽ không sai, Cho nên nàng mới có thể đề bạt Dẫn nhi, thi ân huệ, mới có thể đề đối phương trung tâm nghe theo mình, mà Dẫn nhi, lại là một người vừa vặn như vậy, có ân tất báo, mà nàng cần, một người có thể trung tâm với nàng, ân uy đều xem trọng, mới có thể đạt được hiệu quả như trong lòng mong muốn.

"Ngươi là đang suy nghĩ, tam tiểu thư đối với ta cũng không có thiện ý, vì sao còn muốn giữ nàng, vì nàng gánh tội, sao?" Ôn Nhu dang hai cánh tay, mặc Dẫn nhi đem nhục phiền phức tầng tầng mặc vào trên người nàng, khẩu khí khôi phục trước sau như một đậm đặc.

Dẫn nhi vốn không dám trả lời, nhưng là muốn nhớ đến lời răn dạy mới vừa rồi của Ôn Nhu, chỉ kiên trì đáp: "Vương phi thần cũng, nô tỳ suy nghĩ gì

người đều biết."

"Người cũng như vậy, không phải là suy nghĩ cho ta, dù sao tam muội muội là muội muội ruột của ta, lại là nhị muội muội tự mình đưa đến bên cạnh ta, về tình về lý, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu được không phải?" Cứu, bất quá là nhìn một hồi trò hay, về phần cứu, tình huống chỉ có thể có hai loại.

"Vương phi hiền lành, nô tỳ đã hiểu."

"Đuẩn nhi, người phải nhớ kỹ, ở trong vương phủ, muốn hảo hảo sống an ổn, thứ không nên có nhất chính là hiền lành." Hiền lành? Bất quá mặt ngoài làm bộ làm tịch, thôi đi, nếu thật hiền lành, nhất định là bị người khác giẫm đến hài cốt cũng không còn.

Cho nên, nàng chưa bao giờ hiền lành, nàng chỉ tuân theo, bản thân đủ cường đại, mới có thể sống sót ở trên thế gian này.

Đuẩn nhi ngẩn ra, chợt có sức gật đầu, "Nô tỳ ghi nhớ."

Từ nhỏ sống ở Đuẩn nhi từ nhỏ sống ở trong hậu viện, việc lục đục với nhau tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy, thế nhưng tin vĩa hè có thể nói quá nhiều, làm sao có thể không hiểu đạo lý này, bất quá vẫn là ngây thơ vô pháp lý giải đạo lý trong đó, hôm nay vạch trần, tự nhiên minh bạch.

Đội đến Đuẩn nhi vì Ôn Nhu mặc y phục xong, tóc cũng búi xong, Ôn Nhu đem nhẫn ngọc đeo lên ngón tay của tay bên trái, thân nhiên nói: "Đi thôi, đến thính tử dùng đồ ăn sáng, thuận tiện trông thấy hảo muội muội của ta."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vương phủ thưởng hoan

Editor: Luna Huang

Còn chưa bước vào thính tử Yên Thủy các, Ôn Nhu liền nhìn thấy Ôn Nhan lưng hướng về phía đại môn mặt hướng vào trong quỳ trên mặt đất, không ngừng dùng khăn lau khôe mắt, đội đến khi bước vào thính tử, Ôn Nhu xem như cũng không thấy nàng liếc mắt, vòng qua bên người Ôn Nhan, thẳng đi tới trước bàn ăn, ngồi xuống, chuẩn bị dùng bữa.

Đám thị nữ thấy Ôn Nhu bước vào thính tử giống như nhìn cũng không có nhìn Ôn Nhan, cũng cúi đầu cung kính hầu hạ, trong mắt cũng làm bộ nhìn không thấy Ôn Nhan, trên mặt mũi của Ôn Nhan lập tức xấu hổ, lập tức lại bày ra bộ dáng hoa lệ đầm mưa, mắt thấy Ôn Nhu như trước không để ý tới nàng, chỉ có thể khẽ cắn môi, khóc rống nói, "Muội muội có lỗi, đến đây quỳ thính đại tỷ tỳ trách phạt."

Bộ dáng kia, rất thương cảm, rất ủy khuất, rất hối hận.

"Nga? Muội muội làm sai chỗ nào? Nói nghe một chút." Chỉ là mặt của Ôn Nhu không thay đổi, vẫn không có liếc mắt nhìn Ôn Nhan, chỉ là tự mình ăn đồ ăn sáng.

"Muội muội không nên tự ý thay đại tỷ tỳ mang đồ ăn tặng đến cho Bạch vương gia, phá hủy quy củ của vương phủ, làm hại tỷ tỳ thay muội muội chịu phạt, đại tỷ tỳ vì muội muội gánh tội thay, muội muội ái ngại, đặc biệt đến đây hướng đại tỷ tỳ thỉnh tội."

Ôn Nhan hàm chứa hối hận ủy khuất nhu nhu nhược nhược nói xong, lại bổ sung, "Thế nhưng muội muội là toàn tâm toàn ý vì đại tỷ tỳ suy nghĩ, nhìn đại tỷ tỳ đến chỉ dạ, đều là bản thân một mình qua, muội muội vì đại tỷ tỳ rất là thương tâm, mới có thể nghĩ thay đại tỷ tỳ đưa đồ ăn cấp Vương gia, nếu là Vương gia thỏa mãn, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không không để ý tới không để ý tới đại tỷ tỳ, muội muội là thật tâm muốn giúp đỡ đại tỷ tỳ!"

"Theo như tam muội muội nói như vậy, ta vẫn là phải cảm tạ tam muội muội rồi?" Cái gì gọi là Cái gì gọi là toàn tâm toàn ý vì nàng chứ? Thật cho là nàng cái gì cũng không biết? Bất quá là nàng muốn mượn danh của nàng quanh mình chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh nên mới trước mặt Túc Dạ nói là thiện ý của nàng, Ôn Nhan thật đúng là cho là nàng cho là nàng ngu xuẩn, đến chút điểm tiểu tâm tư kia cũng không nhìn ra được?

Nói vậy nàng là cùng mọi người trong vương phủ này một dạng, hy vọng nàng hữu khứ vô hồi, cũng không biết nàng bình yên vô sự từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, sẽ có bao nhiêu người phân hận?

Bất quá là muốn trước lấy lòng Bạch vương gia, đặt được vị trí nhỏ bé trong Bạch vương phủ, nàng đã sớm xem thấu, không nghĩ tới, lại là dùng biện pháp ngu xuẩn nhất, nếu là Ngõa Phủ Lôi Minh dễ dàng tiến vào như vậy Bạch vương gia dễ dàng như vậy nhìn thấy dễ dàng như vậy, mấy phu nhân khác là người ngu sao, còn không tranh nhau đến Ngõa Phủ Lôi Minh thấy Vương gia, đòi ân sủng, phải mỗi ngày như thế ở không không có việc gì làm sao?

"Muội muội không dám! Muội muội sai rồi, cầu đại tỷ tỳ trách phạt, chỉ cầu đại tỷ tỳ không nên đem muội muội đánh đuổi..." Ôn Nhan dùng hai đầu gối đi về phía trước, dáng dấp hoa lệ đầm mưa thực sự là một người yếu đuối cần người khác yêu thương, chộc cho đám thị nữ trong thính tử đều cấp nàng ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm nghĩ, Vương phi quả nhiên là dụng tâm rắn rết, muốn đuổi tam tiểu thư xinh đẹp như vậy nhu nhược xinh đẹp

như vậy xuất môn?

Trong lòng Ôn Nhu cười lạnh lẽo, hôm nay là cũng may nàng sống tại đây nhìn nàng khóc, nếu như nàng đã chết? Không chừng nàng sẽ đập thi thể của nàng cuồng hoan, hiện tại đi tới trước mặt nàng giả nhận tội, giả bộ điềm đạm đáng yêu, bất quá chỉ là bất quá chỉ là muốn trước mặt bọn hạ nhân giành được chiếm được đồng tình, quy ra Ôn Nhu nàng đây là người nhỏ mọn sao? Xem ra, quả bom hẹn giờ này không thể không đề phòng rồi.

"Tam muội muội nói đi đâu, tỷ muội nhà mình, một chút lỗi nhỏ mà thôi, nếu không phải tỷ tỷ bao dung chẳng phải là để người chê cười sao? Tam muội muội mau dậy đi, trời giá rét đất đông lạnh, đừng quý phá hủy thân thể, nếu như tam muội muội quý phá hủy thân thể, sau đó ai tới thay tỷ tỷ đưa cơm đến cho Vương gia?" Nàng cũng làm bộ làm tịch, nàng tự nhiên cũng không có thể để cho nàng tê ngắt, nhấp một ngụm trà, cười nói.

Chỉ thấy đáy mắt Ôn Nhan hiện lên một tia lo lắng, lại rất nhanh tiêu thất, vội vã nói cảm ơn: "Đa tạ đại tỷ tỷ không trách tội... Ngày sau muội muội nhất định sẽ nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc Hậu đại tỷ!"

"Duẩn nhi, còn không mau đem tam tiểu thư đỡ dậy."

"Vâng, Vương phi." Duẩn nhi chạy bộ đến bên người Ôn Nhan, vừa mới đem Ôn Nhan đỡ lên, Ôn Nhan nói một câu: "Tạ qua đại tỷ tỷ." Còn chưa nói hết, liền ngã xuống trong lòng Duẩn nhi, ngất đi, làm kinh sợ toàn bộ thị nữ trong thính tử, chỉ là Ôn Nhu cười nhạt trong lòng.

Muốn đến, chỉ cần đến ngày mai, nàng chẳng những mang danh tiếng là gãy rách, mà còn là độc phụ ác phụ sẽ bay đầy Bạch vương phủ, xem ra, ngày tháng thanh nhàn nàng mong muốn vẫn còn cách rất xa. Tuyệt ngừng rơi một ngày, lại bắt đầu bay bay, làm gió lạnh bay thẳng vào mặt người, thẳng như dao một dạng.

Trong phòng Ôn Nhu chán đến chết, đơn giản tùy ý đi một chút, nắm thật chặt áo khoác trên người, không cảm theo phong đăng, tay chỉ cầm lấy một lò sưởi, Duẩn nhi cô ý theo, thông thả dạo bước trong hoa viên vương phủ.

Vô số phong đăng chiếu sáng dọc hành lang chập chờn trong gió tuyết, hóa quang lúc sáng lúc tối, làm buổi tối càng thêm cô tịch tiêu điều.

Trong lòng có suy nghĩ, trong hoa viên Ôn Nhu tùy ý bước, trong phút chốc đã không biết bản thân đã đi đến nơi nào rồi, đang muốn xoay người đi trở về, chợt thấy nơi này nhưng lại không có gió tuyết tập kích, không chỉ có như vậy, còn ở đây truyền đến tình cảm ấm áp nhẹ nhàng nhợt nhạt, nhất thời lòng hiếu kỳ trỗi lên, Ôn Nhu bỏ đi ý niệm trở về trong đầu, tiếp tục đi vào trong.

"A... Đừng, đừng đừng, này..." "Đột nhiên một tiếng hờn dỗi truyền đến, Ôn Nhu kinh ngạc, vội vã dừng lại cước bộ, vốn định mặc kệ loại sự tình này, vốn là muốn rời đi, lại nghe được có tiếng thở dốc của nam tử truyền đến, làm như quen thuộc, không khỏi dừng bước, thân thể ẩn vào sau ngọn núi giả.

"Mẫn nhi ta nhớ nàng, ta không lúc nào không nhớ đến nàng ——" Trong tiếng thở dốc của nam tử, bao hàm không ức chế được, thân thể của Ôn Nhu chân động, thanh âm này, nghe quen thuộc thế nào?

Mẫn nhi? Vương Như Mẫn?

Chỉ nghe Vương Như Mẫn hờn dỗi cùng bao hàm ní non tiếp tục truyền đến "... Gia... Mẫn nhi, Mẫn nhi cũng là vô thi vô khác không nhớ tới người, hận không thể vô thi vô khác đều muốn bên cạnh người... Gia..."

Thực sự là liêu nhân hờn dỗi, chỉ nghe nam tử gầm nhẹ một tiếng, trong miệng thấp giọng hô lên tên của nữ tử, hận không thể đem đối phương dung nhập vào trong thân thể của hắn, "Mẫn nhi —— Mẫn nhi —— ta yêu nàng!"

Vương Như Mẫn thật sâu tiếng rên rỉ bên tai nam tử, càng làm cho hắn sôi sục, "Ngô... A... Gia... Ôm chặt ta, cố sức... Lại dùng lực một chút... A...!

Ôn Nhu chỉ là cười nhạt, chưa phát giác ra nên có điều cảm kích, chỉ như vậy vuốt ve lò sưởi nhỏ trong tay, cười lạnh lùng.

Trộm tình cũng trộm đến Bạch vương phủ rồi, Mẫn phu nhân quả nhiên là lá gan không nhỏ a, à!

Bên trong hai người tận tình nhẹ nhàng vui vẻ nhẽ nhại, không chút nào nhận thấy được có sự tồn tại của những người khác, sau cùng, Vương Như Mẫn hưng phấn thở gấp, nam tử phần khởi gầm nhẹ, rốt cục khiến Ôn Nhu cau mày.

"Gia...người khi nào thú ta qua cửa?" Mới yên tĩnh được chốc lát, Vương Như Mẫn hờn dỗi vang lên lần nữa, lại một lần nữa mang theo tiếng nam tử phần khởi thở dốc.

"Mẫn nhi, ta hận không thể ôm lấy nàng vào trong ngực, thế nhưng nàng chớ quên, nàng là có nhiệm vụ trong người."

"Thế nhưng ta ngay cả mặt của Bạch vương gia cũng chưa thấy qua, còn thế nào hoàn thành nhiệm vụ?" Thanh âm của Vương Như Mẫn kiêu tích tích, cùng Ôn Nhu nhìn thấy quả thực chính là cách biệt một trời, hiển nhiên là sinh khí.

"Hào Mẫn nhi, sinh khí?" Nam tử dụ dỗ nói.

"Hừ! Người còn không tính cưới ta, còn đem Ôn Nhu kia tiến đến! Người không biết ta hận nhất chính là người của Ôn gia sao? người làm như vậy, chính là tổn thương lòng của người ta..." Vương Như Mẫn nói, bắt đầu hoa lệ đầm mưa.

"Bảo bối đừng khóc, nàng vừa khóc, ngực ta đây liền đau đến thất thất!" Nam tử vội la lên.

"Vậy người nói phải làm sao?" Vương Như Mẫn không nghe theo, tức giận hờn dỗi.

"Bảo bối ngoan, như vậy tùy liền như vậy tùy nàng làm sao chính nàng, chính đến chết liền có ta phụ trách, có được hay không?"

"Thực sự?"

"Ta lúc nào đã lừa gạt qua nàng chưa?"

Một trận cười duyên thờ đốc, tiếng rên rĩ thờ gập lại lần nữa truyền đến.

Ôn Nhu cong thân lại, nhặt lên bên chân một viên hòn đá nhỏ, tiện tay ném đi, cục đá rơi vào trong ao, đẩy ra một tiếng vang nhỏ làm mặt nước chuyển động, trong đêm càng nghe rõ ràng hơn.

Chỉ chớp lát, chỗ tối kiều diễm có tiếng lập tức tiêu thất.

Lúc Ôn Nhu từ núi giả đi ra, đi tới chỗ mới vừa rồi hai người hoan ái, đem lò sưởi trong tay khế nâng lên, bỗng nhiên, một tia ánh sáng tinh tế hiện lên trong mắt của Ôn Nhu, nàng lập tức ngồi xổm người xuống, nhặt lên vật phản quang.

Một quả là một chiếc nhẫn nam vàng, đại khái là của nam tử kia hốt hoảng rời đi mà để lại.

Ôn Nhu cảm chiếc nhẫn cảm trong tay ném đi, nắm chặt, đắc ý cười.

Ai cần ai, người nào chinh người nào, vẫn còn chưa biết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chi Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ninh quy chi nhật

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu mặc một kiện y sam trắng thuần đối với lưu vân váy thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, trên vai một kiện áo khoác thuần trắng, tuy là phần trang điểm đánh móng, vẫn như cũ đẹp đến động lòng say người, nhất là một chấm ở giữa chân mày, càng lộ ra sự mỹ luân mỹ hoá của nàng, cứ như tiên từ một dạng.

Lúc này Ôn Nhu cầm lò sưởi nhỏ, ngồi trong chính sảnh Bạch vương phủ, biểu tình trên mặt lạnh như băng, một bên là vẻ mặt lo lắng của Duẫn nhi, nhãn thần nhìn chăm chú ra ngoài cửa.

Một lát sau, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, hướng đại môn của vương phủ bước.

Duẫn nhi vừa nhìn, vội la lên: "Vương phi, không chờ một chút nữa sao? Có lẽ Vương gia sắp đến đây!"

"Đã qua một canh giờ, người cảm thấy hán vẫn sẽ đến sao? Nếu là hán không đến, ta chẳng phải là muốn ta ở chỗ này đợi đến mặt trời lặn?" Tại thời điểm bước ra ngưỡng cửa của chính sảnh, Ôn Nhu hơi quay đầu liếc mắt nhìn Túc Dạ đang đứng trong chính sảnh, lạnh lùng nói: "Làm phiền đại quân sự thay ta hướng Vương gia chuyển đạt một câu nói."

"Vương phi mời nói."

"Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ!" Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, lưu lại trên mặt Túc Dạ sự lúng túng. Trên đường như trước có thể nghe được đám bá tánh đang xoi mói chuyện Bạch vương cười một nữ nhân giày rách, trong xe ngựa Ôn Nhu không ngăn ngại chút nào, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng hận không thể đem tên Bạch vương Lãnh Triệt thất tín kia hưng hăng đánh cho một trận.

Cái gì mà "Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời", bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, nàng hận nhất, chính là người thất tín với nàng.

Xem ra, lần này quy ninh, thật sự là để cho gia gia trên trời thất vọng rồi...

Ôn Nhu liếc chết tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh, mời được Lãnh Triệt đáp ứng cùng nàng trở về, chính là vì ngày quy ninh này, thấp cho gia gia cũng mau thân đã qua đời của nàng một nén nhang, nói cho bọn họ biết, nàng đã lập gia đình, gả vào một gia đình tốt, bọn họ cứ việc yên tâm.

Đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của gia gia cùng mẫu thân nàng, không cầu nàng có thể oai tông diệu tổ, chỉ cầu nàng có thể gả cho một gia đình tốt, suốt đời hạnh phúc an bình.

Tuy rằng nàng không phải Ôn Nhu, thế nhưng nàng sở hữu được hồi ức của nàng, tất cả đều là hồi ức về gia gia cùng mẫu thân đối xử tốt với nàng, tuy không phải là thân nhân của nàng, nhưng trong trí nhớ, nàng chân chân thật thật cảm nhận được tình thân ấm áp mà kiếp trước nàng chẳng bao giờ có được, bách thiện hiếu làm đầu, có lẽ là kiếp trước nàng không có hưởng thụ qua thân tình duyên có, mới có thể rung động thân tình ấm áp trong trí nhớ như vậy, khiến nàng muốn giúp Ôn Nhu đã hương tiêu ngọc vẫn để hoàn thành một nguyện vọng.

Nàng cũng không phải là đã gả vào một gia đình tốt, nàng cũng không phải là tin quý thần, nàng chỉ là muốn thay Ôn Nhu đã qua đời làm trọn một phần hiếu đạo, tuy rằng thật giả lẫn lộn, nhưng cũng là mang hết hiếu tâm ra, hôm nay vốn là nàng nên cùng Lãnh Triệt lại mặt nhưng hẳn lại cứ nhiên lật lọng, nàng thế nào có thể không sinh lửa giận trong lòng được.

"Vương phi, đến rồi." Tâm trạng của Ôn Nhu đang giận dữ, thì đã đến Trần Quốc Công phủ.

Ôn Nhu được Dẫn nhi nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn Trần Quốc Công phủ quen thuộc trước mắt, một người ra nghênh đón cũng không có, chỉ có hai thủ vệ ở đại môn, ánh mắt nhìn nàng đều là khinh miệt.

"Nô tài cung nghênh đại tiểu thư hồi phủ." Thủ vệ tuy là không thích nhưng vẫn là quỳ gối cung nghênh, đáy mắt Ôn Nhu hiện lên một tia lo lắng, vẫn không để ý nhiều, nàng băng qua đại môn tiến vào trong phủ.

Vừa vào Trần Quốc Công phủ, Ôn Nhu không phải đến chính sách gặp phụ thân Ôn Thế Nghi mà là đi thẳng đến từ đường của Ôn gia, khi nàng trang trọng bước vào từ đường Ôn gia, hai trông mắt nhất thời thất chặt lại, trong con người phụt ra tia lạnh thấu xương xóc tiêu điều khiến Dẫn nhi bị hù dọa một phen, Dẫn nhi vừa muốn mở miệng hỏi Vương phi đã phát sinh ra chuyện gì, chỉ thấy Ôn Nhu nắm chặt song quyền xoay người bước ra chính sảnh.

Trong chính sảnh Trần Quốc Công phủ, Ôn Thế Nghi cùng phu nhân hân yêu thương ngồi bên trong, thì ta là nhị di nương của Ôn gia Triệu Yên Nhi đang ngồi ở ghế chủ vị chính bắc, nữ nhi của Triệu Yên Nhi, nhị tiểu thư Ôn gia, Trần Quốc công tử, thường thường một tiếng ngưng ngừng cười duyên, chọc cho Ôn Thế Nghi cười đến càng vui vẻ, ngồi dưới Ôn Thế Nghi, vị thứ nhất là tam di nương Cố Văn Tinh, đối diện Cố Văn Tinh là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, chính là mẫu thân của Ôn Nhan người vào Bạch vương phủ làm bạn với Ôn Nhu, mọi người mang tâm sự riêng, nét mặt là một bộ xuân phong tiêu ý, thật có thể nói là kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ một nhà.

Ôn Nhu vừa bước vào chính sảnh, chính là như vậy thấy một tràng cảnh, trong lòng không khỏi cười nhạo một cái.

Như là tất cả mọi người không nhìn thấy nàng một dạng, đầu tiên Ôn Tâm kinh hô lên, vẻ mặt hồ thẹn hướng Ôn Nhu nghênh lễ thượng khứ, giả bộ có chút ít áy náy nói: "Đại tỷ tỷ đã trở về, ai nha, đã quên hôm nay là ngày tỷ tỷ quy ninh, không có cửa phủ nghênh tiếp đại tỷ tỷ, thật sự là xin lỗi đại tỷ tỷ, thật sự là Tâm nhi sơ sẩy, xin hãy đại tỷ tỷ không nên oán trách phụ mẫu."

"A! Lão gia đã sớm nói, không tiếp nhận nữ nhi không biết liêm sỉ cùng người bỏ trốn, thật không biết người như thế còn trở về làm gì? Lại còn mặt mũi mà trở về nữa?" Người nói chuyện là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, lúc nói chuyện vẻ mặt hèn mọn, còn dùng khăn che miệng, rất giống như xem Ôn Nhu là súc vật ôn dịch, chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ khiến nàng bị nhiễm bệnh khuẩn vậy.

Chỉ có tam di nương không nói lời nào, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, lặng yên uống trà, như là chuyện phát sinh trước mắt cùng nàng không quan hệ một dạng.

"Ô! Ta nói là ai, nguyên lai là Ôn đại tiểu thư đã trở về a! Thế nào, là quy ninh chi nhật sao? Chẹp chẹp, nhìn cái trí nhớ này của ta này, thật là không nhớ kỹ cái việc này." Triệu Yên Nhi nói chuyện, mặc dù nàng đã bốn mươi, như trước phong vận dư âm, trước ngực no đủ, vòng eo dịu dàng nắm chặt, thảo nào có thể được Ôn Thế Nghi sủng ái như vậy, lúc nhìn Ôn Nhu, như Ngô Vũ Sơ giống nhau, cho đã mất miệt thị, "Thế nào? Là ở Bạch vương phủ không quen, chạy về nhà mẹ đẻ sao? Ô, trái lại ta nhớ kỹ, lão gia đã đem Nhu Uyên viện của Ôn đại tiểu thư tặng cho tặng cho Tâm nhi của chúng ta rồi, Trần Quốc Công phủ này, cũng không tính là nhà của Ôn đại tiểu thư đi?"

Triệu Yên Nhi hận nàng, hận thân mẫu của nàng, thậm chí hận gia gia, nàng nhìn ra được, bởi vì năm đó gia gia cực lực phản đối Ôn Thế Nghi nạp thiếp, nếu lúc đó Triệu Yên Nhi không có mang thai, sợ là Triệu Yên Nhi đã chết gia gia cũng sẽ không cho nàng bước vào đại môn Trần Quốc Công phủ, mà nàng vốn tưởng rằng vào được đại môn Trần Quốc Công phủ là có thể độc chiếm Ôn Thế Nghi, thế nhưng gia gia yêu cầu Ôn Thế Nghi mỗi ngày phải ngủ tại chỗ của mẫu thân, lúc đó Ôn Nhu lại nghĩ là bởi vì cha yêu mẫu thân, mới có thể hàng đêm ngủ tại chỗ của mẫu thân, kì thực, tất cả đều là gia gia ở sau lưng bắt buộc.

Không chỉ có Triệu Yên Nhi mà đến Ôn Thế Nghi đều không muốn như vậy, tất cả mọi người trong Trần Quốc Công phủ đều mang sủng ái đặt hết trên người Ôn Nhu, mà mẫu nữ các nàng tuy rằng cũng là cầm y ngọc thực nhưng mỗi ngày sống trong phần uất, vậy làm sao có thể không hận nàng, không hận gia gia không hận mẫu thân?

Còn tưởng rằng Ôn Thế Nghi là yêu mẫu thân, đối với Triệu Yên Nhi bất quá là hồ thẹn, không biết cha chẳng bao giờ có yêu mẫu thân, thậm chí hận mẫu thân thật sâu, thậm chí, hận gia gia, hận nàng.

Thế cho nên, tước vị Trần Quốc công tử của nàng, danh tiếng của nàng...

Hết thấy tất cả, lúc Ôn Nhu được gả cho Bạch vương gia toàn bộ để nghỉ thối xem thấu, cuối cùng cắn lưỡi tự sát...

Là lúc sắp chết nhìn thấu tất cả, chết không nhắm mắt nhưng lại chết được minh bạch, còn lại, liền do nàng xử lý vậy!

"Hiện tại ta không có tâm trạng cùng các người nói lời vô ích, ta chỉ hỏi, linh vị của nương ta đâu?" Ôn Nhu bỏ qua Ôn Tâm hờ hững giả ý bên cạnh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng vào Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, khí thế như vậy, mọi người ở đây ai gặp qua đều không khỏi phát lạnh cả

người, Ôn Thế Nghi bị nhân thần băng hàn của Ôn Nhu chấn trụ, rất nhanh lấy lại tinh thần.

Ôn Thế Nghi cố sức vỗ mạnh bàn trà bên cạnh, đứng lên phần nộ quát: "Vô liêm sỉ! Đây là thái độ của người khi cùng trưởng bối nói chuyện sao?"

Hắn không thích mẫu thân của Ôn Nhu, thậm chí là hận mẫu thân của nàng, chính là bởi vì có mẫu thân của Ôn Nhu, hắn mới không thể quanh mình chính đại đem nữ nhân yêu mến của mình thú vào cửa, không thể làm chính thê, chỉ có thể làm thiếp! Đến nữ nhi từ nhỏ được phụ thân Ôn Tri Tân của mình thương yêu hắn cũng không thích, hắn càng không nghĩ tới là, phụ thân dĩ nhiên đem tước vị Trấn Quốc công tử truyền cho Ôn Nhu mà không phải truyền cho hắn con trai duy nhất này! Điều này làm cho hắn càng chán ghét mẫu tử Ôn Nhu! Ước gì các nàng tiêu thất trước mắt hắn!

Cho nên, khi Ôn Tâm chiếm được tước vị Trấn Quốc công tử, hắn ản nhĩ nhiều năm phần hận cũng không bao giờ ản nhĩ nữa, cho nên nhìn Ôn Nhu bị vạ người chỉ tay vào mắng hắn không chỉ không để ý đến, trái lại còn đem nàng đuổi ra khỏi Trấn Quốc Công phủ, hôm nay, hắn cũng sẽ không cho nàng bất luận thái độ tốt nào, bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, chỉ có thể khiến hắn nhớ tới những năm bất kham!

"Ta hỏi một lần nữa, linh vị của nương ta ở đâu?" Ánh mắt của Ôn Nhu như trước lạnh lẽo khiến người phải sợ, khẩu khí cũng lạnh đến phảng phất đem người đông lại, nếu thừa nhận nàng là nữ nhi, nàng liền không cần phải cho bọn hắn thấy sắc mặt tốt!

"Người thứ người bị vạ người thoái mạ là giày rách! Còn dám tại đây đùa giỡn uy phong? Người cho là người vẫn còn là Trấn Quốc công tử sao?" Triệu Yên Nhi cũng từ kinh sợ ánh mắt của Ôn Nhu lấy lại tinh thần, một chương vỗ tới trên bàn trà, đứng mạnh lên, phần nộ quát, "Người đến! Mau đưa nữ nhân đánh đá vô tôn vô trưởng này mang xuống! Đánh tới khi nàng nhận sai mới thôi!"

"Ai dám động đến nàng thử xem?" Cùng lúc đó, một tiếng trầm thấp lạnh lùng, thanh âm nam tử truyền đến, âm thanh không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Triệu Yên Nhi đang nổi nóng, chỉ vội vã liếc mắt người vừa đến liền tiếp tục nói: "Từ đâu tới không biết tốt xấu! Chuyện Trấn Quốc Công phủ còn chưa tới ngoại truyện nhân nhúng tay vào!"

Triệu Yên Nhi mắng xong, toàn bộ chính sảnh nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở sâu của mọi người không đồng nhất.

"Hạ, hạ thần... Hạ thần gặp qua Bạch vương gia!" Còn không Triệu Yên Nhi kịp phản ứng, chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi của Ôn Thế Nghi, chiến chiến nguy nguy ngã nhào xuống đất!

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bạch vương lạnh triệt

Editor: Luna Huang

Tóc mai xen vào mây kiếm, sóng mũi cao như ngọn núi một dạng, môi tròn bóng như châu ngọc một dạng, mỏng khêu gợi mê người, cảm nhơn, mặt hoàn mỹ, hơi lộ ra làn da tái nhợt so với nữ tử còn muốn non mềm hơn ba phần, ba nghìn sợi tóc đen trên đỉnh đầu chỉnh tề được búi thành một búi, phần còn lại rủ xuống vai, không có mang quan, chỉ dùng một đoạn băng trắng buộc lại, một phần lười biếng, một phần cao quý, nhất là đôi mắt, không biết nên dùng thứ gì để mà so sánh, lạnh đến như hàn băng vạn năm bùng tỉnh, rồi lại sáng như ngọc phảng phất như chứa toàn bộ sao trên trời, đẹp không sao tả xiết.

Nếu nói Ôn Nhu là khuynh quốc khuynh thành như tiên tử, thì hắn chính là cái đẹp của thượng tiên, cái này, chính là Bạch vương gia của Di quốc, Lãnh Triệt, hoàn toàn cao quý, sự xuất hiện của hắn, phảng phất đồ vật đẹp bên cạnh hắn bên cạnh hắn đều mờ đi.

Lúc này Lãnh Triệt một kiện áo khoác lông chồn trắng trên vai, đang từ từ đến gần Ôn Nhu, cùng sắc áo khoác trắng trên vai của Ôn Nhu trong vô hình sáng chói, phảng phất một đôi thần tiên quyến lữ, thẳng cho người thấy vừa đổ kỵ cửa ghen ghét.

Không chỉ có là những người khác khiếp sợ, Ôn Nhu cũng chấn kinh rồi, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt đến đây, giống như mọi người, quay đầu lại nhìn hắn, lại phát hiện, chân thật là một mỹ nhân, nếu so cùng dung mạo của nàng thì chỉ có hơn chứ không hề kém.

"Mới vừa rồi có người nói, muốn đánh Vương phi của ta?" Lãnh Triệt dừng bước bên cạnh Ôn Nhu, âm thanh không lớn, cũng không có lạnh lùng như lúc này, cũng khiến cho mỗi người ở đây sợ đến cực điểm, đứng ngồi không yên.

"Thần không biết Bạch vương gia đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, thực có lỗi, mong rằng Vương gia thứ tội!" Ôn Thế Nghi phủ phục trên mặt đất, nom nớp lo sợ nom nớp lo sợ nói, sau đó phát hiện Triệu Yên Nhi còn không có lấy lại tinh thần vẫn còn đứng ngây ngốc, không khỏi đẩy nàng một cái, Triệu Yên Nhi lúc này mới phản ứng được, vội vã ngã nhào xuống đất.

Rất ít có người gặp qua Bạch vương gia Lãnh Triệt, nếu không phải Ôn Thế Nghi la lên một tiếng, cũng không ai biết nam nhân trước mắt chính là Bạch

vuông gia, nếu không phải lúc trước lão thừa tướng Ôn Tri ân vẫn còn tại thế, cùng Ôn Tri Tân tận tâm tiến tham gia cung yến một lần may mắn một lần thấy rõ Bạch vương gia, coi như nhận được dung mạo của Bạch vương gia, nếu không lần này Trần Quốc Công phủ sẽ bị chờ quan phủ niêm phong đi...

Còn có mới vừa rồi Triệu Yên Nhi không biết trời cao đất rộng gầm rú cái câu kia, nếu như Bạch vương gia truy cứu xuống... Ôn Thế Nghi suy nghĩ một chút, trời rất lạnh, cơ nhiên mồ hôi chảy mồ hôi chảy chảy ròng ròng.

Những người còn lại, người còn đang khiếp sợ vẫn chưa kịp phục hồi thần sắc, bởi vì các nàng chưa thấy qua nam tử đẹp như vậy, đều biết Bạch vương gia là ma ồm, Huyền Vương gia là đệ nhất công tử của đại Di, lại không biết, Bạch vương gia cơ nhiên tuấn đạt phi phàm như vậy...

Càng không nghĩ tới là, Bạch vương gia luôn luôn chưa bao giờ lộ diện trước mặt người ở bên ngoài, cơ nhiên sẽ cùng một nữ nhân giày rách bị khinh thường quy ninh. Khiếp sợ hơn, chính là lại không khỏi vì một nữ nam như vậy thương tiếc.

Bạch vương gia Lãnh Triệt, tuy là Vương gia nhân tàn, còn là một ma ồm, nhưng là thân huynh trưởng của đương kim thánh thượng, trăm triệu lần không thể đắc tội được...

"Đều đứng lên đi, người không biết không có tội." Lãnh Triệt nhàn nhạt trả lời một câu, Ôn Thế Nghi như được đại xá vậy lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vã đứng lên.

"Bạch vương gia, xin mời ngồi!" Từ dưới đất đứng lên, Ôn Thế Nghi lập tức cung kính kính mời Lãnh Triệt ngồi ghế chủ vị, ai ngờ Lãnh Triệt liếc hắt một cái cũng không liếc nhìn hắt một cái, chỉ cúi đầu nhìn Ôn Nhu bên cạnh.

Trong lòng của Lãnh Triệt, chưa từng thấy qua nữ tử như vậy, trong suốt như hoa sen mới nở, tinh xảo như tinh điều ngọc trác, mỹ lệ như thiên ngoại tiên tử, cũng không có tầm thường mãnh mai, tàn ra cương nghị không thua kém nam tử.

Không có ai có thể phá được ván cờ Cửu U huyền bí của hắn, có lúc hắn nghĩ, có đúng hay không suốt đời hắn, hắn cũng sẽ không gặp được người có thể phá được ván cờ Cửu U, đêm trước khi nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn khiếp sợ, hắn đối với một nữ tử như vậy tràn đầy hứng thú, cho nên hắn mới có thể mới có thể ngoại lệ vào ngày đông mà bước ra ngoài.

Lại nói mới vừa rồi Túc Dạ chuyển đạt cho hắn nói, "Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ.", để hắn đối với nàng càng thêm hứng thú một phần, tuy hắn không phải người cổ hủ, nhưng cũng biết đạo lý phụ xướng phụ tùy này, mặc dù hôm nay hắn không cùng nàng trở về, làm thế của người không thể trách cứ, huống chi, từ trước đến nay không có người dám đối với hắn như vậy.

Nàng thực sự là bị bách tính phí phi dương dương mắng là nữ nhân không biết liêm sỉ? Thực sự là như vậy điều tra ra đại tiểu thư Ôn gia ôn văn nhã nhĩ, thật sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao?

Hắn vốn không dự định quản chuyện của nàng cùng Trần Quốc Công phủ này, cũng muốn nhìn một chút nàng như thế nào ứng phó đám người này, nhưng đột nhiên ngực truyền đến một trận co giật đau đớn, trong lòng biết không thể ở đây lâu, liền mở miệng.

"Nếu như không thấy bốn vương tiến vào thì đến bao giờ các ngươi mới mời Vương phi của ta ngồi?" Mày kiếm của Lãnh Triệt nhướng lên khêu một cái, mâu khế nàng, Ôn Thế Nghi sợ đến lui ra, nói quanh co nói không ra lời.

"Hay là, các ngươi đang khi dễ Vương phi của ta?" Lãnh Triệt lại nói một câu, người trong phòng đồng loạt đứng dậy quỳ xuống.

"Tuyệt, tuyệt đối không có! Chúng ta, chúng ta chỉ là đang cùng đại tỷ tỷ đùa giỡn mà thôi." Ôn Tâm khẩn trương giải thích, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt sẽ xuất hiện trong Trần Quốc Công phủ, theo tin tức Ôn Nhan báo, Lãnh Triệt tuyệt đối sẽ không tuyệt đối sẽ không, có thể hiện nay cũng không phải là thời gian truy cứu cái vấn đề này, hiện nay chủ yếu nhất là Lãnh Triệt nghe được khải khẩu mới vừa rồi, nếu là thật trách tội xuống, người thứ nhất bị phạt sẽ nương, nàng làm sao có thể trở mặt nhìn nương bởi vì con tiện nhân Ôn Nhu kia bị phạt!

"Đại tỷ tỷ, chúng ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, không phải sao?" Ôn Tâm ngẩng đầu, dáng dấp điềm đạm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, thò tay hai mắt nhìn chăm chăm Ôn Nhu, khỏe mắt dư quang cũng không khỏi liếc về phía Lãnh Triệt bên cạnh Ôn Nhu, quá đẹp, thật là quá đẹp, cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua người đẹp như vậy...

Tâm trạng nghiêng răng nghiêng lợi vừa đỏ kỳ vừa hận, nàng thế nào nghĩ được, Bạch vương gia lại đẹp như vậy, cái này chẳng phải là tiện nghi cho tiện nhân Ôn Nhu này? Không được, tuyệt đối không được!

Trong đó phần hận nhất vẫn là Triệu Yên Nhi, nàng vừa quỳ như vậy, quả thực chính là hướng Ôn Nhu quỳ xuống một dạng, lúc trước nàng hướng tiện nhân Lâm Tiểu Uyển quỳ xuống, bây giờ lại còn hướng nữ nhi của tiện nhân quỳ xuống! Khẩu khí này muốn phải nhịn xuống thế nào! Có chỗ dựa là Bạch vương gia thì như thế nào, bất quá là một Vương gia nhân tàn, vừa ma ồm, sợ hắn làm chi! Nếu Ôn Thế Nghi không ngừng nháy mắt cho nàng, để cho nàng đề cho nàng không nên vọng động bằng không nhất định phải hảo hảo trừng trị tiện nhân Ôn Nhu kia!

"Đúng vậy đúng vậy, Bạch vương gia, hạ thần cùng mọi người trong nhà chỉ là đang cùng tiểu nữ đùa giỡn mà thôi, đùa giỡn mà thôi..." Ôn Thế Nghi cũng liền phụ họa giải thích, trong lòng suy nghĩ Bạch vương gia có thể nghìn vạn lần không cần truy cứu xuống tới a... Trong lòng càng không khỏi oán hận Ôn Nhu một phần, nữ nhi này, cho tới bây giờ chưa từng khiến hắn hài lòng qua!

"Là thế này phải không? Vương phi?" Lãnh Triệt như trước không để ý lời nói của Ôn Tâm, chỉ nhìn chăm chú vào Ôn Nhu.

"Đa tạ vương gia quan tâm," Quang Ôn Nhu vì liêm, mặc dù không biết Lãnh Triệt tại sao lại đột nhiên xuất hiện, cũng không nghĩ ra tại sao lại giúp nàng, lạnh lùng nói, "Có thể thiếp vẫn chưa cảm thấy nhị di nương là cùng thiếp đùa giỡn."

"Nhị đi nương, người là đang cùng Ôn Nhu đùa sao?" Ôn Nhu nhìn về phía Triệu Yên Nhi.

Triệu Yên Nhi muốn muốn phát tác, Ôn Thế Nghi bên cạnh lại hung hăng lôi nàng một cái, giành trước đáp: "Nữ nhi tốt, người nói cái gì, nhị nương nhìn người trở về, không biết là có bao nhiêu hưng!"

"Phải không? Phụ thân?" Thực sự là mở to mắt cũng có thể nói mò, từ đáy lòng bội phục, Ôn Nhu tuy là gọi một tiếng "Phụ thân", khẩu khí là châm chọc sâu đậm, nhãn thần như dao nhọn, Ôn Thế Nghi cả kinh có loại cảm giác chẳng bao giờ nhận biết mình nữ nhi này của mình.

"Đó là đương nhiên đúng rồi." Ôn Thế Nghi trả lời.

"Như vậy nếu phụ thân và đám đi nương đều vui mừng nữ nhi trở về, như vậy hôm nay đúng là chuyện vui mừng của nữ nhi, phụ thân nói vậy cũng là vui mừng, phải không, phụ thân?"

Trước mặt của Lãnh Triệt, Ôn Thế Nghi nào dám nói một chữ không, chỉ gật đầu.

"Như vậy nữ nhi muốn đi xem gia gia cùng nương, phụ thân cùng nhị đi nương cũng cùng đi thôi." Đã có can đảm đem linh vị của mẫu thân trong từ đường vứt đi, hiện tại sẽ có can đảm cùng nàng đi, nếu mới vừa rồi bọn họ nói ra linh vị của mẫu thân ở đâu, nàng cũng không dự định truy cứu, có thể là bọn hắn thỏa mãn tựa hồ đem nàng đâm nát dưới lòng bàn chân, như vậy thì không nên trách nàng không khách khí, cơ hội, nàng là đã cho bọn họ.

Huống chi, có Bạch vương gia ở đây, nàng cũng tiết kiệm rất nhiều khí lực.

Thế nhưng Ôn Nhu vừa thốt lên xong, Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi có chút không biết làm sao rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu khởi phong ba

Editor: Luna Huang

Sau khi Lâm Tiểu Uyển chết, linh vị của thân phận đương gia chủ mẫu cung phụng trong từ đường Ôn gia, điều này làm cho trong lòng Triệu Yên Nhi một ngàn một vạn nuốt không trôi khẩu khí này, thế nhưng tang sự là một tay Ôn Nhu tổ chức, mà ngay lúc đó Ôn Nhu kế tục tước vị Trấn Quốc công tử rồi, ý nghĩa này, toàn bộ Trấn Quốc Công phủ đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng, Ôn Thế Nghi cũng không ngoại lệ, Triệu Yên Nhi càng không thể ngoại lệ, mặc nàng oán hận thế nào cũng không dám công khai đối nghịch cùng Ôn Nhu, chỉ trăm phương nghìn kế lấy lòng Ôn Nhu, để nữ nhi Ôn Tâm cùng Ôn Nhu lui tới nhiều, thành công để Ôn Nhu cho rằng, các nàng là các nàng là thật tình muốn tốt cho nàng, thật tình vì nàng.

Lúc lấy được tín nhiệm của Ôn Nhu, mẫu nữ Triệu Yên Nhi liền bắt đầu đi nước cờ bước tiếp theo, đầu tiên là thiết kế cho Ôn Tâm mê hoặc Thanh Vương gia, sau đó nhắm ngay Ôn Nhu tâm tình không ổn định, hai mẫu nữ tìm đến một vị công tử, Ôn Tâm lại hẹn Ôn Nhu đi ra ngoài giải sầu, thừa dịp giải sầu lại tái thiết kế để hai người "Vô tình gặp được", còn thiết kế thêm để Ôn Nhu đối với nam tử này động tâm, sau đó làm ra chuyện thương phong hại tục.

Tất cả đều nằm trong mưu kế của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, nam tử lại thành công để Ôn Nhu yêu hắn, đồng ý cùng hắn bỏ trốn, đây là mục đích của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, Ôn Nhu bỏ trốn là một chuyện, để cho nàng thân bại danh liệt, khiến Thanh vương tức giận từ hôn, Ôn Tâm lại thiết kế mượn miệng của Thanh vương hướng hoàng thượng lên lớp giảng bài, trách cứ chuyện Ôn Nhu bỏ trốn thực sự huy danh tiếng, không xứng có được tước vị Trấn Quốc công tử, thỉnh hoàng thượng tước đoạt lại tước vị Trấn Quốc công tử, chuyển cho Ôn Tâm kế tục, hoàng thượng liền cho phép.

Mẫu nữ Triệu Yên Nhi đạt được mục đích, Triệu Yên Nhi lập tức xé rách da mặt ra trước mặt Ôn Nhu, từ nay về sau đối với nàng thái độ không tốt, mà Ôn Thế Nghi, ngay từ đầu liền biết được kế hoạch của Triệu Yên Nhi, hắn vốn cũng không thích Ôn Nhu, hơn nữa hơn nữa nhìn nữ nhi bản thân mến yêu Ôn Tâm vì chuyện chỉ có thể làm nhị tiểu thư rầu rĩ không vui, Triệu Yên Nhi suốt ngày phiền gió bên tai, hắn liền cũng vui vẻ để cho các nàng làm như vậy, thậm chí tham dự trong đó.

Chỉ có Ôn Nhu, như cũ ngỡ là hảo muội muội không biết chuyện.

Ôn Nhu vốn là vì người trong lòng không có đúng hẹn gặp mặt mang nàng cao bay xa chạy mà thương tâm đến chết, cho nên Triệu Yên Nhi đối với nàng châm chọc khiêu khích nàng sẽ không quá mức lưu ý, ai biết được ngay lúc nàng thương tâm gần chết, nhận được thánh chỉ đem nàng gả cho Bạch vương gia mà ồm, lập tức càng mất hết can đảm, sớm nghĩ đến cái chết, lại nhiều lần được Ôn Tâm tận tình khuyên can, các nàng không phải vì lo lắng nàng chết, mà là luyện tiếu nàng chết, bởi vì các nàng muốn xem không phải là nàng muốn chết liền chết như vậy, mà là muốn thấy nàng mỗi ngày sống trong thống khổ và dằn vặt!

Lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, chân sau Triệu Yên Nhi liền vọt tới từ đường Ôn gia, đem linh vị Lâm Tiểu Uyển ném ra khỏi từ đường, vốn có Ôn Nhu ở nhà, tuy rằng không còn là Trấn Quốc công tử, nhưng trong lòng Triệu Yên Nhi vẫn là có chút kiêng kỵ, hôm nay Ôn Nhu xuất giá rồi, Triệu Yên Nhi liền không có kỵ nữa.

Nàng hận Lâm Tiểu Uyển, không chỉ có lúc sống, mà đến chết đi rồi, vẫn còn đặt trong đầu nàng, chỉ cần linh vị Lâm Tiểu Uyển còn là đương gia chủ mẫu được cung phụng trong từ đường Ôn gia, liền ý vị cứ cho là nàng vinh hoa một đời, sau khi chết, linh vị như cũ vào không được từ đường Ôn gia! Việc này Ôn Thế Nghi cũng biết, không chỉ có không ngăn cản, trái lại còn tác thành nữa.

Bởi vì bọn họ không nghĩ tới Ôn Nhu lại còn có mặt mũi mà trở về, cho dù đã trở về, phát hiện, bọn họ cũng không sợ, bọn họ sớm đem nàng coi là đồ dễ tiện mặc cho người chà đạp dưới chân, cho nên nàng mới vừa hỏi linh vị Lâm Tiểu Uyển ở nơi nào, bọn họ cũng không trả lời nàng.

Thế nhưng hiện tại không giống, nàng không chỉ đã trở về, còn mang Bạch vương gia cùng về! Hiện nay nàng lại muốn đến từ đường, phải làm thế nào cho phải đây?

"Nữ nhi, hôm nay là ngày người quy ninh, đi từ đường khó tránh khỏi xui xẻo, lúc này phải làm là sao hảo hảo khoản đãi Bạch vương gia mới tốt!" Ôn Thế Nghi khuyên can nói.

"Nga?" Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu vì thiêu, ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt bên cạnh, "Vương gia, người cần khoản đãi sao?"

Sở dĩ nàng dám hỏi như vậy, là bởi vì nàng cảm thấy hẳn sẽ cho đáp án hài lòng, hẳn là đứng ở bên nàng.

"Ôn đại nhân, bốn vương phi thành hôn, theo lý thuyết, đương xưng người một tiếng 'Nhạc phụ', Lãnh Triệt không có trả lời vấn đề của Ôn Nhu, chỉ là nhìn nàng một cái, lần nữa Ôn Thế Nghi, 'Nhạc phụ đại nhân, nếu Vương phi muốn đối với thừa tướng đại nhân cùng nhạc mẫu nhất tẩn hiếu đạo, sao không theo ý của Vương phi.

Ngụ ý ở ngoài sáng bất quá, hẳn không cần khoản đãi gì, chỉ muốn Ôn Nhu vui vẻ là tốt rồi.

Đầu quả tim của Ôn Nhu không khỏi nóng lên, cho tới bây giờ, đều là nàng một mình một người, không có người nào đối với nàng thực sự tốt, những người này đối với nàng tốt, bất quá là đối với biến ảo thân phận của nàng mà thôi, đối với nàng mà nói, ngoại trừ nhiệm vụ, vẫn là nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ.

Nàng chẳng bao giờ nhận thức qua, có người đối với nàng tốt, là một loại là một loại cảm giác gì.

Ôn Nhu đối với Lãnh Triệt khẽ gật đầu khẽ cười một cách tự nhiên, sau đó xoay người liền hướng đến từ đường, mặc kệ biểu tình khiếp sợ biểu tình khiếp sợ trên mặt đám người Ôn Thế Nghi phía sau.

Chỉ là, nàng không biết, cái mỉm cười này của nàng, khiến tâm luôn tâm bình tĩnh của Lãnh Triệt đột nhiên tăng tăng rung động.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Ôn Nhu, cũng chậm rãi bước theo.

Chỉ là làm Ôn Nhu không có nghĩ tới, khi nàng khi nàng đến từ đường, phát hiện linh vị mẫu thân Lâm Tiểu Uyển dĩ nhiên bình yên trên linh đài cung phụng!

Những người này xem ra cũng không ngu xuẩn, biết sau khi nàng trở về sẽ hung sư vấn tội, trước đó còn biết để lại một đường thoát, nếu lần này truy cứu, liền buông tha các nàng một lần, ngược lại, chính là còn nhiều cơ hội thu thập những người này.

Thời điểm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi nhìn đến linh vị Lâm Tiểu Uyển đặt tại linh đài, cũng là khiếp sợ, bởi vì bọn họ thật không ngờ, linh vị bị bọn họ ném đi làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở từ đường, Ôn Tâm đi ở sau cùng âm tà cười.

"Phụ thân, nhị di nương, muốn cùng nữ nhi thắp một nén hương cho gia gia?" Ôn Nhu nghiêng người sang nhìn về phía sau lưng Ôn Thế Nghi, thản nhiên nói.

Chỉ thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi không hiểu trắng bệch, lập tức nói: "Không, không cần!"

"Vương gia, phụ thân thân thể khó chịu, xin cho phép hạ thân cùng mẫu thân đem cha đỡ xuống nghỉ ngơi." Mắt thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi thật không tốt, Ôn Tâm lập tức chậm chậm đến trước mặt Ôn Thế Nghi, hướng Lãnh Triệt giải thích.

Lãnh Triệt khẽ gật đầu, nhìn về phía đám nha hoàn di nương đang tới, lạnh nhạt nói: "Ôn đại nhân nếu thân thể không khỏe, Trấn Quốc công tử liền đưa Ôn đại nhân xuống nghỉ ngơi, đám người còn lại, cũng đều tán đi, bốn vương phi cùng Vương phi ở lại một lát."

Hắn không thích nữ nhân, vừa nhìn thấy nữ nhân oanh oanh yến yến, hẳn liền không rõ đầu đầu, gấp đôi..

Nhìn trước mắt nữ nhân oanh oanh yến yến Nhìn trước mắt giải tán, Lãnh Triệt mới đưa tay ôm ngực, tuấn mi cau lại.

"Vương gia, có thể cùng ta vì gia gia cùng mẫu thân thắp một nén hương?" Ôn Nhu không để ý đến Ôn Thế Nghi bọn họ đang rời đi, chỉ là yếu ớt nhìn linh đài trước mặt cùng linh vị Lâm Tiểu Uyển, cũng không có phát hiện trên mặt Lãnh Triệt bên cạnh đang biến dạng, "Còn muốn làm phiền Vương gia trái lương tâm một hồi, bởi vì ta muốn báo cho gia gia cùng mẫu thân biết, ta đã gặp được cho một người tốt, hy vọng Vương gia đợi không nên vạch trần là được."

Lãnh Triệt nghiêng đầu nhìn Ôn Nhu bên người, chỉ thấy mặt mày xinh đẹp của nàng, chẳng biết lúc nào dính vào một tầng đau thương nhàn nhạt, đẹp đến đẹp đến làm cho lòng người say.

"Ừ." Không hỏi nguyên do, Lãnh Triệt khề lên tiếng, nếu hắn đáp ứng rồi cùng nàng quy ninh, cũng sẽ không chú ý loại chuyện nhỏ này, chỉ là bây giờ hắn không có nghĩ đến, Ôn Nhu trong tù đường ngăn ngõ ngay người đứng một canh giờ, còn chưa có ý tứ muốn rời khỏi.

Ngực quận đau lại lần nữa truyền đến, Lãnh Triệt nắm thật chặt ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vẫn như cũ đứng ở phía sau Ôn Nhu, im lặng, lẳng lặng chờ nàng.

"Người không có chuyện gì chứ?" Đột nhiên Ôn Nhu cảm giác được khí tức không đúng của Lãnh Triệt, xoay người lại nhìn, không khỏi cau mày, "Nhìn sắc mặt của người thật không tốt."

Lãnh Triệt không trả lời nàng, chỉ lạnh lùng liếc mắt quét lên người nàng, xoay người rời khỏi.

"Người ——" Trực giác của Ôn Nhu không tốt, không chút nghĩ ngợi liền đuổi tay kéo cổ tay của Lãnh Triệt lại.

Chẳng qua là khi nàng chạm vào mạch tượng của Lãnh Triệt, tâm trạng không khỏi hoảng hốt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tâm hưu mưu tính

Editor: Luna Huang

Chỗ này, Ôn Tâm trong Hoán Tâm viện giận dữ, dám thị nữ sợ đến chỉ dám cúi đầu đứng ở ngoài cửa.

Hoán Tâm viện nguyên danh là Nhu Uyển viện, là khuê các của Ôn Nhu trước lúc xuất giá, là Ôn Tri Tân y theo yêu thích của Ôn Nhu, đặc biệt vì nàng kiến tạo, trong viện đình đài thủy tạ mọi thứ đều có, chiếm toàn bộ một phần năm Trấn Quốc Công phủ, thẳng đến có thể so với một phủ đệ nhỏ, có thể nói là viện trong viện, lâu trong lâu rồi, có thể thấy được Ôn Tri Tân thương yêu Ôn Nhu đến nhường nào.

Ôn Tâm vẫn oán hận đồ kị Ôn Nhu, lúc nào cũng muốn đem Nhu Uyển viện làm của riêng mình, nhưng mà nàng lại một mực trước mặt Ôn Nhu diễn tốt vai hảo muội muội, liền không tốt trực tiếp đem Nhu Uyển viện đoạt lấy, chỉ có thể mắt thấy nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, Ôn Thế Nghi làm chủ đem nó tặng cho Ôn Tâm.

Mà Ôn Tâm, tuy là hôm nay làm Trấn Quốc công tử, thế nhưng mọi chuyện vẫn nghe từ Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, cho nên khi Ôn Thế Nghi đem Nhu Uyển viện đưa cho nàng, tất nhiên là nàng vô cùng thích thú, chuyện thứ nhất chính là đem Nhu Uyển viện đổi tên thành Hoán Tâm viện, phàm là có chuyện không vui, nàng đều tới đây phát tiết đến khi vừa thông suốt mới thôi, cứ như là nàng là có thể đem Ôn Nhu thống hận nhất dẫm nát dưới chân một dạng, mới có thể khiến nàng nguôi giận.

Mà hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên ý có Bạch vương gia làm chỗ dựa, ở trước mặt các nàng chỉ cao khí ngang, thế nào nàng có thể không tức giận?

"Ba!" Ôn Tâm cầm lên bình hoa sứ men xanh trên kệ, cố sức đập xuống đất, mảnh nhỏ vỡ nát đầy đất, ngoài cửa thị nữ Lan nhi sợ đến đem đầu cúi gằm xuống.

"Còn đứng ở bên kia làm gì! Còn không mau sang đây?" Ôn Tâm thấy Lan nhi ngoài cửa chiến chiến căng căng, không khỏi lửa giận càng tăng lên, quát lớn, hoàn toàn không có để ý đến dáng dấp của Ôn Nhu ở bên ngoài.

"Vâng, đại tiểu thư." Lan nhi yếu đáp, cúi đầu chậm rãi hướng Ôn Tâm đi đến.

Bởi vì Ôn Tâm nói với toàn bộ hạ nhân trong Trấn Quốc Công phủ, muốn xưng nàng làm đại tiểu thư, nếu là có ai còn dám gọi nàng nhị tiểu thư, dùng loạn côn đánh chết, nữ trực tiếp đưa đi kỹ viện, toàn bộ trên dưới Trấn Quốc Công phủ, ai cũng thận trọng, sợ mình không nghĩ qua nói sai rồi, vậy thì xong rồi.

"Sợ cái gì? A? Còn sợ bốn tiểu thư ăn người sao?" Nhìn dáng dấp của Lan nhi thận trọng, Ôn Tâm đi tới bên người Lan nhi, cố sức vịn cái lỗ tai của Lan nhi, quát đẹp đường.

"Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Đại tiểu thư tha mạng!"

"Còn dám cầu xin tha thứ! Quý xuống cho bốn tiểu thư!" Trong con giận dữ trong con giận dữ Ôn Tâm một cước hướng về phía đầu gối của Lan nhi đá, chỉ nghe thấy Lan nhi một tiếng thét chói tai thét chói tai tê tâm liệt phế, hai đầu gối thẳng tấp quỳ xuống mặt đất.

"Tâm nhi tại sao phát hỏa?" Đột nhiên, âm thanh của Triệu Yên Nhi mềm mại đáng yêu mềm mại đáng yêu truyền đến, Ôn Tâm lập tức buông lỏng tay đang néo tai của Lan nhi ra, hướng Triệu Yên Nhi hành lễ, ngăn chặn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng, bật người đổi lại sắc mặt.

"Tâm nhi gặp qua mẫu thân." Bất quá trong nháy mắt, Ôn Tâm khôi phục lại dáng dấp mỹ nhân hào phóng dịu dàng.

"Nương dưỡng người đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên vì đồ đệ tiện này cùng bọn hạ nhân này động khí, không đáng để Trần Quốc công tử này tức giận, đều không nhớ ra được lời của nương?" Triệu Yên Nhi kiêu mị trêu mếu trách cứ.

"Tâm nhi đã biết, nương, Tâm nhi nhớ kỹ lời của nương." Ôn Tâm vâng vâng đáp.

"Cái này không sai biệt lắm." Triệu Yên Nhi hài lòng gật đầu, sau đó nhìn đến Lan nhi quỳ gối dưới đất, khóc không thành tiếng lại không dám đứng lên, chán ghét lạnh giọng ra lệnh, "Người đến, đem điều này nhả đầu hầu hạ không chu toàn này mang xuống, thưởng cho bọn gia đình, hoặc là đưa đến kỹ viện đều có thể, chỉ cần không được xuất hiện ở trước mắt là được."

Mỗi chữ mỗi câu, hoàn toàn không có ôn độ, tựa như nàng xử trí không là một con người, mà là một thứ đến súc sinh đồ vật cũng không bằng.

"Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng a!" Lan nhi còn trong đau đớn, nghe được Triệu Yên Nhi nói, bỗng nhiên khiếp sợ, cũng không kịp làm gì, liền liên tiếp dập đầu nói: "Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ Hậu đại tiểu thư! Cầu phu nhân tha mạng!"

Chỉ thấy máu tươi đỏ sẫm rơi xuống, mẫu nữ Triệu Yên Nhi đều là mắt lạnh nhìn, không nhúc nhích chút nào, cuối cùng Quế ma ma bên cạnh Triệu Yên Nhi hướng phần nô quát: "Không có nghe được phu nhân nói gì sao? Còn chưa đem nha đầu này đi?"

Chỉ thấy hai gã gia đình xông vào, đem Lan nhi đi, thảng đến tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ của Lan nhi tiêu thất ở phía xa, rồi lập tức có bà bước vào đem đóng hỗn độn đầy đất thu thập sạch sẽ, Ôn Tâm đưa Triệu Yên Nhi đến chủ vị ngồi xuống, tiếp nhận một ly trà do Quế ma ma đưa tới, tự đưa tới trong tay Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi thấy rõ nữ nhi nhà mình khéo như vậy, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

"Tâm nhi, linh vị Lâm Tiểu Uyển, là người cho người đặt lên sao?" Triệu Yên Nhi nhấp một ngụm nước trà, liền đem ly trà trong tay bỏ lên trên bàn trà, giương mắt nhìn hướng giường mắt nhìn Ôn Tâm trước mặt.

"Là ta làm, nương." Ôn Tâm nhìn lại mâu tử của Triệu Yên Nhi, trả lời nhanh, vốn tưởng rằng Triệu Yên Nhi sẽ khích lệ nàng, ai biết Triệu Yên Nhi cư nhiên một chương vỗ mạnh trên bàn trà, đứng lên, trách mắng, "Người cư nhiên len lén cất giấu linh vị của con tiện nhân Lâm Tiểu Uyển kia không cùng nương noi, là muốn tức chết nương sao?"

Đời này Triệu Yên Nhi hận nhất chính là Lâm Tiểu Uyển, lúc trước nàng hạ lệnh đem đồ thuộc về Lâm Tiểu Uyển thiêu hủy, linh vị cũng hủy diệt, nếu dám có người tưởng nhớ đến Lâm Tiểu Uyển, để cho nàng phát hiện, tuyệt không tha! Không biết, người thứ nhất dám cãi lời của nàng lại là nữ nhi của nàng! Vậy làm sao có thể bảo nàng không giận cho được.

"Nương, nữ nhi biết người giận nữ nhi, thế nhưng nương người ngẫm lại, nếu Ôn Nhu không thấy được linh vị Lâm Tiểu Uyển, trước mặt của Bạch vương gia liền bắt được chúng ta mà tra, lúc trước nữ nhi gạt người đem linh vị Lâm Tiểu Uyển giấu đi, chính là vì ứng biến chuyện như vậy ngày hôm nay." Ôn Tâm giải thích, "Nữ nhi vốn không muốn gạt nương, thế nhưng vừa nói Lâm Tiểu Uyển, nương luôn luôn thần sắc không tốt, nữ nhi không muốn nương hao tổn tinh thần, mới không có cùng nương nói."

Ôn Tâm nói khiến thần sắc bén nhọn trên mặt Triệu Yên Nhi lập tức hòa hoãn xuống, thờ dài nói: "Tâm nhi thực sự là hiểu chuyện, thương xót nương."

Tự nhiên Ôn Tâm biết Triệu Yên Nhi sẽ không thực sự giận nàng, lúc này liền khoác tay Triệu Yên Nhi, làm nũng nói: "Nương thương yêu Tâm nhi nhất, Tâm nhi cũng là yêu mẫu thân nhất!"

Triệu Yên Nhi bị Ôn Tâm dụ được rất vui vẻ, ánh mắt của nàng nhìn Ôn Tâm tràn đầy cưng chiều, lại không khỏi trách cứ: "Nương biết người thương xót nương, thế nhưng người còn nhỏ, rất nhiều chuyện không phải đơn giản như người nghĩ, cho nên sau này mặc kệ làm cái gì, cũng phải nói cho nương biết."

"Tâm nhi đã biết." Ôn Tâm ngọt ngào đáp.

"Bất quá hôm nay Bất quá hôm nay ít nhiều Tâm nhi cũng khiến cho Ôn Nhu không thể lấy chuyện này trước mặt của Bạch vương gia giảng đạo." Triệu Yên Nhi nói xong nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong mắt của Ôn Tâm hiện lên vẻ lo lắng, oán hận nói: "Dự đoán được Bạch vương gia cư nhiên sẽ theo Ôn Nhu trở về chứ, ngay cả thánh thượng cũng chưa chắc nhìn ra đâu!"

"Tâm nhi không cần lo lắng, mẫu thân cùng phụ thân người giúp người khiến cho tước vị Trần Quốc công tử thuộc về người, liền nhất định sẽ làm cho người thật vui vẻ." Triệu Yên Nhi vừa nói, một bên vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Tâm, trong mắt phụt ra vài tia hung ác, "Dám người trước mặt mẫu nữ chúng ta một tay che trời, nương tuyệt sẽ không để cho nàng đắc ý!"

"Nương người có thể con tiện nhân Ôn Nhu kia cùng trước đây không giống nhau không?" Đây là sự nghi ngờ bao phủ trong lòng Ôn Tâm, nếu ngày đó Ôn Nhu thành hôn cho nàng cho là ảo giác, như vậy ngày hôm nay thì sao? Trước kia Ôn Nhu, chớ nói dám chống đối phụ thân, đối với mẫu thân Triệu Yên Nhi, cũng là kính cẩn cẩn thận, thế nào ngày hôm nay đột nhiên mạnh như vậy mạnh như vậy?

Triệu Yên Nhi gật đầu, tự nhiên nàng cũng đã nhận ra đã nhận ra sự dị dạng của Ôn Nhu, nói: "Ôn Nhan chú ý hướng đi ngày thường của Ôn Nhu nhiều một chút."

"Nữ nhi sẽ."

"Tâm nhi a, sau này trước mặt hạ nhân cũng đừng loạn phát tỳ khí, vạn nhất thật có nha hoàn lắm mồm không sợ chết truyền lời cùng người khác, chẳng phải là lãng phí tâm huyết qua nhiều năm của chúng ta sao?" Triệu Yên Nhi nắm tay của Ôn Tâm, ngữ trọng tâm trường nói, hiện tại tuy nàng có Ôn Thế Nghi thương yêu, nhưng đồng thời nàng cũng minh bạch đạo lý có mới nói cũ này, nếu nàng tuổi già sắc, ai biết được nàng còn có thể giữ được lòng của Ôn Thế Nghi không?

Chỉ có nữ nhi, mới cùng nàng cốt nhục liên tâm, nữ nhân một ngày mất đi sủng ái của nam nhân, trên tay nàng nhất định phải phải có quyền lực, bằng không, nhất định bị đem đến đại môn bị người khác đập chết không toàn thây!

"Nương giáo huấn, Tâm nhi khắc trong tâm khảm." Ôn Tâm không ngốc, nàng tất nhiên là biết mẫu thân đang vì nàng dự định, thế nhưng vừa nghĩ tới hôm nay Ôn Nhu cư nhiên không phải trốn ở trong Bạch vương phủ không dám gặp người, mà là chỉ cao khí ngang. Ôn Tâm chỉ cảm thấy phần nộ, kéo cánh tay Triệu Yên Nhi, nói, "Nương, vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ nên làm cái gì bây giờ?"

Đón lấy, chỉ thấy Triệu Yên Nhi nói nhỏ gì đó vào tai của Ôn Tâm, Ôn Tâm lập tức mỉm miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hư tình giả ý

Editor: Luna Huang

Trời chẳng biết lúc nào lại bắt đầu rơi tuyết, mang theo gió lạnh, tùy ý phi dương.

Ôn Nhu đang ngồi bên lò sưởi đang thiêu đốt lửa than, tiểu tâm dục dục tiểu tâm dục dục lau chùi ám tiễn trong tay, ở nơi của nàng trên thế gian này, đây là vũ khí duy nhất, phải giữ gìn kỹ.

Nhưng mà trong đầu nàng nhiều nhất nghĩ đến, hôm nay tại Trần Quốc Công phủ đụng phải mạch tượng của Lãnh Triệt, còn không nàng hỏi chút gì, Lãnh Triệt cư nhiên hất mạnh tay của nàng ra, sau đó trong nháy mắt trước mắt nàng tiêu thất!

Nàng biết hẳn cũng không phải là hư không tiêu thất, mà là rất nhanh vận chuyển nội lực, dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi Trần Quốc Công phủ, động tác kia tốc độ cực nhanh, nhanh đến nàng căn bản thấy không rõ nhất cử nhất động của hắn, có thể thấy được nội lực của hắn thâm hậu!

Thế nhưng, trong thời gian rất ngắn nàng chạm phải mạch tượng của hắn, thế nhưng nàng đã đủ để tra rõ mạch tượng của hắn, trong cơ thể máu tán loạn, mạch tượng hỗn loạn không ổn định, thậm chí, trong nháy mắt tay nàng chạm vào cổ tay hắn, cư nhiên không cảm giác được mạch tượng của hắn!

Đời trước, nàng tuy là sát thủ, nhưng cũng là thần y cao đồ của thế giới hắc đạo, chỉ cần nhẹ nhàng bắt mạch tượng, liền có thể biết được đối phương thân mắc bệnh gì, ngoại trừ không có khả năng cải tử hoàn sinh, nàng có thể thề son sắt nói, không có bất kỳ chứng bệnh gì mà thần y không điều trị được.

Tuy nàng không phải kỳ tài y học, nhưng mấy nò tròn mười năm, liền đem toàn bộ những thứ học được từ cơ nghiệp cả đời của lão sư nhỏ trong đầu.

Nhưng mà, đối mặt với mạch tượng của Lãnh Triệt, nàng dĩ nhiên không biết hắn thân mắc bệnh gì! Cùng với nói là bệnh, không bằng nói là độc, cảm giác đầu tiên của nàng cảm giác đầu tiên, trong thân thể của hắn, chôn giấu độc tính mạnh, về phần độc ra sao, nàng cũng không biết.

Thiên hạ, lại còn có mạch nàng bắt không ra! Không biết độc!

Bạch vương gia Lãnh Triệt này, đến tột cùng là hạng người gì? Không chỉ có sáng lập vãn cờ Cửu U, người lại còn mang độc? Đây chính là nguyên nhân thân thể hắn bệnh không khỏi?

Có thể ——.

Tâm trạng Ôn Nhu nhất thời sáng sủa, trong nhất thời nghĩ không ra kế hoạch rộng mở trong sáng, chỉ cần đợi nàng trừng trị tiểu nhân đã từng có hại Ôn Nhu đích, nàng liền có thể đề hoàn thành cái kế hoạch này.

"Vương phi, tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến." Dẫn nhi bên người Ôn Nhu đặt một ly trà trên bàn, khoanh tay đứng hơi nghiêng nhẹ giọng nói.

"Có nói là chuyện gì không?"

"Tam tiểu thư nói là vội tới đưa cho Vương phi một chút thức ăn khuya." Dẫn nhi thành thật trả lời.

"Đã biết." Ôn Nhu đem ám tiễn ở cổ tay lau một lần nữa, sẽ đem tay áo buông xuống, phân phó Dẫn nhi, "Thỉnh tam tiểu thư vào đi."

"Vâng, Vương phi."

Sau một lát, chỉ thấy Ôn Nhan người mặc một bộ màu lam nhạt điệp khâm giáp áo tay đang cầm khay có một cốc nhỏ sứ trắng xuất hiện ở trước mắt, trên đầu của nàng, còn có một chút hoa tuyết hòa tan, vừa thấy được Ôn Nhu, lập tức hành lễ: "Nhan nhi gặp qua đại tỷ tỷ."

"Tỷ muội một nhà, hà tất đa lễ." Ôn Nhu nhàn nhạt nói, tâm trạng cũng cười nhạt, hai ngày trước chưa từng nhìn thấy nàng đưa bữa ăn khuya cho nàng, hôm nay nàng quy ninh đã trở về, trái lại sinh ra một phần bữa ăn khuya, mặt ngoài là sẵn sóc quan tâm, kì thực bất quá là muốn nhìn chằm chằm của nàng, thôi đi, toàn bộ Trần Quốc Công phủ trên dưới không ai không biết Ôn Nhu nàng Ôn Thế Nghi cùng di nương Triệu Yên Nhi bị hắc hui, lần này quy ninh, định lại sẽ làm một phen xấu mặt thật to, Ôn Nhan đến lúc này, chỉ là không kịp chờ đợi muốn xem đáng đáp thất hồn lạc phách của nàng.

"Hôm nay đại tỷ tỷ quy ninh, thân thể nhất định là không tốt, Nhan nhi cố ý chưng một chút hạt sen để tỷ tỷ giải trừ." Ôn Nhan khéo léo nói, một bên đem khay cầm trong tay bước đến vài bước bên cạnh Ôn Nhu, một bên len lén dùng dư quang của khóe mắt nhìn Ôn Nhu, nàng là thật muốn nhìn một chút đáng đáp của đích tỷ vẫn luôn chiếm hết sủng ái của tổ phụ lại một lần nữa nghèo túng.

Thế nhưng, Ôn Nhan lại không nhìn ra ủy khuất cùng nghèo túng trên mặt của Ôn Nhu, mà vẫn như cũ là đáng đáp nhàn nhạt, đáy lòng không khỏi thất lạc một trận.

"Tam muội muội quan tâm tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ thực sự là hài lòng." Ôn Nhu không có liếc mắt nhìn canh hạt sen, chỉ là lạnh nhạt nhìn chằm chằm hai mắt Ôn Nhan, ánh mắt của nàng vẫn như vậy không tình cảm chút nào, trong lòng Ôn Nhan lại chợt dạ, vội vã mau tránh ra nhìn thẳng Ôn Nhu.

"Nhan nhi quan tâm đại tỷ tỷ là phải." Ôn Nhan vội vàng nói.

"Thật không?" Ôn Nhu phản vấn, trong mắt Ôn Nhan né tránh nàng cũng không có bỏ qua, nếu thật quan tâm nàng, còn phải tách ra ánh mắt của nàng sao? Nghĩ nàng rất ngu xuẩn sao?

"Đương nhiên là thực sự! Nhan nhi sao dám trước mặt đại tỷ tỷ nói dối!" Nghe được Ôn Nhu phản vấn, Ôn Nhan luống cuống, khăn trương đến cằm chú néo khăn trong tay, thần sắc càng vô cùng khăn trương.

Nếu như Ôn Nhan không chiếm được tín nhiệm của Ôn Nhu mà ở lại Bạch vương phủ, ở lại Yên Thủy các, làm sao có thể đang âm thầm dòm ngó nhất cử nhất động của Ôn Nhu, như vậy đời này hạnh phúc của nàng xem như xong, Triệu di nương thế nhưng cùng nàng nói qua, nếu như nàng làm không xong chuyện, liền phải đem nàng hứa gả cho nhi tử của quân gia Vương bá, nam nhân đùa bốn nữ nhân như quần áo! Nàng tuyệt đối không muốn!

Ôn Nhan vốn đang dự định tiếp cận Bạch vương, đạt được vị trí nhỏ nhoi trong Bạch vương phủ, thế nhưng nàng hiểu, nàng căn bản không thấy được Bạch vương gia, lại càng không dừng cảm tiếp cận, vị trí nhỏ nhoi càng như bọt biển mây khói không thể thành, hiện nay, nàng chỉ có thể làm theo lời của Triệu Yên Nhi, hảo hảo 'Nhìn' Ôn Nhu.

"Muội muội có gì? Khăn trương như vậy? Bất quá tỷ tỷ chỉ là một câu đùa vui thôi mà."

"Tỷ tỷ..." Đáy lòng Ôn Nhan đáy lòng, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ nhu nhược kêu lên một tiếng.

"Tam muội muội vì tỷ tỷ, rời nhà tới Bạch vương phủ bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ lại nghi ngờ tam muội muội?" Ôn Nhu không nhanh không chậm nói, Ôn Nhan phỏng đoán không ra ý tứ hàm xúc của Ôn Nhu, giấu khăn không dám nói tiếp, Ôn Nhu nói tiếp, "Theo lý thuyết, tỷ tỷ cần phải cảm tạ tam muội muội mới phải."

"Cho nên, tỷ tỷ muốn tặng tam muội muội một phần tạ lễ." Nói đến đây, Ôn Nhan khác biệt, Ôn Nhu cũng hơi mỉm cười.

"Nhan nhi chiếu cố tỷ tỷ là chuyện đương nhiên, há có thể muốn tỷ tỷ đáp tạ." Lời nói vô cùng kinh ngạc, không bằng nói là sợ hãi, "Nếu để cho nhị tỷ tỷ biết, Nhan nhi sẽ bị mắng." Nếu để cho mẫu nữ Ôn Tâm biết, há chỉ nói là bị chửi, khẳng định còn bị nghi vì nàng cùng Ôn Nhu một thuyền, như vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ kém hơn!

"Tỷ tỷ tặng đồ cho tam muội muội, tựa hồ nhị muội muội còn không thể xen vào?" Dứt lời, từ tay áo Ôn Nhu xuất ra một chiếc nhẫn vàng ngọc, còn không đợi Ôn Nhan nói, liền tự mình thay nàng đeo vào giữa ngón tay mảnh khảnh của nàng, cười nói, "Thế nào? Tam muội muội thích phần lễ này của tỷ tỷ không? Về phần chỗ của nhị muội muội, nếu tam muội muội không muốn để cho nhị muội muội biết, vậy người không nói ta không nói, nhị muội muội làm sao biết được?"

Ôn Nhan nhìn nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, thẳng có chút không dám tin tưởng Ôn Nhu cư nhiên sẽ đem vật quý trọng như vậy đưa cho nàng, một thời có chút thất thần liền hồi phục, nàng tuy là Trần Quốc Công phủ tam tiểu thư, nhưng dù sao cũng là thứ nữ, mà thân mẫu lại không được sủng, thường ngày đến sắc mặt của hạ nhân cũng nhìn không ít, thứ quý giá như vậy tự nhiên hiếm thấy, chớ đừng nói thuộc về nàng, hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên đưa cho nàng..

"Nhan nhi... Nhan nhi tạ qua đại tỷ tỷ!" Tuy rằng ngay từ đầu còn có chút do dự, nhưng vật quý giá thế này đặt ở trên tay rồi, nàng thực sự không muốn trả lại, huống chi Ôn Nhu nói đúng, chỉ cần không nói, không có ai có thể biết?

"Tỷ muội một nhà, không cần phải nói tạ ơn." Ôn Nhu giả bộ thân thiện hướng Ôn Nhan cười cười, nói, "Thời thần không còn sớm, tam muội muội trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta đem canh hạt sen của tam muội muội ăn rồi sớm ngủ, Dẫn nhi, tiễn tam tiểu thư trở về phòng."

Ôn Nhan vuốt ve nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, tâm trạng vui mừng một thời cũng không cũng không tính toán Ôn Nhu ra lệnh đuổi khách, chỉ trong lòng nắn Ôn Nhu một tiếng "Ngu xuẩn", liền rời đi.

Ôn Nhu thu hồi nụ cười trên mặt, nhẩn thần dòi canh hạt sen trong tay, hướng thị nữ cửa phòng phân phó nói: "Người đến."

"Có nô tỳ."

"Canh hạt sen này, thưởng cho người."

Trên mặt Thị nữ sắc mặt vui mừng, trước tiên hành lễ: "Nô tỳ tạ Vương phi ban cho!"

Ôn Nhu vốn muốn cho thị nữ đem canh hạt sen đồ đi, nghĩ lại liền thưởng cho thị nữ, nằng cũng không có can đảm dám ăn đồ Ôn Nhan đã động tay chân.

Chỉ chốc lát, Duẫn nhi đã trở về, hướng Ôn Nhu hành lễ, liền đi tới trước mặt Ôn Nhu, thấp giọng nói chút gì, sau đó từ trong tay áo xuất ra một miếng lụa trắng nhỏ, đưa tới trong tay Ôn Nhu.

"Thay ta đi tạ qua Du phu nhân." Ôn Nhu cầm lụa trắng trong tay, nhìn, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

"Vâng, nô tỳ minh bạch."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Âm nhan tương mưu

Editor: Luna Huang

Ngày mai, Diệu Âm các.

Lý An Âm dựa vào ghế quý phi, tay khẽ đặt ở bả dựa, một bên thị nữ ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận vì Lý An Âm son móng tay, mà thị nữ bên cạnh quỳ gối, cũng đang cẩn thận thay nàng đầm chân.

Đột nhiên, Lý An Âm vừa nhú mi, phút chốc giọng cười phải lên, một cước đá vào lòng của thị nữ còn chưa kịp phản ứng, phẫn nộ quát: "Cẩu vật, muốn đem chân của bốn phu nhân đánh gãy có đúng hay không?"

"Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý!" Bị đá thị nữ chịu đựng ngực đau nhức, vội vã ngã nhào xuống đất, liên tiếp cầu xin tha thứ, nàng vẫn luôn là như thế hậu hạ Hậu phu nhân, lực đạo hạ thủ chưa từng có thay đổi qua, cho tới bây giờ phu nhân cũng cảm thấy thoải mái, sao hôm nay lại đột nhiên nói nàng hạ thủ nặng? Tuy là nghĩ như vậy, cũng tuyệt đối cũng tuyệt đối không thể biểu hiện ở trên mặt, chỉ có thể liên tiếp cầu xin tha thứ, Âm phu nhân hung ác, các nàng đều là biết đến...

Tiếng Thị nữ cầu xin tha thứ cùng âm thanh đập đầu vẫn như cũ vang lên, sau đó không người nào dám tiến lên khuyên can, một phòng hạ nhân đều nom nóp lo sợ, rất sợ Lý An Âm tức giận vạ lây bản thân, mà vẫn ở chỗ cũ phục vụ bên cạnh Lý An Âm hai thị nữ càng sợ hãi không ngớt.

"Ba — —!" Một tiếng thanh thúy như tràng pháo tay đột ngột vang lên trong tiếng đập đầu trầm muộn, trong phòng mọi người đến đầu cũng không dám ngẩng lên một chút, mà là tựa như cúi thấp hơn.

Một đạo lực rõ ràng đầu bàn tay của Lý An Âm in trên mặt của thị nữ, thị nữ còn ở trong kinh ngạc, Lý An Âm lại một cái tát đánh vào trên mặt thị nữ, cả giận nói: "Đồ đệ tiện! Lá gan to hơn rồi phải không? Cứ nhiên đem đan khẩu ý định nhuộm cùng móng tay của bốn phu nhân có đúng hay không?"

Nói xong, hung hăng giáng thêm vài cái tát trên mặt thị nữ, thị nữ liền hô một tiếng cầu xin tha thứ cũng còn không kịp nói ra khỏi miệng, liền bị Lý An Âm đánh cho khóe miệng chảy máu, gương mặt sưng to, té ngã ở một bên.

Lý An Âm cũng tức giận, hướng những thị nữ khác phòng trong quát dẹp đường: "Còn không biết đem đồ đệ tiện không biết tốt xấu kéo lên cho bốn phu nhân! Trước mặt bốn phu nhân dám giả ngu nhược cái gì? Đem mang xuống, đánh tới khi bốn phu nhân hài lòng mới thôi hài lòng mới thôi!"

"Phu nhân tha mạng a! Nô tỳ vẫn luôn trung tâm hầu hạ người a!" Thị nữ bị đánh chợt nghe muốn dùng trượng trách nàng, lập tức sợ đến mặt không chút máu, kêu khóc cầu xin tha thứ.

"Nhanh kéo xuống! Nếu không bốn phu nhân đến các người cũng đánh!" Lý An Âm đầy ngập lửa giận, một cái tát đánh trên mặt thị nữ đang ngồi xổm bên người, "Điếc hay là sao? Muốn cãi mệnh lệnh của bốn phu nhân sao?"

"Nô tỳ không dám!" Thị nữ tuy có không đành lòng, nhưng vẫn là cố nén sự không đành lòng trong lòng, một mực đem hai người cầu xin tha thứ dưới đất kéo ra ngoài, thời điểm trước mặt mọi người bước ra ngưỡng cửa, thanh âm của Lý An Âm lại lần nữa không hề tâm huyết truyền đến, "Đánh! Hai người đều hung hăng đánh cho bốn phu nhân! Lại dám không đem bốn phu nhân để vào mắt! Hảo cho các người... Đồ đệ tiện này giáo huấn!"

Thắng đến trong viện liên tiếp truyền đến tiếng rống cầu xin tha thứ của thị nữ, lòng của Lý An Âm mới thoải mái một ít, lát khăn đeo bên hông, lau tới ngón tay bị nhuộm đạn máu, đứng vào lúc này, thiếp thân nha hoàn của Lý An Âm Liên nhi trong viện đi vào trong sảnh, hiển nhiên là mới từ bên ngoài viện trở về.

"Phu nhân, như thế nào lại vì những người không biết điều này mà tức giận?" Liên nhi đi tới bên cạnh thân Lý An Âm, tiếp nhận trà thị nữ một bên đưa tới, đưa cho Lý An Âm, sau đó hướng thị nữ bên cạnh liếc một cái, thị nữ liền lui ra, Liên nhi tắc nhẹ nhàng mà vì Lý An Âm bóp vai, "Phu nhân, quan trọng hơn tiện tỳ này không đáng để phu nhân vì các nàng động khí, chọc tức thân thể cũng không tốt."

Liên nhi cùng Cúc nhi là nha hoàn của hồi môn của Lý An Âm, từ nhỏ ở nhà mẹ đẻ liền bồi liên bồi nàng lớn lên, tự nhiên biết Lý An Âm yêu thích gì, quả nhiên, Liên nhi vừa nói như vậy, thần sắc bén nhọn của Lý An Âm liền hòa hoãn không ít, nhấp một ngụm trà, nói: "Lời của người có lý đồ đệ tiện này không đáng để bốn phu nhân vì các nàng động khí."

Liên nhi nhìn Lý An Âm hòa hoãn xuống, liền cho lui hết hạ nhân trong phòng, người trong thính người trong thính toàn bộ lui ra hết, Liên nhi mới thấp giọng nói: "Phu nhân, nô tỳ cùng Cúc nhi đều đã chiếu lời của ngài sắp xếp xong xuôi, Cúc nhi vẫn còn cùng người thương lượng, nô tỳ liền về tới trước hướng người bẩm báo."

Trên mặt Lý An Âm tức khắc lộ ra nụ cười thỏa mãn, tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên lòng bàn tay của Liên nhi, âm trầm cười nói: "Làm tốt, đây là thưởng cho người cùng Cúc nhi, đợi sau khi chuyện thành công, bốn phu nhân còn có phần thưởng khác."

Liên nhi thụ sủng nhược kinh, vội vã khấu tạ: "Có thể hầu hạ Hậu phu nhân là vinh hạnh của nô tỳ cùng Cúc nhi, sao dám sao dám hưởng phu nhân đôi phần thưởng." Kì thực, đáy lòng cười như nở hoa.

"Người cùng Cúc nhi hầu hạ ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, một điểm ân huệ, không coi là cái gì, chỉ là ——" Khuôn mặt Lý An Âm đột nhiên trở nên dữ tợn, "Bốn phu nhân chính là không nhìn nổi con tiện nhân Ôn Nhu kia trên đầu bốn phu nhân tác uy tác phúc." Lý An Âm nhớ tới sỉ nhục ngày đó, nhớ tới một cái tát kia của Ôn Nhu trên mặt của nàng, liền giận dữ trong lòng!

Nàng phát thệ, nếu là không thật tốt chà đạp con tiện nhân Ôn Nhu kia một phen, nàng sẽ không gọi Lý An Âm! Đang suy tính phải chinh Ôn Nhu thế nào, thì một sự tình đặc ý khiến nàng lại cực kỳ hài lòng xảy ra —— Ôn Nhan chủ động kết hảo với nàng!

Lý An Âm không phải ngu xuẩn, mẫu thân của nàng là thị thiếp, từ nhỏ liền lục đục với nhau đến lớn, nàng đương nhiên biết Ôn Nhan chủ động kết hảo với nàng là hạng hàm nghĩa gì, ha ha! Ôn Nhu, đến muội muội nhà mình cũng không có hướng về người, người còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này nữa, không bằng, đi tìm chết!

"Phu nhân yên tâm đi, chính là tối nay, sự tình nhất định thành! Chắc chắn như phu nhân mong muốn, để con tiện nhân Ôn Nhu kia so với chết còn khó chịu hơn!" Liên nhi âm tiếu phụ họa.

"Bẩm báo phu nhân, Ôn tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến." Ngay thời gian chủ tử Lý An Âm vì mưu kế của mình dào dạt đắc ý, âm thanh nha hoàn chiến nguy nguy ở ngoài cửa vang lên.

Lý An Âm biến sắc, Liên nhi cực kỳ sát ngôn quan sắc, lập tức đi tới ngoài cửa, khinh bỉ nhìn thị nữ bẩm báo liếc mắt, lạnh lùng nói: "Còn đứng đó làm gì? Còn không đi thỉnh Ôn tam tiểu thư tiến đến?"

"Vâng, Liên nhi tỳ tỳ, nô tỳ đi ngay." Tiểu nha hoàn đáp, vội vã chạy ra, Liên nhi cùng Cúc nhi là người tâm phúc bên người Âm phu nhân, thường ngày liền ý vào điểm ấy trước mặt hạ nhân vênh váo tự đắc, đám người còn lại đắc tội không nổi, cũng không dám đắc tội, chỉ có khúm núm nghe lệnh, để tránh khỏi tao da thịt khổ.

Đợi đến tiểu nha hoàn đem Ôn Nhan tiến đến, Liên nhi vừa nhìn chăm chăm nàng trầm giọng phân phó nói: "Hôm nay, ai cũng không có tới qua, đã hiểu chưa?"

"Nô tỳ minh bạch!"

"Lui ra đi."

"Vâng."

Ôn Nhan nhìn dáng dấp Liên nhi tài trí hơn người, tâm trạng không khỏi có chút cười nhạt, đồng dạng là hạ nhân, có gì đáng giá kiêu ngạo, nghĩ như vậy, Ôn Nhan không khỏi liên tưởng đến Lý An Âm, hạ nhân còn như vậy, Lý An Âm thực sự đáng tin sao?

Nhưng mà tưởng quy tưởng, thời gian nhìn thấy Lý An Âm, Ôn Nhan vẫn giả bộ cực kỳ hơi phức: "Ôn Nhan gặp qua Âm phu nhân." Tuy rằng không muốn, thế nhưng muốn mượn lực lượng của Lý An Âm, phải quý gối.

"Ôn tam tiểu thư trái lại đa lễ, sau này đến chỗ của bốn phu nhân, không cần đa lễ." Lý An Âm rất là hưởng thụ, trên mặt cười, khẩu thị tâm phi nói, "Không biết Ôn tam tiểu thư hôm nay đến..."

"Ôn Nhan hôm nay đến, là muốn hỏi một chút phu nhân muốn hỏi một chút, sự tình, thế nào?"

"Bốn phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư không tin được sao?" Tâm trạng Lý An Âm không hài lòng.

" Cũng không phải là Ôn Nhan không tin được phu nhân, bắt quá là suy nghĩ nhiều mạo hiểm." Ôn Nhan giả bộ cười đến ngọt ngào, "Phu nhân làm việc, Ôn Nhan sao có thể không tin, thả một trăm trái tim còn được cơ mà."

" Bỏn phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư cứ việc yên tâm." Lý An Âm rất là hưởng thụ.

" Như vậy, tối nay Ôn Nhan ở chỗ thành sự xong, liền cấp tín hiệu cho phu nhân."

" Rất tốt."

" Mong rằng sau khi chuyện thành công, phu nhân chớ quên đáp ứng chuyện của Ôn Nhan." Ánh mắt Ôn Nhan sáng quắc nhìn chăm chăm Lý An Âm.

Sau khi chuyện thành công, nhất định đúng hẹn." Lý An Âm cười đến nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thung dung bố cục

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu ngồi trước cửa sổ trước bàn đọc sách, an tĩnh xem sách trên ô vuông, trước mặt nàng, hai chồng sách vở xếp cao cao, vì không che tia sáng, Ôn Nhu đem hai chồng sách đặt hai bên bàn.

Đây là Ôn Nhu tự mình đi hướng Túc Dạ lấy được thư tập, Túc Dạ không hỏi bất cứ cái gì, liền đem nàng dẫn hướng tầng thư các của Bạch vương phủ, nặc nàng chọn, Ôn Nhu nhìn trúng rất nhiều hữu quan y học thư, lúc đó Duẫn nhi kinh ngạc không thôi, Túc Dạ cũng hơi giật mình, Ôn Nhu chỉ là cười nhạt một tiếng, nói đợi nàng xem xong những thứ này, trở lại đổi, Túc Dạ không dị nghị.

May là chữ này vẫn là chữ Hán Trung Hoa Trung Quốc, nếu không, nàng thế giới này nhưng chỉ có là một người mù chữ dốt đặc cán mai rồi.

Về phần vì sao phải xem sách y học, tất nhiên là có nguyên nhân của nàng.

" Vương phi Vương phi..." Ôn Nhu đang hết sức chuyên chú hết sức chuyên chú nghiên cứu sách thuốc trên tay, Duẫn nhi chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghẹn hồng.

Ôn Nhu để thư tịch trên tay xuống, sắc mặt có chút âm trầm nhìn về phía Duẫn nhi, hỏi: "Chuyện gì khiến người hoảng như vậy?" Nàng không thích nhất chính là thời gian đang đọc sách có người quấy rối.

" Nô tỳ gặp qua Vương phi, Vương phi thứ tội, nô tỳ một thời cấp thiết, quấy rầy Vương phi đọc sách." Duẫn nhi chậm quá, liền vội vàng hành lễ, trên mặt lại tràn đầy bội phục, nói, "Vương phi thực sự là liệu sự như thần, tam tiểu thư quả nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!"

Đem qua từ chỗ Ôn tam tiểu thư rồi khỏi Yên Thủy các, Vương phi liền căn dặn nàng âm thầm nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tam tiểu thư, nhất là tam tiểu thư đến viện của Âm phu nhân nhất định phải bẩm báo, Duẫn nhi vốn cũng là không giải thích được, cũng không dám giải thích, ai ngờ sáng nay tam tiểu thư sáng sớm liền khỏi Yên Thủy các, Duẫn nhi liền lạng lẽ đi theo, sau đó phát hiện, tam tiểu thư cứ nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!

Mất thấy tam tiểu thư bước vào Diệu Âm các, Duẫn nhi không dám đi lên trước nữa, cấp tốc đi vòng vèo trở về Yên Thủy các, đem chuyện bản thân nhìn thấy bẩm báo cho Vương phi.

Liệu sự như thần? Tâm trạng Ôn Nhu có chút buồn cười với cách dùng từ của Duẫn nhi, bắt quá là nàng sinh ra phần tâm tư mà thôi, trong mắt Duẫn nhi là liệu sự như thần, không nói kiếp trước muốn hình hình sắc sắc không chu ti mã tích hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay đó là thế giới lục đục với nhau ăn tươi nuốt sống, nếu nàng không có phần tâm tư này, tại đại hôn ngày ấy đã bị đập đến chết, nếu nàng không có phần tâm tư này, sợ sẽ là đã chết, cũng còn không biết mình là chết như thế nào.

Ôn Nhu không có vội vã nhận Duẫn nhi, cũng không có bởi vì biết được cử động của Ôn Nhan mà nộ, mà là đem cuốn sách mới vừa rồi buông xuống cầm lên, đổi mắt rũ xuống, tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Nhìn đáng đáp Ôn Nhu lạnh nhạt, Ôn Nhu không vội, Duẫn nhi cũng nóng nảy, đáng đáp muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn Ôn Nhu vẫn không có để ý đáng đáp của nàng, Duẫn nhi vội la lên: "Vương phi! Người, người thế nào lúc này còn có tâm tình đọc sách ——"

Duẫn nhi không phải người đơn thuần không biết thị phi, nàng biết Âm phu nhân không phải người tốt, trước khi tam tiểu thư đến viện Âm phu nhân cư nhiên không có thông báo Vương phi một tiếng, hơn nữa từ sáng nay tam tiểu thư cử động, Duẫn nhi biết, tam tiểu thư đi Diệu Âm các chuyến này là không muốn để cho người phát hiện, vậy trong này khẳng định cũng có chút chuyện không thể cho ai biết, mà hai ngày trước Vương phi vừa đắc tội Âm phu nhân, tính tình Âm phu nhân là có thù tất báo, tất nhiên không bỏ qua, vậy hai người này cùng nhau, chớ không phải là tính toán chuyện gì? Như vậy

chuyện này, lại sẽ là chuyện gì?"

Đuẩn nhi đoán không ra là chuyện gì, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, sẽ có chuyện gì phát sinh, mà, chuyện này, liên quan đến liên quan đến Vương phi, Vương phi đem nhắc tới bên người hầu hạ, liền bày tỏ Vương phi tín nhiệm đối với nàng, đối với nàng mà nói, Vương phi chính là ân nhân của nàng, biết rất rõ ràng như vậy sắp có chuyện tình phát sinh gây bất lợi cho Vương phi, nàng làm sao có thể không vội?

"Không đọc sách Không đọc sách, muốn ta đây làm gì?" Ôn Nhu cầm lấy bút lông đặt lên nghiên mực trên đài, dính nghiên mực, tay trái đè nặng thư, tay phải trước đó chuẩn bị xong chỗ trống viết viết cái gì, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đuẩn nhi lo lắng. Đáy lòng đột nhiên sinh ra suy nghĩ muốn trêu chọc một chút, sau đó hướng Đuẩn nhi gật đầu, nói, "Đến giúp ta mài mực một chút, mực mau khô lắm."

Đuẩn nhi sắp có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn là cung kính đi tới bên bàn đọc sách, thay nghiên mài mực, bỗng nhiên một tiếng thở dài trầm muộn vang lên, chọc cho Ôn Nhu cười ra tiếng, bút lông cầm trong tay đặt lên nghiên mực.

Đã bao nhiêu năm, nàng cũng không cảm giác được tình cảm đích thực của người bên cạnh, mà từ Đuẩn nhi thở dài, nàng cảm nhận được loại tư vị được người thân quan tâm là như thế nào, không quan hệ thân phận, không quan hệ bất luận cái gì, nàng duyệt vô số người, nàng là chân chính cảm thụ được tình cảm xuất phát từ nội tâm của Đuẩn nhi.

Không khỏi, nàng không hề áp chế tâm tình của mình, mặc bản thân cười ra tiếng.

Đuẩn nhi một cái chớp mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, cùng với nói là mặc danh kỳ diệu, không bằng nói là bị lúm đồng tiền của Ôn Nhu làm chấn kinh.

"Đuẩn nhi, người thật cho là ta không có ứng đối sao?" Cũng khó trách, dù sao chỉ là tiểu cô nương, bồi dưỡng, phải từ từ tới, "Mọi việc, ta tự có dự định, người tuổi còn nhỏ quá, nhất thời khó có thể lý giải, ta biết."

Nàng làm sao có thể trở mặt nhìn Ôn Nhan cùng Lý An Âm tính toán nàng? Coi như là kẻ ngu si, cũng sẽ biết phòng bị, huống chi nàng là sát thủ "tiền điện", muốn tính toán nàng, không khác người si nói mộng!

Đột nhiên, bên tai của Ôn Nhu Đuẩn nhi một tiếng nhỏ giọng nói thầm, "Nô tỳ là tiểu cô nương, Vương phi cũng chỉ so với nô tỳ lớn hơn hai tuổi mà thôi..."

Trong lúc bất chợt Ôn Nhu lại buồn cười, cũng đúng, hiện nay Ôn Nhu, cũng mới vẹn vẹn mười tám năm hoa nhi.

"Đuẩn nhi, người cho rằng, hiện nay ta nên an bài như thế nào?" Hiện nay, là hảo hảo tham đầu óc của Đuẩn nhi một chút.

"Nô tỳ cho rằng, tam tiểu thư cùng Âm phu nhân một thuyền, nhất định mỗi người có một lợi ích riêng, Âm phu nhân tất là muốn tam tiểu thư giúp đỡ nàng, Yên Thủy các làm nội ứng, mà tam tiểu thư tình nguyện tin tưởng Âm phu nhân mà không muốn tin Vương phi thân tỳ tỳ này giành lợi ích, xác nhận Âm phu nhân đồng ý với tam tiểu thư cái gì rồi, mà Âm phu nhân đồng ý tam tiểu thư, nhất định là tam tiểu thư cho rằng ở chỗ Vương phi vĩnh viễn không có được." Đuẩn nhi dừng một chút, nuốt ngụm nước bọt, cái trán có mồ hôi thấm ra, vẫn như cũ chỉ là cúi đầu, không dám lau, tiếp tục nói, "Nô tỳ cho rằng, hiện nay Vương phi phải làm, là đề phòng tam tiểu thư."

Những lời này, Đuẩn nhi là tăng cường tâm nói ra được, mặc dù nàng nhìn ra được Ôn Nhan không phải hiền lành, thế nhưng không biết Ôn Nhan cùng của Ôn Nhu tình cảm tỷ muội được bao nhiêu, nàng nói nhiều như vậy, không khác là đem tình cảm tỷ muội của Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hoàn toàn phủ định, nếu Vương phi tin nàng, tất sẽ không trách cứ nàng, nếu là Vương phi không tin nàng, nàng cũng không có thể bởi vì mình sợ bị phạt mà im miệng không nói, dù sao, Vương phi là người thứ nhất nguyện ý dọ nàng, nàng không muốn bởi vì bản thân sợ nổi khổ da thịt mà có điều che lấp mới có thể dẫn đến hại Vương phi.

Trong nháy mắt Ôn Nhu kinh ngạc, bởi vì nàng thật không ngờ, Đuẩn nhi đơn thuần trong suốt, lại có tâm tư bén nhạy, xem ra, nàng dùng đúng người rồi.

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là chuyên chú nhìn chăm chăm Đuẩn nhi, sau đó mới thân nhiên nói: "Đuẩn nhi, người không cần khẩn túc như vậy, ngẩng đầu lên."

Đuẩn nhi ngẩng đầu lên tiếng trả lời, ngẩng đầu một cái, nàng liền nhìn thấy biểu tình hài lòng của Ôn Nhu, trong lòng một tảng đá lớn tức khắc rơi xuống, quả nhiên, Vương phi là tin theo đáng giá của nàng.

"Ta đây còn có nghi hoặc, không biết người có thể đoán được không?" Ôn Nhu hài lòng nhìn Đuẩn nhi, nói: "Người có thể đoán ra, tam muội muội sáng sớm phải muốn đi Diệu Âm các, cùng Âm phu nhân thương lượng ra sao?"

Đuẩn nhi dừng một chút, tăng cường mi, sau đó lắc đầu: "Cái này, nô tỳ đoán không được."

Khóe miệng Ôn Nhu cong lên một cái lạnh lùng cười, Đuẩn nhi đoán không được, nàng thế nhưng đoán được thông thấu!

"Đuẩn nhi, chiếu lời của ta làm đi."

Ôn Nhu nhỏ giọng phân phó Đuẩn nhi, một trận thì thầm, Đuẩn nhi hướng Ôn Nhu thi lễ một cái thì lễ một cái, lui xuống.

Ôn Nhu đi tới chậu thân lửa, tự mình cho thêm vào trong chút than củi, toàn bộ gian nhà nhất thời ôn độ lên cao một chút.

Hỏa quang đỏ bừng chiếu vào đôi mắt đẹp của Ôn Nhu, toát ra không ngừng.

Ôn Nhu cười, xem ra, tối nay là có vài người không ngủ được.

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hí khai duy mạc

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu đứng ở hành lang phòng trong nhìn hành lang tuyết động lộ ra tình cảm ấm áp mà thoáng hóa thành tuyết thủy, tại mái nhà cong mái nhà cong phong đăng chiếu rọi, minh sáng loáng.

"Vương phi, đêm xuống thời tiết này dị thường lạnh, Vương phi hay là nhanh một chút trở về phòng, nô tỳ đã đem bữa tối chuẩn bị xong." Duẫn nhi từ trong phòng đi ra, gương mặt thân thiết, tiện thể vươn tay đưa lò sưởi cho Ôn Nhu, "Vương phi người trước đang cầm lò sưởi, xua hàn."

"Duẫn nhi, sự tình đều làm xong?" Ôn Nhu tiếp nhận lò sưởi Duẫn nhi đưa tới, ngẩng đầu nhìn trời cao đen kịt như mực, không có muốn vào thời khắc này tiến vào phòng.

"Vương phi yên tâm, sự tình nô tỳ đều đã làm xong." Duẫn nhi kính cẩn đáp lời.

"Ừ." Ôn Nhu trầm mặc sau một lát khẽ lên tiếng, sau đó mới nói: "Trở về phòng đi."

Hết thấy đều an bài tốt, chỉ chờ con mồi nhảy vào bẫy rập.

Dùng bữa tối xong, Ôn Nhu lại ngồi trước bàn đọc sách, Duẫn nhi lập tức tay mắt lanh lẹ đem hai đèn nến đang có hai ngọn nến đang cháy đến hai bên bàn, sau đó bắt đầu đứng ở bên cạnh Ôn Nhu thay mãi mực, tuy rằng Duẫn nhi đều đã dựa theo phân phó của Vương phi đem sự tình an bài xong, nhưng mất phải là của nàng luôn luôn giặt giặt, thẳng cho nàng một loại dự cảm bất thường.

"Duẫn nhi không cần khẩn trương như vậy," Đường nhìn của Ôn Nhu rơi xuống người của Duẫn nhi không yên lòng mà mà mực hắt tới trên mặt bàn một giọt mực nước, mạn bất kinh tâm nói, "Ai thua ai thắng còn không biết, không phải sao?"

Lúc này Duẫn nhi mới chú ý tới mình đang thất thần, vội vã đáp: Nô tỳ thất thần, Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng..."

"Không cần phải lo lắng," Lời của Duẫn nhi còn chưa nói hết, Ôn Nhu liền cắt đứt, "Đem ngọn đèn dầu đốt mang lên gần một chút, trong sách những chữ này nhìn không rõ."

"Vâng."

Thời điểm Duẫn nhi đem cốc nhỏ đến trước mặt Ôn Nhu, âm thanh của thị nữ bẩm báo từ bên ngoài rền truyền vào: "Vương phi, tam tiểu thư đến đây."

Quả nhiên ngoài ngoài dự liệu của nàng, Ôn Nhu từ trước bàn đọc sách đứng lên, ngẩng đầu đưa cho Duẫn nhi một ánh mắt, liền xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Duẫn nhi lĩnh hội ánh mắt của Ôn Nhu, thấy ở trong tầm mắt bóng dáng của Ôn Nhu tiêu thất, lúc này mới xốc màn lên đi ra ngoài đón, vừa thấy Ôn Nhan mang theo hộp đựng thức ăn đi đến, liền khom mình hành lễ nói: "Nô tỳ gấp qua tam tiểu thư, tam tiểu thư mạnh khỏe, tam tiểu thư mời vào trong."

"Duẫn nhi cô nương đa lễ." Ôn Nhan nhìn Duẫn nhi khúm núm, trong lòng rất là hưởng thụ, có thể được nha hoàn thiếp thân của Ôn Nhu tự mình cung nghênh, nàng tất nhiên là cảm thấy quang thái, một cách tự nhiên đem mình làm chủ tử của Bạch vương phủ, tuy là nghĩ như vậy, trên mặt Ôn Nhan cũng không dám biểu lộ, chỉ là cười nhu hòa, Duẫn nhi tự mình đem màn vén lên, Ôn Nhan bước vào, nhân thần lúc bước vào trong phòng bắn khoả, trong lòng "Lộp bộp" nhảy, quay đầu hỏi Duẫn nhi, trong giọng nói mơ hồ dẫn theo lo lắng, "Giờ này, đại tỷ tỷ làm sao không ở trong phòng?"

Nếu Ôn Nhu không ở trong phòng, chẳng phải là kế hoạch của các nàng vô pháp thực hiện sao? Thế nhưng Ôn Nhu không ở trong phòng, trời giá rét đất đông lạnh, nàng có thể đi đâu?

"Tam tiểu thư không cần khẩn trương, Vương phi hôm nay buổi trưa liền cảm giác liền cảm giác thân thể không tốt, lúc này đang ở ở trong nhà nghỉ tạm." Duẫn nhi theo Ôn Nhan giải thích.

"Đại tỷ tỷ thân thể khó chịu? Có tìm đại phu chưa?" Ôn Nhan giả bộ lo lắng ở chỗ sâu trong nhân thần lóe ra hưng phấn, cư nhiên trùng hợp như vậy, Ôn Nhu cư nhiên lúc này thân thể không khỏe, cái này chẳng phải là lão Thiên gia cũng đang giúp nàng sao?

"Hồi tam tiểu thư, Vương phi chỉ là nói có một chút không khỏe mà thôi, không cần truyền đại phu đến xem."

"Mau đưa ta đi xem đại tỷ tỷ một chút." Ôn Nhan dứt lời, cũng không đợi Duẫn nhi đuổi kịp, dẫn theo hộp đựng thức ăn đi vào trong phòng ngủ của Ôn Nhu.

Đây là lần đầu tiên Ôn Nhan đặt chân vào phòng ngủ của Ôn Nhu, nhưng khi nàng nhìn thấy các thứ được bày biện trong phòng ngủ của Ôn Nhu, trong lòng phân đồ kị lại lần nữa phun trào bùng bùng phần chấn.

Ôn Nhu vốn là đích nữ Trần Quốc Công phủ, là hòn ngọc quý trên tay tổ phụ, càng được tổ phụ trao tước vị Trần Quốc công tử, đây hết thảy, Ôn Nhan không phải là không đồ kị, chỉ là nàng biết, đời này nàng so ra đều không bằng Ôn Nhu, nàng không tranh không đoạt, nàng nhận mệnh, thế nhưng có một lần nàng và Ôn Tâm cùng thuyền, nhìn thấy Ôn Nhu đoạt được sủng ái tất cả có thể so với hoàng thất ăn mặc chi phí, Ôn Tâm nói bên tai, đáy lòng Ôn Nhan một phân đồ kị liền bắt đầu càng không thể vãn hồi, nàng không cam lòng, đồng dạng là tiểu thư Trần Quốc Công phủ, dựa vào cái gì Ôn Nhu cao hơn nàng nhiều như vậy.

Sau đó mấy ngày, Ôn Tâm luôn luôn trước mặt Ôn Nhan làm bộ lơ đãng nói lên các loại của Ôn Nhu, mằm mọng ghen tị từ đáy lòng của Ôn Nhan chôn thật sâu, sau đó thành công đem Ôn Nhan kéo lại chung một chiến tuyến.

Thế nhưng Ôn Nhan thật không ngờ, cực hạn thành công đem Ôn Nhu đánh bại, mẫu nữ Ôn Tâm nguyên bản đáp ứng nàng chẳng những không có thực hiện, trái lại lấy chung thân đại sự của nàng uy hiếp nàng, để cho nàng khẳng khẳng một mực vì các nàng mà phục mệnh, khi đó nàng mới biết được, ai cũng không thể tin tưởng, ai cũng không thể dựa vào, duy nhất có thể tin tưởng, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có bản thân, cho nên nàng muốn vì mình dự định!

Ôn Nhan vốn tưởng rằng Ôn Nhu một con giày rách, giả đến Bạch vương phủ cũng sẽ không trở thành Vương phi chân chính, mà nàng là có thể mượn cơ hội này ở Bạch vương phủ sống thật tốt, nhưng mà nàng không ngờ rằng, nàng không chỉ đến mặt mũi của Bạch vương cũng không thấy, mà Ôn Nhu cũng được làm Vương phi chân chính, nhìn nữa trong phòng bài biện, loại nào mà không phải thượng hạng được nghệ nhân tài giỏi làm ra, Ôn Nhu nàng bất quá chỉ là một đầm phụ, một con giày rách, dựa vào cái gì mà được như vậy!

Đại lúc tối nay, nàng muốn đẩy hết thảy những thứ này đều thuộc về nàng! Thuộc về Ôn Nhan nàng!

Trong lòng Ôn Nhan toàn bộ chuyển hồi, vẫn như cũ thần sắc lo lắng đi tới giường của Ôn Nhu, nhẹ giọng nói: "Muội muội đến đây vì tỷ tỷ đưa một chén canh cây hoa hồng lê từ muội muội tự mình làm, mới biết tỷ tỷ thân thể không khỏe, muội muội không có ở bên cạnh hầu hạ, trong lòng muội muội có chút thẹn..."

Nói nói, Ôn Nhan béo phệ bắt đầu thấp giọng khóc nức nở.

Ôn Nhu nằm nằm ở trên giường nghe vậy, rất là phối hợp ho khan hai tiếng, quả nhiên, Ôn Nhan vội vã xốc rèm lên vọt tới trước giường của Ôn Nhu, dáng dấp thật tình quan tâm tỷ tỷ, vội vàng nói: "Tỷ tỷ nếu thân thể khó chịu, hay là mau chóng tìm đại phu tới nhìn một cái đi!"

Dứt lời, Ôn Nhan lập tức quay đầu hướng ra ngoài lớn tiếng nói: "Người đến! Nhanh đi tìm đại phu mời tới!"

"Khụ khụ..." Mắt thấy dáng dấp lo lắng của Ôn Nhan, Ôn Nhu nhẹ nhàng nắm tay nàng, giả bộ suy yếu lắc đầu, "Tam muội muội không cần khăn trương như vậy, chỉ là sáng nay sau khi rời giường ngẫu cảm không khỏe, thôi đi, không có trở ngại, tối nay hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đứng lên liền vô sự rồi, ngày mai nếu vẫn như trước không khỏe, lại mời đại phu cũng không muộn, hiện nay đại hàn thiên, vẫn là vào ban đêm, không nên tìm đại phu phiền toái như vậy."

Duẫn nhi mới vừa nghe Ôn Nhan lớn tiếng gọi đến liền lập tức chạy vào, lúc này đang đứng phía sau Ôn Nhan, nhìn đến Ôn Nhu lộ ra một bộ mặt có vẻ như bệnh thật, không khỏi lại càng hoảng sợ, sau đó lại rời lập tức hồi thần, nghĩ bất quá là Vương phi trước mặt tam tiểu thư diễn một vở tuồng thôi, thế nhưng, về mặt bệnh này, cũng thực sự rất chân thật, chân thực đến nỗi Duẫn nhi suýt nữa cho là nàng thực sự bị bệnh.

Bất quá là tam tiểu thư tiến vào phòng sau đó tiến nhập phòng ngủ trong thời gian ngắn, Vương phi cư nhiên có thể đem bản thân ăn mặc giống như chân chính bị bệnh, thật là làm người bội phục!

"Nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội vẫn là nghe lời của đại tỷ tỷ." Ôn Nhan bắt đắc dĩ thỏa hiệp, nhưng vẫn là về mặt lo lắng, sau đó quay đầu nhìn chăm chăm Duẫn nhi, lạnh lùng nói: "Nghìn vạn lần chiếu cố tốt đại tỷ tỷ biết không? Nếu như Đại tỷ tỷ cảm thấy chỗ nào không thoải mái, lập tức phái người thông báo ta biết."

"Nô tỳ biết," Duẫn nhi vâng vâng đáp.

Nhìn đến Duẫn nhi cúi đầu trả lời, Ôn Nhan lại xoay đầu lại nhìn Ôn Nhu, kéo qua lộ ra một bộ ghế ngồi tròn ngồi trước giường Ôn Nhu, sau đó mở hộp đựng thức ăn, bung ra một chung thanh hoa, từ từ mor nắp, thuần tức có lượn lờ nhiệt khí phổ diện nhi lai, Ôn Nhan cười duyên nói: "Mới vừa nghe đại tỷ tỷ ho khan, vừa vận muội muội có chung canh cây hoa hồng lê từ, vừa lúc tỷ tỷ dùng có ấm giọng."

Dứt lời, dùng cái thìa múc một muỗng canh lê từ, liền đưa tới trước môi đang đóng chặt của Ôn Nhu.

"Tam muội muội buông xuống là tốt rồi, ta có thể tự dùng." Đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sâu khỏi lạnh lùng, lúc Ôn Nhan không hay biết liền tiêu thất, sau đó nàng hướng Ôn Nhan đậm đậm nhất tiếu, tiếp nhận chung từ trong tay nàng, trong ánh mắt của Ôn Nhan cực lực áp chế phần khởi, đem chung canh cây hoa hồng lê từ uống cạn.

Duẩn nhi còn lại là kinh xuất mồ hôi lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Dạ hữu lai nhân

Editor: Luna Huang

Đáy mắt Ôn Nhan toát ra quang không ngừng, cho đến khi Ôn Nhu uống xong ngụm canh lê từ cuối cùng, nàng suýt nữa không cầm cốc được mà nhảy dựng lên, cũng may, nàng cường lực đã khống chế đã khống chế tâm tình của mình.

"Đại tỷ tỷ, tay nghề của muội muội có tốt không?" Ôn Nhan nhìn Ôn Nhu nhẹ nhàng lau mép một cái, mà hỏi thăm Ôn Nhu, mắt xinh đẹp, dáng dấp giả bộ, đơn thuần phảng phất là giống hài đồng đang chờ đợi được khích lệ một dạng.

"Tay của nghề của Muội muội, tỷ tỷ rất là thích, uống xong canh hoa hồng này lê từ này của muội muội, tỷ tỷ cảm thấy thân thể thoải mái không ít," Nếu đối phương cực lực diễn như vậy, nàng tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt câu khích lệ này, chỉ là, "Nàng rất thích" Những lời này không giả, canh hoa hồng lê từ mùi vị quả thật không tệ, nhưng nếu không có trộn lẫn những vật khác, "Không biết ngày mai muội muội nhưng còn có hứng thú làm tiếp cấp tỷ tỷ nếm thử không?"

"Nếu là tỷ tỷ thích, muội muội liền mỗi ngày làm cho tỷ tỷ thưởng thức!" Nét mặt Ôn Nhan nổi lên đỏ ửng, đáy lòng lại đang cười nhạo, cũng muốn ngày sau người còn giữ được cái mạng này hưởng dụng tay nghề của bốn tiểu thư!

"Tỷ tỷ kia Tỷ tỷ kia liền ở chỗ này tạ qua tam muội muội trước." Cái miễn phí cường bức lao động, không nên khước từ.

"Đại tỷ tỷ thân thể không khỏe, vậy muội muội muội muội không quấy rầy đại tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội muội về phòng trước, ngày mai lại tới thăm đại tỷ tỷ." Ôn Nhan từ ghế ngồi tròn đứng lên, hướng Ôn Nhu phúc phúc thân.

"Duẩn nhi, tiễn tam muội muội." Nhìn thấy Duẩn nhi còn đứng tại chỗ, âm thanh nhàn nhạt của Ôn Nhu âm thanh nhàn nhạt không khỏi sinh ra một phần trách cứ.

"Đại tỷ tỷ, thân người không khỏe, vẫn là lưu Duẩn nhi ở bên hảo hảo chiếu cố, muội muội nhận biết đường, không cần tiễn." Ôn Nhan chối từ.

"Tam muội muội hiểu chuyện, tỷ tỷ thật là vui mừng." Bất quá là sợ Duẩn nhi theo, nàng hàng động không dễ dàng mà thôi, trong ngày thường, nàng không biết hài lòng Duẩn nhi theo nàng, không duyên cớ cho nàng ở lại Bạch vương phủ dài quá.

"Muội muội cáo từ." Ôn Nhan đem chung cất vào hộp đựng thức ăn, mang theo ra ngoài.

Sau khi Ôn Nhan bước ra phòng ngủ, Duẩn nhi cũng đi theo ra ngoài, đợi khi nhìn thấy Ôn Nhan chân chính rời khỏi, mới lại nhớ tới phòng ngủ của Ôn Nhu, lúc Duẩn nhi trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Ôn Nhu khôi phục lại dáng dấp nhất quán, cũng không rời khỏi giường, lúc này đang ngồi ở mỹ nhân đối diện giường, trong tay cầm một thẻ tre, trên mặt trên người không có chút bệnh trạng nào, Duẩn nhi lại một lần nữa kinh sợ.

"Vương phi, canh lê từ vừa rồi..." Duẩn nhi nói, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía ghế ngồi tròn Ôn Nhan ngồi qua, nàng cũng có thể đoán ra canh lê từ đã bị động tay chân, Vương phi không có khả năng không biết... Thế nhưng, nếu biết, vì sao còn đem uống hết xuống bụng?

"Duẩn nhi, hôm nay bữa tối có thể bỏ thêm được liệu ta chỉ định vào bên trong không?" Ôn Nhu nhìn thẻ tre trong tay, đột nhiên, đôi mi thanh tú đôi mi thanh tú chậm rãi trói chặt, nhãn thần chăm chú mới nhìn đến nội dung trên thẻ tre.

"Bữa tối là dựa theo là dựa theo phân phó của Vương phi mà làm. Không dám làm trái." Duẩn nhi như thực chất đáp, sau đó chợt, Vương phi nhất định là đoán được tối nay tam tiểu thư trở về, chắc chắn mang theo điểm tâm hoặc là canh đến, mà muốn gian lận trên người Vương phi, nhất định phải qua thức ăn, mà Vương phi đã phân phó bữa tối hôm nay tiến được liệu, tất nhiên đó là hóa giải canh lê từ của tam tiểu thư.

"Vương phi thật là dự liệu như thần." Duẩn nhi nhất cú phát ra từ nội tâm cảm thán, không chỉ có liệu được tam tiểu thư sẽ tẩy máy tay chân trên thức ăn, còn liệu tam tiểu thư hạ chính là loại thuốc nào.

Nhưng mà, Ôn Nhu lại giống không có nghe được một dạng, chỉ là chăm chú xem thẻ tre trong tay, kích động đến hai tay đều có chút hơi run, đột nhiên trên mặt tràn ra một cái cười hưng phấn, lại quên hình tượng, hướng Duẩn nhi liên tục khoát tay nói: "Duẩn nhi, nhanh đi đem sách ta xem ghi chép đem đến đây, còn có bút mực nữa, nhanh!"

Thôi, ngược lại nàng không rảnh tìm tòi nghiên cứu các loại Bạch vương phủ, nàng mong muốn, chỉ là quanh mình chính đại rồi khỏi Bạch vương phủ, đi tìm cuộc sống của mình cuộc sống thuộc về nàng, mà quyền sách này, vừa vặn có thể giúp nàng, há có thể há có thể không để cho nàng hài lòng?

Dưới ánh nến, Ôn Nhu đem sách ghi chép lại đến chữ cuối cùng, Duẩn nhi phát hiện ôn độ trong phòng thấp chút, liền hướng Ôn Nhu báo cho biết một

tiếng, xoay người đi ra ngoài lấy thêm than củi, lúc trở về, đem than củi chi vào lò, Ôn Nhu liền cho nàng lui xuống đi nghỉ ngơi.

"Vương phi, không được, nô tỳ không thể rời khỏi!" Duẩn nhi quỳnh lên, đáng đáp thề sống chết cũng muốn hộ chủ.

Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ, lại cũng không có kêu nữa Duẩn nhi rời khỏi, chỉ là cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu nội dung của cuốn sách trong tay, Duẩn nhi đứng bên cạnh hầu hạ.

"Ồ đây cũng không có người khác, ngồi xuống là tốt rồi, không cần đứng." Ôn Nhu cúi đầu, đem vật cầm trong tay sách trong tay lật một trang, thần nhiên nói.

Duẩn nhi vừa muốn chối từ, Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn nàng một cái nhìn nàng một cái lại đem mí mắt rũ xuống, đem lời nói của Duẩn nhi đến gần miệng lại nuốt trở xuống, liền ngồi xuống, nàng cùng Vương phi bình khôi bình tọa.

Nguyên liệu trong lò than ba ba thiếu đốt, Duẩn nhi chậm rãi chậm rãi mí mắt có chút trầm trọng, uể oải muốn ngủ, bỗng nhiên nặng nề suy nghĩ trọng trọng dập đầu, rồi lập tức ngồi thẳng sống lưng, dùng sức mở hai mắt lên, để bản thân hồi phục tinh thần, thế nhưng càng lúc càng đêm càng khuya, Duẩn nhi một lần lại một lần nỗ lực chống đỡ, rốt cục không chế trụ được đêm vắng vẻ, ghé vào bên giường ngủ.

Ôn Nhu cũng không ngại, cũng không có đánh thức Duẩn nhi, chỉ là trên người Duẩn nhi khoác lên một kiện áo khoác, liền ngồi trở lại mỹ nhân tháp xem sách, khoảng chừng nửa canh giờ qua, Ôn Nhu đánh thức Duẩn nhi.

"Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý định ngủ mất!" Lúc này Duẩn nhi mới phát hiện bản thân đang ngủ, vội vã đứng lên.

"Không việc gì." Ôn Nhu lại không thêm để ý, chỉ phản phó nói: "Thời thần không sai biệt lắm, nhanh đi chuẩn bị đi."

"Vâng! Nô tỳ biết, nô tỳ xin được cáo lui trước."

Ôn Nhu đi tới giá cấm nển, cảm lấy một bên đế đồng, đáy lòng cười nói, Ôn Nhan còn quả nhiên là nhân lực của người vô thức, cư nhiên lựa người như vậy như Lý An Âm làm chỗ dựa vững chắc, có thật không ngu xuẩn.

Đột nhiên, Ôn Nhu biến sắc, đem đế đồng cầm trong tay ném ra ngoài cửa sổ.

Không có nghe được bất luận động tĩnh gì, nguyên bản cửa phòng đóng chặt sơ sẩy mở!

Nửa mắt Ôn Nhu thấy người xuất hiện ở nơi cửa phòng, khẩu khí lạnh nhạt: "Là người?"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lai giả hà ý

Editor: Luna Huang

Nghiêm Vô Ly, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này, lẽ nào hẳn chính là người Lý An Âm tìm đến? Thật là thật là tức cười!

"Không biết Nghiêm công tử lần thứ hai đêm khuya đến phòng bản vương phi đến tốt cùng có ý đồ gì?" Ánh mắt Ôn Nhu như băng, nhìn chăm chăm một thân hắc y Nghiêm Vô Ly, "Lẽ nào Nghiêm công tử không dọn bản vương phi vào chỗ chết thì không thỏa mãn sao?"

Lần trước đại hôn chi dạ của nàng tự tiện không ngại xông vào phòng ngủ của nàng, bởi vì nàng vốn là đối với hắn không có bất kỳ cảm giác gì, thế nhưng lần này, hắn là giúp đỡ Lý An Âm mà đến, liền đừng vội nàng vô tình! Huống hồ, người trước mắt đã từng thề son sắt với Ôn Nhu, hứa cho nàng một đời hạnh phúc, nàng vốn không phải Ôn Nhu, nàng làm sao có cảm giác gì với hắn, thế nhưng đã từng thâm tình chân thành với nam nhân, vì sao có thể lần nữa thương nàng?

Nàng là sát thủ, nàng có thể lý giải nhân tâm cảm tình mỏng như tờ giấy, nếu hẳn cung nàng là địch, cứ cho là hắn không chết, cũng đừng vọng tưởng từ nàng mà toàn thân lành lặn trở ra.

Mà Nghiêm Vô Ly, trong lòng cũng hỗn loạn, nhãn thần đau đớn nhìn về mặt nhìn về mặt xơ xác tiêu điều của Ôn Nhu, hắn không rõ, vì sao của Ôn Nhu lại như vậy, lại đột nhiên trở nên lạnh như thế, phảng phất chưa từng chưa từng nhận biết hắn một dạng, hắn biết hắn có lỗi với nàng, thế nhưng hắn tình nguyện nàng oán hận hận hận đánh hắn mắng hắn, cũng không cần như vậy chăm chọc hắn, hắn không nghĩ ra, không nghĩ ra nàng làm sao sẽ thay đổi nhanh như vậy...

"Nhu nhi, ta cũng không phải tới hại nàng..." Tuy rằng trong lòng đau nhức, Nghiêm Vô Ly vẫn là lên tiếng, con người trong đôi mắt đẹp lộ vẻ hôi bại, lẽ nào trong lòng nàng, đương chân không có một chút địa vị của hắn rồi sao? Cho dù đương chân không có một chút địa vị của hắn, cũng không nên cho là hắn sẽ giúp đỡ người khác hại nàng. Đau lòng đến cực điểm, nguyên lai, bỏ qua, là thống khổ như vậy...

"Nga? Không phải hại ta mà đến, Nghiêm công tử hay là vì giúp ta mà đến?" Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, lạnh lùng trong con ngươi lộ vẻ chẳng đáng lời của hắn còn có thể tin?

"Xin Nghiêm công tử hãy nhân lúc bản Vương phi còn chưa quyết định phải gọi người đến bắt thì nên nhanh chóng rời khỏi, nếu không, liền đừng trách bản Vương phi không nể mặt." Tự mình động thủ xử lý một nam nhân bạc tình bạc nghĩa như vậy, nàng chẳng đáng tự mình động thủ.

"Nhu nhi..." Không nên đợi hắn tuyệt tình như vậy sao... Nghiêm Vô Ly chặt mí, đau thương nhìn Ôn Nhu, nỗ lực trên mặt nàng tìm được một tia đích tình cảm đối với hắn, có thể là trừ chán ghét cùng băng hàn, hắn cũng nữa tìm không được cái khác.

"Nghiêm công tử, người ta thường nói vạn sự bất quá tam, Nghiêm công tử hôm nay là lần thứ hai tự tiện xông vào nơi ở của bản Vương phi, nếu có lần tiếp theo ——" Ôn Nhu không có đem lời nói cho hết, nếu có lần tiếp theo, nàng có thể nghĩ không ra đến lúc đó sẽ để hắn hối hận không kịp, hoặc là so với thống khổ còn muốn thống khổ hơn, hắn thương tổn Ôn Nhu, không có ý định để hắn có ngày lạnh nhạt mà sống, hôm nay còn muốn đến hại nàng? Nếu tối nay nàng còn có việc, bất tiện cùng hắn dây dưa, bằng không nàng nhất định để hắn tối nay không thể bước ra cái cửa này!

"Nhu nhi, mặc kệ nàng tin hay không, ta cũng sẽ không hại nàng, vĩnh viễn sẽ không, tối nay, ta là vì giúp nàng mà đến!" Nghiêm Vô Ly thụ thương nhìn Ôn Nhu, khó khăn nói xong mỗi một chữ, sau đó nhìn chăm chú Ôn Nhu chỉ chớp lát, tản bộ rời khỏi.

Hắn là trong lúc vô ý biết được tin tức Lý An Âm muốn hại của nàng, vì phòng nàng thua thiệt, hắn gạt cấp trên, tự mình đến giúp nàng, nhưng không nghĩ, nàng đối với hắn tình đến tận đây...

Nhưng mà, hắn không oán không hận, bởi vì tạo thành hôm nay như vậy, là chính hắn, nhưng mà mặc kệ trong lòng nàng không có hắn không, thậm chí là hận hắn, hắn cũng sẽ không để cho nàng nguy hiểm.

Nghiêm Vô Ly xoay người là lúc hiện lên những bi thương trong mắt, thần sắc lạnh lùng rời khỏi, cứ cho là nàng đang ở Bạch vương phủ, hắn vẫn như cũ sẽ giúp nàng!

Ôn Nhu đi tới trước cửa, nhìn bóng dáng biến mất của Nghiêm Vô Ly, trong con ngươi đen như mực lóe lên ánh sáng lạnh, lẽ nào hắn thực sự là giúp nàng mà đến? Theo lý thuyết hắn xác nhận là người của mẫu nữ Ôn Nhan, nếu không phải người của mẫu nữ Ôn Nhan, cũng không phải cùng nàng đứng cùng một con thuyền, bằng không lúc trước cũng sẽ không ở ngày hẹn xong lại cao bay xa chạy, mục đích của bọn họ là để cho nàng thân bại danh liệt, mà mục đích đã đạt thành, vì sao hắn còn có thể giúp nàng?

Ôn Nhu nghĩ không ra nguyên do, nghĩ chân ở trước cửa hành lang ngẩng đầu ngắm trời cao, trầm tư.

"Vương phi." Là lúc Ôn Nhu trầm tư, Dẫn nhi từ trước từ trước bước đến, khom người bẩm báo, "Vương phi, đều chuẩn bị xong."

"Ừ." Ôn Nhu gật đầu một chút, nói, "Vậy người Diệu Âm các bên kia không cần vội vả phản phó, chờ thêm nửa canh giờ, nếu là sau nửa canh giờ Diệu Âm các còn không có truyền đến tin tức, vậy người ở chỗ này tái hành động."

Dẫn nhi ngẩn ra, không nghĩ ra Ôn Nhu tại sao lại đem hành động này sau giờ đó, nhưng nàng biết cái nào nên hỏi cái nào không nên hỏi, "Vậy, Vương phi, chúng ta chỗ này?"

"Chúng ta ở đây, hiện tại hành động, ta muốn nhìn xem trong Yên Thủy các này có bao nhiêu người ăn cây táo, rào cây sung." Ôn Nhu cười nhạt, xoay người trở về phòng ngủ.

Dẫn nhi được mệnh lệnh, vội vã rời đi.

Sau một lát, chỉ thấy một đạo hắc ảnh tại Yên Thủy các lăm lét nhìn trái phải, sau đó nhanh chóng nhảy lên, lướt qua đình viện, sau đó vòng qua tiền sảnh hướng phòng ngủ của Ôn Nhu đi đến.

Tại đây dạng hàn lãnh đêm đông, vốn nên cũng không có người chú ý tới một người áo đen như vậy, thế nhưng người có tình lại không giống, đã sớm ngóng trông hắc y nhân này mau một chút xuất hiện.

Động tác của Hắc y nhân cũng không thể nào mau lẹ, tương phản còn có chút trì trệ, hình như cố ý dừng lại dụ cho người chú ý, đây vốn là một vấn đề đáng giá chú ý, còn nếu là sốt ruột, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không chú ý tới chi tiết như vậy, mà là hận không thể để hắc y nhân mau mau nhào vào phòng ngủ của Ôn Nhu.

Lúc hắc y nhân đẩy ra cửa phòng của Ôn Nhu, Yên Thủy các lập tức có hai thị nữ sợ hãi chỉ cực thét chói tai, "Có tặc nhân! Có tặc nhân! Mau tới bắt kẻ cấp a ——!"

Tiếng thét chói tai, trong sự yên lặng đêm đông, hầu như vang dội toàn bộ Yên Thủy các, rất sợ còn có người nghe không được, trong nháy mắt, Yên Thủy các thị nữ bà tử loạn thành một đoàn, một khắc trước vẫn còn ngủ yên, đột nhiên bị tiếng thét chói tai làm tỉnh lại, vừa nghe nói có tặc nhân, ai còn ngủ được, vội vã rời giường, cùng nhau chạy tới tiền sảnh.

Mà Ôn Nhan càng cấp tốc, hình như sớm chuẩn bị một dạng, ở thời điểm thị nữ tiếng thét chói tai, trước tiên kéo cửa phòng ra, quần áo nón nầy chỉnh tề còn giống như chưa từng ngủ một dạng, vội vã kéo qua còn trong lúc thị nữ kinh hách khẩn cấp hỏi: "Kẻ trộm người ở đâu?"

"Hồi tam tiểu thư, nô tỳ... Nô tỳ không biết... Nô tỳ chỉ nhìn thấy có hắc y nhân vào phòng ngủ của Vương phi..." Bị bắt thị nữ chiến chiến nguy nguy

đáp.

Khỏe miệng Ôn Nhan lướt qua một tia dáng tươi cười không bị người phát giác, ngược mắt lập tức đổi lại thần tình sợ hãi khẩn trương, vội vã lướt qua thị nữ một tiếng, "Các người còn đứng đây làm gì? Còn không mau đi với ta nhìn đại tỷ tỷ!"

Nói xong, Ôn Nhan liền bước nhanh đến phòng ngủ của Ôn Nhu.

Khó khăn lắm mới chạy đến trước cửa phòng ngủ của Ôn Nhu, thấy cửa phòng chỉ là khép hờ, Ôn Nhan vội vã đẩy cửa phòng ra, còn không đợi liếc mắt nhìn tình huống bên trong phòng, liền nhu nhược bị thống khốc rờn nói: "Đại tỷ tỷ, người có thể nghìn vạn lần không được có chuyện gì, nếu không bảo muội muội làm sao sống tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Dĩ kế hoàn kế

Editor: Luna Huang

"Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư." Duẫn nhi ngồi xổm đang cho than củi vào lò trên chộc Duẫn nhi thấy Ôn Nhan tiến đến, nét mặt lộ ra kinh ngạc, nhưng vẫn là cung kính hành lễ, nhãn thần hốt hoảng liếc mắt, sau đó đề thấp âm lượng nói, "Không biết tam tiểu thư đêm khuya đến, thế nhưng tìm Vương phi có việc gì?"

Trong nháy mắt Ôn Nhan cũng có kinh ngạc, sau đó cau mày, tâm trạng không hài lòng, một thị nữ nho nhỏ, lại dám đối với nàng đặt câu hỏi, tuy là như vậy, Ôn Nhan cũng không dám vào lúc này phát tác, để tránh khỏi phá hủy đại sự, liền chỉ lớn tiếng trách mắng: "Bên ngoài tranh cãi âm ỉ Yên Thủy các có kẻ cấp người chẳng lẽ không biết? Đêm khuya ta đến đây, bất quá là muốn đến xem đại tỷ tỷ có mạnh khỏe không."

Ôn Nhan nói xong, nhìn cũng không nhìn Duẫn nhi, thẳng đi về phía trước, duỗi tay vén rèm đang phủ trên giường lên, lại bị Duẫn nhi ngăn cản, lo lắng nói: "Tam tiểu thư, Vương phi hôm nay mệt mỏi lắm, tam tiểu thư nếu là không có việc khẩn cấp hay là ngày mai trở lại tìm Vương phi đi, đêm khuya như vậy, quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi không tốt."

Ôn Nhan cũng không có bỏ qua đây mắt của Duẫn nhi hoảng trương cùng lo lắng, như vậy nàng liền càng thêm kiên định mưu đồ của các nàng đã thành, chỉ cần có nàng nhân chứng mục kích, sự tình liền nước chảy thành sông rồi.

Nghĩ như vậy, đáy lòng Ôn Nhan vui sướng rất nhiều, chút nào không để cho Duẫn nhi mặt mũi liền cố sức đem nàng hất ra, vội vã kéo ra rèm lên, chánh sở vị bất kể thông dâm tại giường, đây mới là bằng chứng có hiệu lực nhất, đến lúc đó, Ôn Nhu liền là như thế nào thân thông, cũng hết đường chối cãi, dù sao nàng chính mắt thấy, phía sau nàng phía sau nàng thế nhưng còn có các nha hoàn khác, đến lúc đó, đích tỳ đã từng cao cao tại thượng lại lần nữa bị hung hăng ném tới trên mặt đất, sau đó phần ti toái cốt.

Ha ha ha! Ôn Tâm muốn nắm nàng trong tay, dễ dàng như vậy! Mà nàng muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Ôn Tâm, từ nơi này trên người đích tỳ mềm yếu hạ dao nhỏ! Tối nay vỡ tuồng này, bất quá là nàng báo cho Lý An Âm nói lên lên nhìn thấy Ôn Nhu cùng nam tử xa lạ trong phủ ước, cái này cùng người thông dâm để Ôn Nhu mang tội, sau đó nàng thông qua Lý An Âm đạt được vị trí nhỏ nhoi ở Bạch vương phủ!

Ôn Nhan nghĩ tới ngày sau những ngày an nhàn của mình, không khỏi trên mặt dương đầy đắc ý, khẩn cấp giặt trường mạn, trong mắt tham lam nhìn phía giường.

Nhưng mà, chỉ là cái nàng vừa nhìn, để trên mặt nàng đắc ý toàn bộ đánh nát, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Chỉ thấy cái màn giường khắc hoa buông xuống, Ôn Nhu ngồi dậy, hai mắt mang theo mộng lung buồn ngủ nhìn nàng, khẩu khí có chút lạnh lẽo nói: "Ta nói vì sao tranh cãi âm ỉ như vậy, nguyên là tam muội muội đến đây, không biết tam muội muội đêm khuya tìm đến thế nhưng có chuyện gì?"

"Vương phi chuộc tội, nô tỳ có khuyên tam tiểu thư chớ để Vương phi nghỉ ngơi, thế nhưng tam tiểu thư nói Yên Thủy các chúng ta có kẻ cấp vào, đặc biệt tới nhìn Vương phi một cái..." Ôn Nhu vừa dứt lời, Duẫn nhi liền quỳ rạp xuống bên cạnh Ôn Nhan, thỉnh tội nói.

Ôn Nhan mới từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, thay về mặt lo lắng: "Muội muội là thật tâm là thật tâm lo lắng đại tỷ tỷ, cho nên mới cố ý muốn tới nhìn tỷ tỷ một cái, hiện nay nhìn thấy đại tỷ tỷ thật tốt, muội muội an tâm..."

Tuy là như vậy, trong lòng Ôn Nhan toát ra rất nhiều nghi vấn, vì sao sự tình không dựa theo kế hoạch phát triển? Không phải ai cũng nhìn thấy hắc y nhân vào phòng ngủ này sao, rồi lại sao không thấy hình bóng? Sai, nhất định là Ôn Nhu sợ bị người khác phát hiện đem người giấu đi rồi! Trong thời gian vội vàng như thế tất nhiên không thể đem người đưa ra ngoài, người nhất định vẫn còn ở trong phòng!

Ôn Nhu mất lạnh nhìn một thân trang phục tề chỉnh của Ôn Nhan, nàng đương nhiên minh bạch Ôn Nhan đang suy nghĩ gì, tính toán cái gì, trang phục tề chỉnh như thế tuyệt đối không phải vội vội vàng vàng rời giường có thể làm được, mà nàng căn bản cũng không có căn bản cũng không có ngủ, mà là chờ đến xem chuyện xấu của nàng, bất quá đã định trước làm nàng phải thất vọng rồi.

"Tam muội muội đêm khuya mà y phục vẫn còn chỉnh tề như vậy, nhưng là phải làm gì sao?" Ôn Nhu vén tóc, xuống giường. Dẫn nhi tay mát lạnh từ trên mặt đất đứng lên đỡ Ôn Nhu.

Trải qua Ôn Nhu vừa nói như vậy, trên mặt của Ôn Nhan có chút không nhịn được, nói nàng nửa đêm không nghỉ ngơi mà là y phục chỉnh tề, ý tứ trong đó bất quá là nói trong lòng nàng có chuyện không thể cho ai biết, muốn lựa ban đêm để hoàn thành kế hoạch, nhưng mà Ôn Nhan lại không sợ Ôn Nhu nói lời này bị người khác nghe vào trong tai, bởi vì nàng bởi vì nàng mang người vào phòng ngủ, cũng đều là bị nàng thu mua, tự nhiên không sợ các nàng truyền đi.

Vì vậy thần sắc trên mặt Ôn Nhan chậm, cực kỳ lo lắng mở miệng khuyên nhủ: "Đại tỷ tỷ, kẻ cấp còn chưa bắt được, có thể sẽ ẩn nấp tại nơi nào đó của Yên Thủy các, mới vừa rồi đại tỷ tỷ ngủ say, kẻ cấp nhân cơ hội này tiến vào trong phòng đại tỷ tỷ ẩn náu cũng không phải là không có khả năng, mà bọn hạ nhân nếu là lục soát phòng cũng sẽ không lục soát phòng ngủ của đại tỷ tỷ..."

Ngụ ý, kẻ cấp sẽ trốn trong phòng ngủ của Ôn Nhu, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, nếu là Ôn Nhu không cho lục soát phòng, biểu thị nàng chưa chấp kẻ cấp, nếu là cho phép lục soát phòng, vậy một ngày tìm ra kẻ cấp, bất kể là nàng giấu kín ở đâu, cũng sẽ có cơ hội đem một chậu nước dơ tát đến trên người của nàng, Ôn Nhan thật có một bản tính tốt.

"Tam tiểu thư lời này tại sao lại hoài nghi Vương phi? Mới vừa rồi Vương phi ngủ say không biết, thế nhưng nô tỳ cũng là trong phòng, nô tỳ không nhìn thấy có người tiến đến!" Dẫn nhi có chút nghe không không rõ, thay Ôn Nhu biện luận

"Dẫn nhi, chủ tử nói chuyện, người không được phép xen mồm vào." Ôn Nhu nhẹ nhàng liếc Dẫn nhi, Dẫn nhi liền không nói nữa, đưa qua áo khoác đến trên vai Ôn Nhu, Ôn Nhu tác là một bộ biểu tình lạnh nhạt, "Tam muội muội nói như vậy, cũng không phải là quan tâm tỷ tỷ, nếu không tam muội muội cũng sẽ không đêm khuya không ngủ đến đây quan tâm tỷ tỷ."

"Đại tỷ tỷ mình lòng của Bạch muội muội là tốt rồi, muội muội đích xác chỉ là vì đại tỷ tỷ suy nghĩ, không có ý khác." Ôn Nhan tâm trạng oán hận, nàng ghét nhất chính là cái dáng dấp không liên quan đến mình này của Ôn Nhu, đợi đến một hồi tìm ra được người để cho nàng hết đường chối cãi!

"Đã như vậy, vậy làm phiền tam muội muội truyền thụ thay tỷ tỷ hảo hảo lục soát một chút cái phòng này một chút, đỡ phải một ít người thao nát tâm." Ôn Nhu ngồi xuống mỹ nhân tháp, tiếp nhận ly nước do Dẫn nhi đưa tới, nhẹ nhàng uống, một tiếng "Một ít người" trong nháy mắt để Ôn Nhan hoảng hồn, chẳng lẽ Ôn Nhu phát hiện ra cái gì rồi sao?

Thế nhưng Ôn Nhan vừa nhìn thấy dáng dấp của Ôn Nhu mang dáng vẻ không sao cả, nàng lập tức đẩy ngã hoảng loạn trong lòng mình. Nàng không tin Ôn Nhu sao biết được kế hoạch của các nàng! Nếu nàng để cho nàng lục soát phòng, như vậy nàng liền không khách khí.

Nhưng khi hai lần lục soát, Ôn Nhu như cũ dáng dấp như không có chuyện gì xảy ra, Ôn Nhan bắt đầu cảm thấy lưng lạnh cả người.

"Tam muội muội, thế nhưng lục soát kẻ cấp sao rồi?" Ôn Nhu giương mắt nhìn giương mắt nhìn Ôn Nhan có chút sợ hãi, khẽ cười nói.

Ôn Nhan há miệng, chưa nói ra một chữ, thì có thị nữ từ ngoài vội vã chạy tới, trước mặt Ôn Nhu khom người cúi đầu, thở hồng hộc bẩm báo: "Bẩm báo Vương phi, Điều Âm các có tặc nhân xuất hiện!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tróc thù đích gian

Editor: Luna Huang

Trong nháy mắt Ôn Nhan cứng lại.

Ôn Nhu cười nhạt nhìn về phía thị nữ đến đây bẩm báo, thần nhiên nói: "Thế nào? Chỗ của Âm muội muội cũng xuất hiện kẻ cấp? Làm sao có thể trùng hợp như vậy?"

Ôn Nhu có ý đọc từ "Cũng" nhấn mạnh, nàng nhìn nhân thân của Ôn Nhan bán thất thần bán kinh hoảng, khóe miệng giật lên, muốn đấu với nàng, danh hiệu "Thiên diện" của nàng không phải hư danh đâu.

"Được rồi, nếu tam muội muội ở trong phòng ta cũng soát không ra kẻ cấp, Yên Thủy các của ta đây sạch sẽ, phòng riêng tự nhiên là không soát được kẻ cấp, hiện nay Yên Thủy các không có chuyện gì rồi, bất quá là thị nữ trực đêm nào ánh nhìn không được tốt truyền ra cái chuyện này, chúng ta liền đi đến chỗ của Âm muội muội xem một chút, nếu là giống Yên Thủy các của ta đây thì không sao, nếu là thật có kẻ cấp chạy vào thì không tốt." Ôn Nhu từ mỹ nhân tháp đứng lên, nhắc chân đi ra phòng ngoài.

Mới bước được hai ba bước, Ôn Nhu ngừng lại, thoáng quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhan đứng ở sau lưng nàng cùng mấy thị nữ một lượt tiến vào, nhân thân như đao, lạnh lùng nói: "Dẫn nhi, hôm nay ai ở nội viện trực đêm, đợi bọn Vương phi từ chỗ của Âm muội muội trở về, người tới báo cho ta."

Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, sắc mặt của Ôn Nhan vốn hồng nhuận đã chuyển sang tái nhợt, trong lúc mơ hồ nàng luôn cảm thấy việc lớn không thành rồi, rõ ràng là dựa theo kế hoạch kẻ cắp náo loạn Yên Thủy các, thế nhưng trên giường của Ôn Nhu cứ nhiên nhìn thấy "Gián phu" theo kế hoạch kia, thậm chí toàn bộ bên trong gian phòng cũng không soát ra được tung tích của nam nhân đó, mà chỗ của Lý An Âm lúc này lại trùng hợp bị kẻ cắp náo loạn, đây là có chuyện gì?

Rõ ràng đây là kế hoạch các nàng bày ra trước đó rất tốt, để một nam nhân xa lạ tiến vào phòng ngủ của Ôn Nhu, sau đó do nàng đến bắt gian tại trận, như vậy Ôn Nhu không chỉ có không làm được Bạch vương phi, thậm chí còn sẽ bị xử tử, kế hoạch này không có sai, trừ phi ——

Trừ phi là trước đó Ôn Nhu đã phát giác, nghĩ như vậy sống lưng của Ôn Nhan cảm thấy càng lạnh hơn một phần, nếu là Ôn Nhu hoài nghi, chớ nói Bạch vương phi, đó là trở lại Trần Quốc Công phủ, cũng không có nơi nào nàng có thể sống yên.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không thể kiên tự loạn trận cước, nhất định phải ở cùng Ôn Nhu, nhìn xem đến cùng nàng biết được bao nhiêu.

Vì vậy, sau khi Ôn Nhu rời khỏi, Ôn Nhan cũng mặt dày đi theo, nàng đứng sau lưng mấy, thì bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, sợ đến đầy mặt trắng bệch, thậm chí, đã xui xẻo trên mặt đất, bởi vì tối nay các nàng đều là người bày trò...

Diệu Âm các

Trên người Lý An Âm chỉ mặc một bộ lụa mỏng màu hồng nhạt lúc này đang bị nam tử tướng mạo cường tráng đặt ở dưới thân, nhần nhỏ giẫy giụa muốn thoát khỏi thân thể của nam tử đó, thế nhưng nam tử quá nặng, ép nàng ta rất chặt, nàng cử động cũng khó khăn, hai tay cũng bị nam tử nắm, đừng nói chi là muốn tránh khỏi thân dưới của nam tử đó.

Ngay cả ngày thường Lý An Âm hiểu trương bạt hổ, gặp phải loại tình huống này cũng không khỏi mặt đỏ tới mang tai, mặc dù nàng gả cho Bạch vương làm thiếp, thế nhưng Bạch vương chưa từng chạm qua nàng, tình hình thực tế tình hình thực tế có thể nói đến nay nàng vẫn là nữ nhi, hôm nay bị nam tử xa lạ đè như thế, ai chịu nổi? Huống chi, một màn này vốn nên diễn ra trên người của Ôn Nhu!

Lý An Âm không thoát khỏi móng vuốt của nam tử, muốn lớn tiếng hô to nhưng sợ truyền ra ngoài nàng sẽ chết, chỉ có thể mặt đỏ tới mang tai nhần thần như đao nhìn nam tử, thấp giọng quát: "Cút ngay! nhanh cút ngay cho bản phu nhân!"

Nàng vốn là vui mừng nằm ở trên giường chờ Liên nhi truyền tin tức tốt cho nàng, chẳng biết lúc nào ngủ mất, sau đó đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy trên người rất nặng, đột nhiên trên người lại xuất hiện một nam nhân xa lạ! Mà ngoài phòng của nàng cho tới nay đều có Cúc nhi hoặc là Liên nhi trực đêm, làm sao có thể có một nam nhân bước vào mà các nàng không biết? Làm sao bảo không gọi nàng không hoảng loạn, làm sao không nổi giận cho được?

"Tiểu mỹ nhân, không phải nàng gọi bản công tử tới sao? Sao lúc này lại bảo bản công tử rời khỏi?"

Nam tử cười đến hên mơn, bắt đầu giờ trò với Lý An Âm

Trong lòng nam tử mừng rỡ như hoa tươi, hẳn không nghĩ tới có người dùng bạc để bảo hắn làm chuyện tốt như vậy, đã vậy lại với một cô nương như hoa như ngọc như thế, hơn nữa nhìn đáng đáp kiều tích tích, tựa hồ còn là một hoàng hoa khuê nữ, bảo sao hắn không huyết mạch sôi sục cho được?

"Cẩu vật! Còn không mau cút ra khỏi người của bản phu nhân!" Lý An Âm giận không kềm được, phun một ngụm nước bọt lên mặt nam tử nọ, nam tử cũng không giận, ngược lại là đưa tay lau mặt một cái, sau đó cứ nhiên dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của mình, thấy thế Lý An Âm quả muốn nôn.

"Không nhìn ra tiểu mỹ nhân nóng bỏng như thế, quả là khẩu bị của bản công tử, bản công tử thích!" Nam tử cười dâm đảng, sau đó dùng ngón tay vuốt ve gương mặt của Lý An Âm, cười càng thêm hên mơn.

"Ngươi ——" Lý An Âm không nghĩ tới nam nhân này sẽ vô sỉ như vậy, găm lên chuyển thành uy hiếp, "Mau cút ra khỏi ngươi của bản phu nhân! Nếu không bản phu nhân để cả nhà ngươi không chết từ tế được! Biết bản phu nhân là ai sao?"

"Hắc hắc hắc, tiểu mỹ nhân, không nên động nộ khí, chuyện này, phải lắng lẽ mới có vị đạo, tiểu mỹ nhân như vậy gọi đưa đám ngươi bên ngoài tiến vào sẽ không tốt," Nam tử lè lưỡi liếm liếm má trái của Lý An Âm, "Còn có, bản công tử cũng mặc kệ nàng là ai, thế nhưng tối nay, bản công tử sẽ làm cho nàng quên cả mình là ai."

Chỉ thấy nhần thần của nam tử nóng hừng hực nhìn trên người nàng, lời nói làm cho người khác xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Lý An Âm lửa giận công tâm, không có cách nào, trước tiên nghĩ tới chính là mình thiếp thân tỷ nữ của mình là Liên nhi cùng Cúc nhi, Liên nhi cùng Cúc nhi đã luyện qua một chút công phu, chỉ cần các nàng đến đây, là có thể đem nam nhân vô sỉ này đánh đuổi đi! Hơn nữa chỉ có hai người bọn họ mới khiến nàng yên tâm, nếu không để những người khác nhìn, nàng không dám tưởng tượng hậu quả!

"Liên nhi Cúc nhi!" Lý An Âm lớn tiếng gọi ra miệng! Đợi Liên nhi cùng Cúc nhi đến chế trụ nam nhân này, cứ cho là tát hắn lột da hắn cũng muốn hỏi ra rốt cuộc là ai sai khiến hắn đến@

Cùng lúc đó, Lý An Âm nghe ngoài phòng hốt hoảng rống lên một tiếng, "Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!"

"Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!" Tiếng kêu liên tiếp, tràn đầy màng tai của Lý An Âm, Lý An Âm dung mạo xinh đẹp tiện đà trắng bệch!

"Phu nhân!" Cúc nhi đẩy cửa ra khi nhìn đến trên giường hẹp Lý An Âm cùng nam tử xa lạ, bất khả tư nghị trong nháy mắt cứng đờ, lại thông minh lập tức trở tay đóng cửa phòng lại, để người bên ngoài nhìn không thấy bên trong.

"Cúc nhi!" Sắc mặt của Lý An Âm trắng bệch, thời gian thấy Cúc nhi phăng phát chớp được một cái phao cứu sinh, vội la lên, "Cúc nhi mau tới cứu bốn phu nhân! Đêm điều này cậu vật không biết điều trên người bốn phu nhân đánh đuổi!"

Cúc nhi có chút thân thủ, cho nên Lý An Âm tin tưởng Cúc nhi tuyệt đối có thể mang nam nhân trên người nàng ra, "Nhanh! Rất nhanh sẽ có người đến!"

"Thuê, có chủ?" Thời gian nam nhân đó nhìn thấy Cúc nhi cũng là kinh sợ, nhìn Cúc nhi một chút, nhìn nhìn lại Lý An Âm ở dưới thân, kinh ngạc bất khả tin tưởng.

Nam nhân chán kinh! Lý An Âm chán kinh, Cúc nhi càng kinh hãi, lập tức phản nộ quát: "Còn không mau cút xuống!" Nam nhân này, không phải là nên xuất hiện trên giường của Ôn Nhu sao? Hơn nữa, rõ ràng là nàng tự mình đem người dẫn tới Yên Thủy các! Như thế nào sẽ xuất hiện trên giường phu nhân?

"Vâng, vâng!" Nam nhân thu liễm dáng dấp hèn mọn mới vừa rồi, lập tức trở nên cung kính, dù sao, cổ chủ cũng đưa hần trăm lượng bạc, cũng đủ cho hần mua một tòa đình viện rồi! Hần trăm triệu lần không thể đắc tội!

Thế nhưng, thời gian nam nhân đang muốn leo xuống khỏi người của Lý An Âm, đột ngột ngoài phòng vang lên mệnh lệnh lạnh lùng của Ôn Nhu, "Các người còn ở ngoài cửa làm gì? Còn không mau chạy vào xem Âm phu nhân thế nào! Kẻ cấp thế nhưng vào được phòng của Âm phu nhân! Nếu như Âm phu nhân có chuyện gì, các người đảm đương nổi sao?"

Dứt lời, mấy tên gia đình vốn là cố kỵ cùng vội vã đẩy cửa phòng đóng chặt ra, vọt vào!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chi Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tróc gian tại tháp

Editor: Luna Huang

Hình ảnh phăng phát động lại, bọn gia đình đang chạy vào phòng ngủ của Lý An Âm lòng bàn chân cứng lại, bọn họ đứng tại chỗ không dám đưa mắt về phía trước, hai mắt mở to lập tức cúi đầu không hề dám nhìn thẳng cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên xông lên trước đem kẻ cấp trên người Âm phu nhân xuống, hay là lập tức phòng ngủ xem như chưa từng thấy qua chuyện gì phát sinh.

Nam nhân có thể đi vào thoát khỏi thủ vệ của Bạch vương phủ an toàn đến được phòng ngủ của Âm phu nhân, xem ra công phu không ít, mà y phục trên người của nam nhân này toàn bộ coi sạch sẽ, Âm phu nhân cũng là coi hết một nửa để lộ ra vai cùng bộ ngực trắng nõn, điều này đương nhiên không chỉ trong thời gian bất tặc nhân ngăn ngừa mà làm ra được, nếu thật là kẻ cấp, vì sao không có nghe được Âm phu nhân kêu cứu?

Bọn gia đình tại Bạch vương phủ không phải hầu hạ chỉ một hai ngày, tự nhiên cũng hiểu được chút đạo lý, hiểu được cái trạch này trong đại viện ẩn giấu nhiều bí mật, mặc dù có mệnh lệnh của Vương phi, thế nhưng Âm phu nhân là phu nhân có thể lực nhất trong Bạch vương phủ, hiện nay đáy lòng của bọn gia đình đoán rằng có điều cố kỵ, không dám tùy tiện tiến đến bắt nam nhân kia, cùng lúc sợ cái mệnh lệnh của Vương phi, cũng sợ đắc tội Âm phu nhân, cho nên cúi đầu thấp xuống là tốt nhất.

Mà hình ảnh tiêu điểm, Lý An Âm cứng lại, nàng thật không ngờ Ôn Nhu cư nhiên sẽ đến phòng ngủ của nàng! Mà nam tử trên người nàng rõ ràng cũng ngây dại, cổ chủ chỉ đề hần đến khuê phòng của phu nhân, cổ chủ sẽ hảo an bài để bên ngoài viện không có bất kỳ kẻ nào phát hiện, hần chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị người phát hiện! Tội danh thông dâm hần cũng đảm đương không nổi cũng đảm đương không nổi!

Phòng ngủ tối tăm trần ngập hơi thở, nhất thời an tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở khản trương.

Lúc gia đình bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cũng bước đến, nhãn thần lạnh lùng đảo qua thất sắc kinh ngạc trên khuôn mặt khinh địch của Lý An Âm, hướng gia đình bên cạnh phản nộ quát: "Còn không mau tiến lên bắt kẻ cấp? Lo lắng làm gì?"

Ôn Nhu liếc mắt nhìn Duẫn nhi bên người nàng, chỉ thấy Duẫn nhi khẽ lắc đầu, khoe miệng của Ôn Nhu không khỏi cong lên, lại không khỏi đối với Lý An Âm cười nhạt.

Trong ánh mắt của Duẫn nhi, Ôn Nhu biết nam tử trước mắt không phải là người nàng bảo Duẫn nhi an bài, mà là nam tử sợ hãi nhìn ánh mắt của Cúc nhi, nàng liền biết nam tử này vốn là Lý An Âm tìm đến để hãm hại để hãm hại nàng, vốn nam tử này là nên xuất hiện tại Yên Thủy các, Nghiêm Vô Ly bắt ngờ lại tiến đến, nam tử này liền chuyển đến trên giường Lý An Âm, về phần quá trình thế nào, nàng không muốn biết.

Từ khi bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cực kỳ bén nhạy liền biết trên đỉnh đầu của mình có một người ẩn nấp, về phần là ai, nàng không cần nghĩ cũng biết, chỉ là nàng không rõ, Nghiêm Vô Ly thực sự đang giúp nàng sao, hần có mưu đồ gì? Chẳng lẽ còn đối với nàng yêu say đắm? Nàng

không tin, một nam nhân đã từng người yêu, nàng không tin đáy lòng hắn còn yêu nàng say đắm

Mà hắn, lại có công phu thâm hậu như thế, có thể tự nhiên lui tới Bạch vương phủ.

Không cần biết lý do gì, nói chung lúc này đây hắn là giúp nàng, đầu tiên không nên cự tuyệt hắn, hiện nay chuyện nàng muốn làm là đem Lý An Âm hảo hảo "an bài", cũng không thể đem thời cơ này lãng phí.

"Đem kẻ cấp này áp đến tiền thính đi, đợi đại quân sự lại thăm vấn." Ôn Nhu quay sang gia đình phân phó nói.

Nam tử còn kinh ngạc sợ hãi chưa định được thần, liền bị gia đình kéo đi, khi hắn nhìn đến Ôn Nhu, vốn là kinh ngạc tâm lại lần nữa kinh đến quên tự hỏi, kinh đến quên kêu la, kinh đến quên biện bạch, thậm chí quên luôn cả mục đích hắn đến đây, hắn không nghĩ ra, đến tột cùng họ gia đình nào lại có nữ nhân tuyệt sắc như vậy, đẹp hơn cả nữ tử hắn đề dưới thân lúc này không biết bao nhiêu lần.

Cảm thụ được ánh mắt của nam tử, Ôn Nhu không thêm liếc mắt nhìn, chỉ miệt thị Lý An Âm một phen, tìm nam nhân đến đây, đừng nói đến chuyện chờ kế hoạch thành công, đến bản thân nàng cũng không có giữ được! Thật không có tiền đồ!

Sau khi nam tử bị gia đình đưa đi, Cúc nhi từ kinh hãi kinh ngạc lập tức có phản ứng, lập tức khóc ôm lấy chân của Ôn Nhu, thay Lý An Âm giải thích: "Cầu Vương phi mau cứu phu nhân! Tối nay nô tỳ hầu hạ phu nhân ngủ, lại không biết từ đâu có một nam nhân xông vào, đem nô tỳ đánh ngã xuống đất, sau đó có ý đồ khinh bạc phu nhân! Xin Vương phi hãy vì là phu nhân làm chủ! Lập tức xử trí kẻ cấp! Bằng không, bằng không truyền ra ngoài, tổn hại thanh danh của người! Cũng sẽ tổn hại danh tiếng của Vương phi!"

Thật không hổ là nha hoàn nhanh nhẹn nhanh miệng, biết vì Lý An Âm giải vây, lại biết đem danh tiếng của Lý An Âm và danh tiếng của nàng buộc chung một chỗ, hôm nay Bạch vương phủ do nàng chưởng quản, nếu không phải hảo hảo xử trí kẻ cấp trả lại danh tiếng thuần khiết của Lý An Âm, đó là nàng chưởng nghiêm gây ra gièm pha, làm hư hại danh tiếng của Lý An Âm đồng thời cũng hủy luôn danh tiếng của nàng.

Thế nhưng nàng đã quên, danh tiếng của Ôn Nhu nàng đã xấu đến nỗi không thể nào hủy được nữa rồi, nàng sẽ còn để ý loại gọi là danh tiếng thế này nữa sao? Buồn cười.

Ôn Nhu chỉ là nhân nhạ nhìn Cúc nhi quỳ gối bên chân mình, nhìn nhìn lại Lý An Âm quần áo xốc xếch mặt đỏ tới mang tai hai mắt đang bốc hỏa, lời nói của nha hoàn, nếu là Lý An Âm thông minh, cũng sẽ có lý do thoái thác, bất quá, nàng xem nàng bộ dáng kia, nhìn trái nhìn phải ngó trên ngó dưới, bất luận nhìn thế nào, nàng cũng nhìn không ra Lý An Âm là một người thông minh.

"Ôn Nhu! Là người! Là người tính toán hại ta!" Lý An Âm giận không kềm được dùng tay chỉ vào Ôn Nhu, hận không thể nhào tới cắn xé Ôn Nhu, nếu không Ôn Nhu, còn có ai đối nghịch với nàng? Nếu không nàng, nàng như thế nào sẽ bị hại ngay ở Diệu Âm các này! Mà vốn là nàng nên xem trò hay của nàng!

Lúc đó Lý An Âm kích động, Cúc nhi sợ đến lập tức xoay người kéo nàng ý bảo nàng không nên nói nữa, nhưng mà trong lúc tức giận Lý An Âm đâu còn liếc mắt nhìn Cúc nhi, không chút nghĩ ngợi liền đem Cúc nhi bỏ qua.

"Âm muội muội lời này, tỷ tỷ có chút không hiểu, rõ ràng là kẻ cấp trong phòng Âm muội muội náo loạn, tỷ tỷ bất quá xuất phát từ quan tâm đến tới nhìn muội muội một cái xem có mạnh khỏe hay không, sao lại thành tỷ tỷ tính toán muội muội?" Ôn Nhu không thêm để ý Lý An Âm đang nổi giận chút nào, như trước nhợt nhạt cười, nàng biết, hiện tại bộ dáng làm bộ quan tâm những chuyện không liên quan đến mình của nàng rất dễ làm Lý An Âm tức giận, để cho nàng càng nói thêm những thứ không nên nói, đến nha hoàn cũng biết lúc này im miệng là lựa chọn tốt nhất, Lý An Âm ngu xuẩn đến nỗi không bằng cả một nha hoàn.

"Ôn Nhu người con giày rách dâm phụ này! Bớt ở trước mặt bổn phu nhân giả mù sa mưa! Người cho là bổn phu nhân sẽ tin tưởng lời của người?" Quan tâm nàng? Lý An Âm nàng không phải ngu xuẩn, nếu không phải trước đó Ôn Nhu đã hảo tính toán nàng, làm sao sẽ trùng hợp như vậy mang người xuất hiện ở trong phòng của nàng, để cho nàng mất hết mặt mũi?

"Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào vào đã, khí trời đại hàn, để bản thân nhiễm lạnh sẽ không tốt đâu." Ôn Nhu như trước ôn tồn, đôi mắt sáng sủa như nước mùa thu, thấy Lý An Âm không thể nhịn được nữa, lập tức vọt tới trước mặt Ôn Nhu giờ cao tay muốn tát vào mặt của Ôn Nhu!

"Tiện nhân người cầm miệng cho bổn phu nhân!"

"Âm phu nhân xin tự trọng!" Một tiếng lạnh lùng có bất kỳ ôn độ nào từ ngoài cửa truyền đến, khiến cánh tay đang giơ cao giữa không trung của Lý An Âm cứng đờ.

Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên một đường, nàng biết hắn ở ngoài cửa, sẽ chờ lên tiếng, hắn đối với Lý An Âm có lực chấn kinh hơn nàng biết bao nhiêu lần, nếu không thái độ của nàng cũng không tốt như vậy đâu.

Lúc đang không có bất luận cái căn cơ nào bảo đảm mình có thể đủ cường đại, không thể lộ tài năng ra ngoài, đây là quy tắc sinh tồn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Như hà giải thoát

Editor: Luna Huang

Lông mày rậm của Túc Dạ hơi nhíu, sắc mặt tối lạnh đứng ở ngoài cửa, không dự định tiến vào phòng, cũng không dự định rời khỏi.

Ôn Nhu rất là thoải mái, nàng còn tưởng rằng Túc Dạ sẽ chỉ mang thân phận như một người ngoài cuộc đứng bên ngoài xem cuộc vui chứ không muốn ngăn lại, bất quá xem ra hẳn có thân phận "người thay mặt của Bạch vương" cũng không phải không hề có tình cảm.

"Túc... Túc Dạ?" Khuôn mặt tức giận đến mặt đỏ lên của Lý An Âm dần dần trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Túc Dạ, bàn tay giơ lên giữa không trung liền cứng lại, xấu hổ đến cực điểm. Trong Bạch vương phủ, nàng có thể chỉ cao khí ngang đối mặt với bất cứ người nào, ngoại trừ nàng chưa từng thấy được Bạch vương, thì nàng cũng không dám ở trước mặt Túc Dạ lỗ mãng, thậm chí mỗi khi Túc Dạ ở trước mặt nàng cũng tận lực biểu hiện khiêm tốn, đơn giản là nàng hiểu rõ, thân phận của Túc Dạ trong vương phủ đại biểu một nửa Bạch vương, tuy rằng thân phận chỉ là một hạ nhân, thế nhưng cũng trăm triệu lần không thể đắc tội.

Tuy rằng nàng oán hận Ôn Nhu, nhưng thân phận của Ôn Nhu là Vương phi thật thật tại tại trên đầu nàng, cấp bậc là thân phận như thế này trăm triệu lần không thể vượt qua, mà nàng cư nhiên làm trò trước mặt Túc Dạ, mắng thẳng Ôn Nhu là tiện nhân giày rách, đây chẳng phải là trong vô hình đánh luân lên mặt của Bạch vương sao, cái này làm sao không phải là đắc tội Túc Dạ? làm sao bảo nàng không lo lắng cho được?

"Túc Dạ gặp qua Vương phi, gặp qua Âm phu nhân." Túc Dạ không trả lời Lý An Âm, lại giống như không có bất cứ chuyện gì phát sinh qua một dạng, hướng Ôn Nhu ôn nhu và Lý An Âm cung kính chấp tay, "Nghe nói Diệu Âm các bị kẻ cấp làm náo loạn, Túc Dạ biết chuyện liền đến."

Nét mặt của Túc Dạ tuy là bình tĩnh, tâm trạng đối với Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, hẳn không nghĩ ra Ôn Nhu có thể đi qua Ngõa Phủ Lôi Minh thế nào có thể tùy ý Lý An Âm chi vào mũi của nàng mắng mà vẫn chỉ là ôn tồn đối đãi, rõ ràng hoàn toàn có năng lực xử trí Lý An Âm, lại hết lần này tới lần khác phải tìm hấn đến đây, hẳn không nghĩ ra, mới vừa rồi Lý An Âm thẳng thắn mắng là nàng có ý để hấn nghe được, hay là nàng thực sự không có giải pháp? Hẳn không tin nàng không hề có giải pháp xử lý, nàng đến tốt cùng suy nghĩ gì?

Gia gọi hấn gọi hấn chú ý cử động của Vương phi nhiều một chút, xem ra tất biết Vương phi này không đơn giản, chỉ là hiện nay nếu hấn đến đây, liền không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi, hấn vốn chỉ biết Âm phu nhân ngày thường trong Bạch vương phủ hiền trang bạt hổ (Luna: hung hăng can quấy), chỉ bất quá không có chạm đến gia, hấn liền nhắm mắt một mắt mở một mắt để tùy ý, thế nhưng hôm nay nàng dám vượt quá thân phận chỉ vào mũi của Vương phi lớn tiếng mắng chửi, rõ ràng là không đem gia để vào mắt, mặc dù Vương phi đã không hề có danh tiếng gì đáng nói, nhưng làm sao có thể để người khác đập lên đầu như vậy, đây không thể nghi ngờ là đang tát vào mặt gia một bạt tai, nếu là như vậy mặc cho Âm phu nhân khi để Vương phi, nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là cho gia thêm một tảng danh tiếng xấu không thể xóa sạch sao?

Xem ra, nếu không quân giáo Âm phu nhân một chút là không được.

"Đại quân sự đến đây? Như vậy thật tốt, một lượt đến tiền đình thẩm tra kẻ cấp, không biết kẻ cấp này là ăn phải cái gan gì, dám đến Bạch vương phủ trộm vật, suýt nữa sẽ phá hủy Âm muội muội thuần khiết." Ôn Nhu nhìn mâu tử xinh đẹp của Lý An Âm, có chút tiếc rẻ nói rằng, "Âm muội muội nói xem, có đúng không?"

Ôn Nhu nói xong, hướng Lý An Âm nâng lên một cái chỉ có Lý An Âm có thể nhìn thấy nụ cười khê kia, sau đó xoay người, âm thanh nhàn nhạt vang vọng, "Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào, cùng tỷ tỷ và đại quân sự cùng đi thẩm tra kẻ cấp mới tốt, như vậy mới biết được Âm muội muội có còn thuần khiết hay không? Uống công phải gánh vác tội danh thông dâm"

"Âm phu nhân, Túc Dạ ở thỉnh chờ Âm phu nhân, đợi Âm phu nhân chỉnh lý thỏa đáng rồi đến tiền đình, mới thẩm tra kẻ cấp." Túc Dạ cúi đầu, rời khỏi.

Đợi Ôn Nhu cùng Túc Dạ hai người đi xa, Lý An Âm nhất thời yếu đuối trên giường hẹp, hai tay nắm thật chặt cổ tay của Cúc nhi, nhìn ánh mắt của Cúc nhi đã hoàn toàn không có thái độ hiền trang bạt hổ ngày xưa, thay vào đó là sợ hãi.

Mà Cúc nhi lúc này cũng luống cuống, hiển nhiên mới vừa rồi nàng nói dối biện hoạ Ôn Nhu không có tin tưởng, hôm nay lại có cả đại quân sự Túc Dạ, mà vừa nghĩ tới nàng cùng Liên nhi đã từng cùng nam nhân kia thương lượng, nàng càng hoảng loạn, bất kể là tội danh thông dâm hay là hãm hại Vương phi, Âm phu nhân đều không kham nổi, hôm nay, biện pháp duy nhất chỉ có thể là ——

Nghĩ tới đây, Cúc nhi thoáng định tâm thần, vỗ vỗ tay của Lý An Âm trấn an nói: "Phu nhân đừng sợ, không có việc gì"

Cúc nhi nói phảng phất như cho Lý An Âm ăn một viên thuốc an thần, Cúc nhi cùng Liên nhi từ nhỏ đi theo bên người nàng lớn lên, là tâm phúc nàng tín nhiệm nhất, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của nàng, tại thời gian nàng không có đều là Liên nhi cùng Cúc nhi giúp nàng cầm chủ ý, cho nên đối với Liên nhi cùng Cúc nhi, Lý An Âm tuyệt đối là tin tưởng, huống chi lúc này ngoại trừ tin tưởng Cúc nhi ra, nàng không biết nên làm gì mới tốt.

Lúc này, Liên nhi thắm một tầng mồ hôi mỏng chạy từ ngoài vào, khi nhìn đến vẻ mặt sợ hãi cùng vẻ mặt lo lắng của Cúc nhi, nàng cùng Cúc nhi nhìn nhau gật đầu, sau đó vội vã ly khai.

Trước đó các nàng cũng đã nghĩ xong đường lui, nếu là sự tình không như dự liệu, liền giết người diệt khẩu, tuyệt không tuyệt không lưu lại người hại phu nhân!

Tiền đình, Lý An Âm còn chưa tới, Liên nhi đang cầm trà nóng đi tới trước mặt Ôn Nhu, cung kính đem ly trà đưa cho Ôn Nhu.

"Âm phu nhân còn chưa đến?" Ôn Nhu nâng chung trà lên, nhấp một cái, nhàn nhạt hỏi, nhất định là tận lực nghĩ cách ứng phó, cũng tốt, nàng cũng muốn xem một chút đến giờ phút này còn biện pháp tốt gì, trái lại nàng có hứng thú muốn biết.

Còn không Liên nhi đáp lời, liền nghe được thanh âm của Cúc nhi từ xa đến gần truyền đến, "Không xong! Không xong! Bệnh cũ của phu nhân lại tái phát hiện đang hôn mê bất tỉnh! Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân!" Dứt lời người tới, Cúc nhi về mặt khẩn cấp khỏe mắt treo, đáng đáp vô cùng gấp gáp.

Nhưng mà Ôn Nhu chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, sau đó tiếp tục uống trà, thản nhiên nói: "Sao? Âm phu nhân mới vừa rồi không phải là rất tốt sao? Sao đột nhiên liền bệnh cũ tái phát?"

Ôn Nhu nói xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua Túc Dạ đứng ở trước mắt không xa, hỏi: "Âm muội muội có bệnh cũ sao? Đại quân sự có từng biết? Từ lúc vào phủ có từng tái phát không?"

Kéo dài thời gian? Cur nhiên dùng chiêu bệnh cũ tái phát này, xem ra Lý An Âm đích xác không thể đánh giá cao được.

Quả nhiên, Túc Dạ lắc đầu, "Túc Dạ chưa từng nghe nói Âm phu nhân có bệnh cũ."

Nhìn Ôn Nhu không tin, Cúc nhi hiển nhiên nóng nảy, nàng vốn là cùng Liên nhi dự định, nàng đến báo cho Ôn Nhu biết Âm phu nhân té xỉu, sẽ nhân cơ hội Âm phu nhân bệnh cũ tái phát đột nhiên ngắt xỉu đưa Ôn Nhu cùng Túc Dạ dẫn tới Diệu Âm các, Liên nhi dùng thời gian cấp tốc đó giải quyết rồi nam tử kia rồi tạo thành hấn sợ tội tự sát, chết không đối chứng, Âm phu nhân nhất định vô sự.

Từ việc tối nay, các nàng liền hiểu rõ Vương phi này không phải là nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc, muốn trước mặt nàng cùng đại quân sự Túc Dạ lấy một cái mạng không phải là một chuyện dễ, chỉ có thể coi đây là mọn cố đưa đi mới có thể hành sự, mà xem tình hình hiện nay, hai người không hề có ý tứ đi xem Âm phu nhân, nên làm thế nào cho phải đây?

"Hỏi Vương phi, hỏi đại quân sự, bệnh này của phu nhân là từ trong bụng mẹ ra, sẽ không phải lúc nào cũng tái phát, vốn tưởng rằng đã tốt rồi, có lẽ là tối nay bị kinh hách cực lớn nên đột nhiên tái phát, mà mỗi lần phu nhân phát bệnh sẽ rất nguy hiểm, phu nhân... Phu nhân hiện nay rất nguy hiểm a!" Cúc nhi nói, trước mặt Ôn Nhu quý xuống khóc, dập đầu, "Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân đi!"

Phu nhân đầu gì cũng là nữ nhi của Hình bộ Thị lang, đường đường là thiếp thất của Bạch vương, sinh mệnh sẽ nguy hiểm bất cứ lúc nào sẽ làm người khác chú ý!

"Nguy hiểm bất cứ lúc nào?" Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu chau một cái, ngược mắt, nhìn Cúc nhi, trong lòng cười nhạt, thực sự là biết chọn thời gian nguy hiểm, Lý An Âm quả yếu đuối thật như vậy, sợ đã sớm chết rồi, còn chờ đến hôm nay mới nguy hiểm sao? "Đã như vậy, còn không nhanh đi thỉnh đại phu? Bốn Vương phi cũng không có bản tay tiên thánh."

"Vương phi..." Cúc nhi nóng nảy, Liên nhi cũng gấp, cùng kêu lên, không đi như vậy, chiêu kia phải làm sao?

Thế nhưng dưới mí mắt của nhiều người như vậy, chiêu đó có thể sử dụng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thức phá chuyết kế

Editor: Luna Huang

"Là người! Là kẻ cấp như người hại tính mạng của phu nhân bị đe dọa! Nói mau là ai sai sử người tới phu nhân!" Liên nhi mắt thấy Ôn Nhu không có ý tứ đến Diệu Âm các, liền lập tức quý xuống đất hướng nam tử kia nhào qua, hung thần ác sát, đáng đáp bất bình giận dữ.

Bỗng nhiên, ngón tay của Liên nhi xuất hiện một cây ngân châm rất nhỏ người khác không thể nhìn thấy được, chỉ cần nàng có thể tiếp cận đến bên người nam tử, đem ngân châm này đẩy vào bất kỳ bộ vị nào trên thân thể của hắn, liền có thể liền có thể tạo thành biểu tình hấn sợ tội uống thuốc độc tự sát, đây là ngày ấy phu nhân xuất giá, lão gia tự mình giao cho trên tay nàng, lúc đó lão gia không nói thêm gì, chỉ nói không đến lúc tuyệt đối không được dùng đến, hiện tại phu nhân thật sự xảy ra chuyện, nếu còn không dùng e là sau này sẽ không có cơ hội dùng nữa.

Mà động tác của Liên nhi làm sao tránh khỏi tầm mắt của Ôn Nhu đích, mới vừa rồi Liên nhi bưng trà cho nàng, cánh tay phải của Liên nhi hơi lộ ra sự cứng nhắc, nàng chỉ biết tay áo của Liên nhi có cát gấu đồ, nhưng không nghĩ đó sẽ là một ngân châm nhỏ như vậy, là muốn dưới mắt của nàng giết người giết khẩu sao, các nàng cho rằng có thể dễ dàng như vậy sao?

Vì vậy, lúc Liên nhi sắp tiếp cận nam tử, Ôn Nhu đem ly trà trong tay cố sức giương lên, trong ly trà nước trà nóng hổi liền không chút do dự hướng nam tử quý gối cách đó không xa, phẩy đến mặt của nam tử, nước trà nóng khiến nam tử kêu lên một tiếng, thân thể cứ như thế mà ngã xuống.

Mà giờ khắc này, ngân châm trên ngón tay của Liên nhi sắp đến gần, mắt thấy đâm vào cổ của nam tử, lại vì trong nháy mắt nam tử nghiêng thân thể

tránh thoát, ngân châm cứ như vậy hướng gia đình trong coi phía sau nam tử bay đi, trong nháy mắt cũng may không có rơi vào chân của nam tử.

Liên nhi hoảng hốt, trong lòng đến cước bộ cũng không ổn, ngã vào trên người nam tử.

Tất cả những việc đó, chỉ xảy ra trong nháy mắt, Ôn Nhu đem tách trà trong tay buông xuống, hướng Liên nhi phẫn nộ quát: "Bỏn Vương phi còn chưa thăm tra, không phải do một mình thị nữ như ngươi lỗ mãng! Ngươi đến, đem thị nữ này kéo lên! Bữa bãi lỗ mãng không hề có quy củ, đợi bỏn Vương phi thăm tra thăm kẻ cấp này xong liền xử trí ngươi!"

"Tính mạng của Âm phu nhân đang bị đe dọa, còn không nhanh đi thỉnh đại phu, còn quỳ ở chỗ này làm gì?" Ánh mắt sắc bén của Ôn Nhu quét đến Cúc nhi, "Nếu Âm phu nhân tới không được, vậy liền không cần chờ nữa, nhanh lên thăm tra kẻ cấp này để sự việc nhanh chóng kết thúc."

Cúc nhi cho rằng Liên nhi đã làm xong chuyện, cũng không kịp nhìn khuôn mặt đang bị kinh khủng muốn dạng của Liên nhi đã vội vã xin cáo lui đi về phía Lý An Âm báo tin, chỉ cần chưa đầy nửa nén hương, nam tử chắc chắn sẽ mất mạng, nàng không sợ Ôn Nhu có thể thăm tra ra được cái gì, ngược lại chung quy sẽ là chết không đối chứng.

"Đại quân sự, việc này có liên quan đến hậu viện, nói vậy đại quân sự sẽ không ngại ta đến thăm chứ?" Cho Túc Dạ mặt mũi, không có bất luận chỗ hỏng gì.

"Vương phi là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, tất nhiên là do Vương phi xử lý mới thỏa đáng, Túc Dạ bất quá là sau khi thăm tra đem tất cả sự thể báo cho Vương gia biết mà thôi, không dám độc quyền." Túc Dạ trả lời khéo.

"Như vậy, đại quân sự ngồi xuống, đợi xử trí xong kẻ cấp này bẩm báo cho Vương gia là được." Nếu như việc này để Túc Dạ xử lý, tất sẽ bận tâm mặt mũi của Hình bộ Thị lang mà không dám đem luật Đại Di ra áp dụng với Lý An Âm, mà nàng đến xử trí liền không như vậy, thời khắc này nàng phải để cho Lý An Âm biết có thể nhào đến cần nàng một ngụm thì phải biết trước hậu quả, những cái khác không nên bận tâm, không cần lưu mặt mũi cho bất luận kẻ nào, về phần Bạch vương vậy như thế nào nói cùng Hình bộ Thị lang, cái này không liên quan đến nàng rồi.

Mà nam tử đang quỳ gối, nghe đám người Ôn Nhu đối thoại, đã sợ hãi vài lần, kinh sợ đến đã quên cả bản thân đến cùng đến đây là muốn làm gì, mà hiện nay nên làm cái gì bây giờ, nếu không phải mới vừa rồi tách trà kia vẩy nước trà lên mặt mình, hẳn sợ rằng hồn vẫn chưa tìm lại được.

Hắn nghe được thanh thanh sở sở, nữ tử trước mặt cả người tản ra khí tức băng hàn Thiên Tiên này được người khác gọi là "Vương phi", mà cổ chủ của hắn nhìn thấy nữ tử mạo mỹ này chỉ có bộ dáng kính cẩn cẩn thận, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ... Đó chính là nói, nơi này là Bạch vương phủ? Nơi hắn đang ở chính là Bạch vương phủ? Mới vừa rồi dưới thân của hắn chính là thiếp thất của Bạch vương gia?

Biết trước lúc đầu hắn sớm hỏi rõ chuyện này! Có gì? Vì một trăm lượng bạc đem bản thân rơi vào hoàn cảnh khó thoát tội như vậy? Lúc này, cổ chủ còn có thể bảo vệ hắn sao?

"Nói, ngươi là người phương nào, đêm khuya xông vào Bạch vương phủ, là có mục đích gì? Lại là thế nào đi vào Bạch vương phủ?" Ôn Nhu ngồi ở chủ vị, diện vô biểu tình, mắt nhìn xuống nam tử trước mặt quỳ gối nam tử trước mặt, tỏa ra một loại áp lực vô hình, lạnh lẽo xuyên thấu lưng của nam tử, để hắn cảm thấy lạnh, mà ngay cả ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu cũng không dám, rất sợ va chạm vào nhãn thần vô tình, có thể lập tức khiến hắn phần thân toái cốt (Luna: thịt nát xương tan)

Túc Dạ cũng bị thần tình lúc này của Ôn Nhu làm giật mình, cả người Ôn Nhu tản ra khí tức lạnh lẽo, thẳng Túc Dạ có loại ảo giác, phảng phất như gặp được chủ tử nhà mình, sau đó hắn lại lắc đầu, tâm trạng cảm thấy buồn cười vì mình lại bị ảo giác này, Vương phi có thể đi qua Ngõa Phủ Lôi Minh khiến cho hắn có một cái nhìn khác đối với nàng mà thôi, làm sao có thể sánh cùng gia, bất quá trong nháy mắt chỉ là cảm giác sai thôi.

Ôn Nhu đối với người khác hoàn toàn vô giác, bất quá là nàng đang đối mặt với một tin tức có giá trị nhất, chút bất tri bất giác khí tức sát thủ của nàng sẽ tự nhiên khuếch tán.

"Vương, Vương phi tha mạng! Tiểu dân, tiểu dân không biết, không biết nơi này là Bạch vương phủ!" Sau khi nghe xong Ôn Nhu lạnh đến cứ như muốn lấy mạng của người khác vậy, nam tử bất chấp gương mặt bị nước trà làm phồng, vội vã ngã nhào xuống đất, ngay cả lời nói đều cơ hồ nói không rõ, cái trán liên tục rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo cầu xin tha thứ, "Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng!"

"Bỏn Vương phi không cần nghe ngươi cầu xin tha thứ, mau chóng trả lời thành thực! Bằng không, trực tiếp loạn côn xử tử." Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, lại đủ để hù dọa gan của nam tử, mà thỉnh từ cả đám người nghe xong hô hấp cũng không dám, bọn họ đã biết Vương phi xử lý Tô tử cùng thị nữ kia như thế nào, không biết đối với người lại dám thông dâm với Âm phu nhân xử trí thì như thế nào, tuy rằng, Cúc nhi hô to là nam tử muốn khinh bạc Âm phu nhân, nhưng là bọn họ đều thấy rõ ràng, ai sẽ tin tưởng lời của Cúc nhi, huống chi là Vương phi.

Trái lại Ôn Nhu cảm thấy nàng không cần tốn nhiều sức liền có thể đem Lý An Âm diệt trừ, nam tử trước mặt nhất như chuột vậy, tất là người rất sợ chết, chớ nói chi là có thể gánh trọng trách, muốn trong miệng hắn hỏi ra, không khó.

"Tiểu dân... Tiểu dân Vương Thăng..." Vương Thăng khó khăn nuốt nước miếng một cái, gơ cánh tay lên thăm mồ hôi lạnh đã xuất hiện đầy trên trán, "Tiểu dân đêm khuya đến Bạch vương phủ, là... Là vì người trong lòng mà đến!" Bất cứ giá nào! Lúc này hắn chỉ có thể trông cậy vào cổ chủ, thế nhưng cổ chủ đã thông báo đã thông báo bất luận phát sinh chuyện gì đều một mực khẳng định vì người trong lòng mà đến, lúc đó có được bạc, nghĩ cùng người hẹn hò thì sẽ phát sinh tiếp chuyện gì, liền như thế đáp ứng, hiện nay hắn liền ôm hy vọng này chờ cổ chủ có thể cứu có thể cứu.

"Ngươi—— ngươi nói bậy!" Liên nhi bị hai thị nữ giữ chặt, nghe được Vương Thăng nói như vậy, lập tức vì Lý An Âm biện giải, trong lòng từ lâu lòng nóng như lửa đốt, các nàng thế nào có thể tìm một người như thế cơ chứ? Không thấy các nàng ở đây đều là vì là phu nhân biện hộ sao? Cứ nhiên như thế không biết biến báo mà còn cần các nàng một ngụm nữa? "Vương phi! Kẻ cấp này ăn nói bừa bãi! Vương phi không nên tin hắn!"

"Bốn Vương phi thăm người, không phải do không phải do một mình hạ nhân như người lẩm miệng, người đến, và miệng." Mắt liếc nhìn Liên nhi, lạnh lùng hạ mệnh lệnh, sau đó nhân thần chuyển qua trên người Vương Thăng, "Vương Thăng, bốn Vương phi cho phép người ở đây người ở đây hào hào trả lời bốn Vương phi, quay ra sau xem thật kỹ một chút."

Nghe vậy, Vương Thăng không dám chống lại, chỉ có thể chậm rãi quay ra phía sau xem.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Không biết bản thân viết thế nào, Thập Tử ở đây câu bình luận câu ý kiến, nếu là có thời gian xem văn các cô nương, thoáng cấp mười bốn lưu lại bình luận, thăm biểu cảm tạ ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tọa thực tội danh

Editor: Luna Huang

Thông dâm chi tội là tử tội của Đại Di, hãm hại chủ thượng chi tội mặc dù không phải là tử tội, so với tử tội còn đáng sợ hơn, như vậy, là vì để phòng có loại tiểu nhân vì muốn cậy quyền người khác mà hãm hại chủ thượng làm chuyện xấu xa.

Dựa theo luật lệ của Đại Di, phạm là người có tâm tư muốn đang hãm hại chủ thượng, một khi bị phát hiện thì bị lưu đày, nếu là phó thác cho người khác hành động, nữ tử sung quân kỹ, nam tử sung đến biên thành làm nô lệ cả đời, cũng vì pháp luật nghiêm ngặt như vậy, ở Đại Di cực ít phát sinh những chuyện dĩ hạ phạm thượng này.

Tối nay, Lý An Âm muốn đẩy cho Ôn Nhu một tội danh thông dâm, để Ôn Nhu tiêu thất triệt để trước mắt nàng.

Cũng có nghĩa là, hôm nay Ôn Nhu có sự trợ giúp của Nghiêm Vô Ly có thể nói là dễ dàng làm xong rồi, nhưng mà, nếu Lý An Âm muốn đưa nàng vào chỗ chết, như vậy loại thủ đoạn ăn miếng trả miếng này của nàng chẳng qua chỉ là cấp cho Lý An Âm càng tận hứng thôi.

Đây là phương thức xử thế của Ôn Nhu, người bên ngoài nếu là đứng vô hại, nàng tác sẽ không đi dẫn đo bất luận kẻ nào, nếu đối với nàng cấu thành nguy hại, dù cho chỉ là một chút, nàng sẽ hoàn trả gấp bội, càng làm cho đối phương trước mắt hoàn toàn tiêu thất, huống chi là đã tính kế luôn cả mạng của nàng, nàng không hào hào "Hầu hạ" một phen, như thế nào không làm bản thân thất vọng?

Vương Thăng vừa quay đầu, nhìn đến gia đình vốn là đứng sau lưng hắn trong chớp mắt ngã ầm ầm xuống đất, hai mắt của gia đình nổi lên, đôi môi tím tái khoe miệng chảy ra máu, để Vương Thăng nhất thời kinh khủng đầy mặt đen như than chì, sợ đến quỳ cũng bất ổn, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, đôi môi sợ hãi run đến trắng bệch, nửa ngày không nói ra được một câu, mà bọn hạ nhân ở thính tử càng hoảng sợ loạn cả lên, có thị nữ nhất gan ngất đi.

Vương Thăng không nghĩ ra, người sống sờ sờ làm sao đột nhiên sẽ như vậy được chứ? Cái này có đúng hay không nói cho hắn biết, sau một khắc hắn cũng sẽ biến thành như vậy?

"Đừng vội tranh cãi ầm ỹ!" Túc Dạ trước sau như một cau mày, nhìn bọn hạ nhân hốt hoảng khi thấy gia đình chết vội, từ trên ghế đứng lên phần nộ quát.

Mi tâm của Túc Dạ càng nhíu một tầng, mới vừa rồi không phải hắn không có nhận thấy được cử động nhỏ của Liên nhi, thế nhưng hắn đoán rằng Liên nhi cũng không có lá gan lớn như vậy dám ở dưới mắt của hắn giết người diệt khẩu, nhưng không nghĩ, Liên nhi cư nhiên lớn gan như vậy, mà từ khuôn mặt không một tia kinh ngạc nào của Vương phi, đúng là sớm nghĩ đến Liên nhi sẽ dùng chiêu này rồi, nhìn thấy ngón chân giấu ở ngón tay của Liên nhi, có thật chỉ là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ không?

"Vương phi, thỉnh người cho phép Túc Dạ đòi sẽ chết ra khỏi thính tử." Túc Dạ hướng Ôn Nhu chấp tay xin chỉ thị.

"Chậm đã." Ôn Nhu phảng phất không có nhìn thấy gia đình ở phía sau Vương Thăng đã chết một dạng, chỉ khép hờ mắt lại, nguyên bản mâu tử nhất thời chứa đầy tình quang, phảng phất như chim ưng bay liệng trên trời cao nhìn chăm chú vào con mồi trên mặt đất, kẻ khác sợ khó trốn thoát, "Vương Thăng, người cũng biết dựa theo luật lệ của Đại Di, tội thông dâm phải làm luận xử thế nào?"

Trời đông giá rét mồ hôi của Vương Thăng ướt đầm đầu, một lần nữa trên mặt đất cúi người, không dám ngẩng đầu.

"Hồi, hồi Vương phi, tội danh thông dâm, xử tử..." Vương Thăng trên mặt đất trọng trọng dập đầu một cái rất vang, không biết Ôn Nhu đã thử vấn, vì sao còn muốn cho hắn nhìn gia đình sau lưng, chẳng lẽ là muốn tại Bạch vương phủ từ hình kết liễu hắn?

"Hào, nếu, vậy bốn Vương phi hỏi người một lần nữa, người tới đến Bạch vương phủ, thật là vì người trong lòng mà đến?" Ôn Nhu ngay thẳng ngồi ở chủ vị, đầu chỉ như là một tiểu thư khuê các danh môn, khí thế kia uy nghiêm vậy so với công đường phán quan, lại thực khiến Túc Dạ lấy làm kinh hãi, chớ đừng nói gia đình thị nữ còn lại trong thính tử.

Nếu Vương Thăng này thật tin tưởng Cúc nhi Cúc nhi có thể cứu hần mà một mực chắc chắn cùng Lý An Âm có gian tình, trên Lý An Âm còn có Hình bộ Thị lang, nhất định sẽ không bị xử tử, nhiều lắm chỉ là bị vứt bỏ mà thôi, cái này chẳng phải là gây thù hằn cho mình sao? Chẳng phải là cho đối phương cơ hội thờ đốc? Y theo tính tình của Lý An Âm như vậy, muốn nàng không đấu với nàng là chuyện không thể nào, cho nên nếu nàng xuất thủ, cần phải cho Lý An Âm vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, không lưu lại hậu hoạn cho mình.

"Hỏi Vương phi, tiểu, tiểu dân..." Vương Thăng hoang mang lo sợ.

"Bỏn Vương phi cho phép người ngắm nghía thật kỹ trước khi trả lời." Nàng cũng không chờ mong Vương Thăng cho nàng một một đáp án khiến nàng không hài lòng, sau đó hướng Túc Dạ nhìn, "Phiên thỉnh đại quân sự, tiến lên nhìn người chết một cái, nhìn xem có thể đoán được nguyên nhân cái chết không?"

"Hỏi Vương phi, tối nay trong vương phủ tự lập công đường đã là có cử chỉ không thích hợp, hiện tại khám nghiệm khám nghiệm tử thi càng không thích hợp." Túc Dạ không có tiến lên kiểm tra người chết, chỉ là đứng tại chỗ ứng phó nói, "Huống hồ, Túc Dạ không hiểu y lý, nếu Vương phi thật muốn khám nghiệm tử thi, xin hãy trước đưa một phong thư đến quan phủ, mời người khám nghiệm tử thi đến." Túc Dạ mơ hồ đoán được mục đích của Ôn Nhu, nếu không ngăn lại, Hình bộ Thị lang nhất định phải hoàn toàn hướng về phía Thanh Vương gia.

"Nga? Nếu đại quân sự tâm có điều cố kỵ, như vậy liền không nhọc đại quân sự phí công rồi, bỏn Vương phi tự mình nghiệm." Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, chậm rãi đứng lên, trong giọng nói lộ ra một loại sắc bén vốn có, "Về phần quan phủ, về phần tự lập công đường vừa nói, nếu là Vương gia trách tội truy cứu xuống, bỏn Vương phi một mình chịu trách nhiệm."

Túc Dạ, hảo, là một người trung thành hộ chủ, hần có điều cố kỵ, như vậy nàng liền không làm khó dễ hần, thế nhưng muốn ngăn cản nàng xử trí Lý An Âm, không có khả năng!

"Vương phi!" Mắt thấy Ôn Nhu muốn tự mình khám nghiệm tử thi, Túc Dạ lập tức lên tiếng ngăn lại, không nghĩ đến nàng còn có bản lĩnh này, riêng là thân phận Bạch vương phi này của nàng, có thể nào tùy ý đụng vào xui xẻo của tử thi! "Mới vừa rồi là Túc Dạ tâm có điều cố kỵ, mới có thể nói vậy, thi thể này Vương phi trăm triệu lần không được đụng chạm, nếu Vương phi thật muốn vào thời khắc này khám nghiệm tử thi, Túc Dạ liền cũng vâng theo ý tứ của Vương phi."

"Hảo, nếu đại quân sự nói như vậy, bỏn Vương phi liền không tự mình động thủ, bất quá cũng không cần mới đại phu khám nghiệm tử thi, đại quân sự cũng không hiểu được y lý, chiếu theo lời của ta đi làm là được." Không cần thiết hao tổn thời gian cho việc khám nghiệm tử thi, mục đích của nàng không phải là muốn khám nghiệm tử thi.

Túc Dạ cau mày, lại không nói gì nữa, chỉ ứng tiếng: "Vâng."

Ôn Nhu đi tới bên cạnh người chết, nhìn mặt trắng người chết, lạnh lùng nói: "Hai mắt nổi lên, đôi môi đen thui, máu trong miệng cũng đen sẫm, huyết mạch thanh hắc nổi lên, hiển nhiên trúng độc."

(Luna: Sợ tý luôn @@ nhanh như vậy đã phán quyết rồi.)

"Mà một khắc đang ở trước, hần vẫn còn tốt đẹp đứng ở chỗ này, bất quá chỉ chốc lát, nguyên bản một người đang sống sờ sờ cư nhiên dưới ánh mắt của nhiều người như vậy trúng độc mà chết, thử nghĩ, ai có thể làm được?"

"Thứ nhất, sẽ không có chuyện hần tự uống thuốc độc tự sát, thứ hai, hung thủ là những người có mặt trong thính tử này." Ôn Nhu không muốn quanh co lòng vòng, tự nhiên cũng nói trắng ra, chỉ là tiếng nói của nàng vừa dứt, mọi người sợ hãi quay mặt nhìn nhau, tâm trạng âm thầm đoán, Ôn Nhu lại tiếp tục nói, "Thứ ba, hung thủ đương nhiên sẽ ở cạnh người chết."

"Đại quân sự, mời xem trên đầu gối chân trái có một lỗ nhỏ sâu hai tấc," Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, "Đại quân sự, ta tin tưởng người nhất định có thể thấy được." Cho nên không cần nói trắng ra, hần cũng tự hiểu rõ nàng muốn nói là cái gì.

Lúc Túc Dạ dùng tay phải sờ chân trái của người chết, đúng là có lỗ thủng sâu hai tấc trên đầu gối, lòng bàn tay dùng lực, quả là có một ngân châm cực nhỏ dần dần lạnh lẽo lộ ra.

"Vương Thăng, người có thể trả lời cho bỏn Vương phi đáp án của người." Ôn Nhu tiếp nhận khăn tay do Duẩn nhi đưa tới, khom người nắm ngân châm, sau đó một lần nữa ngồi xuống chủ vị, mâu khê nâng, lời tuy vẫn Vương Thăng, ánh mắt rơi vào trên người Liên nhi

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tọa thực tội danh 2

Editor: Luna Huang

"Vương Thăng, có thể nhìn thấy ngân châm này chứ?" Ôn Nhu nhìn chăm chú vào ngón tay đang cầm ngân châm, sau đó liếc mắt nhìn Vương Thăng, "Chính là ngân châm nhỏ này trong nháy mắt lấy đi tính mạng của một người, thử nghĩ, nếu ngân châm này không phải đâm vào chân của gia đình, mà là đâm vào cổ của ngươi, ngươi bây giờ sẽ thế nào?"

Nàng đã đem trật tự phân tích thấu triệt, coi như là kẻ ngu si, cũng phải biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nghe lời nói của Ôn Nhu, Vương Thăng run rẩy kinh hách bàn tay cứng ngắc sờ lên cổ của mình, thử nghĩ nếu là ngân châm không phải đâm vào chân người phía sau mà là đâm vào cổ của hắn, như vậy lúc này, người nằm ở chỗ này chính là hắn!

Vậy ——

Lưng của Vương Thăng từ lâu trở nên lạnh, hắn không phải còn không biết đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tất là có người sợ hắn nói ra bí mật, muốn trước đó giết hắn diệt khẩu, người muốn trừ khử hắn chỉ có ——

Vương Thăng theo bản năng quay đầu nhìn Liên nhi, ở đây không có người nào nhận thức hắn, chớ nói chi là muốn lấy tính mạng của hắn, chỉ có các nàng, cô chủ của hắn, hơn nữa, mới vừa rồi người bên cạnh hắn chỉ có nàng!

Hồi tưởng lại mới vừa rồi ly trà kia đột nhiên lại hắt nước trà lên mặt mình, hiện nay Vương Thăng mới hiểu rõ mọi chuyện! Nếu không có nước trà nóng kia làm hắn chao đảo ngã xuống, vậy ngân châm tất sẽ bị đâm vào cổ hắn!

Không nghĩ tới, các nàng thỉnh hắn làm việc, cho hắn trăm lượng bạc chính là mua tính mạng của hắn! Đã như vậy, ngươi vô tình, liền đừng vội trách hắn trở mặt, chuyện cho tới bây giờ, phải bị luận tội, cũng đừng mơ tưởng chỉ để một mình hắn chịu trách nhiệm!

Nghĩ đến chỗ này, Vương Thăng trái lại bình tĩnh lại, quýng ngăn ngáng, đập đầu trên mặt đất, nói: "Vương phi, nếu là tiểu dân nói thật, Vương phi có thể sẽ khoan hồng cho tiểu dân không?"

Ôn Nhu nhẹ nhàng hít một hơi thở, dựa vào lưng tựa trên ghế, đôi mi thanh tú nhấc lên một cái, ánh mắt như trước sắc bén, "Nói như vậy, lời ngươi mới vừa nói, không phải là lời nói thật?" Còn không xem là ngu xuẩn, rốt cục xem như là biết nàng muốn nghe sự thật, còn dám nói điều kiện.

"Vương phi thứ tội, tình phi đặc dĩ." (Luna: bắt đặc dĩ mới phải nói dối.)

"Khá lắm tình phi đặc dĩ, nói như thế, ngươi còn là có ý lừa gạt?" Chuyện khiến nàng hận nhất, chính là đối phương nói điều kiện với nàng, nàng bắt quá là diễn trò, tìm một lý do danh chính ngôn thuận đem Lý An Âm xử trí, cứ cho là không có lời khai của hắn, nàng cũng có thể đem Lý An Âm loại trừ! "Ngươi cho là ngươi có tư cách cùng bốn Vương phi nói điều kiện? Người đến, đem người này đến quan phủ, để quan phủ thẩm tra."

Quan phủ thẩm án, tội danh nhẹ nhất, tất cũng muốn mang đi biên quan lao dịch hai năm, Vương Thăng nghe được Ôn Nhu đem hắn đến quan phủ, thật vất vả mới tỉnh táo lại, liền bắt đầu hoảng loạn, liền tiếp đập đầu, "Vương phi chuộc tội, Vương phi chuộc tội, tiểu dân không cầu Vương phi sẽ khoan hồng xử trí, chỉ cầu Vương phi không nên đem tiểu dân đến Quan phủ, tiểu dân không phải có ý định giấu giếm! Tiểu dân sẽ nói thật!"

"Nói!" Sự kiên trì của nàng là có hạn.

"Sở dĩ tiểu dân đi tới Bạch vương phủ, là bởi vì có người dùng tiền bảo tiểu dân đến làm việc." Vương Thăng nuốt hớp nước bọt, tận lực trấn an bản thân, "Chỉ là tới nay tiểu dân cũng không biết trước địa phương bản thân sẽ đến là Bạch vương phủ! Nếu như tiểu dân biết là Bạch vương phủ, cho tiểu dân một trăm lá gan, tiểu dân cũng không dám!"

"Như vậy ngươi nói, người khác phó thác việc cho ngươi sao?" Ôn Nhu trực tiếp đem lời nói vô ích của Vương Thăng loại bỏ, hỏi tiếp, "Người phó thác việc cho người là người nào?"

"Hôm qua buổi trưa, tiểu dân đang ở nhà mình trong phòng suy nghĩ thế nào kiếm chút ngân lượng, chợt có hai nữ tử cô gái trẻ tuổi đi tới nhà của tiểu dân, bảo là muốn thỉnh tiểu dân làm việc, tiền thù lao là trăm lượng bạc trắng. Vương phi biết, những người giống như tiểu dân vậy, trăm lượng bạc có thể đặt mua một đình viện cực tốt." Vương Thăng bỗng cảm thấy có ánh mắt rét lạnh phóng lên người hắn, mới phát giác bản thân nói nhiều lời vô ích, vội vã nói tiếp, "Chuyện hai nữ tử đó nhờ tiểu dân làm, là... Là để buổi chiều tiểu dân đến phòng một mỹ phụ khuê các..."

Nói đến phần sau, âm lượng của Vương Thăng giống như có mang theo ý cười, tuy rằng ngày thường hắn phải dựa vào miệng để ăn cơm, thế nhưng hôm nay để hắn trước mặt nhiều người như vậy nói ra, hắn vẫn còn có chút xấu hổ, huống chi là lại là trước mặt nữ nhân đẹp như tiên tử này...

"Về phần, về phần người phó thác việc cho tiểu dân làm, là nàng!" Sợ Ôn Nhu trách tội bởi vì hắn bởi vì hắn đang nói mà dừng lại, Vương Thăng một câu nói còn không kịp thở dốc, liền lại nói tiếp, nói xong lời cuối cùng, hắn ngẩng đầu, nâng tay lên, ngón tay chỉ vào Liên nhi!

Liên nhi nhìn Vương Thăng cư nhiên thực sự đem lời ra, vốn là lo sợ nhất thời trong lòng, vội vã quýng trên đất, sợ hãi vì mình biện hộ: "Vương phi minh xét! Nô tỳ căn bản không nhận biết phổ phùng danh đá! Chớ nói chi là ủy thác hắn làm việc! Huống chi, hiện tại Âm phủ nhân mới là người bị vũ nhục, nô tỳ làm sao có thể tìm người đến chủ tử nhà mình! Mong Vương phi minh xét! Không nên tin Không nên tin lời nói của tiểu nhân!"

Liên nhi vừa nói ra, đến Vương Thăng cũng gấp, vội vàng tiếp lời nói: "Vương phi! Từng lời của Tiểu dân đều là thật! Nếu có bất kỳ câu nào là giả dối nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết! Chính là nàng! Tiểu dân sẽ không nhận sai! Nàng chính là người phó thác tiểu dân làm việc! Cùng nàng đi tìm tiểu dân còn có nữ tử mới vừa rồi nữa! Là các nàng cho trước tiểu dân năm mươi lượng bạc, chính mồm hứa hẹn sau khi chuyện thành công sẽ cho luôn tiểu dân số bạc còn lại là lượng bạc!"

"Người nói vậy! Nếu nói là ta cùng với ta cùng với Cúc nhi phó thác chuyện cho người làm vậy thì, người có thể có chứng cứ? Nói ngân lượng ta cho người, lại có thể có chứng từ?" Liên nhi biện luận, may là lúc đó nàng không có cho hấn bất luận chứng từ gì, bằng không lúc này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội!

"Cái này ——" Vương Thăng ngừ kết.

"Liên nhi nói không phải không có lý, nếu người không có chứng cứ, đây cũng là tùy ý nói xấu người khác, hơn nữa chuyện người tự tiện xông vào Bạch vương phủ ý đồ làm bẩn Âm phu nhân, có thể trị người tội chết." Sắc mặt của Ôn Nhu âm trầm.

"Vương phi minh xét! Những lời của tiểu dân nói là sự thật! Tuyệt không dám giả dối! Tiểu dân cũng không dám lấy tính mạng của bản thân ra để đùa giỡn!" Vương Thăng gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vã chỉ vào Liên nhi, "Nàng tự mình đưa tiểu dân vào! Nếu không chỉ dựa vào một mình tiểu dân sao có thể đi vào Bạch vương phủ được! Vương phi người phải tin tưởng tiểu dân a!"

Ôn Nhu nhìn Liên nhi rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cong lên một cái, đương nhiên, nàng đương nhiên tin tưởng lời nói của Vương Thăng, nếu không nàng không cần lãng phí thời gian tới nghe tới nghe hấn biện bạch, bắt quả là muốn Lý An Âm thua tâm phục khẩu phục mà thôi.

Chứng cứ, muốn các nàng thua tâm phục khẩu phục đương nhiên cần chứng cứ, Ôn Nhu đương nhiên biết các nàng sẽ không ngốc đến mức độ cấp cho Vương Thăng chứng cứ để lưu lại hậu họa, nàng đã sớm chú ý tới vật áo của Vương Thăng, chính là vì chờ Liên nhi nhắc đến cái "Chứng cứ" này.

"Vương Thăng, trong vật áo của người cất giấu cái gì, còn không mau lấy ra?" Có vật này, đó là nhân chứng vật chứng đều có rồi, nhìn các nàng có muốn nói dối thể nào nữa, Nghiêm Vô Ly cư nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, có thật không để cho nàng thảng được dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tọa thực tội danh 3

Editor: Luna Huang

Khi Liên nhi nhìn Vương Thăng từ trong vật áo rộng xuất ra một hương nang đậm lục sắc, cả người nàng nhất thời xụi lơ trên mặt đất.

"Vương Thăng, nói, hương nang này là ai cho người?" Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Vương Thăng có chút chưa tỉnh hồn lại, vặn hỏi.

Vương Thăng có chút lẳng lẳng nhìn hương nang trong tay mình, hấn nhớ kỹ lúc hấn ra cửa trên người còn chưa có kiện đồ này, đến tột cùng là lúc nào xuất hiện trong vật áo của hấn? Hơn nữa, là ai? Cái này thế nào hấn có trả lời câu hỏi của Vương phi?

"A! Cái này... Đây là..." Có thị nữ mắt sắc nhìn đến hương nang trong tay của Vương Thăng, không khỏi thấp giọng kêu thành tiếng, trong giọng nói thập phần kinh ngạc, "Đây là hương nang của Liên nhi! Ngày ấy ta nhìn thấy Liên nhi đeo ở trên người!"

"Ai đang nói chuyện? Tiến lên đây." Ôn Nhu nhìn thị nữ đang cúi đầu trước mặt, mới hỏi: "Người xác định hương nang này là của Liên nhi?"

"Hỏi Vương phi, nô tỳ không dám nói loạn, nô tỳ xác định hương nang này là của Liên nhi, ngày ấy nô tỳ còn cầm trên tay xem" Thị nữ trả lời, khẩu khí cung thuận che giấu hận ý của Liên nhi đối với mình, Liên nhi ý vào mình là tỳ nữ thiếp thân của Âm phu nhân vẫn đối với các nàng lớn tiến quát nạt, thậm chí động một chút là mang thân phận nhất đẳng của mình ra dọa các nàng, các nàng hận nàng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hôm nay cơ hội như vậy đưa đến cho các nàng, làm sao lại có thể bỏ qua Liên nhi được.

"Liên nhi, người còn có gì để nói?" Ôn Nhu không có hỏi lại Vương Thăng hấn là như thế nào có được hương nang, mà là nhìn sắc mặt trắng bệch từ lâu, cả người xụi lơ đến không biết nên làm thế nào cho phải của Liên nhi.

Nghe được lời nói của Ôn Nhu, Liên nhi không khỏi cả người run lên, một câu cũng không thể nói ra miệng.

Ôn Nhu không nhìn nàng nữa, mà là nhìn Vương Thăng, "Vương Thăng, người theo Liên nhi tiến vào vương phủ, có đúng không còn có ấn tượng với cảnh trí quanh mình?"

"Hỏi Vương phi, tiểu dân cái khác không được, trí nhớ lại cực tốt."

Hào, trái lại nàng sợ trí nhớ của hấn không tốt.

"Hào, như vậy theo bốn Vương phi đi một chuyến." Ôn Nhu đứng lên, hướng Dẫn nhi phân phó nói, "Dẫn nhi, người đến Diệu Âm các, đưa Âm phu nhân thỉnh đến Yên Thủy các, nếu như Âm phu nhân bệnh nặng thực sự khó có thể hạ thấp, liền sai người đem Âm phu nhân nâng đến." Nàng không cần cho Lý An Âm mặt mũi nữa, không có nàng ở đây, đã là không có ý nghĩa rồi.

Dứt lời, hai gã gia đình áp giải Vương Thăng, theo Ôn Nhu đến Yên Thủy các.

Lúc mọi người đến trong viện của Yên Thủy các, Ôn Nhu sai người đưa Vương Thăng dẫn đến phụ cận nhìn thoáng qua, lúc Vương Thăng lại trở lại trước mặt Ôn Nhu, Lý An Âm cũng được Cúc nhi nâng đến.

Lúc Lý An Âm nhìn đến Vương Thăng còn sống sờ sờ, cực kỳ không thể tin nhìn Vương Thăng, nhìn lại người đang đỡ mình, đồng dạng Cúc nhi bất khả tư nghị, mới thờ bình thường xong sợ hãi lại hiện lên, tay phải chăm chú bóp cổ tay của Cúc nhi.

"Đuẩn nhi, ta không phải đã lệnh cho người sai người nâng Âm phu nhân đến sao? Sao còn để Âm muội muội tự mình đi đến?" Ôn Nhu mắt liếc nhìn Duẩn nhi, trách mắng, sau đó khôn ngoan quan tâm nhìn về mặt khiếp sợ của Lý An Âm, nói, "Âm muội muội, tỷ tỷ cũng không phải là không thương xót bệnh của người, thật sự là thị nữ của Âm muội muội phạm phải một chút tội, không mời muội muội tự mình đến là không được."

Dứt lời, Ôn Nhu không quản Lý An Âm thế nào, liền hướng Vương Thăng hỏi: "Vương Thăng, mới vừa rồi người có từng đến chỗ này chưa?"

"Hồi Vương phi, tiểu dân mới vừa rồi quả thực đã tới nơi này."

"Người xác định?"

"Tiểu dân xác định, vốn có Liên nhi cô nương dẫn tiến vào, chính là địa phương này, nhất là hai tầng lầu các như vậy, tiểu dân nhớ kỹ cực kỳ rõ ràng." Vương Thăng ngẩng đầu chỉ vào nơi ở của Ôn Nhu, lại cúi đầu tiếp tục nói, "Chỉ là Liên nhi cô nương đi rồi, có một nam tử đem tiểu dân dẫn đi, nói là Liên nhi cô nương dẫn lầm đường, nên hẳn mới đến dẫn tiểu dân đi đúng."

"Nói như vậy, nếu là không có nam tử kia xuất hiện, người liền muốn đi vào hai tầng lầu các rồi?" Ánh mắt của Ôn Nhu như đao.

"Hồi Vương phi...là..." Vương Thăng luôn cảm thấy bầu không khí trong nháy mắt thay đổi rồi.

"Đại quân sự, đem Vương Thăng an trí tốt, để tránh khỏi có người lại muốn giết người diệt khẩu." Ôn Nhu hướng Túc Dạ lạnh lùng phản phó một tiếng, sau đó nhìn phía Lý An Âm, "Âm phu nhân, có thể có lời muốn nói?"

"Muội muội không biết tỷ tỷ đang nói cái gì..." Vốn là hoảng loạn Lý An Âm bị Ôn Nhu hỏi đến bỗng nhiên thái độ lại càng hoảng sợ lại càng hoảng sợ hơn, dựa ở trên người Cúc nhi, làm ra dáng dấp y như là đang bệnh, nhu nhược đáp.

"Thật không?" Ôn Nhu cong lên một nụ cười nhạt, còn đem ngón châm trong tay hướng cổ tay của Cúc nhi phóng đến, Cúc nhi đột nhiên bị đau, theo bản năng buông lỏng ra hai tay đang nâng Lý An Âm, Lý An Âm một thời mất đi chỗ dựa, vì không muốn để cho mình ngã xuống đất, liền lập tức phản ứng, đứng vững vàng.

Lý An Âm theo thói quen xuất khẩu mắng: "Nha đầu chết tiệt kia! Muốn ngã chết bỏn phu nhân sao!"

"Xem dáng dấp của Âm phu nhân, thật sự không giống như là người bệnh đến nỗi sinh mệnh đang bị đe dọa." Ôn Nhu giễu cợt nói.

Lý An Âm mới phát hiện ra, rất xấu hổ, cũng may Cúc nhi rất nhanh đến nâng lấy nàng, nàng lại tiếp tục làm ra bộ dạng đang bệnh.

Ôn Nhu nhìn thấy phiền não, châm chọc nói: "Âm phu nhân vẫn là không nên giả nữa, đừng không cũng giả ra bệnh."

"Người có ý tứ gì?" Lý An Âm vốn cũng không phải là một người chịu được tình của người khác, nghe nói Ôn Nhu châm chọc khiêu khích, có thể nào nuốt xuống được khẩu khí này, lập tức hỏi ngược lại.

"Đây chính là kế hoạch tốt của Âm phu nhân, vốn là muốn định cho bọn Vương phi thông dâm chi tội, nhưng không ngờ là suýt ăn luôn tội danh thông dâm này, ta nói có đúng hay không?"

"Ta, ta không hiểu người có ý tứ gì..." Nhìn hai tròng mắt của Ôn Nhu, đột nhiên Lý An Âm cảm thấy trong lòng rất là hoảng loạn.

Âm phu nhân không hiểu sao?" Nàng không tin nàng không hiểu, "Ta đây sẽ nói đến khi Âm phu nhân mình bạch mới thôi."

"Nhưng nếu không có Âm phu nhân bày mưu đặt kế, ta không tin chỉ bằng vào Liên nhi một thị nữ nhỏ có dám can đảm có lòng muốn giết hại Vương Thăng, mà Liên nhi vì sao muốn giết Vương Thăng diệt khẩu, bất quá là sợ Vương Thăng nói ra những lời không nên nói, về phần tại sao sợ, ta nghĩ Âm phu nhân so với ai khác cũng là rõ ràng hơn, mà lúc Vương Thăng tiến vào phủ, trước tiên là đến Yên Thủy các này của ta, mà người trung gian nếu là không có sự cố ngoài ý muốn, như vậy Vương Thăng hiện tại sẽ nằm ở trên giường của ta, như vậy giờ này khắc này chính là thời gian Âm phu nhân đưa ta vào chỗ chết."

Nhìn sắc mặt của Lý An Âm dần dần trắng bệch, Ôn Nhu tiếp tục lạnh lùng nói. "Mà vừa vặn người trung gian này lại để cho Vương Thăng nằm trên giường của Âm phu nhân, Âm phu nhân vì phòng Vương Thăng đem chuyện của Liên nhi cùng Cúc nhi khai ra sẽ bắt lợi cho bản thân, liền nổi lên sát tâm, đáng tiếc, kế hoạch giết Vương Thăng lại không thành."

"Âm phu nhân vọng tưởng sẽ mang tội danh đổ lên đầu của hai thị nữ nhỏ là Liên nhi cùng Cúc nhi, ta không tin Âm phu nhân không có bày mưu đặt kế, hai thị nữ nhỏ kia có bao nhiêu lá gan mà muốn mưu hại Bạch vương phi, huống hồ, Bạch vương phủ không phải người nào cũng có thể bước vào, nếu là trước đó không có người dẫn, Vương Thăng làm sao có thể bình yên trước mắt nhiều hạ nhân tiến vào được Yên Thủy các của ta?"

"Hướng gia đình trong phủ tra cái cái, liền có thể biết được, Âm phu nhân, có còn gì muốn nói?"

"Không phải là muốn ta ngồi vững cái tội danh thông dâm, đem ta diệt trừ sạch sẽ sao? Ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, hiện tại Âm phu nhân mưu hại chủ thượng chi tội, Âm phu nhân, hay là bồi tội, ta sẽ lưu lại cho ngươi một cái mạng."

"Ôn Nhu! Cha ta là Hình bộ Thị lang! Ngươi cho là có thể được như ngươi mong muốn soa?" Lý An Âm tuy rằng sợ, thế nhưng nòng tin tưởng, cứ cho là sự tình bại lộ, Ôn Nhu cũng không dám lấy mưu hại chủ thượng chi tội ra xử trí nàng.

"Thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, những lời này Âm phu nhân cũng là rõ ràng đi, bắt quá ngươi chỉ là thứ nữ, tội danh mưu hại chủ thượng lại ở trên người của ngươi, lại nhiều ánh mắt nhìn thấy như vậy, dựa theo luật lệ của Đại Di xử trí ngươi, cứ cho là ngươi bản lĩnh bẩm báo trước mặt thánh thượng, ngươi tuyệt đối không được miễn giảm!" Muốn lấy Hình bộ Thị lang ra áp chế nàng, nàng cho rằng có thể sao? Buồn cười đến cực điểm.

Nhìn Lý An Âm xui lơ trên mặt đất nói không nên lời, khoe miệng của Ôn Nhu vung lên độ cung hoàn mỹ.

Muốn đầu cùng nàng, luyện thêm mười năm nữa rồi bàn lại!

Túc Dạ, việc này phải thật tốt truyền đạt cho Bạch vương, hảo hảo cho hắn biết trong vương phủ của hắn đến tột cùng chứa người nào, bắt quá, nói không chừng nàng sẽ bởi vì vậy mà đắc tội hắn.

Cũng nói không chừng, hắn sẽ cảm tạ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tâm tư thù minh

Editor: Luna Huang

Bầu trời màu đông luôn luôn mờ mịt, cứ cho là không có gió không có tuyết rơi, cũng cực kỳ hàn lãnh.

Ở sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh, ở giữa lầu các tầng hai một cánh cửa khép hờ, trên đầu cửa có một miếng gỗ đàn dày, trên đó chỉ có động một chữ "Thư" mạ vàng, hiển nhiên đây là một gian thư phòng, mà nếu đẩy cửa ra đi vào trong nhìn lại, liền sẽ phát hiện toàn bộ lầu các tầng hai đều là liên thông, ở giữa không có bất kỳ vách ngăn bằng gỗ nào, chính tề toàn bộ giá sách đều có màu nâu.

Mà giờ khắc này, Lãnh Triệt đang ngồi ở đối diện cửa đọc sách, cầm bút lông viết cái gì, bên cạnh hắn, hai bên đặt hai chậu than, trước bàn đọc sách hai bước hơn cũng bày một chậu than, như vậy, Túc Dạ đứng ở trước mặt Lãnh Triệt cảm thấy có chút khô nóng.

"Gia, Vương phi cứ như vậy xử trí Âm phu nhân, sợ Lý đại nhân sẽ quy hàng Thanh vương." Hôm nay Túc Dạ đến Ngõa Phủ Lôi Minh, chủ yếu là hướng Lãnh Triệt bẩm báo việc trong phủ, đợi hắn đem sự tình bẩm báo hoàn tất, mới phát biểu giải thích của mình, "Gia, hiện nay có thể phải làm những gì? Hay là gia muốn nhẹ nhàng xử trí Âm phu nhân?"

"Vương phi xử trí không sai, ta không cần xử trí khác." Lãnh Triệt không có ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, chỉ là cầm bút lông trong tay đưa đến bên nghiên mực, lại tiếp tục viết, khẩu khí lãnh lạnh nhạt đạm, "Về phần Lý Danh, ta vốn là xem không vào mắt, hắn có hướng ai liên do hắn, bằng hắn cũng không tạo được sóng gió gì."

"Vâng, gia Túc Dạ dừng một chút, mới tiếp tục nói, "Gia, ban đêm thủ lão hướng Túc Dạ kêu ca, nói ban đêm mắt mở trừng trừng nhìn trộm vào vương phủ lại không quản, trong lòng lão đại khó chịu, đặc biệt thỉnh Túc Dạ tới hỏi gia, mệnh lệnh có thể thay đổi không?"

Đều là người từng chịu ân của gia, làm sao có thể trơ mắt nhìn có người đến vương phủ tác loạn lại không thể chân chính quản, ai có thể nhẫn nhịn được? Hắn cũng giống vậy, nếu không vì mệnh lệnh của gia, ai sẽ phân minh để tiểu nhân như Vương Thăng còn cần phải làm bộ không nhìn thấy mà để hắn có thể vào phủ, thế nhưng hết lần này tới lần khác mệnh lệnh của gia không thể cãi được.

Nếu không có cái mệnh lệnh đó, gia sao tại để đồ rơi vào vị trí không có chút danh tiếng nào, thật đáng giận.

"Đi trở về nói với bọn họ, ta nói ra, chưa từng sửa."

"Vâng, gia, Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ vốn còn muốn nói thêm gì nữa, lại không có mở miệng nữa, mà là nhìn chung quanh thư phòng, mới nói, "Gia, có cần thêm một chậu than không?"

"Không cần, vậy được rồi." Tuy rằng có đến ba lò than nhưng vẫn là cảm thấy lạnh, nhưng lại cực tuyệt Túc Dạ, thân thể này hắn so với ai khác rõ ràng hơn hắn, suy nghĩ gì đó, sau đó đem bút lông đặt lên nghiên mực, lúc này mới giương mắt nhìn Túc Dạ, "Bắt quá Vương phi chính lý như vậy, màu đông này sẽ không có người sắp đặt người bên cạnh ta nữa."

Mâu tử mê người đen kịt rồi lại thanh linh, Lãnh Triệt nhàn nhạt hai tròng mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, khẩu khí lạnh nhạt nói: "Có điều tra ra được

Nghiêm Vô Ly là người thế nào?"

"Hỏi gia, chỉ biết hần là người trong lòng của Vương phi, còn lại, còn chưa tra được, có thể xem thái độ của Vương phi đối với hần, lại không giống như là người trong lòng, cứ như người lạ." Thời gian đang nói đến Nghiêm Vô Ly, trong mắt của Túc Dạ lộ vẻ chán ghét cùng phòng bị, "Gia, không thể để người này đến gần Vương phi, tóm lại sẽ liên lụy đến danh tiếng của gia."

"Danh tiếng vốn là vật ngoài thân, ta không ở quan tâm." Lãnh Triệt hơi nheo mắt lại, Túc Dạ lập tức ngửi được khí tức nguy hiểm, "Lại tiếp tục tra, tra đến khi biết được Nghiêm Vô Ly đến tốt cùng là người nào." Nhất định là người của người nào đó đến theo dõi hần, bằng không, tuyệt đối không có người tính kế hần.

"Vâng, Túc Dạ tuân mệnh."

"Nếu là vô sự, liền đến tiền viện thôi." Lãnh Triệt một lần nữa chấp bút, buông thả mí mắt.

"Gia, hiện nay là mùa đông, toàn bộ đại lục đều lãnh hàn, chiến sự biên quan tạm ngừng, quốc nội cũng tạm vô sự, gia không cần tự mình để ý việc này, Vương Thượng năm nay cũng đến rồi lễ đội quan rồi (Luna: có lẽ là lễ dâng quan), gia người hãy để cho Vương Thượng tự mình để ý những việc vặt này đi thôi, thân thể của ngài vào mùa đông..." Túc Dạ vốn không muốn nói nhiều, nhưng khi nhìn đến mặt mũi tái nhợt của Lãnh Triệt, vẫn là không nhận được khuyên nhủ, lại không biết lời chưa nói còn hết, liền bị Lãnh Triệt cắt đứt.

"Lui ra!" Lãnh Triệt không có ngừng đầu, âm thanh cũng không lớn, cũng uy nghiêm mười phần, tâm trạng của Túc Dạ thở dài một hơi, rồi thi lễ lui xuống, cũng không quên cài cửa.

Lãnh Triệt nhìn giấy Tuyên trước mặt tay run lên rồi hạ bút xuống viết từng chữ, viết xong liền đem hơn nửa phần giấy Tuyên Thành nắm lên, đưa giấy trong lòng bàn tay đến chậu than đốt sạch sẽ, viết một lần nữa.

Thiên hạ này, không ai chân chính lý giải được hần, từ trước không có, hôm nay không có, tương lai, nhất định cũng không có.

Một chỗ khác, chính là một phòng kiểu điển.

Sa mòng trưởng, hương lượn lờ, tiếng rên rỉ triền miên liên tiếp, xuyên thấu qua sa mòng trưởng, mơ hồ có thể nhìn thấy trên giường hẹp hai người đang đầy mồ hôi, nam tử găm nhẹ, nữ tử thờ gấp, nghe được tiếng này Nghiêm Vô Ly đợi trước sa trưởng huyết mạch sôi sục, lại càng ép mình trấn định hơn, khó lưu lại, nhưng cũng không rời khỏi được.

Chợt nghe được nam tử sau sa trưởng không kiềm chế được găm nhẹ, nữ tử vang lên tiếng gọi thấu xương, sa trưởng thờ bình thường khiến người khác chịu không nổi thanh âm hoan ái, mà Nghiêm Vô Ly ở trước sa trưởng buộc chặt lòng cũng không vì vậy mà thư giãn, ngược lại nín càng chặt hơn.

"Người đến." Sau sa trưởng âm thanh của nam tử truyền đến, cũng lạnh lẽo, tiện đà truyền đến âm thanh nam tử xuống giường mặc y phục.

"Gia..." Nữ tử kiểu tích tích âm thanh truyền đến.

Giọng nam vang ra, liền có hai hắc y nhân từ ngoài phòng đi đến, cúi đầu đứng ở trước sa trưởng chờ nam tử hạ lệnh.

"Người nữ nhân này tặng cho các người hưởng dụng." Nam tử dứt lời, không nhìn nữ tử phía sau trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhãn thần không tin tưởng, vén rèm lên đi ra.

"Gia..." Nữ tử duỗi tay muốn kéo nam tử, chỉ đụng được ống tay áo của nam tử.

Tại sao nàng có thể tin tưởng, một khắc trước còn khen thân thể của nàng tuyệt vời thế nào, giờ khắc này liền đem nàng tặng người khác? Mà lại còn là hai tên sai vật lập tức vui vẻ, lập tức xốc sa trưởng lên đem nữ tử thân trần như nhộng từ trên giường kéo xuống.

"Gia! Tiểu nữ tử van cầu người! Tiểu nữ tử không cầu ở lại bên người, chỉ cầu gia có thể để cho tiểu nữ tử rời khỏi!" Lúc nữ tử nhìn đến khuôn mặt hèn mọn của hai gã sai vật, tâm thần kích động, kêu khóc quý bài hướng về phía nam tử, hoàn toàn không để ý thân thể của chính mình bị bao nhiêu người nhìn.

"Nhanh lên mang đi!" Nam tử cách bàn ngồi đối diện Nghiêm Vô Ly, vạt áo khoác, lộ ra da thịt trắng nõn, nghe được âm thanh của nữ tử kêu to, chán ghét nhíu mày.

"Vâng! Vâng!" Gã sai vật vội vã đáp, sau đó không nhìn nữ tử giãy giụa nữa mà dùng chân đem thân thể của nàng bao lấy, sau đó khiêng lên vai, vội vàng rời khỏi.

Nghiêm Vô Ly cũng là cau mày, hần vốn định lên tiếng ngăn lại, thế nhưng hần minh bạch, bất luận hần nói gì đi nữa, cũng không thể thay đổi quyết định của chủ thượng, chủ thượng có đam mê như vậy, chơi qua nữ nhân lại để thù hạ chà đạp, mà mỗi lần chơi xong một nữ nhân, sẽ gọi hần ở ngoài sa trưởng, sau đó, hầu hạ hần tắm.

(Luna: ghét đám bệnh hoạn này ghê)

Chủ thượng còn có sạch sẽ, y phục người khác chạm qua sẽ không mặc nữa, chơi đùa nữ nhân xong sẽ ngâm mình một canh giờ, phảng phất là cứ như sợ mình rửa không sạch vậy.

(Luna: Dịch đến đây ưạ gan với tên biến thái dễ sợ. Làm như vân thân sạch sẽ lắm vậy.)

"Vô Ly, đến, hầu hạ ta tắm." Đội nữ tử bị khiêng đi, nam tử đứng dậy bước đến thùng tắm đầy nước nóng, cởi bỏ y phục liền vào ngồi trong thùng nước, Nghiêm Vô Ly ở phía sau vì hấn kỳ lưng.

"Vô Ly, nghe nói ngươi đêm qua lại đi tìm nữ nhân bản kia?" Hai tay của nam tử đặt lên thành thùng, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ sự hầu hạ của Nghiêm Vô Ly, hồi cực kỳ thờ ơ, cũng khiến cho tay của Nghiêm Vô Ly cứng đờ.

"Vâng." Nghiêm Vô Ly không dám nói dối, bởi vì một việc hấn làm, đều chạy không khỏi hai mắt của chủ thượng, tựa như lần trước, hấn thật muốn cùng Nhu nhi cao bay xa chạy vậy.

"Vô Ly, lẽ nào ngươi thực sự yêu nàng?" Nam tử nhàn nhạt hỏi.

"Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chỉ vâng theo mệnh lệnh của chủ thượng, không dám có tâm tư nào khác." Nghiêm Vô Ly lập tức đau tâm nói láo.

"Tốt nhất là như vậy." Nam tử bỗng nhiên xoay người, nước quanh thân rung động, sau đó hai tay đặt lên cổ của Nghiêm Vô Ly, môi kề sát bên tai hấn, quỳ mị nói, "Nếu không, ta không xác thực đảm bảo bản thân còn có thể hay không hết lòng tuân thủ chuyện đã đáp ứng ngươi, ngươi biết, lấy tính mệnh của một người đối với ta mà nói, dễ như trở bàn tay."

Dứt lời nam tử tà mị cười, buông lỏng cổ của Nghiêm Vô Ly ra, xoay người sang chỗ khác, như trước đưa lưng về phía Nghiêm Vô Ly, "Còn có, không có mệnh lệnh của ta, ngươi không được tự ý hành động."

"Vâng." Nghiêm Vô Ly trả lời cứng ngắt, đáy lòng muốn phản kháng, nói ra miệng cũng là vâng theo.

"Mấy ngày nữa chính là sinh nhật thánh thượng, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho nữ nhân kia ngươi để ý đi tham gia thọ yến của thánh thượng." Nam tử cảm thụ được tay của Nghiêm Vô Ly trên lưng mình bỗng nhiên run lên, đáy mắt lộ vẻ hàn quang, khẩu khí thờ ơ, "Có muốn hay không nhìn nàng ngày ấy xấu mặt thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đồ ngộ sinh nhân

Editor: Luna Huang

Nói là xử trí Lý An Âm, Ôn Nhan rốt cục cũng ngửi được mùi nguy hiểm trên người Ôn Nhu, nàng luôn cảm thấy Ôn Nhu không phải là không biết nàng cũng tham dự vào trong đó, về phần vì sao không có đem nàng ra xử trí, nàng không rõ, cho nên thu hồi đại ý, cẩn thận hầu hạ Ôn Nhu.

Lại một lần nữa mưu kế giết gà dọa khỉ hiệu quả, nếu không Ôn Nhan cũng không thuận theo, ngay cả Vương Như Mẫn cùng Tống Từ Khiết cũng mỗi ngày Yên Thủy các thỉnh an, trong lòng Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, nhưng cũng kiên trì chu toàn ứng phó những người này.

Về phần Ôn Nhan, nàng không phải là không biết nàng an cái tâm gì, chỉ là giữ lại nàng còn có chỗ dùng khác mà thôi, nếu không, nàng há có thể dung túng cho một kẻ ăn cây táo, rào cây sung như vậy ở lại bên cạnh mình.

Xử trí Lý An Âm, đoạn này thời gian cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh, cũng đúng lúc là rảnh rồi, nàng hảo hảo hảo hảo nghiên cứu chút y thư.

Chỉ là ——

"Vương phi, người phân phó xiêm y phải làm đều đã làm xong, hiện tại muốn xem một chút không?" Ôn Nhu đang ở trước bàn đọc sách, Duẫn nhi ôm y sam ngập tràn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Liếc mắt nhìn Duẫn nhi, Ôn Nhu đem cuốn sách cầm trong tay buông xuống, gật đầu: "Đem đến phòng đi, hiện tại ta liền nhìn một cái."

Đến phòng, Ôn Nhu nhìn xiêm y, sau đó trút y phục trên người ra, cầm lấy bộ màu trắng ở giữa khoác vào, mới phân phó Duẫn nhi cũng từ đó tòng một kiện khác để thay.

Đội mặc xong y phục, Ôn Nhu đứng ở trước gương đồng, nhìn bản thân trong gương đồng một thân nam trang, hài lòng gật đầu, tuy rằng nàng vẫn không tin chuyện nam vẫn nữ trang (Luna: mình cảm thấy có chút sai sai nhưng mà tác giả ghi là 男扮女装 không thể sửa được), bởi vì nàng cảm thấy người nhìn không ra nữ giả nam trang đều là người mù, bằng không tại sao lại người ta chỉ cần thay đổi một kiện nam trang đã đem người ta cho rằng là nam tử, thế nhưng nàng lại tin tưởng tục lệ của thời cổ nữ tử không thích hợp xuất đầu lộ diện, cho nên vì để tránh cho miệng lưỡi người khác, nàng vẫn là chọn một bộ nam trang xuất môn, ăn mặc như vậy so với trang phục của phụ nhân đồ làm người khác chú ý một chút.

"Vương phi, người phải xuất môn, có thể ngồi nhuyển kiệu, vì sao phải vẫn nam trang?" Duẫn nhi đã thay xong nam trang đi tới trước mặt Ôn Nhu, thay nàng sửa sang lại sửa sang lại, không hiểu hỏi.

"Bản thân đi một chút, không cần ngồi nhuyển kiệu." Nàng vẫn tương đối tin hai chân của mình.

"Thế nhưng, Vương phi, như vậy nếu để cho đại quân sự Túc Dạ biết, sẽ ——" Duẫn nhi lời còn chưa nói hết đã bị Ôn Nhu cắt đứt.

"Chân ở trên người của ta, đại quân sự không có quyền quản." Vạn sự đều giảng quy củ, thực sự là cái thời đại này phiền chết người rồi.

Duẫn nhi cầm nín, không nói thêm nữa, sau đó cẩn thận đi theo phía sau Ôn Nhu, bước nhanh đến đại môn của vương phủ.

Vì sự kiện của Tô tử cùng Lý An Âm, thủ vệ đại môn của vương phủ không dám đối với Ôn Nhu có ngăn cản, Ôn Nhu xuất môn trái lại rất thuận lợi.

Lần xuất môn này, là Ôn Nhu muốn đích thân đi tìm một chút dược liệu, hảo hảo chế biến ra thuốc của nàng, nhưng khi nàng nhìn thấy phố xá cổ kính tấp nập nhộn nhịp, vẫn là bị chấn kinh rồi, đồng thời tán thán tài nghệ của cổ nhân, cũng ca ngợi sự tao nhã của Đại Di.

Đối mặt với hàng hóa quý hiếm, đường phố đan xen nhau, trong lòng Ôn Nhu ca ngợi cùng hưng phấn, bởi vì không biết đường, mà Duẫn nhi cũng cực hiếm được ít đi ra ngoài, hai người rất nhanh hóa vào đám người, chậm rãi dời bước, cảm thụ phong tình thời cổ, cũng chậm rãi tìm thuốc.

Đi tới đi lui, Ôn Nhu bị một người đụng phải, suy nghĩ sâu xa cùng xúc giác khiến cho nàng lập tức cảm thụ được tay của đối phương tay của đối phương đang lực lợi bên hông của nàng, trong nháy mắt đối phương ở sát bên người mà qua, Ôn Nhu nhanh chóng nghiêng người sang, bỗng nhiên bắt được cổ tay của đối phương!

"Người —— người làm gì?" Kẻ cắp không nghĩ tới tay của mình cứ nhiên lại bị bắt được, không khỏi kinh ngạc, nguyên bản nhân thần hoảng sợ nhưng khi nhìn đến đối phương cứ nhiên là một tiểu sinh mặt trắng liền lập tức tiêu tán, lập tức thay vào đó là thần tình dữ tợn, "Tiểu tử ngươi từ đâu đến! Lại dám bắt tay của lão tử! Có phải chán sống rồi hay không? Còn không mau buông tay?"

Cứ nhiên bị tiểu sinh mặt trắng bắt được, truyền ra ngoài còn không bị người cười cả đời?

"Thả ngươi có thể, đem đồ của ngươi trộm được giao ra đây." Đe dọa nàng? Thực sự là cười đến rụng răng.

"Ngươi nói lão tử trộm cái gì?" Hắn cũng không tin tiểu sinh mặt trắng này có thể thắng được hắn, nếu như trị được hắn, hắn nhiều năm lần lộn như vậy, huống chi, ở phía sau hắn còn có người chống! Không sợ tiểu tử này không buông tay? "Lão tử nói lại lần nữa xem nói lại lần nữa xem, cấp lão tử buông tay! Nếu không lão tử liền không khách khí!"

"Ta cũng nói lại lần nữa, đem đồ của ngươi trộm được giao ra." Lúc nói chuyện, Ôn Nhu tăng thêm lực đạo.

Kẻ cắp không ngờ rằng đối phương chỉ là tiểu sinh mặt trắng cứ nhiên sẽ có khí lực lớn như vậy, tay nắm mạnh khiến hắn đau đến tận xương tủy, nếu như còn không buông tay, cổ tay của hắn có thể nghĩ là sẽ bị bít bóp nát, nhưng là vì mặt mũi, hắn vẫn hung thần ác sát nói: "Con mẹ nó ở đâu ra ranh con này! Nếu còn không buông tay liền đừng trách lão tử!"

Kẻ cắp dứt lời, mắt thấy Ôn Nhu vẫn là không có dấu hiệu buông tay, nhất thời trong cơn giận dữ, lập tức từ trong lòng móc ra chủy thủ hướng Ôn Nhu đâm tới!

Chút tài mọn! Tâm trạng của tâm trạng vẫn là cười nhạt, muốn né tránh, lại không biết từ đâu có một cánh tay che ở trước người của nàng, đúng là muốn thay nàng ngăn trở chủy thủ!

"Tiểu huynh đệ cẩn thận!" Nghe được thanh âm của xé rách lụa, đồng thời vang lên một giọng nam xa lạ.

Trong lòng Ôn Nhu vừa mống ở đâu ra đồ con lợn, một bên trọng trọng đánh tay của tên trộm, kẻ cắp ăn đau, vội vã buông lỏng tay ra, chủy thủ rơi xuống, xung quanh vội vã có người bắt đầu bắt kẻ cắp.

"Tiểu huynh đệ có thể có thụ thương?" Nam tử xa lạ dùng tay kia che vết thương bị chủy thủ đâm trên tay, xấu hổ cười nói, "Kẻ cắp bây giờ rất tàn nhẫn, ban ngày ban mặt lại cũng dám đâm thương người."

Chế phục kẻ cắp, lúc này Ôn Nhu mới chú ý tới nam tử "Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ." Khi nhìn đến nam tử trong nháy mắt, Ôn Nhu giật mình, nét mặt lại không có biểu hiện ra ngoài.

Nàng thật không ngờ, trên đời này còn có người có dung mạo có thể cùng Bạch vương Lĩnh Triệt sánh ngang, mà nam tử ngu ngốc trước mặt này, lại vừa vận chính là người đó, nếu chỉ nói là đẹp, Lĩnh Triệt còn phần ngoại khí phóng phát như rời xa phạm trần, mà nam tử trước, lại có một phần thần thiện, sin ở trần thế nhưng lại không nhiễm một chút bụi trần.

"Đa Tạ huynh đài cứu giúp." Kỳ thực nàng càng muốn càng muốn, nếu là không có người ngu ngốc chặn ngang một cước, nàng đã có thể dễ dàng chế phục kẻ cắp kia rồi, hà tất người ở đây bị thương, nhưng là muốn nghĩ lại, nàng lại không nói ra miệng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, một người đẹp như vậy, lại có đầu óc ngu xuẩn như thế, đỡ một dao, thực sự giống y như kịch trên TV thường nhắc đến, thật đem nàng xem là nam tử rồi.

"Tiểu huynh đệ không bị thương là tốt, thế nào lại nói đa tạ." Nam tử trái lại khiêm tốn, trong vô hình cho Ôn Nhu một cái hảo cảm, chỉ là nàng chưa bao giờ một người quan tâm, hiện tại cũng giống vậy.

"Huynh đài phần nhân tình này tại hạ nhớ kỹ, tại hạ chưa bao giờ nợ nhân tình của người khác, không biết huynh đài muốn tại hạ báo đáp thế nào?" Bình thủy bất tương phùng, nàng không muốn nợ nhân tình của bất luận kẻ nào.

"Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói tạ ơn, nói chi là báo đáp." Nam tử cự tuyệt Ôn Nhu.

"Tại hạ chưa bao giờ thiếu nhân tình của người khác." Ôn Nhu lập lại một lần nữa.

"Nếu tiểu huynh đệ nhất định phải báo đáp, ta hiện nay nghĩ không ra muốn báo đáp bất luận cái gì, không bằng tiểu huynh đệ trước nợ ta phần nhân tình này, ngày sau có gặp lại, ta lại hướng tiểu huynh đệ đòi phần nhân tình này cũng không muộn." Nam tử mỉm cười, nụ cười nhân nhật khiến cho người nhìn thấy lòng say.

"Như vậy cũng tốt, vậy tại hạ liền không chiếu cố nhiều hơn rồi, nếu có tái kiến, nhất định sẽ hoàn lại phần ân tình này cho huynh đài, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước, cáo từ." Dứt lời, không làm bất kỳ thứ gì nữa, mang theo Duẫn nhi đi.

Đội Ôn Nhu đi rồi, mới có một nam tử hạt y(Luna: áo màu cà phê) vội vã chạy đến trước mặt nam tử, thần sắc lo âu nhìn vết thương trên cánh tay của nam tử, một bên đưa nam tử dẫn hướng trà lâu đối diện, một bên không hiểu nói: "Công tử, rõ ràng có thể không cần đỡ dao, vì sao lại muốn đưa cánh tay đi đỡ, vì sao phải giúp Bạch vương phi?"

"Không có lý do gì, muốn giúp liền giúp thôi." Nam tử cũng không thêm để ý đến vết thương trên tay mình chút nào, nhìn thoáng qua phương hướng Ôn Nhu rời đi, cười khẽ nói, một vết thương nhỏ đối được sự báo đáp của một người, thế nào cũng là hần lờ rồi, ngày sau, bọn họ chắc chắn có ngày gặp lại.

"Công tử, người đang chờ trên lầu, có thể người hiện tại bị thương, cần phải băng bó trước?" Hạt y nam tử quan tâm nói.

"Không cần." Nam tử lắc đầu, "Đi lên lầu thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Lộ kiến bất bình

Editor: Luna Huang

Đội Ôn Nhu đi từ được đường ra, trong lòng Duẫn nhi ôm nhữ gói thuốc lớn nhỏ, hai tay cũng xách đầy thuốc, đoán giờ cũng đã là giờ Thân rồi, Duẫn nhi nhỏ giọng nhắc nhở: "Vương... Công tử, giờ Thân rồi, chúng ta nên trở về rồi."

"Ân, về thôi." Dược liệu muốn mua cũng đều mua đủ rồi, nên trở về thôi.

Phủ đệ của Bạch vương phủ cách xa phố xá sầm uất, cho nên hồi phủ tất phải đi ngang qua đường ít người, Ôn Nhu không phải là người thích náo nhiệt, trên phố xá đi vòng vo một ngày, bị tiếng động lớn tiếng huyền nào có chút phiền não, nên có ý chọn một đường đi ít người nhất hồi phủ.

"Đứng lại ——!" Đột nhiên, nơi khúc quanh phía trước truyền đến một trận mắng chửi, Ôn Nhu liền nhìn thấy một người già y phục lam lũ, cả người ô bản hướng phía nàng khấp khểnh chạy tới, từ chân hắc của hắn có thể nhìn ra được, chân trái của hắn hành động bất tiện, mà phía sau nàng cách đó không xa, còn có hai nam tử trung niên mặt đầy nén giận ý, vừa đuổi theo người già đó, trong miệng còn mắng, "Lão già kia! Mau đứng lại cho lão tử! Nếu không lão tử đánh chết ngươi!"

(Luna: Dừng lại mới là bị đánh chết.)

Nhìn thấy một màn này, Ôn Nhu không khỏi nhíu mày, dẫu gì cũng là đệ đồ của Đại Di, hệ thống trị an cư nhiên không dám khen tặng như vậy, đầu tiên là sự kiện trộm vật giữa quang thiên hóa nhật, còn có trước mắt sự kiện loạn xạ bất minh, tóm lại không phải là chuyện tốt, không muốn xen vào việc của người khác, Ôn Nhu tránh sang một bên, để đường trống, để cho bọn họ nháo đi.

Đã chọn đường ít người đi lại, thế mà vẫn có cãi nhau âm ỉ, thực sự là xuất môn khiến cho người khác cảm thấy không an ninh cho lắm.

"Lão già kia! Xem ngươi còn chạy nữa không?" Ngay bên cạnh thân Ôn Nhu, hai nam tử bắt được lão nhân nhếch nhác, một tên nam tử trong đó giờ một cước đạp lên đầu gối của lão nhân, lão nhân ăn đau, lập tức quỳ trên mặt đất, nam tử mắng nữa: "Mau đưa vật ngươi đang cất giấu ra đây! Không nhìn được có phải hay không?"

Mi tâm của Ôn Nhu đích càng ninh chặt một phần, tâm trạng phiền não càng nhiều một phần, cước bộ tiếp tục đi về phía trước, không có bất kỳ dấu hiệu muốn dừng lại.

"Không nghĩ tới lão gia hỏa này què một chân mà còn có thể chạy nhanh như vậy!" Nam tử lên thêm một cước đạp xuống thắt lưng của lão nhân, về mặt chán ghét, lão nhân chịu đau, cuộn mình trên mặt đất.

"Không quan tâm hẳn nhiều như vậy, trước đánh hẳn một trận, để xem hẳn có nói hay không!" Dứt lời, hai người vén tay áo lên, vung nắm đấm như là sẽ đánh lên trên thân của lão nhân.

"Dừng tay ——!" Duẫn nhi không thể chịu đựng được không thể chịu đựng được hai đại nam nhân thân thể cường tráng khi dễ một lão nhân tay trái gà không chặt, cũng không quản mình có thể kháng cự được hai nam nhân không, không chút suy nghĩ liền vọt tới trước mặt lão nhân, dang hai cánh tay vì lão nhân ngăn đỡ, trợn mắt, "Hai người các ngươi là đại nam nhân khi dễ một lão nhân! Các ngươi không cảm thấy đáng thẹn sao?"

Nhưng mà, bởi vì Duẫn nhi dang hai cánh tay, thuốc trong lòng nàng rơi hết xuống đất, nàng cũng không kịp nghĩ là mình về phủ sẽ bị Vương phi trách, chỉ muốn bảo vệ lão nhân sau lưng.

"Ha ha ha, đại ca, xem, nữ nhân a." Duẫn nhi đột nhiên xuất hiện thành công cản trở quả đấm của nam tử, đổi lại nhấn lấy ánh mắt hèn mọn của nam tử, quả đấm của nam tử lập tức buông ra, vươn tay muốn nắm lấy cổ của Duẫn nhi, lại bị Duẫn nhi tát cho một cái.

"Nữ nhân có cá tính như vậy, gia thích." Đại ca bị Duẫn nhi đánh, hèn mọn liếm miệng một cái, "Nữ giả nam trang, gia cũng thích, chỉ bất quá xen vào việc của người khác, điểm ấy, gia không thích, đại gia xử lý xong lão đầu này, trở lại hảo hảo thương người."

"Đại ca" Hướng nam tử bên cạnh nói nhỏ, tiến lên sắp bắt được Duẫn nhi, nhưng mà hẳn còn chưa kịp ra tay, hai người liền trúng hai cái tát, không khỏi cả kinh nói, "Ai chán sống dám đánh lão tử!"

Ôn Nhu lạnh mắt nhìn hai nam tử không biết trời cao đất rộng trước mặt cách đó vài bước đó hơn, thối thối tay của mình, bất quá là cách không tặng cho mỗi người bọn họ một cái tát, đánh bọn họ, nàng còn ngại ô uế ô uế tay nàng, nếu không phải Duẫn nhi chặn ngang việc này, nàng còn lười ra tay.

Hai nam tử chịu phải một trận kinh ngạc, tiện đà trong cơn giận dữ, nhìn nhau, hướng Ôn Nhu đánh đến, "Trước xử lý hai nữ nhân này sau mới đi xử lý lão già kia!"

Thế nhưng, hai người kia đến một bước cũng chưa kịp, chỉ thấy bóng dáng của Ôn Nhu khẽ động, còn không kịp thấy rõ động tác của nàng, hai nam tử liền ầm ầm ngã xuống đất, lúc mắt thấy thân thể của hai người bọn họ rơi trên gói thuốc, Ôn Nhu thật nhanh thêm một cước lên ngực của hai người, hai người liền trở mình, thân bám một mảnh bụi bặm, hai người nhất đi.

Ôn Nhu đảo mắt nhìn gói thuốc rơi tán lác đầy đất, nhãn thần lạnh lùng, nếu để cho đồ đó đụng tới những gói thuốc này, những gói thuốc này còn là dùng bạc cùng thời gian để mua, chẳng phải là lãng phí thời gian của nàng sao?

"Công tử... Đa tạ công tử cứu ra tay cứu lão nhân gia này!" Duẫn nhi thật không ngờ Ôn Nhu sẽ ra tay, càng không nghĩ tới nàng gặp phải hai tên lưu manh này sẽ có kết quả như thế nào, càng không nghĩ đến chủ tử của nàng sẽ lợi hại như vậy, cư nhiên có thể dùng tay không đánh mà không cần tốn nhiều sức liền giải quyết hai tên khổng cuồng kia, một bên khom lưng nói cảm ơn nói đa tạ, một bên khom người nhặt gói thuốc trên mặt đất lên.

"Duẫn nhi, đem bạc vụn trên người người đưa cho lão nhân gia, đi." Nàng không phải người thiện tâm, chuyện gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ nàng không muốn làm, vô điều kiện giúp đỡ một người bình thủy tương phùng nàng cũng không thích làm, cho nên du đôi mắt với lão nhân đáng thương trước mắt này, nàng cũng sẽ không quá quan tâm, để lại cho hẳn chút đã là nàng vô điều kiện làm việc thiện rồi, "Ta ra tay, làm không muốn thuốc bị dơ."

"Công tử, thế nhưng... Thế nhưng lão nhân này đã bị thương!" Duẫn nhi nghe nói Ôn Nhu kêu nàng đi, cả kinh nhìn Ôn Nhu một chút, lại lo âu nhìn lão nhân một chút.

Chỉ thấy lão nhân khó khăn giật giật thân thể, Duẫn nhi lập tức đem gói thuốc trong tay buông xuống, vội vã đỡ lão nhân, quan tâm nói: "Lão nhân gia người có khỏe không?"

"Khụ khụ... Đa tạ tiểu cô nương ra tay xuất thủ cứu giúp... Lão phu, vô cùng cảm kích..." Lão nhân chậm rãi đứng lên dưới sự giúp đỡ của Duẫn nhi, khàn giọng nói tạ ơn.

"Lão nhân gia, người muốn chính là công tử nhà ta, không phải ta." Duẫn nhi vội vã giải thích, "Nếu công tử không xuất thủ giúp một tay, ta cũng đỡ không được hai kẻ xấu này."

Duẫn nhi nói xong, rồi lập tức lấy túi tiền bên hông, đổ ra một chút bạc vụn, nhét vào tay của lão nhân, "Lão nhân gia, đây là chút bạc vụn, công tử cho người, người thu cất đi."

"Đa tạ công tử." Lão nhân còng lưng, thành tâm tạ ơn, mà lúc hẳn ngẩng đầu, nhìn đến mặt lạnh của Ôn Nhu trước mắt, bỗng nhiên con ngươi trợn tròn, cả người run rẩy, bạc trong lòng bàn tay đều rơi xuống đất.

"Lão nhân gia người làm sao vậy?" Duẫn nhi quan tâm hỏi.

Nhưng mà lão nhân không trả lời Duẫn nhi, chỉ là yên lặng nhìn Ôn Nhu, run giọng hỏi: "Công, công tử là Trần Quốc Công phủ Trần Quốc Công phủ đại tiểu thư Ôn gia?" Mi tâm của nàng có điểm chu sa, thiên hạ không có người nào, hẳn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Ôn Nhu nhìn lão nhân, nghe được câu hỏi của lão nhân, tâm trạng cũng lấy làm kinh hãi, trong trí nhớ của Ôn Nhu, chưa từng xuất hiện người này, đến

tốt cùng vì sao thấy nàng sẽ kích động như vậy?

Thế nhưng nhìn hần không có bất kỳ ác ý gì, Ôn Nhu cũng không cố kỵ, liền khẽ gật đầu.

Đột nhiên lão nhân ở trước mặt Ôn Nhu trọng trọng quỳ xuống, càng làm cho Ôn Nhu cảm thấy cả kinh.

"Lão gia! Lão nô rốt cục có thể nhìn thấy tiểu thư!" Lão nhân ngửa mặt lên trời thở phào, bỗng dung lệ trào ra, khàn khàn giọng khuôn mặt khẽ run, nhưng đáy mắt xuất hiện ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thủy trì tiểu nhân

Editor: Luna Huang

Dưới ánh nến, Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh bàn, lau chùi ám tiễn tinh xảo, nhìn mấy mũi tên sáng bóng, trong con ngói của Ôn Nhu lộ vẻ tức sát, phảng phất đáy lòng có một trận hỏa đang mãnh liệt thiêu đốt, ánh mắt của Ôn Nhu tức sát (Luna: nghiêm túc + tàn sát) nhưng sâu tận trong cùng lại là hần ý.

Chó heo cũng không thèm ăn! Mâu quang của Ôn Nhu rùng mình, lúc mũi tên bay ra khỏi tay áo, như gió vừng vàng dán vào trên cây cột trong phòng.

"Duẩn nhi, lấy tên xuống." Nếu dùng vật trân quý như thế trừng trị cái thứ chó heo cũng không thèm ăn kia, thật đúng là làm bản ám tiễn trân quý này.

Ôn Nhu nhận lấy mũi tên Duẩn nhi nhỏ xuống từ cây cột, một lần nữa trang bị lên cung, lạnh lùng nói: "Đi lấy trường tiên đến đây cho ta, muốn đánh cái loại này, nếu là trong phủ không có, phải đi nói cùng đại quân sự, tối nay tất tìm cho ra trường tiên cho ta, sáng mai ta cần."

"Vâng, Vương phi."

Vốn còn muốn để cho đám tiểu nhân vô si kia sáng khoái mấy ngày, xem ra vẫn là nàng không đủ ngoan độc, tức khắc thu thập mới là lựa chọn hàng đầu.

Cha ruột không tiếp nhận nàng, hảo, nàng còn không lạ gì thứ phụ thân chó heo không thèm ăn này!

Di nương hãm hại trưởng nữ trưởng nữ, hảo, nàng còn sống tốt hơn!

Thứ muội cướp đoạt nam nhân của trưởng tỷ, hảo, nàng tặng toàn bộ nam nhân trong Trấn Quốc Công phủ cho nàng!

Huống chi, bọn họ làm không chỉ là những thứ này, là ngay cả nàng cũng cảm thấy xấu xa, đến nàng cũng cảm thấy đó là hành vi lang tâm cầu phước! Nàng phải từ từ phải từ từ để cho bọn họ hưởng thụ nàng sẽ tặng cho các nàng "Cuộc sống tốt!"

Ngày mai.

Túc Dạ đem trường tiên gần bò đưa đến trong tay Ôn Nhu, cúi đầu hỏi: "Túc Dạ cả gan xin hỏi, không biết Vương phi muốn dùng trường tiên để làm gì?"

"Làm gì?" Ôn Nhu tiếp nhận trường tiên, trầm trầm khuynh hướng cảm xúc để cho nàng rất là thoải mái, đáy mắt cười, phản vấn, "Đại quân sự cho rằng lấy trường tiên này có thể làm gì?"

Nắm chuôi, Ôn Nhu cầm trường tiên trong tay, sau đó cố sức quật đến trên giàn hoa, theo sát một tiếng "Ba", giàn trồng hoa từ đó gãy mất, bình sứ thanh hoa trên cái giá rơi trên mặt đất, mảnh vỡ văng đầy đất.

Mỉ tâm của Túc Dạ cau lại, tâm trạng lấy làm kinh hãi, Vương phi lại đem bình hoa làm vỡ đi! Đồi thành thường nhân, muốn sử dụng trường tiên đã việc khó rồi, chớ nói chi là đem lực đạo truyền vào trường tiên sau đó lại xuất thủ, nhưng là đã từng thấy bản lĩnh của Vương phi đến Ngõa Phủ Lôi Minh, hần sẽ không lại thất kinh nữa, gia nói đúng, ngày sau Vương phi nhất định có làm nhiều việc khiến hần phải giật mình.

"Roi tốt." Ôn Nhu hài lòng thu roi, "Đại quân sự làm việc, quả thực không khiến người thất vọng, ngay cả cây roi nho nhỏ này, cũng có thể khiến ta hài lòng như vậy."

Đem roi cất xong nắm chặt tay, Ôn Nhu nhắc chân liền đi, "Duẩn nhi, chúng ta đi."

"Vương phi xin dừng bước." Túc Dạ luôn cảm thấy Ôn Nhu vô duyên vô cớ muốn lấy roi là chuyện tốt, rất sợ nàng làm chuyện gì đó khiến Bạch vương mất mặt, vội vã lên tiếng ngăn lại nói, "Không biết sáng sớm Vương phi đem trường tiên, là muốn đi đâu?"

"Ta hỏi Trấn Quốc Công phủ, đại quân sự nếu không yên tâm, có thể đi bẩm báo Vương gia." Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại không chút

do dự đi.

Túc Dạ còn chưa triển khai mi tâm lại chặt một phần, nhìn bóng lưng của Ôn Nhu rời đi, xoay người đến phương hướng của Ngõa Phủ Lôi Minh.

Trên mã xa, Ôn Nhu nhìn roi trong tay, nghĩ thầm nếu roi này có thêm gai, như thế này nhất định để mẫu nữ Triệu Yên Nhi thoải mái hơn một ít.

"Duẩn nhi, Lý bá đã an trí xong?"

"Hồi Vương phi, theo như Vương phi phân phó, tối hôm qua đã an trí xong, nô tỳ còn người đến chiếu cố, bảo chứng Lý bá thật tốt, Vương phi yên tâm đi." Duẩn nhi nhớ tới ngày hôm qua thấy trên người Lý bá đầy vết sẹo, tuy rằng đã là cũ, nhưng nhìn cũng có thể liên tưởng đến da tróc thịt bong lúc đó, không khỏi càng thêm đồng tình đối với Lý bá, không rõ rốt cuộc là ai cư nhiên có thể đối với một lão nhân xuống tay nặng như vậy, bất quá tất nhiên cùng với chuyện Vương phi hôm nay hỏi Trần Quốc Công phủ có liên quan.

Đến đại môn Trần Quốc Công phủ, Ôn Nhu nhìn mặt hai gia đình bắt kính, cười lạnh nói: "Đương gia người gì, liền nô tài loại đó, rõ ràng đem mắt người đổi thành mắt chó rồi."

"Nguyên Nhất Nguyên Nhi, không nhìn thấy hai nô tài bắt kính này sao, thay bốn Vương phi quản giáo bọn họ, để để cho bọn họ biết phải làm sao mới là một nô tài chân chính!" Ôn Nhu cười lạnh nhìn về mặt kính khùng không tin của hai gia đình, đoió ói hai gia đình phía sau mang từ Bạch vương phủ đến mà phân phó nói.

Chỉ nghe "Ba ba ba" Ba tiếng vỗ tay vang lên, Ôn Nhu cười vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đi đến nội viện.

Xem ra bình tĩnh không phải là chuyện tốt gì, đối với bọn hần đối với bọn hần, nàng không cần làm chuyện lên lút, nên quanh mình chính đại lộ mặt của bọn họ.

"Nhanh! Nhanh đi thông báo cho lão gia cùng phu nhân, nói đại tiểu thư đã trở về!" Một gã gia đình bị đánh nhìn Ôn Nhu mang theo người của nàng đi vào trong phủ, bụng gương mặt nóng hừng hực, lau chảy máu ở khóe miệng, hướng gia đình khác nói.

Chỉ thấy gia đình kia liền vội vàng gật đầu, cũng bùm mặt chạy vào chạy đi.

Bọn họ thế nào cũng nghĩ không thông, Ôn Nhu luôn luôn không như vậy, chưa bao giờ đem thái độ của thái độ để ở trong mắt, thế nào đột nhiên giống biến thành người khác vậy, lại có biểu tình khiến cho người sợ hãi nữa, rất giống lão Trần Quốc công từ lúc còn sống, hơn nữa lại còn dám đánh bọn họ! Thật không thể tin được!

(Luna: Hạ nhân mà làm thấy ghê luôn)

Mà lúc Ôn Nhu vào bên trong Trần Quốc Công phủ, không có đi chính sảnh, cũng không có đi tìm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, mà là thẳng đến Thẩm Tâm viện, ven đường gặp phải gia đình tỷ nữ, nhìn đến vẻ mặt tức sát của Ôn Nhu, đều sợ đến không dám tiến lên hành lễ, chỉ dám lén lút lùi sang hai bên.

Bọn họ cũng nghĩ không thông, đại tiểu thư không phải hai ngày trước mới quy ninh, sao hôm nay lại trở về, dựa theo tập tục, nữ nhi đã gả ra ngoài ba tháng mới được về nhà mẹ đẻ thăm viếng một lần, đại tiểu thư như thế đã trở về thực sự không hợp cấp bậc lễ nghĩa, huống chi, thần tình trên mặt của đại tiểu thư làm cho, căn bản cũng không giống đại tiểu thư.

Ôn Nhu dừng bước trước nguyệt môn của Thẩm Tâm viện, ngẩng đầu nhìn tám biển trên nguyệt môn, lập tức mang trường tiên trên tay đánh roi xuống tám biển nặng nề mà rơi xuống mặt đất, Ôn Nhu xuy một tiếng cười, đập lên tám biển khác ba chữ "Thẩm Tâm viện" bước vào trong viện.

"Vương phi! Người, không thể đi vào!" Có thị nữ nhìn thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên ngăn lại nói: "Đại tiểu thư từng phân phó, ngoại trừ lão gia cùng phu nhân, không có sự cho phép của nàng, bất luận kẻ nào đều không thể vào Thẩm Tâm viện, nếu không, nếu không nô tỳ chịu không nổi!"

"Đại tiểu thư? Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nhìn thị nữ ngăn cản nàng, cười lạnh nói, "Ta có thể nhớ rõ, trong Trần Quốc Công phủ chỉ có ta đây mới là đại tiểu thư, người đứng trước mặt ta gọi như vậy, vậy đại tiểu thư trong miệng người là ai?"

"Vương phi, đại, đại tiểu thư..." Thị nữ ngữ kết, bị Ôn Nhu làm cho nghẹn không biết nên nói thế nào cho phải.

"Còn có, các người dám hạ nhân này đều nhớ cho kỹ cho ta, phu nhân trong Trần Quốc Công phủ chỉ có một, chính là người đang được cung phụng trong từ đường." Đại tiểu thư? Phu nhân? Bằng các nàng cũng xứng sao?

"Còn không mau tránh ra? Đường của Vương phi người cũng dám cản sao?" Nguyên Nhất sau lưng Ôn Nhu liếc mắt thấy tiểu nha đầu còn dám cản trước mặt Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên đẩy ra, sau đó nhường đường cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu nắm thật chặt trường tiên trong tay, cười lạnh đi đến ở chỗ sâu trong viện.

Hôm nay, trước hết nàng làm cho các nàng ném thử "Ngon ngọt", cứ như vậy một lần đoạt từ các nàng, nàng cảm cũng thấy tiện nghi cho các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sơ trừng ôn tâm

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cứ như vậy xông vào Thẩm Tâm viện, trong đình viện thị nữ quét dọn muốn tiến lên ngăn cản, đều bị hung thần ác sát Nguyên Nhất Nguyên Nhị ngăn lại, Ôn Nhu nhìn tiêu lâu cách đó không xa, sau đó bước nhanh đến cửa phòng đóng chặt, chân phải đá một cước lên trên cửa, cửa phòng đóng chặt "Phanh" một tiếng liền mở ra.

"Ai?" Trong phòng truyền đến thanh âm của Ôn Tâm, lập tức mắng chửi, "Nô tài nào gan hùm mặt gấu dám quấy rầy thần của bốn công tử? Tiểu Hoàn Nhị Hoàn còn không mau sang đây?"

"Yêu, đây đã là giờ gì rồi, nhị muội muội lại còn không đứng dậy?" Hai tay ôm ở trước ngực Ôn Nhu từng bước đi đến giường của Ôn Tâm, khoe miệng nhếch lên tràn đầy trào phúng, "Đường đường là Trần Quốc công tử ngủ đến mặt trời lên cao còn chưa thức dậy, truyền ra ngoài không biết sẽ là dạng gì? Hoặc là truyền tới trong lỗ tai của Thanh Vương gia, sẽ lại là dạng gì?"

"Ôn Nhu?" Nghe được thanh âm của Ôn Nhu trong nháy mắt, Ôn Tâm còn cho là mình nghe lầm, đợi lúc hai mắt nhìn thấy Ôn Nhu, nàng mới phát mình nói sai, vội vã đổi giọng, dùng thanh âm cực ủy khuất nói, "Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ lúc nào đến đây? Cư nhiên cũng không phải người thông truyền một tiếng? Làm hại muội muội nháo xấu hổ như vậy."

Ôn Tâm nói, vẫn là ở trên giường, không có ý tứ xuống giường nghênh tiếp Ôn Nhu, trong lòng cũng cùng tức giận bốc lên, Ôn Nhu làm sao sẽ vào loại thời điểm này trở về? Như thế nào xông vào phòng ngủ của nàng? Trong sân viện thị nữ đều ăn phân sao? Cư nhiên không thông truyền?

"Thông truyền? Nếu để cho các nàng thông truyền, ta còn có thể lúc này xem được đáng đáp nhị muội muội vẫn chưa rời giường sao?" Ôn Nhu cười nhạt, thật tình không nghĩ ra chủ nhân của thân thể Ôn Nhu này sao có thể thua trong tay loại tay nữ nhân không vào mắt này.

"Đại tỷ tỷ..." Ôn Tâm cực ủy khuất, giống như là ủy khuất trăm triệu lần một dạng roi lệ, "Muội muội đêm qua ngủ không ngon, hôm nay mới ngủ đến lúc này, đại tỷ tỷ hay là xin thương xót, không nên giễu cợt muội muội..."

Hảo cho một xin thương xót, biến nàng nói thành ác nhân rồi, nàng thật tốt, càng muốn làm nàng biến thành ác nhân, Ôn Nhu mắt lạnh nhìn nhìn đáng đáp khiến cho người buồn nôn của Ôn Tâm, cười lạnh nói: "Muội muội hay là chớ giả bộ nữa, muội muội là ai, ta đây làm tỷ tỷ còn không biết sao? Vẫn là thu hồi thu hồi nước mắt kia của ngươi đến trước mặt Thanh Vương gia mà khóc đi, tỷ tỷ cũng không có thời gian nhìn ngươi diễn trò."

Ôn Nhu nói khiến cho Ôn Tâm đang ngẩn lệ mặt liền lúc đỏ lúc trắng, Ôn Tâm khi nào dự đoán được Ôn Nhu cư nhiên sẽ lộ cốt châm chọc nàng như thế, đây là Ôn Nhu sao?

"Châm chọc, đem thứ đồ dư thừa trong phòng này, toàn bộ ném hết cho ta!" Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Ôn Tâm nằm ở trên giường, nhìn lúc này nàng dám nằm nữa hay không.

Ngoại trừ bàn ghế gia dụng ra, đều là đồ của Ôn Tâm, nàng muốn ném, chính là đồ của Ôn Tâm!

"Các ngươi dám?" Quả nhiên, Ôn Tâm từ trên giường đứng dậy, tròn tròn đôi mắt, chỉ thấy Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiến vào phòng, đột nhiên phát hiện mình còn chưa mặc y phục, vội vã kéo chăn che lại, lạnh lùng nói, "Cầu nô tài! Còn không mau cút đi ra ngoài? Phòng ngủ của bốn công tử là nơi các ngươi cầu vật này có thể tới?"

"Nhị muội muội này là đang nói cái gì, bọn họ sao lại không dám? Ta nói,, bọn họ liền dám." Ôn Nhu coi rẻ Ôn Tâm, dùng dư quang của khoe mắt liếc về phía Nguyên Nhất Nguyên Nhị, "Còn không mau động thủ?"

"Vâng! Vương phi!" Nguyên Nhất Nguyên Nhị vội vã đáp, lập tức động thủ, bây giờ ai dám chọc Vương phi, trừ phi chán sống!

"Ôn Nhu! Ngươi đừng khinh người quá đáng! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải Bạch vương phi!" Ôn Tâm không thể nhịn được nữa, chỉ vào thị nữ của Ôn Nhu mắng, Ôn Nhu tiện nhân này! Lại còn dám ở trên đầu nàng khoa tay múa chân!

"Nhị muội muội, làm sao vậy? Không giả bộ nữa sao? Không gọi một tiếng đại tỷ tỷ nữa sao?" Ôn Nhu không giận phản tức, "Nhị muội muội đều tự xưng bản thân là đại tiểu thư, trong mắt căn bản sẽ không người tỷ tỷ này, hà tất con giả bộ, mệt rồi có đúng hay không?" Nàng còn không rõ ràng Ôn Tâm là ai sao?

Ôn Tâm trong Trần Quốc Công phủ đắc ý thành thói quen rồi, mắt thấy Ôn Nhu đem da mặt mình xé rách, nàng cũng sẽ không giả bộ nữa, lộ ra bộ mặt thâm độc, nói: "Hảo, nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng nữa, đại tỷ tỷ hiện tại cho là mình là ai? Hay là Trần Quốc công tử? Còn có tư cách ở Trần Quốc Công phủ khoa tay múa chân?"

"Một thân phận Bạch vương phi có gì đặc biệt hơn người, bất quá là đồ bỏ đi, bất quá là "Phần thưởng" của Thanh Vương gia đưa cho người mà thôi." Ôn Tâm cố ý từ phần thưởng cắn mạnh, tiếp tục cười nói: "Khó nghe chút, đại tỷ tỷ người ở Trần Quốc Công phủ, đến hạ nhân cũng không bằng!"

Ôn Tâm nói xong, lập tức hướng ngoài phòng hô quát: "Người đến@ Đem Bạch vương phi đuổi đi! Trần Quốc Công phủ này không thu lưu loại bát phu ngu ngốc này!"

Lời của Ôn Tâm còn chưa nói hết, thì có bảy tám nha hoàn bà tử vọt vào, làm bộ dạng như sẽ đem Ôn Nhu lôi ra.

"Các người ai dám?" Không bất kỳ động tác gì, chỉ là lạnh lùng nhìn đám người nhào tới trước mặt nàng, khẩu khí lạnh như băng, ánh mắt tức sát như vậy, khiến một đám nha hoàn bà tử tất cả đều ngậm ngẩn cả người, không một người dám kéo Ôn Nhu, đến Ôn Tâm, cũng bị ánh mắt kia của Ôn Nhu dọa sợ.

"Nhị muội muội, người cho là cuu chiêm thước sào (Luna: chiêm tở) sẽ có thể biến thành chim thước chân chính sao?" Ôn Nhu hướng Ôn Tâm tiến thêm một bước, nâng dĩ nhiên tản ra khí phách khiến Ôn Tâm không tự chủ được lùi lại một bước, "Hôm nay, đó là nhị muội muội người, ta cũng muốn ném ra ngoài, xem ai ngăn được ta?"

"Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiếp tục ném! Không cần ngừng tay!"

"Ôn Nhu! Người đừng khinh người quá đáng! Người đừng tưởng rằng có Bạch vương làm chỗ dựa cho người người có thể muốn làm gì thì làm!" Ôn Tâm đương nhiên cũng không phải hồng mềm, lập tức thẳng người cả giận nói, "Bổn công tử được thánh thượng thân phong Trần Quốc công tử! Người là cái thứ đồ gì!"

"Ha ha! Trần Quốc công tử!" Ôn Nhu cười ra tiếng, đầy mặt lộ ra tiểu ý khiến người sợ hãi, "Để nhị muội muội làm Trần Quốc công tử mấy ngày liền mộng để mị người rồi! Đến lúc đó tỷ tỷ còn có nhiều đồ tốt đưa cho nhị muội muội!"

"Ôn Nhu! Người!" Ôn Tâm giận dữ, nâng tay lên muốn tát Ôn Nhu một cái, Ôn Nhu linh xảo lui bước, cái tát của Ôn Tâm liền rơi xuống trên mặt thị nữ, một tiếng thanh thủy vang lên.

"Nhị muội muội đừng nóng vội, làm sao thích đánh người như vậy, đợi tỷ tỷ đem người ném ra ngoài viện lại tiếp tục đánh, viện này là của tỷ tỷ, muội muội vẫn là về viện của mình rồi từ từ đánh đi, đừng tưởng rằng sửa lại tên liền nghĩ đó là viện của muội muội rồi, có chút mộng a, nhị muội muội vẫn là bớt làm chuyện vô ích đi." Dứt lời, thuận bộ Ôn Nhu đến phía sau Ôn Tâm, còn không chờ Ôn Tâm phản ứng kịp, Ôn Nhu liền đem hai tay của nàng khóa lại về phía sau, sau đó lập tức từ trong tay áo đem ra sợi dây thừng trói hai tay của Ôn Tâm lại.

Một bên nha hoàn bà tử cũng không dám tiến lên ngăn lại, Ôn Tâm thấy nổi giận, quát dẹp đường: "Vẫn còn ở đây nhìn cái gì! Còn không mau đi tìm lão gia cùng phu nhân!"

Ôn Nhu giống như lôi đồ vật vậy đem Ôn Tâm kéo dài tới cửa, sau đó dùng sức đem Ôn Tâm ném ra ngoài, mùa đông đại lạnh, Ôn Tâm cứ như vậy chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, tóc rối bù, cùng đồ của nàng một dạng nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Ngoài phòng nha hoàn thấy thế, liền vội vàng tiến lên đỡ Ôn Tâm đang chật vật đứng dậy.

"Làm càn!" Đột nhiên, một tiếng một tiếng giận không kềm được cách đó không xa truyền đến.

Ôn Nhu giương mắt nhìn, đầy mắt cười nhạt càng sâu, hảo, người nên đến đều đã đến, nàng đỡ phải đi nữa, "Thỉnh."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Dữ phụ đối trị

Editor: Luna Huang

Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi sóng vai vội vã đi đến, mới vừa rồi nhận được thông truyền của gia đình, nói Ôn Nhu không để ý cấp bậc lễ nghĩa đã trở về, nhưng lại thẳng đi tới Thẩm Tâm viện, hai người liền vội vã chạy đến, không nghĩ tới lại nhìn thấy Ôn Nhu đem ái nữ Ôn Tâm ném ra khỏi phòng ngủ, làm sao khiến bọn họ không tức giận được?

"Ôn Nhu! Người làm cái gì vậy?" Triệu Yên Nhi thấy bộ dáng chật vật của tâm can bảo bối, lập tức nộ, một đôi mắt hạnh trừng Ôn Nhu, dường như muốn nâng ăn tươi nuốt sống, Ôn Nhu nữ nhi tiện nhân này, lại còn dám trở về? Cũng tốt, hôm nay Bạch vương không ở đây, phải hảo hảo giáo huấn nàng một phen, "Đồ không có giáo dưỡng! Đã biết đây là địa phương nào! Đã biết trước mặt người là ai!"

"Ba ——!" Triệu Yên Nhi vừa dứt lời, một tiếng roi vang lên ngay sau đó, thanh lãnh vào buổi đông sớm có vẻ dị thường.

"Phu nhân ——!" Âm thanh của Ôn Thế Nghi kinh hoàng vang lên.

"Nương ——!" Ôn Nhu hít một hơi khí lạnh.

Bất ngờ không kịp đề phòng, ai cũng không nghĩ tới Ôn Nhu sẽ động thủ, má trái của Triệu Yên Nhi bị roi trên tay của Ôn Nhu hung hăng quất đến tạo thành một vết thương hẹp dài, từ khoe mắt chạy đến khoe miệng, vết thương không sâu, nhưng đủ để hủy khuôn mặt mà nàng vốn luôn tự hào.

Triệu Yên Nhi, đây chỉ là bắt đầu, không có gương mặt này, đến Ôn Thế Nghi cũng không xem trọng người nữa rồi, không có Ôn Thế Nghi sủng ái, người còn có tư cách gì chỉ cao khí ngang.

"A ——!" Triệu Yên Nhi do kinh hãi đến không thể tin tưởng, kinh khủng, lạc giọng hô, tay run run má trái của mình, "Mặt của ta ——!"

Triệu Yên Nhi sờ hữu đáng về bề vệ kiều ngạo phảng phất trong nháy mắt bị mất hết, lạc giọng hô xong liền hôn mê bất tỉnh, Ôn Thế Nghi lập tức tiến lên ôm lấy thân thể yếu đuối của nàng, bí thông hô: "Phu nhân ——!"

"Ngươi ngươi ngươi ——!" Ôn Thế Nghi giận không kềm được trừng mắt nhìn Ôn Nhu, đưa ngón tay ra chỉ vào Ôn Nhu, bởi vì phần nộ, tay hắn run nhè nhẹ, phần nộ quất Ôn Nhu, "Ngươi nghịch từ này! Ngươi muốn phản phái không? Đây chính là nhị nương của ngươi!"

"A! Nhị nương?" Ôn Nhu cười nhạo, nhìn Ôn Thế Nghi trước mắt, nghĩ người như vậy làm sao giống cùng nàng có quan hệ máu mủ, "Mẫu thân của Ôn Nhu chỉ có một, hôm nay linh vị của mẫu thân Ôn Nhu được cung phụng trong từ đường, Ôn Nhu không biết mình còn có nhị nương, cha, người rồi, Ôn Nhu gọi nàng một tiếng di nương, đã là quá giữ thể diện cho nàng rồi."

"Ngươi ngươi ngươi ——!" Ôn Thế Nghi bị Ôn Nhu làm cho nghẹn một phần khí, hấn chưa bao giờ biết, nữ nhi không thân cận này cho tới bây giờ cư nhiên mạnh như vậy.

"Ôn Nhu! Ngươi trả dung mạo của nương cho ta!" Ôn Tâm khiếp sợ từ lúc Triệu Yên Nhi bị đánh bị đánh phục hồi lại tinh thần, lập tức đẩy thị nữ bên cạnh đang đỡ nàng ra, làm bộ sẽ vọt tới trước mặt Ôn Nhu.

"Ba ——!" Lại một tiếng roi thanh thúy vang lên, thế nhưng lúc này đây, roi không phải quất vào trên mặt của Ôn Tâm, mà là đánh vào đất trước mặt nàng, tạo thành một trận bụi bặm nhỏ, Ôn Nhu mắt lạnh quan sát, "Nhị muội muội còn không phải muốn cử động tốt, nếu không ta không cây roi này trên tay biết mình có thể hay không tặng cho người một vết sẹo y hệt nương ngươi."

"Ngươi ——!" Ôn Tâm bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, cũng thật sự sợ roi kia sẽ lưu lại vết sẹo trên mặt của nàng, đời này nàng kia coi như xong rồi, thấy mình thấy mình không có cách nào chế trụ Ôn Nhu, vội vàng hướng Ôn Thế Nghi cầu cứu.

"Ôn Tâm cũng thực sự không nghĩ ra, Ôn Nhu có phải là hay không phát hiện ra cái gì, mới có thể xé rách da mặt các nàng như thế? Không, không có khả năng, Ôn Nhu làm sao có thể cái gì, thế nhưng khí thế của Ôn Nhu hôm nay, nàng chưa từng thấy qua, quả thực, giống như là thoát thai hoán cốt một dạng, Ôn Nhu trước kia, luôn là một bộ dáng đáp bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, lúc còn là Trần Quốc công tử, vẫn là ôn hòa với người ngoài, khi nào mạnh như vậy? Rốt cuộc, chuyện gì xảy ra?"

"Phản phái!" Ôn Thế Nghi tức giận đến không chịu được, ở trong nhà này, lời của hắn còn không ai dám ngỗ nghịch, coi như là cha ruột của mình lúc còn sống, cũng không có bị người xem thường như vậy, sau khi ái nữ Ôn Tâm làm Trần Quốc công tử, mọi người đối với hắn vẫn là hắn nói gì nghe đó, đừng nói chỉ là Triệu Yên Nhi, hôm nay có người ở trong Trần Quốc Công phủ phách lối như vậy ở trước mặt hắn phách lối như vậy, phân minh không đem hắn để vào mắt, huống chi, người này không phải là ai khác, mà chính nữ nhi của hắn! Bảo hắn không giận thế nào được?

"Ôn Nhu! Nghịch từ! Trong mắt ngươi rốt cuộc có còn hay không còn người cha này? Ngươi thấy rõ! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải địa phương để ngươi có thể hồ đồ!" Còn làm bị thương Yên nhi mà hấn yêu mến nhất! Nữ nhi do Lâm Tiêu Uyển sinh hấn chính là không thích! Khiến hấn chán ghét!

"Cha?" Ôn Nhu nhìn Ôn Thế Nghi nổi giận, trong lòng không nói ra được chán ghét, nếu không phải trong thân thể này chảy cùng một dòng máu, nàng hận không thể giống Triệu Yên Nhi như vậy cũng cho hấn vài roi, "Muốn nói trong mắt của Ôn Nhu này có người cha này hay không, vậy phải xem trong mắt của người cha có nữ nhi Ôn Nhu này hay không, thế nhưng người chính mồm bảo không có tiếp nhận nữ nhi Ôn Nhu này." Có một người cha chó heo cũng chê như vậy, nàng tình nguyện không cần!

"Ngươi ——! Ta..." Ôn Thế Nghi không nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ phản bác lại hắn, một thời không biết nói cái gì mới có đạo lý, là hấn chính mồm nói qua không tiếp nhận nàng một nữ nhi liêm sỉ cùng người bỏ trốn, hôm nay những lời này đúng là mang đá tự đập vào chân rồi.

Trong trí nhớ của Ôn Thế Nghi, hấn ít cùng nữ nhi này thân cận, mà nữ nhi này cũng chưa từng nghịch qua hấn, trầm tĩnh khiến hấn phải đáng ghét, chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

"Ôn Nhu! Ngươi bây giờ đã là Vương phi của Bạch vương, là Bạch vương phi, chuyện của Trần Quốc Công phủ không phiền ngươi tới quản!" Cứ cho là Ôn Thế Nghi không đề ý tới đạo lý, trong Trần Quốc Công phủ, hấn mới là trời, không có người nào có thể lay động được địa vị cùng uy nghiêm của hấn!

"Huống chi, ta vốn dĩ không tiếp nhận ngươi nữ nhi này! Ngươi không có bất kỳ tư cách này trong Trần Quốc Công phủ dương oai!" Ôn Thế Nghi phần nộ quất, "Người đến! Đem Bạch vương phi mời đi ra ngoài! Ngày sau cũng không được bước chân vào Trần Quốc Công phủ một bước!"

A! Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Ôn Thế Nghi, trong lòng cười nhạt, hảo, hảo! Một người cha như vậy, một phần thân tình, ở trên người của người cha này thực sự là một lý giải vô cùng nhuần nhuyễn!

Trong Trần Quốc Công phủ, lời nói của Ôn Thế Nghi không ai dám không tuân theo, tiếng nói của hấn vừa dứt, thì có năm sáu gia đình vây quanh Ôn Nhu.

"Ai không sợ chết, liền tới gần ta thử xem? Để cây roi trên tay ta ném thử máu tanh, trái lại ta rất vui lòng." Ôn Nhu cung tay, roi lại roi trên mặt đất Ôn Nhu phảng phất giống như thần tiên sống vậy, chỉ thấy roi như rắn giãy giữa chốc lát lại trở về trong tay Ôn Nhu, bọn gia đình nuốt một ngụm nước bọt, chỉ tưởng tượng roi rơi vào trên người mình thôi cũng đã cảm thấy đau rồi.

"Một lũ sâu gạo! Một nữ nhân các ngươi sợ cái gì?" Lần này là Ôn Tâm nóng lòng, hung hăng dậm chân, hận bản thân không thể nhào tới đem Ôn Nhu xé ra.

Ôn Nhu nhìn cũng không nhìn Ôn Tâm, mà là chậm rãi đến gần Ôn Thế Nghi, cách trước mặt Ôn Thế Nghi một bước thì đứng lại, hai tròng mắt nhìn thẳng Ôn Thế Nghi, sau đó sát vai hắn, trầm giọng nói: "Cha, người làm những chuyện như vậy, không biết dưới cửu tuyền tổ phụ có hay không sẽ cảm thấy có một "hảo hải tử" như người vậy thật là một chuyện hạnh phúc."

Ôn Nhu đem ba chữ "hảo hải tử" đọc âm nặng âm, sau đó bước đi, còn vừa truyền đến âm thanh khinh thường của nàng, "Viện này, để nhị muội muội cái con chim cưu này ở lại ở vài ngày."

Nếu nói phụ thân, hôm nay ngươi đuổi ta đi, ngày sau ta cho ngươi quỳ xuống cầu ta trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Xà thử tiểu nhân

Editor: Luna Huang

Huân hương đốt bên trong phòng ngủ, Triệu Yên Nhi nằm ở trên giường hẹp, lúc này nàng vẫn còn đang ngủ mê man, má trái của nàng băng một miếng băng gạc thật dày, mơ hồ lộ ra chút huyết sắc, Ôn Thế Nghi ngồi ở bên cạnh giường, nhìn lớp băng gạc trên mặt của Triệu Yên Nhi, vẻ mặt sầu bi, Ôn Tâm đứng ở phía sau Ôn Thế Nghi, cũng nhìn Triệu Yên Nhi trên giường, khóe mắt ngấn lệ.

Bất quá không bao lâu, Triệu Yên Nhi chậm rãi mở mắt ra, lúc khuôn mặt anh tuấn của Ôn Thế Nghi mang theo đau thương lọt vào trong mắt của nàng, lập tức cả kinh ngồi dậy, lập tức giơ tay lên xoa má trái của mình, sau đó cả kinh kêu lên: "Lão gia! Mặt của ta! Mặt của ta!"

Nhìn dáng dấp kinh hoàng của Triệu Yên Nhi, Ôn Thế Nghi lập tức bắt hai tay lạnh lẽo của nàng đang run, nỗ lực an ủi nàng nói: "Phu nhân! Phu nhân! Vì phu ở chỗ này! Không phải sợ, mặt của ngươi vì phu tìm người thay người qua, tin tưởng vì phu, nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất thay người chữa trị, không có việc gì, không có việc gì!"

"Lão gia ——!" Triệu Yên Nhi nhào vào trong lòng của Ôn Thế Nghi, khóc như hoa lê dầm mưa ruột gan đứt từng khúc, "Lão gia, ngươi cần phải thay làm chủ! Bằng không thiếp không muốn sống nữa!" Nếu muốn mặt là của nàng trị không hết, nửa đời sau của nàng chẳng khác nào sống như một quả phụ, không có gương mặt này, cứ cho là nàng có công phu giường chiếu khiến người khác túy sinh mộng tử (Luna: sống say mờ đến chết, ý là mị người), cũng buộc không được lòng của Ôn Thế Nghi!

Ôn Nhu! Tiện nhân! Cưng nhiên hủy đi mặt của nàng!

"Nương ——!" Ôn Tâm thấy thế, nước mắt cũng rơi xuống, nhào tới trước giường, nắm tay của Triệu Yên Nhi, hung hăng nói: "Nương! Nữ nhi nhất định sẽ báo thù cho nương! Cha cũng sẽ báo thù cho nương!"

Ôn Nhu con tiện nhân kia! Nàng muốn nàng chết!! Nàng nhất định phải khiến cho Ôn Nhu con tiện nhân kia chết!

Ôn Thế Nghi vỗ vỗ lưng của Ôn Tâm, từ ái nói: "Tâm nhi không nên gấp, cha nhất định sẽ giúp nương người ra phần khẩu khí này, đi ra ngoài trước đi, cha cùng nương người có mấy lời muốn nói."

Ôn Tâm nhìn Triệu Yên Nhi một chút, nhìn lại Ôn Thế Nghi, sau đó khéo léo gạt đầu, hành qua lễ, lui ra ngoài.

Triệu Yên Nhi có chút hồ nghi, trong lòng cảm giác được có chuyện gì, nếu không vì sao tượng phu muốn nữ nhi lui ra ngoài, "Lão gia..."

"Phu nhân, vì phu biết bây giờ ngươi ủy khuất, nhưng lại có một việc không thể không nói với ngươi." Ôn Thế Nghi chau mày tâm lộ ra lo lắng, Triệu Yên Nhi nhìn thấy thần tình này của hắn đáy lòng không khỏi "Lộp bộp" nhảy một chút.

Ôn Thế Nghi ôm vai Triệu Yên Nhi, ở bên tai của nàng nhỏ giọng nói một cái gì đó, sắc mặt của Triệu Yên Nhi cũng dần dần trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Ôn Thế Nghi, "Người của năm đó không phải đều đã giải quyết sạch sẽ sao? Nàng làm sao có thể biết?"

"Suyt! Ngươi nói nhỏ chút! Sợ người khác nghe không được sao?" Ôn Thế Nghi trầm giọng nhắc nhở Triệu Yên Nhi đang bị kinh hãi, "Ta chỉ là đoán rằng, ngày hôm nay nàng đã nói như vậy với ta, tựa hồ ám chỉ điều đó."

Kỳ thực, chính hấn làm sao không lo lắng được, chuyện năm đó, hầu như mỗi đêm đều biến thành ác mộng quẩn lầy hấn.

"Lão gia, vậy làm sao bây giờ?" Lòng của Triệu Yên Nhi còn sợ hãi, nắm lấy cổ tay của Ôn Thế Nghi.

"Phu nhân, người cứ nói đi!" Ôn Thế Nghi không trả lời lời nói của Triệu Yên Nhi, mà là phản vấn nàng, khi ánh mắt của hấn thập phần ý vị rơi xuống xương quai xanh của Triệu Yên Nhi, nhân thần nghiêm túc bỗng nhiên rạo rạo, sau đó gờ tay lên vuốt ve má phải trơn bóng của Triệu Yên Nhi, ôn nhu nói: "Yên nhi, người vì vì phu chịu khổ vì phu đều nhớ, vì phu đáp ứng người sẽ đối đãi người thật tốt, vì phu nhất định sẽ chữa lành gương mặt cho người, về phần Ôn Nhu ——"

Ôn Thế Nghi chặt đứt lời của mình, lập tức hôn lên môi mềm mại của Triệu Yên Nhi, một khắc trước Triệu Yên Nhi vẫn còn ở trong kinh hách, giờ khắc này lại thành thực dán lên thân thể khô nóng của Ôn Thế Nghi, nhiệt tình phối hợp cùng hấn.

Đây là bản lĩnh của Triệu Yên Nhi nàng, nếu không như vậy, có thể nào mười mấy năm qua Ôn Thế Nghi vẫn đối với thân thể của nàng nhớ mãi không quên, về phần Ôn Nhu, nàng tin tưởng, nam nhân của nàng cùng nàng có cách nghĩ giống nhau.

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, đem roi trong tay ném cho Duẫn nhi, lập tức ở ngồi xuống trước lò sưởi, lúc Duẫn nhi đem trường tiên cắt xong, lập tức nấu trà nóng đem đến trước mặt Ôn Nhu.

"Vương phi, nô tỳ cảm thấy Trần Quốc công tử sẽ không cam lòng." Chỉ cần là chuyện Ôn Nhu làm, Duẫn nhi đều cảm thấy đúng, lập trường của nàng, vĩnh viễn đều là ở bên Ôn Nhu, "Vương phi ngày sau có đúng hay không phải đề phòng một chút?"

"Rắn chuột tiểu nhân, phòng hay không phòng cũng không có trở ngại." Các nàng là loại người như vậy, nàng thấy là nhìn không vào được mắt, nếu đem các nàng xem là đối thủ mà đối đãi, quả nhiên là xem trọng các nàng.

"Vâng." Duẫn nhi gật đầu, "Vương phi, uống trà."

"Ân." Ôn Nhu cốc trà, chậm rãi trà, trong con người buông suy nghĩ xuống.

Nếu đã cùng Triệu Yên Nhi các nàng không còn gì để nói, như vậy tại thế giới này chuyện duy nhất cần làm nhất định phải hoàn thành, so với thời gian dự tính của nàng còn sớm, vậy sẽ phải suy nghĩ một chút chuyện nàng rời khỏi Bạch vương phủ rồi, sinh hoạt hà khắc như vậy, nàng không muốn.

Đêm đã khuya, Ôn Nhu cho Duẫn nhi lui xuống nghỉ tạm, bản thân thời khắc này cũng không thể ngủ được, dứt khoát mặc xiêm y, khoác một kiện áo khoác trên vai, kéo cửa ra đi ra ngoài, đi ra Yên Thủy các, đến nơi của Túc Dạ.

Gia đình trực đêm thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên hành lễ, "Nô tài ra mắt Vương phi, không biết đêm khuya Vương phi tới đây, có hay không muốn tìm đại quân sự Túc Dạ?"

"Ân." Ôn Nhu khẽ gật đầu, "Đi nói một tiếng với đại quân sự, ta có chuyện quan trọng ở chính sảnh chờ hấn."

"Vâng, nô tài đi ngay."

Đối với việc bản thân quanh mình chính đại rời khỏi Bạch vương phủ, nàng là nắm chắc.

Khi Ôn Nhu nhìn đến Túc Dạ vững bước mà đến, từ trên ghế đứng lên để bày tỏ sự áy náy vì đêm khuya quấy rối, "Đêm khuya gọi đại quân sự đến, hy vọng không quấy rối đại quân sự nghỉ ngơi."

"Vương phi gọi đến, Túc Dạ Túc Dạ tức khắc đến đây, làm sao nói đến chuyện quấy rối." Túc Dạ cẩn thận, "Chỉ không biết, đêm khuya Vương phi gọi Túc Dạ đến, là vì chuyện gì?"

Chuyện gì mà không thể đợi đến mai?

"Việc này không thể không đích thân nói với đại quân sự, việc này cũng chỉ có đại quân sự có thể làm chủ được."

"Vương phi cứ phân phó."

"Ta muốn gặp Bạch vương, mong rằng đại quân sự dẫn đường." Ôn Nhu đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn kính cẩn đột nhiên dần hiện ra đề phòng, sắc mặt biến thành âm trầm, lạnh lùng trả lời: "Thứ cho Túc Dạ không thể tuân lệnh, không có mệnh lệnh của Vương gia, không người có thể thấy Vương gia."

Chẳng lẽ Vương phi này thật là người của bọn họ? Xem ra người tiến vào Bạch vương phủ thật không có ai là hảo tâm! Chỉ toàn là ghê tởm!

"Ta biết chỉ cần là đại quân sự dẫn đường, Vương gia sẽ không trách tội." Nàng phải gặp Bạch vương, tuy tối này không thể, nhưng cũng nhất định phải gặp, tuy rằng nàng có thể đến Ngõa Phủ Lôi Minh vượt qua bấy rập lần nữa, lại không biết có thể gặp được Bạch vương không, cho nên chỉ có thể mời Túc Dạ ra.

"Vương phi, Túc Dạ sẽ không tuân theo phân phó của ngài." Bất luận cái gì người muốn tới gần gia đều phải đề phòng!

"Nếu ta nói ta biết Vương gia mắc bệnh gì, nếu ta nói ta biết cách chữa được chứng bệnh của Vương gia, nếu ta nói ta nắm chắc chữa được bệnh cho Vương gia, đại quân sự còn có thể kiên quyết như vậy cự tuyệt ta sao?" Ôn Nhu hắc một hơi ra nói ba chữ nếu, nàng tin tưởng, chỉ cần là liên quan đến Bạch vương, Túc Dạ cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt, huống chi, lời nói của nàng, đầy sức dụ dỗ như vậy.

Quả nhiên, hai mắt Túc Dạ không hề có kị nhìn chăm chăm nàng chốc lát, sau đó mới lạnh lùng nói: "Túc Dạ trước bẩm báo Vương gia, ngày mai cho Vương phi câu trả lời thuyết phục."

"Rất tốt." Ôn Nhu hài lòng gật đầu xoay người đi.

Nàng tin tưởng, Bạch vương nhất định sẽ đáp ứng gấp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Đăng kiến bạch vương

Editor: Luna Huang

Thời khắc đó, bầu trời cũng tăng sáng, Duẫn nhi đẩy cửa phòng ngủ của Ôn Nhu ra, nhìn thấy Ôn Nhu đang ngồi ở trên ghế thái sư bên cạnh lò sưởi, tay phải của nàng đang cầm một quyển sách trang giấy sớm đã ố vàng, tay trái còn nâng lên lật một trang.

Mi tâm của Ôn Nhu hơi nhíu lại, tựa hồ thời gian đang đọc sách gặp phải vấn đề không hiểu, mà nguyên bản áo khoác trên vai nàng đã từ lâu rơi xuống sau ghế rồi, nghe được âm thanh đẩy cửa của Duẫn nhi, Ôn Nhu đưa mắt nhìn Duẫn nhi, lại cúi đầu, thản nhiên nói: "Duẫn nhi, bên ngoài trời đã sáng?"

"Đúng vậy, Vương phi." Duẫn nhi kinh ngạc, nàng vốn là cho thêm một chút hương phấn vào trong lư hương, bởi vì Ôn Nhu nói mùi của hương phấn này rất thư thái, ban đêm cũng đốt y như vậy, lại không nghĩ rằng Ôn Nhu một đêm không ngủ, "Vương phi, người một đêm không ngủ? Sao không gọi nô tỳ thị dạ(Luna: người hầu hạ vào ban đêm)?"

Duẫn nhi nói xong, đi tới Ôn Nhu phía sau, thay nàng nhặt lên áo khoác trên đất, lại choàng lên vai nàng, quan tâm nói: "Ban đêm hàn, mặc dù Vương phi ngồi trước lò sưởi nhưng cũng phải khoác áo mới tốt."

"Thị dạ? Thị cái gì dạ? Ta có tay có chân, ban đêm cũng không muốn có người hầu hạ." Nàng không phải thiên kim đại tiểu thư thiên kim đại tiểu thư chân chính, không cần phải nhiều quy củ như vậy, nhưng cũng biết Duẫn nhi là quan tâm nàng, kéo lại áo khoác Duẫn nhi mới vì nàng phủ lên, lại nói: "Người chỉ để ý nghĩ ngợi thật là."

Duẫn nhi hầu hạ Ôn Nhu vài ngày, đại khái cũng biết tính tình của Ôn Nhu là gì, cũng không sợ bị phạt, nhìn thoáng qua thấy than củi trong lò sắp cháy hết, nói lầm bầm: "Vương phi người cũng thật là, áo choàng không khoác, than củi cũng sắp cháy hết rồi cũng không thêm, nhiễm lạnh sẽ không tốt."

Ôn Nhu có chút tức giận lại vừa buồn cười, sao nàng lại thu nhận một nha hoàn dài dòng như thế, nhưng cũng không giận, chỉ là đem sách trong tay buông xuống, nhẹ giọng nói: "Được rồi, ta đã biết, lần sau ta nhất định gọi người thị dạ."

"Vương phi, cũng không thể có lần sau, như vậy càng không tốt." Duẫn nhi đến lò cho thêm chút than củi, không quên trêu chọc, muốn nhảy dựng lên phản đối, rồi lại biết thân phận mình không đứng, chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm.

"Dong dài, đem nước rửa mặt đến đây." Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, xoay cổ, một đêm không ngủ, đúng là hơi mệt chút, bất quá nàng là ngủ không được, nằm ở trên giường cũng là mở to mắt, không bằng nghiên cứu y thư cũng tốt.

"Vâng, Vương phi, nô tỳ lập tức đi lấy." Duẫn nhi lên tiếng trả lời, lui xuống.

Ôn Nhu kéo cửa đi ra hành lang của phòng ngoài, cảm thụ được không khí lạnh lẽo của sáng sớm, đề bản thân thanh tỉnh sau một đêm không ngủ.

Hôm nay, liền chờ gặp Bạch vương, nàng tin tưởng nàng đoán không sai.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu nhìn trời cao dần dần sáng sủa, khoe môi cong lên.

Trong Ngõa Phủ Lôi Minh.

Lãnh Triệt cũng là một đêm không ngủ, trước mặt hán trên bàn đầy áp giấy trắng, lúc này hán đang cầm bút viết gì đó rất nhanh trong cuốn sổ màu trắng, đợi hán ngừng lại một lúc, cuối cùng đem một quyển để vào một cuộn trúc, hán nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem bút lông trong tay đặt lên trên nghiên mực, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, hắc y nam tử liền hiểu rõ cúi đầu đứng thẳng trước bàn, tiến lên lấy cuộn trúc kia, lại hướng Lãnh Triệt hơi khom người một cái, xoay người liền bước ra khỏi thư phòng.

Từ đầu đến cuối, hai người không có nói qua một câu với nhau.

Ở ngoài thư phòng đợi, thấy hắc y nam tử rời khỏi, mới đem hộp đựng thức ăn bước vào thư phòng.

Hai mắt của nữ tử vô thần, lại đối với thư phòng dị thường quen thuộc, không có bất kỳ cánh cửa nào, đi đến phía cửa sổ bên phải, sau đó đem chậu rửa mặt đặt lên trên giá trước cửa sổ, sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Hắc y nữ tử đem chậu rửa mặt đặt xong, rồi xoay người bên bàn đọc sách, hướng phía Lãnh Triệt đang nhắm mắt khẽ vuốt cằm dựa lưng vào lưng ghế, kính cẩn nói: "Gia, nên dùng đồ ăn sáng rồi."

Lãnh Triệt nhẹ nhàng "Àn" một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy đi tới cái giá đặt chậu rửa mặt, rửa mặt, tiếp nhận cốc nhỏ hắc y nữ tử đưa tới, đem một miếng trà ngâm trong miệng chốc lát, sau đó nhổ lên cái bồn trong tay của hắc y nữ tử, rồi đến ngồi xuống bên bàn tròn.

Hắc y nữ tử đem hộp đựng thức ăn mở ra, đem một chén canh nhân sâm và một chén cháo bát trân bung ra, lại mở tầng hai của hộp, đem chén thuốc đen bước đến trước mặt Lãnh Triệt, mới cúi đầu đứng ở một bên hầu hạ.

Đội Lãnh Triệt uống xong canh định uống chén thuốc thì, ngoài cửa vang lên thanh âm của Túc Dạ: "Gia, Túc Dạ đến đây truyền báo."

"Hắc Cẩm, lui ra đi." Lãnh Triệt ngẩng đầu đem nước thuốc một hơi cạn sạch, đem chén rỗng giao cho Hắc Cẩm, Hắc Cẩm dứt khoát thu dọn bàn, khom người lui xuống, thời gian đi ngang qua bên cạnh thân Túc Dạ, Hắc Cẩm khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Túc Dạ nhắc chân bước chân vào thư phòng, Lãnh Triệt ngồi xuống ghế thái sư sau bàn.

Túc Dạ thấy thế, tức khắc nhũn mảy, quan tâm nói: "Gia, người lại một đêm không ngủ, cứ như vậy sức khỏe của người sẽ không chịu được đâu, Túc Dạ đỡ gia lên thấp nghỉ ngơi một chút."

Lãnh Triệt không trả lời Túc Dạ, chỉ là lại mở một khác ra, lạnh nhạt nói: "Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?" Nếu là trong phủ tình huống bình yên, Túc Dạ sẽ không đến đây truyền báo, có thể chuyện của mấy người phụ nhân trong phủ, hẳn tin tưởng Túc Dạ có năng lực quản toàn bộ Bạch vương phủ, không cần hẳn quan tâm bất cứ chuyện gì.

"Bẩm báo gia, hôm qua Vương phi đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn một trận, nghe nói đánh mẩu thân của Trấn Quốc công tử bị thương, Ôn đại nhân tức giận đến không ít, hôm nay bên ngoài phủ đồn đãi linh tinh." Lòng của Túc Dạ tuy có muốn ngăn cản, lại cũng không có cái thân phận này mà ngăn, chỉ có thể nhìn như vậy Vương phi bôi đen mặt của gia, thực sự là giận mà không dám nói gì, "Hôm nay lâm triều, Thanh Vương gia dâng tấu tố gia."

"Nga? Tân vương phi thú vị như vậy?" Lãnh Triệt không có tức giận, chỉ là đạm đạm nhất tiếu, lần trước hắn đã nhìn thấy nàng cùng người của Trấn Quốc Công phủ không hòa thuận, nhưng không nghĩ nàng sẽ trắng trợn đến Trấn Quốc Công phủ giáo huấn người, còn giáo huấn cha ruột cùng đi nương là của mình, quả nhiên là cùng hắn không sợ danh tiếng thối nát, "Trái lại nàng sẽ bôi đen mặt của ta."

Bất quá, cũng đúng là nữ tử không giống người khác, khiến hắn cảm thấy thú vị.

Mặt của Túc Dạ không khỏi tối sầm, thú vị? Hắn cũng không cảm thấy như vậy, thế nhưng nếu gia không thêm để ý, hắn làm sao lại quản.

"Gia, Túc Dạ còn có một chuyện muốn báo." Hôm nay hắn đến, không phải chỉ có nói những chuyện lông gà vò tỏi trước mặt gia, "Vương phi muốn gặp gia."

Túc Dạ vốn định trực tiếp đem chuyện nói ra, thế nhưng hắn có điều cố kỵ, ai mà biết được lời nói của Vương phi là thật hay giả, dù sao, bệnh của gia, trong thiên hạ, cho dù là danh y cũng không có thuốc nào cứu được.

"Nói, chuyện gì?" Giọng của Lãnh Triệt không khỏi chuyển lạnh, ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, người muốn gặp hắn, đều là phải trả giá rất lớn.

Túc Dạ không dám chần chờ, dù sao gia chán ghét nhất là người áp a áp ứng, lập tức nói: "Vương phi nói là có thể trị hết bệnh của gia, bảo là muốn gặp gia, Túc Dạ lo âu bệnh của gia, cho nên đặc biệt đến truyền báo."

Nghe xong, con người đen nhánh của Lãnh Triệt đã sâu như u đàm, hàn như cước băng sương.

Có thể trị hết bệnh của hắn? Bút trong tay của Lãnh Triệt run lên, hiển nhiên trong lòng cả kinh.

Cũng biết bệnh của hắn, trên đời này không người có thể trị? Nàng chỉ là một nữ tử khuê các nho nhỏ, lại dám cuồng ngôn?

Hay là, nàng là người của bọn họ, không tiếc dùng tánh mạng của mình để hoàn thành nhiệm vụ?

Nàng có thể dùng đầu óc của mình xông qua Ngõa Phủ Lôi Minh hẳn tự mình bày bố, tất nhiên biết muốn gặp hắn tất phải trả giá thật lớn.

A, thiên hạ này người có được cái gan đó có bao nhiêu người, thấy nàng một mặt như vậy, trái lại hắn coi thường nàng, coi thường một nữ tử bị thể nhân phi nhỏ như vậy!

"Túc Dạ, tối nay giờ tý, dẫn Vương phi tới gặp ta."

Cũng khó gặp được một nữ tử khiến hắn phải tán thưởng, đợi giờ tý tối nay nói tiếp.

Chương 42: Phu thê tương kiến

Editor: Luna Huang

Tầng sáng Ôn Nhu ngủ, khi tỉnh lại đã chính ngọ, thời gian Duẫn nhi đến đây phục vụ nói Túc Dạ mới vừa đến, khi đó nàng vẫn còn đang nghỉ ngơi nên không có gọi nàng, Túc Dạ để Duẫn nhi báo cho nàng nói ban đêm giờ tý Vương gia sẽ gặp nàng.

Sau khi nghe xong lời nói của Duẫn nhi, thần tình của Ôn Nhu bỗng nhiên trầm xuống, nàng không nghĩ tới con ma óm Bạch vương này cứ nhiên chịu khó như thế, chuyện liên quan đến bệnh của hần mạng của hần, hần còn bình tĩnh đợi đến khuya mới chịu gặp nàng.

Thế nhưng, cho tới bây giờ chỉ có người khác chờ nàng, có khi nào nàng phải chờ người khác như vậy, nghĩ vậy, sắc mặt của Ôn Nhu tự nhiên khinh thường, nói vậy hần là có ý để cho nàng chờ, hảo, đã như vậy, nàng vốn định xem trên danh nghĩa trượng phu, xem ra là không cần.

Duẫn nhi nhìn thấy gương mặt của Ôn Nhu âm trầm, cũng không dám nói nhiều, chỉ cẩn thận hầu hạ.

Đợi cho đến giờ tý ban đêm, Túc Dạ đến đây thỉnh Ôn Nhu, Duẫn nhi tiến vào phòng thông truyền, đã thấy Ôn Nhu thân nhiên nằm trên tháp mỹ nhân xem sách, không có một chút dấu hiệu muốn đứng dậy, Duẫn nhi không khỏi nóng nảy, mặc dù nàng chưa từng thấy qua Bạch vương, nhưng cũng biết nếu là Bạch vương tức giận sẽ không là chuyện tốt, mà hôm nay chủ tử của nàng để Vương gia chờ không biết đúng hay không sẽ chọc giận Vương gia, vậy làm sao có thể bảo nàng không vội cho được, thế nhưng Vương phi chỉ bảo nàng không nên gấp, quay qua quay lại đã tròn nửa canh giờ, Ôn Nhu mới không nhanh không chậm đứng dậy.

Duẫn nhi gấp đến độ sắp khóc, vội vã vì Ôn Nhu mặc y phục oản tóc, cuối cùng phủ thêm một lớp áo choàng cho Ôn Nhu, muốn chạy ra nói một tiếng với Túc Dạ, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, để cho nàng nghỉ ngơi, Duẫn nhi đầu chịu, nàng là muốn đi theo Ôn Nhu.

Thời gian Ôn Nhu nhìn thấy Túc Dạ, gương mặt của Túc Dạ cũng là sương lạnh, lòng có tức giận hướng Ôn Nhu hành lễ, một câu nói không nói nhiều xoay người đi, thật không biết người nữ nhân này là ăn gan hùm mật gấu gì, lại dám kéo dài nửa canh giờ, dám để cho gia chờ chờ.

Trong lòng của Ôn Nhu thực sự là buồn cười, thực sự là hoàng thượng không vội thái giám gấp, Bạch vương đã có kiên trì đến giờ tý mới chịu gặp nàng, tất nhiên chờ thêm nửa canh giờ thì có là gì đâu, Ôn Nhu phân phó Duẫn nhi không cần theo, liền theo Túc Dạ đi.

Khó khăn lắm bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, Túc Dạ dừng bước, xoay người đưa cho Ôn Nhu một miếng vải đen, còn không đợi Túc Dạ nói cái gì, Ôn Nhu hiểu rõ, cầm lấy miếng vải đen che mắt mình, nàng biết gặp Bạch vương không dễ dàng, nhưng không nghĩ lại còn phải dùng tới phương thức này, tâm trạng không khỏi vừa buồn cười, Bạch vương bắt quả chỉ là một con ma óm, vừa là một Vương gia nhân tân, có gì? Phải thần bí như vậy, chẳng lẽ, trên người Bạch vương cất giấu bí mật không muốn người biết?

Ôn Nhu bịt kín hai mắt, không biết Túc Dạ khởi động thứ gì, chỉ cảm thấy thân thể sẽ chậm chậm chìm xuống, chưa tới một chút, mới dừng lại, chỉ nghe một tiếng "Oanh" Nặng nề, Túc Dạ nói một tiếng "Vương phi chỉ cần đi thẳng là được." Ôn Nhu liền bước thẳng về phía trước, một hồi, bên tai truyền đến thanh âm của nước chảy, Ôn Nhu biết được Bạch vương nhất định là đang ở rất gần, lại tiếp tục đi về phía trước chốc lát, Túc Dạ thỉnh Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống.

Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống, chỉ cảm thấy trước mắt dần dần sáng rõ ràng, hai ngọn phong đăng chạm chờn, hai tầng lầu của Bạch vương đã ở ngay trước mắt.

Túc Dạ tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa phòng khép hờ, kính cẩn thông truyền một tiếng, chỉ nghe trong phòng truyền đến nhàn nhạt "Ân" Một tiếng, Túc Dạ xoay người lại nói với Ôn Nhu "Vương phi mời vào trong", liền lui xuống.

Ôn Nhu mỉm cười, tiến lên đẩy cửa phòng khép hờ ra, y như lần trước mùi thảo dược xông thẳng vào mũi.

Mà thời gian Ôn Nhu khó khăn lắm mới vượt qua ngưỡng cửa, liền cảm thụ được một trận gió lớn thổi thẳng vào mặt, Ôn Nhu nhanh chóng nâng tay phải lên, trước mặt của mình mở hai ngón tay, nhanh chóng dùng hai ngón tay trước mặt vật bay đến.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ôn Nhu chỉ cảm thấy ngón tay từng đợt đau nhức, hai ngón tay của nàng cách mặt chỉ có một tấc, thiếu một chút, vật đó sẽ chạm vào mi tâm của nàng!

Ôn Nhu chuyển hai ngón tay, mới phát hiện hai ngón tay của mình đang kẹp một cây trâm ngọc được mài cực nhỏ, đôi mắt của Ôn Nhu không khỏi theo lại, khá lắm Bạch vương, nếu không phải nàng xuất thủ nhanh hơn, lúc này nàng đã chết trong tay người này rồi!

"Vương gia, Ôn Nhu tuy rằng không dựa vào gương mặt này để ăn, nhưng cũng dựa vào để gặp người." Ôn Nhu nắm chặt ngọc trâm đi vào, lạnh lùng nói: "Nếu là mi tâm thủng một lỗ to, Vương gia bảo Ôn Nhu ngày sau thế nào gặp người?"

Ôn Nhu nói, trong con ngươi liền rơi vào Lãnh Triệt một thân tuyết trắng y, đang ngồi ở giữa thỉnh tử bắc chủ vị, dung nhan đẹp đến không cách nào so sánh để Ôn Nhu lần thứ hai thấy được vẫn không khỏi sợ hãi, lúc này đang hàm chứa ý cười nhàn nhạt nhìn nàng.

"Tuy là lần thứ ba thấy Vương phi, lại chưa từng tặng qua Vương phi một phần một phần, cây ngọc trầm này, là lễ vật gấp mặt của ta tặng cho Vương phi, không biết Vương phi có thích không?" Nét mặt của Lãnh Triệt tuy là cười nhạt một tiếng, kì thực trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, tuy là hắn đoán trước được nàng có thể đỡ được bảy phần công lực của ngọc trầm, không có nghĩ đến khi nàng tiếp nhận một kích bén nhọn của hắn cư nhiên lại không bị thương, thủ hạ của Thanh vương lại có người như vậy, thực sự là nghĩ không ra.

"Vật do Vương gia tặng, Ôn Nhu tự nhiên thích." Ôn Nhu khẽ cười, cười đến rất là tự nhiên, vừa nói, vừa đem ngọc trầm trong tay cài lên búi tóc của mình, chậm rãi đến gần Lãnh Triệt, sau đó không chút kiêng kỵ nào ngồi xuống thấp bên cạnh Lãnh Triệt.

"Vương phi trái lại rất tự nhiên xem đây như nhà của mình." Lãnh Triệt chậm rãi nhìn Ôn Nhu ngồi xuống, đáy mắt tiêu ý nhưng thực chất vô cùng băng lãnh, hắn nghĩ không ra, nữ tử như vậy cư nhiên sẽ vì Thanh vương bán mạng.

Ôn Nhu tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng của Lãnh Triệt, nàng bắt quá là người đối tốt với ta ta đối tốt với người, nếu hắn muốn lấy tính mệnh của nàng, nàng cần gì phải cố kỵ, cười nói: "Đây là đương nhiên, gả cho Vương gia, Bạch vương phủ này chính là nhà của Ôn Nhu, không được tự nhiên chẳng phải là câu nệ rồi sao."

Lãnh Triệt không nói gì, cầm lấy ấm sứ trên bàn trà bên cạnh, thay mình châm một ly trà, lại thay Ôn Nhu châm một ly, nhìn Ôn Nhu ôn nhu nói: "Vương phi muốn uống trà? Trà động trạch xuân hương rất thơm"

"Vương gia tặng Ôn Nhu một cây trầm lại dùng phương thức đặc biệt như vậy, trà này, không biết không gì đặc biệt?" Ôn Nhu không có nâng chung trà lên, chỉ là cười phản vấn, ngụ ý rõ ràng bất quá, tặng trầm là muốn mạng, mời uống trà tất nhiên cũng không có chuyện gì tốt.

"Trà này muốn nói đến chỗ đặc biệt, chính là ta tự mình châm mà thôi." Trong trà hạ độc, hắn còn chưa bi ỏi như thế.

"Vương gia tự mình châm trà, thực sự là phúc khí của Ôn Nhu." Ôn Nhu bụng ly trà lên, nhẹ nhàng nhấp một cái, nói, "Quả thực trà ngon."

"Ôn Nhu từng nghe nói, thiên hạ này có một loại độc, tên gọi 'Lục Hồn Quy', cực kỳ hiếm thấy." Ôn Nhu đem ly trà buông xuống, ý vị thâm trường nhìn Lãnh Triệt, khóe môi cong lên, "Không biết Vương gia đã từng nghe nói?"

Chén trà trong tay của Lãnh Triệt khẽ run, trong con ngươi hàn ý càng sâu, khóe miệng tiêu ý cũng càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bệnh nhược chi mê

Editor: Luna Huang

"Chưa từng nghe nói," Nét mặt của Lãnh Triệt gọn sóng không sợ hãi, trong lòng thì hung hăng chấn động, nhìn Ôn Nhum như trước cười nhạt một tiếng, "Nguyện nghe Vương phi nói rõ."

Ôn Nhu cũng không thêm đề ý thái độ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm nói tiếp: "Lục Hồn Quy có thể nói là độc, trùng loại độc này rồi, trúng thời gian ngắn ngủi sẽ không lấy đi mạng người, mà là mỗi ngày mỗi ngày hành hạ người trúng độc, lúc độc phát, làm cho người muốn sống không được cực kỳ thống khổ."

"Người trúng độc, có biểu hiện yếu nhược, nếu để cho người chẩn ra được cũng không thể nào biết kê đơn, bởi vì giải được áp chế Lục Hồn Quy cần thuốc dẫn, trên đời này, chỉ có thể gặp không thể cầu."

"Mà độc này, chỉ có người trúng độc mới có thể hiểu rõ tư vị thống khổ trong đó, nhất là vào đông, hầu như mỗi ngày đều đau toàn tâm, nghiêm trọng hơn là lúc, thậm chí mạch sẽ bị tê liệt, đến lúc đó trong huyết mạch toàn thân phảng phất có như bị độc trùng cắn nghìn vạn lần, cho người bất không được kỳ mạch, huyết mạch của người trúng độc, phảng phất trong nháy mắt đó ngừng đập."

"Lục Hồn Quy sở dĩ gọi là kỳ độc, vì nó được hạ trên người vào lúc phụ nhân hoài thai, phụ nhân muốn sống, nhất định phải sinh nôn, nếu là muốn bảo vệ thai nhi, thì sẽ bị rong huyết mà chết, thai nhi được hạ sinh, tất cũng là lúc mới sinh trúng Lục Hồn Quy chi độc."

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt mặt không đổi sắc, nhìn dung nhan của hắn so với ánh trăng còn đẹp hơn vạn phần, đến tột cùng là người phương nào, có thể trẻ mới sinh một người đẹp mà ngoan độc như vậy, "Sở dĩ gọi là 'Lục Hồn Quy' là bởi vì người trúng loại độc này sống không quá ba mươi sáu tuổi."

Ôn Nhu nói xong, nâng ly trà lên lại uống một hớp trà, cũng không nhìn Lãnh Triệt nữa, hỏi: "Nếu Ôn Nhu nhớ không sai, Vương gia năm nay chính là nhi lập chi niên (Luna: hình như là ba mươi thì phải), Vương gia, Ôn Nhu có nhớ lắm?"

Màu tử đen như mực của Lãnh Triệt lạnh lẽo không gì sánh được, dùng lực nắm chặt tách trà trong tay, nét mặt vẫn là cười, "Vương phi nhớ không sai, ta năm nay chính là nhị lập chi niên."

Nàng dĩ nhiên biết bệnh này của hần là do Lục Hồn Quy mà ra, điều này cũng biểu thị Thanh vương cùng đã biết được, chuyện này đến cả Huyền vương cũng không biết, Thanh vương thì làm sao biết? Người nữ nhân trước mặt này, đến cùng có thân phận gì?

"Vương gia thật đúng là nghị lực rất cao, cư nhiên nhìn được dẫn vật suốt ba mươi năm." Câu này, Ôn Nhu xuất phát từ sự bội phục, nhìn lòng bàn tay của Lãnh Triệt bị mảnh vỡ của tách trà làm cho chảy máu, Ôn Nhu không có chút kinh ngạc nào, muốn nói người nhìn được dẫn vật suốt ba mươi năm của Lục Hồn Quy, trên đời này sợ thật là không có, cho dù là nàng, chỉ sợ cũng không chịu được.

"Vương phi, có một số việc nên biết, một số việc không nên biết?" Lãnh Triệt thoáng tiểu ý, mở lòng bàn tay ra, để mảnh vỡ rơi xuống đất, ánh mắt nhìn Ôn Nhu, "Lại cũng có một số lời nên nói, một số lời không nên nói?"

Từ một khắc kia trở đi nàng đập vào cửa, nàng liền biết Bạch vương này không đơn giản như vậy, nàng cảm thụ được, tuy hần là một con ma bệnh thân thể ốm yếu bất kham, nhưng lại có công phu thâm tàng bất lộ, cây ngọc trăm lức này chính là minh chứng tốt nhất.

"Vương phi trái lại nhìn thấy rõ ràng." Lãnh Triệt nâng lên khóe môi, "Không biết Vương phi muốn làm thế nào bước ra căn phòng này?"

"Vương gia, nếu là Ôn Nhu một mình muốn tới gặp người, tất sẽ không có đến mà không có về, Ôn Nhu cũng không đem tính mạng của mình ra để đùa giỡn." Người Thâm tàng bất lộ nàng thấy cũng nhiều, như người nam nhân trước mắt này, nàng chưa thấy qua, lãnh tính đạm nhiên khiến người khác phải sợ.

"Vương phi gan dạ sáng suốt không thua nam tử."

"Chớ có chỉ có nam tử trong thiên hạ mới có lòng can đảm và sự hiểu biết, nếu là cho rằng như vậy, Ôn Nhu cũng muốn cười Vương gia là ếch ngồi đáy giếng." Tánh mạng của nàng, liền không cần nam nhân đến chống đỡ.

Lãnh Triệt không nói gì, chỉ là tự tiểu phi tiểu nhìn Ôn Nhu, Ôn Nhu lại cảm thấy ánh mắt Lãnh Triệt như thế để cho nàng sinh ra một chút hàn ý không tên, cười nói: "Vương gia, tối nay cái cửa này Ôn Nhu nhất định là phải đi ra ngoài, bởi vì——"

Ôn Nhu cố ý dừng một chút, Lãnh Triệt cũng không gấp, chỉ chờ nàng nói hết lời, Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Triệt, cúi người, để sát vào khuôn mặt hần đủ để cho nàng thêm nhỏ dãi, "Bởi vì, thiên hạ này, chỉ có ta cam tâm tình nguyện vì Vương gia giải độc."

Cự ly gần như vậy, Lãnh Triệt có thể cảm nhận được khí tức hương thơm nhột nhột trong hô hấp của Ôn Nhu.

Lúc này đây, ngoài dự liệu của Ôn Nhu Lãnh Triệt từ trên ghế bỗng nhiên đứng lên, hoàn toàn đã không có đáng đáp lạnh nhạt, Lãnh Triệt phản ứng như thế trái lại Ôn Nhu không ngờ tới.

"Xin Vương phi hãy tự trọng!" Thân thể của Lãnh Triệt mặc dù đơn bạc, thân cao hoàn mỹ, đứng lên cao hơn Ôn Nhu một cái đầu, Ôn Nhu khó khăn lắm mới đứng đến cằm của hần, chỉ là nàng vô luận như thế nào cũng thật không ngờ Lãnh Triệt cư nhiên sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, để cho nàng có kinh hãi.

Ngẩng đầu, Ôn Nhu cư nhiên nhìn thấy gò má trắng nõn của Lãnh Triệt cư nhiên nhột nhột ửng đỏ, Ôn Nhu càng kinh ngạc, một vạn lần không thể tin được, mỹ nam đạm nhiên trước mặt, cư nhiên tại xấu hổ?

Điều này làm cho Ôn Nhu nhìn không được "Xi" Một tiếng, cười ra tiếng, muốn nói hai kiếp người của nàng cái gì mà chưa từng thấy qua chứ, nam nhi bảy thước xấu hổ, vậy làm sao có thể khiến cho nàng cảm thấy không buồn cười? Huống chi đó là một mỹ nam bình tĩnh.

Mà Lãnh Triệt, sợ dĩ có phản ứng lớn như vậy, nếu nói là bởi vì lời của Ôn Nhu, không bằng nói bởi vì động tác của nàng, bởi vì, chưa từng có nữ nhân nào đứng gần hần như vậy, thậm chí, hần chưa bao giờ biết tư vị gì của nữ nhân là gì, cự ly gần kề như vậy, thậm chí cảm thụ được hơi thở của đối phương, làm thế nào không khiến cho hần mất hình tượng?

"Tự... Tự trọng?" Ôn Nhu nín cười, nàng thế nào cũng không nghĩ ra Lãnh Triệt cư nhiên sẽ xấu hổ, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả cái từ "Tự trọng" cũng mang ra nói luôn rồi, nàng nơi nào không tự trọng? "Uh, hảo, liền chiếu theo lời của Vương gia, Ôn Nhu tự trọng."

Lãnh Triệt vì sự luống cuống của mình ảo não, cho dù là đối mặt với thiên quân vạn mã hần đều có thể thản nhiên, thế nào luống cuống trước mặt một nữ nhân? Lập tức nghiêm túc, nhìn Ôn Nhu lui về chỗ ngồi, mới ngồi xuống lần nữa, khôi phục gương mặt đạm nhiên, lạnh lùng nói: "Vương phi lời nói suông không thỏa đáng."

Có thể giải được độc trên người của hần? Bằng nàng? Cho dù đó là "Độc y tiên tử" giải được thiên độc cũng thúc thủ vô sách đối với Lục Hồn Quy, nàng có năng lực gì?

Mà nàng, hoặc là Thanh vương, muốn làm gì?

"Vương gia không tin?" Ôn Nhu hơi nhướng mi, nàng nói ra được sẽ làm được, "Ôn Nhu hiện tại liền chứng thực một chút cho Vương gia xem."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Điệu hi bạch vương

Editos: Luna Huang

"Nga? Vương phi muốn chứng thực như thế nào?" Khóe miệng của Lãnh Triệt tiểu ý càng đậm một ít, trong con ngươi quang âm âm u.

Ôn Nhu không sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm khẽ cười nói: "Cái này tự nhiên đơn giản, Vương gia chỉ cần cởi áo bào để lên trên tháp là được."

Lời nói của Ôn Nhu khiến ánh mắt lạnh của Lãnh Triệt rung chuyển mạnh, nheo cặp mắt lại, khóe miệng tiểu ý chậm rãi liếm khởi, khẩu khí càng lạnh lẽo: "Nam nữ thụ bất thân."

(Luna: Thật không hiểu nổi bạn này luôn, cỡ có cái áo mà miệng cười khẩu khí lại lạnh @@ -> đến cùng là muốn gì?)

"..." Thụ thụ bất thân? Ôn Nhu có chút không dám tin nhìn Lãnh Triệt, nhãn thần nhìn hắn như một loại dị vật nào đó, trong lòng là dờ khóc dờ cười, nàng thật nghĩ không thông, mỹ nam bình tĩnh trước mặt so với thiên tiên còn đẹp hơn trong đầu đến tột cùng là nghĩ cái gì, trước là muốn nàng tự trọng, bây giờ lại nói là nam nữ thụ bất thân, nàng còn sợ hắn ăn không thành sao?

"Không biết Vương gia có hay không hiểu lầm? Ôn Nhu bắt quá là muốn vì Vương gia châm cứu mà thôi." Ôn Nhu càng nhìn mỹ nam Lãnh Triệt nhìn trước mặt càng nghĩ không thông.

Châm cứu? Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Ôn Nhu đích, uống một hớp trà, cũng không có lại nhìn Ôn Nhu, thứ nhất, hắn biết nàng là người của Thanh vương, sao có thể dễ dàng để cho nàng ghim kim trên người hắn, thứ hai, trước mặt nữ nhân bảo hắn cởi áo cởi thất lung, hắn làm không được.

Lãnh Triệt trầm mặc khiến Ôn Nhu không nói gì lại có tức giận, không hài lòng nói: "Nếu trong lòng Vương gia có lo lắng, vậy vén ống tay áo lên lộ ra cánh tay là được." Ôn Nhu cảm thấy lần đầu tiên nàng đối mặt với một người không có tính nhẫn nại như thế.

"Không thể." Giọng của Lãnh Triệt đã chuyển thành âm trầm, gương mặt tuấn mỹ của hắn cũng tìm không mỉm cười được nữa, lạnh lùng nói, "Thỉnh Vương phi rời khỏi, ta không cần Vương phi nghiệm chứng, cũng không cần Vương phi cứu trị."

Hắn chưa từng có tính nhẫn nại đối đãi với nữ tử như vậy, đối với nàng, hắn đã là đến cực hạn, nhất là đối phương thân là Vương phi của hắn tâm cũng hướng về người khác, hắn chính là không còn sống được mấy năm nữa, cũng tuyệt không cần người của Thanh vương xuất thủ cứu giúp.

Nếu không phải là muốn trên người nàng biết được Thanh vương rốt cuộc chiếm được bao nhiêu tin tức, hắn vốn không muốn gặp nàng, chớ nói chi là còn cùng nàng nói chuyện với nhau nhiều như vậy.

"Lãnh Triệt, người thì không thể giống nam nhân một chút?" Ôn Nhu bạo phát, lập tức đứng lên, lại lần nữa đi tới trước mặt Lãnh Triệt, đầu dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Cuối cùng Ôn Nhu đối với mỹ nam cứng nhắc này không thể nhịn được nữa, hắn thật là người duy nhất khiến nàng kiếp trước kiếp này không thể nhịn được nữa, nàng cái gì đều có thể nhẫn, chính là nhịn không được một người nam nhân ngái ngủ như vậy! Nàng đối với cái gì cũng có tính nhẫn nại bất tận, duy nhất đối với nam nhân xấu hổ lại còn nũng nịu không có nhịn được! Thật đúng là lãng phí túi da tốt như vậy.

(Luna: Ý chị là anh đẹp mà giống 3D)

Con ngươi đen nhánh của Lãnh Triệt trong nháy mắt trở nên đáng sợ, sau đó nhanh lúc Ôn Nhu còn phản ứng không kịp nâng gáy trái lên, cấp tốc giữ eo thon của Ôn Nhu, trên cánh tay dùng sức, Ôn Nhu bị ép hướng tới gần hắn, cả người liền áp sát ngực hắn!

"Người ——! Ôn Nhu không nghĩ tới tốc độ xuất thủ của Lãnh Triệt nhanh như vậy, lại để cho nàng né tránh thất bại thành ra chặt vật trong ngực của hắn như vậy!

"Vương phi nếu nói là vì phu không giống nam nhân, vậy có cần vì phu vì Vương phi nghiệm chứng một chút xem cái gì mới là nam nhân thật sự?" Lãnh Triệt cúi đầu, ánh mắt đáng sợ đến nỗi như muốn đem đối phương ăn tươi nuốt sống khiến Ôn Nhu kinh ngạc không cam lòng. Ôn Nhu trong ngực càng cố sức, càng gần kề lồng ngực của hắn, trong lồng ngực tức giận đem xưng hô với hắn đều sửa lại hết.

Dám nói hắn không giống nam nhân? Toàn bộ thiên hạ, không người nào dám đối với hắn như vậy, nàng tiểu nữ tử, dám nói hắn không giống nam nhân? bảo hắn làm sao mà lãnh tĩnh được?

Ôn Nhu lại cảm thấy không khỏi sỉ nhục, nàng là sát thủ "Thiên Diện" Chẳng bao giờ thất thủ, thậm chí ngay cả động tác của nam tử trong người trũng kỳ độc mà lại không thoát được! Quả nhiên là đòi này vô cùng nhục nhã rồi!

Hai tròng mắt Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt tràn ngập sát ý, đáy mắt cũng là đáy lên sát khí, khóe miệng cũng lộ ra tiểu ý say hoặc lòng người, sau đó cặp tóc cong đuôi phải lên, nhanh chóng hướng bộ vị nhạy cảm của đối phương xuất lực.

Nhưng mà chân phải của nàng mới gior lên, khóe miệng của Lãnh Triệt cũng lập tức cong lên một nụ cười mê người, nhanh chóng nâng đuôi phải của mình lên, ngăn cản thế tiến công của Ôn Nhu, cánh tay đồng thời càng cố sức, để khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Nhu không thể phản kháng dán chặt lên lồng ngực của hắn.

"Vương phi còn muốn ồn ào nữa không, hay là làm nữ nhân nhà nhận lịch sự khiến cho nam nhân thích." Khóe miệng Lãnh Triệt tuy rằng mang theo tiểu ý, trong mắt sát ý lại không có giảm thiểu chút nào, "Mặt khác, trước mặt vi phu, bất luận cái phản kháng gì cũng là phí công."

"Nga? Thật không?" Nghe lời nói của Lãnh Triệt, mâu tử của Ôn Nhu linh động nhẹ nhàng vừa chuyển, Lãnh Triệt xuất thủ của tốc độ xuất thủ, nàng biết hẳn tuy là mang một thân bệnh tật, lại thân thủ cùng nội lực cường đại, đến một sát thủ thiên diện như nàng khiến cho người nghe thấy đã sợ mất mặt đều không thể hơn được, mà xem tình hình trước mặt, cứng rắn nhìn như không thắng được, không có nghĩa là mềm cũng không thắng được, nàng giỏi nhất là thay đổi mặt a.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu để cho thân thể mềm nhũn, sau đó chậm rãi nâng hai tay lên, ôm ái quàng qua hông của Lãnh Triệt, loại bỏ sát ý trong con ngươi, thay vào đó là tiểu ý dịu dàng đủ để cho nam nhân thiên hạ thần hồn điên đảo, ánh mắt sáng quắc nhiệt tình đón nhận lãnh ý của Lãnh Triệt bỗng nhiên liền biến thành ánh mắt ngạc nhiên, ôn nhu khẽ cười nói: "Vương gia thật hư hỏng, muốn Ôn Nhu thế nào lĩnh hội nam nhân hùng phong của Vương gia?"

Quả nhiên, thân thể của Lãnh Triệt lập tức cứng ngắc(Luna: chỗ này tác giả dùng từ băng bó a =.=), tiểu ý ở khóe miệng có chút cứng ngắc, trong con ngươi như bị gió thổi lên ngọn sóng đột nhiên động không ngừng, ngăn cản cả người, nhất thời không trả lời được lời nói của Ôn Nhu.

"Ha ha..." Ôn Nhu khẽ cười, nhìn Lãnh Triệt đột nhiên có dáng dấp chất phác, cười đến lại càng hài lòng, hai tay của nàng đang ôm Lãnh Triệt chậm rãi dôi lên, cuối cùng dừng trên cổ của hắn, nhìn đến hai gò má của Lãnh Triệt dần dần đỏ ửng, chậm rãi nhón chân lên, môi kiều diễm chậm rãi hướng môi thiếu sức sống nhưng lại cực kỳ kiều gọi của Lãnh Triệt tiến gần, "Vương gia, dáng dấp xấu hổ của người thực sự là rất khả ái."

Trái lại những lời này của Ôn Nhu xuất phát từ chân tâm, ai dự đoán được nữ nam như vậy, lại có nội lực cùng công lực thâm hậu như thế, lại sẽ xấu hổ, dáng dấp xấu hổ thực sự là rất khả ái, thật là làm cho Ôn Nhu thêm nhỏ dãi, thật sợ nhìn không được nhào tới ăn hắn luôn.

"Hoang đường!" Âm thanh vui cười yếu mềm của Ôn Nhu cùng hơi thở trong gang tấc của nàng khiến cho Lãnh Triệt hồi thần, lập tức buông lỏng tay đang kiềm chế Ôn Nhu ra, lại đem đôi tay đang đặt trên cổ hắn, cùng đôi môi đang đến gần của Ôn Nhu đẩy ra, hai chữ "Nhục nhã" đã đến bên mép cũng nuốt xuống, chẳng biết tại sao, nhìn dáng dấp cười duyên của Ôn Nhu, hắn đứng là không thể mắng ra miệng.

May là như vậy, hai gò má của hắn ửng đỏ, tim vẫn còn chưa phải đập không đúng quy luật, hắn chưa bao giờ thân cận với bất cứ nữ nhân nào, cũng không có cảm giác đối với nữ nhân nào, vì sao chỉ đối với nàng, có loại cảm giác nói không được, nếu là người khác đối với hắn nói một câu "Người có thể giống nam nhân một chút không." Có lẽ hắn cũng sẽ không để ý, vì sao hắn luôn luôn tỉnh táo mới vừa rồi liền không nhận được?

"Vương gia, chúng ta là phu thê, như vậy, làm sao có thể gọi là hoang đường không phải?" Đáy lòng của Ôn Nhu chợt dâng lên ý muốn trêu chọc một chút nam nhân trượng phu trên danh nghĩa này một chút, lại hướng Lãnh Triệt áp sát, cười nói, "Vương gia, tìm đập rộn lên có đúng không bệnh của Vương gia không tốt, rốt cuộc có muốn hay không mở rộng áo bào để Ôn Nhu ghim kim cho người?"

Đang lúc thật đáng yêu, riêng là tới gần hắn cứ như vậy không nhận được, để hắn cởi áo bào thất lưng trước mặt nàng chắc phải là để cho nàng xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phu thê giao dịch

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn hai gò má ửng đỏ của Lãnh Triệt, đột nhiên cảm giác được cầu vừa nảy của bản thân "Người có thể giống nam nhân một ít hay không." Có chút quá đáng.

"Vương phi vẫn lạt dừng lại cho thỏa đáng, bằng không liền đừng trách ta hạ thủ vô tình." Lãnh Triệt nhìn hướng Ôn Nhu đang tựa sát vào mình, tỉnh táo đứng tại chỗ, hai gò má ửng đỏ nhưng không không chút nề tình.

Nữ nhân đáng chết! Đáy lòng của Lãnh Triệt thầm mắng một tiếng, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không thể luống cuống trước mặt một nữ nhân.

"Vương gia, mới vừa rồi đều là người tự xưng "Vi phu", sao hiện nay lại đổi giọng rồi?" Ôn Nhu không chút kiêng kỵ lại lần nữa áp sát Lãnh Triệt, nhón chân lên cùng hắn mặt đối mặt nhìn nhau cự ly chỉ cách nhau một tấc, cười đến quỵên rũ, "Thiếp nhưng vẫn là đang chờ Vương gia cho thiếp xem người muốn chứng thực bản thân là nam nhân thật sự!"

Nhìn Lãnh Triệt vẫn như cũ cố tự trấn định, đáy lòng Ôn Nhu bỗng nhiên nổi lên nghi vấn, không phải là nam nhân trước mặt này vẫn sạch sẽ đó chứ?

"Cái gì gọi là nam nhân chân chính, nói vậy Thanh vương từ lâu hướng Vương phi chứng thực." Lãnh Triệt cuối cùng cũng tìm được lãnh tình trở về với mình, cúi đầu chống lại tiểu ý quyền rũ của Ôn Nhu, cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Mâu thuẫn của Ôn Nhu tràn ngập quyền rũ bỗng nhiên căng thẳng, khinh bỉ lạnh lùng mở miệng: "Thanh vương? Chớ nói hấn lui hôn ta, mặc dù hấn không hủy hôn ước này, ta cũng sẽ tự mình hủy đi, bất quá là hấn nhanh chân đến trước thôi."

Ôn Nhu ngấm lại cảm thấy không đúng, vì sao Bạch vương lại nói như vậy, thu liễm thần sắc khinh bỉ trong mắt, tiểu ý dịu dàng: "Bất quá ngược lại cũng cảm tạ Thanh vương, thành toàn thiếp cùng phu quân đoạn nhân duyên này, thế nào? Phu quân hỏi như vậy, sẽ không phải là đáy lòng đồ ngã bình đám chưa chứ?"

Nhưng mà lúc Ôn Nhu đang nói Thanh vương đáy mắt hèn mọn, Lãnh Triệt chuẩn xác không có lầm bất được, hấn nên nói là nàng diễn quá tốt, hay là từ đáy lòng nàng thực sự chán ghét Thanh vương? Nếu là như vậy, đó chính là hấn đã đoán sai? Nàng không phải người của Thanh vương?

"Lòng ta căn bản không có bình đám, làm sao lại đồ được?" Hấn sẽ không từng câu từng chữ liên kết luận nàng có phải là người của Thanh vương hay không, "Nếu nói là đ, thì người cùng Vương phi trong đêm tân hôn đó, hoặc là đêm Vương phi từng trị Âm phu nhân, cái bình đám chưa này đã sớm lật, hà tất đợi đến lúc này?"

Đáy lòng của Ôn Nhu run rẩy, sóng mắt cũng hơi rung chuyển, vẫn như cũ mặt không đổi sắc cười: "Không nghĩ tới phu quân cư nhiên nhớ thiếp như thế, cư nhiên lưu ý thiếp như thế, thật là làm cho thiếp thụ sủng nhược kinh."

Quả nhiên, nhất cử nhất động của Bạch vương phủ, hấn đều rõ như lòng bàn tay.

"Vương phi biết là tốt rồi, hiện nay ta không rảnh cùng Vương phi nói suông, thỉnh Vương phi nhanh chóng rời khỏi." Hấn hiện vô tâm muốn biết mục đích lần này nàng muốn gặp hấn là gì.

"Vương gia là tâm có điều cô kỵ, Ôn Nhu đã nhìn ra." Một phen nói chuyện không đâu nói chuyện với nhau, Ôn Nhu cuối cùng ngữi được khí tức không đồng dạng như vậy, "Lo lắng Ôn Nhu có lòng dạ bất chính?"

Không đợi Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu liền nói tiếp: "Ôn Nhu đối với Vương gia cùng Bạch vương phủ này một chút hứng thú cũng không có, cho nên Vương gia không cần phải lo lắng Ôn Nhu sẽ đối với người bất lợi."

Một chút hứng thú cũng không có? Nhân thân không kiên nhẫn của Lãnh Triệt dần dần bị băng hàn thay thế, phải biết rằng, thiên hạ này có bao nhiêu người muốn vào hoàng tộc hoàng thân quốc thích, nàng cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Còn nữa, nếu là không có hứng thú, nàng tiếp cận hấn lại có là ý đồ gì?

"Nếu Vương phi đối với ta cùng Bạch vương phủ không hề hứng thú, tối nay làm sao có ý đến gặp ta?" Chẳng biết tại sao, nghe được lời nói bất mãn của Ôn Nhu như vậy, Lãnh Triệt luôn luôn chưa từng có đa tâm mơ hồ có chút cảm giác nặng nề nói không rõ ràng.

"Ôn Nhu chẳng bao giờ nghĩ tới phản long phụ phượng (Luna: thấy người sang bắt quàng làm họ), cũng không muốn bước vào cuộc cồng cao tường chu môn này, lần này Ôn Nhu chủ động muốn gặp Vương gia, cũng chỉ vì một việc." Hấn cho rằng, phạm là nữ tử đều hướng tới cảm y hoa phục tràn ngập sao? Còn tưởng rằng nam nhân cái này để cho nàng cảm giác có chút đặc biệt sẽ cùng nam nhân khác không giống, không ngờ tư tưởng của nam nhân này cũng y như vậy, chỉ là phong kiến cũ kỹ.

"Không thể tưởng Vương phi cùng nữ tử không giống nhau." Một câu tán thưởng, lại xen một chút ý châm chọc, không phải xem thường xem thường nữ tử, mà là hai chữ này "Nữ nhân", trong đáy lòng tại hấn có một bóng ma không thể nói được, "Không biết Vương phi đến đây vì chuyện gì."

Nếu đối phương đã nói rõ là có việc, hiểu kỳ chuyện lạ, không phải tác phong của hấn, liền nghe nàng nói một chút cũng không sao.

"Dùng điều kiện cùng Vương gia ký một hiệp nghị." Ôn Nhu cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Không biết Vương phi là muốn dùng điều kiện gì cùng ta ký hiệp nghị?" Dám cùng Dám cùng hấn nói điều kiện, trên đời này cũng không nhiều đâu.

"Lấy việc Ôn Nhu vì Vương gia trừ độc làm điều kiện, Vương gia trả tự do cho Ôn Nhu." Điều kiện sức dự đồ vô cùng lớn như vậy, nàng không tin hấn không bị câu.

"Đơn giản như vậy?"

"Giản đơn sao?" Ôn Nhu quyền rũ cười, thái dương thoải mái, "Bất quá đến lúc đó Ôn Nhu hưu Vương gia, mà không phải là để Vương gia hưu Ôn Nhu, như vậy Vương gia còn cho rằng giản đơn sao?"

Nếu là trực tiếp cùng hấn đòi một phong hưu thư, còn không bằng nàng trực tiếp không để lại dấu vết rời khỏi Bạch vương phủ nhanh một chút, hà tất lại phí tâm vì hấn trừ độc, nàng muốn, là đầy đủ mặt mũi, đủ để cho thể nhân vì nàng vì nàng ghen hòng nhìn trần trụi!

"Vương phi thật cho là bản thân có năng lực?" Lãnh Triệt âm thầm nắm chặt nắm đấm trong hai cánh tay áo dài, trong con ngươi phụt ra mâu quang lạnh lẽo đủ để làm đối phương sợ, khóe miệng cong lên nụ cười nhạt kinh người, "Vương phi vẫn là đang nói đùa đi."

"Nói đùa?" Ôn Nhu không chút e ngại ánh mắt của đối phương, trái lại tự nhiên cười, "Ôn Nhu chưa bao giờ nói đùa, chớ nói chi là dám ở trước mặt

Vương gia nói đùa."

"Chỉ bắt quá, Vương gia, để Ôn Nhu đến vì người trừ độc, người dảm sao?" Khỏe mắt của Ôn Nhu khơi mào, khiêu khích nói.

"Nếu Vương phi tha thiết như vậy ta vì sao không dảm?" Lãnh Triệt cười đến sáng sảng, hẳn khi nào e ngại qua thứ gì, đến chết hẳn còn không để ý, vậy thì có cái gì để sợ nữa? Huống hồ, cứ cho là nàng là người của Thanh vương, trong mắt của hắn, hắn không tin còn có thể động tay động chân, đó là nàng muốn hạ độc trên người hắn, thân thể của hắn cũng như là bách độc bất xâm, hắn không cần lo lắng chút nào, "Chỉ bắt quá, Vương phi lấy cái gì đến tới cứu ta?"

Trong lòng của hắn cho tới bây giờ đều chứa quốc gia cùng dân sinh, ngược lại đối với thân thể của chính mình chưa bao giờ để bụng, nếu không phải Túc Dạ cùng hắc y chưa từng ngừng việc tìm danh y cho hắn, thậm chí hắn cũng sẽ không biết được trên người mình trúng độc, mà không phải là bệnh, cho nên, hắn chỉ hiểu chuyện luyện chế thuốc dẫn giải được Lục Hồn Quy có thể gặp không thể cầu, cho là độc y tiên từ cũng chỉ có thể lắc đầu nói "Duyên phận", không biết thuốc dẫn này đến tột cùng là vật gì.

Hắn không có thời gian vì thân thể của chính mình, thậm chí biết được bản thân sống không quá ba mươi sáu tuổi, hắn cũng là chỉ là cười, bởi vì, so với thân thể còn nhiều chuyện quan trọng gấp vạn lần chờ hắn làm.

"Cái này không cần Vương gia quan tâm" Tâm trạng của Ôn Nhu thờ phào nhẹ nhõm, mỹ nam cứng nhắc phong kiến và quật cường rốt cục cũng phục khẩu, "Nói như vậy Vương gia đáp ứng rồi điều kiện của Ôn Nhu?"

"Ân." Hắn không tin nàng thật có bản lĩnh này, nàng hừ hừ> Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ.

Mặc dù nàng thật có bản lĩnh này, mặc dù hắn cùng với nàng cùng với nàng chỉ là phu thê hữu danh vô thực, chuyện như vậy cũng tuyệt sẽ không phát sinh.

"Tốt lắm, bắt quá vẫn là muốn Vương gia nhịn được, xin hãy coi áo ra đến tháng." Bước đầu tiên, không thể thiếu, cứ cho là hại hắn xấu hổ, cũng không có thể thiếu.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Thập tứ áp a áp ứng nói, nam trúc rất cường đại, chỉ là đối với nữ chủ sẽ có chút xấu hổ mà thôi! Nương môn không nên hiểu lầm, Thập Tứ nói xong, bay đi..

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thi hành cứu trị

Editor: Luna Huang

Nhịn xuống? Tuần mi của Lãnh Triệt vừa kéo, cái gì gọi là nhịn xuống? Thật là nghĩ hắn nhìn thấy nữ nhân như sống thấy quỷ một dạng? Hắn đến sinh tử cũng không quan tâm, trước mặt nữ nhân lộ lưng cũng không dảm?

Vì vậy, Lãnh Triệt không chút do dự đi tới giường, dứt khoát mở thất lưng, cởi áo bào, nằm lên thấp, gương mặt đạm nhiên.

(Luna: Sau bao phen đấu trí rốt cuộc Tiết ca cũng thông suốt :D)

Đột nhiên Ôn Nhu cảm thấy có chút buồn cười, thần sắc nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra một túi da cầm bạch, đi tới trước giường, ngồi xuống bên mép giường.

Túi cầm bạch này, là Dẫn nhi thức đêm thêu thành, về phần đồ vật bên trong, là nàng tự mình làm.

Khi nàng nhìn thấy thân thể * * của Lãnh Triệt, không khỏi lại lần nữa sợ hãi than, đây thật là hai kiếp người nàng chưa từng thấy qua tư thái nam nhân hoàn mỹ như vậy, để cho nàng nhịn không được nuốt hớp nước miếng thật mất mặt, sớm biết như vậy, để hắn lộ phía sau lưng là được.

Đây là thân thể của người trúng kỳ sao?

Lãnh Triệt lại không có nhìn nàng, hắn vẫn là nhắm mắt, Ôn Nhu suy nghĩ nửa không kiềm chế được nhào tới hảo hảo tìm tòi nghiên cứu một phen, mở túi cầm bạch trong tay ra, chỉ thấy những ngân châm dài nhỏ bên trong cầm bạch, Ôn Nhu đến giá cầm nển, chiếu vào huyệt đạo.

Thời gian Ôn Nhu đâm ngân châm đầu tiên, Lãnh Triệt liền mở mắt, ôn hoà nhìn nàng.

Cuối cùng, ngoài dự liệu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu cầm lấy một ngân châm rạch lòng bàn tay trái của mình, sau đó nắm thành quyền, đem máu của bản

thân đưa đến bên miệng hắn, mặt không đổi sắc thản nhiên nói: "Vương gia, uống máu của ta."

Lãnh Triệt không nói gì, như trước chỉ là lãnh lạnh nhạt đạm nhìn nàng, tâm trạng cũng như nét mặt bình tĩnh.

"Vương gia sợ Ôn Nhu hạ độc trong máu của mình?" Nhìn dáng dấp không nhúc nhích của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không giận phản tiếu, đem tay của mình tiến gần đến miệng của Lãnh Triệt, giọt máu đỏ thắm cuối cùng rời khỏi tay nhỏ lên môi của Lãnh Triệt, "Ôn Nhu đã rửa sạch tay, không bẩn."

Lãnh Triệt chậm rãi há miệng ra, để giọt máu tươi kia rơi xuống cổ họng của mình, hắn không phải sợ nàng hạ độc vào máu, cũng không ngại máu của nàng bẩn, chỉ là hắn thật không ngờ, độc trên người của hắn phải dùng máu mới trừ được sao?

Đợi đến khi Lãnh Triệt uống đủ máu, Ôn Nhu lập tức thu tay về, đem khăn bên hông quần lên lòng bàn tay trái, phân phó nói: "Lúc này Vương gia đừng động mới tốt, đợi Ôn Nhu rút ngân châm ra rồi cử động cũng không muộn."

"Nghĩ không ra Vương phi biết y lý, trái lại ta không tưởng được." Lãnh Triệt nghe theo lời nói của Ôn Nhu không có đứng dậy, ngược lại thì cười cười, "Chỉ không biết, Vương phi nói muốn chữa trị cho ta, liền dùng máu đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản là vài giọt máu?" Ôn Nhu có chút không thể tin nhìn Lãnh Triệt, chẳng lẽ hắn không biết độc trên người của hắn phải dùng gì để làm thuốc dẫn sao?" Chớ không phải là Vương gia cho rằng máu của cực âm chi nữ vô cùng dễ tìm?"

Lúc này tim Lãnh Triệt có chút đập mạnh và loạn nhịp, cực âm chi nữ, đó là nữ tử ra đời vài năm âm tháng âm ngày âm, chẳng lẽ, vậy thuốc dẫn chính là máu của cực âm chi nữ? Nếu không vậy thì sao độc y tiên tử nói "Có thể gặp không thể cầu, đều phải tùy duyên"?

"Nói như thế, tức là máu của Vương phi là thuốc dẫn?"

"Nếu không phải như vậy, sao có thể nói có thể gặp không thể cầu? Mà độc trên người Vương gia, kéo đến năm ba mươi lăm tuổi vô phương cứu chữa?" Hắn đến tốt cùng là hạng người gì, thậm chí ngay cả phương pháp giải độc trên người mình cũng không biết?

"Vậy Vương phi chẳng phải là quý nhân của ta sao?" Lòng của Lãnh Triệt đột nhiên nổi lên hai chữ "Duyên phận" Rồi lại không lý do liên lạc với Thanh vương cùng Nghiêm Vô Ly.

"Quý nhân thì không dám, chỉ mong Vương gia chớ quên ước định giữa chúng ta là được." Ôn Nhu vừa nói, một bên nhỏ ngân châm trên người Lãnh Triệt, "Chỉ bất quá, muốn giải hết độc trên người người, cũng không phải là việc sớm chiều, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng Vương gia như vậy."

Bởi vì, bước cuối cùng, đến hiện tại nàng vẫn chưa nghĩ ra, nàng cũng không muốn vì một người cùng mình không có chút liên quan mà liên lụy đến bản thân, "Nếu không phải là như thế, Ôn Nhu sao dám mở miệng ra điều kiện với Vương gia?"

"Không biết Thanh vương đem Vương phi cho ta, có hối hận không?" Trải qua những chuyện lúc này, Lãnh Triệt tựa hồ cảm thấy nàng cũng không phải là người của Thanh vương, lẽ nào nàng cứu hắn thật là chỉ vì muốn rời khỏi Bạch vương phủ mà thôi?

"Vương gia việc gì phải hai lần nhắc tới Thanh vương, không biết Vương gia là muốn biết Ôn Nhu đối với Thanh vương tình xưa vẫn còn hay không?" Ôn Nhu đột nhiên tức giận không rõ, thời gian nhỏ ngân châm cuối cùng, lại một lần nữa áp sát vào gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Triệt, "Hay là đang hoài nghi Ôn Nhu mật thám Thanh vương phải đến Bạch vương phủ?"

Người có thân phận luôn sẽ có lòng nghi ngờ, huống chi tại đây thời cổ, đến huynh đệ tình thâm như thù tặc đều có thể chém, ai có thể Bạch vương cùng đời tranh có chút tính toán gì? Ai có thể các vương gia của Di quốc đối với đế vị không có chút động tâm? Nàng là sát thủ, nắm vững, làm sao không phát giác ra được.

"Trái lại Vương phi thông minh." Lãnh Triệt khẽ cười khen, "Chỉ là, còn muốn do Vương phi tự nói, là đối với Thanh vương có mạng tình xưa, hay là Thanh vương phải đến bên cạnh ta làm mật thám?"

Lần này Lãnh Triệt mặc dù không hề vì Ôn Nhu áp sát mà đầy mặt ửng đỏ, tim đập cũng nhanh hơn, hắn đúng là không nghĩ tới, nữ nhân cô gái trước mặt cư nhiên thông tuệ như vậy, đoán được suy nghĩ ý nghĩ trong lòng hắn.

"Mật thám? Vương gia cho rằng Thanh vương đưa một người đáng giá như Ôn Nhu thay hắn làm mật thám sao?" Ôn Nhu bỗng nhiên cười quyền rũ, tay phải hạ xuống thấp, tay trái nhẹ nhàng bám vào trên ngực Lãnh Triệt, nhẹ nhàng mà hướng mặt ngoài bình tĩnh của Lãnh Triệt thổi hơi, "Nếu nói là dư tình chưa dứt, Ôn Nhu có thể làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao, làm sao nói đến dư tình? Nhưng nếu thật muốn nói chung tình, Ôn Nhu chẳng bằng chung tình với Vương gia."

(Luna: Chị quyền rũ anh a >"<)

Ôn Nhu vừa hướng Lãnh Triệt ôn nhu thổi hơi, một bên trên người Lãnh Triệt tùy ý chạy loạn, mỹ nam mị hoặc trước mắt, không đùa sẽ khiến nang thất vọng, nàng cũng không tin hắn mới vừa rồi còn có thể xấu hổ, sẽ nhận được bao lâu.

"Vương phi thật biết nói đùa." Lãnh Triệt vẫn như cũ biểu hiện thờ ơ, bắt lại tay của Ôn Nhu trên người hắn tùy ý chạy, cũng không hề luống cuống đẩy Ôn Nhu ra, tùy ý nàng tới gần hắn.

"Ôn Nhu không phải đang nói đùa." Tay trái bị Lãnh Triệt cầm thật chặt, Ôn Nhu lại không thêm đề ý, như trước cười, "Vương gia ngày thường mỹ như

vậy, làm sao có thể không khiến Ôn Nhu động tâm?"

"Hơn nữa, Vương gia là phu quân của Ôn Nhu, không đối với Vương gia động tâm, Ôn Nhu nên đối với người nào động tâm?"

"Nếu Vương phi động tâm, vì sao lại muốn bỏ ta bỏ ta?" Đôi mắt đẹp của Lãnh Triệt đón chào, lần này tâm trạng trái lại lãnh tĩnh, không có luống cuống lần nữa, ngược lại giờ tay lên thay Ôn Nhu vuốt tóc mai bên mặt, ôn nhu cười: "Nếu là ta đối với Vương phi cũng động tâm, Vương phi chẳng lẽ không phải chẳng lẽ không phải là tổn thương lòng của ta sao?"

"Ôn Nhu luôn luôn chỉ quan tâm bản thân, mặc kệ người khác." Ôn Nhu cũng không phản kháng, càng thêm tới gần bên tai Lãnh Triệt, "Cho nên Vương gia động tâm hay không, đều cùng Ôn Nhu không quan hệ."

Dứt lời, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, Lãnh Triệt cũng chậm cũng chậm rãi buông lỏng tay.

"Vương gia vẫn là nên nghỉ ngơi, lần sau trị liệu, Ôn Nhu lại để cho đại quân sự thông truyền." Ôn Nhu đứng dậy đi.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, trong con người đen nhánh, chớp động như có điều suy nghĩ, giờ tay lên sờ những chỗ vừa rồi Ôn Nhu chạm, khóe miệng gọi lên một cái cười tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thánh thượng dẫn thần

Editor: Luna Huang

Nửa đêm Ôn Nhu mới trở về Yên Thủy các, Duẫn nhi đang ở nhà nhỏ bằng gỗ bên ngoài viện chà xát hai tay thổ hơi liên tục, xa xa nhìn thấy Ôn Nhu liền chạy đến đón, Ôn Nhu cười cười, vỗ vỗ đầu vai nàng, cũng không nói gì liền đi đến nhà nhỏ bằng gỗ.

Đến phòng ngủ, Ôn Nhu cởi áo khoác trên vai xuống, nằm trên thấp mỷ nhân, sau đó Duẫn nhi liền bưng nước nóng chứa trong thau đồng tiến đến, đang muốn hầu hạ Ôn Nhu rửa mặt, chợt phát hiện lòng bàn tay trái của Ôn Nhu bị thương, vừa nóng nảy hỏi, sau đó lập tức chạy đi lấy kim sang dược, Ôn Nhu nhìn dáng dấp khẩn trương của Duẫn nhi, mặc dù ngoài miệng không nói gì, trong lòng nhưng có chút ảm áp, dù sao, kiếp trước kiếp này, Duẫn nhi là người đầu tiên thật tâm tốt với nàng.

Đợi đến Duẫn nhi bôi thuốc lên bàn tay của nàng, lại băng bó kỹ, lại lao thao dặn dò gì đó, Ôn Nhu rốt cục nhìn không được hung hăng nói "Một chút vết thương thôi, cũng không phải mất mạng." Để cho nàng nghỉ ngơi nhanh một chút đi, Duẫn nhi mới ngậm miệng lui ra, bản thân Ôn Nhu cũng đi tìm Chu công.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhu không rõ có tâm tình tốt gì lại muốn tản bộ xung quanh Bạch vương phủ, đi tới chính sảnh, liền thấy Túc Dạ cảm thiệp mời đồ nhũ vàng trong tay đến phương hướng Ngõa Phủ Lôi Minh, lập tức lên tiếng gọi Túc Dạ lại.

"Đại quân sự xin dừng bước." Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt đi đến Túc Dạ, "Sáng sớm liền nhìn thấy đại quân sự cưỡi bộ vội vã, đây là muốn làm gì?"

Túc Dạ dừng bước lại, hướng phía Ôn Nhu cúi đầu chấp tay nói: "Túc Dạ gặp qua Vương phi, trong cung gửi thiệp mời đến đây, Túc Dạ đang muốn đi đưa cho Vương gia." Vừa lúc có thể đi hỏi gia một chút, đêm qua Vương phi có xúc phạm đến gia.

"Nga? Trong cung gửi thiệp mời đến?" Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, trên đời này ngoại trừ đế vương trong cung, còn có người nào dám can đảm dùng thiệp mời mạ vàng, "Trong thiệp mời này viết gì, đại quân sự có thể nói cho ta biết được không?"

"Hỏi Vương phi, cũng không bất tiện." Túc Dạ kính cẩn trả lời, "Đây là việc Đại Di đều biết, hai ngày nữa là sinh nhật Vương Thượng, trong cung dụng tâm gửi thiệp mời đến đây, thỉnh Vương gia hai ngày sau nhập yến."

"Sinh nhật thánh thượng như vậy cũng đưa thiệp mời sao?" Trong cung sinh nhật vương đưa thiệp mời, nàng chưa từng nghe qua, bất quá nam tử Di quốc hai mươi một tuổi làm quan lễ thì nàng biết.

"Vương phi có chỗ không biết, năm nay sinh nhật thánh thượng cũng là lúc quan lễ, thái hậu chú ý lễ nghi, nên hướng toàn bộ hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan phát thiệp mời." Bất quá nói cho cùng, cũng chỉ là một loại hình thức thôi, chỉ là không biết sinh nhật tổ chức cùng quan lễ của thánh thượng trọng đại như vậy, gia có từ chối được hay không.

"Trái lại Ôn Nhu ngu dốt rồi." Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, tâm trạng đột nhiên có chủ ý, cơ hội khó được như thế nàng có thể nào buông tha, lại nói, "Không biết sinh nhật thánh thượng, Vương gia có tham gia hay không?"

"Hỏi Vương phi, Vương gia thân thể bệnh quanh năm mọi người đều biết, vào đông xuất hành càng bất lợi cho bệnh tình của Vương gia, cho nên sinh nhật thánh thượng mấy năm, Vương gia đều là không tham dự." Cho nên mới để tiểu nhân hèn hạ thừa dịp trục bánh xe biến tốc trục bánh xe biến tốc

đem nữ nhân này nhét vào vương phủ, chỉ không biết, Vương phi vẫn như vậy là ý gì?

"Cũng không có thể không cho thánh thượng mặt mũi phải không?" Ôn Nhu tiểu ý dịu dàng, "Nếu là năm nay Vương gia vẫn ôm bệnh vô pháp yển, ta thay Vương gia là được, cũng không có thể để cho người khác xem thương Bạch vương phủ chúng ta đúng không?"

"Cái này Túc Dạ phải trước bẩm báo Vương gia." Nếu để cho Vương phi đi tham gia yến cũng tốt, cũng có thể từ miệng của những người đó, thăm dò lại lịch Vương phi, bất quá cứ như vậy để cho nàng đi sợ cũng không ổn.

"Đây là tự nhiên, bất quá tin tưởng Vương gia sẽ không phản đối, còn phiền đại quân sự thay báo cho Vương gia biết."

"Như vậy, Túc Dạ xin được cáo lui trước."

Thực sự là đến trời cũng giúp nàng, nàng suy nghĩ tìm cơ hội gì cho những người từng chà đạp nàng ném chút vị đáng, hoàng yến này chính là thời cơ.

Trần Quốc Công phủ.

Ôn Tâm để mười thị nữ giúp nàng cầm lên mười kiện y phục sắc màu hoa văn kiểu dáng khác nhau, nàng cau mày bước qua bước lại chậm rãi dời bước trước người mười thị nữ, nhần thân rơi vào váy màu mau ngũ sắc trên tay thị nữ.

Bỗng nhiên, Ôn Tâm nhìn trúng một kiện váy hoa văn cây lựu thất lưng xếp ply, rồi lùi người vừa so sánh, bước đến trước gương đồng, khoe mắt đuôi lông mày cười, khoanh tay đứng ở một bên hỏi thị nữ Châu nhi: "Thế nào? Bốn công tử mặc bộ này thế nào?"

"Tiểu thư ngày thường vốn là khuôn mặt đẹp, tự nhiên mặc cái gì cũng đẹp!" Châu nhi rất là biết ăn nói, lúc này chính là nịnh nọt, "Bộ y phục này càng tôn lên thêm một phần quý khí của tiểu thư! Thanh gia nhìn thấy, chắc chắn bị tiểu thư hấp dẫn!"

"Người, tiểu nữ nhi này! Nói thật bùi tai!" Ôn Tâm rất là hưởng thụ, "Bất quá người nói lời này để bốn công tử rất là cao hứng, thưởng cho người năm trăm tiền."

"Nô tỳ tạ qua tiểu thư!" Châu nhi vội vã quỳ xuống đất tạ ơn ban thưởng.

Ôn Tâm cao hứng lại cầm lấy một kiện váy bị ngan, ngoài cửa vang lên âm thanh thỉnh an của thị nữ, sau đó một phòng thị nữ đồng loạt thỉnh an: "Nô tỳ gặp qua phu nhân, thỉnh an phu nhân."

Chỉ thấy Triệu Yên Nhi một thân phục trang đẹp đẽ được thị nữ thiếp thân Giang nhi đỡ đến, nhìn thị nữ phủ phục đầy đất, đáy lòng rất là cao hứng, âm thanh cũng nâng cao vài phần: "Đều đứng lên đi."

"Tạ phu nhân."

"Đều lui ra đi." Triệu Yên Nhi lạnh lùng phân phó nói, đám thị nữ liền nối đuôi nhau ra ngoài.

Ôn Tâm nhìn thấy Triệu Yên Nhi, lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay Triệu Yên Nhi, nhìn mặt của Triệu Yên Nhi quần băng gạc, thân mật quan tâm nói: "Nương, vết thương trên mặt người còn chưa khỏi, người sao đi lại rồi? Nương người nhanh ngồi xuống."

"Cha người thay nương mời đại phu tốt nhất vì nương trị thương rồi, tin tưởng qua không được bao lâu liền có thể liền có thể khỏi rồi." Triệu Yên Nhi cũng bởi vì có người nhắc tới vết thương trên mặt nàng mà phiền não, ngược lại nắm tay trắng noãn tinh tế của Ôn Tâm, "Trái lại Tâm nhi sắp phải gả đi rồi, nương chính là bệnh nặng hơn, cũng muốn đến nhìn Tâm nhi một chút đúng không?"

"Nương!" Ôn Tâm đột nhiên đỏ mặt rút tay lại, quay lưng lại, xấu hổ, "Cái này, cái này không ảnh hưởng đến a!"

"Làm sao có thể nói thế được?" Triệu Yên Nhi kéo tay của Ôn Tâm, cứng chịu cười, "Hôm qua Thanh vương cùng cha người nói, muốn trong quan lễ của thánh thượng thỉnh thánh thượng hạ chỉ tứ hôn, cho người gả được phong phong quang quang, thế nào lúc này bản thân liền xấu hổ rồi?"

"Nương...!" Ôn Tâm đầy mặt ửng đỏ dậm chân, nếu không phải biết được bản tính nàng, còn thật cho là nàng là một nữ tử khuê các ôn nhu ngại ngùng.

"Được rồi được rồi, nương cũng không trêu ghẹo người nữa, ngược lại a, chuyện của hôn sự này của người cùng Thanh vương thành! Nương cùng cha người không cần quan tâm nữa!"

"Nương, vậy chỗ của Ôn Nhu con tiện nhân kia?" Ánh mắt của Ôn Tâm bỗng nhiên trở nên thâm độc, đến gần rồi Triệu Yên Nhi, "Nữ nhi luôn cảm thấy không thể giữ nàng lại."

"Ôn Nhu tiểu tiện nhân kia, vốn còn muốn giữ lại nàng để mẫu nữ chúng ta nhìn dáng dấp sống không bằng chết của nàng, bất quá ——!" Triệu Yên Nhi giơ tay lên giơ tay lên vết thương trên mặt mình, nhần thân trở nên thâm độc mà dữ tợn, cắn chặt răng nói, hận không thể uống máu lột da, "Nếu tự mình nàng chán sống, để nàng cùng tiện nhân nương của nàng gặp mặt!"

----- đề lời nói bên ngoài -----

Nay nhìn thấy có một cô nương bình luận, Thập Tử ở đây vì Ôn Nhu làm sáng tỏ một chút, hai người trong lòng vẫn chưa thích nhau, hai người đều biết đối phương là mặt ngoài diễn trò, không có đẩy ra mà thôi, có lẽ là Thập Tử viết còn chưa được tốt, để hình tượng của Ôn Nhu mất rồi, ở đây ăn năn.

Hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ truyện

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Phóng tuyển câu cá

Editor: Luna Huang

Lãnh Triệt tiếp nhận thiếp viền vàng kim từ tay Túc Dạ, lại không có mở ra, liền bỏ sang một bên.

"Gia, hai ngày sau hoàng yến, là quan lễ của Vương Thượng, năm nay hoàng yến gia có muốn đi không?" Nếu là gia không đi, sợ rằng không chỉ có sẽ chọc cho thái hậu hờn giận, hơn nữa càng khiến cho những người khác thêm nhiều chuyện nữa, mà Thanh vương luôn luôn không buông tha bất luận cái nhược điểm gì, nhất định sẽ viết tấu chương tố một trận.

"Còn có, Vương phi nói cũng muốn đi hoàng yến lần này, không biết gia có cho phép hay không?" Đã biết một khi Lãnh Triệt đã quyết định tuyệt không thay đổi, Túc Dạ cũng không khuyên bảo, chimang lời nói của Ôn Nhu nói ra.

Lãnh Triệt trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nghĩ tới tiểu ý dụ dỗ của Ôn Nhu, nhàn nhạt đáp: "Đi đáp ứng nàng, tùy ý của nàng, đến lúc đó ngươi bồi nàng đi."

"Thế nhưng ——" Túc Dạ dừng một chút, vẫn là đem nghi vấn trong lòng ngực hỏi ra miệng: "Gia không nghi ngờ Vương phi là người của Thanh vương hoặc là của những người khác sao?"

"Nếu nàng thực sự là người của Thanh vương hoặc của người nào, ngươi cho rằng, đêm qua nàng còn có thể bước ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh sao?" Hẳn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu hẳn dám thả nàng rời khỏi, đó là tiêu chuẩn xác định nàng cũng không phải là người của người nào.

"Vậy, Vương phi nói muốn thay gia chữa bệnh, là thật?" Nếu gia nhận thức chuẩn, hẳn cũng tin tưởng, nói như vậy, Vương phi chẳng phải là biết được trên người gia là độc mà không phải là bệnh?

"Túc Dạ khi nào nói nhiều như vậy?" Ngược lại không phải là hẳn không biết Túc Dạ xuất phát từ quan tâm, chỉ là hẳn không muốn nhiều lời thôi, "Túc Dạ, nếu nói thuốc dẫn, là máu của cực âm chi nữ?"

"Đúng vậy." Túc Dạ hồi đáp, tâm trạng suy nghĩ không biết vì sao gia đột nhiên hỏi tới hỏi tới thuốc dẫn, "Cho nên độc y tiên tử mới có thể nói là có thể gặp không thể cầu, Túc Dạ cũng đỡ cũng ngoài sáng ngầm tìm vài chục năm vài chục năm cũng không có duyên gặp, chẳng lẽ nói ——"

"Chẳng lẽ nói Vương phi là ——" Túc Dạ hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu thật là như vậy, gia chẳng phải là được cứu rồi sao?

"Có lẽ là vậy, hôm nay thân thể có chút thoải mái, không giống lúc trước lòng ngực lúc nào cũng đau." Nói, khóe miệng Lãnh Triệt không tự chủ cong lên cười khê, "Ngươi phải người đi điều tra một chút, Vương phi có phải là người năm âm tháng âm giờ âm ra đời không?"

"Vâng! Túc Dạ lập tức đi!" Tìm được rồi! Cuối cùng tìm được rồi! Tâm trạng của Túc Dạ rất là kích động đến khó có thể ức chế, đến lời nói ra miệng cũng vì kích động mà run nhẹ, cứ cho là Vương phi không phải người đồng đạo thậm chí là địch nhân, hẳn cũng muốn hầu hạ!

"Hai ngày sau, Túc Dạ theo Vương phi tiến cung! Gia yên tâm!" Túc Dạ kích động nói xong, cáo lui, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Túc Dạ đột nhiên trở nên hấp tấp, Lãnh Triệt Lãnh Triệt, lại cúi đầu thẩm duyệt chiết tử trước mặt (Luna: mấy cuốn sách cuốn bằng tre trúc ấy).

Ôn Nhu vạn lần không ngờ Lãnh Triệt không chỉ có cho phép nàng đi tham gia hoàng yến, để Túc Dạ bồi nàng, nàng có chút không rõ, một khắc trước còn hoài nghi nàng có phải là hay không là mặt thám, giờ khắc này có thêm phải tâm phúc của mình hầu hạ nàng? Là xuất phát từ quan tâm? Hay là giám thị?

Chỉ là Túc Dạ cho nàng câu trả lời thuyết phục, Bạch vương cũng sẽ đi, bất quá không cùng đường với nàng, nàng chỉ là cười cười, không hỏi nhiều nữa.

Khi lấy được câu trả lời thuyết phục của Túc Dạ, Ôn Nhu lập tức để Duẫn nhi phân phó đầu bếp làm một bàn tiệc, sau đó lại để cho Duẫn nhi đi mời tới Ôn Nhan, bản thân đến hiên cửa.

Thời gian gần vào đêm gió nổi lên, thổi trúng phong đăng chấp chôn không ngừng, cũng thổi trúng tóc mai của Ôn Nhu có chút rối, Ôn Nhan theo Duẫn nhi đến đây, nhìn lên thấy Ôn Nhu đứng ở hiên cửa đợi, không khỏi sợ hãi, vội vã phúc, nói: "Đại tỷ tỷ thỉnh muội muội đến dùng bữa, muội muội thụ sủng

nhược kinh, làm sao còn dám để đại tỷ tỷ đến trước cửa chờ, muội muội không kham nổi tỷ tỷ đối đãi như thế..."

Nàng còn nom nớp lo sợ việc mình cùng Lý An Âm đồng mưu có hay không bị Ôn Nhu biết được, hai ngày trước biết được tin Ôn Nhu đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn, khiến cha giận điên lên, đánh thương đại nương, càng lo lắng, chỉ sợ bản thân đi sai một bước liền cũng bị Ôn Nhu nắm thóp.

(Luna: Không hiểu vì sao ở đây lại gọi là đại nương có lẽ bị ép chẳng?)

Mà nàng đoán không ra tối nay Ôn Nhu thỉnh nàng dùng bữa là ý gì, là phát hiện sự thực muốn bắt muốn bắt chết nàng? Hay là nàng cái gì cũng không biết, chỉ đơn giản như thị nữ Duẩn nhi là muốn cùng nàng ăn bữa cơm?

"Xem tam muội muội nói gì vậy, tỷ tỷ bắt quá là nghĩ vào Bạch vương phủ tối nay vẫn không có thể cùng tam muội muội hảo hảo mà ăn một bữa cơm, cố ý gọi tam muội muội đến cùng tỷ tỷ ăn bữa cơm mà thôi." Ôn Nhu giả bộ tốt bụng nâng Ôn Nhan đang chiến chiến兢兢, ôn hòa cười nói, "Huống hồ tam muội muội là người trong nhà, có cái gì mà nói là kham không nổi chứ?"

Ôn Nhu vừa nói, một bên để Duẩn nhi đưa Ôn Nhan vào phòng, sau đó lại cười nói với Ôn Nhan: "Tam muội muội xem, tỷ tỷ cố ý phân phó đầu bếp làm một chút thức ăn ở nhà, cùng tam muội muội ngồi ăn, niệm tưởng vị đạo của nhà một chút, tam muội muội mau mau ngồi xuống."

"Muội muội tạ tỷ tỷ nâng đỡ." Ôn Nhan nhìn dáng dấp thân thiện của Ôn Nhu, không giống như là nhìn ra cái hình dạng gì, liền cũng rộng lòng, hàm chứa cười ngồi xuống cái ghế bên cạnh Ôn Nhu.

Đội hai người ăn xong bữa tối, Duẩn nhi bưng lên nước chè xanh tịnh miệng, Ôn Nhu mới đang cầm trà khẽ cười nói: "Không biết tam muội muội có thích bữa cơm này không?"

"Cơm rất là ngon miệng, sẽ cùng đại tỷ tỷ ăn, muội muội ăn càng hương vị ngọt ngào." Ôn Nhan vuốt mông ngựa, bất luận có thể đạt được cơ hội tín nhiệm gì của Ôn Nhu nàng sẽ không bỏ qua.

"Ai, chi tiết, tỷ tỷ muốn lưu tam muội muội ngay sau mỗi ngày đều cùng tỷ tỷ dùng bữa là điều là không thể rồi." Ôn Nhu khẽ thở dài một cái, làm ra một bộ đáng tiếc hận.

Ôn Nhan cả kinh quỳ trên mặt đất, sợ hãi thương tâm nói: "Đại tỷ tỷ là muốn đuổi muội muội đi sao? Có đúng hay không muội muội chộc giận đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ phải đánh đuổi muội muội?"

"Tam muội muội mau đứng lên, làm thế này làm gì?" Ôn Nhu rất là kinh ngạc duỗi tay đỡ Ôn Nhan, "Tỷ tỷ bắt quá là muốn vì tìm cho tam muội muội một hôn sự tốt, làm sao có thể nói là muốn đuổi tam muội muội đi chứ?"

Ôn Nhan rất là kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Ôn Nhu phát hiện chuyện nàng cùng Lý An Âm hợp mưu, "Hôn sự tốt? Tỷ tỷ nói cái gì? Muội muội không hiểu?"

"Vậy tam muội muội cũng mau đứng lên, nghe tỷ tỷ nói hết lời."

Ôn Nhan đứng lên, Ôn Nhu nắm tay nàng, tay nàng mu bàn tay của nàng cười nói: "Qua hai ngày nữa, chính là sinh nhật của đương kim thánh thượng, đến lúc đó trong cung thiết yến, hoàng hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan cũng sẽ nhập yến, các công tử trẻ tuổi chưa có thể thất cũng sẽ nhập yến, tỷ tỷ là muốn, đến lúc đó tam muội muội cùng tỷ tỷ tiến cung, mượn cơ hội này vì tam muội muội tìm một mối hôn sự tốt."

Ôn Nhan thiên nhớ vạn tưởng cũng sẽ không nghĩ ra được Ôn Nhu nói đến chuyện hôn sự, dĩ nhiên thật là hôn sự tốt, có thể đi vào cung tham gia hoàng yến không phải hoàng thân quốc thích thì chính là văn võ bá quan, mà vô luận là gả cho con cháu của hoàng gia, hay là gả cho gia đình con cháu của hoàng gia, đều tuyệt đối có thể gọi là hôn sự tốt, như vậy tìm Ôn Nhan đập mạnh và loạn nhịp, nhất thời không phản ứng kịp.

"Thế nào? Tam muội muội không muốn sao?"

"Không, không phải!" Lúc này Ôn Nhan mới đã tỉnh hồn lại, vội vã quỳ xuống, "Đại tỷ tỷ quan tâm chung thân đại sự muội muội như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh, chỉ không biết phải như thế nào báo đáp đại tỷ tỷ mới tốt!"

"Tỷ muội một nhà, nói báo đáp gì chứ, vì tam muội muội tìm một hôn sự tốt, đây cũng là chuyện tỷ tỷ nên làm." Lần này, Ôn Nhu không có cúi người đỡ Ôn Nhan, khóe miệng tràn ra một nụ cười hài lòng.

"Muội muội tạ qua đại tỷ tỷ! Tạ qua đại tỷ tỷ!" Ôn Nhan dập đầu một cái thật kêu rồi mới đứng lên.

"Ngày mai tỷ tỷ liền để Duẩn nhi tặng một chút y sam cho muội muội chọn." Ôn Nhu bày ra dáng dấp rất là quan tâm, "Còn có, ngày ấy tỷ tỷ đưa cho muội muội chiếc nhẫn, cũng nhất định phải nhớ mang theo, nghìn vạn lần đừng quên."

"Muội muội biết được."

Tốt, điều thứ nhất cá cắn câu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Oan gia ngõ hẹp

Editor: Luna Huang

Ngày thứ ba giờ ty, Túc Dạ đã chuẩn bị xe ngựa, ở ngoài đại môn của vương phủ chờ Ôn Nhu, thời gian Ôn Nhu mang theo Ôn Nhan xuất hiện, Túc Dạ không giải thích được, đợi Ôn Nhu vững vàng ngồi lên xe ngựa, Túc Dạ tự mình người đánh xe, lái xe vững vàng hướng hoàng cung chạy.

Thời gian đến cửa cung, Ôn Nhu thoáng xóc màn xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy rất nhiều xe ngựa hoa lệ cũng chạy đến hoàng cung, tâm trạng không khỏi cảm khái, không hổ là sinh nhật đế vương, riêng là đội hình xe ngựa này, là biết được độ xa hoa của buổi tiệc rồi.

Nhưng mà, thời gian Ôn Nhu đem mình xuống, Túc Dạ đột nhiên ghim ngựa, trong mắt xa Ôn Nhu phản ứng nhanh chóng lập tức bắt được song lĩnh, tốc lực phản ứng Dẫn nhi cùng Ôn Nhan lại không nhanh như nàng vậy, đều bắt ổn ngựa về trước, té xuống ghế.

"Là xe ngựa của ai, cũng dám cùng xe ngựa của Thanh Vương gia cướp đường?" Còn không Ôn Nhu hỏi Túc Dạ đã xảy ra chuyện gì, liền nghe được âm thanh bên ngoài xe ngựa truyền đến cực kỳ chói tay, nghe giọng nói kia, rõ ràng là người cao hơn một bậc.

Túc Dạ vốn là lái xe bằng tốc độ nhẹ nhàng, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa chạy nhanh cướp đường của hắn, Túc Dạ không muốn sinh sự, đây cương lĩnh một bên nhường đường, ai ngờ chiếc xe ngựa kia cũng y như hắn, hắn nhường đường rồi, đối phương lại chen sang đây, cuối cùng xe ngựa của đối phương chặn trước mặt, khiến Túc Dạ không thể không ghim xe ngựa dừng lại.

Nguyên bản Túc Dạ vẫn còn ở nghĩ ngợi rốt cuộc là xe ngựa của hai mà cường như thế, không ngờ hắn còn chưa mở miệng, đối phương đã mở miệng trước, nguyên lai, là Thanh vương, cái này liền không kỳ quái.

Nhưng mà, nhưng trong lòng Túc Dạ thì một ngàn một vạn lần tức giận, Thanh vương này nhất định là biết được đây là xe của Bạch vương phủ, mới cố ý như vậy, thật là muốn đem gia đạp dưới đất, Túc Dạ tuy rằng lòng có tức giận không hề cam tâm, hận không thể đi tới hảo hảo giáo huấn Thanh vương một trận, thế nhưng gia có căn dặn, chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện xuống xe ngựa, hướng phía xe ngựa của Thanh vương chấp tay hành lễ nói: "Bạch vương phủ Túc Dạ gặp qua Thanh Vương gia, không biết xe ngựa của Thanh Vương gia ở đây, Túc Dạ mạo phạm Thanh Vương gia, mong rằng Thanh Vương gia chớ trách."

"A..." Tiếng cười khinh thường của Thanh vương Lãnh Hoàng từ trong xe ngựa hoa lệ truyền đến, "Nguyên lai là xe trong phủ của đại ca, chỉ không biết trong ngày thường đại ca là giáo huấn nô tài như thế nào, để cho các người nô tài này trước mặt chủ tử xưng tên gọi họ."

"Gia luôn luôn hiền lành đối với hạ nhân, đối với chuyện xưng hô, gia chưa bao giờ quản thúc." Túc Dạ rất là phẫn nộ, hai tay xuôi bên người đã nắm chặt thành quyền, tận lực ngăn chặn lửa giận trong lòng ngực.

"Đại ca cứ như vậy, chỉ sợ Bạch vương phủ đều loạn rồi." Thanh vương cười đến càng chẳng đáng, còn muốn nói những lời nghe không được, lại bị thanh âm ôn nhu cắt đứt.

"Chuyện của Bạch vương phủ không nhọc Thanh Vương gia phí tâm." Thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng, "Túc Dạ, Xe ngựa của Thanh vương gia không có đường nên đã coi trọng đường của chúng ta, chúng ta liền đem đường này nhường cho Thanh Vương gia, nếu không lại có có người muốn nói Bạch vương phủ ta không hiểu lễ nghi."

(Luna: câu nói thứ hai của Ôn Nhu phải nhờ bạn Tử Minh bên DDLQD giúp đỡ =.= ta khóc với nó sáng giờ)

Thanh vương? Ngược lại thật có ý tứ rồi, cái này có thể nói hay không nói là oan gia ngõ hẹp? Nàng từ nhỏ cùng Thanh vương có hôn ước, hàng ngày vì lễ nghi giáo hóa chưa từng cùng vị hôn phu này gặp qua một lần, vốn một lòng đợi đến lúc cập kê có thể cùng hắn cử án tề mi, ai có thể nghĩ hắn cư nhiên cùng thân muội muội mình tốt như vậy, hắn đang buồn bực không biết nên hủy hôn ước với nàng thế nào, vừa vặn nàng cùng người bỏ trốn làm thỏa mãn ý của hắn, hủy bỏ hôn ước cũng là bởi vì nàng, nàng không lời nào để nói, nhưng liền ép nàng gả cho Bạch vương không thể sống được bao nhiêu năm nữa, nếu không phải hắn cùng thân muội muội mình tư tình, nàng lại sao phải gặp người khác tin người khác, cùng người đó bỏ trốn?

Chung quy nói, là hắn có lỗi với nàng trước, mà vốn là Ôn Nhu chết rồi, hôm nay Ôn Nhu nàng lại không có ý định liền bỏ qua cho đồ vô sỉ đơn giản như vậy, cuộc đời nàng ghét nhất đó là loại nam nhân vô liêm sỉ ăn cây táo, rào cây sung này.

"Người nào dám vô lễ đối với Thanh Vương gia?" Thanh vương vẫn không nói gì, câu nô tài liền lên tiếng nói chuyện chó cạy gần nhà, gả cạy gần chuồng.

Chỉ nghe tiếng cười của Thanh vương cũng không có, thay vào đó là âm thanh âm trầm, "Đều biết thân thể đại ca không tốt, vào đông không thể ra ngoài, hoàng yến này chỉ sợ cũng không thể tới tham gia, không biết là người phương nào ngồi trong xe này?"

"Hỏi Thanh Vương gia, người trong xe là Vương phi." Túc Dạ không ngờ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ giúp Lãnh Triệt nói chuyện, lại nói sắp đến giờ rồi, gia dặn dò vạn sự phải chịu đựng, nhiều chuyện do miệng lưỡi mà ra, cũng không thông báo Vương phi mọi chuyện phải nhẫn.

Một người như vậy, nắm quyền của Đại Di trong tay!

Hiện nay nhìn như vậy, Vương phi thật không là người của Thanh vương.

"Bạch vương phi?" Thanh vương cười nhạt, "Một nữ nhân đã từng làm ra chuyện cùng người bỏ trốn khiến thế tục gièm pha này, cũng xứng với danh xưng Bạch vương phi sao?" Trong tiếng cười của Thanh vương, mơ hồ hỗn loạn rồi tức giận, hần nhất định là vạn lần không ngờ người tổn hại hần chính là người hần xem thường, nữ nhân hần đã từng vứt bỏ!

"Thanh Vương gia nói gì vậy, hiện tại Ôn Nhu là Bạch vương phi, theo lý thuyết, Thanh Vương gia cũng phải gọi Ôn Nhu một tiếng "Tẩu tẩu", huống hồ, mặc dù Ôn Nhu có thể cùng Bạch vương gia kết hảo, cũng do Thanh Vương gia thành toàn, nếu muốn nói Ôn Nhu không xứng làm Bạch vương phi, vậy chẳng nói là Thanh Vương gia mắt bị mù sao, chọn sai người chỉ hôn cho Bạch vương gia." Muốn vũ nhục nàng, đừng nói cửa, đến khe cửa cũng không có.

"Ngươi ——"

"Ha ha, Thanh Vương gia không thoải mái sao? Nói không ra miệng rồi sao? Mau để cho cậu nô tài của người bưng trà đưa nước làm trơn hầu đi, chớ để đến hoàng yến cổ họng đa." Không đợi Thanh vương câu nói nói xong kế tiếp, Ôn Nhu liền phản bác lại.

"Ngươi ngươi ngươi —— ngươi cũng dám mắng Thanh Vương gia là ——" Cậu nô tài tức giận kích động đến dựng lên, chỉ vào xe ngựa của Ôn Nhu nói lớn, muốn lấy lại mặt mũi cho Thanh vương, nói đến bên mép lại phát hiện không thể nói.

Ôn Nhu không nói gì thêm, cậu nô thích vì Thanh Vương gia tìm chỗ ngồi, Ôn Nhu ngược lại cũng ngược lại cũng không ý kiến."Đồ ngu xuẩn.

"Người đến! Giúp bốn vương tháo xe của phụ nhân vô si này!" Thanh vương giận dữ, cách màn xe hướng thị vệ cầm đao bên cạnh xe ngựa ra lệnh, sau đó lại hướng cậu lái xe ra lệnh: "Vào cung!"

Xe ngựa của Thanh vương hướng hoàng cung chạy, bọn thị vệ vây quanh xe ngựa của Ôn Nhu.

"Đây là xe của Bạch vương phi, các ngươi ai dám?" Túc Dạ tiến lên một bước, ngăn cản thị vệ vây quanh, thực sự là khinh người quá đáng! Không nên ép hần xuất thủ!

"Mệnh lệnh của Thanh Vương gia, không dám không nghe theo!" Bọn thị vệ cũng là y mệnh lệnh hành sự, cũng không phải là chuyện ngươi tình ta nguyện, "Bạch vương phi, đắc tội!" Dứt lời, tiến lên liền muốn dỡ xe ngựa xuống.

"Nếu là các ngươi còn dám bước đến một bước, liền đừng trách ta không khách khí!" Nhãn thần của Túc Dạ âm trầm tức sát, hai tay chậm rãi nổi lên nội lực.

"Túc Dạ, mặc kệ bọn chúng." Ngay khi Túc Dạ phải động thủ, Ôn Nhu xốc màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa, "Chúng ta tiến cung là được." Thị vệ này cũng là phụng mệnh hành sự, không đến mức cùng bọn chúng tại đây liều mạng.

"Vương phi ——" Như vậy có * * phân, cái này tại sao có thể?

Đang lúc Túc Dạ do dự, một miếng vải gấm hắc sắc buông xuống xe ngựa ở phía sau chạy đến, dừng lại bên cạnh thân Ôn Nhu.

Trong xe ngựa truyền đến giọng nam ôn nhuận, "Nếu là Bạch vương phi bất khí, mời lên xe ngựa của tại hạ."

Ôn Nhu chỉ cảm thấy thanh âm nam tử này rất dễ nghe, giống như đã từng đã nghe qua ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đế vương di quốc

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu xoay người nhìn xe ngựa đen trước mắt, thần nhiên nói: "Đa tạ hảo ý của công tử, chỉ là Ôn Nhu cùng công tử không nhận thức, Ôn Nhu cùng muội muội lại là nữ tử ngồi chung xe ngựa với công tử, chỉ sợ người khác đàm tiếu." Nàng nhớ bản thân chưa từng quen biết với sĩ gia tử đệ và hậu duệ quý tộc, trước mắt người không lộ diện kia xuất phát từ ý gì phải giúp nàng.

"Bạch vương phi nói không phải không có lý, trái lại tại hạ thất lễ rồi." Nam tử trong xe ngựa tao nhã cười, "Chỉ là Bạch vương phi đi bộ vào cung như vậy sợ là có phần **, tại hạ còn một chiếc xe ngựa đi theo, mong rằng Bạch vương phi không chê, ngồi xe ngựa đó của tại hạ."

Ôn Nhan đứng ở bên cạnh thân Ôn Nhan từ lâu vì lộ diện trước mắt bao người mà xấu hổ giấu mặt, mà Ôn Nhu lại vẫn nói muốn đi bộ vào cung, đây chẳng phải là còn chưa tham gia hoàng yến, mặt mũi đã bị ném đi rồi sao, lúc này nghe nói có xe ngựa có thể ngồi, đầu còn quân được đối phương là

người phương nào, xuất phát từ ý gì, rất sợ Ôn Nhu cự tuyệt, khẩn trương đến nỗi lập tức kéo lấy ống tay áo của Ôn Nhu.

Chỉ thấy Ôn Nhu mỉm cười, "Nhu vậy, liền tạ công tử, đợi lúc hoàng yến, Ôn Nhu nhất định hảo hảo cảm tạ công tử."

"Vốn là người một nhà, Bạch vương phi trái lại khách sáo." Nam tử cười đến ôn hòa, sau đó hướng gia đình nhà mình phân phó nói: "Vân Trung, đi vì Bạch vương phi lấy xe ngựa."

Người một nhà? Đáy lòng Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, lại biết lúc này không phải thời gian truy vấn thân phận đối phương, mắt thấy càng ngày càng nhiều xe ngựa chạy đến phương hướng của hoàng cung, chỉ sợ nếu không lên xe đến đối phương cũng bị miệng lưỡi thiên hạ dèm pha, cả cười từ chối đi theo gia đình làm người đánh xe: "Đã là hảo ý của công tử, nếu lại để cho người của công tử thay Ôn Nhu làm người đánh xe đó là Ôn Nhu được voi đòi tiên được một tác tiền một thước, hảo ý của công tử, Ôn Nhu tâm lĩnh, việc người đánh xe liền không phiền công tử phí tâm."

"Nếu Bạch vương phi nói như vậy, tại hạ liền theo Bạch vương phi, vậy chờ một hồi, chúng ta gặp trong hoàng yến." Nam tử nói xong, chỉ để lại âm thanh cười khẽ âm âm, xe ngựa liền tiếp tục hướng đến cửa cung.

Từ đầu đến cuối, nam tử cũng không hề lộ diện.

Ôn Nhu cũng không dừng lại lâu nữa, leo lên xe ngựa, một người đem dây cương xe ngựa giao vào trong tay Túc Dạ, liền lui xuống, Túc Dạ hướng người đó khẽ gật đầu tỏ vẻ biết ơn, liền nhảy lên vị trí người đánh xe, xe ngựa rất nhanh khởi hành.

"Túc Dạ, có biết mới vừa rồi trong xe ngựa là người phương nào?" Đợi đến xe ngựa bình ổn, Ôn Nhu mới nhàn nhạt mở miệng hỏi, nàng thủy chung đoán không ra thân phận của đối phương, mặc dù là cùng Trần Quốc Công phủ có chút quan hệ, nhưng là có bao nhiêu người gặp qua nàng nhận biết nàng? Xem xe ngựa của hần tinh mỹ như vậy, không giống xe ngựa của văn võ bình thường, nếu nói là con cháu hoàng gia, đến Thanh vương đã từng cùng nàng hôn ước nàng cũng chưa từng thấy qua, chứ nói chi là đám con cháu hoàng gia khác, rốt cuộc, là ai?

"Hồi Vương phi, xe ngựa mới vừa rồi, là Huyền Vương gia."

"Huyền vương?" Huyền vương Lãnh Li? Đệ nhất giai công tử nổi danh khắp Di quốc? Trái lại nàng hiểu hần "Người một nhà" Là ý gì rồi, "Vậy Huyền vương cùng Vương gia trong ngày thường là chỗ quen biết tốt." Nếu là cùng Thanh vương "Tình như thủ túc", vậy liền phải hảo hảo quan sát rồi vì sao hần đem xe ngựa cho mượn lại còn giúp nàng giải vây.

"Hồi Vương phi, gia cùng Huyền Vương gia trong ngày thường nếu là vô sự, thường cùng một chỗ luận bàn tài đánh cờ."

"Ân." Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, không hỏi thêm nữa.

Một bên Ôn Nhan chung thủy đều ở đây chăm chú nghe Ôn Nhu cùng Túc Dạ đối thoại, mới vừa nghe nói nghe thanh âm nam tử tao nhã dễ nghe kia là đệ nhất giai công tử của Di quốc Huyền vương, trong lòng càng đối với Ôn Nhu vừa đổ kị vừa hận, nhìn không được ra tiếng: "Đại tỷ tỷ là như thế nào cùng Huyền Vương gia quen biết?"

Vừa nghĩ tới người cứu các nàng khỏi khốn cảnh chính là Huyền vương, Ôn Nhan nhìn không được nghĩ thường ngày đầu đường cuối ngõ truyền dung mạo của Huyền vương, không tự chủ đỏ mặt.

"Làm sao vậy tam muội muội? Thế nào trong lúc bắt chợt đỏ mặt?" Ôn Nhu tự nhiên là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Ôn Nhan, cười nói, "Tam muội muội có đúng hay không ái mộ Huyền vương?"

"Đại, đại tỷ tỷ, cái này, cái này cũng không thể nói lung tung..." Ôn Nhan không nghĩ tới Ôn Nhu vừa mở miệng, sẽ nói đụng vào thâm tâm của nàng, vừa sợ vừa thẹn đến lời nói cũng không rõ ràng.

"Cái này cũng không đến mức không thể nói, Huyền Vương gia là đệ nhất giai công tử của Đại Di chúng ta, cô nương ái mộ Huyền Vương gia, sợ là nhiều đến nỗi đêm không hết, tam muội muội nếu nói là ái mộ Huyền Vương gia, tỷ tỷ cũng không cảm thấy nói gì là thẹn thùng." Ôn Nhu cố ý dừng một chút, "Chỉ là thân phận của Huyền Vương gia, sợ là..."

Ôn Nhu không có đem lời nói hết ra, chỉ là con mắt thâm ý nhìn Ôn Nhan, Ôn Nhan chôn mặt xuống, thấp giọng nói: "Cứ cho là đại tỷ tỷ không nói, muội muội cũng biết thân phận của mình." Thân phận của nàng, cũng chỉ có thể xem như là người đứng từ xa nhìn sao đây trên trời vậy, xa xa nhìn Huyền vương mà thôi.

"Tam muội muội không cần hối hận, nếu tỷ tỷ nói tìm một hôn sự tốt cho tam muội muội, nhất định sẽ không để tam muội muội ủy khuất." Ánh mắt Ôn Nhu rạng rỡ chớp động, "Có lẽ là so với Huyền Vương gia tốt hơn thì không nhất định."

Ôn Nhan kinh hãi, Ôn Nhu cười nhạt một tiếng, không để ý Ôn Nhan nữa, nhắm mắt lại.

Hoàng cung.

Đế vương Lãnh Hạo một thân hoàng sa tanh tú long văn thêu chi bạc, trên đỉnh đầu đội ngọc quan bốn tấc, lúc này hần đang ngồi ở trước ngự án thư, cầm trục từ minh hoàng trong tay, chậm rãi tinh tế xem lướt qua nội dung ở giữa, cuối cùng sẽ chậm chậm ấn đó chấm mực phê lên trục từ, mảy kiếm cau lại khi thì giãn ra.

Đế vương Lãnh Hạo, không có tuấn dật như Bạch vương Lãnh Triệt, không có tao nhã của Huyền vương Lãnh Li, không có phách như Từ vương Lãnh

Tịch, không có âm trầm như Lam Lãnh Trạch, cũng không có cuồng ngạo như Thanh vương Lãnh Hoằng, nhưng mà hắn có con ngươi màu hổ phách, lại có lãnh tĩnh cùng cơ trí của đế vương nhất định có.

"Vương Thượng, người đã một đêm không nghỉ ngơi rồi, hôm nay là sinh nhật của ngài, nếu người không nghỉ ngơi một chút, sợ chống đỡ không được rồi." Tiểu thái giám tiểu An từ đứng ở một bên cúi đầu nhìn mí mắt bầm đen Lãnh Hạo, cẩn thận đi phía trước một bước, lo lắng quan tâm nhỏ giọng nói rằng.

"Trẫm biết." Lãnh Hạo có chút không kiên nhẫn khoát khoát tay, sau đó tựa như nhớ tới cái gì, mới ngừng đầu dè dặt lượng hướng tiểu thái giám hỏi, "Được rồi, hôm qua thái hậu đưa tới mấy nữ tử, vạn lần không được để cho các nàng biết được mỗi đêm cùng các nàng hoan lạc không phải trẫm, còn có người nọ, nhìn kỹ."

"Nô tài hiểu rõ, việc này nô tài đều đã sắp xếp xong xuôi, chỗ của thái hậu tuyệt không phát hiện." Tiểu An từ cũng giảm thấp xuống âm lượng trả lời.

"Thuốc để các nàng uống chưa?"

"Hồi Vương Thượng, đều uống."

"Không khiến cho các nàng nhìn ra mảnh khoe?"

"Không có, đều làm rất tốt."

Lãnh Hạo hài lòng gật đầu, "Tiện thể ban cho nữ tử này một chút, làm cho các nàng biết trước mặt thái hậu phải nói thế nào."

"Vâng, cái này không cần Vương Thượng cản dận, nô tài hiểu rõ."

Lãnh Hạo không nói gì thêm, chỉ đầu lại nhìn trúc tử.

Tiểu An từ cong môi muốn nói cái gì, nhìn Lãnh Hạo chuyên chú không dám mở miệng, cau mày, cuối cùng vẫn là cuối cùng vẫn là nhịn không được nói: "Vương Thượng, long tháp của người, làm người bản rồi."

"Lộ ra một bộ thấp mà thôi, tính làm gì, chỉ cần có thể giấu diếm được thái hậu, có bản bao nhiêu, trẫm cũng có thể ngủ bên trên." Bỗng nhiên, mâu tử trầm tĩnh của Lãnh Hạo trở nên âm lãnh.

"Nô tài hiểu rõ rồi." Tiểu An từ cúi đầu cúi đầu, không nói thêm nữa.

Toàn bộ ngự thư phòng an tĩnh chỉ nghe tiếng hít thở nhọt nhọt.

"Thái hậu giá lâm——"

Lãnh Hạo cấp tốc đem trúc tử trong tay khép lại, cầm lên một trúc tử khác, tiểu An từ vội vã đem đồng trúc tử kia đến bên tường trái trước máth, vén lên một bức họa cổ, mở mật thất đem trúc tử giấu vào, lại bước nhanh đến cửa của ngự thư phòng, mở cửa.

Vừa vặn, thái hậu khó khăn lắm đi tới trước cửa ngự thư phòng, trái tim đang treo lơ lửng của Lãnh Hạo đặt xuống.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Các cô nương nếu là thích, thỉnh nhẹ nhàng cất dấu, Thập Tứ cầu thu

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thái hậu phù dung

Editor: Luna Huang

"Mẫu hậu thế nào đến đây?" Lãnh Hạo đứng dậy hướng thái hậu nghênh đón, vẻ mặt mang tiểu ý, tự mình đến đỡ thái hậu.

Thái hậu Di quốc, họ Khương, tên Phù Dung, chỉ thấy tóc nàng được oản kiểu mỹ nhân kế, trên tóc cài phượng hoàng hàm châu kim bộ diêu, trăm khắc hoa và đính châu, một váy dài thêu chỉ vàng hình phượng hoàng bay lên trời, bốn mươi mấy tuổi, vì quanh năm được bảo dưỡng tốt, nhìn cũng không ba mươi tuổi, hơn nữa vòng eo dịu dàng, thật có thể nói là phong vận dư âm, cũng nói không hết khí chất ung dung hoa quý, một đôi phượng mâu, đẹp như tinh hân, riêng là khí thế, liền dè người ba phần.

Nhưng mà, một đôi mắt phượng của nàng lúc này đầy yêu thương nhìn Lãnh Hạo, từ ái cười nói: "Bổn cung đến đây, tự nhiên là đến xem hoàng thượng

ngươi."

Nhân thần bên nhón của Lãnh Hạo nhìn thái giám sau lưng thái hậu, quát dẹp đường: "Các ngươi dám nô tài này, thái hậu muốn tới, không biết đến báo với trẫm sao?"

"Vương Thượng thứ tội! Vương Thượng thứ tội! Sau này nô tài không dám nữa!" Để vương khỏi nô, nô tài sợ đến quỳ đầy đất.

Thái hậu cười vỗ vỗ mu bàn tay của Lãnh Hạo, "Là bốn cung bảo hộ không được đến thông truyền, sợ là quấy rầy Vương Thượng, Vương Thượng liền không nên cùng đám nô tài này động khí."

"Nhìn ngươi một cái, Vương Thượng, có phải một đêm không ngủ không?" Thái hậu nhìn thấy đáy mắt của Lãnh Hạo nhàn nhạt bầm đen, vạn ni đau lòng nói, "Bốn cung ngươi chọn mấy mỹ nhân không hợp tâm ý không muốn nghỉ ngơi, nên cả đêm ở ngự thư phòng?"

"Nào có, nào có," Lãnh Hạo nở nụ cười, lại là có chút mặt đỏ, "Là cái hậu thay trẫm chọn tiểu mỹ nhân quá tốt, trẫm mới một đêm không yên tĩnh."

(Luna: Tài nói dối xuất chúng @@ thái hậu cũng dễ bị lừa)

"Đúng là thanh niên, liền ra cái dạng này." Thái hậu chẳng những không có cảm thấy không ổn, ngược lại cực kỳ thoả mãn, nhưng lại phàn nàn: "Chỉ bất quá hôm nay là sinh nhật của Vương Thượng, hành hạ bản thân như vậy hôm nay có thể chịu nổi không? Theo bốn cung nói a, đây đều là do Vương Thượng chậm chạp không muốn lập hậu nạp phi mà nên! Vương Thượng ngươi nói một chút, từ xưa đến nay, có đế vương nào đến quan lễ rồi mà một phi tần cũng chưa có không? Không được, hoàng yến hôm nay, bốn cung không quản ngươi có cam tâm tình nguyện hay không, bốn cung đều phải thêm vài nữ tử cho vào hậu cung Đại Di, cũng không thể kéo dài chuyện nối nghiệp Đại Di với sự hồ đồ của ngươi được!"

"Dạ dạ dạ, mẫu hậu nói phải, là trẫm hồ nháo." Lãnh Hạo lập tức cười làm lành nói, đáng đáp ngay thơ, "Chỉ là trẫm trời sinh thích đùa, mẫu hậu cũng không phải không biết, nếu như bên người vương bạn nhiều nữ nhân thì sẽ ra sao? Huống hồ, chính sự đều mẫu hậu cùng đại ca lo liệu không cần phải đến trẫm, bản thân tự tại!"

"Vương Thượng a Vương Thượng!" Thái hậu bắt đầu đi lắc đầu, "Qua hôm nay chính sự liền do Vương Thượng tự mình lo liệu, ngươi tính tình hài đồng này, thu liễm một chút đi!"

"Trẫm biết, trẫm biết." Lãnh Hạo vẫn như cũ cười đến vô hại.

"Được rồi, thời thần không còn sớm, Vương Thượng tắm rửa một chút đến đại điện, đủ loại quan viên đợi lâu rồi, bốn cung cố ý đến, chính là muốn nhìn Vương Thượng một cái xem ngươi có nhớ kỹ thời gian của bản thân hay không." Thái hậu bắt đầu đi yêu thương trừng cười đến mắt không thấy mặt mũi da của Lãnh Hạo nữa.

"Trẫm đã biết, trẫm cái này liền muốn đi tắm, không bồi mẫu hậu nữa a!" Lãnh Hạo nói xong, buông tay chạy, thái hậu lại lần nữa bắt đầu đi lắc đầu.

Hai người gặp thoáng qua trong nháy mắt, trong con ngươi hai người quang quân thay đổi.

Thái hậu xoay người nhìn bóng lưng của Lãnh Hạo, khẽ môi gọi lên âm trầm.

Lãnh Hạo đi rồi, thái hậu mắt lạnh nhìn chung quanh ngự thư phòng, liền cũng xoay người rời đi, lúc bước ra cửa, liền có một tiểu thái giám bước nhanh đến trước mặt nàng, cúi đầu khom người bẩm báo: "Nô tài ra mắt thái hậu, Bạch vương gia đã đến Loan Hoàng cung, đang ở tiền điện chờ thái hậu."

"Đã biết, lui ra đi."

"Nô tài xin cáo lui."

Loan Hoàng cung là cung thất của thái hậu, ngôi lưu ly vàng óng ánh cấu trúc như núi to lớn nặng nề, đại trụ màu đỏ, màn che cẩm tú bách điều triều phượng, đẹp đẽ quý giá lộ ra uy nghiêm, hai bên cửa điện to, cách mỗi hai trượng có một cung nữ đứng thẳng, cho đến bức tranh điêu loan sơn ánh kim trước tấm bình phong, tổng cộng có mười sáu cung nữ đứng, nhưng mà Lãnh Triệt lại không có ngồi trong điện chờ thái hậu, mà là đứng ở ngoài cửa điện, nhìn trời cao tuyết dần dần rơi, tiếng ho khan gián đoạn cũng vang lên.

Xa xa nhìn thấy một thái giám cẩn thận đỡ thái hậu, Lãnh Triệt lập tức bước xuống cầu thang trước điện, thái hậu còn chưa trước mặt, hắn liền ôm quyền chào: "Triệt gặp qua thái hậu, thái hậu vạn an."

"Miễn miễn." Thái hậu hiền lành nhìn Lãnh Triệt, khoát tay áo, "Trời giá rét đất đông lạnh, thân thể của Bạch vương không tốt, làm sao có thể không vào điện chờ? Như vậy chẳng phải là để bốn cung thương tâm sao?"

Thái hậu nói, liền trong lòng thái giám hiểu rõ đi tới trước mặt Lãnh Triệt, hèn mọn khom người nói: "Bạch vương gia mau mau vào trong điện ấm áp, thái hậu đã sớm hạ lệnh cho các nô tài chuẩn bị lò sưởi chờ Bạch vương gia rồi."

"Triệt tạ ơn thái hậu cất nhắc." Lãnh Triệt lại khom người một cái để bày tỏ cảm tạ.

"Còn nói nữa mau vào trong thôi."

"Vâng." Lãnh Triệt theo phía sau thái hậu bước vào trong điện, hắc y muốn đuổi theo, Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, hắc y hiểu ý, liền ở ngoài điện chờ.

Thái hậu ngồi xuống tôn vị, tiếp nhận trà nóng cung nữ đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một cái, ra lệnh: "Tất cả đi xuống đi, lưu tiểu Lý tử cùng tiểu Sơn tử ở lại hầu hạ."

"Vâng." Bọn cung nhân thân hành lễ, nối đuôi nhau ra ngoài.

"Cần đây thân thể của Bạch vương có chuyển biến tốt chút nào không?" Thái hậu đem ly trà đặt lên tay của tiểu Lý tử, quan tâm hỏi.

"Tạ ơn thái hậu quan tâm, thân thể của Triệt tốt hay không cũng là vậy thôi, cơ hồ đem toàn bộ đại phu đại lục chi Phong xem hết rồi, Triệt cũng đã biết, có thể sống được mấy ngày thì tính mấy ngày." Lãnh Triệt thăm đạm cười, lại ho khan, tiểu Sơn tử bên cạnh hẩn vội vã đưa trà lên, nhìn sắc mặt tái nhợt cùng thân thể suy nhược phảng phất biểu thị công khai bệnh của hắn đã vào lúc nguy kịch.

"Hải nhi đáng thương, bốn cung cũng đều một mực tìm đại phu trị bệnh cho ngươi, chỉ mong ngươi có thể nhanh tốt lên." Phảng phất là chuyện thương tâm từ đáy lòng, hai hàng lệ của thái hậu rơi xuống, vội vàng dùng khăn che lại, "Tiền hoàng chết lúc Vương Thượng còn nhỏ, tiền hoàng không thể không đem chính quyền giao cho bốn cung cùng ngươi, nhìn bốn cung cùng ngươi có thể đem Di quốc vật dậy, có thể..."

"Thái hậu chớ đau buồn, tất cả đều là lỗi của Triệt, nếu không phải thân thể này của Triệt không nên việc, làm hại thái hậu lo lắng cho mình mười năm." Nhìn thấy thái hậu rơi lệ, Lãnh Triệt sợ hãi vội vã quỳ xuống, chiến chiến nguy nguy nói, "Để thái hậu lo lắng Triệt vô dụng."

"Bạch vương mau đứng lên, đây là đang làm gì?" Thái hậu nhìn thấy Lãnh Triệt quỳ xuống, cũng liền rời khỏi tôn vị, tự mình tiến lên đem Lãnh Triệt đỡ lên, than thở, "Bốn cung chưa từng có có ý trách tội ngươi, còn sợ ngươi oán bốn cung, nói bốn cung đoạt phân nửa chính quyền nguyên bản thuộc về ngươi..."

"Chính quyền là Triệt nguyện ý giao cho thái hậu, bởi vì thân thể này của Triệt lo liệu không nổi bất luận cái chính sự gì, phụ vương thực sự là hồ đồ đến cuối cùng còn muốn đem chính quyền giao cho Triệt." Lãnh Triệt tuy rằng đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu thấp giọng nói: "Huống hồ bình thường Triệt, cũng không kham nổi quốc gia đại sự, mà thái hậu lúc phụ vương tại vị liền có thể liền có thể kinh sợ ba phần, Triệt đem chính quyền giao hết cho thái hậu, mới là chân chính không làm bác tính Di quốc thất vọng."

"Chỉ là, Triệt có một chuyện bất minh, vẫn muốn hướng thái hậu hỏi." Lãnh Triệt nói, ngẩng đầu nhìn thái hậu, trong con ngươi xinh đẹp đầy đau thương và bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Triệt chi ẩn nhẫn

Editor: Luna Huang

"Bạch vương có chuyện gì liền nói ra, ở chỗ bốn cung, Bạch vương không cần cố kỵ." Thái hậu cười đến từ ái, phảng phất như mình thật là mẫu thân tốt.

"Người trong triều đều biết phụ vương đem chính quyền giao cho thái hậu, chẳng bao giờ biết được phụ vương cũng để cho Triệt nắm phân nửa chính quyền, Triệt muốn hướng thái hậu hỏi một chuyện là, không biết ngũ đệ có biết được chuyện hay không phụ vương đem chính quyền giao cho Triệt?" Lãnh Triệt vẫn ở chỗ cũ nhẹ nhàng ho khan.

"Bạch vương ủy khuất bốn cung biết, có thể lúc trước bốn cung chọn Thanh vương vì nhìn trúng tính tình cuồng ngao của hắn, có thể ngăn chặn một số người không an phận trong triều, lại không biết hắn lại cũng dám lấn trên đầu huynh trưởng, nói cho cùng cũng là lỗi của bốn cung, thế nhưng hôm nay thừa tướng vị của Thanh vương đặt ở đó, hôm nay là cường ninh không được rồi, mà buông ra cũng không được, Thanh vương dựa vào thừa tướng vị làm ra những chuyện thế này, nếu là bác bỏ, cũng chẳng khác nào tát triều chính Đại Di một tát, hôm nay bốn cung cũng rất là đau đầu với tính tình này của Thanh vương..."

"Triệt không sợ ủy khuất, chỉ sợ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích..." Lãnh Triệt cúi đầu nói xong có chút sợ.

"Bạch vương yên tâm, bốn cung tuyệt sẽ không để cho sẽ không để cho bất kỳ người nào biết Bạch vương cũng từng nắm chính quyền, huống hồ hôm nay Vương Thượng cũng đến quan lễ rồi, cũng là thời gian để Vương Thượng một mình xử trí chính sự rồi."

"Triệt minh bạch." Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, đứng lên, "Thái hậu, thời thần không còn sớm, Triệt đến đại điện trước, nếu không ngũ đệ lại nói Triệt không phải nữa."

"Đi đi."

"Triệt xin được cáo lui trước."

Nhìn nhất cử nhất động thận trọng của Lãnh Triệt, tiểu Lý tử không khỏi cười nhạt, đợi đến khi Lãnh Triệt rời khỏi, tiểu Lý tử mới tiến đến thay thái hậu

đắm lưng, khinh bỉ nói: "Bạch vương này quả nhiên là có lá gan chuột, tay nắm chính quyền lại sợ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích mà thả chính quyền, hiện nay thân là huynh trưởng bị Thanh vương lấn đến trên đầu rồi cũng không dám nói một tiếng, hôm nay Thanh vương có thể ném nữ nhân cho hấn, ngày mai không chừng có thể ném cho hấn một cây chùy thủ."

"Cái đích cho mọi người chỉ trích? Mượn có thôi." Thái hậu không có nghĩ như tiểu Lý tử, nhẹ nhàng chuyển động ngón tay, nặng nề nói, "Có thật không cho là hấn có lá gan chuột sao?"

"Không phải như vậy sao? Nếu không phải như vậy, Bạch vương này vì sao liên tục nói đến Thanh vương mất đều sợ hãi không thôi." Tiểu Lý tử càng hèn mọn.

"Đây cũng là chỗ cao minh của Bạch vương, giống như chuột ẩn nhẫn mười năm mà không phát, là biết được hấn không phải hạng người bình thường, mà ta, cũng hầu như bị biểu hiện này của hấn lừa rồi."

"Vậy ý tứ của thái hậu là..." Bạch vương giả bộ?" Tiểu Lý tử kinh ngạc, hấn theo bên người thái hậu đã năm năm rồi, nhưng mà mỗi một lần nhìn thấy Bạch vương hấn đều bộ dáng nhất gan như chuột, không ai có thể giả bộ như vậy sao? Huống chi thái hậu chỉ mới mười năm, không ai có thể có thể ẩn nhẫn người khác đập lên đầu mình mười năm sao?

"Đúng vậy, mười năm a, có thể làm được có thể làm được mười năm như vậy, huống chi hấn vốn là không có tuổi thọ như người bình thường." Nói đến đây, đáy mắt thái hậu lộ vẻ âm trầm, "Nếu nói là hấn là thật nhất gan vô tri, vậy thời gian trước làm thế nào hấn không đem phân nửa của mình giao cho bổn cung, đem quyền lực cao nhất của Di quốc phù tì giao cho bổn cung, mà bổn cung bổn cung, bất quá là chỉ là ngọc tỷ bình thường mà thôi."

Bạch vương, hấn ẩn nhẫn như vậy, ngoại trừ lo lắng hoàng quyền rơi vào trong tay người ngoài, hay đã phát hiện ra cái gì? Mà vô luận năng phái người tìm hiểu thế nào, cũng không thể nào biết được.

"Còn có, chủ thượng đem người phái tới bên cạnh ta năm năm, nếu là nhìn không rõ, chủ thượng giao cho ta quyền sinh sát trong tay." Thái hậu chậm rãi đứng lên, mắt nhìn âm trầm tiểu Lý tử bên cạnh.

Tiểu Lý tử bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh cả người, vội vã phủ phục dưới đất, thỉnh tội nói: "Nô tài hiểu rõ, nô tài ngày sau tuyệt không miệng lưỡi!"

"Ân." Thái hậu hài lòng gật đầu, "Đứng lên đi, hầu hạ bổn cung thay y phục, đến giờ lên đại điện rồi."

Di quốc, Vương Thượng, Bạch vương, a! Sớm muộn đây hết thảy đều là của chủ thượng!

Đại chính môn hoàng cung, xe ngựa vào đại môn hoàng cung, liền có thủ vệ dẫn đường, đem xe ngựa dẫn đến trường xe ngựa xong, đội chủ nhân của xe ngựa dừng lại, tiểu thái giám bước đến dẫn đến đại điện, làm như vậy một là vì phòng ngừa không biết được mà đi lạc đường trong cung, hai là để để phòng một số người hoàn khổ tử trộm cắp trong hoàng cung làm trái với cung quy.

Ôn Nhu được tiểu thái giám nâng đỡ xuống xe ngựa, sau đó tiểu thái giám cũng nâng Ôn Nhan xuống tới, lớn mật mang khoeo mắt nhìn Ôn Nhu, rồi lại cúi đầu mặt đỏ tim đập, kính cẩn nói: "Nô tài ra mắt Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo, kế tiếp do nô tài vì người dẫn đường."

Đáy lòng của tiểu thái giám nổi lên yên hoa nổ lung tung, đây cũng là bên ngoài phi phi dương dương truyền Bạch vương phi sao? Dĩ nhiên là đẹp như vậy, toàn thân khí chất, hoàn toàn cùng lời đồn "Dâm phụ" không hợp, nhất định là người nào đó ghen tỵ đồn bậy bạ thôi! Nhìn mắt của Ôn Nhu, đáy lòng tiểu thái giám nhìn không được vì Ôn Nhu sửa lại án xử sai.

"Vương phi, địa phương kế tiếp Túc Dạ không thể đến, Túc Dạ liền ở chỗ này chờ Vương phi." Đại điện triều chính, không phải ai cũng có thể tiến vào.

"Vậy liền ủy khuất đại quân sự rồi." Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ vuốt cằm, lại hướng tiểu thái giám dẫn đường nói, "Làm phiền công công."

Dứt lời, cùng Ôn Nhan hai người theo tiểu thái giám bước.

Ôn Nhu không thể không tán thán cách hành sự trong cung, tiểu thái giám theo dẫn đường tiến đến đại điện, xa xa nhìn đến nhìn đến ba mươi chín trên bậc thang trước đại điện, Ôn Nhu liền bị kiến trúc khí phách huy hoàng của thời cổ rung động, thật thật xảo đoạt thiên công!

"Bạch vương phi theo nô tài sang bên này, nữ quyến ở bên cạnh tiến nhập đại điện." Tiểu thái giám dẫn đường ở phía trước, hướng phía bên phải đại điện làm ra tư thế "thỉnh", lại tiếp tục khoanh tay dẫn đường, Ôn Nhu liền nhìn thấy đám nữ tử y phục hoa lệ cùng tiểu thái giám dẫn đường khác tiến đến.

"Nhìn thấy không, đó chính là Bạch vương phi." Có nữ tử xì xào bàn tán.

"Hừ, cái gì mà Bạch vương phi, xem dáng dấp dụ dỗ người khác, quả nhiên cùng lời đồn là dâm phụ tương xứng." Có nữ tử cười nhạo.

"Đúng vậy, ta còn nghe nói, ngày ấy nàng xốc hồng cân trên đường, thực sự là mất hết mặt của nữ tử."

Hừ, các người còn không biết, chính là cái này Bạch vương phi tiến cung tham gia hoàng yến cũng không quên câu tam đáp tứ, ở bên ngoài cửa cung ngăn cản xe ngựa của Huyền Vương gia, muốn leo lên xe ngựa của Huyền Vương gia tiến cung!"

"Cái gì? Nàng cũng Nàng cũng già rồi còn không tuân thủ nữ tắc như thế ban ngày ban mặt dám nhúng chàm Huyền Vương gia?"

"Cái này là thật sao? Huyền Vương gia làm sao sẽ để ý nữ nhân như vậy!" Có nữ tử vì Huyền vương vô cùng đau đớn.

"Đương nhiên là thực sự, lúc đó ta vừa vịn ghé ngang, nhìn thấy được, Huyền Vương gia tự nhiên sẽ không để ý đến nàng thế nhưng Huyền Vương gia thiện tâm chúng ta mọi người đều biết, cũng không thể nhìn nàng đường đường Bạch vương phi không được tiến cung dự tiệc, liền thưởng nàng một chiếc xe ngựa để cho nàng ngồi một mình."

"Nguyên là như vậy, làm ta giật cả mình, còn tưởng rằng Huyền Vương gia cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa."

(Luna: thật là sợ đám tam cô lục bà này @@)

Oanh oanh yến yến đều là đáng tiếc cho Huyền vương, vì Huyền vương tôn thương bởi bất công, chỉ sợ Ôn Nhu ăn mất thần tượng trong lòng các nàng một dạng, Ôn Nhu nghe được thực sự là buồn cười, dứt lời, nàng bị người nói còn thiếu sao, nhiều nữa thì đã sao đâu.

Ôn Nhu theo đoàn người đến gần hậu phương, trái lại không ai quay đầu lại chú ý tới nàng, chỉ trích vẫn như cũ đang tiếp tục.

"Các vị tỷ tỷ, xin không nên nói đại tỷ tỷ của ta như vậy, đại tỷ tỷ không phải là người giống như các tỷ tỷ nói như vậy..." Đột nhiên, trong đám người vang lên âm thanh cực nhu nhược, cực ủy khuất, vì nàng biện giải.

Ôn Nhu cười nhạt nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chúng gia thiên kim

Editor: Luna Huang

"Ôn tiểu thư, người cũng không cần thay tỷ tỷ của người nói chuyện, toàn bộ đề đề còn có người nào không biết tỷ tỷ người là hạng người gì?" Người nói chuyện là đại thiên kim của Lại Bộ Thị Lang, Từ Mạn, lớn lên hoạt bát rất khiến người mến, âm thanh cũng kiều tích tích, cũng làm cho người cảm thấy thoải mái.

"Tuy nói Thanh Vương gia từ nhỏ liền cùng nàng có hôn ước, thế nhưng Thanh Vương gia chung tình với người là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa tỷ muội cùng chung một chồng đó là giai thoại từ xưa đến nay, là nàng mắt cao hơn đầu muốn độc chiếm Thanh Vương gia, cuối cùng làm ra chuyện tro trên cùng người, thực sự không cần Ôn tiểu thư người vì nàng nói chuyện."

Ôn Nhu ở phía sau vừa nghe được mọi người đối với nàng trào phúng cùng chỉ trích, đang nghe một đoạn này không khỏi ngẩng đầu quan sát đám nữ nhân này, lớn lên không tính là xuất chúng, một bộ đậm lục sắc một đám oanh oanh yến yến cũng không hấp dẫn người, nhưng mà nhân nhạ tán ra khí chất trái lại để Ôn Nhu thương thức, đây là Ôn Nhu thận trọng đánh giá những lời của nàng, vốn định muốn tán tư tưởng nàng không giống người khác nước chảy bèo trôi, thế nhưng nghĩ cách "Tỷ muội cùng chung một chồng đó là giai thoại từ xưa đến nay" của thời cổ ràng buộc, đây là thời thế tạo người, không trách được.

Không biết đây là tiểu thư nhà nào, trái lại nàng thật thương thức.

"Hừ! Đúng vậy!" Từ Mạn thân mật nắm lấy cổ tay của Ôn Tâm, thay Ôn Tâm tức giận nói, "Mấy ngày trước đây nàng không phải còn tới Trấn Quốc Công phủ đại nào một trận sao? Nghe nói Ôn đại nhân đều bị nàng chọc đến tức giận không ít, ta thấy nàng không chỉ có là gãy rách, là dâm phụ, còn là một ác nữ!"

"Lời nói của Từ tiểu thư có thể không có nói sai, đây chính là chuyện mọi người đều biết." Thiên kim Lễ bộ Thị lang Ngô Từ Tô tiếp miệng, "Hiện ở bên ngoài đầu đường cuối ngõ đều truyền Bạch vương phi không chỉ có là dâm phụ, còn là một ác nữ không có, dám ra tay đánh nhị nương mình."

"Các tỷ tỷ vẫn là không nên nói nữa, thương thế của mẫu thân đã tốt lên rồi, cha tuy rằng tức giận, nhưng đại tỷ tỷ dù sao cũng là cha..." Ôn Tâm làm bộ dáng đáp nhu nhược, dùng khăn thấm nước mắt ở khóe mắt, nhu nhược nói, "Huống hồ là Ôn Tâm sai trước, đoạt vị Trấn Quốc công tử của đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ khi hận Ôn Tâm cũng là nên, thế nhưng làm hại mẫu thân thụ thương thật là Ôn Tâm không tưởng được, Ôn Tâm tình nguyện để đại tỷ tỷ đánh Ôn Tâm..."

Ôn Tâm điềm điềm đáng yêu nói, đúng là hoa lê đâm mưa, đáng đáp khiến người động lòng.

Đáy lòng của Ôn Nhu cười nhạt, khá lắm Ôn Tâm, luôn mồm là vì nàng biện giải, bất quá là càng bôi càng đen, để cho danh tiếng của nàng khó nghe hơn thôi, miệng thực chất là nói Ôn Tâm nàng mới là người ủy khuất.

"Ôn tiểu thư người chính là quá thiện tâm, chuyện cho tới bây giờ người lại vẫn thay đại tỷ tỷ người nói chuyện." Ngô Từ Tô vì Ôn Tâm tôn thương mà cảm thấy bất công, "Đây hết thảy đều là mình nàng làm, cùng Ôn tiểu thư có quan hệ gì đâu, cần gì Ôn tiểu thư phải chịu tội, hơn nữa, tước vị Trấn Quốc công tử là Vương Thượng tự mình hạ chỉ phong người, nàng làm sao lại oán hận Ôn tiểu thư."

"Đúng rồi, chúng ta đều biết Ôn tiểu thư thiện tâm, Ôn tiểu thư cũng không cần nói giúp cho đại tỷ tỷ của ngươi."

"Thế nhưng, đại tỷ tỷ thật là không phải người như các tỷ tỷ nói..." Ôn Nhu, xem sau này người còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt người khác nữa, bất quá, ngươi còn có cái gì đáng nói đến sau này nữa chứ?

Ôn Tâm nói, quay đầu nhìn sau đoàn người, khi nhìn đến Ôn Nhu, giả bộ rất là kinh ngạc, thở nhẹ một tiếng: "Đại tỷ tỷ..."

Mọi người nghe Ôn Tâm nói một tiếng này thở nhẹ, cũng xoay người lại nhìn lại, y phục bạch sắc lọt vào trong tầm mắt, lộ ra một bộ một áo khoác da chồn, trang điểm giản đơn, thanh lệ thoát tục cùng một đám oanh oanh yến yến phảng phất chính là một gốc Bạch Liên trong bùn nhưng không bám bùn vậy, khí chất đạm nhiên, đẹp khiến cho người ta mắt lom lom, đẹp khiến cho người ta đỏ kị.

"A! Ta là ai đây, nguyên lai là "Đại danh đỉnh đỉnh" Bạch vương phi, quả thật là trăm nghe không bằng một thấy!" Ngô Tử Tô mở miệng trước, nàng nhìn thấy Ôn Nhu so với nàng đẹp hơn không biết gấp bao nhiêu lần, đáy lòng đỏ kị liền nhin không được, ý tứ hàm xúc đỏ kị rất là dày đặc.

Nữ nhân nào mà không muốn có dung mạo đẹp chứ, một người để cho người phi nhỏ, lại có một dung mạo khiến người đỏ kị như vậy!

"Đại tỷ tỷ, ngươi tới khi nào, làm sao không gọi muội muội một tiếng? Muội muội đang cùng các tỷ tỷ nói đến đại tỷ tỷ!" Ôn Tâm hàm chứa tiểu ý đi tới bên cạnh Ôn Nhu, duỗi tay muốn khoác lên cánh tay của Ôn Nhu, lại bị Ôn Nhu không dấu vết né tránh, để cho nàng tay nàng nâng lên lúng túng ngừng ở giữa không trung.

"Nga? Thật không? Ôn Nhu chưa từng danh tiếng của mình lớn như vậy, để cho mọi người cũng đang thảo luận về Ôn Nhu." Tại Trần Quốc Công phủ cũng đã xé rách da mặt, không nghĩ tới da mặt của Ôn Tâm cũng quá dày rồi, còn giả bộ muốn cùng nàng thân cận nữa, Ôn Tâm nàng thích diễn trò, Ôn Nhu nàng lại không thích theo nàng diễn trò.

"Bạch vương phi biết danh tiếng của mình lớn sao?" Từ Mạn hàm chứa tiểu ý dụ dằng nhìn Ôn Nhu, đỏ kị hận không thể đi tới cào lên làn da đẹp như hoa của nàng, còn muốn nhúng chàm Huyền vương của nàng, "Bạch vương phi làm ra chuyện như vậy ngày sau nhất định thanh danh sẽ còn lớn hơn, hơn nữa phương thức đối đãi trường bối của Bạch vương phi, hôm nay, Bạch vương phi là danh nhân trong đề đô!"

Ôn Nhu đánh giá Từ Mạn khiến nhiều người thích này, trong lòng than thở, quả thật là người không thể so tương mạo, ai dự đoán được trong lòng của mỹ nhân này đang cất giấu thứ gì, mà chuyện thế giới này, cũng thật là kỳ diệu, rõ ràng là người không liên quan, lại làm một chuyện không liên quan đến người khác, như vậy cũng phiền đông đảo dân chúng quan tâm, đáy lòng của Ôn Nhu liền định nghĩa, những người này là do mỗi ngày không thú vị, lại cứ muốn tìm chút chuyện khiến cho mình không thoải mái.

"Danh nhân thì không dám, chỉ là nhìn tiểu thư rất có tư bản, tiểu thư nếu là ngại mỗi ngày buồn chán, Ôn Nhu cũng không keo kiệt chỉ giáo."

Mặt của Từ Mạn lập tức đỏ như cà chua, giận không kềm được nói: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó! Bôn tiểu thư cần ngươi ban thưởng cái giáo gì?"

"Ha ha, tiểu thư nếu không biết, sao lại đỏ mặt?" Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, chọc cho tất cả mọi người ném ánh mắt khác thường cho Từ Mạn, khinh bỉ có, chế giễu có, ngậy thơ có.

Có mấy lời, không cần nói rõ, lòng mọi người biết rõ là được.

"Bạch vương phi, đây là hoàng cung, không phải phố phường! Thịnh ngươi nói chuyện trang trọng chút!" Từ Mạn thế nào nhin được, vội vã phản bác quát lên.

"Vậy cũng thịnh vị tiểu thư này chú ý, đây là hoàng cung, không phải phố phường, không phải do một quan gia tiểu thư như ngươi lớn tiếng nộ ngữ với Vương phi." Xem ra, thân phận Bạch vương phi này ngược lại không phải là ngược lại không phải là tệ a.

Từ Mạn luôn luôn phách lối đều bị Ôn Nhu nói đến im lặng, những người khác đều là giận mà không dám nói gì.

Cũng trùng hợp, mọi người đi tới trước trước bậc thang đại điện, có lẽ quan đứng ở trước đại điện cao giọng tuyên bố: "Thỉnh đủ loại quan lại tiến điện ____"

Triều chính đại điện cho tới bây giờ chỉ có nam tử có thể đi vào, hôm nay để nữ quyền tiến vào đã là ngoại lệ, cho nên nữ quyền chỉ có thể đứng ở trước bậc thang phía bên phải, đợi đủ loại quan lại cùng các công tử tiến điện, nữ quyền mới có thể tiến điện.

"Xem! Là Huyền Vương gia!" Đột nhiên, Ôn Nhu nghe được trong đám người có người thấp giọng kêu lên, đề thấp thanh âm của mình cực lực áp chế kích động phấn khởi.

Ôn Nhu nghĩ tới chuyện bên ngoài cửa cung Huyền vương tương trợ, liền cũng nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Huyền vương Huyền vương, y phục hắc sắc rất là dễ nhận, mà ở lúc Ôn Nhu ngẩng đầu trong nháy mắt, Huyền vương cũng trùng hợp nghiêng đầu sang đám nữ quyền, cười khê, ôn văn nhĩ nhĩ, đủ để đoạt nhân tâm phách, y phục hắc y khiến cho khí chất của hắn thêm một tia tà mị, làm cho các nữ quyền phấn khởi tới cực điểm.

Ôn Nhu cũng ngo ngắ, nhìn nụ cười khê kia phảng phất là hướng phía nàng, tâm trạng kinh hãi.

Là hần?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Sơ kiến huyền vương

Editor: Luna Huang

"Huyền Vương gia nhìn bên này của chúng ta kìa!" Mỗ nữ tử rất là kích động.

"Huyền Vương gia hướng chúng ta nở nụ cười! Các người nói, Huyền Vương gia đây là cười với ai?"

"Ai nha! Từ tiểu thư thẹn!"

"Người nói vậy! Ta thấy người mới thẹn!"

"Huyền Vương gia đẹp như vậy, cho dù ai thấy mà không xấu hổ? Cho dù là Hằng Nga trên trời thấy được, chỉ sợ cũng xấu hổ ba phần!"

Một đám oanh oanh yến yến phấn khởi nói, nếu không có thị vệ đứng phía trước, thái giám ngăn phía trước, sợ đều là nhìn không được nhào tới ăn Huyền vương sạch sẽ luôn rồi, một đám thái giám theo ngăn cũng là bất đắc dĩ, nghĩ nhóm người này trong ngày thường thoát nhìn có tri thức hiểu lễ nghĩa ôn văn nhã nhĩ nhĩ có phong phạm của thiên kim tiểu thư, làm sao có thể thấy Huyền Vương gia như thấy mạng, hận không thể liền xông ra ngoài.

Chỉ có Ôn Nhu, tâm trạng tuy có kinh hãi, nét mặt cũng rất là bình tĩnh, thấy được trong lòng của thái giám tán thán định lực của nàng.

Nếu nói là đẹp, Ôn Nhu cảm thấy Bạch vương so với Huyền vương còn muốn đẹp hơn vài phần, tự nhiên liền sẽ không giống những các tiểu thư này không có định lực, mà khiến nàng khiếp sợ, là Huyền vương.

Hần cư nhiên là nam tử giúp nàng cầm một dao ở ngoài phố.

Lúc đó nàng còn cười nhạo người ta không có mắt không biết phân biệt nam nữ, dĩ nhiên là Huyền vương?

Vậy làm sao có thể bảo nào không sợ cho được?

Nếu hần là Huyền vương, lúc đầu hần xuất thủ vì nàng đỡ một dao, tự nhiên liền không phải không biết nàng là Bạch vương phi, mà thân hần là Huyền vương, lấy tay giúp nàng đỡ dao, vì cái gì?

Hần là đã sớm biết nàng là Bạch vương phi, nếu nói là ngày đó ở trên phố là chuyện trùng hợp, như vậy hôm nay bên ngoài cửa cung liền không thể xem là trùng hợp được, nàng vốn không thể nghĩ ra vì sao một vương gia tiến cung còn mang theo một chiếc xe ngựa rộng, hiện tại trái lại sáng tỏ rồi, chỉ là hần thế nào liền chuyện này sẽ phát sinh?

Kỳ cũng có, quái cũng có, nàng đoán không ra rồi.

Ôn Nhu vẫn còn ở trong suy nghĩ bay lộn, thanh âm của lễ quan cao vút bén nhọn lại vang lên: "Thỉnh các nữ quyền tiến điện ——"

Các nữ quyền Các nữ quyền dưới sự hướng dẫn, bước lên bước lên ba mươi chín bậc thang cẩm thạch, vượt qua thiên môn cao vuốt của đại điện, rồi ngồi vào bàn bàn thấp của mình, bên mỗi bàn thấp có một cung nữ ngồi trên đất hầu hạ.

Thời cổ nữ tử không được gặp người ngoài, tuy là sinh nhật của Vương Thượng ngoại lệ để các nữ quyền tiến cung tiến vào đại điện tham dự hoàng yến, nhưng mà cũng phải biết ý tứ, không thể phá hủy quy củ được, cho nên đám nữ quyền ngồi phía bên phải phải dùng màn sa mỏng ngăn giữa đám nam quyền bên trái, như vậy mới được xem như là không mất phong nhã.

Mỗi một bàn thấp, đều có bày một hũ rượu lục ngọc nhỏ, bên trên có khắc hình quả lựu to, còn có một ly rượu bạch ngọc nhỏ, một bên bày khí cụ dùng để đun nóng rượu, một đĩa thịt nai, một cốc phật nhảy tường, còn thêm một đĩa thịt vụn phức, trên bàn còn có một bếp nhỏ đang đốt than củi, một đĩa điểm tâm nhỏ, chuyên vì nữ quyền mà chuẩn bị.

Ôn Nhu vì tôn Vương phi, là chính phi của đại hoàng huynh của Vương Thượng, ngồi vào thủ đế của nữ quyền (Luna: ghế cao cấp nhất trong đám nữ quyền), mà Ôn Tâm tuy có vị Trấn Quốc công tử, ngồi vào ghế thứ hai, điều này làm cho nàng vừa tức vừa hận, mà Ôn Nhan vốn không được ngự đãi tham dự hoàng yến, bởi vì là theo Ôn Nhu mà đến, bảo muội của Trấn Quốc công tử, tuy là thứ nữ, mặc dù ngồi ghế sau cùng, nhưng cũng là vô cùng vinh quang.

Ôn Nhu ngồi xong, nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, nhìn như giản đơn, cũng cực xa xỉ, riêng là một cốc phật nhảy tường nhỏ, liền không biết được là cuộc sống bao nhiêu ngày của bách tính rồi, bất quá là sinh nhật của đế vương, long trọng một chút cũng là đúng, như vậy cũng không biết mất bao nhiêu bạc

của quốc khố, xa xỉ như vậy, cũng khó trách rơi vào cảnh tứ quốc chi mạt. (Luna: nghèo nhất trong tứ quốc.)

Mà ở đại lục chi Phong hôm nay, giữa các nước tiểu chiến không ngừng, đại chiến gần gũi, có thể nói là sắp sửa bước vào chiến tranh, Di quốc nếu còn như vậy, không biết có thể tồn tại được bao nhiêu năm.

Ôn Nhu nhìn đại trụ trong điện, nhìn trưởng sa mỏng thấu chỉ vàng, trong lòng không khỏi cảm khái, cung nữ ở một bên rót rượu, nàng muốn uống một ly nhỏ, lắng nghe âm thanh nhỏ ở một bên.

"Hôm nay là hoàng yến sinh nhật cùng là quan lễ của Vương Thượng, Bạch vương sẽ đến không? Ôn Nhu nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu nhỏ, bên tai truyền đến giọng của một quan viên bên sa trưởng bên kia.

"Ai biết được, thân thể của Bạch vương còn sống được bao lâu cũng không biết, nhưng lại Bạch vương bệnh của Bạch vương không thích hợp xuất hành vào đông, Vương Thượng sinh ngay mùa đông, mấy năm nay Bạch vương không đến, Vương Thượng đều mất hứng một hồi lâu, hôm nay Bạch vương nếu lại không đến, sợ Vương Thượng giận dữ cũng không chừng." Quan viên khác nói rằng.

"Năm nay nếu là Bạch vương không đến, sợ chúng ta là có trò hay để xem."

"Không có thể như vậy, cũng không biết sao, người nói Bạch vương này hầu như đến đại môn cũng không có bước ra, dường như không tồn tại, Thanh Vương gia thích đối với hắn, nếu không phải Thanh Vương gia luôn luôn là trêu chọc Bạch vương, ta sợ Đại Di đã sớm đã quên còn có Bạch vương rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Kỳ thực, đây cũng là nghi vấn trong lòng Ôn Nhu, Bạch vương bất quá là một nhân tàn vương gia, thân còn mang trọng bệnh, căn bản không đáng giá nhắc tới, vì sao Thanh vương luôn muốn cùng hắn sinh sự? Chẳng lẽ là trên tay Bạch vương có đồ gì mà Thanh vương muốn nhưng không có được? Điều này có thể sao? Nếu là trên tay Bạch vương thật có đồ quan trọng như vậy, sao lại để người khác lần lên đầu của hắn?

Hay là nói, hắn ần nhẫn?

Vương Thượng cùng thái hậu còn chưa xuất hiện, mà trong ngũ vương cũng chỉ có Huyền vương là người đầu tiên đến thôi. Dù loại quan lại miệng quá nhân rồi, các nữ quyền miệng không có nhân rồi, người rục rịch đủ loại quan lại mảnh trước mặt, lặng lẽ xóc lên lên nhìn Huyền vương, muốn ngăn cũng ngăn không được.

"Thanh Vương gia ——" Thời gian các nữ quyền xuẩn xuẩn dục động, ngoài điện thái giám cao giọng tuyên, các nữ quyền không khỏi đem toàn bộ ánh mắt đặt trên người Ôn Tâm, Ôn Tâm ngượng ngùng cúi đầu.

"Ôn tiểu thư, Thanh Vương gia đến đây người không đi nhìn một cái sao?" Từ Mạn bắt đầu trêu ghẹo Ôn Tâm, nàng muốn cùng Ôn Tâm có quan hệ tốt, ngày sau Ôn Tâm trở thành Thanh vương phi, cũng chính là thừa tướng phu nhân, không biết bây giờ Di quốc không biết bây giờ là do thái hậu cùng Thanh vương định đoạt, cùng nàng có quan hệ tốt, chính là không sai.

"Không đi." Ôn Tâm ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Thanh Vương gia tuần dật, khí chất phi phàm, Ôn tiểu thư, người thật có phúc khí." Lại có người bắt đầu phụ họa.

Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, những người này, miệng lưỡi thật trơn tru, gặp người nào cũng nói người đó đẹp, một khắc trước khen Huyền vương đẹp đến không thể tả, giờ khắc này nói Thanh vương tuần dật, khí chất phi phàm, nếu là nói một tên đầu heo ngồi trên tướng vị, sợ các nàng cũng nói tên đầu heo kia ngày thường tuần dật.

Nếu để cho các nàng nhìn thấy Bạch vương, trong bụng còn có viết nên loại văn gì nữa?

"Bạch vương gia Bạch vương gia —— Lam vương gia đến ——"

Ôn Tâm vẫn còn đang xấu hổ, ngoài điện thanh âm của thái giám báo lại vang lên.

Bạch vương? Hắn dĩ nhiên đến đây?

Thực sự là không xem trọng mạng của mình, vào đông xuất hành, sẽ không sợ đem mạng của mình ném trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sứ thần hải quốc

Editor: Luna Huang

Bạch vương xuất hiện, kinh ngạc đầu chỉ có một mình Ôn Nhu, sợ đại điện không một người nào không kinh ngạc.

"Bạch vương?" Từ Mạn cười nhạt, khinh bỉ cười nói, "Một người mấy năm không lộ mặt, nhất định là cùng Huyền Vương gia, Thanh Vương gia không thể so được." Lớn lên khiến cho người khác sợ hãi còn không chừng/

Nghe được hai chữ Bạch vương, sóng mắt của Ôn Tâm rung chuyển mạnh tràn đầy ngỡ ngàng, từ ngày quy ninh của Ôn Nhu nàng may mắn nhìn thấy được Bạch vương một lần, khi đó nàng mới chính thức biết được cái gì gọi là "Cho tới bây giờ chỉ nghe trên trời có, nhân gian nơi nào hỏi được."

Chỉ là lời của Từ Mạn còn chưa rơi xuống, liền nghe được thanh âm lạnh lẽo xốc của đám thiên kim, Từ Mạn càng khinh bỉ nói: "Thế nào? Ta nói đúng?"

"Không." Một thiên kim trong số đó lập tức phủ nhận lời nói của Từ Mạn, cả người còn đang trong khiếp sợ, lắp bắp nói, "Là chỉ có hơn chứ không kém..."

Đám thiên kim nhìn đến dung mạo của Bạch vương, không ai phủ định lời của nàng, bởi vì nàng nói rất chính xác, cứ cho là các nàng muốn phủ định, một ngàn một vạn lần không muốn tin tưởng đó chính là Bạch vương, bạch y hàng ngày, làm cho các nàng không thể không tin tưởng đó chính là Bạch vương.

Nhưng mà, các nàng đem hoàn mỹ nhất đều hiến tặng cho Huyền vương, hôm nay nhìn thấy Bạch vương, đúng là tìm không được từ nào để có thể miêu tả dung mạo của Bạch vương.

Từ Mạn không tin, đứng lên đi tới trước màn, cũng mở ra một khe hở nhìn ra ngoài, chỉ một mắt, nàng liền cả kinh nói không nên lời, Ôn Nhan mặc dù cũng rục rịch, thế nhưng riêng là nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, nàng liền không dám, chỉ an phận ngồi đó.

Thái giám lãnh sự từ đuôi màn bước đến, vừa vận nhìn thấy thiên kim tiểu thư lạnh lẽo xốc màn nhìn ra bên ngoài, hấn cả kinh vội vã ngăn lại, "Các tiểu thư a! Mau mau đến ngồi vào là được rồi, Vương Thượng cùng thái hậu lập tức liền đến, các người như vậy nếu để cho thái hậu nhìn thấy, thái hậu nhất định tức giận."

Nghe được thái hậu sắp tới, chúng tiểu thư lúc này mới an phận ngồi vào chỗ của mình, thái giám lãnh sự nhìn thấy chúng tiểu thư tất cả ngồi đằng hoàng tất cả ngồi đằng hoàng, mới cười nói: "Thái hậu, sau hoàng yến sẽ vì chúng tiểu thư cùng công tử khác đối mặt thiết yến, hiện nay tiểu thư chỉ cần ăn một chút là được rồi."

Lời nói của thái giám lãnh sự rõ ràng, chúng tiểu thư không nên ở chỗ này nhìn lên các công tử cùng vương gia, hoàng yến xong liền có cơ hội cho các nàng xem đủ, nếu là lúc này chọc cho thái hậu cùng các vương gia công tử mất hứng chẳng phải là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Ôn Nhu không khỏi mỉm cười, quả thực như dự đoán, hoàng yến này còn có ý tứ khác chính là trá hình để bọn họ thân cận, nếu không có làm sao cho cho phép ngoại trừ hoàng thất cùng các phu nhân lộ diện mà có xuất hiện thêm nữ tử chưa xuất giá tham dự chứ, trái lại những người này có chút mùi vị "Đục nước béo cò", trong các vương gia này ngoại trừ Bạch vương đã có chính phi, còn lại đều chưa nạp chính phi, mà hoàng yến không phải thiệp tất có thể tới, cũng không có người nào có thân phận như nàng.

Nhìn xuyên qua sa trướng mỏng, Ôn Nhu nhìn thấy Lãnh Triệt đang ở bên dãy đối diện này ngồi xuống xuống, nghĩ thầm, không biết thân thể kia của hắn có thể chống đỡ đến hết buổi hoàng yến này hay không.

"Vương Thượng đến ——"

"Thái hậu đến ——"

Đội đến toàn bộ người ngồi xuống, trong đại điện lại thêm nhiều tiếng tiếng bàn luận xôn xao, ngoài điện truyền đến âm thanh chói tai, Ôn Nhu cùng mọi người đồng loạt đứng lên, sau đó cúi đầu quỳ xuống, tụng niệm "Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

(Luna: không hiểu sao tác giả dùng từ tụng niệm nữa @@)

Ôn Nhu hơi nâng mắt lên, nhìn dung mạo của thiên tử cùng thái hậu chấp quyền của Đại Di, các cự ly của sa trướng mỏng, nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng cao to mặc cẩm bào hoàng sắc cùng dáng người của nữ tử duyên dáng sang trọng, lại nhìn không rõ mặt.

"Bình thân đi ——!" Lãnh Hạo vung tay áo rộng lên, ngồi xuống để vị, thái hậu ở bên ngồi xuống phượng vị.

"Tạ Vương Thượng —— tạ ơn thái hậu ——" Mọi người đứng dậy, ngồi xuống lần nữa.

"Hôm nay là ngày sinh nhật của Vương Thượng cũng là quan lễ, đặc biệt thỉnh các khanh cùng các công tử, chúng thiên kim nhập yến, phổ quốc đồng khánh!" Thanh âm trầm thấp của Thái hậu vang lên, có một loại quyết đoán của nữ tử, để Ôn Nhu đối với thái hậu chấp chính này sinh ra một phản kính nể.

Tại thời đại nam tôn nữ ti, hậu cung lục đục với nhau, một nữ nhân muốn bảo trụ bản thân đã không dễ, chớ nói chi là cầm được quyền trong tay, mà vô luận nàng là dựa vào cái gì lấy được quyền lực, đều đáng giá cho nàng kính nể, bởi vì nàng thích thường thức người có năng lực khí phách.

"Bổn cung trước cùng chư vị uống một ly, một chúc vua ta trưởng thành, hai chúc Đại Di ta huy hoàng!" Thái hậu tiếp nhận ly rượu tiểu Lý từ khom người đưa lên, đứng lên, hướng về phía mọi người nâng ly một cái, ngừng đầu uống cạn.

"Chúc vua ta trưởng thành! Chúc Đại Di ta huy hoàng!" Mọi người hô to, nâng chén, cũng ngừng đầu uống cạn.

Lãnh Hạo đứng lên, nâng chén hướng về phía hào sảng uống cạn, cười nói: "Chư vị đều mời ngồi xuống! Tẩn tị hưởng yến!"

(Luna: cố gắng tận lực thưởng thức yến hội.)

"Cảm tạ vương!"

Diễn tấu nhạc khí đàn sáo, giữa lúc mọi người ăn rất vui vẻ, uống được cao hứng, một gã một gã thị vệ đeo đao xuất hiện ở ngoài địa tiện, quỳ một gối, ôm quyền cao giọng bẩm báo: "Khởi bẩm Vương thượng, sứ giả Hải quốc đến ——"

Âm thanh của đàn sáo bỗng dừng ngừng lại, sắc mặt thái hậu rung mình, Lãnh Hạo một chương vỗ lên trên bàn, lớn tiếng cười nói: "Tốt! Sứ giả Hải quốc đến! Mời!"

"Vâng!" Thị vệ oai hùng lên tiếng trả lời, lui xuống.

Đáy mắt của Lãnh Triệt mâu quang chợt rung mình, trong nháy mắt liền thư giãn, bụng ly rượu lên uống, đáng đáp chuyên chú rượu.

"Đại ca, thân người không tốt, vẫn là uống ít chút." Huyền vương ngồi bên cạnh hần thấy được Lãnh Triệt một ly một ly uống không ngừng mà, không khỏi khuyên nhủ, sau đó hướng cung nữ hầu hạ phân phó nói: "Đem rượu của Bạch vương xuống, đప్ప chút trà nóng đến đây."

"Nhị đệ, uống chút rượu mà thôi, không việc gì." Lãnh Triệt cười cười, muốn đoạt lấy bình rượu cung nữ định mang đi, lại bị Huyền vương ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, "Nhị đệ người đây là làm gì, ta khó có được một chuyến đi ra ngoài, uống chút rượu người còn ngăn ta."

"Chính là bởi vì đại ca người khó có được một chuyến ra ngoài, cho nên mới không thể uống rượu." Đang nói chuyện, cung nữ đem trà nóng đến, Huyền vương tự mình bụng lên, đưa cho Lãnh Triệt, "Vẫn là chút trà nóng thôi."

"Ta như vậy, không uống rượu còn có thể làm gì?" Lãnh Triệt cười đến có chút tự giễu, "Đến chính thể cũng là người mà người khác không cần, cuộc sống này của ta ngoại trừ uống rượu thì có thể làm gì? Ân? Người nói?"

"Đại ca, uống nhiều rồi, nói cũng hồ đồ." Huyền vương cũng cười đến ôn hòa, "Đại ca, người nói, sứ giả Hải quốc đến đây vì chuyện gì?"

"Ta đây thể nào biết được, vấn đề này người hỏi ngũ đệ đi." Lãnh Triệt thông xuống mí mắt, mâu nặng nề bắt đầu khởi động, không có nhận được thư của Tử vương, không phải là chiến trường thất bại, lúc này Hải quốc phái sứ giả tới, sợ là muốn không chiến mà khuất phục rồi.

"Ngũ đệ?" Huyền vương như trước cười đến ôn hòa, "Ngũ đệ sao biết được nói cái gì? Xa xa cùng bị không kịp đại ca."

Lãnh Triệt nghe vậy khẽ ngừng đầu, đồng mâu trong tròng, tự tiểu phi tiểu, "Nhị đệ trái lại hiểu ta?"

"Ha ha, đại ca tự người nói đi?" Huyền vương cầm ly rượu lên cùng ly trà trong tay của Lãnh Triệt nhẹ nhàng đụng, cười uống, sau đó nhìn về phía cửa điện, "Xem, sứ giả Hải quốc đến."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hải vương chỉ lễ

Editor: Luna Huang

"Sứ giả Hải quốc, bá kiến Di vương! Di vương vạn! Bá kiến thái hậu! Thái hậu kim!" Chỉ thấy hai nam tử vóc người chênh lệch rất nhiều bước vào đại điện, hướng Lãnh Hạo quỳ quỳ một chân, ôm quyền chấp tay hành lễ.

Chỉ thấy một tên nam tử trong đó thân cao bảy thước có thừa, sắc mặt ngăm đen, râu quai nón, vóc người khôi ngô, mà nam tử còn lại vóc người ngắn nhỏ, đứng ở bên người nam tử khôi ngô giống như người lùn vậy, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt ngắn nhỏ, lộ ra sắc bén.

Chén trà Lãnh Triệt cầm trên tay không khỏi nắm chặt, sắc mặt giả vờ làm ra bộ đáng ngạc nhiên, Huyền vương chép miệng cười khê, đáng đáp lạnh nhạt.

"Sứ giả Hải quốc thực sự là hung mãnh, mau miễn lễ, sứ giả mời ngồi!" Còn không chờ thái hậu nói, Lãnh Hạo vỗ bàn khích lệ nói, liền có thái giám tay chân lạnh lẽo mang bàn nhỏ đến cho hai vị sứ giả, thỉnh họ ngồi.

"Tạ ơn Di vương khích lệ, người này gọi là Kinh Tây, rất có khí lực, nhưng mà người như vậy tại Hải quốc chúng ta, cũng tiện tay một trào liền có thể bắt được, chẳng có gì lạ." Nam tử vóc người ngắn nhỏ lập tức cười giải thích.

"Không biết sứ giả lần này đến đây, không biết có chuyện gì?" Thái hậu ngăn Lãnh Hạo mở miệng lần nữa, hướng nam tử nhỏ hỏi.

"Thái hậu, Hải vương biết được hôm nay là sinh nhật cùng là quan lễ của Di vương, đặc phái tiểu nhân đến đây chúc mừng, tuy rằng Hải Di hai nước đang có phát sinh chiến sự, nhưng không ảnh hưởng đến mảnh chân thành của Hải vương đối với Di vương." Nam tử nhỏ liền vội vàng đứng lên đáp lời, sau đó hướng Kinh Tây phân phó nói, "Kinh Tây, đem lễ vật Hải vương vì Di vương chuẩn bị trình lên cho Di vương xem!"

"Hải vương có lòng, đợi sứ giả trở về, thay Vương Thượng cùng bốn cung hào hào cảm tạ Hải vương."

"Nhất định." Sứ giả gật đầu cười đáp lời.

Kinh Tây đem kiện đồ dùng vài vóc bọc lại ở sau lưng mang xuống, tiến lên hai bước giao cho thái giám, ai biết Kinh Tây mới buông lỏng tay, hai tay của thái giám tiếp lễ vật lao đảo một cái, rồi té trên mặt đất, chọc cho sứ giả cười ha ha một trận: "Lễ vật này, sợ là cả đại điện không có người cảm nổi!"

"Làm càn!" Thanh vương vỗ bàn, lớn tiếng quát dẹp đường, "Sứ giả nhỏ nhoi, dám ở trên đại điện Di quốc ta khẩu xuất cuồng ngôn!"

"Ha ha, thừa tướng hà tất nổi giận, thừa tướng tiến lên thử một chút chẳng phải sẽ biết lời nói của tiểu nhân có hay không thực sự là cuồng ngôn." Nam tử nhỏ cười đến rất là tự tin, Lãnh Triệt cảm lý trà chặt hơn một phần.

Thanh vương luôn luôn không phải là người trầm trù khí, đi qua nam tử nhỏ, liền đi tiến lên, một cước đạp ra thái giám đang chiến chiến nguy nguy quỳ một bên, vươn tay cầm lễ vật dài kia, sau đó hơi cúi người, trên tay dùng sức muốn nâng lễ vật lên, nhưng mà mới cách mặt đất một tấc liền bất lực, như thể nào cũng không thể nâng lên được, cuối cùng Thanh vương đem lễ vật đặt xuống, thẳng thắt lưng giẫm cọt nói: "Vũ phu chi vật, không cần ở trên triều đình khoe khoang." Dứt lời, trở về ngôi vào chỗ.

(Luna: bạn thừa tướng mất mặt dễ sợ.)

Mi của thái hậu đã nhú lên, hỏi: "Xin hỏi sứ giả, bên trong kiện lễ vật được bọc vài kia là vật gì?"

"Kinh Tây, tự mình trình lên Di vương đi." Nam tử nhỏ đắc ý lang lang nở nụ cười, hướng thái hậu cùng Lãnh Hạo ôm quyền nói, "Thái hậu cùng Di vương tự xem liền biết, chỉ là trước lúc rời đi, Hải vương đích thân dặn dò, lễ vật kia phải tự mình giao đến tay Di vương, mong rằng Di vương chớ trách."

"Lễ vật nặng như thế, nếu là làm Vương Thượng bị thương bọn người có thể chịu nổi tội không?" Thái hậu một chương vỗ lên ghế, nổi giận.

"Mẫu hậu chớ nộ, đợi trăm cảm rồi lại nói." Lãnh Hạo thu hồi dáng đáp bất cần đời của mình, nhìn chằm chằm nam tử nhỏ, phân phó nói, "Trình lên!"

"Ha ha, đây mới là phong phạm của Di vương, Kinh Tây, trình lên."

Khi Lãnh Hạo dùng hai tay tiếp nhận lễ vật nặng của Kinh Tây trình lên, chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống, suýt nữa bắt được, cuối cùng cổ tay dùng sức, vật nặng lại vững vàng cầm ở trên tay, Lãnh Hạo tự mình mở vài vóc ra, lúc này mới phát hiện đây là trường kích màu đen, nhưng mà so với trường kích thì ngắn hơn phân nửa.

"Di vương không hổ là Di vương!" Khi Lãnh Hạo vững vàng nâng trường kích lên, nam tử nhỏ lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng kinh ngạc, Thanh vương cũng cảm không nổi, Vương Thượng luôn luôn chỉ biết vui đùa cư nhiên lại cầm được?

"Trường kích mà thôi, cầm lấy làm sao khó, sứ giả cường điệu rồi." Lãnh Hạo trường kích một tay nhắc lên, hướng sứ giả duỗi một cái, nhân thân sắc bén, sứ giả cũng không hoảng hốt bất loạn, ngược lại thì cười đến bình tĩnh.

Lãnh Hạo thu hồi trường kích, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười thường ngày của hắn, cầm trường kích, hình như là lấy được một món đồ chơi đẹp một dạng, cười đến rất là vô hại, hướng nam tử nhỏ cười hỏi: "Chỉ là trăm có một chuyện bất minh, trường kích này vì sao so với trường kích thông thường ngắn hơn phân nửa?"

"Di vương mời xem dưới đây cán thương, từ đó ấn thử một cái."

Lãnh Hạo làm theo, ngón trỏ ấn dưới đáy cán thương một cái, sau đó trường kích nguyên bản là ngắn hơn phân nửa liền dài hơn, kích thước hiện nay của nó giống như một trường kích thường! Không khỏi kinh sợ.

"Ha ha, Di vương có chỗ không biết, do như vậy, cho nên trường kích mới nặng như vậy, hải hai trượng, đầu dài bảy tấc, nếu là dùng trên chiến trường, uy lực có thể nói là lấy một địch mười, lúc hành quân còn có thể rút ngắn, có thể nói là tiện lợi." Nam tử nhỏ không nhanh không chậm giải thích, "Hải quốc nổi tiếng thiên hạ Mặc Dương Thiết Sơn, trường kích này, tại Hải quốc ta, là người đều có một cây."

Toàn bộ triều đình chấn kinh rồi, nếu binh khí nặng nề như vậy dùng trên chiến trường, lực sát thương là bao lớn? Lại nói binh sĩ mỗi người một cây, hậu quả kia ——

Trong đại điện mọi người đang ngồi, không khỏi lưng chảy mồ hôi lạnh, đó là đám thiên kim tiểu thư không hiểu chiến sự, chợt nghe cũng hiểu được hàn khí bức người.

Cách sa trường mộng, Ôn Nhu nhìn trường kích tinh thiết hắc sắc kia, tại niên đại này thực sự là khan hiếm, muốn chế tạo thiết khí cho đủ một binh đoàn

đã khó rồi, huống chi nói là trường kích kia, am hiểu binh pháp nàng không phải không thừa nhận, binh khí như vậy dùng trên chiến trường, lực sát thương đủ lớn.

"Vật nặng như vậy, Hải quốc có mấy người cầm được? Chớ nói chi là dùng trên chiến trường, sứ giả vẫn là cường điệu hóa rồi!" Thanh vương cười nhạt.

"Ha ha, lời này của thừa tướng thật đúng là sai rồi, tại Hải quốc, nam tử như Kinh Tây rất nhiều, lo gì không có người cầm được trường kích này? Huống hồ, binh sĩ Hải quốc người người thiện chiến, cầm trường kích này trên tay, cũng như là một hạt đậu phộng thôi."

"Đã như vậy, trăm liền tạ qua mỹ ý của Hải vương." Lãnh Hạo đem trường kích trong tay co duỗi chơi một phen, cười nói, "Sứ giả đi đường mệt nhọc, ở đây cùng các khanh gia hưởng yến hay là nghỉ ngơi cũng được."

"Đa tạ ý tốt của Di vương." Nam tử nhỏ cười ha hả, khom người nói, "Nay vì sinh nhật Di vương, nghe khúc thương vũ không phải là thú vị hơn sao? Tại hạ ngược lại có một hảo ý, vì Di vương thêm chút mới mẻ."

"Ngạ? Sứ giả có hảo ý gì?" Lãnh Hạo nghe nói có mới mẻ, rất là cao hứng.

"Nghe nói Di quốc người người thiện xạ, tài bắn cung rất cao, không bằng cùng Kinh Tây so tài thế nào? Vừa nghe khúc thương vũ không phải càng thú vị sao?"

"Đúng là tốt!" Lãnh Hạo vỗ án trầm trồ khen ngợi, lại cười nói, "Bất quá khỏi này thoát nhìn cậy mạnh, còn biết kéo cung bắn tên?"

"So thử sẽ biết thôi có phải không?"

"Hào! Liên so tài một chút vậy! Di quốc người người thiện xạ, nam tử trong điện này ai cũng có thể tùy ý cho sứ giả chọn! Mặc kệ là ai thắng được người to lớn này!" Lãnh Hạo rất là hưng phấn.

"Vương Thượng!" Thái hậu rốt cục nhìn không được lên tiếng quát dẹp đường, "Đây là triều đình, không phải nơi người có thể vui đùa!"

"Hào! Nếu Di vương mở miệng, vậy tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh! Ai thua liền ghi vào sử sách!"

"Hào! Ghi vào sử sách!" Lãnh Hạo cao hứng, tiếp lời.

"Tại hạ chọn hấn!" Nam tử nhỏ, chỉ vào Lãnh Triệt!

Toàn bộ đại điện trong nháy mắt không tiếng động.

(Luna: Triệt ca bị điểm tên rồi >"<)

Mọi người dự đoán kết quả một chút đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ôn nhu thỉnh thử

Editor: Luna Huang

"Tiểu nhi Hải quốc! Đừng khinh người quá đáng!" Rốt cục có người nhìn không được cũng vỗ án, "Bạch vương gia thân thể suy nhược mọi người đều biết, nói gì giương cung bắn tên!"

"Vị đại nhân này, nói nên có căn cứ, cũng không phải là ta ép buộc, mà là Di vương đã nói, hứa với ta trong các người có thể chọn ra một người làm đối thủ tỷ thí, Di vương, chẳng lẽ người lật lọng?" Nam tử nhỏ nói xong, nhìn Lãnh Hạo có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Lãnh Hạo không nghĩ tới nam tử nhỏ này sẽ đề tiện như vậy, chọn Lãnh Triệt, nhất thời xụ mặt xuống, ngược lại không phải là đại ca thắng không nổi tiểu nhi cuồng vọng này, chỉ là thân thể của đại ca...

"Vương Thượng lời nói đã nói ra, tự sẽ không phải giả." Lãnh Triệt từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nam tử nhỏ, "Nếu sứ giả để mắt đến bốn vương, bốn vương liền cùng vị tráng sĩ này so một chút cũng không sao, cũng là để sứ giả có thể nhìn thấy được tài bắn cung tốt của Đại Di, trở về Hải quốc hảo báo hảo báo hảo báo lại với Hải vương."

"Hào! Vậy liền ra ngoài diện tỷ thí!" Nam tử nhỏ tràn đầy tự tin, bởi vì tài bắn cung của Kinh Tây hấn cùng với Hải vương đều đã biết, tự tin thiên hạ vô địch, liền mới dám hướng tài bắn cung có tiếng như Di quốc đưa ra đề nghị tỷ thí, rồi dùng phương thức phạt đưa vào sử sách làm tiền đặt cược, mới

vừa rồi một cây trường kích kia đã hung hăng chấn nhiếp triều đình Di quốc, bắn cung lại thẳng nữa, còn gì không thể mất mặt hơn việc thua tại quốc gia của mình?

Hải vương muốn, hiệu quả kinh sợ là như vậy, điều kiện tốt nhất điều kiện tốt nhất, đó là khiến người khác khuất phục trong bình yên.

"Thỉnh." Lãnh Triệt làm ra tư thế "Thỉnh"

"Bạch vương, không thể a ——" Có người khuyên can, không phải sợ thân thể hần không tốt, không phải sợ hần bị thương mà vốn là thân thể suy nhược, mà là sợ hần thua tỷ thí, bôi đen mặt mũi của lịch sử Di quốc.

Không nói đến bôi đen sử sách, liền đến thể gian đại tranh mà nói, bại bởi Hải quốc, đó là bản thân yếu đi ba phần, còn đối với quốc kỳ của bốn quốc, tài bắn cung mà các tướng sĩ tự hào, sẽ mất luôn, chẳng phải là họ sĩ khí sao?

"Chậm đã ——" Là lúc mọi người ở đây ngăn cản, bên hành ghế nữ thanh âm lạnh lùng của Ôn Nhu vang lên, cách sa trường mỏng rõ ràng bay vào trong tai mỗi người.

Nàng biết Lãnh Triệt có nội lực thâm hậu, tỷ thí nhỏ nhỏ này tuyệt sẽ không thua, nhưng mà nàng cũng biết, Lục Hồn Quy chi độc vào mùa đông đặc biệt lợi hại, xuất môn trúng gió thụ hàn độc tố càng tăng thêm, nếu cường thịnh trở lại dùng nội lực, thì kịch độc cũng tăng thêm, đừng nói là sáu năm, chỉ sợ là vào đông này hần cũng chống không nổi rồi!

Hần có thể không muốn sống, thể nhưng người mà Ôn Nhu nàng chữa trị, chưa bao giờ giữa đường liền chết, nàng không đau lòng mạng của hần, thể nhưng nàng cũng không thể để cho hần chết! Lúc nàng nhập sư môn đã từng thể, tuyệt không để bệnh nhân giữa đường mà chết, bằng không, lấy mạng để đổi!

Lúc trước nàng rất không muốn thể độc như vậy, Nại Hà sư phụ nói đây là mỗi một đệ tử nhập môn đều phải thể, ai cũng không có ngoại lệ, dám ép nàng thể, nói là thể, mới có thể nhắc nhở bản thân, mỗi một bệnh nhân, đều là một sinh mệnh, không được chơi đùa, lâu ngày, đáy lòng này cũng tiếp nhận lời thể này, dưới tay của nàng, chưa bao giờ không chữa khỏi được cho bệnh nhân, càng không có bệnh nhân giữa đường mà chết!

Nàng tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh, đây là đối với sư môn bất kính, đối với bệnh nhân của mình bất kính!

Đang lúc mọi người ngạc nhiên, Ôn Nhu lấy cái khăn che mặt cung nữ đưa tới, xốc lên sa mỏng đi tới trong đại điện, hướng thái hậu cùng Vương Thượng khom mình hành lễ: "Bạch vương chi thể gặp qua Vương Thượng, gặp qua thái hậu."

"Bạch vương phi? Đây là làm chi, cũng biết nơi này không phải địa phương người có thể tới?" Mặt thái hậu âm trầm, nhìn chằm chằm Ôn Nhu.

Bạch vương cũng ánh mắt nặng nề, Huyền vương còn lại là hứng thú.

"Phụ biết được, chi là phụ ở sau trường nghe được đối thoại của sư đại nhân cùng Vương Thượng, cảm thấy có chút không ổn."

"Nga? Trẫm cùng sư giả đối thoại có gì không ổn?" Lãnh Hạo đang lo vô pháp giải quyết chuyện này, hần đương nhiên biết đại ca sẽ không thua, nhưng là phải bỏ ra giá rất đắt.

"Người người của Đại Di thiện xạ, nữ tử cũng không ngoại lệ, tình nguyện sư đại nhân chọn phụ chi phu một nam tử một cái thân thể có bệnh nhẹ làm đối thủ, nhưng cũng nữ tử làm đối thủ, là coi thường tài bắn cung của nữ tử?" Ôn Nhu nhìn về mặt tự tin của nam tử nhỏ, cũng cười đến tự tin.

"Bạch vương phi, chớ có hồ ngôn!" Có đại thần nhịn không được, cũng không kịp xem thân phận lên tiếng mắng, xem Bạch vương phi này là muốn làm đối thủ của tráng hán Hải quốc, thể nhưng nàng thân thể nhu nhu nhược nhược, có thể không cảm nổi trường cung, chớ đừng nói có thể thắng được đối phương.

"Phụ cũng không phải là hồ ngôn, mong rằng Vương Thượng cho phép." Ôn Nhu hướng Lãnh Hạo khom người tỏ vẻ thỉnh cầu, sau đó hướng nam tử nhỏ cười nói, "Không biết sư đại nhân có hay không có can đảm cùng Ôn Nhu tỷ thí?"

"Bạch vương phi thật can đảm! Nữ tử Di quốc thật quyết đoán!" Nam tử nhỏ hào sảng nở nụ cười, "Hào! Liền cùng Bạch vương phi tỷ thí, để cho ta mở rộng kiến thức một chút xem tài bắn cung của Di quốc như thế nào!"

"Hào! Thỉnh!" Ôn Nhu cũng là hào sảng, lúc đi qua bên người Lãnh Triệt, nàng giảm thấp âm lượng xuống nói, "Dưới tay của ta không cho phép có người chết!"

"Thái hậu, người xem cái này..." Đám triều thần rất là lo lắng, đều đưa ánh mắt nhìn về phía thái hậu, đều hy vọng thái hậu có thể ngăn lại, chỉ là thái hậu lang lang cười, tán dương, "Bạch vương phi trái lại không hề thua khí phách của nam tử, đi thôi, cùng đến trước điện đi!"

Ai ——" Đám triều thần thờ dài, đến thái hậu cũng không có dự định ngăn lại, xem ra sử sách bị bôi đen rồi, chuyện sĩ khí của tướng sĩ cũng không nói nữa hạ thấp là việc tránh không thoát.

"Ha ha, đại ca, Vương phi này của ngươi thật thú vị." Huyền vương nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, khẽ cười, "Đi thôi đại ca, ta cũng đi xem một chút khí phách nữ tử Di quốc."

Mà Lãnh Triệt, chung thủy không có nói cây nào, mâu quang nặng nề, nếu nàng hy vọng rời khỏi Bạch vương phủ, có thể muốn liền đi ngay, cần gì phải

cứu hân?

Hắn tự giác rằng tuyệt sẽ không thua, mà nàng cũng biết lần này nàng vì hân vì hân xuất thủ, có thể sẽ cải biến con đường tương lai của mình?

Tâm bỗng nhiên khê động, quái nữ tử.

Sân rộng trước đại điện, đã có thái giám đưa ghế đến, thái hậu cùng Lãnh Hạo ngồi trên ghế, đám người khác đứng thành một hàng phía sau hai người, nữ quyền bồi vì không thích hợp xuất đầu lộ diện, không thể ra sân nhìn, chỉ có thể đứng ở trên bậc thang đại điện xa xa nhìn đến.

Có thái giám đưa trường cung đến, để Ôn Nhu cùng Kinh Tây chọn, Kinh Tây chọn một cây bá vương cung nặng nề nhất, riêng là muốn kéo dây cung không biết là phải dùng hết bao nhiêu sức lực của cánh tay, bởi vậy có thể thấy được Kinh Tây có bao nhiêu sức lực kinh người, mà Ôn Nhu nhìn chăm chú tất cả trường cung một lúc, cuối cùng chọn một cây cung gỗ cây dâu thuận tay nhất.

Đám triều thần lại thờ dài dưới đáy lòng một hơi, ai, khí thế liền thua người ta ba phần.

"Từ xưa liền có thiện xạ thuyết pháp hôm nay ta ngại nếu là so tài bắn cung, không bằng liền noi theo cổ nhân, lấy giới hạn là một trăm bước, ngoài cách xa một trăm bước ra thì ném một cái mũi lên không trung trước khi mũi rơi xuống đất ai bắn được trước liền thắng, thế nào?" Thần sắc của Ôn Nhu trầm ổn chỉ vào thái giám cầm mũi trong tay cách đó trăm bước nói.

"Hào." Kinh Tây chẳng bao giờ nói một lời đột nhiên lên tiếng đáp lại.

"Ồ xa tới đều là khách, tráng sĩ trước hết mời." Ôn Nhu làm ra một động tác "Thỉnh".

"Cung kính không bằng tuân mệnh!" Kinh Tây hướng Ôn Nhu chấp tay ôm quyền, cũng không chối từ, thái giám ở một bên đem ba mũi tên đến, đi tới bên cạnh thân Kinh Tây khom người hầu hạ, Kinh Tây đi về phía trước hai bước, lấy một cây tên trong tay của thái giám, giương cung, sau đó đang lúc trong ánh mắt của mọi người khẩn trương xem dây cung bị kéo thành một hình trắng tròn, chỉ thấy thị vệ đeo đao cách đó một trăm bước giơ mũi lên, rồi lập tức ném, mũi tên trong tay của Kinh Tây, cùng lúc đó rời dây cung phóng đi.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Thập Tứ đang liều mạng, tồn cáo, tồn cáo, tha thứ cho tốc độ chậm chạp của Thập tứ,...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Thắng người một bậc

Editor: Luna Huang

Tất cả chỉ ở trong chớp mắt, ba mũi tên của Kinh Tây vững vàng cắm chặt vào mũi, cuối cùng chỉ nghe "Phanh" Một tiếng, mũi rơi xuống, lập tức có tiểu thái giám nhặt mũi bị ba mũi tên xuyên qua lên rồi từ trăm bước chạy tới, đem mũi trình cho thái hậu!

Toàn bộ ồ lên, nhìn mũi bám bụi bị mũi tên xuyên thấu, đều là chấn kinh đến khó diễn tả được, tài bắn cung giỏi như vậy, lực cánh tay mạnh như vậy, sợ là cả Di quốc cũng khó tìm ra người như vậy!

"Tráng sĩ bắn cung thật giỏi, Ôn Nhu bội phục." Ôn Nhu nhìn mũi bị ba mũi tên xuyên quan, tự đáy lòng khen.

Đám triều thần cơ hồ là muốn đám ngực giậm chân, Bạch vương phi này, giờ đã là lúc nào rồi còn có thể nói ra lời khen như vậy.

Kinh Tây lại hướng Ôn Nhu chấp tay tỏ vẻ khiêm nhường, nam tử nhỏ nhìn Ôn Nhu cười đến chỉ đắc ý mãi, "Bạch vương phi, tới phiên ngươi, thỉnh."

Ôn Nhu mỉm cười, tiến lên, cũng y như vậy tiểu thái giám đem ba mũi tên đến bên cạnh nàng, Ôn Nhu cầm lên ba mũi tên, đang lúc mọi người kinh ngạc không hiểu, trong ánh mắt nàng đem một mũi tên đặt ở trên cung, hai cây khác ngậm ở trong miệng, chỉ thấy thị vệ cách đó một trong bước thẳng tay ném mạnh mũi lên, mũi từ trong tay của thái giám tung lên ——

"Hưu(Luna: tiếng tên bay) ——" Mũi tên thứ nhất của Ôn Nhu rời dây cung, hướng mũi lao đi, mọi người đem tim cổ họng mất, và những thứ còn lại không nữa nhìn.

Chỉ thấy mũi tên thứ nhất của Ôn Nhu rơi vào dưới đáy mũi, vì có lực ma sát, mũi lại lần nữa nảy lên!

Lúc mũi tên thứ nhất rời dây cung, Ôn Nhu lập tức lên tiếp mũi tên thứ hai, sau đó là mũi tên thứ ba, mọi người chỉ thấy mũi ở trên không trung bị bắn ba phát, ba mũi tên đồng thời vững vàng ghim trên nền đá cẩm thạch, mũi lại rơi xuống, lập tức có tiểu thái giám đem mũi nhặt lên, trình cho thái hậu.

Mọi người ghen ghét nhìn trần trối, không dám tin tưởng.

Còn không chờ tiểu thái giám đem mũ trình lên cho thái hậu, Lãnh Hạo liền cầm lên, chỉ thất có ba lỗ nhỏ mà mũ không hề có vết mà sát nào tổn hại đến mũ, cười ha ha đem mũ đưa cho nam tử nhỏ, đắc ý cười: "Sứ giả nhìn một cái, nữ tử Đại Di ta khí phách thế nào? Tài bắn cung thế nào?"

Nam tử nhỏ tựa hồ không thể tin được, không muốn tin tưởng, cầm mũ nhìn đi nhìn lại, cuối cùng đắc ý của hắn không còn sót lại chút gì, vốn là chỉ đắc ý mãi chậm rãi chuyển thành sắc mặt màu tro, cắn răng không cam lòng nói: "Tài bắn cung của Bạch vương phi rất cao, ta cam bái hạ phong."

Rõ ràng có thể bắn trúng, lại có thể khiến cho mũ hoàn hảo không chịu chút tổn thương nào, tài bắn cung như vậy, mới là đáng sợ nhất, mà Kinh Tây bắn ba mũi tên xuyên qua mũ, đây chỉ là tài bắn cung tinh xảo trước mắt thôi, bất quá là cật lực mà thôi.

"Sứ đại nhân quá khen." Ôn Nhu cũng không có bất luận tư thái gì của người thắng cuộc, vẫn là cười đến nhân nhật, "Tài bắn cung của Ôn Nhu ở Đại Di, cũng chỉ thường thôi, nếu không phải thân thể của Bạch vương gia có bệnh nhẹ, nhất định là mạnh hơn Ôn Nhu gấp trăm lần, mà tài bắn cung của Ôn Nhu đem so với các tướng sĩ Đại Di ở sa trường, cũng chỉ có thể là chín trâu mất sợi lông."

(Luna: Không đáng kể)

Trước mặt mọi người vẫn là xem thường Ôn Nhu, giờ khắc này đây đều là hướng nàng ánh mắt tán thưởng, có trường kích tinh thiết, ta có ta có tài bắn cung tinh tế, còn sợ hắn đến sao! Hào!

"Nữ tử Di quốc tài bắn cung còn cao như vậy, trong quân tướng sĩ tự nhiên không thể đùa được, hôm nay tại hạ có thể nói là chân chính thấy được tài bắn cung của Đại Di, bội phục, bội phục!" Nam tử nhỏ không thể không phục, nghe được câu nói của Ôn Nhu, cũng không khỏi không khiến hắn lo lắng ba phần, nếu tướng sĩ Di quốc có thật không người người đều giỏi, Hải quốc nếu muốn hướng Di quốc tiến quân, sợ là phải chuẩn bị mưu kế thật tốt.

"Sứ quan ở đâu a?" Lãnh Hạo vui vẻ kêu lên, Ôn Nhu có thể thắng được Kinh Tây hắn cũng là không tin được, thực sự là đi một bước hiểm kỳ, mà nếu không có Lãnh Triệt, không có Ôn Nhu, hắn tự nhiên cũng sẽ không để Di quốc thua như vậy, trái lại hôm nay Ôn Nhu để hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

(Luna: ở đoạn này đột nhiên thấy Lãnh Hạo đáng yêu thật)

Mà thời gian nghe được Lãnh Hạo gọi sứ quan, sắc mặt của nam tử nhỏ càng khó coi một phần, hắn nghĩ như thế nào cũng không thể tin được một câu nói son sắt, hôm nay kẻ mất mặt chính là, Hải quốc.

"Có." Một lão thần râu tóc hoa râm từ trong đám người đi ra.

"Hôm nay chuyện Đại Di ta cùng Hải quốc tỷ thí, nên hảo hảo mà ghi vào sử sách a!"

"Lão minh bạch."

"Sứ giả, tỷ thí cũng so qua rồi, không biết sứ giả còn có thứ gì tốt cho trẫm xem nữa không?" Lãnh Hạo cười nhìn về mặt xám tro của nam tử nhỏ.

Nam tử nhỏ cung kính, nói: "Tại hạ chỉ là vì Di vương dâng tặng lễ vật mà đến, đường xá xóc nảy, đã mệt nhọc." Mặc dù hắn muốn tìm cơ hội phản hồi, lại biết không thể nhất thời như vậy.

"Nói như vậy là sứ giả mệt mỏi, muốn lưu lại trong cung hưởng hoàng yến?" Thái hậu vẫn im miệng lên tiếng, sắc mặt là có chút âm trầm.

"Tạ qua thái hậu, tạ qua Vương Thượng, đường xá mệt nhọc, tại hạ chỉ vô lực thiết yến rồi."

"Đã như vậy, bốn cung sai người tiễn sứ giả về dịch quán."

"Tạ ơn thái hậu."

Đội sứ giả Hải quốc đi rồi, toàn bộ sân rộng bạo phát ra hô to: "Bạch vương phi tuyệt vời", đám triều thần chỉ hận Ôn Nhu không phải là nam tử, có thể đem nàng tung lên cao.

Di quốc bị Hải quốc áp chế nhiều năm, chưa từng ngờ được có ngày tiểu giặc như vậy, huống hồ hôm nay vẫn là Hải quốc tự mình tìm đến cửa xem Di quốc khốn đốn, hôm nay để đến bản thân sắc không nói nên lời, tuy rằng thực lực của Hải quốc đứng đầu, Di quốc không thể so được, đấu ở chiến trường cũng không thắng nổi, thế nhưng hôm nay tại triều đình xuất khẩu khí, ai lại không cao hứng?

Thái hậu chỉ nói mình bỗng cảm thấy không khỏe, phải về cung nghỉ ngơi, trước khi rời đi liếc mắt Ôn Nhu, ánh mắt kia, sắc bén nói không hết lời, Ôn Nhu cũng cười nhật hướng nàng khẽ gật đầu đáp lễ.

"Tẩu tẩu, người trái lại cùng trẫm nói một chút, tài bắn cung của người thế nào lại cao như vậy, thật là áp đảo nhuệ khí của tiểu nhi Hải quốc, là lão Trần Quốc công từ dạy người? Hay là ——" Về mặt tính trẻ con của Lãnh Hạo cười tiến tới trước mặt Ôn Nhu, tròn mắt vòng vo chuyển nghịch ngợm, ha ha cười nói, "Hay là đại ca dạy người?"

Lúc này Ôn Nhu mới nhìn thật kỹ khuôn mặt của thiên tử Di quốc, lông mày rậm mắt to, anh tuấn, cùng Lãnh Triệt cũng có vài phần tương tự, tuy rằng thoát nhìn tính hải tử chưa thoát hết, thế nhưng Ôn Nhu nhìn hắn hàm chứa nụ cười, lại nhìn thấy trong mắt hắn tiểu ý trước trẫm ôn sau, không khỏi mỉm

cười, xem ra lại là một người thích diễn trò rồi.

"Khụ khụ..." Trong đám người Lãnh Triệt kinh hoàng vang lên vài tiếng ho khan, "Vương Thượng, ta là tử (Luna: Thần tử), vua ta không thể xưng tề vì "Tàu tẩu", chẳng phải là rối loạn quân chi lễ."

(Luna: Một bạn này ghê, xưng hô thân thiết chút cũng không được nữa.)

Lãnh Hạo không để ý tới Lãnh Triệt, như trước hướng phía Ôn Nhu cười ha hả nói: "Tàu tẩu, nay ngươi có công với đất nước, trẫm muốn ban thưởng, không biết tàu tẩu muốn ban gì?"

"Đa tạ ý tốt của Vương Thượng, chỉ là hiện tại phụ không ngờ tới muốn nhận thứ gì, trước tạ qua ân điển của Vương Thượng." Đã có phần thưởng, nàng hà tất chối từ, từ trước đến nay nàng không phải là người thích từ chối.

"Đã như vậy, trẫm thiếu tàu tẩu một phần thưởng, nếu là tàu tẩu nghĩ xong muốn thứ gì, chỉ cần nói với trẫm là được."

"Đa tạ ân điển của Vương Thượng." Phần thưởng còn có thể giữ lại? Vậy liền phải chờ tới thời gian thích hợp dùng rồi, thực sự là thu hoạch không tưởng.

"Được rồi được rồi, đều hồi đại điện thôi, lạnh quá." Lãnh Hạo chà xát tay, hướng mọi người nói đến, không có đáng đáp để vương chút nào.

Mọi người xoay người hướng đến đại điện, Lãnh Triệt cố ý chậm lại cước bộ, sau cùng đi tới bên cạnh thân của Ôn Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hữu hữu lục y

Editor: Luna Huang

Hai bóng dáng bạch y, hoà lẫn, khiến cho mọi người cảm thấy, nghĩ họ là một đôi thần tiên quyến lữ không thuộc về trần thế.

Huyền vương quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy tình cảnh đó, mâu quang chìm chìm, quay đầu không nhìn nữa, cùng mọi người đi đến đại điện.

"Tài bắn cung của Vương phi rất cao, giải thích lại tốt, bội phục." Câu nói đầu tiên của Lãnh Triệt, là tán thưởng, người nữ nhân này, tựa hồ ra làm những chuyện khiến người khác không ngờ tới, hôm nay nàng, đủ để có thể để cho hần xác định nàng không phải là người của Thanh vương.

"Vương gia đây chính là thật tình xuất phát từ đáy lòng khích lệ Ôn Nhu?" Ôn Nhu nhàn nhạt trả lời, giữa hai người thủy chung vẫn duy trì cự ly khoảng một chưởng (Luna: có lẽ là một cánh tay), "Hay là vương gia muốn hướng Ôn Nhu nói tạ ơn?"

"Vương phi tâm tư thông tuệ, tự nhiên biết lời của ta có hay không xuất phát từ chân tâm." Lãnh Triệt nói xong mặt không có biểu tình, phảng phất như lời nói cũng mình không có nửa phần quan hệ một dạng, "Về phần nói lời cảm tạ, ta đúng là nên hướng Vương phi nói một tiếng tạ ơn."

"Ôn Nhu tin tưởng, nếu là bản thân vương gia giương cung bắn tên, càng có thể để cho sứ thần Hải quốc sợ hãi."

(Luna: chỗ này ghi là sứ thần Di quốc nên mình sửa lại :P)

"Cũng có thể giống như dự đoán của Vương phi, không lâu sau, ta cũng chỉ có thể trở thành một thi thể lạnh."

"Vương gia ngược lại cũng biết được rõ ràng, cho nên vẫn là bảo vệ tốt cái mạng này cho thật tốt, đừng làm khó thầy thuốc như ta." Quân hần thể nào lẫn qua lẫn lại, chỉ cần giữ lại mạng, là được, nàng cũng không có bản lĩnh thông thiên cải tử hồi sinh.

Nếu không phải cái lời thề nhập môn kia, nếu không phải mỗi đệ tử nhập môn đều phải thề, nàng mới không rảnh rỗi quản sống chết của hần, mặc dù sẽ cảm thấy trên thế giới cứ thiếu một nam tử trịch tiên như vậy có chút đáng tiếc.

"Thầy thuốc thiện tâm, ta hiểu được." Lãnh Triệt như trước mâu quang nặng nề, "Chỉ là Vương phi không biết, phong mang quá lộ không phải là chuyện tốt, Vương phi cũng biết ngươi hôm nay bắn tên nhanh như vậy, kinh sợ không chỉ có Hải quốc?"

Sóng ngầm bắt đầu khởi động, hần chưa từng tương lai sẽ xuất hiện người tương trợ mình, thế nhưng nếu nàng là vì cứu hần mà cuốn vào, hần tất cũng sẽ không tro mắt nhìn nàng bị sóng ngầm thôn phệ, dù sao hần không phải một người vong ân phụ nghĩa.

"Trong lời nói của Vương gia." Nàng đương nhiên phong mang quá lộ không phải là chuyện tốt, giấu tài mới là người khôn ngoan, nhưng mà mạng của bệnh nhân trong tay, xảy ra trước mắt, không phải do nàng chọn, huống hồ việc đầu sôi lửa bỏng nàng cũng đã làm qua, còn có gì để sợ hãi? Nàng không tin còn có cái gì có thể làm khó được nàng, "Ôn Nhu không thể làm chính là thấy chết mà không cứu được, tin tưởng vương gia cũng sẽ giống như

Ôn Nhu."

"Nga? Thật không? Nói như vậy, Vương phi trái lại hiểu ta rồi?"

"Bởi vì, ta tin tưởng, vương gia vẫn chờ Ôn Nhu tới cứu trị, tự nhiên sẽ không đối với Ôn Nhu thấy chết mà không cứu được, Ôn Nhu nói có đúng không?" Nàng cũng mơ hồ phát giác được, triều đình Di quốc này có thể nói là âm vận dừng động, chỉ là không biết trong đó có bao nhiêu thôi.

Mà Bạch vương Lân Triệt này, khẳng định cũng là một đám ám vận trong đó, hôm nay nàng vì bảo hộ ạng của hân mà phong mang, bị người khác nghĩ lầm nàng cùng hân cùng hân là một phe, vậy cũng sẽ không thể tránh khỏi tự lãnh đại họa vào người rồi.

(Luna: Ủa chị không phải cùng ảnh là một phen sao???)

Nếu lúc trước nàng biết cứu hân một mạng sẽ phiền phức như vậy, nàng chẳng tha chọn chạy trước tốt hơn, hà tất vì danh tiếng đột nhiên nghĩ đến cùng hân nói điều kiện, bây giờ nghĩ lại nàng cảm thấy cái được không bù đủ cái mất rồi?

Thôi, cái mạng sát thủ này của nàng, nếu không phải bị bắn lén, chẳng phải là không thể tận hưởng thú vui trên đời? Nếu là cuộc sống này nhàm chán, thì lại đến một nơi mà nàng có thể tiêu điều tự tại khác cũng không muộn.

"Vương phi thanh khiết thông minh, nói gì cũng đúng." Người nữ nhân này, tâm tư thật nhạy cảm không giống thường nhân, lại không thuộc về bất luận kẻ nào, nếu có thể vì mình sử dụng, không biết thế nào?

"Ha ha, có phu quân tri kỷ, cũng là không sai." Ôn Nhu sang sàng cười, bước lên cầu thang, đem Lân Triệt bỏ rơi lại phía sau.

Lân Triệt hơi ngẩn ra, mặt âm trầm cũng hướng đại điện bước.

Ôn Nhu vào đại điện, an vị, Ôn Nhan liền xông tới, gương mặt sùng kính nói: "Đại tỷ tỷ, mới vừa rồi chúng ta đều nhìn thấy, tài bắn cung của đại tỷ tỷ thật là tốt, để sứ thần Hải quốc mắt mặt."

"Bạch vương phi khiến cho Đại Di chúng ta quá nhiều thể diện, không nhìn thấy mới vừa rồi đáng đáp phách lối của sứ thần Hải quốc, Bạch vương phi thật là làm cho bọn họ hào hào ghen một phen."

"Đúng vậy, đúng vậy."

Mới vừa rồi mấy tên đại thần còn theo đuôi nói Ôn Nhu không tốt, biết được Vương Thượng cũng thưởng thức Ôn Nhu, lại quay đầu nịnh bợ.

"Hừ, đường đường là Bạch vương phi Di quốc, trước mặt sứ giả Hải quốc xuất đầu lộ diện còn thể thống gì? Từ Mạn vốn là đồ kị dung mạo của Ôn Nhu, hôm nay Ôn Nhu được Vương Thượng thưởng thức càng làm cho nàng tức giận, "Cái này nếu truyền ra ngoài, còn không phải là nữ tử Đại Di chúng ta mất thể thống? Có thể nào bởi vì nữ nhân đã từng làm ra những chuyện khiến người gièm pha, hủy đi danh tiếng của toàn bộ nữ tử Đại Di chúng ta."

"Đúng vậy, cha ta từng nói, nữ tử học chút cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú là được rồi, người học vũ đạo lộng thương căn bản không phải nữ tử tốt, bắt quá xem Bạch vương phi như vậy, vừa ấn chứng với lời nói của cha ta."

"Các vị tỷ tỷ, thỉnh không nên nói như vậy, đại tỷ tỷ tuy rằng từ nhỏ luyện thương luyện kiếm, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng là..." Ôn Tâm lại giả bộ đứng lên vì Ôn Nhu biện giải, gương mặt nũng nịu, để Ôn Nhu cảm thấy chán ghét.

"Vũ đạo lộng thương có gì không tốt? Có cái gì không được? Chúng tiểu thư cảm thấy rất có mặt thể thống rất mặt mặt sao?" Ôn Nhu vốn không muốn cùng những thiên kim tiểu thư này tốn nhiều hơi sức, thể nhưng các nàng luôn luôn không cho tai của nàng được thanh tịnh, vậy đừng trách miệng nàng không lưu tình, "Năm đó thái tổ của Vương Thượng lấy giang sơn Đại Di, chính là thái tổ vương hậu cùng thái tổ Vương Thượng một lượt ra sa trường, nếu theo như chúng nói như vậy, thái tổ vương hậu cũng là mất thể thống rồi? Không phải nữ tử tốt?"

"Người nói vậy! Già mồm át lễ phải! Chúng ta khi nào nói qua thái tổ vương hậu không phải? Thái tổ vương hậu là anh thư, người thì như thế nào có thể cùng thái tổ vương hậu so được?" Đối phương mặc dù đuối lý, cũng không tính nhượng bước

"Có gì không so được? Cùng là nữ nhân, thái tổ vương hậu vì nước vì nước làm vẻ vang đó là anh thư, Ôn Nhu vì nước làm vẻ vang đó là mất thể thống, là Ôn Nhu già mồm át lễ phải, hay là bọn người không nên dôn Ôn Nhu vào đường cùng không lưu lại chút mặt mũi nào?" Một đám nữ nhân chỉ biết trốn trong phủ, nàng cũng không muốn cùng các nàng nhiều lời.

"Bạch vương phi nói rất có lý, ai nói nữ tử không bằng nam tử? Ai nói nữ tử không thể quanh mình chính đại đứng trước mặt người khác? Nữ tử chúng ta cũng có thể giống như nam tử, vì nước tranh vinh quang, thái tổ vương hậu có thể danh xưng là anh thư, nữ tử ta vì sao không thể?" Có một nữ tử lực ý đứng lên, nghiêm túc nói, âm thanh không lớn nhưng lại có lý, làm lời nói của Từ Mạn cùng các tiểu thư ghen xuất không ra miệng.

Ôn Nhu nhìn nữ tử này có chút hảo cảm, không khỏi cùng nàng khẽ gật đầu cười.

"Bạch vương phi, tiểu nữ danh Lục Y, là nữ nhi của Binh bộ Thượng thư, nếu như Bạch vương phi bất khí, Lục Y muốn cùng Bạch vương phi kết giao bằng hữu." Lục Y mỉm cười, nhân nhật giống như hoa sen mới nở.

Trước khi chưa gặp qua Ôn Nhu, Lục Y cũng như mọi người vậy có cái nhìn không tốt về Ôn Nhu, nhưng là khi gặp qua Ôn Nhu, nàng cảm thấy, Ôn

Nhu cũng không phải là người như trong tin đồn, nếu đó là sự thực, nhất định có nguyên nhân gì đó mà người ngoài không biết được, thời gian khi nhìn đến Ôn Nhu vì Bạch vương vì Di quốc đứng ra, năng đối với nàng đã không còn cảm giác chán ghét như trước nữa.

Nếu nói là người như vậy bị vạn người phi nhỏ, vậy đám nữ tử đang ngồi ở đây thì phải cho là như thế nào?

"Lục Y cô nương, gọi Ôn Nhu là được, Bạch vương phi trái lại mới lạ rồi." Nguyên lai là nữ nhi của Binh bộ Thượng thư, có thể cùng giai nhân như vậy kết bạn, cũng là không tệ.

Hoàng yến giảng co hơn một canh giờ, tất cả mọi người có chút mệt mỏi, thái giám quản sự lại xuất hiện, hướng mọi người thân, nói: "Các tiểu thư đã mệt rồi, mời đến hậu điện nghỉ ngơi một chút, một chút nữ ở thiên điện thái hậu vì các tiểu thư làm tiểu yến."

Cái tiểu yến này rất cực đến, khóe môi của Ôn Nhu hơi cong lên, năng tiến cung là vì cái tiểu yến này.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tiểu yến hoàng gia

Editor: Luna Huang

Mẫn Vân các, cung chuyên để hoàng thân quốc thích nghỉ ngơi.

"Đại ca, ngươi nói, thái hậu ban cái tiểu yến này là vì cái gì?" Huyền vương ngồi ở ghế thái sư, phía sau có tiểu thái giám đang vì hắn xoa vai, trong tay hắn cầm một quả táo, chậm rãi cắn một cái, nhắm mắt lại chậm rãi nói, dáng dấp cực kỳ hưởng thụ.

"Ta đây làm thế nào biết." Lãnh Triệt ngồi ở trên tháp trước cửa sổ, trong tay đang cầm một con lò sưởi tinh xảo, khi thì ho khan, sắc mặt tái nhợt, có vẻ không hề tức giận.

"Vậy tứ đệ ngươi nói." Huyền vương đã sớm dự đoán được từ trong miệng Lãnh Triệt hỏi không ra cái gì, liền hướng Lam vương đang nằm trên mỹ nhân tháp, có hai tiểu thái giám bóp ai đâm chân, vẫn còn đang nhắm mắt, hỏi.

Lam vương cũng ngẩng quan tuần dật, chỉ là cùng Lãnh Li Lãnh Triệt đứng chung hắn liền mất đi rực rỡ, nhưng mà trên mặt mỗi một tác, đều lộ ra hàn ý sâu đậm, phảng phất kẻ khác không đến gần được.

Nghe xong lời nói của Huyền vương, sau một lúc lâu, Lam vương mới chậm rãi nói: "Lòng nhị ca biết rõ, hà tất hỏi lại ta."

"Có sao? Ta biết không?" Huyền vương đậm đậm nhất tiếu, mở mắt ra, cười nhìn Lam vương, "Tứ đệ luôn luôn thông minh, ta cùng với đại ca chờ tứ đệ giải thích nghi hoặc cho chúng ta, tứ đệ vẫn là mau mau nói đi."

"Nhị ca a nhị ca, xem ra ngày qua quả nhân tàn rồi, đến đầu óc cũng nhân tàn?" Lam vương đột nhiên mở mắt ra, một cước đem thái giám đâm chân đá ngã xuống, "Mang xuống, đánh đến chết mới thôi."

"Lam vương gia tha mạng! Lam vương gia tha mạng! Không biết nô tài phạm vào lỗi sai gì chọc giận Lam vương gia!" Tiểu thái giám vội vã dập đầu dập đầu trên đất, Lam vương này, chính là ác ma!

"Lục đạo không đúng làm sao hầu hạ bốn vương, không phải là bản thân muốn chết sao?" Lam vương vừa hai mắt nhắm nghiền, đối với tiếng khóc kêu của thái giám cầu xin tha thứ làm như không nghe thấy, "Còn không mau mang xuống? Ô uestai của bốn vương!"

Tiểu thái giám khóc cầu xin tha thứ, lại bị kéo xuống một cách vô tình.

Huyền vương cũng thờ ơ, chỉ có Lãnh Triệt hơi nhượng mị, lên tiếng khuyên nhủ: "Tứ đệ, bất quá là một chút sai nhỏ, cần gì phải lấy mạng của hắn?"

"Sai nhỏ?" Lam vương cười nhạt, "Đối với dạng nô tài này, làm sao phân được sai lớn sai nhỏ, đại ca, nếu mọi người đều như người như vậy, trên dưới Đại Di này đều là kẻ hèn nhất."

Lãnh Triệt không nói gì thêm, phảng phất là như là quen với trào phúng của người khác, cúi thấp đầu xuống.

"Tứ đệ, lời này của ngươi không đúng rồi." Huyền vương tao nhã cười, thanh âm của hắn như xuân phong ấm áp, "Tứ đệ cũng đừng quá quan tâm đến trọng tâm câu truyện, mau nói cho ta biết thái hậu tổ chức tiểu yến là có ý đồ gì."

"Bất quá là vì nguy trang để đám thiên kim công tử chọn lương duyên, vì Vương Thượng nạp phi hậu."

"Hậu cung Đại Di đúng là cần thêm vào, nhìn Vương Thượng cứ như vậy, thật lo lắng Đại Di không người nối nghiệp." Huyền vương cười nhạt một

tiếng, trên mặt có chút thần sắc lo lắng.

Lam vương từ chối cho ý kiến, Lãnh Triệt không nói, toàn bộ gian phòng lại lần nữa rơi vào im lặng.

"Ha ha, cũng tốt, thừa dịp cơ hội lần này, thêm chút nữ tử cho vương phủ của huynh đệ chúng ta, cũng không thể nói Vương Thượng huynh đệ chúng ta đều là binh sĩ độc thân." Huyền vương đánh vỡ trầm mặc, chỉ thấy hắn cười nhìn Lãnh Triệt, "Không đúng, đại ca cũng không thể làm bạn cùng bọn ta."

"Nhị đệ, đừng vội hồ ngôn." Lãnh Triệt lắc đầu bất đắc dĩ.

"Ta còn chưa có hồ ngôn, thế nào, tứ đệ, tối nay tiểu yển ngươi muốn tham gia?"

"Ta đối với loại oanh oanh yến yến này không cho chút hứng thú nào, nuôi trong phủ cũng là rước lấy không thuận cho bản thân, nếu là nhị ca muốn, liền đi."

"Vậy tổng so với tứ đệ lúc nào cũng hoa túc liễu rồi." Huyền vương không nhìn Lam vương, còn lộ ra dáng tươi cười chiêu bài của hắn, "Thế nào, đại ca, ngươi muốn đi?"

"Ta là người có thể thất, đến chỗ đó làm gì? Không đi." Riêng là nghĩ đến nữ nhân liền đau đầu.

"Thế nhưng tẩu tẩu nhất định sẽ đi, đại ca không đi?"

"Nếu nàng thích, đi liền đi, cùng ta có quan hệ gì đâu."

"Đều là người không thú vị, các ngươi không đi, ta đi một mình." Huyền vương có chút bất đắc dĩ khoát tay áo.

Đầu quả tim của Lãnh Triệt rút ra một trận đau nhức, mắt nhìn về mặt xuân phong ấm áp của Huyền vương, mâu tử đen như mực lạnh đến như vực sâu, chậm rãi đứng lên, "Nhị đệ cùng ngũ đệ tự tiện người, thân thể ta không tốt, trước hỏi phủ, ngũ đệ hướng Bạch vương phi chuyển cáo một tiếng."

Lãnh Triệt chợt thấy có chút đau lòng, cuối cùng là muốn, tương trợ vì địch.

Huyền vương nhẹ nhàng cầm quả táo trong tay, mâu tử hàm chứa ý cười cũng chậm lạnh xuống.

Khó khăn lắm mới đến tối, hoàng cung khắp nên treo phong đăng, hành lang, gió thổi qua, phong đăng bao phủ cả hoàng cung.

Thiên điện tiểu yển, nhạc đã nổi lên, hương tiết mê say, phương tâm lục rịch.

Tiểu yển này, công tử trẻ tuổi cùng tiểu thư gia, không cần như trên trên đại điện, các loại lễ nghi quy củ, nữ tử mặc dù cùng nam tử dự yến là cách nói ngầm, cũng không có dùng sa trường mông ngăn ra, để các tiểu thư công tử tha hồ chọn người ngưỡng mộ trong lòng.

Mà nay vai chính của tiểu dạ yến là Lãnh Hạo, tự nhiên cũng sẽ không được thiếu, mà Ôn Nhu cảm thấy thái hậu cùng đế vương cũng ở đây, rất tốt.

Thái hậu cho lui hết đám ca cơ vũ nữ, hòa ái cười nói: "Tiểu yển tối nay, chư vị đều không cần câu nệ, cứ vui vẻ là được, tối nay, bản cung là muốn, các thiên kim hiển một phen, vì mọi người trợ hứng, thế nào?"

Tiếng nói của thái hậu vừa dứt, chúng tiểu thư đều là kinh ngạc dùng khăn che miệng lại, hai mặt nhìn nhau, muốn hiển, các nàng chẳng bao giờ có thể nhận được tin tức như vậy, nếu là sớm biết, tất sẽ hảo hảo chuẩn bị một phen.

"Chúng thiên kim không nên kinh hoảng, đột nhiên phát huy chẳng phải là càng lộ ra bất phàm sao? Bản cung không có cho báo trước." Thái hậu tự nhiên biết trong lòng đám thiên kim tiểu thư nghĩ cái gì, nếu để cho các nàng chuẩn bị trước, chẳng phải là uống phí an bài của nàng?

"Thái hậu, phụ nguyện vì chư vị mở màn trợ hứng." Ôn Nhu đứng lên, hướng thái hậu hơi khom mình hành lễ, bởi vì hôm nay nàng vì Di quốc làm một chuyện về vang ánh mắt của tất cả mọi người đến dồn lên người nàng, có rất nhiều nam tử vì dung mạo khuynh của nàng mà mê mất.

Thái hậu nhướng mi, không vui nói: "Bạch vương phi, cũng biết tiểu yển hôm nay là vì cái gì?" Một phụ nhân lại còn dám đến góp vui?

"Phụ biết được, chỉ là cũng không phải là phụ vì cái gì, chỉ là phụ muốn vì chư vị tiến cử một người mà thôi." Kịch tối này, nàng không phải vai chính rồi.

"Nga? Bạch vương phi muốn tiến cử người phương nào?"

"Tam muội của phụ, từ nhỏ được đàn được một khúc hay, khúc đàn tranh có thể ôm đến ba ngày, có thể nói là tuyệt luân." Đây cũng không phải nàng thổi phồng, trong trí nhớ mỗi khi vừa nghe đến Ôn Nhan đàn, đó là vào đông, lại cũng có thể dụ chim chóc hạ xuống đình.

"Có tài đánh đàn kỳ tài thế này, Bạch vương phi còn không mau mau đem nàng dẫn lên đây?" Thái hậu tựa hồ là rất hứng thú.

Chúng thiên kim nghe được lời nói của Ôn Nhu, không khỏi hướng Ôn Nhan ném cho ánh mắt ghen dữ, các nàng không nghĩ tới lời nói của Ôn Nhu cư nhiên dùng được, thái hậu cư nhiên lại tin, nếu là các nàng biết lời của nàng dùng được, đã sớm nịnh bợ nàng rồi, thực sự là hối hận không kịp.

Hơn nữa Ôn Tâm, khi hận càng nhiều nghiêng răng nghiêng lợi, nàng còn chưa lên sân khấu, lại để cho tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia dẫm lên đầu nàng! Nghĩ

như vậy, nàng dùng đôi mắt cực kỳ đáng thương nhìn Thanh vương bên dãy nam tân đối diện, ai ngờ được thứ mà nàng nhìn thấy chính là, hai mắt của Thanh vương thẳng tắp nhìn chăm chăm Ôn Nhu! Để cho nàng vừa tức vừa hận đến đến xiết chặt khăn lụa trong tay.

Mà Ôn Nhan, đầu tiên là kinh ngạc không thôi, rồi đến mặt đỏ tới mang tai, nàng thế nào nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên cho nàng một cơ hội tốt như vậy, đang lúc mọi người chú ý, nàng chậm rãi đứng lên, đáy lòng nhảy nhót suýt nữa đã quên mình là ai.

Ôn Nhu cúi đầu khẽ cười, Ôn Tâm, ta ngại xem từng chút một, thứ người muốn có nhất, bị ta hủy như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thanh vương tính toán

Edior: Luna Huang

" Ôn Nhan gặp qua Vương Thượng, gặp qua thái hậu, Vương Thượng vạn, thái hậu kim " Ôn Nhan khẩn trương có chút co quắp, phúc, nhưng vẫn vui đầu.

" Miễn lễ." Thái hậu cười gật đầu, "Ngẩng đầu lên để bổn cung nhìn một cái."

Ôn Nhan nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, thái hậu xem tỉ mỉ, khen: "Thật là một mỹ nhân, Ôn đại nhân hào phúc khí, các nữ nhi như hoa như ngọc."

" Tạ ơn thái hậu khen ngợi." Nghe thái hậu khen, Ôn Nhu cùng Ôn Tâm cùng đứng lên, hướng thái hậu phúc thân, thái hậu vội vã khoát tay áo, "Được rồi được rồi, bổn cung bất quá chỉ khen một câu, không cần phải tất cả đứng lên đầu, ngồi xuống đi."

" Tạ ơn thái hậu."

" Nghe nói tam cô nương cảm nghệ rất tốt, không biết tam cô nương có nguyện ý hay không vì bổn vì bổn cùng chư vị đàn một khúc."

" Ôn Nhan không dám cư cao tự ngạo, chỉ mong vì thái hậu đàn một khúc không làm bẩn tai của thái hậu." Ôn Nhan khiêm tốn nói, mặt như hoa đào nở đỏ tươi.

" Người đến, lấy đàn."

Thái hậu ra lệnh một tiếng, liền có hai cung nữ mang một cây đàn tranh đến, an bài tốt, Ôn Nhan hướng mọi người phúc thân chào, liền ngồi xuống, giờ lên hai tay, mười ngón xoa tranh huyền. (Luna: dây đàn.)

Chỉ thấy ngón trỏ của nàng gảy, liền có âm thanh xuôi theo ngón tay phát ra, chỉ nghe tranh âm không khoát, dư âm bên tai không dứt, tranh âm kéo dài, mới bắt đầu như trăng treo dốc núi, thư giãn êm dịu, tiện đà như khoảng không núi hoang thê lương réo rất thảm thiết, như Hoàng Hà bị tráng quay về, như đại mạc thảo nguyên tư thế hào hùng, dần dần trắng tàn, dốc núi mơ hồ, dư âm lượn lờ.

Hoàn tất khúc, Ôn Nhan đứng lên hướng mọi người hơi khom người một cái, mọi người vẫn còn đắm chìm trong tiếng tranh khúc ngoạn mục của nàng, cho người khó có thể tin tranh âm bằng bạc khí thế như vậy đúng là xuất từ tay nữ tử.

"Hảo cảm nghệ." Lãnh Hạo dẫn đầu vỗ án trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng hồi thần theo, thiên điện lộ lên âm thanh tán thưởng, Ôn Nhan xấu hổ, Ôn Tâm hận không thể cắn một ngụm.

Còn không chờ thái hậu lên tiếng khen, Lãnh Hạo liền vang lên thanh âm kinh ngạc nghi vấn: "Ôn tam cô nương chiếc nhẫn trên tay phải nhìn thật quen mắt, giống như là đã thấy qua ở đâu vậy."

Lãnh Hạo lời kia vừa thốt ra lời kia vừa thốt ra, Ôn Nhan ngẩn người, Ôn Nhu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về mặt tính trẻ con của đế vương, lông mi hơi rũ xuống, mâu tử vòng vo chuyển, nếu đế vương đi đầu mở miệng, nàng liền không thể lúc này cướp đoạt lời nói, chỉ có thể xem rồi mới nói tiếp.

" Không biết ôn tam cô nương có thể tháo ra cho Trẫm xem một chút?" Hắc làm sao sẽ nhìn không ra món đồ quan trọng như vậy, chỉ bất quá chẳng biết tại sao sẽ xuất hiện trên tay một nữ tử mà thôi.

" Vương Thượng, cái này..." Ôn Nhan co quắp, không khỏi nhìn về Ôn Nhu, Ôn Nhu cũng cúi đầu, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của nàng.

" Vương Thượng, đồ của cô nương gia làm sao có thể tháo xuống cho người nhìn? Hồ nháo." Thái hậu bắt đầu dĩ trách mắng.

"Nhìn một cái cũng không có gì quá đáng mà, tam cô nương, trẫm nhìn một cái liền trả lại cho người, yên tâm, trẫm ăn không được nó đâu." Sợ là lo lắng Ôn Nhan sẽ không đem nhẫn đưa cho hắn xem một dạng, vừa cười vừa lừa, chọc cho Ôn Nhan nhìn không được, khẽ cười ra một tiếng rồi lập tức nín thinh, tháo nhẫn xuống đưa cho Lãnh Hạo.

Mà mọi người, giờ này khắc này cũng đem lực chú ý tập trung lên người của Ôn Nhan chuyển dời đến nhìn trong lòng bàn tay Lãnh Hạo, thời gian Huyền vương nhìn thấy khoe miệng cong lên một tiểu ý, bùng ly rượu lên khẽ hóp một ngụm, hoàng cung này, thực sự là nhất khắc cũng không được rời rảnh, Thanh vương khi nhìn đến sắc mặt phút chốc thay đổi.

"Đây không phải là nhẫn của ngũ ca sao?" Lãnh Hạo một câu ngây thơ thoát ra khỏi miệng, kinh hách không chỉ là Ôn Nhan, Ôn Tâm càng cả kinh đứng lên, không thể tin nhìn nhẫn trong lòng bàn tay của Lãnh Hạo, sắc mặt vô cùng trắng bệch.

Ôn Nhu cũng giả bộ kinh ngạc đứng lên, cau mày hỏi: "Vương Thượng, người đã xem rõ chưa? Đây chính là đồ của tam muội muội, làm sao có thể là đồ của Thanh Vương gia? Nếu nói là Thanh Vương gia đưa, cũng nên đưa cho ta nhị muội muội mới phải, Vương Thượng, người xác định đây là nhẫn của Thanh Vương gia sao?"

Ôn Nhu nói, đôi mắt nhìn Lãnh Hạo, để vương này, đến tốt cùng là cùng ai một chỗ? Mà không Mà không quản hấn thế nào, chuyện nàng quyết định muốn làm, liền nhất định phải hoàn thành.

"Bạch vương phi nói phải, Vương Thượng, người có thể nhìn chuẩn, không thể nói nói lung tung được." Thái hậu cũng rõ ràng nhất lấy làm kinh hãi, mắt nhìn Lãnh Hạo, lại đưa mắt chuyển đến nhẫn trong lòng bàn tay của hấn.

"Mẫu hậu, cái này trăm làm sao có thể nhìn sai, nhẫn này, là năm đó đại thọ bốn mươi tuổi của phụ hoàng, lệnh cho nghệ nhân làm ngọc của cả nước vì huynh đệ bọn ta mấy người cố ý làm ra, bên trong chiếc nhẫn ngọc này còn có khắc tên của bọn ta." Lãnh Hạo nói, đem nhẫn ngọc cầm trong tay, chậm rãi chuyển, đợi khi hấn nhìn vào thấy được một chữ "Hoàng" được khắc bên trong, liền đưa nhẫn cho thái hậu xem, "Mẫu hậu người, đây không phải là tên của ngũ ca sao? Nếu là mẫu hậu cùng tâu tâu còn chưa tin, trăm cũng mang nhẫn trên tay rút ra cho mọi người xem."

Dứt lời, Lãnh Hạo chợt mở tay trái của mình ra, thật sự có một chiếc nhẫn ngọc giống ý hệt đang đeo ở trên ngón giữa của hấn.

"Ngũ ca, có phải là người thích Ôn gia tam cô nương hay không, lặng lẽ đem chiếc nhẫn này tặng cho nàng?" Lãnh Hạo cầm lấy nhẫn ngọc của Thanh vương, hướng Thanh vương cười đến như kẻ trộm.

"Sẽ không! Thanh Vương gia không phải người như thế!" Còn không chờ Thanh vương nói, Ôn Tâm cũng không nhịn được nữa, lên tiếng vì Thanh vương biện giải, cùng với nói là vì Thanh vương biện giải, chẳng phải là đáng nói vì bản thân biện giải sao, nếu thật là giống như Vương Thượng nói, nàng muốn hướng đi đâu? "Nhất định là Thanh Vương gia không cẩn thận làm mất nhẫn ngọc, bị tam muội muội nhặt được."

"Xin Vương Thượng trả lại nhẫn, có lẽ là hạ thần không cẩn thận làm mất nhẫn ngọc ở nơi nào đó lại vừa vụng bị Ôn tam tiểu thư nhặt được, huống hồ hạ thần căn bản cũng không nhận thức Ôn tam tiểu thư, làm sao có thể mang nhẫn tặng như người vừa nói." Thanh vương tự nhiên biết mình làm mất chiếc nhẫn ở nơi nào, chỉ là biết mất mấy người, làm sao biết được xuất hiện trên tay một nữ tử không nhận thức, rõ ràng có người muốn lấy chiếc nhẫn này tố cáo hấn, hấn có thể nào làm cho đối phương đạt được nguyện vọng. "Vừa vụng mấy ngày trước đây Thanh vương phủ bị kẻ cắp náo loạn, nhân có lẽ cũng là do lúc đó bị người lấy mất cũng không chừng."

Ôn Nhan nghe Thanh vương nói những lời như vậy, vội vã quỳ rạp xuống đất, lắc đầu ủy khuất nói: "Nhẫn ngọc này không phải Ôn Nhan nhặt được, cũng không phải Ôn Nhan lấy trộm, là đại ——"

"Vốn tưởng rằng Thanh Vương gia rất là can đảm thừa nhận, không nghĩ đến chỉ là nguy quân tử tốt mã dễ cưỡi." Ôn Nhu trào phúng cười, ngăn chặn lời nói của Ôn Nhan, khinh bỉ nhìn Thanh vương, "Tam muội muội ta trong ngày thường đại môn không ra nhị môn không bước, làm sao có thể nhặt được nhẫn ngọc như Thanh Vương gia vừa nói? Mà Thanh Vương gia nói chuyện kẻ cắp, càng không thể nào, đặc mấy ngày trước đây tam muội muội mỗi ngày cùng ta ở chung một chỗ, tất cả hạ nhân của Bạch vương phủ đều có thể làm chứng. Thanh Vương gia nếu không phải muốn đối với tam muội muội ta phụ trách, lúc trước cần gì phải đem nhẫn ngọc làm vật đính ước tặng cho tam muội muội? Hôm nay Thanh Vương gia không thừa nhận liền, còn nói xấu tam muội muội ta sao?"

"Nhất phải hồ ngôn! Bọn vương căn bản cũng không nhận thức nàng, sao lại đem nhẫn ngọc tặng cho nàng?" Thanh vương cả giận nói, nhìn chằm chằm Ôn Nhu hai mắt như muốn phun ra lửa, lẽ nào người nữ nhân này có thật đối với hấn một nửa tình cảm cũng không có sao? Dĩ nhiên muốn mang nữ tử khác bỏ vào trong ngực của hấn? Là đang trả thù hấn không cần nàng sao?

Ôn Nhu tiến lên đỡ Ôn Nhan dậy, Ôn Nhan ngẩng đầu một cái, hàm răng cắn môi dưới, giọt nước mắt đọng trên khóe mắt không rơi, đáng dấp cực kỳ ủy khuất, hai mắt nhìn chằm chằm Thanh vương, đầm đìa đáng yêu nói: "Nhẫn ngọc này là Thanh vương tặng cho Ôn Nhan."

--- -----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

Lần này Thanh Vương nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội rồi. Còn dám nghĩ Nhu tỷ vì trả thù hấn không cần nàng nữa chứ.

Tác giả viết Thanh vương cùng Lam vương lâu lâu ghi ngũ ca, lâu lâu lại tứ ca, ta cũng rồi lắm mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 62: Vọng tưởng khai thoát

Edior: Luna Huang

”Ôn Nhan! Ngươi chớ nói nhảm! Thanh Vương gia làm sao sẽ đem nhân ngọc tặng cho ngươi! Ngươi bắt quá chỉ là một thứ nữ nhỏ nhoi!” Ôn Tâm chỉ vào Ôn Nhan phẫn nộ hô, suýt nữa đã đem câu “Muốn tặng thì cũng phải tặng cho ta” nói luôn ra miệng, nhưng mà nàng biết, lúc này ở đây không thể cho nàng làm càn được.

Thế nhưng, tối nay vốn là Vương Thượng hạ chỉ vì nàng cùng Thanh Vương gia tứ hôn mới đúng, thế nào liền biến thành hiện tại như vậy? Ôn Nhu, nhất định là con tiện nhân Ôn Nhu kia làm!

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Ôn Tâm nhìn chăm chăm Ôn Nhu bộc phát thâm độc, lại muốn hủy đi hôn sự của nàng cùng Thanh Vương gia! Nàng muốn để cho nàng chết không được từ tế!

”Trần Quốc công tử làm càn! Vương Thượng cùng bốn cung còn ở chỗ này! Không phải do ngươi ở đây hô to!” Ánh mắt sắc bén của thái hậu rơi xuống trên người Ôn Tâm, còn tưởng rằng Triệu Yên Nhi có thể nuôi cái dạng nữ nhi gì, hóa ra lại là một chủ thiếu kiên nhẫn như thế, thật cho mình xem là Thanh vương phi sao? Mà nàng Khương Phù Dung, lúc trước sao lại xem trọng người như thế? Còn muốn cùng Thanh vương một phe.

Việc tối nay, nhìn Bạch vương phi mỗi chữ mỗi câu đều có lý, lúc này muốn diễn cái kịch kia cũng khó, muốn quấy rối hôn sự của Thanh vương cùng Ôn Tâm, mà việc làm của Ôn Nhu này lúc sáng, cùng Triệu Yên Nhi miêu tả hoàn toàn không hợp, nhìn cũng thấy được không dễ bắt chẹt, lúc trước không nên tùy ý để Triệu Yên Nhi tự mình xử trí, nếu là nàng cùng Bạch vương trở thành một phe, sợ là còn khó thêm một phần.

Mà Vương Thượng người chuyện gì cũng không để tâm, hiện nay lại muốn quản việc này của Thanh vương, là tâm tính thay đổi sao?

”Thái hậu thứ tội!” Thái hậu quát lớn khiến Ôn Tâm tỉnh táo không ít, mặc dù im lặng, vẫn như cũ cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

”Nhị tỷ tỷ.” Ôn Nhan khóc thút thít, kì thực đáy lòng cũng khủng hoảng tới cực điểm, “Ôn Nhan tuy là thứ nữ, nhưng cũng là tay chân của nhị tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ sao có thể nói Ôn Nhan như vậy, huống hồ chiếc nhân ngọc này, xác xác thật thật là Thanh Vương gia tặng cho Ôn Nhan.”

Ôn Nhan cuối cùng cũng hiểu ý đồ Ôn Nhu mang nàng tiến cung, là nàng tự cho là thông minh, cho rằng Ôn Nhu không có biết được chuyện nàng cùng Lý An Âm hợp mưu, chẳng qua là đang chờ đợi thời cơ tốt nhất đem nàng xử trí, nàng không giết nàng, không xử trí nàng, nhưng là mang nàng đẩy lên đầu con sóng, để cho nàng tiến thoái không được, đi sai một bước cũng sẽ thịt nát xương tan.

Mới vừa rồi lúc Ôn Nhu cúi người đem nàng nâng dậy, nói nhỏ bên tai nàng, nàng nghe được thanh thanh sở sở, trong lòng cũng biết được rõ ràng, “Nếu ngươi không một mực chắc chắn khẳng định chiếc nhân ngọc này là do Thanh vương tặng, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn”, đây là Ôn Nhu nói bên tai nàng, nàng cũng đã biết, khi nàng bắt đầu nhận nhân ngọc Ôn Nhu đưa cho, nàng liền tiến vào trong bẫy rập Ôn Nhu bày sẵn.

Mà Ôn Nhu nói bên tai nàng, cho dù nàng muốn hay không muốn cùng phải hiểu rõ, nếu là cắn chặt nói nhân ngọc là do Thanh Vương gia tặng, còn có thể tiến vào Thanh vương phủ làm thiếp thất, nhất định lưu lại được con đường sống, còn nếu là vào thời khắc này nàng thề thốt phủ nhận, Ôn Tâm cùng Triệu Yên Nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, chắc chắn để cho nàng sống không bằng chết, cùng với chết, chẳng thà nàng buông tay đánh một trận.

Huống hồ, nàng hiểu, Ôn Nhu đem nàng làm đối tượng trả thù Thanh vương cùng Ôn Tâm, lợi thế của Trần Quốc Công phủ, sẽ không để cho nàng chết.

”Nhị muội muội cũng là thứ xuất, sao có thể luôn miệng nói tam muội muội là thứ nữ?” Ôn Nhu giả bộ vì Ôn Nhan đau lòng, mắt nhìn Ôn Tâm, lại dò tìm mắt đến trên người Thanh vương, “Thanh Vương gia, tam muội muội ta nói chiếc nhân ngọc này là do Thanh Vương gia tặng, Thanh Vương gia còn muốn thề thốt phủ nhận sao?”

”Ôn Nhu, ngươi mơ tưởng đem nữ nhân khác nhét cho bốn vương!” Thanh vương trợn mắt trừng Ôn Nhu, nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng người trước mắt không phải là người của hắn, hết lần này tới lần khác hắn còn muốn chinh phục, hôm nay lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, liền bắt đầu hỏi hặn, hỏi hặn lúc trước vì sao hắn phải hủy đi hôn ước cùng nàng, nếu không lúc này nàng cũng đã là người của hắn rồi.

”Thanh Vương gia nói thiếu sót, cũng không phải là Ôn Nhu muốn đem tam muội muội đưa cho ngươi, mà là nhân ngọc do ngươi tặng cho tam muội muội ta, đó là tán thành nàng người là của ngươi, hôm nay bắt quá là muốn ngươi cho tam muội muội ta một danh phận thôi, huống hồ bản thân Thanh Vương gia chung tình với tam muội muội, làm sao lại là Ôn Nhu đưa người cho ngươi như Thanh Vương gia đã nói?” Nam nhân tự cho là đúng, cho là mình rất giỏi sao? Cho rằng nữ nhân thiên hạ này đều phải ái mộ sao?

”Được rồi được rồi, việc này tạm để đó đi, dùng tiểu yến cho tốt, không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà tranh chấp,” Thái hậu có chút không kiên nhẫn khoát tay. “Huống hồ bốn cung nhìn ra trong này như có hiểu lầm, cần tra rõ hơn nữa, đều ngồi vào bàn của mình đi.”

”Hừ!” Thanh vương hung hăng vung tay áo, xoay người liền muốn đi, lại ngoài ý liệu bị Lãnh Hạo bắt được cánh tay.

”Mẫu hậu, đây chính là chung thân đại sự của ngũ ca, làm sao có thể nói là việc nhỏ?” Lãnh Hạo nhéo, dáng dấp như là không chịu để cho hôn sự của huynh trưởng mình cứ như vậy mà kéo dài, kiên trì nói, “Không được, tối nay liền giải quyết rồi chung thân đại sự của ngũ ca đi, liền do trẫm đến làm chủ!”

”Vương Thượng, đừng hồ đồ!” Thái hậu kéo xuống, lạnh giọng quát dẹp đường.

Thái độ của Lãnh Hạo cũng khác thường không có nghe lời nói của thái hậu, kiên trì nói: “Mẫu hậu, chuyện của ngũ ca liên do trẫm làm chủ, người cũng đừng quan tâm, hơn nữa, nếu ngũ ca không thú thê, trẫm cũng tuyệt không lập hậu!”

Lãnh Hạo nói xong lời thề son sắt, đáng đáp huynh đệ tình thâm, ánh mắt của thái hậu âm trầm tới cực điểm.

Ôn Nhu cúi đầu khẽ cười, hôm nay có Vương Thượng này, trái lại giúp nàng không ít a, nếu không bản thân nàng ứng phó thái hậu, sợ là không biết phải sử dụng bao nhiêu lực lượng của não, lãng phí không ít khẩu khí.

Vương Thượng này cũng rất thú vị, nhìn như hồ đồ, lại giống như so với ai khác đều khôn khéo hơn.

”Vương Thượng, hạ thân không kham nổi nghĩa của nặng như vậy của Vương Thượng.” Thanh vương nhìn chăm chăm Lãnh Hạo, hẳn không giải thích được, Vương Thượng này luôn luôn đối với lời của hắn mặc kệ, hôm nay làm sao giống như biến thành người khác vậy, cắn chặt hắn không thả?

”Ngũ ca, làm sao có thể nói tình nghĩa nặng đây, lúc trước ngươi vì đại ca chọn phi, cũng không nói như vậy? Cho nên bây giờ chúng ta mới có đại tẩu tẩu không phải?” Lãnh Hạo cười đến vô hại, ai cũng đoán không ra nụ cười của hắn rốt cuộc là thật hay giả, “Cho nên hiện tại chỉ cần ngũ ca thú thê, trẫm làm đệ đệ mới lập hậu không phải sao?”

Lãnh Hạo cũng không tin, mang chuyện lập hậu ném lên trên đầu Thanh vương, hẳn còn dám có lời gì để nói sao? Lúc trước hắn không chút nào để đại ca vào mắt dám mang nữ nhân bản thân không cần đưa cho đại ca vì chính phi, hôm nay hắn liền giúp đại ca cướp khẩu khí này về.

Nếu hắn không xem tình nghĩa huynh đệ của bọn họ ra gì, hẳn cần gì phải cố kỵ nữa.

”Vương Thượng nếu nói như vậy, nghe lệnh vương.” Thanh vương nói xong nghiêng rặng nghiêng lợi, Vương Thượng nói như vậy rồi, nếu bản thân còn nói một chữ không đó là kháng chỉ không tuân theo, huống hồ đem chuyện lập hậu ném lên đầu của hắn, mặt cho hắn muốn phản bác thế nào thì cũng không phản bác được. “Bổn vương liền nạp Ôn tam tiểu thư làm là phu nhân.”

”Phu nhân? Ngũ ca, đây không phải là ủy khuất Ôn tam cô nương sao?” Lãnh Hạo không hài lòng với quyết định của Thanh vương, thẳng thừng tuyên bố, “Truyền ý chỉ của trẫm, phong Ôn Nhan Ôn tam cô nương vì Thanh vương phi, chọn ngày thành hôn.”

Nghe được hoàng mệnh, Ôn Tâm nhất thời lửa giận công tâm, hôn mê bất tỉnh, Ôn Nhan chấn kinh đến nói không nên lời, nhất thời lại quên tạ ân, nàng nghĩ như thế nào đạt được, nàng một thứ nữ nho nhỏ ngồi xuống vị trí Thanh vương phi, hơn nữa còn là Vương Thượng thân phong! Cái này giết không ít thiên kim, tức chết không ít tiểu thư.

Thanh vương cũng là chấn kinh đến không phản ứng kịp, trong ý thức của hắn, vô luận hắn nói cái gì, Vương Thượng cũng sẽ không phản bác, thế nào nói là nạp phu nhân, Vương Thượng lại phong phi cho hắn?

Chỉ có Ôn Nhu cười đến thoải mái, nhìn Ôn Tâm đã bất tỉnh, cả kinh nói: “Không xong, nhị muội muội đã hôn mê, tâm của nhị muội muội nhưng chỉ có Thanh Vương gia a ——”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nghĩ cũng đừng nghĩ

Editor: Luna Huang

Bởi vì gây ra chuyện không vui như vậy, Ôn Tâm đã bất tỉnh, Lãnh Hạo cũng ra lệnh cho giải tán tiểu yến, chúng tiểu thư giải tán, lúc gần đi còn không quên tức giận trừng mắt tỷ muội Ôn Nhu mới rời đi.

Ôn Tâm cũng được dời đến hậu điện, mời thái y bắt mạch, nói là nhất thời tức giận công tâm, bất tỉnh mà thôi, không có gì đáng ngại, Ôn Nhan ở một bên cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố, khóc khóc đề đề nói bản thân không tốt, làm nhị tỷ tỷ tức giận.

Thái hậu mặt âm trầm, như có điều suy nghĩ trở về Loan Hoàng điện.

Trong ngự thư phòngm Thanh vương hắng giọng, Ôn Nhu lo lắng, Lãnh Hạo không giải thích được, Thanh vương cùng Ôn Nhu ngồi đối mặt nhau, Lãnh Hạo ở giữa hai người chậm rãi đi thông thả bước.

"Nói như vậy, ngũ ca ngươi chung tình chính là Trần Quốc công tử, mà không phải là Ôn tam cô nương?" Lãnh Hạo nhéo mi, khuôn mặt hời hợt, tựa hồ đang hận bản thân không nên hạ chỉ để Ôn Nhan vì Thanh vương phi gấp như vậy.

"Vâng." Thanh vương xanh mặt trả lời một câu.

"Vậy ngũ ca người sao không nói sớm, trầm đã hạ chiếu chỉ, hôm nay nên làm thế nào mới tốt? Trầm sẽ không thể thư hồi ý chỉ, đây không phải là tác phong của đế vương." Lãnh Hạo nhéo mi lắc đầu, "Hơn nữa, nhần ngọc kia là ngũ ca đưa cho Ôn tam cô nương, sao lại biến thành chung tình với Trần Quốc công tử?"

"Vương Thượng không hỏi qua ý tứ của hạ thần." Thanh vương nói xong hậm hực, Ôn Tâm, hẳn đúng là thích, mà hẳn càng thích vinh quang của ngôi vị Trần Quốc công tử của nàng, hẳn lấy nàng, không khác gì vì mình thêm một phần lực lượng, cho nên, hẳn nhất định phải đem nàng thú vào Thanh vương phủ, "Vương Thượng miệng vàng lời ngọc, nói ra tự nhiên không thể sửa, chuyện cho tới bây giờ, hạ thần cũng chỉ có thể ủy khuất Trần Quốc công tử, làm trắc phi tiến vào Thanh vương phủ." Nếu không có như vậy, hẳn không cần đem nhiều tâm tư đặt ở trên người nàng như vậy, để cho nàng đối với mình khăng khăng một mực.

"Trăm triệu lần không thể." Nghe được Thanh vương nói như vậy, trên mặt Ôn Nhu lo lắng càng đậm một phần, "Nhị muội muội từ nhỏ luôn muốn một đôi một đôi, tuy rằng trong phủ Thanh Vương gia đã có đông đảo cơ thiếp, mà nhị muội muội chung tình với Thanh Vương gia cũng chỉ có thể ủy khuất bản thân, hiện nay thậm chí ngay cả chính phi cũng không phải, mà là trắc phi, nếu để cho nhị muội muội biết, với bản tính cương liệt của nhị muội muội, sẽ tìm chết cũng không chừng, mong rằng Thanh Vương gia khai ân, buông tha nhị muội muội đi, Ôn Nhu tin tưởng thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất."

Nếu để cho Ôn Tâm tiến vào Thanh vương phủ, bất kể là lấy thân phận như thế nào, ngôi vị chính phi cũng là chuyện sớm hay muộn, nàng sao để Ôn Tâm cùng Thanh vương thực hiện được, nàng muốn Ôn Tâm cả đời này cũng đừng mong tiến vào Thanh vương phủ, mà tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhân Thanh vương chung tình, còn ai có lá gan thú nàng? Mà Ôn Nhu, còn hảo hảo để nàng ở nhà chiếu cố nhiều hơn nữa.

Thanh vương nghe vậy nhìn Ôn Nhu, nhìn dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của nàng, nhìn không được liên tưởng tư vị nàng ở trong lòng hắn, thế nhưng ở trong mắt nàng hết lần này tới lần khác tìm không được bóng dáng của hắn, hẳn cứ cho là nàng là nữ nhân hắn không cần, thời gian nàng nhìn thấy hắn, trong mắt tràn là nên đây hình bóng của hắn! Làm sao có thể không nhìn thấy hắn một chút?

Nhưng mà, càng như vậy, hắn càng mãnh liệt muốn lấy được **, hắn yêu thích nữ tử như vậy, hắn muốn nữ tử như vậy, cứ cho là nàng là Bạch vương phi thì như thế nào, nếu hắn có thể đem có thể đem nàng ném cho Bạch vương, tự nhiên cũng có bản lĩnh đem nàng trở về!

"Vậy chiếu như tâu tâu nói như vậy, cũng chỉ có thể chia rẽ tình cảm của ngũ ca cùng Trần Quốc công tử?" Lãnh Hạo nhéo mi hỏi, hẳn đương nhiên biết trong lòng Thanh vương nghĩ cái gì, món đồ kia, tuyệt không có thể rơi xuống trong tay hắn!

"Đây cũng là chuyện không thể tránh được." Ôn Nhu khẽ thờ dài một hơi, "Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có nhị muội muội, thực sự muốn vì nhị muội muội tốt, mà nếu Thanh Vương gia lựa chọn tam muội muội, Ôn Nhu hy vọng Thanh Vương gia có thể buông tha nhị muội muội."

"Bạch vương phi thực sự là giải thích rất hay." Thanh vương biết được việc này nhất thời không thể gấp, liền thái độ hòa hoãn, không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm Ôn Nhu, nghĩ đến không lâu sau liền có thể đạt được mỹ nhân như vậy, càng là không chiếm được, trái lại càng muốn.

Mà món đồ kia, chỉ có thể từ từ lên kế hoạch thôi.

"Ôn Nhu đây là thật tâm vì nhị muội muội tốt." Ôn Nhu giả bộ dùng khăn che khóe mắt.

"Được rồi, nếu như vậy, cũng chỉ có thể ủy khuất Trần Quốc công tử rồi, ngày sau trầm lại vì nàng tìm một hơn sự tốt bồi thường." Lãnh Hạo cũng giả bộ đáng tiếc thờ dài, hướng Thanh vương nói, "Ngũ ca, Trần Quốc công tử có lẽ là cũng nên tỉnh, người không đi nhìn một cái sao?"

"Hừ!" Thanh vương đứng lên, cổ sức vung tay áo, hành lễ cáo lui cũng không hành liền rời đi, đủ thấy trong ngày thường không đem đế vương này để vào mắt.

Thanh vương đi rồi, Lãnh Hạo hướng Ôn Nhu mỉm cười, nói: "Tâu tâu, không biết trầm làm như vậy, có giúp được tâu tâu không? Có thể hợp ý tâu tâu không?"

"Vương Thượng nhìn thấu được." Ôn Nhu cũng mỉm cười, xem ra Vương Thượng này, thật đúng là như nàng nghĩ một dangi, giả bộ, "Chỉ là Ôn Nhu không biết, Vương Thượng vì sao phải giúp Ôn Nhu?"

"Bởi vì tâu tâu là người đầu tiên đối xử tốt với đại ca." Thời gian nói đến Lãnh Triệt, tiểu ý trong mắt Lãnh Hạo dần dần không còn, thần sắc bắt cần đòi theo tiểu ý trong mắt một lượt biến mất, "Cùng với nói là giúp tâu tâu, không bằng nói là giúp đại ca."

Người đầu tiên đối tốt với hắn? Lẽ nào ba mươi năm nay, chưa từng có người nào muốn hắn sống tốt sao?

Ôn Nhu có chút kinh hãi, thời gian nhìn Lãnh Hạo, hắn lại lấy ra đáng đáp bất cần đòi, phảng phất như trầm tình mới vừa rồi chưa từng tồn tại.

"Nếu là Vương Thượng không có gì, Ôn Nhu cáo từ."

"Ân, thời thần cũng không còn sớm, tâu tâu mời trở về đi."

Lãnh Hạo nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, tiểu ý khóe miệng chậm rãi ẩn lui, con người đen nhánh như có điều suy nghĩ, hy vọng nàng là một người thật sự mong đại ca tốt.

Ôn Nhu bước ra ngự thư phòng, gió lạnh thổi vào mặt, khiến cho nàng không khỏi run lên một cái, đi đến trường xe ngựa, phát hiện xe ngựa đã thừa đi rất nhất, lại tìm không được bóng dáng của Túc Dạ.

Ôn Nhu thở dài một tiếng, chẳng lẽ muốn để cho nàng đi bộ quay về sao? Nghĩ không khỏi ôm lấy áo khoác trên vai, nhắc chân liền muốn đi.

"Tàu tàu có cần bạn đồng hành không?" Đúng lúc một cỗ xe ngựa chạy đến, Ôn Nhu nghe thấy được thanh âm ôn nhã của Huyền vương, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Huyền vương xốc màn xe, nhìn nàng cười, "Đại ca đột nhiên phát bệnh, Túc Dạ tiễn đại ca hồi phủ, đại ca đặc biệt phân phó Li tiền Vương phi một đoạn."

Được người đánh xe nâng đỡ, Ôn Nhu leo lên xe ngựa ấm áp, ngồi ở chỗ ngồi đối diện Huyền vương.

"Không biết đúng hay không là Ôn Nhu cùng Huyền Vương gia hữu duyên, luôn có thể gặp phải." Ôn Nhu cười nhạt nói, "Không biết lần trước gặp ở trên đường."

"Tàu tàu còn nhớ rõ Li." Huyền vương cũng là cười ôn hòa, thấy trên vai Ôn Nhu còn dính hoa tuyết không hòa tan, đột nhiên sinh ra ý định muốn giúp nàng phui đi, đang giơ tay lên bỗng nhiên buông xuống, bản thân vì bị ý nghĩ của mình hù dọa.

"Tự nhiên nhớ kỹ, dù sao lấy một kẻ ngu si lấy thân thể của mình vì một người lạ đồ đao cũng ít khi thấy." Nhất là còn là một kẻ ngu si không phân biệt được vẻ đẹp của nam nữ.

"Nói như vậy, Li trong mắt của tàu tàu, là người ngu rồi?" Huyền vương không có tức giận, ngược lại thì cười đến nhu hòa hơn.

Ôn Nhu chỉ là mỉm cười, từ chối cho ý kiến, Huyền vương này, khiến cho nàng cảm thấy như một ly nước ấm, không bất kỳ tạp chất gì, có thể làm ấm đến tận nhân tâm.

Hai người như có như không cười, phăng phắt là cô nhân quen biết đã lâu một dạng, chung đụng được kịp thời hòa hợp.

Cho đến khi người đánh xe ghim ngựa, Ôn Nhu mới biết đến Bạch Vương phủ rồi, hướng Huyền vương khẽ gật đầu tỏ lòng biết ơn, liền xuống xe ngựa.

"Tàu tàu, đừng quên người còn thiếu Li một ân báo đáp." Ôn Nhu xuống xe ngựa, bước đến đại môn, Huyền vương không ngờ xốc màn xe, hướng nàng hơi đề cao âm lượng nói một tiếng.

"Tất nhiên là nhớ kỹ." Ôn Nhu cười nhạt trả lời, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bạch vương trọng bệnh

Editor: Luna Huang

Không ôn là thật, hay là giả, ở bên ngoài vài canh giờ có thể nhịn được, cũng bản lãnh của hần rồi.

"Dẫn ta đi, thuận tiện đi chuẩn bị hai thùng nước nóng to." Xem ra bước thứ hai phải sớm thi hành rồi.

"Vâng." Tuy rằng khẩn cấp, Túc Dạ vẫn như cũ đưa miếng vải đen che mắt cho Ôn Nhu, Ôn Nhu che mắt lại, đi theo Túc Dạ.

Đến lầu các của Ngõa Phủ Lôi Minh, Ôn Nhu liếc mắt nhìn Lãnh Triệt nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch không một tia huyết sắc, trạng thái bất tỉnh nhân sự hai mắt nhắm chặt, mà khí trời băng hàn như vậy, lại có mồ hôi hạt lớn chùng hạt đậu không ngừng xuất ra trên trán của hần, Ôn Nhu lập tức ngồi vào mép giường, giơ tay lên bắt mạch cho Lãnh Triệt, lại dùng mu bàn tay nhẹ nhàng chạm vào trán của hần, cảm giác lạnh lẽo để cho nàng nhường mí.

"Nhanh, nước nóng, đem vương gia đặt vào trong thùng nước nóng." Căn cứ vào tình huống của mạch đập, cả người lạnh lẽo đồ mồ hôi, hần mới uống qua máu của nàng chưa được mấy ngày, không nên xuất hiện tình huống như vậy mới đúng, lẽ nào trong cung chuyện gì xảy ra?

Ôn Nhu đang ngẫm ngẫm suy đoán, liền có gia đình mang thùng nước nóng to đến, thị nữ đem nước nóng đổ đầy thùng tắm, thời gian chuẩn bị hoàn tất chỉ trong chớp lát, Ôn Nhu lập tức quay lưng, Túc Dạ tiến lên thay Lãnh Triệt cởi y sam, đem hần ôm đặt vào trong thùng tắm.

Ôn Nhu khẽ hít một cái, đem một giá cầm nến đến, bước đến trước mặt Lãnh Triệt, mở túi cầm bạch trong tay ra, lấy ngân châm ra dưới ánh nến bắt đầu châm cứu, vũng vàng đâm vào mi tâm của Lãnh Triệt.

Sau đó trước ngực hần châm xuống vài cây ngân châm, rồi lại chuyển đến sau lưng hần, nhắm ngay huyết vị đem ngân châm trong tay đâm xuống, đợi đến khi trong tay Ôn Nhu còn dư lại mười cây ngân châm, nàng ngừng đầu khăn trương nhìn Túc Dạ, lạnh lùng nói: "Đem hai tay của vương gia nâng lên."

Bệnh nhân nàng cứu trị, cho tới bây giờ đều là bất cầu ngôn tiếu, ở trong mắt nàng, đây là một sự kiện thần thánh không được phép khinh nhờn, cho nên

vô luận thường ngày thế nào thì cũng phải chấp hành nhiệm vụ, một ngày làm danh y, nàng cảm thấy nàng đó là nàng, cùng tổ chức không quan hệ, cũng không liên quan đến bất luận kẻ nào.

Túc Dạ nghe vậy nghe theo, Ôn Nhu nhìn mười ngón tay của Lãnh Triệt trắng nõn thon dài, đem mười cây châm còn lại đâm vào ngón tay của hắn, sau đó theo trình tự đề ngân châm trên người Lãnh Triệt xuống nhẹ nhàng chuyển động.

Một khắc đồng hồ trôi qua, đầu tiên Ôn Nhu đem ngân châm ở mười ngón tay của Lãnh Triệt gỡ xuống, chỉ thấy nàng rút trong nháy mắt, có một giọt máu từ trong tay của Lãnh Triệt rỉ ra, rơi vào trong nước, đúng là màu nâu ám!

"Đổi nước." Ôn Nhu gỡ ngân châm trên người Lãnh Triệt xuống, khi nàng gỡ xuống cây ngâm châm cuối cùng ở mi tâm của Lãnh Triệt, gia đình đã đem nước nóng đến, Túc Dạ liền vội vàng đem Lãnh Triệt bế lên, bỏ vào trong thùng nước nóng mới mang vào.

Thời gian gia đình đem thùng nước nóng cũ đi thay, phát hiện nước nguyên bản trong suốt, không ngờ biến thành màu nâu ám!

Từ đầu đến cuối, Ôn Nhu không có nói một câu, Túc Dạ cũng không có hỏi một câu, chỉ một lòng ở bên an tĩnh nhìn, hắn sợ nếu là mình nói nhiều sẽ quấy rối đến Vương phi.

Ôn Nhu nhìn sắc mặt Lãnh Triệt vẫn tái nhợt như cũ, mâu quang nặng nề dùng ngân châm rạch ra cổ tay trái của mình, sau đó dùng bóp chặt môi của Lãnh Triệt, đem cổ tay của mình dán sát đến môi hắn, có lẽ là cảm giác được ấm áp, Lãnh Triệt vô ý thức uống máu của Ôn Nhu.

Chốc lát, Ôn Nhu lấy cổ tay của mình ra, nhìn trên cổ tay bị ngân châm rạch ra thấm một chút máu, không chút nghĩ ngợi liền tháo áo tiền trên tay xuống, gỡ xuống một mũi tên, trong ánh mắt của Túc Dạ khiếp sợ, dùng mũi tên sắc bén đâm sâu vào cổ tay một phần, chỉ thấy giọt máu đỏ thắm ồ ồ chảy ra ngoài, mâu quang của Ôn Nhu không thay đổi chút nào, đem cổ tay trái vào trong nước.

Nước trong suốt hiện lên huyết sắc, đợi đến huyết sắc nhuộm đỏ toàn bộ nước tắm, Ôn Nhu mới đưa cánh tay ra, Túc Dạ từ lâu chuẩn bị sẵn kim sang được và lụa trắng đưa cho Ôn Nhu, Ôn Nhu tiếp nhận, cẩn thận xử lý vết thương, sau đó động tác thành thạo quấn băng gạc lên cổ tay của mình.

Băng bó kỹ cổ tay, Ôn Nhu mới bước đến trước mặt Lãnh Triệt, nhìn thấy hai gò má hắn tái nhợt dần dần nổi lên huyết sắc nhợt nhạt, Ôn Nhu lập tức để Túc Dạ đem hắn ôm lên giường.

"Vương phi, người cực khổ rồi, Túc Dạ sai người vì Vương phi chuẩn bị bát súp, Túc Dạ liền tự mình tiễn Vương phi hồi Yên Thủy các nghỉ ngơi một chút." Nhất khắc, tất cả nghỉ ngơi vô căn cứ cùng cố kỵ của Túc Dạ đối với Ôn Nhu tiêu tan thành mây khói, chưa từng có, vì gia nguyên ý tổn thương bản thân, huống chi là đây lại là nữ nhân bọn họ nghỉ ngơi.

"Không cần, phiền đại quân sự mang ghế đến cho ta, chỉ bằng ta tự mình coi chừng vương gia tỉnh lại." Ôn Nhu khẽ lắc đầu, bởi vì nàng không xác thực đảm bảo trước hừng đông hắn sẽ không xuất hiện tình trạng gì đặc biệt, nếu là nàng rời đi, nếu xuất hiện tình trạng xấu, thời gian nàng từ Yên Thủy các tới sẽ bị trì hoãn, dù sao, tới nay tình huống của hắn thực sự khác thường, độc trong cơ thể hắn, tựa hồ là muốn sớm lấy tính mạng của hắn.

Nàng nếu quyết định muốn xen vào, thì nhất định không để cho để có bất kỳ sơ sót nào.

"Vâng." Túc Dạ vốn định khuyên Ôn Nhu đi nghỉ tạm, thế nhưng hắn cũng là lo lắng cho Lãnh Triệt đột ngột chuyển biến xấu, liền đáp ứng, bưng đến một chiếc ghế thái sư đặt ở trước giường Lãnh Triệt.

"Vương gia trước đây có từng xuất hiện qua tình trạng như vậy chưa?" Ôn Nhu ngồi xuống ghế thái sư, tiếp nhận một ly nước ấm Túc Dạ đưa tới, nghĩ đến, liền hỏi, mi tâm nhíu chặt.

Túc Dạ suy nghĩ chốc lát, đáp: "Mười năm trước có một lần." Tình huống ngày đó hắn nhớ kỹ càng, mỗi khi nghĩ lại còn khiến cho lòng hắn run sợ một trận, vốn tưởng rằng tình huống như vậy sẽ không phát sinh nữa, mà bọn họ rõ ràng mỗi một bước đến nghĩ tốt, vì sao còn phát sinh loại tình huống này?

"Mười năm trước?" Ôn Nhu hơi nhíu mi tâm chặt hơn một phần, "Vậy năm đó cứu trị là như thế nào?"

"Hỏi Vương phi, năm đó độc y tiên tử cứu trị, về phần thi cứu thế nào, lúc đó độc độc tiên tử không cho vào, cho nên Túc Dạ không biết độc y tiên tử là như thế nào cứu trị cho gia." Chỉ nhớ rõ lúc đó độc y tiên tử cứu xong, nhìn trời than thở "Cũng bị cũng ai, cũng ngoan cũng độc, cũng thiên cũng mạng", mà sau đó gia cũng là không nói tới một chữ.

Thái hậu cùng Thanh vương xem gia là cái đình trong mắt, gia tự sẽ không đối với hai người này phớt lờ, mà độc trong người gia tuyệt không duyên cớ phát tác, tất là có người động tay động chân lúc bọn hắn không ngờ tới.

Người này dĩ nhiên rất cao, dĩ nhiên có thể nắm ngoài ý liệu của gia.

Đến tột cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tuyệt đối không chết

Editor: Luna Huang

Vương Thượng, thân thể này của đại hoàng tử, ngày sau tất bách bệnh triển thân không thể trị liệu... Sợ là chống không qua bao nhiêu năm..

Cút! Trầm tìm danh y khắp thiên hạ! Đem bệnh của đại hoàng tử trị khỏi!

Hi hi, bệnh ương mà, loại nhu nhược, đầu giống là đại ca của chúng ta!

Vương Thượng, bệnh này của đại hoàng tử...không thể trị?

Không trị được, trị hai mươi năm cũng không phải như vậy, trăm đã quyết định lập thất hoàng tử vì thái tử rồi, mạng này của đại hoàng tử, để trời quyết định đi!

Công tử bị Lục Hồn Quy hành hạ gần hai mươi năm mà không ngã, đủ thấy năng lực hơn người, thuốc dẫn để giải độc, có thể gặp không thể cầu, tất cả tùy duyên, không được cưỡng cầu.

Đại hoàng tử, mạng của trăm không lâu nữa rồi, liền nhờ vào ngươi, bảo vệ thất hoàng tử, chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể trở giúp người, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ...

Thái hậu, thân thể của Triệt không ngã, chỉ không kham nổi quốc sự, nguyện toàn quyền để thái hậu đảm chính.

Đại ca! Ta không thể nhẫn nữa! Không cần đợi đến bọn ngươi đem Di quốc hủy đi mới mới bằng lòng phản kích sao?

Vì bảo trụ ngươi, bảo trụ mạch máu cuối cùng của Đại Di!

Nhị đệ, vì sao ta quen biết?

Ha ha, đại ca, xem ngươi nói gì rồi, chúng ta là huynh đệ, làm sao không quen biết?

Huynh đệ? Ta nguyện ý vẫn là huynh đệ.

...

Bổng dung Lãnh Triệt mở mắt ra, đập vào mắt là trưởng quen thuộc, trong mê mê trầm trầm, hần không mở mắt nổi, bên tai quanh quẩn ký ức, hần không phải là không có hoài nghi ly trà kia, chỉ là hần muốn xác định, bọn họ, có hay không có thể không thành địch nhân.

Cười khổ, đem qua đầu quả tim đau đớn rõ ràng nói cho hần biết, mặc dù ngươi không tình ta không nguyện, bọn họ, cuối cùng là cũng trở thành địch nhân, từ khi vừa mới bắt đầu, liền quyết định bọn họ phải thành địch nhân.

Trái lại không nghĩ đến, so với hần còn ngoan độc một phần,, dĩ nhiên cứ như vậy muốn lấy mạng hần.

Hơi nghiêng đầu, Lãnh Triệt nhìn thấy Ôn Nhu ngồi ở ghế thái sư bên giường, phảng phất đang ngủ, nắng sớm xuyên thấu qua linh lọt vào trong phòng, roi xuống lông mi thật dài của nàng, an tĩnh thanh tao lịch sự, cho người thế nào cũng đoán không được, dưới khuôn mặt một nhả nhặn lịch sự như vậy, thế nào có được đồng mâu thay đổi thất thường.

Lòng của Lãnh Triệt run rẩy mạnh, nàng giữ hần một đêm?

" Tỉnh?" Lãnh Triệt đang muốn ngồi dậy, Ôn Nhu nghe được động tĩnh nhỏ liền mở mắt ra, trong mắt không có ý mệt mỏi chút nào.

" Đem qua Vương phi cứu ta?" Lãnh Triệt nhìn thấy băng gạc ở cổ tay trái của nàng, khẩu khí nhàn nhạt, không có chút vẻ cảm kích nào.

" Nếu Ôn Nhu không cứu vương gia, tin tưởng vương gia cũng không chết được." Ôn Nhu đứng lên, đi tới bàn tròn trong phòng cầm lấy một ấm trà trên lò đun, vì mình châm một ly trà, dáng dấp nhàn nhã, "Nhưng nếu vương gia liền chết như vậy, Ôn Nhu không muốn quật mộ phần lấy roi đánh thi thể."

Người làm lăng phí tâm tư của nàng, nàng chưa bao giờ bỏ qua, huống chi là người lăng phí tâm tư lại lăng phí máu của nàng.

" Vương phi thật biết nói đùa, bất quá cũng không có nói sai, ta tự nhiên sẽ không như vậy liền đã chết." Hần làm sao có thể chết như vậy, nếu hần là chết, đó là cô phụ Đại Di, hần tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà chết.

Lãnh Triệt nói xong, xốc màn liền muốn xuống giường, trong nháy mắt đứng lên, áo bào từ trên vai hần trượt rơi xuống, rơi xuống trên mặt đất, quan trọng hơn chính là chiếc tiết khóa của hần cũng sắp rơi khi hần bước, chỉ thiếu chút xíu nữa, liền muốn cho ** cho hấp thụ ánh sáng.

Ôn Nhu vẫn ôn hoà nhìn Lãnh Triệt, nghĩ ngợi hần rốt cuộc là một người như thế nào, phảng phất hần đã sớm biết trước bản thân sẽ trúng độc một dạng, nhưng không thấy bất luận thái độ sợ hãi gì, đột nhiên nhìn thấy thân thể hần lộ ra ngoài, một miệng trà vừa nuốt vào nuốt nửa bị phun trở ra, lập tức rử đường nhìn xuống không hề nhìn hần, trong lòng mang Túc Dạ khinh bỉ một phen, mặc y phục cư nhiên không có kỹ thuật như thế.

Lãnh Triệt suốt nửa trần như nhộng, sắc mặt ửng đỏ, vội vã nắm chặt lưng tiết khô, lấy áo bào trên giá bên giường khoác lên người, trong đầu hiện ra đoạn nửa tỉnh nửa mê gần đêm qua, hai gò má không khỏi đỏ lại bạch, trắng lại hồng.

"Đa tạ vương phi cứu giúp." Lãnh Triệt nhất thời không biết nên nói thế nào cho tốt, trong lòng quẩn bách, có chút bất đắc dĩ.

"Vương gia thực sự là khách khí, ta ngại là phu thê, sao lại nói cảm ơn?" Ôn Nhu khẽ hóp một ngụm trà, ngồi xuống bên bàn tròn, nếu hiện nay không dự định rời khỏi Bạch vương phủ, hay là hảo hảo mà lợi dụng thân phận Bạch vương phi này.

"Vương phi lại nói giỡn, mấy ngày trước đây không phải là Vương phi muốn rời khỏi Bạch vương phủ sao?" Hai gò má của Lãnh Triệt trút bỏ màu đỏ kia, đi tới ngồi xuống đối diện Ôn Nhu, "Thế nào hôm nay còn nói cùng ta là phu thê? Là Vương phi cái biến chủ ý, không muốn rời khỏi Bạch vương phủ nữa?"

Nữ tử này, đến tột cùng muốn hát cái bài gì.

"Chỉ là Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy Bạch vương phủ này là đại thụ cũng không tệ lắm, có thể xem là thiết bị che mưa cản gió." Ôn Nhu hướng về phía Lãnh Triệt mỉm cười, "Ôn Nhu nhớ, vương gia cũng sẽ không để ý Ôn Nhu có ở trong Bạch vương phủ lâu hay không?"

"Vương phi hiện nay là đại phu là của ta, nếu là ly khai, muốn vì ta bắt mạch khám và chữa bệnh chẳng phải là phiền phức sao?" Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu mầu tử cười khẽ, nỗ lực muốn xem thấu ý tưởng của nàng, "Cho nên, ta tự nhiên sẽ không để ý đến việc Vương phi ở Bạch vương phủ có lâu hay không."

"Vương gia trái lại thiện giải nhân ý, hướng hồ Ôn Nhu từ trong cung trở về, ngày sau tất nhiên sẽ có mưa to gió lớn không tương, nếu như không có địa phương che gió che mưa chẳng phải là thương cảm sao?" Ôn Nhu lại châm một ly trà, đưa cho Lãnh Triệt, như trước cười khẽ, "Hướng hồ vương gia cũng sẽ không để cho Ôn Nhu ở bên ngoài chịu mưa sa bão táp, vương gia, Ôn Nhu nói có đúng hay không?"

"Vương phi nếu là Bạch vương phi, ta tự sẽ không để cho Vương phi vô duyên vô cớ chịu mưa sa bão táp, hướng hồ Vương phi là ân nhân cứu mạng của ta, ta làm sao cam lòng để Vương phi ủy khuất?" Lãnh Triệt tiếp nhận trà Ôn Nhu đưa tới, uống.

"Vương gia thực sự là nhu tình, Ôn Nhu đã lâu không có tư vị có người quan tâm hiểu rõ như vậy."

"Vương phi nếu là hảo hảo mà làm Bạch vương phi, ta tự sẽ không bạc đãi Vương phi." Dù sao nữ tử hiếm có như vậy, giữ ở bên người tự nhiên không có hại, nhưng không thể không đề phòng nếu thả nàng rời khỏi, có hay không sẽ vì người khác phục vụ.

Hướng hồ, nàng là Trần Quốc công tử do lão Trần Quốc công tử thân truyền.

Chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể trợ giúp người, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ...

Biểu hiện những năm nay của Trần Quốc Công phủ, để hần hần như đã quên những lời này, mà món đồ kia, cũng không biết trong tay người phương nào!

"Lời này của Vương gia, trong tai Ôn Nhu thế nhưng như có ý tứ hàm xúc khác." Ôn Nhu đem đề ly trà trong tay xuống, thu liễm tiểu ý trong con ngươi, nhìn Lãnh Triệt, là muốn đem nhập dưới trướng sao? Sống lại một lần, nàng đã quyết ý, không hề vì bất luận kẻ nào phục vụ nữa, nàng vì bản thân thôi.

"Vương phi có thể tự hành phỏng đoán, lấy thông tuệ chi trí của Vương phi, tự nhiên biết lời của ta có ý tứ hàm xúc gì khác."

"Bất quá, chiếu theo vương gia nói như thế, Ngõa Phủ Lôi Minh này, Ôn Nhu có thể tùy ý đi vào rồi?"

"Chỉ cần Vương phi có điều cần."

"Vậy Ôn Nhu liền đa tạ vương gia rồi, không lâu nữa, Ôn Nhu tặng vương gia một phần đại lễ." Ôn Nhu mỉm cười, đứng dậy đi, "Nếu vương gia tình, Ôn Nhu liền đi, vương gia vẫn là yêu quý thân thể của mình cho thỏa đáng."

Quả nhiên là nữ tử bất đồng, thảo nào Huyền vương cũng sẽ có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tổ phụ di ngôn

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu về tới Yên Thủy các, gọi Dẫn nhi đến, đã có thị nữ nói Dẫn nhi sớm đã rời khỏi, Ôn Nhu gật đầu một chút, thị nữ bụng đồ ăn sáng đến, một

đêm chưa ngủ, mặc dù nàng không cảm thấy ủ rũ, cũng cảm thấy đói bụng, dùng qua bữa sáng, liền thấy Duẩn nhi thần sắc khẩn cấp chạy vào.

"Nô tỳ gặp qua Vương phi." Duẩn nhi hướng Ôn Nhu hơi phúc, Ôn Nhu gật đầu, Duẩn nhi liền đi tới liền đi tới bên người nàng cúi đầu rì tai vài câu, sắc mặt của Ôn Nhu chìm, đi vào phòng ngủ.

Duẩn nhi lập tức tìm tới hai bộ nam trang, sau khi hai người mặc vào, lặng lẽ từ tiểu môn của vương phủ đi ra ngoài.

Hai người đi tới trong đường hẻm yên lặng, Duẩn nhi quan sát hai bên lúc xác định không ai theo, liền gõ ba cái lên cửa gỗ nhỏ sơn nước, chỉ thấy tiểu nha hoàn chài song kế mở cửa, đưa Ôn Nhu hai người tiến vào trong tiểu viện, lại thăm dò nhìn ra bên ngoài, vững tin không ai mới đóng cửa lại.

"Nô tỳ Tiểu Diêu gặp qua phu nhân." Tiểu Diêu chưa từng thấy qua người nào đẹp như Ôn Nhu vậy, y như tiên nữ hạ phàm vậy, những cũng không dám nhìn lâu, vội vã cúi đầu, "Lão bá ở bên cạnh, thỉnh phu nhân theo nô tỳ."

Tiểu Diêu đưa Ôn Nhu cùng Duẩn nhi đi vào căn phòng thứ ba, đẩy cửa phòng khép hờ ra, đập vào mắt chính là mùi thuốc đông y nồng nặc, mi tâm của Ôn Nhu hơi nhíu, hướng Tiểu Diêu một bên hỏi: "Thế nào mùi vị thuốc đông y nặng như vậy?"

"Phu nhân, vết thương trên người lão bá không tốt rồi, mỗi ngày chủ yếu bó thuốc, uống thuốc, cho nên mùi thuốc đông y mới nặng như vậy." Tiểu Diêu cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

"Lui ra đi."

"Vâng."

Ôn Nhu bước vào phòng, đầu tiên đặt vào mắt chính là lão nhân nhắm hai mắt trên tháp, khô gầy như que củi, chân bông dày đắp lên trên người hắn, hầu như đem thân hình gầy nhỏ của hắn giấu đi, đầu chân mày của Ôn Nhu giật một cái, đi tới trước giường, ngồi xuống mép giường, vừa muốn lên tiếng, Lý bá liền mở mắt ra, lập tức hai tay chống giường muốn ngồi dậy, Ôn Nhu đỡ, Duẩn nhi đem gối đầu đặt sau lưng hắn, để hắn dựa vào gối xong.

"Lão nô gặp qua tiểu thư!" Lý bá còn muốn đứng dậy hành lễ, bị Ôn Nhu ngăn lại.

"Lý bá thân thể ngươi không tốt, nghỉ ngơi cho tốt, không cần đa lễ." Ôn Nhu mỉm cười nhìn Lý bá, phân phó Duẩn nhi lui xuống mang thức ăn đến, lại quan tâm hỏi, "Lý bá, ở đây có cảm thấy thoải mái không?"

"Hồi tiểu thư, được tiểu thư chiếu cố, lão nô ở đây rất thư thái!" Lý bá nhìn gương mặt của Ôn Nhu đẹp đến vô pháp nói, đột nhiên lão lệ tung hoành, "Tiểu thư, lão nô còn có nhiều chuyện chưa nói với người, lần trước thân thể xương cốt của lão thân không chống đỡ được, còn chưa nói đã ngắt đi."

"Lý bá, người chỉ cần dưỡng thương cho tốt thôi, có lời gì muốn nói, chờ thương thể tốt lên hẳn tính." Nhìn Lý bá nhiệt lệ ngang dọc trên mặt, Ôn Nhu phảng phất thấy được gương mặt từ ái trong trí nhớ, "Tổ phụ ở dưới nếu biết được người như vậy, sợ cũng sẽ trách Ôn Nhu."

"Không! Tiểu thư, thừa dịp lão nô bây giờ còn tỉnh táo, lão nô đem chuyện nói hết cùng tiểu thư, nếu không lão nô cũng sẽ không vội vã tìm tiểu thư đến." Lý bá lau lệ, ánh mắt kiên định, "Cái mạng này của lão nô lão nô biết không được bao lâu, nếu là nếu không nói, sợ là không còn cơ hội nữa."

Ôn Nhu nhìn dáng đáp nghiêm túc của Lý bá, không khỏi ngồi nghiêm túc, từ trong ánh mắt của Lý bá, nàng biết Lý bá muốn nói tất nhiên sẽ là đại sự, "Lý bá mời nói."

Lý bá từ trong áo lấy ra một khối bạch ngọc bài nhỏ bằng bàn tay, thần sắc trang trọng đem bạch ngọc bài đưa cho Ôn Nhu, nói: "Tiểu thư, đây là lão gia di lưu chỉ tế giao cho lão nô, để lão nô chuyển giao cho tiểu thư, ai biết lão gia mới đi, thiếu gia liền cùng Triệu di nương đuổi lão nô, nếu không phải lão nô giả ngây giả dại, sợ là cái mạng già này cũng không giữ được."

Ôn Nhu tiếp nhận bạch ngọc bài, phát hiện mặt trên khắc không phải họ tộc "Ôn", cũng không huy tộc Ôn gia, mà là họ hoàng tộc Di quốc "Lãnh!"

"Đây cũng là thứ ngày ấy Lý bá ngươi liều mạng bảo vệ?" Ôn Nhu còn nhớ rõ tình cảnh ngày ấy Lý bá bị lưu manh truy.

"Đúng vậy, lão nô bảo hộ nó còn tốt hơn so với mạng." Trong con ngươi Lý bá lộ lên vẻ xăm xịt, hời hện nói, "Nếu ngày ấy không phải lão nô vô ý té, lộ ra một góc ngọc bài, cũng sẽ không bị những người đó đuổi theo muốn đoạt đi."

"Nếu là đồ tổ phụ cho Ôn Nhu, vì sao Lý bá không còn sớm chút đem nó giao cho Ôn Nhu?" Vì sao phải vì sao phải loại thời điểm này mới lấy ra.

"Tiểu thư, lão nô đã từng vô số lần muốn tìm người, thế nhưng Triệu di nương lúc nào cũng phái người nhìn chăm chăm người, tuy lão nô đem ngọc bài giao cho tiểu thư, sợ cũng sẽ bị Triệu di nương cầm đi." Lý bá đau khổ cười, "Cho nên lão nô chỉ có chờ cơ hội, rốt cục chờ đến tiểu thư gả vào Bạch vương phủ, cho nên mỗi ngày lão nô chờ ở bên ngoài Bạch vương phủ, sẽ chờ có thể nhìn thấy tiểu thư, lão Thiên cuối cùng là thương cảm ta bộ xương già này, trước lúc xuống mồ có thể gặp được tiểu thư, nếu không lão nô không biết lấy mặt mũi nào đi gặp lão gia!"

Nói đến chỗ bi thống, khóe mắt của Lý bá như ao nước đầy trào ra ngoài, Ôn Nhu không khỏi trấn an nói: "Lý bá, ủy khuất ngài."

"Không ủy khuất, chỉ cần có thể nhìn thấy tiểu thư, hoàn thành tâm nguyện của lão gia, lão nô làm cái gì cũng đáng giá."

"Vậy thời gian tổ phụ đem khối ngọc bài này giao cho người, có thể có lời gì để người nói lại cho Ôn Nhu không?" Nàng không tin tổ phụ cũng chỉ lưu lại cho nàng một khối ngọc bài không thuộc về Ôn gia, mà không lưu vài câu, tất là có lời nói rất quan trọng.

"Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả." Mỗi chữ mỗi câu của Lý bá cực kỳ rõ ràng, vén lên một cánh tay khô gầy, vết hằn của tuổi tác cùng chữ viết thành linh lộn vào trong tầm mắt, để tâm của Ôn Nhu run rẩy mạnh.

Đây nên là vô cùng trung tâm...

"Lý bá..." Đáy lòng Ôn Nhu bỗng nhiên sinh ra một kính nể, thế giới này, là còn có nhiều người đem một câu nói có thể thấy được mạng của mình còn nặng hơn.

"Ha ha, tiểu thư không cần kinh ngạc, những năm gần đây lão nô đầu óc càng ngày càng không tốt, sợ mình sẽ quên, chỉ có như vậy, mới có thể khiến bản thân không quên." Lý bá cũng từ ái cười giải thích.

"Tổ phụ không nói gì nữa sao?" Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả, là ý gì? Cùng bạch ngọc bài lại có quan hệ gì?

"Để đô tây giao, Tây Vân tự trụ trì." Lý bá cúi thấp đầu xuống, thì thào một câu, tựa hồ là nói mớ, Ôn Nhu xè gần một phần, muốn xác nhận lại lần nữa lời hắn nói, vẫn, "Lý bá, người đang nói cái gì?"

Nhưng mà trong mắt Lý bá nổi lên vẻ ngại thẹn, Ôn Nhu kêu một tiếng, Lý bá mới chậm rãi ngừng đầu, khi nhìn đến Ôn Nhu, gương mặt kinh hi.

"A? Tiểu thư? Người đã tới, người tới khi nào? Sao nói cho lão nô biết trước một tiếng, lão nô háo hức chờ đón người!" Lý bá nhìn Ôn Nhu, gương mặt hồ đồ, gương mặt kích động, hình như đem lời mới vừa nói quên sạch hết.

Ôn Nhu chỉ là mỉm cười, nói chỉ là đến xem Lý bá thế nào thôi, không có việc gì, rồi rảnh cùng Lý bá nói, liền gọi Tiểu Diêu tiến đến hầu hạ Lý bá, mình thì đi ra khỏi gian nhà.

Lý bá tự biết bản thân càng ngày càng không nhớ được nhiều chuyện, tự biết đầu óc của bản thân xuất hiện hỗn loạn, nếu không thừa dịp lúc còn minh mẫn nói rõ ràng, hẳn sợ hẳn sẽ quên hết tất cả mọi chuyện.

Tiểu Diêu thay Lý bá đổi xong thuốc, lại cho Lý bá ăn vài thứ, dụ dỗ hắn ngủ, mới lui ra ngoài.

"Người tên là Tiểu Diêu?" Ôn Nhu nhìn Tiểu Diêu vẫn cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

"Hồi phu nhân, nô tỳ gọi là Tiểu Diêu."

"Mấy ngày nay Lý bá đều như thế này?"

"Hồi phu nhân, đúng vậy, lão bá tựa như tiểu hài tử vậy, nói một chút, lại quên, bình thường đến nô tỳ cũng không thể nhớ được, mỗi ngày đều hỏi tên của nô tỳ rất nhiều lần, chỉ là đêm qua lão bá đột nhiên tỉnh lại, trong mắt rất dọa người không giống ngày thường, rất là rõ ràng, còn nô tỳ đi báo cho Duẫn nhi tỳ tỳ biết, mời phu nhân tới." Tiểu Diêu cẩn thận trả lời.

"Ân, chiều cổ tốt Lý bá." Ôn Nhu khẽ vuốt cằm.

"Hồi phu nhân, nô tỳ sẽ."

"Duẫn nhi, trở về." Ôn Nhu nắm chặt bạch ngọc bài trong tay, ly khai khỏi tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hạ chỉ phong phi

Editor: Luna Huang

Cám ơn Diệp Thiên Vãn, lâu lâu mới có người cmt làm ta xúc động chết mất T_T

"A ——! Ôn Nhu! Tiệp nhân! Đi tìm chết! Đi tìm chết! Bỏ công tử nguyên rủa người không chết được từ tế!" Trong nỗi giận, Ôn Tâm đem tất cả đồ trong Hoán Tâm viện đều đập hết, đầy đất một đống hỗn độn, như cũ tức giận đến không thể phát tiết, duỗi tay liền thị nữ một bên, rồi đẩy ngã ra đất, sau đó chỉ vào thị nữ khắp phòng giận dữ hét: "Người! Các người! Đều quý xuống cho bọn công tử! Trước khi bọn công tử cho phép không được đứng lên!"

Nhìn mảnh vụn đầy đất, đám thị nữ giận mà không dám nói gì, thậm chí lời cầu xin tha thứ cũng không dám nói ra khỏi miệng, bởi vì các nàng chỉ cần vào lúc này dám nói nhiều một câu, sẽ không chỉ quý đơn giản như vậy, cần môi dưới, quý xuống không dám phát ra tiếng động, đau đến tận xương cũng

không dám kêu lên một tiếng, tiếng kêu đến mép cũng chỉ biết nuốt xuống.

Nhị tiểu thư chính là dụng tâm rắn rết! Khi nào có thể so được với đại tiểu thư! Vào không được Thanh vương phủ chính là báo ứng! Nếu không phải nhị tiểu thư đoạt Thanh Vương gia của đại tiểu thư! Đại tiểu thư lại sao mỗi ngày nước mắt ròng ròng! Lại làm sao phát sinh ra chuyện cùng người bỏ trốn!

Những thị nữ này lúc trước đều đã từng hầu hạ qua Ôn Nhu, sau khi Ôn Nhu gả ra ngoài, mặc dù Ôn Tâm tiến vào viện này, một thị nữ cũng không có thay đổi, chỉ là đập chết hai thị nữ thiếp thân của Ôn Nhu, mà sỡ dĩ nàng làm như vậy, một là muốn đem đồ đã từng thuộc về Ôn Nhu hoàn toàn thay thành thuộc về mình, còn muốn cho những người này biết, nàng mới là chủ tử của viện này!

Cũng chính vì vậy, mỗi khi nàng không thuận tâm, nàng sẽ mang tất cả thị nữ trong viện này ra dẫn vật một phen, để hóa giải mối hận trong lòng!

Không biết ai không nhìn được phát ra một âm thanh hô hấp nhẹ nhàng, khiến cho con thịnh nộ của Ôn Tâm vốn là mãnh liệt này còn thêm một cây đốt nữa, phần nộ quát: "Ai? Nha đầu chết tiệt nào chán sống dám lên tiếng?"

Không người nào dám lên tiếng trả lời, chỉ cần rằng nhìn đầu cúi đầu.

"Đều điếc rồi phải không? Không đem bốn công tử để vào mắt sao?" Ôn Tâm rống giận, hoàn toàn không có để ý đến hình tượng của mình, đi tới phía sau một thị nữ, đẩy mạnh nàng một cái, thị nữ đưa hai tay chống lên trên mặt đất, chỉ thấy mãnh võ đầy đất chỉ dùng đầu gối chống đỡ, thu hồi hai tay.

Nhưng mà tay nàng còn chưa thu hồi, Ôn Tâm liền cầm hai tay của nàng lên hung hăng ấn xuống đất, "Thế nào? Còn muốn phản kháng bốn công tử sao? Cũng không nhìn một cái xem mình là cái vật gì?"

Dứt lời, mặt âm độc dùng chân dẫm lên mu bàn tay của thị nữ, thị nữ tê tâm liệt phế trong tiếng kêu đau rồi ngất đi.

"Đồ bẩn! lòi ra cho bốn công tử!" Ôn Tâm giờ tay lên hung hăng tát cho một cái lên mặt của thị nữ, những thứ này đã từng hầu hạ Ôn Nhu đều là cái vật!

Ôn Nhu! Cư nhiên để tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia ngồi trên vị Thanh vương phi! Hơn nữa lại còn ngăn cản nàng tiến nhập Thanh vương phủ! Tiệt nhân! Tiệt nhân!

"Tâm nhi!" Triệu Yên Nhi vừa đến Hoán Tâm viện, nhìn thấy Ôn Tâm giận dữ, vừa giống như Ôn Tâm phần nộ bất khả ức chế, càng yêu thương bảo bối tâm can này của nàng, "Tâm nhi, đừng làm rộn, nương biết người ủy khuất..."

"Nương ——" Ôn Tâm nhìn thấy Triệu Yên Nhi, đáng về bề bề kiêu ngạo nhất thời không có, đổi lại một tư thái tiểu nữ ủy khuất cực kỳ, nước mắt tức khắc chảy ra, nhào tới trong lòng Triệu Yên Nhi, "Nương, tâm của Tâm nhi rất đau, rất đau..."

Đau đến hận không thể sẽ ngay bây giờ đi xé chết con tiện nhân Ôn Nhu kia!

"Đám cái vật các người, còn không mau cút xuống đi!" Triệu Yên Nhi ôm Ôn Tâm, hướng thị nữ đầy đất mắng.

Đám thị nữ lên tiếng trả lời, dất diu nhau đứng dậy, dất diu nhau đi ra ngoài, người người nét mặt đều là hận đến cực hạn, chờ xem! Đây đối với mẫu nữ ác độc! Sớm muộn sẽ có báo ứng! Sớm muộn!

"Tâm nhi, nương làm sao không thương tâm không hận?" Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ lưng của Ôn Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng đặc ý chờ thánh chỉ tứ hôn Tâm nhi cùng Thanh vương, ai biết đoạt được thánh chỉ cho tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia leo lên Thanh vương phi vị! Hay là Vương Thượng tự mình chỉ hôn! Ngay cả Thanh vương chủ trương nói muốn Tâm nhi nạp vì trắc đều bị con tiện nhân Ôn Nhu kia làm khó dễ! Hôm nay Tâm nhi, không gả được vào Thanh vương phủ, còn có ai dám thứ?

Tiện nhân Ôn Nhu này đầu tiên là hủy đi mặt của nàng, hiện tại cứ cho là không cần mang băng gạc thì cũng sẽ thấy được vết sẹo đáng sợ kia, dung mạo của nàng bị hủy! Hôm nay lại tới Tâm nhi bị hủy, hơn nữa không chỉ là hủy đi hạnh phúc của Tâm nhi, càng là nói đến địa vị ngày sau của nàng cùng Tâm nhi, hủy đi hiệp nghị của nàng và thái hậu lập ra! Nàng hôm nay đã không còn dung mạo, chỉ có quyền mới có thể làm cho nàng có vinh hoa phú quý cùng cảm y ngọc bất tận!

Hôm nay Ôn Nhu làm hỏng, làm sao có thể bảo nàng không hận cho được?

"Nương, chúng ta hôm nay phải làm sao? Cứ như vậy con tiện nhân Ôn Nhu kia thực hiện được! Cứ như vậy để tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia đoạt đi đồ thuộc về ta!" Ôn Tâm chăm chú nhéo ống tay áo của Triệu Yên Nhi, ở trong mắt nàng, mặc kệ chuyện gì, mẫu thân của nàng đều có thể vì nàng giải quyết, tựa như lúc trước vì nàng đoạt vị Trần Quốc công tử một dạng, hôm nay, mẫu thân của nàng khẳng định cũng có biện pháp đối phó với những tiện nhân kia!

"Thanh Vương gia chỉ có thể là của Tâm nhi! Thanh vương phi vị cũng chỉ có thể là của Tâm nhi! Làm sao có thể để cho Ôn Nhan thứ nữ kia ngồi!"

"Nương làm sao sẽ để cho người khác đoạt đi đồ của Tâm nhi của nương." Triệu Yên Nhi nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen của Ôn Tâm, trong mắt lộ vẻ thâm độc.

"Thế nhưng, đó là Vương Thượng tự mình hạ chỉ, nương người cùng cha nếu là không đáp ứng, chẳng phải là kháng chỉ sao?" Ánh mắt Ôn Tâm tha thiết nhìn Triệu Yên Nhi, nhưng mà trong mắt có chút lo lắng.

"Vương Thượng hạ chỉ, thế nhưng hôn kỳ là ở bốn ngày sau, nếu là đến lúc đó Ôn Nhan thành một người chết, cái thánh chỉ này, còn dùng được sao?" Triệu Yên Nhi hơi nheo đôi mắt lại, nàng làm sao sẽ để cho các nàng đạt được ý nguyện!

"Nương, ý của người nói là ——" Ôn Tâm hít một hơi khí lạnh, trong mắt có chút kinh hoàng.

"Một người chết, cái gì cũng không làm được." Triệu Yên Nhi yêu thương cầm tay của Ôn Tâm, "Nương thế nào cam lòng để cho Tâm nhi của nương chịu ủy khuất, yên tâm, nương sẽ vì người dọn sạch cản trở."

"Tâm nhi nghe nương!" Ôn Tâm cười vui vẻ, lại lần nữa áp sát trong lòng Triệu Yên Nhi, nàng chỉ biết nương có biện pháp! "Thế nhưng, nương người nói, Thanh Vương gia biết chuyện lúc trước chúng ta tính toán Ôn Nhu sao?" Nếu như lúc trước Thanh Vương gia gặp qua Ôn Nhu, còn có thể yêu nàng sao?

"Nếu là Thanh Vương gia biết, thì như thế nào sẽ giúp người đoạt lấy Trấn Quốc công tử vị?" Nếu không phải các nàng gây trở ngại, Ôn Nhu cùng Tâm nhi, Thanh Vương gia nhất định là muốn chọn Ôn Nhu! Dù sao nàng tính từng biết Thanh Vương gia càng yêu hơn chính là địa vị của Trấn Quốc Công phủ hơn, về phần hấn thú ai không quan trọng, có thể hết lần này tới lần khác Tâm nhi chính là yêu Thanh Vương gia, nàng cũng chỉ có thể nắm phương diện này của Thanh Vương gia mà hạ thủ.

"Yên tâm, vị trí Thanh vương phi nhất định là của người." Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ mu bàn tay của Ôn Tâm, Tâm nhi chính là bảo bối của nàng, nàng đem toàn bộ của nàng đều đặt hết lên người nàng (OT), ắt phải thắng!

Một chỗ khác của Trấn Quốc Công phủ.

Từ di nương Ngô Vũ Sơ hai tay dâng thánh chỉ, mở to hai mắt, hai tay run run, đến nay nàng cũng chưa tin được nữ nhi của nàng sắp làm Thanh vương phi rồi!

"Nương, đừng xem nữa, thánh chỉ là thật." Ôn Nhan ngồi ở đối diện Ngô Vũ Sơ, từ khi thánh chỉ mang đến đây nàng xem đã mấy canh giờ, Ngô Vũ Sơ chỉ là lẳng lặng nhìn thánh chỉ, hỏi tới hỏi lui một câu "Đây là thật?", Ôn Nhan có chút dờ khóc dờ cười.

"Nhan nhi, cùng nương nói một chút, người không phải Bạch vương phủ nhìn Ôn Nhu sao? Sao đột nhiên được Vương Thượng phong làm Thanh vương phi rồi?" Ngô Vũ Sơ rốt cục tin sự thật này, nhìn Ôn Nhan nghi ngờ hỏi, "Hơn nữa, Thanh vương vốn là vị trí của Ôn Tâm, Vương Thượng phong người vì Thanh vương phi, mẫu nữ Ôn Tâm sẽ cam tâm sao?"

"Nương, vậy người liền cam tâm cả đời đều phải đứng phía sau người khác sao?" Ôn Nhan chống lại mâu thuẫn từ sợ hãi của Ngô Vũ Sơ, đem lời nói từ đáy lòng nói ra, ánh mắt kiên định, "Đã có cơ hội, nữ nhi cũng muốn đem mẫu nữ Triệu Yên Nhi dẫm nát dưới chân!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bắt tay ứng đối

Editor: Luna Huang

"Nói nhỏ chút!" Ngô Vũ Sơ vội vàng che miệng của Ôn Nhan, cảnh giác bốn phía mới thở phào nhẹ nhõm, thu tay lại, vận mi lo âu tả oán nói, "Nhan nhi, vì sao lại như thay đổi rồi? Phải biết rằng trong phủ này nơi nào cũng là người của Triệu Yên Nhi, mẫu nữ chúng ta không thoát khỏi cái chết?"

"Nương, không phải nữ nhi thay đổi, là nữ nhi nghĩ thông suốt." Ôn Nhan nhìn Ngô Vũ Sơ, chậm rãi nói, "Nương người vẫn cẩn thận phụng dưỡng Triệu Yên Nhi người không cảm thấy không cam lòng sao? Đồng dạng là di nương, đồng dạng là thứ nữ, dựa vào cái gì các nàng là có thể cao hơn chúng ta một bậc? Dựa vào cái gì mẫu nữ chúng ta phải chịu áp chế của các nàng, chỗ nào cũng phải nghe theo mẫu nữ các nàng?"

"Khắp nơi đều bị các nàng quản chế, chúng ta chiếm được cái gì? Trong mắt các nàng, chúng ta cùng những hạ nhân kia có cái gì bất đồng? Lễ nào nương người sẽ không có nghĩ tới muốn vì mình tranh một hơi thở sao? Lễ nào nương người cho là phải đứng phía sau các nàng, các nàng sẽ cho người ngày lành qua sao?"

"Vậy thì, chẳng chúng ta đánh một trận, cùng với sống tạm bợ, không bằng thả ra lá gan làm chuyện mình muốn." So với sợ hãi rụt rè cả đời bị người quản thúc nhìn sắc mặt người người khác thì còn tốt hơn.

Ngô Vũ Sơ không thể tin nhìn Ôn Nhan, phảng phất đang nhìn người xa lạ một dạng, "Nhan nhi, người đến tột cùng là thế nào?"

"Nương, không nói gạt người, Vương Thượng sở dĩ hạ chỉ phong nữ nhi vì Thanh vương phi, toàn bộ là bởi vì Ôn Nhu giúp đỡ." Tuy rằng, nàng là đem nàng xem là công cụ trả thù đẩy ra ngoài, thế nhưng nàng cũng cam tâm tình nguyện tiếp thu, bởi vì, so với thân phận của nàng ở Trấn Quốc Công phủ thì tốt hơn nhiều.

"Ôn Nhu?" Ngô Vũ Sơ lại lần nữa kinh ngạc, "Ôn Nhu tại sao lại giúp người? Nàng không phải là cùng Ôn Tâm luôn luôn tốt sao?"

"Nương, cũng chỉ có người cho là như vậy thôi." Nếu là tốt thật, Ôn Tâm sẽ đoạt nam nhân của nàng, nếu là tốt, Ôn Tâm sẽ không Thanh vương đem nàng giao cho Bạch vương? Xem ra toàn bộ Trần Quốc Công phủ, chỉ có nương này của nàng không nhận thức rõ mọi chuyện, cũng mới bị Triệu Yên Nhi coi thường.

"Nhan nhi, người rốt cuộc muốn nói điều gì?" Ngô Vũ Sơ luôn cảm thấy trong lời nói của Ôn Nhan, nữ nhi này của nàng, nàng càng cảm thấy xa lạ.

"Nương, người ngẫm lại, nữ nhi phải gả vào Thanh vương phủ, Ôn Tâm sẽ cam tâm sao? Triệu Yên Nhi sẽ cam tâm sao? Các nàng tất sẽ cản trở, chúng ta phải có ứng đối mới tốt, chuyện bị cho là cái thớt, ta làm thịt cá, từ hôm nay trở đi, sẽ không làm tiếp!" Nàng muốn tranh, nàng không nên để mặc cho người xấu xé!

"Nhan nhi, chúng ta đấu thắng Triệu Yên Nhi các nàng sao?" Luôn luôn luôn luôn không có gì can đảm, nghe được nữ nhi nói muốn cùng Triệu Yên Nhi vi địch, tất nhiên là sợ đến mất mặt rồi.

Ôn Nhan không nói gì, đôi mắt sụp xuống, các nàng đấu thắng Triệu Yên Nhi sao?

"Tam di nương, tam tiểu thư, Thanh nhi tỷ tỷ đến đây." Hai người đang khi nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng của thị nữ truyền lời vào.

"Có chuyện gì sao?" Thanh nhi? Thị nữ thiếp thân của Triệu Yên Nhi, nàng tới làm gì?

"Nói là phu nhân thỉnh tam tiểu thư đến tiền sảnh xem một chút."

Triệu Yên Nhi muốn gặp nàng? Chỉ là muốn gặp nàng mà thôi?

Bạch vương phủ Yên Thủy các.

Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả.

Ôn Nhu đem những lời này viết trên giấy, đem khối có khắc chữ "Lãnh" kia đặt bên cạnh. Vì vậy tính toán cả buổi chiều nàng cũng chỉ quanh quẩn mấy chữ này thôi, lời này của tổ phụ, đến tốt cùng muốn nói với nàng cái gì? Khối bạch ngọc bài này, cùng những lời này có quan hệ gì?

Còn có, để đồ tây giao, Tây Văn tự trụ trì, ba người này lại có quan hệ thế nào?"

(Luna: nhìn qua nhìn lại thấy có hai người không hiểu sao tác giả ghi ba người @@ có lẽ ta ngu ngốc nhìn không ra)

Sửa lại một buổi chiều, như trước nghĩ không ra bất luận cái mạnh mẽ gì, Ôn Nhu dứt khoát không muốn nghĩ nữa, có thể muốn gặp được Tây Văn tự, nhìn thấy trụ trì, mới có thể biết được nguyên do.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu chợt thấy mệt mỏi, một ngày một đêm không ngủ, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Giữa lúc nàng ngủ, Duẫn nhi đến đây bẩm báo, nói là Ôn Nhan cầu kiến, Ôn Nhu khẽ cười, xem ra Ôn Nhan này không ngu, còn có giá trị sử dụng.

"Để đám thị nữ tất cả lui ra, thỉnh tam cô nương tiến đến." Hy vọng Ôn Nhan nói ra có thể hợp khẩu vị của nàng, cũng không uổng nàng giúp không công nàng.

Ôn Nhu thấy Ôn Nhan ăn mặc một thân thị nữ trang, cũng không thấy quái lạ. chỉ dịu dàng tiếu ý, thân thiện nói: "Tam muội muội sắp làm tân nương rồi, nên ở Trần Quốc Công phủ chờ chuẩn bị làm Thanh vương phi mới đúng, sao lại tùy ý đi lung tung như vậy, nếu để cho người nhìn thấy chẳng phải thuyết tam đạo tứ sao?"

Còn không thoại âm của Ôn Nhu rơi xuống, Ôn Nhan liền trước mặt Ôn Nhu quỳ xuống, cúi đầu xuống, nhận sai nói: "Muội muội biết sai rồi, cầu đại tỷ tỷ trách phạt."

Hảo, đối phương không giả bộ, nàng cần gì phải giả bộ, Ôn Nhu lập tức thu liễm dáng tươi cười, cũng không gọi Ôn Nhan đứng dậy, liền ngồi vào ghế thái sư trước mặt Ôn Nhan, lạnh lùng nói: "Nga? Tam muội muội phạm vào tội gì, tỷ tỷ cũng không biết, không bằng tam muội muội hảo hảo cùng tỷ tỷ nói một câu, cũng tốt để cho tỷ tỷ biết tam muội muội sai ở nơi nào, là nên phạt, hai là không nên phạt."

"Muội muội không nên nỗ lực muốn tiếp cận Bạch vương gia, không nên có lòng hãm hại đại tỷ tỷ, cùng Âm phu nhân nội ứng ngoại hợp, muốn đem vị trí Bạch vương phi của tỷ tỷ ép xuống." Ôn Nhan biết, Ôn Nhu hôm nay không phải Ôn Nhu lúc trước, nếu muốn Ôn Nhu giúp nàng, phải tự mình nỗ lực một chút.

"Tam muội muội trái lại thành thực." Ôn Nhu mỉm cười, tốt, là một người có đầu óc, "Chỉ là tam muội muội như vậy, trái lại đem màn kịch thấy gió bẻ tay lái này diễn rất tốt."

"Muội muội cũng không phải là thấy gió bẻ tay lái, mà là hiểu đạo lý chim tốt chọn cành, đại tỷ tỷ nếu là ghi hận muội muội, muội muội cam nguyện chịu bất cứ trách phạt gì của đại tỷ tỷ."

"Giới cho một câu chim tốt chọn cành." Ôn Nhu tán thưởng một tiếng, vẫn không có vẫn không có Ôn Nhan đứng dậy, chỉ là lạnh mắt nhìn nàng, "Chỉ là

tam muội muội liền đoán được tỷ tỷ sẽ giúp người sao?"

Người đã từng cân nặng một ngưng, hôm nay thuận theo, giữ lại sau này có chắc sẽ không quay ngược cân nặng thêm ngưng nữa sao? Nàng muốn là, nàng hoàn toàn phục.

"Đại tỷ tỷ, muội muội biết sai rồi, muội muội chỉ là muốn chỉ là muốn làm một người, mà không phải đến sức sinh cũng không bằng." Trong mắt mẫu nữ Triệu Yên Nhi, nàng không phải người, có lẽ đến sức sinh cũng không bằng.

"Thế nhưng tam muội muội có thể nghĩ xong, tuy rằng người ngồi trên Thanh vương phi vị, thế nhưng cũng có thể Thanh vương sẽ không yêu người, nếu là tam muội muội là muốn Thanh Vương gia yêu, tam muội muội vẫn là lựa chọn người khác mới tốt." Cứ cho là nàng vào Thanh vương phủ, Thanh vương cũng tuyệt đối sẽ không liếc nhìn nàng một cái, càng nói gì đến chuyện được hân yêu.

"Đại tỷ tỷ, nếu là yêu giống mẫu thân của muội muội như vậy, muội muội tình nguyện không cần." Từ nhỏ nàng chỉ biết, tình yêu trong nhà cao cửa rộng, dung nhan già cũng sẽ tiêu thất, muốn, không bằng không muốn.

"Trái lại không nhìn ra tam muội muội có dã tâm như vậy." Không có nhân dục, tất có quyền dục, Ôn Nhan trái lại biết quyền, so với tin cậy tình yêu của nam nhân còn đáng giá hơn trăm ngàn lần.

"Muội muội sẽ trung thành với đại tỷ tỷ." Ôn Nhan biết, Ôn Nhu chậm chạp không muốn đáp ứng giúp nàng, không tin nhiệm nàng.

"Vậy tam muội muội phải như thế nào để tỷ tỷ tin tưởng lòng trung thành của người?" Nàng chưa bao giờ đánh khi cây trượng không nắm chặt trong tay, huống chi tại thế giới có bất kỳ có bất kỳ trợ giúp nào.

"Thỉnh đại tỷ tỷ cho muội muội một cây chùy thủ." Ôn Nhan ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết, muốn có được, nhất định phải bỏ ra! ** bắt tay vào làm ứng đối **

Ôn Nhu cũng không hỏi Ôn Nhan dùng chùy thủ làm gì, chỉ đi tới trước giường, nhắc gối đầu lên, cảm lấy chùy thủ màu đồng cổ bên dưới gối, đây là ngày ấy xuống phố, nhìn thấy liền mua, không nghĩ tới hôm nay có chỗ sử dụng rồi.

Ôn Nhu đem chùy thủ giao cho Ôn Nhan, thời gian Ôn Nhan tiếp nhận chùy thủ hai tay có chút run rẩy, cuối cùng cũng ổn định, cảm chùy thủ, đem chùy thủ rút ra, đứng lên đi tới trước bàn đọc sách của Ôn Nhu, đem năm ngón tay bên trái mở ra, áp lên trên bàn đọc sách, sau đó đem đặt vào khe giữa ngón áp út cùng ngón út.

Ôn Nhan cắn cắn thật chặt môi dưới, nhắm mắt lại, chùy thủ tại bàn tay nhỏ bé của nàng hung hăng cắt xuống!

Ôn Nhu không có chút kinh ngạc nào, chỉ là nhìn mặt của Ôn Nhan trong nháy mắt trắng bệch, thản nhiên nói: "Tam muội muội tội gì phải làm vậy, để tỷ tỷ ngày sau còn thế nào nghe được tranh âm vang vọng đến ba ngày?"

"Chỉ cần, chỉ cần, đại tỷ tỷ có thể tin tưởng muội muội..." Trên trán của Ôn Nhan xuất ra mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu, nói chuyện cũng run, nguyên bản đôi môi hồng nhuận lúc này trắng bệch dọa người, một tiếng cũng không có kêu la, chỉ là lời còn chưa nói hết, liền cũng không nhận được nữa toàn tâm đau nhức, ngắt đi.

Ôn Nhu nhìn Ôn Nhan ngã xuống đất, lập tức để Duẫn nhi tiến đến vì nàng vì nàng bôi thuốc băng bó kỹ vết thương, lại để cho Duẫn nhi đi bụng tới bát súp để Ôn Nhan uống vào. Nửa canh giờ sáo qua, Ôn Nhan chậm rãi chuyển tỉnh, ngón tay cũng đau đớn, phát hiện mình nằm ở trên giường của Ôn Nhu, ngón út cũng được băng bó, biết Ôn Nhu tin bản thân, vội vã xuống giường, quay sang Ôn Nhu quỳ xuống, thành khẩn nói: "Muội muội tạ qua đại tỷ tỷ."

"Đứng lên đi." Xem ra Ôn Nhan đúng là vẫn còn dùng được.

Ôn Nhan không có lập tức đứng dậy, hướng Ôn Nhu trọng trọng dập đầu một cái, mới đứng lên.

"Đã như vậy, tam muội muội có chuyện liền nói rõ, không cần quanh co lòng vòng." Ôn Nhu đưa tay chỉ vào cái ghế bên cạnh ý bảo Ôn Nhan ngồi xuống, "Nếu tỷ tỷ bằng lòng giúp tam muội muội leo lên Thanh vương phi vị, tự nhiên liền không có gì không thể giúp."

"Muội muội biết mình ngồi trên Thanh vương phi vị, Triệu di nương tất sẽ không bỏ qua ý đồ, lại không biết Triệu di nương hành động như thế nào, nên ứng đối như thế nào, đặc biệt đến thỉnh giáo đại tỷ tỷ." Ôn Nhan cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp khai môn kiến sơn địa nói rằng, "Hôm nay Triệu di nương thỉnh muội muội đến, nói là hai ngày sau muốn đưa muội muội đến tây giao Tây Vân tự cầu phúc, nói là để Bồ Tát hảo hảo phù hộ muội muội."

"Vậy tam muội muội cho rằng Triệu di nương là có ý gì?" Khá lắm Triệu Yên Nhi, quả thật là dụng tâm ác độc.

"Thứ cho muội muội ngu dốt, đoán không được." Cho nên nàng mới đến tìm giúp đỡ.

"Tam muội muội cho rằng, muốn cải hoàng mệnh, phải làm thế nào để hủy đi hôn sự tốt của tam muội muội sao?" Ôn Nhu cũng không nói ra, chỉ là bình tĩnh nhìn Ôn Nhan, "Tam muội muội có từng nghe qua người chết cũng có thể lên hi đường chưa?"

Bỗng nhiên sắc mặt của Ôn Nhan trắng bệch nhìn Ôn Nhu, bởi không thể tin được mà âm thanh có chút run rẩy, "Đại tỷ tỷ ý tứ là..." Giết người diệt khẩu?

"Tam muội muội thông tuệ, tỷ tỷ không cần vạch trần." Xem ra, trái lại nàng không có nhìn lầm người, không nghĩ tới còn có thể cho mình sử dụng được, "Phải biết rằng nhị muội muội là tâm can của Triệu di nương, mà vốn là nhị muội muội có ý định là Thanh vương phi, không muốn bị tam muội muội đoạt đi, tam muội muội cảm thấy, Triệu di nương sẽ từ bỏ ý đồ sao? Ước người đi thượng hương cầu phúc, phù hợp với tác phong của Triệu di nương sao?"

"Đại tỷ tỷ nói đúng, muội muội phải làm sao cho phải? Triệu di nương nhân thủ đông đảo, muội muội có thể trốn được sao?" Ôn Nhan rất là lo lắng.

"Phải chịu chế trụ của người khác, không bằng tiên phát chế nhân." Triệu Yên Nhi, người cho là người nghĩ, liền nhất định có thể làm được sao?

"Đại tỷ tỷ muốn làm như thế nào, muội muội tất cả đều nghe theo." Ôn Nhan đứng lên.

"Sau khi tam muội muội trở về, nghĩ cách cùng Triệu di nương nói, hai ngày sau ta theo các người đến Tây Vân tự." Đôi mắt Ôn Nhu bình tĩnh không nhanh không chậm nói, "Chỗ của Triệu di nương người cũng lưu tâm chút, có động tĩnh gì lập tức báo cho ta biết."

"Muội muội minh bạch."

"Trở về đi, chớ bất kỳ người nào biết hôm nay người đã tới Bạch vương phủ."

"Vâng."

Triệu Yên Nhi, chính người tạo ra cơ hội tốt như vậy, liền chớ có trách ta phản lại sử dụng cho mình.

Ôn Nhan đi rồi, Ôn Nhu nghỉ ngơi một canh giờ, giờ lên đèn tĩnh lại, Duẫn nhi khuyên nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, nàng chỉ nói không cần, ngủ tiếp ngày mai liền chờ người khác tâm da thực cốt.

Duẫn nhi lập tức đi dọn bữa tối, Ôn Nhu dùng xong, Duẫn nhi mang tới áo khoác, khoác áo khoác, để Duẫn nhi mang theo phong đăng, hai người đến viện của Du phu nhân.

Ôn Nhu đến Tĩnh Du các, nhìn thấy Túc Dạ đang ở bên ngoài viện, Ôn Nhu không khỏi cười ở đáy lòng, thực sự là có gan tới có gan tới trước cửa, lại không có gan bước vào, không khỏi lên tiếng gọi hắn.

Không thể tưởng, ngọn đèn mờ nhạt, Ôn Nhu dĩ nhiên Túc Dạ luôn luôn chỉ có một biểu tình giờ lại hiện lên nét mặt có một tia quẫn bách, một tia phi sắc, còn không chờ nàng mở miệng nói cái gì, Túc Dạ liền vội cáo lui.

Ôn Nhu lại lần nữa cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ nam nhân đều trong Bạch vương phủ nam nhân đều dễ dàng Ôn Nhu như vậy? Thực sự là cùng bầu không khí của Bạch vương phủ cực kỳ không tương xứng.

Tựa hồ loáng thoáng nghe được chuông thanh trên người Du phu nhân lọt vào tai, Ôn Nhu hàm chứa tiểu ý cười khê thỉnh của Du phu nhân, chỉ thấy Du phu nhân đang ở thỉnh tử khỏi vũ, thảo nào Túc Dạ ở bên ngoài nghe được liền xuất thần như vậy.

"Tỷ tỷ đến đây làm sao không thị nữ thông truyền một tiếng?" Đột nhiên nhìn thấy Ôn Nhu, Du phu nhân lập tức ngừng vũ bộ, cười tiến lên đón Ôn Nhu, sau đó bảo thị nữ lui xuống pha trà.

"Xem muội muội nhảy nhập thần, không muốn quấy rầy muội muội, mới đặc biệt không thị nữ thông truyền, thế nào, tỷ tỷ không có quấy rồi muội muội?"

"Tỷ tỷ đầu nói, tỷ tỷ đến thăm người muội muội này, muội muội cao hứng còn không kịp, thế nào gọi là quấy rồi." Du phu nhân một bước lách vòng eo một cái, có thể nói là ý nhị mười phần, phối với hoàn bội đỉnh đường, chỉ là cảnh đẹp ý vui êm tai dễ nghe.

Đội thị nữ bưng trà nóng lên, Du phu nhân liền cho lui hết đám thị nữ trong thỉnh, sau đó mới hướng Ôn Nhu hỏi: "Không biết tỷ tỷ ban đêm đến đây, tìm muội muội có việc gì?"

"Gần đây chỗ của Mẫn phu nhân có động tĩnh gì?"

"Từ lần trước tỷ tỷ trừng trị Âm phu nhân, chỗ của Mẫn phu nhân rất là an tĩnh, chỉ là sáng nay lúc nghe được tin tức Vương Thượng tứ hôn cho Thanh Vương gia, đem thị nữ trong phòng đánh cho một trận." Du phu nhân suy nghĩ một chút, rồi nói, "Còn có buổi trưa, thị nữ thiếp thân của Mẫn phu nhân tiểu Ny lặng lẽ từ cửa bên đi ra, xem bộ dáng kia, sợ là không muốn để cho người khác biết."

"Thị nữ đó là đi nơi nào?"

"Đi Thanh vương phủ, từ cửa nhỏ đi vào, thời gian nửa nén hương, sau khi tiểu Ny trở về, Mẫn phu nhân mặt mày rạng rỡ." Mẫn phu nhân, muốn chơi gì vậy?

"Làm phiền muội muội, còn muội muội giúp tỷ tỷ để ý một chút."

"Tỷ tỷ có thể là chuẩn bị phải làm những gì? Có thể để cho Thiên Du biết được, cũng tốt để Thiên Du trợ giúp một tay."

"Muội muội, có một số việc vẫn là biết ít mới tốt, tỷ tỷ không muốn người cũng bị kéo vào đám người xấu này." Dù sao nàng là nhìn ra Du phu nhân còn

là một chủ tử tâm tư tinh thuần, không dơ bẩn, trái lại nàng cảm thấy đáng tiếc.

Về phần Vương Như Mẫn, ngược lại nàng cũng là muốn đi một chút, lúc nên dừng đến nàng rồi.

Chỗ Mẫn phu nhân.

Tiểu Ny đang đắm vai bóp lưng cho Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn nằm ở trên quý phi thấp, một tay nắm một cây ngọc trầm bích điệp xuất thần, khoe miệng hàm chứa nụ cười ngượng, đặt tay lên trên bụng nhỏ.

"Phu nhân, hôm nay từ lúc nô tỳ đem ngọc trầm này mang về, người cứ nhìn ngọc trầm này xuất thần cười khúc khích, đây đã là một ngày rồi." Tiểu Ny một bên vì Vương Như Mẫn nhẹ nhàng đám vai, một bên trêu ghẹo nói, nàng là thị nữ Vương Như Mẫn mang từ nhà mẹ đẻ đến, từ nhỏ liền hầu hạ Vương Như Mẫn, trước mặt Vương Như Mẫn tất nhiên là dám nói, "Nô tỳ cũng không nhìn ra ngọc trầm này có gì đặc biệt, lẽ nào vương gia có mang lời nói đặt vào trong ngọc trầm sao?"

Đề ngửa có người nghe thấy, tiểu Ny giảm thấp âm lượng xuống, còn cố ý đem từ "Thanh" ném đi.

"Tiểu đề tử, người biết cái gì, ngọc trầm này đối với ta, có thể có thêm một ý nghĩa không đồng dạng vậy." Vương Như Mẫn không có trách cứ miệng lưỡi của tiểu Ny, ngược lại thì cười đến càng thêm e thẹn.

"Oh ——" Tiểu Ny giống bưng bình đại ngộ gật đầu, cười nói, "Nô tỳ đã biết, phu nhân cùng vương gia đây gọi là thần giao cách cảm, nô tỳ là người ngoài nên xem không hiểu!"

"Người tiểu đề tử này, càng mở miệng càng miệng vô già lan, xem ra bốn phu nhân nếu là không hảo hảo quản giáo người, người còn không ngồi lên trên đầu của bốn phu nhân?" Vương Như Mẫn cười mắng, giả bộ nâng tay lên chút dạy dỗ tiểu Ny.

Đột nhiên sắc mặt của tiểu Ny cũng thay đổi, vội vả đỡ Vương Như Mẫn, âm lượng quan tâm nói: "Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ sau này không bao giờ nói bậy nữa, phu nhân người nghìn vạn lần không thể tức giận, làm tổn thương bụng sẽ không tốt."

Tiểu Ny nói như vậy, sắc mặt Vương Như Mẫn cười duyên chuyển hi rồi lại chuyển bi, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ của mình, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, mấy đêm phong lưu, đúng là khiến nàng ám kết châu hoàn thai, hi là bởi vì rốt cục nàng có được cốt nhục của người thương, bi chính là hiện nay nàng vẫn là phu nhân của Bạch vương, nếu để cho người biết được nghi ngờ nàng mang cốt nhục của hắn, sợ là nàng có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ chết, mà nàng làm sao có thể để cho cốt nhục còn chưa xuất thế đã chết? Cho nên nàng bắt đầu có hành động, không thể ngồi chờ chết!

"Tiểu Ny, hôm nay người nhìn thấy gia, thời gian nói với hắn việc này, hắn vui vẻ không?" Vương Như Mẫn vuốt ve bụng nhỏ của mình, cười đến từ ái, nàng sắp làm nẫu thân rồi, là cốt nhục của hắn, hắn khẳng định sẽ rất vui vẻ.

"Phu nhân, vương gia tự nhiên rất là vui vẻ, dù sao vương gia thương người như vậy." Tiểu Ny nào dám nói đến gương mặt từ đầu đến cuối của vương gia đều là màu đen, sợ là chủ tử nhà mình thương tâm, không dám nhiều lời thôi. "Nhưng nếu là Nhưng nếu là gia thực sự thương ta, lúc trước lại sao ta gả vào Bạch vương phủ, hôm nay lại chậm chạp cứu ta đi ra ngoài." Nói đến chỗ này, trên mặt Vương Như Mẫn đau thương càng nhiều một phần, nàng thủy chung yêu người nam nhân kia, tin tưởng hắn sẽ đem nàng mang ra khỏi Bạch vương phủ, sau đó thú nàng, thế nhưng, ai ngờ đến ——!

Trong mắt của Vương Như Mẫn đau thương đột nhiên bắn ra thâm độc, dần dần nắm chặt tay lại, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lại tại sao lại thú Ôn gia lão tam thứ nữ kia làm chính phi! Hắn rõ ràng nói qua cho ta làm chính phi!"

"Phu nhân, người không nên tức giận, sẽ động thai khí, hôm nay người đã tức giận một trận lớn rồi." Tiểu Ny nhẹ vỗ về lưng của Vương Như Mẫn để nàng thuận khí, tiểu Ny nghĩ thầm, nếu không phải lúc trước nàng đề xuống chuyện Thanh Vương gia muốn thú Trần Quốc công tử, phu nhân chẳng phải là tức giận hơn sao? Nàng không muốn để cho phu nhân thương tâm hao tổn tinh thần mới không dám cùng nàng nói, thế nhưng hôm nay truyền đến tin tức đại hôn của Thanh Vương gia cùng Trần Quốc công tử, lại truyền tới Vương Thượng tứ hôn Thanh Vương gia cùng Ôn tam tiểu thư, mặc dù nàng muốn ngăn lại không cho phu nhân biết, cũng không thể ngăn được.

"Huống hồ, đây là Vương Thượng tứ hôn, vương gia không thể không theo, không tuân theo chính là kháng chỉ, phu nhân người hiểu không phải? Làm sao lại tức giận như vậy?" Tiểu Ny vẫn như cũ an ủi Vương Như Mẫn, "Hơn nữa, lòng của vương gia đều đặt trên người của người, nếu không phải trên thân người phu nhân, sao lại để nô tỳ mang trầm ngọc đem về cho phu nhân?"

Tiểu Ny nói đến trong thâm tâm của Vương Như Mẫn, chỉ thấy sắc mặt của nàng thoáng hòa hoãn, cầm trầm ngọc lên tỉ mỉ nhìn, cũng đúng, nếu hắn không thương nàng, sao lại đem cây trầm ngọc này cho nàng? Lúc trước hắn nói, đợi thời cơ thành thực, hắn liền thú nàng, lấy cây trầm ngọc này làm chứng, hôm nay hắn lấy cây trầm ngọc này, là thời cơ đã đến sao? Là muốn thú nàng sao?

Nghĩ như vậy, hai gò má của Vương Như Mẫn liền bắt đầu ửng đỏ.

"Gia nói muốn ta nghĩ biện pháp đem Ôn Nhu đuổi ra khỏi Bạch vương phủ?" Nếu định thần rồi, liền phải suy nghĩ thật kỹ chuyện gia muốn nàng làm.

"Đúng vậy, phu nhân, vương gia nói, nói Vương phi là một tai họa, hôm nay Vương Thượng tứ hôn cũng là do một tay Vương phi thúc đẩy, nếu không nhanh chóng loại trừ, sợ rằng ngày sau sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho vương gia cùng phu nhân."

"Nếu là tai họa, vì sao không cho ta trực tiếp giết chết nàng? Vì sao còn giữ lại mạng cho để cho nàng rời khỏi Bạch vương phủ?" Vương Như Mẫn không giải thích được, người chết, không phải rất tốt sao?

"Vương gia cũng không nói gì, nô tỳ không biết." Tiểu Ny dừng một chút, lại nói, "Vương gia còn nói, chỉ cần đem Vương phi đuổi ra Bạch vương phủ, vương gia liền có biện pháp đem Ôn tam tiểu thư đẩy ra khỏi chính phi vị, đến lúc đó, vương gia còn có biện pháp để phu nhân rời khỏi Bạch vương phủ, ngồi trên Thanh vương chính phi vị."

"Gia thật nói như vậy?" Vương Như Mẫn có chút không dám tin tưởng, chuyện nàng những nhẽo cứng rắn hần hai năm nay hần cũng không có đáp ứng, thế nào hôm nay để cho nàng đem Ôn Nhu đuổi ra khỏi Bạch vương phủ liền đáp ứng nàng?

"Vâng, vương gia nói là hôm nay phu nhân có thai, không thể kéo dài được nữa." Thế nhưng, tiểu Ny luôn cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, về phần kỳ quái ở nơi nào, nàng lại không nói ra được.

"Hào, ta đã biết." Chỉ cần có thể ở bên cạnh hần, có thể để cho cốt nhục của bọn họ xuất thế, mặc kệ bất cứ chuyện gì, nàng cũng nguyện ý làm.

"Phu nhân, nô tỳ vì người rót ly trà sâm an thần, ngày hôm nay người có lẽ là mệt rồi, không nghỉ ngơi một chút đối với thân thể không tốt đâu." Tiểu Ny nói xong, đỡ Vương Như Mẫn nằm xuống quý phi tháp, gọi thị nữ khác đến thêm chút than củi vào lò, liền đi ra ngoài, chỉ là nàng mới đi ra liền vòng trở lại.

"Tiểu Ny, làm sao vậy? Thế nào thần sắc khẩn trương?" Vương Như Mẫn nhìn thần sắc khẩn trương của tiểu Ny, không hiểu hỏi.

"Phu nhân, Vương phi đến đây."

"Cái gì?" Nàng tới làm cái gì? Có đúng hay không phát hiện cái gì? Ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, đôi mắt chìm, "Nàng là một mình đến?"

"Bên người nàng còn có thị nữ Dẫn nhi." Tiểu Ny cũng có chút lo lắng, "Phu nhân, Vương phi phát hiện ra cái gì?"

Tiểu Ny vừa nghĩ tới phương thức Ôn Nhu xử trí Lý An Âm nàng liền sợ nổi da gà, còn không bằng một đao hiểu rõ, Âm phu nhân luôn luôn phách lối, liền không hề đánh trả bị bắt bớ...

"Nàng có thể phát hiện ra cái gì?" Trong mắt Vương Như Mẫn tràn đầy khinh thường, "Cho rằng ai cũng giống như Lý An Âm ngực lớn nhưng không có đầu óc sao?"

"Sợ quá mức, đi, tiền thính gặp nàng một chút." Đến thật đúng lúc, cũng tiết kiệm cho nàng đỡ phải đi một chuyến.

Wương Như Mẫn đem ngọc trầm bích điệp cài lên búi tóc, đi ra ngoài. **Như Mẫn phu nhân**

Phong đăng nhấp chòn, ánh sáng của nến mờ nhạt.

"Vương phi tỷ tỷ hôm nay làm sao lại cao hứng đến chỗ người muội muội này?" Vương Như Mẫn khoác áo khoác, tự mình đến cửa chào đón, vừa thấy được Ôn Nhu, khuôn mặt tươi cười đón chào, giọng nói kia, nụ cười kia, thực sự giống hệt Ôn Nhu đến.

Ôn Nhu cũng mỉm cười, "Đêm khuya tỷ tỷ đến đây, mong rằng không Mẫn muội muội không ngại tỷ tỷ quấy mới đúng."

"Đâu đâu, muội muội nhớ Vương phi tỷ tỷ còn không kịp, sao sẽ ngại tỷ tỷ?" Vương Như Mẫn cười đến nhu hòa, thân mật nắm tay của Ôn Nhu, đem nàng dẫn vào trong phòng, "Bên ngoài phong hàn, Vương phi mau mau vào trong đi."

Wương Như Mẫn dẫn Ôn Nhu vào phòng, lại lệnh thị nữ đi pha trà, mình thì cùng Ôn Nhu ngồi ở quý khách vị.

"Không biết Vương phi tỷ tỷ đã trở thế này tìm đến muội muội, là có chuyện gì sao?" Vương Như Mẫn một bên ôn nhu hỏi, một bên tinh tế quan sát đến thần sắc của Ôn Nhu.

"Chỉ là trong lúc rảnh rỗi, nghĩ nhiều ngày chưa từng cùng Mẫn muội muội thân cận, đặc biệt tìm đến muội muội ngồi một chút, tâm sự, giải buồn một chút." Ôn Nhu cũng cười đến dịu dàng.

"Vậy cũng thực sự là lỗi của muội muội rồi, muội muội cần phải tìm Vương phi tỷ tỷ mới đúng, sao dám phiền Vương phi tỷ tỷ tìm đến muội muội." Vương Như Mẫn hơi áy náy, mặt mày có một chút ủy khuất, "Chỉ là Vương phi tỷ tỷ ngày gần đây bận, muội muội không dám đi quấy rầy tỷ tỷ, ngày sau tỷ tỷ nếu là cảm thấy buồn bực rồi rảnh, có thể sai người mời muội muội đến chỗ của tỷ tỷ là được, phiền tỷ tỷ đến đây muội muội thực sự là áy náy."

"Ngọc trầm bích điệp trên đầu muội muội rất, không biết tỷ tỷ có thể không nhìn một cái?" Ôn Nhu bỗng nhiên nhìn đến ngọc trầm bích điệp trên đầu Vương Như Mẫn, mâu quang khẽ nhúc nhích.

Wương Như Mẫn cả kinh, trên mặt thoáng một cái đã qua, khiêm tốn cười nói: "Tỷ tỷ quá khen, bất quá chỉ là một cây trầm thông thường mà thôi, đâu đáng giá để tỷ tỷ khách lệ."

"Nếu là muội muội không ngại, có thể gỡ xuống để chị nhìn một cái?" Ngọc trầm này trái lại nhìn quen mắt, nếu không nàng cũng sẽ không chú ý tới, coi như, đã từng thấy qua ở chỗ của Ôn Tâm.

Trong mắt Vương Như Mẫn hiện lên một tia ngoan lệ, lập tức tiêu thất, chỉ cười khanh khách gỡ ngọc trầm xuống, đưa cho Ôn Nhu, cố cười nói: "Một cây trầm mà thôi, tỷ tỷ muốn xem cái gì mà không được, chỉ sợ làm dơ mắt của tỷ tỷ mới phải."

"Muội muội ngọc trăm này tỷ tỷ nhìn rất quen mắt." Ôn Nhu tiếp nhận ngọc trăm, tình té nhìn, sau đó giả vờ bưng tỉnh đại ngộ, "Tỷ tỷ nghĩ tới, nhị muội muội tại nhà của tỷ tỷ cũng có thấy qua một cây trăm y hệt như vậy, nhị muội muội nói đó là Thanh Vương gia tặng cho nàng, thế nào? Cây trăm này cũng là Thanh Vương gia tặng cho Mẫn muội muội sao?"

Ôn Nhu nói xong, tự tiểu phi tiểu nhìn Vương Như Mẫn, trong lòng cả kinh Vương Như Mẫn trong lòng cả kinh, nâng tay phải lên một cách tự nhiên xoa bụng nhỏ, đáy lòng hoảng hốt, đó là phần nộ, đoạt lấy cây trăm trong tay Ôn Nhu, lúng túng cười nói: "Tỷ tỷ nói gì rồi, bất quá chỉ là cây trăm phổ thông mà thôi, tỷ tỷ nhất định là nhìn lầm rồi, Trần Quốc công tử là người cao quý, đồ của muội muội làm sao có thể giống như của Trần Quốc công tử được? Hơn nữa, muội muội phu nhân của Bạch vương gia, Thanh Vương gia nếu là muốn tặng lễ, cũng tự nhiên đưa cho Bạch vương gia mới phải, sao lại đưa cho một phu nhân đầu nhỏ nhỏ như ta."

Kì thực đáy lòng của Vương Như Mẫn lửa giận cuộn trào mãnh liệt, Thanh Vương gia sớm cùng Trần Quốc công tử rồi? Thế nào nàng không biết? Hẳn đây là đang có ý định lừa gạt nàng sao? Vì sao lại thứ tam tiểu thư mà không phải là Trần Quốc công tử? Càng nghĩ như vậy, ánh mắt của Vương Như Mẫn càng âm trầm, tay ở bụng nhỏ cũng không quên nắm chặt một phần.

Ôn Nhu chú ý tới từng động tác nhỏ của Vương Như Mẫn, dư quang của khóe mắt nhìn chằm chằm bụng nhỏ của Vương Như Mẫn, mâu quang cũng nặng nề, chẳng lẽ ——

"Có lẽ là tỷ tỷ nhìn lầm rồi, bất quá cây trăm này của Mẫn muội muội quả thực đẹp."

"Vương phi tỷ tỷ, muội muội có một chuyện bất minh muốn xin hỏi tỷ tỷ, mong rằng tỷ tỷ không nên ngại mới tốt của muội muội mới phải." Gia, người vì sao để Mẫn nhi đau lòng như vậy?

"Mẫn muội muội mới nói." Ôn Nhu trái lại chuẩn xác bắt được phần nộ cùng đau thương trong mắt của Vương Như Mẫn, đáy lòng cười nhạt, Thanh vương cuộc sống này của người đừng hòng được an bình.

"Nếu Thanh Vương gia đem cây trăm tặng cho Trần Quốc công tử, vì sao lại thứ tam cô nương?"

"Mẫn muội muội trái lại đối với hôn sự của Thanh Vương gia cảm thấy hứng thú?" Ôn Nhu mỉm cười, "Bất quá đây là chuyện mọi người đều biết, nói cho muội muội cũng không sao, bởi vì Thanh Vương gia đem thứ quan trọng hơn tặng cho tam muội muội."

"Là cái gì?" Vương Như Mẫn truy cùng đuổi tận hỏi.

"Là nhẫn ngọc tiên hoàng tặng cho mỗi hoàng tử một chiếc." Ôn Nhu không nhanh không chậm nói.

"Cái gì?" Vương Như Mẫn cuối cùng không chế không được, không thể tin đứng lên.

Ôn Nhu chỉ là cười cười, "Mẫn muội muội có gì? Khán trương như vậy?"

Lúc này Vương Như Mẫn mới chú ý tới mình luống cuống, ngồi xuống lại, giải thích: "Muội muội nhất thời nghe được di vật của tiên hoàng, nhất thời kích động."

Ôn Nhu chỉ cười không nói, cũng không chọc phá, theo tính tình của Vương Như Mẫn, để nàng hướng Thanh vương nháo đi thôi.

Hai người đang khi nói chuyện, thị nữ nấu xong trà bưng lên, con người đen nhánh của Ôn Nhu giật giật, dẫn đầu đưa một ly trà cho Vương Như Mẫn, "Mẫn muội muội, uống trà."

"Sao dám phiền Vương phi tỷ tỷ tự mình động thủ." Vương Như Mẫn giả vờ sợ hãi, giờ tay lên tiếp nhận ly trà Ôn Nhu đưa tới.

Thời gian đầu ngón tay của Vương Như Mẫn đụng tới ly trà, bỗng nhiên Ôn Nhu buông lỏng tay ra, nước trà nóng bắn vài giọt lên bụng nhỏ của Vương Như Mẫn!

Vương Như Mẫn lập tức hai tay che chở bụng nhỏ, nước trà nóng hổi bắn lên ghế, ướt thân váy của Vương Như Mẫn, ly trà đụng vào ghế, rơi xuống mặt đất, nát.

Lòng Vương Như Mẫn vẫn còn sợ hãi nhìn nước trà hắt lên ghế, nghĩ mới vừa rồi nếu không phải nàng phản ứng nhanh hơn đứng lên, nước trà này sẽ hắt lên bụng nàng rồi.

Ôn Nhu này! Tuyệt đối là có ý! Nàng rót cuộc là giấu tâm tư gì? Lễ nào biết được nàng hoài thai? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

"A... Muội muội, xin lỗi, tỷ tỷ không phải không phải, nhất thời bụng không vững... Để tỷ tỷ nhìn một cái xem muội muội có bị thương không?" Ôn Nhu cũng đứng lên, nói xin lỗi, gỡ xuống khăn bên hông xuống muốn giúp Vương Như Mẫn lau khô trà trên váy, lại bị Vương Như Mẫn né tránh.

"Không có chuyện gì, tỷ tỷ, muội muội không có việc gì, bất quá là chỉ là một ly trà thôi." Vương Như Mẫn trừng mắt Ôn Nhu, nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, nét mặt không thể không lộ nụ cười.

Nhất cử nhất động của Vương Như Mẫn, Ôn Nhu nhất thanh nhị sở, thấy Vương Như Mẫn luôn luôn vô tình hay cố ý đưa tay sợ bụng nhỏ, mà tiểu Ny một bên lúc Vương Như Mẫn đứng lên, cũng là đem lực chú ý toàn bộ đặt lên bụng của Vương Như Mẫn, đáng đáp lòng vẫn còn sợ hãi, như vậy xem ra, suy đoán của nàng nhất định là không sai được.

Bụng nhỏ này của Vương Như Mẫn, có thể nhất cử lưỡng tiện cũng nói không chừng.

"Tỷ tỷ thực sự là xin lỗi muội muội." Ôn Nhu giả bộ xấu hổ.

"Không có chuyện gì, tỷ tỷ không cần tự trách." Kỳ thực Vương Như Mẫn hận không thể đi tới giáng cho Ôn Nhu mấy bạt tai, nếu như thai nhi trong bụng nàng bị thương, nàng muốn nàng đền mạng! "Nếu là tỷ tỷ vô sự, muội muội mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi."

"Đều do tỷ tỷ không tốt, để muội muội bị sợ hãi, nếu muội muội mệt mỏi, tỷ tỷ liền rời đi trước."

"Tiểu Ny, thay ta tiễn Vương phi tỷ tỷ."

Ôn Nhu đứng lên, chính muốn rời khỏi, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lại xoay người hướng Vương Như Mẫn cười nói: "Xem cái trí nhớ này của tỷ tỷ, chuyện đến tìm muội muội cũng quên nói."

"Vương phi tỷ tỷ còn có chuyện gì sao?" Hiện nay Vương Như Mẫn cực kỳ không muốn nhìn thấy Ôn Nhu, thầm nghĩ để cho nàng vội vàng từ tiêu thất trước mắt.

"Tỷ tỷ nghe nói muội muội thù không tệ, đặc biệt muốn đến hướng muội muội lấy một bức thư đẹp, trở về hảo hảo tham quan học tập một chút, để giải tỏa cuộc sống phiền muộn này."

"Tiểu Ny, lấy một bức thư trúc cảm bạch ta thù gần đây nhất tặng cho Vương phi."

"Tỷ tỷ thầm nghĩ muốn một bức uyên ương hí thủy, chẳng biết có được không?" Tùng trúc, cái này không đạt được hiệu quả nàng muốn.

"Không nghĩ tới tỷ tỷ tâm tính nữ nhi như vậy." Vương Như Mẫn trào phúng cười, muốn uyên ương hí thủy cho ai? Tự ngu tự nhạo! "Tiểu Ny, lấy bức uyên ương hí thủy cho Vương phi."

"Vâng."

Khi Ôn Nhu cầm bức uyên ương hí thủy chính tay Vương Như Mẫn thù trong tay, tiểu ý trong con ngươi càng đậm một phần. ** tây tây vân **

Sáng sớm hôm sau, trời mới lộ nắng sớm, Ôn Nhu liền thức dậy, gọi Duẫn nhi, đem bức uyên ương hí thủy hôm qua lấy từ chỗ của Vương Như Mẫn giao cho Duẫn nhi.

"Duẫn nhi, biết nên làm thế nào rồi?"

"Nô tỳ biết."

"Đi đi, trước khi chỗ Vương Như Mẫn có có động tĩnh đem sự tình làm tốt."

Đêm qua sau buổi nói chuyện, hôm nay có Vương Như Mẫn nhất định có có động tĩnh, việc này muốn Vương Như Mẫn chọc giận Thanh vương trước, Thanh vương vốn không phải là người trầm trù khí, huống chi một nam nhân tự cho là đúng, thế nào có thể chịu được Vương Như Mẫn cùng hấn nháo.

"Thế nhưng Vương phi người hôm nay phải đi Tây Vân tự? Không cần có nô tỳ theo bồi?" Duẫn nhi cung kính hỏi.

"Không cần, người làm tốt làm chuyện của người là được, cần phải trước khi mặt trời lặn đem sự tình hoàn thành." Nàng tin tưởng năng lực của Duẫn nhi.

"Nô tỳ minh bạch." Duẫn nhi hướng Ôn Nhu hơi khom người, đem bức uyên ương hí thủy cho vào trong lòng, lui ra ngoài.

Duẫn nhi đi rồi, Ôn Nhu đổi lại một thân nam trang, đem bạch ngọc bài hôm qua Lý bá giao cho nàng thu vào trong tay áo, từ cửa hông đi ra ngoài, ở dưới phố thuê một chiếc xe ngựa, trực tiếp đi tây đi tây giao Tây Vân tự.

Xe ngựa dừng ở dưới chân núi Tây Vân tự, ở chân núi có thể nghe được tiếng chuông trầm muộn từ trên đỉnh núi truyền xuống, Ôn Nhu xuống xe ngựa, mang mấy đồng cho xa phu, rồi bước lên trên thềm đá.

Đá phiến dọc theo bên sườn núi, trong khe đá có đại khô vàng chỉ còn một đoạn, một chút cũng không có sức sống, nhưng mà một đường đi lên, mỗi một bậc thềm đá đều sạch sẽ, đủ thấy mỗi ngày có người quét sạch.

Vào sáng đông Tây Vân tự rất là quanh quẽ, trên sườn núi đá chỉ có mỗi mình Ôn Nhu, Ôn Nhu từng bước đi lên, cửa miếu ở đỉnh núi, mới nhìn thấy hai người khách hành hương, thế nào cũng nghĩ không thông chùa miếu đệ nhất Đại Di thế nào vắng lạnh như vậy.

Khó khăn lắm Ôn Nhu mới bước vào chùa miếu, liền có một tiểu sa di mặc miên bào than chỉ hướng nàng đi tới, không ngờ như thế ngũ chỉ hướng nàng hơi khom người tỏ vẻ chào, lễ phép hỏi: "Không biết thí chủ đến đây, là cầu phúc hay là nghe thiện ý?"

Tây Vân tự có một chỗ đặc biệt, đó là để cho người thế tục nếu là cảm thấy trong lòng có chuyện phiền muộn mà không giải được, có thể đến thiện phòng trong chùa nghe các sư phó tổng thiện, lấy khí táo bạo trong lòng ngực, cũng có thể chọn sư phụ, hai người một mình một gian thiện phòng, mặt

đổi mặt thiện giăng, khách hành hương đến Tây Vân tự, đó là cầu phúc cùng nghe thiện ý chiếm đa số.

" Cũng không cũng không nghe cũng không nghe thiện ý." Ôn Nhu cũng hướng tiểu sa đi khom người đáp lễ.

" Cũng không cũng không nghe cũng không nghe thiện ý, vậy không biết thí chủ đến Tây Vân tự vì chuyện gì?" Tiểu sa đi rất là không giải thích được, hần còn chưa thấy qua khách hành hương như vậy.

" Tìm người." Ôn Nhu ngấm đèn nhang đốt trong viện, thần nhiên nói.

" Không biết thí chủ tìm người phương nào?"

" Tây Vân tự trụ trì."

Tiểu sa đi hơi ngần ra, lại hướng Ôn Nhu hơi khom người một cái, nói: "Thỉnh thí chủ ở đây chờ chốc lát, ta đi vào bẩm báo."

Sau một lát, một hòa thượng hơi lớn tuổi, dáng người cao cao, hướng Ôn Nhu đi đến, khom người lễ phép nói: "Sư phụ chúng ta đã nhiều năm rồi chưa từng gặp qua khách, không biết thí chủ tìm sư phụ chúng ta, vì chuyện gì?"

" Bị người nhò, tới thăm."

" Mong rằng thí chủ mời trở về đi, sư phụ không tiếp khách, cổ nhân cũng tốt, khách nhân cũng được."

" Chẳng biết có được không làm phiền sư phụ nói một câu với trụ trì, sau khi nghe xong, hần nguyện gặp tại hạ liền gặp, không gặp liền thôi, thế nào?"

Hòa thượng trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: "Cũng tốt, thí chủ mời nói."

"Noãn thủy lương dược, nghi nhân bảo thân." Hai câu noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả Ôn Nhu cũng không nói, nếu trụ trì bằng lòng gặp nằng, tất biểu thị hần biết chuyện bạch ngọc bài, nếu là hần không gặp, tất cả không cần phải nói.

" Xin thí chủ hãy đến sương phòng chờ, ta bẩm báo sư phụ, trở lại cùng thí chủ nói."

" Làm phiền."

Sau khi hòa thượng lớn tuổi rời khỏi, tiểu sa đi liền bắt đầu đưa Ôn Nhu đến sương phòng chờ.

Khoảng chừng qua nửa nén hương, hòa thượng lớn tuổi xuất hiện, vừa thấy Ôn Nhu liền khom người một cái thật sâu, cung kính nói: "Thỉnh công tử đi theo ta."

Xem ra, muốn hiểu được tất cả bí mật của bạch ngọc bài cất giấu, trụ trì là người quan trọng rồi.

Hòa thượng lớn tuổi đưa Ôn Nhu dẫn ra khỏi chùa, đến cánh rừng an tĩnh phía tây, vừa đi, một bên hướng Ôn Nhu giải thích: "Sư phụ thích tĩnh, không muốn ở trong sương phòng, hàng ngày thích cánh rừng này."

Dần dần, một gian nhà gỗ xuất hiện trong tầm mắt, Ôn Nhu theo hòa thượng đi đến trước nhà gỗ, chỉ thấy hòa thượng nhẹ nhàng gõ vào cửa gỗ đóng chặt, bên trong truyền đến âm thanh già nua, hòa thượng liền đẩy cửa ra, thỉnh Ôn Nhu đi vào.

Mùi đàn hương nhàn nhạt, để cho người khác tâm bình khí hòa, trong nhà gỗ lộ ra một bộ bộ bàn ghế cao bằng đầu gối, trước bàn gỗ có đệm côi.

" Thí chủ là hậu nhân của Ôn gia?" Thanh âm già nua khàn khàn vang lên, Ôn Nhu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả thon gầy ngồi ở giường đá bên trái gian nhà, phía sau treo chữ "thiện" trên tường, chòm râu dài rũ xuống trước ngực, ánh mắt của hần nhìn Ôn Nhu, đem Ôn Nhu từ trên xuống dưới quan sát một lần, thờ dài nói, "Ôn lão huynh có một tôn nữ khí phách phi phạm như vậy, cũng đáng cũng đáng! Ôn gia có hi vọng!"

" Đại sư nhận thức tổ phụ?" Ôn Nhu hướng lão nhân khom người một cái thật sâu, có chút kinh ngạc.

" Nào chỉ là nhận thức?" Đại sư gạt gạt bạch mi, chỉ chỉ bò đoàn trên đất, nói, "Hậu sinh, ngồi."

" Đa tạ đại sư." Ôn Nhu theo lời ngồi chồm hồm lên bò đoàn, đại sư lại hỏi, "Tổ phụ người vẫn tốt?"

" Tổ phụ đã vong cố." Ôn Nhu như thực chất mà nói, đại sư trong nháy mắt kinh hãi, bình tĩnh lại, Ôn Nhu tiếp tục nói, "Nếu không có như vậy, như thế nào Ôn Nhu sẽ tìm đến đại sư."

" Đại sư, Ôn Nhu thiên tư bách nhớ chung quy không giải thích được lời của tổ phụ lưu lại rốt cuộc có ý gì." Ôn Nhu hơi nhăn mi lại, tay áo đang lúc bạch ngọc bài đưa cho đại sư, "Còn có khối này bạch ngọc bài lại có quan hệ thế nào?"

Đại sư tiếp nhận bạch ngọc bài, bạch mi hung hăng gạt mình, hai tay cũng run nhẹ, "Rốt cục, rốt cục vẫn phải cần đến lực lượng của khối bạch ngọc này sao? Đại Di, Đại Di thật đến tình cảnh này rồi sao?"

" Đại sư người nói cái gì?" Ôn Nhu có chút kinh khí thấy đại sư kích động, rồi lại không thể không nói bổ sung, "Người trung gian cũng có một chút

nguyên do, mang khối bạch ngọc bài này giao cho Ôn Nhu, lúc đó tổ phụ qua đời đã ba năm rồi, Ôn Nhu cũng là hôm qua mới biết."

"Cái gì?" Đại sư lại lần nữa chấn kinh rồi." Chuyện lớn như vậy kéo dài ba năm? Trong này ai có thể biết được sự tồn tại của bạch ngọc bài này?"

"Đại sư yên tâm, ngoại trừ Ôn Nhu, không người nào biết, mà người giữ bạch ngọc bài này, cũng là có một số chuyện không nhớ rõ."

"Hậu sinh, người cũng biết tồn tại của Trần Quốc Công phủ có nghĩa gì?"

"Ôn Nhu không biết."

"Thời gian người nhận lấy bạch ngọc bài, người, liền không còn là chính người?" Ánh mắt của Đại sư sáng quắc nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

"Chỉ cần là nguyện vọng của tổ phụ, Ôn Nhu nhất định hoàn thành, không oán không hối hận." Tổ phụ tín nhiệm nàng, nàng cũng không thể cô phụ tổ phụ.

"Hào, hậu sinh khả ư! Lão nạp liền đem tất cả chuyện của bạch ngọc bài này nói cho người biết!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69-1: Đường lang bộ thiển (1)

** ngọc bài chi mê **

Ôn Nhu cùng đại sư nói chuyện gần tam canh giờ, giờ Thân mới trở lại Bạch vương phủ, dựa ở mỹ nhân tháp trầm tư.

Nàng thật không ngờ, thoát nhìn đại sư không hỏi thế sự, đối với triều chính Di quốc lại biết được rõ ràng như vậy, thái hậu nắm quyền, Vương Thượng uất ức, thừa tướng bất tài, bốn vị vương gia khác ngoại trừ Từ vương ở ngoài quân doanh đều không thành sự, mà Từ vương cũng chính là một vũ phu, toàn bộ quốc chính Đại Di, phảng phất chính là năm bè bảy mảng, rồi lại có bao nhiêu người biết được sau năm bè bảy mảng này tranh thế lực.

(Luna: biện hộ giúp Từ vương một chút vũ phu ở đây là người tập võ không biết cách trị quốc)

Mà nàng không có nghĩ tới là, Ôn gia trong toàn bộ triều cục có địa vị đặc biệt, càng không nghĩ đến, khối bạch ngọc bài này cất giấu lực lượng, sâu như vậy.

Ôn Nhu giờ bạch ngọc bài lên, trước mắt mình lác lác, nàng chung quy không thể hoàn toàn lấy được tự do cho bản thân, bản thân nàng bị đem cột chung vào trong tranh quyền lực.

Nàng rốt cuộc biết được thâm ý trong di ngôn của tổ phụ, oán thù chính là Ôn gia, nghi nhân chính là người nước Di, đó là Di quốc, oán thù hệ nghi nhân, chỉ cần Ôn gia tồn tại một ngày, thì sẽ dành toáng lực tận hiến hoàng thất Di quốc, về phần bạch...

Noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả, Ôn gia muốn tận hiến hoàng thất, cứu vớt quốc chính Di quốc năm bè bảy mảng này, nhất thiết phải phục vụ Bạch vương, đó cũng là nói, chỉ có Bạch vương mới có thể thu phục năm bè bảy mảng này.

Bạch vương? Lãnh Triệt thân trúng kỳ độc? Tổ phụ dĩ nhiên xem trọng hấn như vậy, lại cho rằng hấn là người duy nhất cứu vớt được Di quốc? Nàng tuy rằng cho là hấn cho là hấn cũng không phải là nhân vật đơn giản, nhưng cũng không nhìn thấy hấn có năng lực lớn như vậy, tổ phụ thực sự tin tưởng hấn như vậy sao?

Ánh mắt của Ôn Nhu như trước nhìn trên bạch ngọc bài, đây là lực lượng cuối cùng của hoàng thất Di quốc, phòng vệ tôn nghiêm của hoàng thất, đương niên lúc tiên hoàng hoàng thế phát sinh ra một màn thay đổi lớn, đột nhiên xuất hiện lực lượng thần bí, nguyên lai đó là tổ phụ khởi động lực lượng của bạch ngọc bài này.

Thế nhưng từ khi Đại Di lập quốc cho đến nay, chẳng bao giờ khởi động lực lượng của bạch ngọc bài này, hôm nay Vương Thượng tại vị hai lần khởi động sao? Di quốc hôm nay, có thể nói là loạn trong giặc ngoài, còn chống lại rung chuyển triều cục lớn như vậy sao?

Tổ phụ a tổ phụ, người thực sự là để lại cho Ôn Nhu một trọng trách mà đại trượng phu cũng khó đảm đương, nhưng mà nếu Ôn Nhu quyết định muốn làm tôn nữ của ngài, quyết định phải hoàn thành di nguyện của ngài, Ôn Nhu liền thay ngài đảm nhận trọng trách của Ôn thì, phòng vệ hoàng thất chính thống của Đại Di!

Xem ra, nàng bảo vệ cái mạng này của Bạch vương bảo vệ rất đúng rồi, chỉ là, Di quốc không có gì ngoài Vương Thượng cùng Bạch vương, còn có bốn vị vương gia, đều không thể tin sao? đều không thể dùng sao? Mặc dù tất cả vương gia đều không thể giữ giang sơn Đại Di, không phải còn có Vương Thượng sao? Nàng nhìn ra được Vương Thượng cũng không phải là tài trí bình thường, huống hồ cũng là người đứng đầu một quốc gia, vì sao di ngôn của tổ phụ lại bảo dựa vào Bạch vương, phục vụ Bạch vương, mà không phải Vương Thượng, vì sao?

Ôn Nhu vẫn là không giải thích được, bởi vì nàng không ở trên người Lãnh Triệt nhìn ra được bất kỳ chỗ thường nhân phi phạm nào, nếu không có, sợ hấn cũng chỉ có một thân nội lực cùng công phu thôi.

Có lẽ nói là hấn đem bản thân ăn dẫu rất tốt?

Thôi, nàng tin tưởng tổ phụ tuyệt không nhìn lầm người, nếu tổ phụ tin tưởng Bạch vương, nàng liền trợ giúp hấn!

Chỉ là kể từ đó, nàng không muốn cùng Bạch vương gặp mặt, chỉ sợ cũng không được.

Bất quá cái này là đại sự với đất nước, nhất thời cũng không gấp được, đợi nàng suy xét kỹ càng rồi mới tìm Bạch vương, hiện nay nàng còn muốn đề phòng một ít người.

Cũng không biết chỗ của Duẩn nhi hoàn thành như thế nào rồi?

"Vương phi ——" Thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Ôn Nhu đang suy nghĩ đến Duẩn nhi, thanh âm của Duẩn nhi liền ở ngoài cửa vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng của Duẩn nhi mỉm cười chạy vào, "Nô tỳ gặp qua Vương phi."

"Thế nào? Chuyện kia đã làm xong?" Ôn Nhu nhìn Duẩn nhi mặt mày mang tiểu ý, liền biết nàng làm được, tự mình châm một ly trà đưa cho nàng, "Một không, uống ly trà giải khát đi."

Duẩn nhi tiếp nhận trà Ôn Nhu đưa tới, trong mắt lóe ra cảm động, nơi cổ họng nghẹn ngào thiếu chút nữa nói không ra lời, chộc cho Ôn Nhu cười nói: "Một ly trà mà thôi, còn không đến mức như người vậy, được rồi, ngồi xuống trước nghỉ ngơi một chút."

"Tạ vương phi." Ôn Nhu cho phép, Duẩn nhi cũng không có kỵ, liền ngồi lên ghế tròn, một ly trà nóng uống vào bụng, mới cười nói, "Vương phi quả nhiên là liệu sự như thần, Mẫn phu nhân cho người tìm Thanh Vương gia hỏi rõ, nô tỳ mới từ Thanh vương đi ra, liền nhìn thấy tiểu Ny đến, đương nhiên, nô tỳ không để cho nàng nhìn thấy nô tỳ." Duẩn nhi biết Ôn Nhu muốn hỏi gì, liền một hơi nói ra hết.

"Gặp được Thanh vương không?" Nàng quan tâm không phải chỉ có Vương Như Mẫn có hay không phái người đến nháo Thanh vương, "Đồ giao cho hấn chưa?"

"Gặp được, bất quá Thanh Vương gia vừa nghe nói nô tỳ là người của Mẫn phu nhân, gương mặt lập tức đen, suýt nữa đem nô tỳ đuổi ra ngoài." Duẩn nhi nghĩ đến gương mặt đen thui của Thanh vương còn cảm thấy có chút sợ, "Đồ cũng giao cho Thanh vương rồi."

"Cùng với đồ của hấn cần?"

"Cũng lấy trở về rồi." Duẩn nhi từ tay áo xuất ra một khối ngọc bội có khắc chữ "Thanh", giao cho Ôn Nhu, "Thế nhưng phải phá đi sức mạnh rất lớn Thanh Vương gia mới bằng lòng cho, nô tỳ nhìn trong lòng Thanh Vương gia sẽ không có Mẫn phu nhân."

"Người tiểu cũng học được cách nhìn người?" Bất quá nói không sai, trong mắt Thanh vương, Vương Như Mẫn chỉ sợ là người có cũng được không có cũng chẳng sao.

"Theo Vương phi tự nhiên học được một ít." Duẩn nhi có chút ngượng ngùng gãi đầu. "Hơn nữa nô tỳ quay người lại, Thanh Vương gia đã đem bức uyển ương hí thủy xé đi, nô tỳ chỉ coi không nhìn thấy." Nếu là trong lòng thật sự có Mẫn phu nhân, có thể mang đi xé được sao?

"Người cần cho ngày mai đâu? Cũng sắp xếp xong xuôi?"

"Hỏi Vương phi, tất cả an bài xong."

"Người nào, tin được không?"

"Đã từng cùng nô tỳ làm việc ở một hộ gia đình, hôm nay trong quán trà chạy bàn, cùng nô tỳ có giao tình, tin được."

"Ân, sau khi chuyện thành công, để hấn lại trong phủ đi, so với chạy bàn tốt hơn nhiều."

"Nô tỳ thay hấn tạ qua Vương phi."

"Lui xuống nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay người cũng mệt mỏi rồi."

"Vâng, nô tỳ xin cáo lui."

Triệu Yên Nhi, ngày mai cũng không biết là ai tính toán ai, Ôn Nhu cảm ngọc bội của Thanh vương, cười đến âm tà.

Thanh vương phủ.

Thanh vương thờ hồn hèn, hai tay đang trượt trên da thịt mịn màng của nữ tử, nữ tử cười duyên, tiếng thở dốc, tiếng nam tử gầm nhỏ, chộc cho thị vệ trông chừng ngoài cửa mặt đỏ tịm cổ. Hùng phong đi qua, Thanh vương nằm xuống giữa hai cơ thiếp, hai cơ thiếp còn chưa tận hưởng dán trên người hấn, dùng ngón tay không ngừng mà đùa bỡn trên ngực hấn, thương cảm dịu dàng nói: "Gia, mấy ngày nữa người sẽ thú Vương phi rồi, có đúng hay không có

Vương phi, người sẽ không để ý ty muội chúng ta nữa?"

"Già, nghe nói tân vương phi ty ty rất là tốt, không biết tân vương phi có hay không cũng như ty ty nàng một dạng, đến lúc đó chúng ta vẫn còn có ngày tháng tốt qua sao?" Cơ thiếp khác tiếp lời, trêu chọc Thanh vương, cuối cùng dùng tay đặt vào bộ vị nhạy cảm của hắn.

Lời nói của cơ thiếp khiến đáy lòng của Thanh vương nổi lên lửa giận, chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng liền xoay người đem cơ thiếp đẩy ngã, sau đó hung hăng cắn vào bộ ngực trắng nõn của cơ thiếp, nghe nàng thét lên một tiếng chói tai, hài lòng cười to!

(Luna: biến thái, tuyệt đối là biến thái >"< ta hận)

Những nữ nhân này! Điều muốn ngồi lên đầu hắn rồi! Vốn còn có Mẫn nhi hợp ý tính tình hắn, hôm nay còn muốn dùng hài nhi trong bụng uy hiếp hắn! Đã như vậy, cũng không cần trách hắn hạ thủ vô tình!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-2: Đường lang bộ thiên (2)

**** muốn cho ai chết ****

Ngày mai, Trần Quốc Công phủ.

Ôn Tâm từ trước tới nay lần đầu tiên bước vào nơi ở của Ôn Nhan, nhìn cửa sổ sơn nước vật dụng cổ xưa lỗi thời, liền không khỏi cười nhạt, đáng đáp nhũ có bệnh bước vào cánh cửa, một bên thân mật kêu lên: "Tam muội muội, ty ty đến xem người đây."

"Ty ty, muội muội nghe nói người đêm trước cảm nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏi hẳn làm sao liền tùy ý đi lại, làm sao bảo muội muội để ty ty tự mình đến đây?" Ôn Nhan nhìn thấy Ôn Tâm, vẻ mặt kinh ngạc, vội vã như gió chạy qua đỡ lấy Ôn Tâm, bày ra đáng đáp thành hoàng thành khùng, "Nơi ở của Muội muội đơn sơ, mong rằng ty ty không nên ghét bỏ mới phải."

"Khụ khụ khụ... Ty ty làm sao sẽ ghét bỏ, ty ty nghe nói muội muội hôm nay muốn cùng dao Tây Vãn tự cầu phúc, cố ý đến tặng muội muội một kiện xiêm y, nếu không ra cửa để cho người khác nói Trần Quốc Công phủ chúng ta khát khe, khe khát, khát khe, khe khát thứ nữ." Ánh mắt của Ôn Tâm độc ác nhìn chằm chằm Ôn Nhan biết vâng lời, nếu không nương muốn nâng hạ mình giả trang trước mặt người khác, nàng hận không thể liền đem Ôn Nhan đánh đến chết, dựa vào cái gì đoạt Thanh vương của nàng! Dựa vào cái gì đoạt Thanh vương phi vị của nàng!

Ôn Tâm ngoài miệng không ngại nói những thứ này, kì thực trong lòng cảm thấy tiến vào gian phòng như thế này là hạ thấp thân phận của nàng, cho nên nàng tình nguyện đứng cũng không muốn ngồi xuống, rất sợ dơ xiêm y của nàng, thân phận của nàng.

"Muội muội phải lập gia đình rồi, Trần Quốc Công phủ liền chỉ còn lại có một mình ty ty." Ôn Tâm giả vờ đến đáng thương, nói xong thống khổ, lấy được đồng tình của thị nữ không biết chuyện, tưởng Ôn Nhan đoạt đi đồ vốn thuộc về nàng, hướng Ôn Nhan nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, Ôn Tâm tiếp tục làm bộ nói, "Muội muội hôm nay đi cầu phúc, ty ty vốn cũng muốn bồi muội muội, cảm tạ Bồ Tát để muội muội giả được tốt, nhưng ty ty hết lần này tới lần khác cảm nhiễm phong hàn, sợ là chọc giận Bồ Tát, liền không thể bồi một đạo, khụ khụ..."

"Ty ty nói đi đâu rồi, muội muội thấy đủ rồi." Tuy rằng Ôn Nhan cúi đầu, trong lòng cũng nghiêng răng nghiêng lợi, Ôn Tâm, thực sự là vô thi vô khắc không xem nàng là người, đó là trước mặt hạ nhân nói, cũng mang toàn bộ mặt mũi của nàng ném xuống đất.

"Đến đây, muội muội, đem xiêm y ty ty đặc biệt vì người mặc vào." Ôn Tâm ý bảo thị nữ đem xiêm y vì Ôn Nhan mặc vào.

"Muội muội tạ qua ty ty." Ôn Nhan tuy rằng không muốn nhận phần lễ này, nhưng trước khi rời Trần Quốc Công phủ, nàng không thể không giả ra cẩn thận chặt chẽ, để tránh khỏi Ôn Tâm hoài nghi.

"Nghe nói đại ty ty cũng đi?" Vốn có thâm nghĩ trước diệt trừ Ôn Nhan, tiện nhân Ôn Nhu này cư nhiên không biết tốt xấu đụng vào, như vậy cũng tốt, liền để hai người các nàng cùng đi gặp diêm vương!

"Đúng vậy, lúc muội muội vẫn còn ở Bạch vương phủ, đại ty ty có mời muội muội đến Tây Vãn tự vì Bạch vương gia cầu phúc, hy vọng Bạch vương gia sớm khỏi bệnh, thế nhưng trong Bạch vương phủ luôn luôn có nhiều chuyện quán thân, không thoát ra được, nên không thể đi, hôm nay phu nhân bảo Ôn Nhan cầu phúc, Ôn Nhan liền nhớ tới đại ty ty, cho nên liền hẹn đại ty ty đi cùng."

"Như vậy xem ra, muội muội cùng đại ty ty rất hợp nhau?" Ôn Tâm hướng Ôn Nhan tới gần một phần, dùng ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm nàng, nếu là hai người này đã sớm cùng nhau rồi, vậy hôm nay liền để hai người đi cầu phúc, thì không phòng không được rồi.

"Muội muội nào dám!" Ôn Nhan nghe vậy lập tức quỳ trên mặt đất, kinh sợ nói, "Muội muội biết thân phận mình, chưa bao giờ dám vượt quá, mọi chuyện càng vâng theo ty ty người, ty ty nói một Ôn Nhan chưa từng dám nói hai, đó là ty ty để muội muội đi Bạch vương phủ bồi đại ty ty muội muội cũng đi, chuyện của Âm phu nhân không có thành là ngoài ý muốn, muội muội ——"

"Được rồi, được rồi, muội muội đang nói gì rồi, tỷ tỷ không có ý tứ gì khác, muội muội mau đứng lên, đừng ô ửề xiêm y đông lạnh chân rồi." Ôn Tâm cắt đứt lời nói của Ôn Nhan, nhìn dáng dấp Ôn Nhan nhất như chuột vậy nàng liền cảm giác chán ghét, bất quá chỉ là hỏi một câu, nàng sợ đến nỗi mang hết chuyện của Bạch vương phủ trước mặt hạ nhân nói ra hết để chứng minh sự trong sạch của mình.

Mà nàng, làm sao không biết Ôn Nhan là một người thế nào, cần tiểu hèn mọn, nhất gan sợ phiền phức, không có một chút đầu óc, nàng nói, nàng không dám phản kháng, người như vậy, có thể thành đại sự gì? Bất quá là bị Ôn Nhu xem như công cụ trả thù đổ lên người nàng mà thôi, nhiều nhất chính là một kiện đồ vật chuyên dùng để hy sinh, nàng không tin nàng còn có thể mưu tính cái gì.

Để nàng tiếp tục giấc mộng làm Thanh vương phi đi, cũng bất quá chỉ còn hai canh giờ mà thôi, sẽ đưa hai người các nàng đi gặp diêm vương!

Ôn Nhan chiến chiến nguy nguy đứng lên, bởi vì sợ nên suýt nữa đứng không vững, nếu không phải có thị nữ nâng nàng, e là nàng ngã trên mặt đất rồi, điều này làm cho Ôn Tâm càng tin tưởng người như vậy tuyệt đối không thể uy hiếp được nàng, về phần Ôn Nhan muốn trở thành Thanh vương phi, coi như vì Ôn Tâm nàng làm khúc nhạc đệm để nàng ngồi vào Thanh vương phi vị càng thêm vững chắc.

Ôn Tâm lại châm chọc khiêu khích vài câu, Ôn Nhan trái lại nghe, một lát sau liền có liên có bắt đầu bấm báo nói phu nhân thỉnh tam tiểu thư đến đại môn.

Ôn Tâm làm bộ làm tịch đưa Ôn Nhan đưa đến đại môn, Ôn Nhan ngẩng đầu đi phía trước, chỉ thấy có một chiếc xe ngựa ngừng ở phía trước, liền biết Ôn Nhu còn chưa đến, đáy lòng không khỏi có chút luống cuống.

"Muội muội, tỷ tỷ đưa ngươi đến đây thôi, muội muội lên xe ngựa được rồi, mẫu thân lập tức liền sẽ đến." Ôn Tâm giả bộ ho khan hai tiếng, ôn nhu nói, sau đó xoay người nói với thị nữ đi theo, "Chiều có tam tiểu thư, biết rồi chứ?"

"Nô tỳ biết." Thị nữ khéo léo lên tiếng trả lời.

Đang nói chuyện, Triệu Yên Nhi được thị nữ đỡ bước đến, vừa thấy được Ôn Tâm liền trách cứ: "Thân thể không tốt hà tất chạy loạn, mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi, tam muội muội người đối với người quý giá ngạo nghễ, tự nhiên không cần người tiễn, không cần người làm điều thừa."

Triệu Yên Nhi quát lớn Ôn Tâm xong, hướng Ôn Nhan ôn hòa cười nói: "Tam cô nương, chúng ta đi thôi."

Thật là bộ dáng nghiêm khắc đối với nữ nhi, đối với thứ nữ lại từ ái làm chủ mẫu tốt, trong lòng Ôn Nhan cười nhạt, nàng không ngốc, nàng đương nhiên nghe được Triệu Yên Nhi mắng nàng là đồ đệ tiện.

"Tỷ tỷ người mau trở lại phòng đi, đừng làm cho phu nhân lo lắng."

"Nương, nữ nhi trở về phòng trước, các người trên đường cẩn thận."

Triệu Yên Nhi cùng Ôn Tâm gặp thoáng qua, Triệu Yên Nhi đưa cho Ôn Tâm một ánh mắt "Yên tâm", Ôn Tâm liền không lo lắng trở vào trong.

"Phu nhân, đại tỷ tỷ còn chưa đến, chúng ta có cần đợi không?" Trong lòng Ôn Nhan có chút lo sợ bất an, nếu là Ôn Nhu không đến, nàng một mình không biết ứng đối thế nào.

"Nếu đại cô nương cũng muốn đến, chúng ta đây tự nhiên phải đợi chờ." Đương nhiên phải đợi, cơ hội tốt như vậy có thể nào bỏ qua, còn tưởng rằng Ôn Nhu có đầu óc, kết quả là cũng chỉ là một người ngu ngốc, cư nhiên mang bản thân dâng đến cửa.

Một chiếc xe ngựa từ đằng xa lái đến, Ôn Nhan mới chậm rãi bất an.

Đợi xe ngựa dừng hẳn, Ôn Nhu xuống xe ngựa, Triệu Yên Nhi nhìn về phía sau của nàng, thấy không có người nào theo, hỏi: "Bạch vương phi đi một mình sao? Không có thị nữ theo hầu hạ?"

"Đuẩn nhi hôm nay sốt cao, ta liền để cho nàng ở trong phủ nghỉ ngơi rồi, hướng hồ chỉ là đi Tây Vân tự một chuyến, một mình đi cũng như nhau thôi."

Triệu Yên Nhi khẽ cười, cũng tốt, ít người thì làm việc càng dễ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69-3: Đường lang bộ thiên

Editor Luna Huang

** di nương sử kế**

Ôn Nhu cũng không quản sắc mặt của Triệu Yên Nhi, lên xe ngựa, suýt nữa tức chết Triệu Yên Nhi.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Trấn Quốc Công phủ, hướng Tây Vân tự chạy tới: "Bạch vương phi từ nhỏ tri thư đạt lễ, không biết làm thế nào cư xử với trường bối sao?" Ngồi trong xe ngựa, Triệu Yên Nhi hận hận nhìn chăm chăm Ôn Nhu, nếu không phải hôm nay Ôn Nhu là nhân vật chinghs, nàng hà tất cùng nàng giả cái bộ dáng này, còn muốn cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa.

"Ôn Nhu cũng không có nhìn thấy ở đây có trường bối gì." Ôn Nhu châm chọc cười, đều đã từng xé rách da mặt, lại còn không biết xấu hổ ở trước mặt nàng diễn trò, nàng cũng không có tâm tình tốt cùng nàng diễn đấu, "Triệu di nương, nếu bàn về nếu bàn về thân phận, thân phận của ngươi so với tam muội muội còn thấp hơn một đoạn, để ngươi cùng chúng ta ngồi chung một chiếc xe ngựa đã là cất nhắc ngươi, Triệu di nương còn dám trước mặt chúng ta nâng cao bản thân sao?"

"Bạch vương phi chớ quên, ta bây giờ là thân mẫu của Trấn Quốc công tử, chủ mẫu của Trấn Quốc Công phủ!" Triệu Yên Nhi cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Ôn Nhu, "Làm sao có thể không cường, so với Bạch vương phi để tiếng xấu muốn đời còn tốt hơn!" Để nàng lại khẩu thiệt thêm mấy canh giờ, đến chỗ diêm vương rồi, lúc đó sợ nàng muốn khoe tài cũng không có đối tượng để khoe.

"Thật không?" Ôn Nhu lạnh lùng cười, cũng lười cùng Triệu Yên Nhi tốn nhiều khẩu thiệt, muốn nàng qua mấy canh giờ, ngay cả lời cũng không biết nên nói thế nào, "Ôn Nhu xem vết sẹo trên mặt Triệu di nương cũng không tốt rồi, làm sao có thể quên đau rồi? Có thể để Ôn Nhu tặng Triệu di nương thêm vài roi?"

"Một roi này của Bạch vương phi, lão gia so với càng thương yêu ta, Bạch vương phi như vậy có thể thỏa mãn chưa?" Nữ nhi của tiện nhân cùng là tiện nhân! Huy đi dung mạo của nàng liền là muốn cho nàng thất sủng! Nàng không để cho nàng thỏa mãn đâu! Cứ cho là nàng không được sủng, nàng cũng là nắm quyền!

"Không nghĩ tới khẩu vị của cha lại thay đổi, lúc đầu là Triệu di nương dựa vào gương mặt này mới chen vào cánh cửa của Trấn Quốc Công phủ."

"Thì như thế nào? Hôm nay người ở trong Trấn Quốc Công phủ là ta, không phải ngươi Ôn Nhu."

"Nếu Triệu di nương cho rằng Ôn Nhu vẫn là lấy Ôn Nhu ngày trước, vậy Triệu di nương liền mưòi phần sai rồi."

Ôn Nhan nghe Ôn Nhu cùng Triệu Yên Nhi đầu lười chi chiến, chen vào không lọt, chỉ có cúi đầu là tốt nhất, lúc này nếu là nàng lên tiếng, liền không khác gì châm mẫn dầu hỏa rồi.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa bay nhanh người qua đường cũng không ai nói gì, lại không biết từ đâu đột nhiên có tiểu cô nương tám tuổi chạy ra, chắn trước ngựa, đột nhiên nhìn đến trước mặt tiểu cô nương, xa phu ghim ngựa, ngựa bị kinh hách nâng cao hai móng, xe ngựa tạo thành một độ nghiêng.

Tốt, thời cơ đã đến, khoe miệng của Triệu Yên Nhi cười một cái cực cười đắc ý, thời gian Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hai người đều nắm chặt linh đề bản thân không rơi xuống xe, Triệu Yên Nhi buông lỏng hai tay cầm song lĩnh ra, cả người theo độ dốc văng ra khỏi xe.

Sau đó, cả người nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Đội Triệu Yên Nhi lăn xuống xe ngựa, xe ngựa liền dừng lại, Ôn Nhan nhìn Triệu Yên Nhi ngã trên mặt đất, rất là kinh hoảng, không khỏi nhìn về Ôn Nhu, lại phát hiện Ôn Nhu đang cười lạnh, nụ cười kia, khiến Ôn Nhan cảm thấy không hiểu.

Chỉ là trong nháy mắt, Ôn Nhu liền ôn hoà nói với Ôn Nhan: "Đi thôi, xuống xe đi xem Triệu di nương, nàng thật đúng là cam lòng dùng thân thể của mình làm tiền cược."

Thời gian con ngựa bị hoảng sợ, đã có người qua đường nghi chân bình luận, thời gian Triệu Yên Nhi từ trên xe ngựa rơi xuống đất, người qua đường liền vây xem, Ôn Nhu xuống xe ngựa, đẩy đoàn người ra rồi đi tới bên cạnh Triệu Yên Nhi, chỉ thấy cánh tay trái cùng chân trái của nàng bị trầy, máu từ trong vết thương không ngừng thấm ra, Ôn Nhu hướng Ôn Nhan nháy mắt, Ôn Nhan liền bên cạnh Triệu Yên Nhi, đem nàng nâng dậy, khóc ròng nói: "Phu nhân, phu nhân, người thế nào..."

"Tam cô nương, đừng khóc, ta không sao." Thật là đau nhức, sắc mặt của Triệu Yên Nhi vẻ đau xót không giống như là giả bộ, "Tam cô nương cùng Bạch vương phi không có bị thương là tốt rồi, ai mà nghĩ được con ngựa kia cư nhiên kinh hãi..." Triệu Yên Nhi nói, mọi người liền hướng Ôn Nhu ánh mắt khinh bỉ, chỉ tro nói, nguyên lai đây chính là Bạch vương phi...

"Triệu di nương nếu bị thương, vậy hôm nay một chuyện đến Tây Vân tự cầu phúc, ta xem cũng không thể đi rồi, trước tiên Triệu di nương hỏi Trấn Quốc Công phủ để đại phu xem." Trước mặt bao người Ôn Nhu cũng làm bộ quan tâm nói, nếu Triệu Yên Nhi không quên đem thân phận của nàng điểm danh, nàng làm sao sẽ không công bố thân phận của Triệu Yên Nhi?

Mọi người lại đưa mắt dò đến trên người Triệu Yên Nhi, nghe nói chủ mẫu của Trấn Quốc Công phủ họ Triệu, không nghĩ tới chỉ là một di nương?

Triệu Yên Nhi rất là phần hận, lại nói: "Bạch vương phi trăm triệu lần không thể, hôm nay là một ngày rất tốt, nếu là bỏ lỡ ngày lành cầu phúc này, ngày sau sợ là khó có thể tìm được ngày lành như vậy..." Nàng làm sao có thể để Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hỏi phủ.

"Phu nhân ngươi bây giờ bị thương nặng như vậy, không nhanh lên hỏi phủ để đại phu sao được?" Ôn Nhan xen vào nói.

"Phía kia không phải còn có xe ngựa của Bạch vương phi sao? Còn có thị nữ của ta và ngươi, để các nàng tiễn ta hỏi phủ là được rồi, các ngươi vẫn là

nhanh đi cầu phúc mới tốt, không nên vì ta bỏ lỡ ngày lành như vậy." Đang nói chuyện, có hai thị nữ bắt đầu đỡ Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi thở dài một cái, "Vốn còn muốn một lòng đi cầu một đoạn hảo nhân duyên, hôm nay ta không đi được, phiền tam cô nương thay ta thành tâm cầu một quẻ hảo nhân duyên."

"Phu nhân nói quá lời... Ôn Nhan sẽ."

"Bạch vương phi, người không ngại ta ngồi xe ngựa của người hồi phủ chứ?" Về mặt của Triệu Yên Nhi suy yếu nhìn Ôn Nhu, trước mắt bao người nàng cũng sẽ không cự tuyệt nàng.

"Tự nhiên sẽ không chú ý, Triệu di nương vẫn là mau mau hồi phủ xem đại phu cho tốt, hai người các người chiếu cố thật tốt Triệu di nương cho tốt."

"Nô tỳ biết."

"Vương Tam!" Triệu Yên Nhi rời khỏi, kêu xa phu một tiếng, xa phu lên tiếng trả lời ở bên khom người cúi đầu, Triệu Yên Nhi liền phân phó nói: "Dọc đường đi chiếu cố tốt Bạch vương phi cùng tam cô nương, nếu có sai lầm, liền hỏi tội người!"

"Nô tỳ biết."

"Đã như vậy, Bạch vương phi cùng tam cô nương nhanh đi Tây Vân tự đi, nếu dây dưa thời thần liền không còn sớm." Chỉ cần là Vương Tam lái xe, sẽ không sợ không đem đưa hai người đến được nơi đó!

(Luna: nơi đó chính là chỗ có diêm vương)

"Phu nhân người mau trở về đi, chúng ta biết rồi."

Triệu Yên Nhi xem Ôn Nhu cùng Ôn Nhan lên xe ngựa, xe ngựa rời khỏi nàng nàng rời đi, thực sự là làm tốt một hình mẫu của đương gia chủ mẫu, không duyên cớ được bách tính xung quanh đồng tình cùng khen ngợi.

Mà ở lúc Triệu Yên Nhi lấy xe ngựa của Ôn Nhu rời khỏi, có một nam tử mặc miên bào đạm thanh sắc, bộ dáng là một gã sai vặt đi tới trước cửa Trấn Quốc Công phủ, lấy vòng cửa gỗ một cái, liền có gia đình mở rộng cửa.

Gia đình quan sát nam tử từ trên xuống dưới một lần, hỏi: "Người tìm người nào?"

"Tiểu Phấn, ta là người của Thanh vương, muốn gặp Trấn Quốc công tử." Nam tử rất là lễ độ.

"Người của Thanh vương? Tìm công tử?" Gia đình hồ nghi, Thanh Vương gia sắp cùng tam tiểu thư thành hôn rồi, còn tìm công tử làm chi?

"Tiểu Phấn nếu không tin, thỉnh đem ngọc bội này giao cho Trấn Quốc công tử, đợi công tử thấy qua ngọc bội, liền sẽ gặp ta."

Gia đình tiếp nhận ngọc bội, hướng nam tử nói một tiếng "Xin chờ một chút", liền đi vào thông truyền, sau một lúc lâu, gia đình đến đây thỉnh nam tử vào phủ.

Chưa tới thời gian nửa nén hương, Ôn Tâm ăn mặc xinh đẹp một thị nữ cũng không mang theo, một mình theo nam tử xuất phủ, thân đầu còn chút bệnh trạng nào, trái lại trong mắt còn mang tiếu y, leo lên xe ngựa của nam tử.

Xe ngựa của Triệu Yên Nhi trở lại Trấn Quốc Công phủ, Ôn Tâm đã rời khỏi

--- ----Phân Cách Tuyến Luna Huang---- ----

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-4: Đường lang bộ thiên

Editor Luna Huang

** tiên phát chế nhân **

Xe ngựa chạy đến tây môn của đế đô, hướng tây giao chạy, Ôn Nhan cảm thật chặt hai tay, bởi vì khăn trương, bàn tay của nàng xuất ra mồ hôi.

Ôn Nhu xốc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy đường này cũng không phải đường nhỏ đến Tây Vân tự, mà cỏ dại mọc um tùm, hôm qua nàng đã đến Tây Vân tự, làm sao nhanh như vậy liền quên đường rồi, quả nhiên Triệu Yên Nhi là muốn ở chỗ này hạ thủ.

"Vương Tam, đây là đường đến Tây Vân tự sao?" Ôn Nhu nhìn đường càng lúc càng yên lặng, lạnh lùng hỏi.

Vương Tam không có trả lời, chỉ như trước lái xe, hắn là thủ hạ trung thành của Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi phân phó, hắn tất sẽ hoàn thành, Triệu Yên Nhi lệnh cho hắn đưa Ôn Nhu hai người đưa đến tây giao, hắn tất nhiên sẽ đưa đến.

"Ngừng xe." Vương Tam không có trả lời, mâu tử của Ôn Nhu nổi lên một trận hàn ý.

"Hồi Bạch vương phi, Tây Vân tự còn chưa tới, không thể ngừng xe." Vương Tam một bên đáp lời, một bên quát ngựa, ngựa bị đau chạy nhanh hơn, xe ngựa bởi vậy mà xóc nảy càng lợi hại, lòng của Ôn Nhan càng sợ đến lợi hại.

"Ta nói lại lần nữa, ngừng xe." Không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nhẫn nại của nàng có hạn.

"Bạch vương phi vẫn là ngồi xuống cho tốt, đến Tây Vân tự nô tài sẽ nói với người! Cũng sắp tới!" Vương như trước quát mã tiên lên lưng ngựa.

Không muốn chết, liền ngừng xe." Mâu tử của Ôn Nhu lãnh đến cực điểm, đang nói chuyện, mang một chủy thủy màu đồng đến yết hầu của Vương Tam.

Vương Tam sợ đến hít một hơi khí lạnh, ghim ngựa, muốn nhân cơ hội này ném Ôn Nhu ra, ai biết Ôn Nhu không nhúc nhích chút nào, chủy thủ vẫn để bên cô hắn, đó là đến Ôn Nhan không có chút võ công nào cũng còn ngăn ngó ở trong xe ngựa, chỉ là cầm lấy song vì cố sức mà ngón tay trắng bệch.

"Muốn ngã chết chúng ta sao?" Ôn Nhu đem chủy thủ càng để gần yết hầu của Vương Tam hơn một phần, Vương Tam có thể cảm thụ được sự bén nhọn lạnh như băng của chủy thủ, ngay cả trong ngày thường hắn ý vào Triệu Yên Nhi ở phía sau mà phách lối, dù sao cũng chưa hề không hề động vũ khí giết người, hôm nay liền như vậy một chủy thủ đặt ngay cổ họng của hắn, làm sao không để hắn sợ cho được.

Vương Tam bị dọa đến nổi suýt ngã nhào xuống đất, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, lạnh lùng nói: "Không nên cử động, không muốn chết thì đừng động."

"Nô tài không động, không động, cầu Bạch vương phi lấy chủy thủy ra." Ôn Nhu nói không động, Vương Tam cũng không dám động, chỉ nom nớp run rẩy ngồi ở chỗ đánh xe.

"Xuống." Ôn Nhu dùng chủy thủ khống chế được Vương Tam, để xuống xe ngựa, sau đó ý bảo Ôn Nhan cũng xuống.

"Nói, Triệu di nương cho người đem chúng ta đưa đến nơi nào?"

"Tây Vân tự a, phu nhân bảo ta đưa Bạch vương phi cùng tam cô nương đến Tây Vân tự." Chết đến nơi, Vương Tam vẫn là nói dối.

"Ta hỏi người một lần nữa, Triệu di nương bảo người đưa chúng ta đến nơi nào?" Không nghĩ tới Triệu Yên Nhi còn có chính là thủ hạ trung thành như vậy.

"Tây Vân tự!" Vương Tam một mực chắc chắn, mồ hôi lạnh trên trán cũng đã chảy ròng ròng.

"Không nghĩ tới Triệu di nương còn một thủ hạ trung thành như người vậy, chết đến nơi mà vẫn hộ chủ." Ôn Nhu lạnh giọng cười, dùng chủy thủ nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt của Vương Tam, hắn sợ đến cả người đều đứng thẳng, "Bất quá người có biết hay không còn có một loại chết, chính là dùng chủy thủ cắt từng mảnh từng mảnh trên da thịt của người sống, tư vị kia, thật là làm cho người thống khổ."

Ôn Nhu cố ý đem lời nói thả chậm, nàng có thể cảm giác được Vương Tam sợ hãi toàn thân, nàng vẫn ở chỗ cũ cười nói: "Nếu là thủ pháp tốt, có thể cắt được đến ba ngày ba đêm, nếu là thủ pháp không tốt, giống ta như vậy, một dao cắt lệch cũng không chừng, thế nào, người có muốn thử một chút hay không?"

Lời của Ôn Nhu còn chưa nói hết, Vương Tam đã mềm nhũn ngã trên đất, trong mùa đông đại hàn, lưng hắn toát ra mồ hôi lạnh ướt đầm miên bào, Ôn Nhu cũng ngồi xổm người xuống, đem chủy thủ chỉ vào tim của hắn, nói: "Bắt đầu từ nơi này, thế nào?"

Nói, Ôn Nhu liền dùng rạch ra miên bào trước ngực của Vương Tam, Vương Tam lập tức ngã nhào xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

"Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng! Ta nói! Ta đều nói!" Hắn vốn tưởng rằng phu nhân là nữ nhân vô cùng tàn nhẫn nhất trên đời này, không nghĩ tới còn có nữ nhân so với phu nhân còn ngoan độc hơn không biết bao nhiêu lần! Hơn nữa lúc đang giữ tính mệnh của một người, quả thực giống như là cầm một kiện đồ chơi một dạng, một tia tình cảm cũng không có!

Một bên Ôn Nhan, từ lâu nghe sợ nổi da gà, nghĩ thầm may là lựa chọn đúng người, là cùng Ôn Nhu vi địch, không biết là sẽ có cái chết xấu xí thế nào!

"Nói?" Ôn Nhu đứng lên, cư cao lâm hạ nhìn Vương Tam trên đất, gương mặt trong sạch, âm thanh cũng lạnh lùng không có một tia phật phùng, "Không nên ở trước mặt ta làm ra vẻ, dám vừa phản tâm, ta cho người so với chết oan còn thống khổ hơn."

"Nô tài biết, nô tài biết." Vương Tam sợ đến ngay cả lời cũng nói không rõ.

"Nói đi." Cũng chỉ có là đồ sợ chết, loại đe dọa này mới hữu hiệu.

"Phu nhân muốn nô tài đưa Bạch vương phi cùng tam cô nương đến rừng già tây giao..." Vương nom nớp lo sợ nói rằng.

" Sau đó?"

" Giao cho..." Vương Tam nuốt nước miếng một cái, can đảm nói tiếp, "Giao cho kẻ buôn người, để bọn họ. để, để bọn họ giết người diệt khẩu..." Vương Tam đâu còn dám nói trước khi giết người diệt khẩu, sẽ là lãng nhệch một phen...

Vương Tam vẫn khom người cúi đầu nói, nào dám nhìn mắt Ôn Nhu, vốn cho là hắn nói ra nói như vậy Ôn Nhu kinh ngạc không thôi, ai biết Ôn Nhu một chút phản ứng cũng không có, chỉ như trước lạnh giọng hỏi: "Vậy mạng của ngươi làm sao đây?"

" Phu nhân cùng nô tài nói, nàng đã cùng đầu lĩnh kẻ cướp nói xong rồi, lúc nô tài đem đưa đến, để lại nô tài rời khỏi."

" Triệu di nương cho bao nhiêu ngân lượng?" Nàng không tin không có ngân lượng người này sẽ cam tâm tình nguyện vì Triệu Yên Nhi bán mạng.

" Mười hai..."

"Mười hai lượng bạc liền mua mạng của hai người, trong mắt ngươi mạng của hai người chúng ta, chỉ có bấy nhiêu thôi?" Mười hai lượng bạc lấy hai cái mạng, thực sự là chuyện cười trong thiên hạ, "Ta cho ngươi ba mươi lượng bạc, vẫn như cũ đem xe ngựa lái đến đó, thế nào?"

" Cái này..." Vương Tam ấp úng, muốn, là sợ Ôn Nhu.

" Thế nào sợ ta nuốt lời?"

" Không, không dám..."

" Ngày mai ngươi có thể tự đến Bạch vương phủ tìm ta lấy bạc, đại môn Bạch vương phủ mở rộng, ngươi không cần sợ ta nuốt lời."

" Thế nhưng...trong xe ngựa này người không, điều này làm sao để nô tài đem người đưa đi..." Đưa một chiếc xe ngựa rỗng, k hắn làm sao không sợ kẻ cướp kia không thấy được nữa nhân sẽ làm thịt hắn chứ? Ngày ấy hắn và phu nhân làm việc, bọn họ nghe thấy có nữ nhân thì hai mắt lóe sáng.

" Cái này ngươi yên tâm, ta tự nhiên sẽ đưa người cho ngươi, để ngươi đưa đi." Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên, nàng làm sao sẽ để hắn lái một chiếc xe ngựa rỗng chứ, thế nhưng nàng vì Triệu Yên Nhi chuân bị đại lễ rồi.

Lúc nói chuyện, chỉ thấy một chiếc xe ngựa màu xám chạy đến.

Đến đây!

Vương Tam cũng không ngẩng đầu nhìn xe ngựa kín mít chạy đến, chỉ nghe bên trong xe ngựa có âm thanh truyền ra rất quen thuộc.

" Đến chưa a? Ngươi có đi sai đường không? Thanh Vương gia tại sao sẽ ở sẽ ở cái địa phương này gặp bốn công tử?"

Vương Tam sợ đến một phen, một thân mồ hôi lạnh vẫn chưa khô, giờ lát tiếp tục xuất ra.

" Đại tiểu thư ——?"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-5: Đường lang bộ thiên

Editor Luna Huang

**** sống không bằng chết ****

Ôn Tâm vốn là nắm chặt ngọc bội của Thanh vương, người trong lòng xuân ý đậm đặc chờ gặp mặt, trong lòng suy nghĩ trong lòng Thanh Vương gia quan tâm nhất vẫn là nàng, nghĩ đến chuyện Thanh Vương gia gặp mặt sẽ cùng nàng như thế nào tình nồng ý mật, dọc theo đường đi chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, không có chú ý đến xe ngựa không hề chạy đến Thanh vương phủ.

Xe ngựa chợt dừng lại, Ôn Tâm vén rèm xe lên, nhìn thấy mặt của Ôn Nhu khiến nàng hận không thể xé nát ra!

" Ôn Nhu! Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Ôn Tâm lập tức xuống xe ngựa, tay chỉ Ôn Nhu, gương mặt ngoan lệ, nhìn bốn phía, phần nộ quát nam tử miên bào đậm thanh sắc, "Còn có đây là nơi nào! Ngươi cầu nô tài này thế nào đem bốn công tử dẫn tới loại địa phương này!"

" Nhị muội muội y phục chỉnh tề đẹp như vậy, là muốn đi gặp Thanh Vương gia sao?" Ôn Nhu nhìn Ôn Tâm giờ này khắc này như cũ chỉ cao khí ngang, châm chọc cười nói, uống cho Triệu Yên Nhi một mực vì nàng lót đường, nàng lại không có tâm tư như vậy, đến giờ phút này vẫn không biết là đang

trong tình huống gì.

"Bỏ công tử đi gặp ai, phải đến người quản sao?" Tiệp nhân Ôn Nhu này làm thế nào biết nàng muốn đi gặp Thanh Vương gia? Bỗng nhiên lại phần nộ quát nam tử đậm thanh sắc: "Câu nô tài, bỏ công tử hỏi người! Đây là địa phương nào?"

"Nhị muội muội vẫn là không nên rống lên, tỷ tỷ đến nói cho người biết, nơi này là đế đô tây giao, nhị muội muội nghe rõ chưa? Đế đô tây giao." Sợ Ôn Tâm nghe không hiểu lời của nàng, Ôn Nhu nhấn mạnh giọng nói.

"Đế đô tây giao, không phải ——" Không phải là nương nói muốn ở chỗ này hạ thủ sao? Thế nào nàng lại đến đây? Lẽ nào ——

Ôn Tâm vô ý thức nhìn nam tử miên bào đậm thanh sắc, chỉ thấy nam tử miên bào đậm thanh sắc hướng Ôn Nhu ôm quyền chấp tay nói: "Vương phi, người đã thay người đưa đến."

"Ôn Nhu, người tính toán ta?" Ôn Tâm mới chợt hiểu ra, chỉ vào Ôn Nhu mắng, "Người tiệp nhân này! Đột Thanh vương phi vị của ra còn không nói, hôm nay còn muốn tính toán ta?"

Nàng thế nào đoán ra được là kế của Ôn Nhu? Ngược lại còn tưởng rằng thực sự là Thanh vương hẹn gặp nàng, nếu Thanh vương thật muốn hẹn gặp nàng, vì sao hôm qua không hẹn? Thời gian nàng khi nhìn thấy ngọc bội quá cao hứng, thật không ngờ!

"Nhị muội muội lời này đã có thể nói sai rồi, như thế nào nói là tỷ tỷ tính toán người?" Ôn Nhu cười nhìn ngón tay của Ôn Tâm, không nhanh không chậm cười nhạt nói, "Là nhị muội muội thấy ngọc bội của Thanh Vương gia, bản thân nguyên ý mắc câu, muốn trách thì trách bản thân nhị muội muội quá ngu xuẩn."

"Hơn nữa, cũng không biết là ai tính toán ai, tỷ tỷ bất quá là đem vật nhị muội muội đã từng tặng cho tỷ tỷ, một lượt trả hết cho muội muội mà thôi, huống hồ Thanh Vương gia vốn là cùng tỷ tỷ có hôn ước, là nhị muội muội chặn ngang muốn hại tỷ tỷ, vẫn còn cảm thấy thiếu, lại còn để tỷ tỷ thích một nam tử do các người an bài, cuối cùng để tỷ tỷ làm ra chuyện bị vạn người thỏa mạ, như trước không buông tha tỷ tỷ, nhưng để nam tử kia rời khỏi, các người dẫn người bắt được tại chỗ, hủy đi danh tiếng của tỷ tỷ chỉ trong một đêm."

"Nhị muội muội, tỷ tỷ nói có đúng không?" Ôn Nhu nói, cước bộ đến gần Ôn Tâm, trong mắt lóe sáng đáng sợ dọa người, khiến cho Ôn Tâm thối lui.

"Người biết?" Ôn Tâm bất khả tin tưởng, Ôn Nhu cư nhiên đều biết chuyện các nàng từng làm? Biết nàng mất đi tất cả là do một tay các nàng tạo ra?

"Chẳng lẽ nhị muội muội cho rằng, trên đời này chỉ có mẫu nữ các người là thông minh thôi sao?" Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, "Tỷ tỷ còn biết, Thanh Vương gia sở dĩ muốn nhị muội muội vì Vương phi, không phải là bởi vì yêu nhị muội muội, hẳn yêu, bất quá là là vinh quang cùng quyền lực của Trần Quốc Công phủ mang lại cho hắn."

"Về phần thú ai, thì có gì khác nhau đâu? Mà lúc trước sở dĩ Thanh Vương gia không muốn thú tỷ tỷ, là bởi vì tỷ tỷ bị mang danh dâm phụ, cưới một nữ nhân làm tổn hại mặt mũi của hắn, sở dĩ trợ giúp muội muội đạt được Trần Quốc công tử vị, bất quá là vì để cho muội muội cùng Trần Quốc Công phủ tài cán vì hắn ra sức mà thôi."

Lời nói của Ôn Nhu, không khỏi khiến cho Ôn Tâm kinh hãi, mà tất cả mọi người cũng kinh hãi, nguyên lai, chân tướng của chuyện này là như vậy!

"Người nói cái gì?" Ôn Tâm không thể tin được, hay nói đúng hơn là không nguyện tin tưởng, "Thanh Vương gia không chung tình với ta? Điều này sao có thể? Ta không tin!"

"Không tin?" Ôn Nhu cười nhạt, thực sự là bị yêu làm cho đầu óc mê muội rồi, nguyên bản xưng là có đầu óc, hôm nay bị Thanh vương làm cho đầu óc hư đại cũng không bằng, "Nếu là trong lòng có Thanh Vương gia có người, làm sao không cùng Vương Thượng kiên trì? Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có người, vì sao vốn đáp ứng muốn cho người vì Thanh vương phi, hôm nay tất cả đều không thấy? Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có người, hẳn còn có thể mỗi ngày đi chơi cùng nữ nhân khác?"

Nhị muội muội, hôm nay người có thể đều hiểu rồi?"

"Người dứt ngay! Chuyện của bỏ công tử không đến phiên tiệp nhân như người quản!" Ôn Tâm nổi giận muốn đẩy Ôn Nhu ra, Ôn Nhu chỉ là hơi nghiêng người một cái, Ôn Tâm liền đẩy khoảng không, nàng thế nào có thể tin tưởng trong lòng Thanh vương không có nàng? Nhưng mà từng từ của Ôn Nhu, làm để cho nàng muốn không tin cũng không được!

"Ta là tiệp nhân, cũng không biết sau ngày hôm nay, nhị muội muội cùng tỷ tỷ, ai so với ai tiện hơn." Ôn Nhu bước về trước một bước, nắm lấy cằm của Ôn Tâm, âm u nói, "Nhị muội muội, không nên trách tỷ tỷ ngoan tâm, muốn trách thì trách các người quá độc ác!"

"Vân Lăng, đem nàng trời lại Ôn Tâm khiếp sợ, Ôn Nhu gọi Vân Lăng là nam tử miên bào đậm thanh sắc tiếng đến bắt lấy hai tay của Ôn Tâm, sau đó đem tay nàng vòng về sau, trời chặt.

Ôn Tâm giận không kềm được, giằng giằng muốn thoát khỏi ràng buộc của Vân Lăng nhưng bất luận nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được, "Buông! Người cầu nô tài này!" Sau đó ngáng đầu hung hăng trừng mắt Ôn Nhu, "Ôn Nhu tiệp nhân này! Người muốn làm gì! Mau buông! Nếu không cho người chết không được từ tế!"

"Ha ha ha!" Rốt cục rốt cục nhìn không được ngáng cười lớn một tiếng, vung một cái tát lên mặt của Ôn Tâm, cười nhạt nói: "Nhìn không được khẩu khí thật là lớn, thực sự là chết đến nơi rồi còn tự cho mình là giỏi sao? Còn chưa thấy được tình huống của người hiện nay sao?"

"Người dám đánh ta?" Ôn Tâm chỉ cảm thấy trên mặt đau rất, không thể tin nhìn Ôn Nhu, trợn to hai mắt, sau đó ra sức giùng giàng như muốn tiến đến liều mạng với Ôn Nhu, thế nhưng lại bị Vân Lăng vững vàng chế trụ.

"Đánh người ta làm sao không dám?" Ôn Nhu lại lần nữa trên gương mặt của Ôn Tâm hạ vô số cái tát tai, đến đến khi khuôn mặt của nàng in dấu bàn tay, khóe miệng ứa máu.

Ôn Tâm đầu chịu nổi ỳ khuất như vậy, đúng là cả kinh nói không ra lời.

"Vân Lăng, đem nàng lên xe ngựa."

"Vâng," Vân Lăng đáp, nắm Ôn Tâm tiến đến xe ngựa Ôn Nhu mới vừa rồi mới ngồi, một chút cũng không có thương hương tiếc ngọc, Ôn Tâm đau đến hồi thần.

"Ôn Nhu, người muốn làm gì?" Đáy lòng Ôn Tâm bỗng nhiên dâng lên sợ hãi, bây giờ là nàng ngồi trên xe ngựa Ôn Nhu vừa mới ngồi, chiếc xe ngựa này là một chiếc xe ngựa chỉ có đi chứ không về!

"Nhị muội muội gấp như vậy làm gì, đợi người đến đó, chẳng phải cũng sẽ sao?" Mất cùng giọng nói của Ôn Nhu không có tình cảm chút nào, để tất cả mọi người ở đây đều rùng mình.

"Vương Tam," Ôn Nhu gọi tên Vương Tam, khiến hấn sợ đến lập tức phục thân xuống mặt đất, hấn thế nào cũng không nghĩ ra, đại tiểu thư hiền lương bạt hổ trước mặt Bạch vương phi chính là mặc cho bị người làm thịt.

"Đi thôi, đem Trần Quốc công tử của chúng ta đến nơi mà người nói." Ôn Nhu nhìn Ôn Tâm, trong con người có tà ý nói không hết.

"Cái này..." Vương Tam đơn giản làm sợ vỡ mật, Bạch vương phi này nói đối người cư nhiên là lấy đại tiểu thư để đổi! Cái này hấn làm sao dám! Nhưng mà trong nháy mắt hấn và miệng, liền cảm giác có gì đó bay đến cổ họng của hấn, để hấn buộc lòng nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu lên khiếp sợ nhìn Ôn Nhu.

"Nếu là người không chiều theo lời của ta làm, người chờ độc mà chết đi." Ôn Nhu thường thức bình sử trắng nhỏ tòng tay, đoiơ mắt khép hờ, "Nhưng nếu là người chiều theo lời của ta làm, ngày mai tôi tìm ta lĩnh giải được, còn có thể thưởng cho người ba mươi lượng bạc."

"...Vâng." Như vậy, hấn không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi.

"Ôn Nhu! Người thả ta ra! Thả ta ra! Vương Tam người mau thả mau thả! Ngày sau người muốn gì bốn công tử liền cho người cái đó!" Ôn Tâm hoàn toàn khủng hoảng, đến Vương Tam cũng bị Ôn Nhu thu mua, nàng còn có đường sống gì đáng nói?

"Vương Tam, lúc đó người đem tờ giấy này giao cho thủ lĩnh của kẻ cướp, nói cho hấn biết chiều theo tờ giấy này mà làm, tiền thù lao gấp bội!" Dứt lời, Ôn Nhu đem một tờ giấy ném tới trong tay Vương Tam.

Cứ như vậy để Ôn Tâm chết chẳng phải là tiện nghi cho nàng sao? Nàng muốn, nàng sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-1: Hoàng tước tại hậu

Editor: Luna Huang

**** hậu tri hậu giác ****

Đại phu thay Triệu Yên Nhi chẩn mạch, nhìn thương thế, nói không có gì đáng ngại, không có thương tổn đến ngũ tạng, kê thuốc ngoài da, điều trị được không lưu lại dấu vết, khai một phương thuốc, Triệu Yên Nhi phân phó thị nữ theo đại phu lấy thuốc, đại phu liền rời đi.

Triệu Yên Nhi nằm ở quý phi tháp, thiếp thân thị nữ Uyển nhi ở bên vì nàng lau vết thương, lại vì nàng thay xiêm y sạch sẽ, sau đó để nàng nghỉ ngơi, mí mắt của Triệu Yên Nhi thỉnh thoảng giật, rõ ràng hôm nay là có thể đem Ôn Nhu cùng Ôn Nhan dọn sạch sẽ rồi, vì sao vẫn cảm thấy có chút bất an.

"Uyển nhi, mời đại tiểu thư tới cho ta." Có lẽ là đêm qua nàng ngủ không được ngon giấc, loại trừ được Ôn Nhu cái đinh trong mắt này, nàng phải cảm thấy cao hứng mới phải, cũng nên gọi Tâm nhi đến thương lượng kế hoạch một chút.

"Vâng, nô tỳ đi thỉnh đại tiểu thư." Uyển nhi ứng tiếng, lui ra ngoài.

Khoảng chừng qua gần nửa nén hương, Uyển nhi trở về, một mình, Triệu Yên Nhi không khỏi khỏi mi, trong lòng suy nghĩ Uyển nhi này thực sự là càng

ngày càng không còn dùng được, để cho nàng một mình đi thỉnh người cũng làm không xong, không hài lòng nói: "Thế nào chỉ một mình người trở lại, Đại tiểu thư đâu?"

Nghe được trong lời nói của Triệu Yên Nhi không hài lòng, Uyển nhi liền vội vàng khom người nói: "Hồi phu nhân, nô tỳ đi mời, thế nhưng đại tiểu thư không ở trong phòng."

"Cái gì? Không ở trong phòng? Đại tiểu thư có thể đi chỗ nào?" Mi tâm của Triệu Yên Nhi nhíu một phần.

"Nô tỳ không biết, nô tỳ hỏi thị nữ thiếp thân của đại tiểu thư Lan nhi, nô tỳ thấy nàng áp ứng hình như có gì không dám nói với nô tỳ, cho nên nô tỳ dẫn theo nàng đến, để phu nhân hỏi đến." Uyển nhi là người có nhãn lực, không mời được đại tiểu thư, bất kể là nguyên nhân gì, phu nhân cũng sẽ cho nàng nếm mùi vị, nàng cũng không muốn làm cá trong chậu, nên cơ linh dẫn luôn Lan nhi đến.

"Để cho nàng đi vào." Tâm nhi nếu là xuất môn, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi một mình, mà Lan nhi lại có gì không dám nói?

Lời của Triệu Yên Nhi nói ra, Lan nhi cẩn thận đi tới trước mặt Triệu Yên Nhi, khom người cúi đầu thỉnh an.

Triệu Yên Nhi nhìn chằm chằm bộ dáng cẩn thận của Lan nhi, nhãn thần sắc bén nói: "Nói, đại tiểu thư đi nơi nào?"

"Phu nhân... Cái này..." Lan nhi có chút sợ, bởi vì trước khi đại tiểu thư ra cửa có dặn nàng không được nói cho người khác biết là nàng đi gặp Thanh Vương gia, hơn nữa rất nhanh thì sẽ trở lại.

"Nói!" Triệu Yên Nhi một chương vỗ đến bàn, "Đại tiểu thư đi đâu, có gì không dám nói?"

"Hồi phu nhân! Không phải nô tỳ không nói, là đại tiểu thư đã phân phó nô tỳ, không cho nô tỳ nói!" Lan nhi vội vã quỳ trên mặt đất, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại, phu nhân là thân mẫu của đại tiểu thư, cũng không có cái gì không thể nói, "Thanh Vương gia hẹn gặp đại tiểu thư, đại tiểu thư đến chỗ hẹn."

"Cái gì?" Triệu Yên Nhi cả kinh từ quý phi đứng lên, Thanh vương cứ cho là thích Tâm nhi, cũng sẽ không trước lúc địa hôn mà hẹn Tâm nhi, huống chi, lão gia nói qua, hôm nay cùng Thanh vương tiến cung diện thánh, hôm nay Thanh vương như thế nào có thể hẹn Tâm nhi?

"Việc này xảy ra khi nào?" Triệu Yên Nhi cảm giác mình mất phải của mình giật lợi hại hơn.

"Phu nhân cùng tam tiểu thư xuất môn không lâu sau, liền có một nam tử tự xưng là người của Vương quân gia đến đây xin gặp đại tiểu thư, là Thanh Vương gia hẹn đại tiểu thư đến Thanh vương, nam nhân kia còn lấy ra ngọc bội tùy thân của Thanh Vương gia làm chứng, đại tiểu thư liền đi." Lan nhi như thực chất đáp, chỉ không có đem đáng đáp mừng rỡ như điên của Ôn Tâm khi nhìn thấy ngọc bội tùy thân của Thanh vương nói ra.

"Vậy người làm sao không hướng bốn phu nhân bẩm báo một tiếng?" Triệu Yên Nhi tiến lên nâng tay lên vớt một cái tát lên mặt Lan nhi, "Vậy người làm sao không theo hầu hạ ở bên đại tiểu thư?"

Lan nhi đâu dự đoán được bản thân đều là trả lời thật lòng cũng sẽ chọc giận Triệu Yên Nhi, vội vã quỳ rạp xuống đất, mang theo khóc nức nở giải thích: "Là đại tiểu thư phân phó không cho nói, cũng là đại tiểu thư phân phó không nên theo hầu hạ." Chủ từ lên tiếng, các nàng làm sao dám không tuân theo! Thế nào cái này cũng đắc tội phu nhân?

"Đồ ngu xuẩn!" Triệu Yên Nhi giơ chân lên hung hăng đạp Lan nhi lăn trên mặt đất, cả giận nói, "Đem thị nữ này mang xuống! Trọng tể!"

"Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không biết sai ở chỗ nào a!" Lan nhi khóc lớn tiếng cầu xin tha thứ, lại bị vô tình bị gia đình lôi đi, Triệu Yên Nhi cảm thấy tâm thần không yên.

"Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?" Uyển nhi tiến lên nhỏ giọng hỏi, phu nhân phản ứng lớn như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

"Uyển nhi, mau phái người đi tìm đại tiểu thư!" Ánh mắt Triệu Yên Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm Uyển nhi, phân phó nói, trong giọng nói giấu kinh hoàng, Uyển nhi lên tiếng trả lời đang muốn lui ra, Triệu Yên Nhi lại bổ sung, "Không, đến phái xuất sở tìm người đi, chú ý chút, chớ lộ ra!"

(Luna: nơi quản lý hộ tịch)

"Nô tỳ minh bạch."

Uyển nhi đi, Triệu Yên Nhi một chút yếu đuối ngồi trên quý phi tháp, Thanh vương tuyệt đối không có phái người đưa Tâm nhi đi, nhưng ai có thể có gan dám mạo hiểm dùng thân phận của Thanh Vương gia đưa Tâm nhi đi? Mục đích là cái gì?

Triệu Yên Nhi lần đầu tiên rối loạn tâm thần.

Tây Văn tự.

Ôn Nhan chưa tỉnh hồn, vì mình suýt nữa bị mất mạng, lại vì Ôn Nhu thoát nhìn vậy đơn giản nhưng lại giống như Diêm La một dạng là người khác kinh sợ, đây là Ôn Nhu tính tình dịu dàng nhu hòa sao? Quả thực chính là thoát thai hoá cốt!

Ôn Nhan biết, Ôn Nhu tuyệt đối sẽ không để Ôn Tâm chết, mà là sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết.

" Thế nào? Tam muội muội sợ?" Ôn Nhu nhìn sắc mặt Ôn Nhan như cũ trắng bệch, ôn hoà mà hỏi thăm, "Tam muội muội nếu như chọn cùng Triệu di nương vì địch, liền sớm phải biết được địch không vong chính là nguoi vong."

" Muội muội biết." Ôn Nhan ồ ồ tâm thần, kiên định nói: "Đường là do muội muội tự chọn, muội muội sẽ hảo hảo đi, muội muội cũng biết, nếu là vào Thanh vương, tất không đơn giản."

" Nữ nhân không ngoan độc, địa vị bất ổn, tam muội muội sợ là biết đạo lý này." Biết tiến vào Thanh vương ngày sẽ càng khó, không sai.

" Thế nhưng đại tỷ tỷ, hôm nay nhị tỷ tỷ như vậy, chỗ của Triệu di nương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, đại tỷ tỷ cần muội muội thế nào giúp người?" Hiện tại nàng có thể nói là đem mình cùng Ôn Nhu cột vào nhau, nàng không thể ngã xuống, Ôn Nhu cũng không thể ngã xuống.

" Triệu di nương?" Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, "Ta hôm nay có thể néo Ôn Tâm, ngày mai có thể bóp nát đầu khớp xương của Triệu Yên Nhi, nàng cho là các nàng còn có thể được bao lâu?" Nếu là nàng muốn, nàng cũng có thể nhân lúc không người phát hiện lấy đầu của Triệu Yên Nhi, thế nhưng nàng không muốn để cho nàng chết thoải mái như vậy, nàng muốn đem nợ bọn họ thiếu tổ phụ, thiếu mẫu thân, thiếu nàng, đòi lại, giết người, không nhất định tự mình động thủ.

Huống chi nếu là nàng tự động thủ, còn sợ làm ô uế tay mình.

" Tam muội muội, đi thôi, thay Triệu di nương vì nhị muội muội cầu một quẻ nhân duyên, cũng không biết đến lúc đó Triệu di nương có còn muốn thấy quẻ nhân duyên này không?"

Khóe miệng của Ôn Nhu mỉm cười, hướng Tây Vân tự bước.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2: Hoàng tước tại hậu

Editor: Luna Huang

**** khởi cấp như nguyên ****

Trần Quốc Công phủ, chỗ ở của Triệu Yên Nhi,

Mặt trời sắp lặn, vẫn không có tin tức của Ôn Tâm, không có nhìn thấy Vương Tam trở về, Triệu Yên Nhi chỉ cảm thấy tâm không khỏi hoảng loạn, gọi thị nữ, để ra đại môn xem thử Ôn Thế Nghi đã về đến chưa.

Sau một lúc lâu, Uyển nhi trở về hồi báo: "Phu nhân, Bạch vương phi cùng tam tiểu thư đã trở về."

" Cái gì?" Triệu Yên Nhi cả kinh ly trà trên tay cũng nâng không tốt, rơi xuống đất, nước trà rơi vào váy, mở to hai mắt nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Tri nhi, "Người không có nhìn lầm chứ? Là Bạch vương phi và tam tiểu thư cùng nhau trở về?"

Triệu Yên Nhi đem hai chữ "Cùng nhau" cắn chặt, các nàng làm sao có thể trở về? Lại làm sao có thể cùng nhau trở về?

" Hồi phu nhân, nô tỳ không có nhìn lầm, đúng là Bạch vương phi và tam tiểu thư cùng nhau trở về." Tri nhi cúi đầu hồi đáp, trong lòng suy nghĩ, nàng còn không đến mức hoa mắt đến đại tiểu thư cùng tam tiểu thư cùng nhận không ra, huống hồ Bạch vương phi cùng tam tiểu thư cùng nhau trở về có cái gì kỳ quái, hôm nay các nàng vốn chính là cùng đi cầu phúc, nếu không phải phu nhân giữa đường bị thương, không phải là cùng cùng đi sao? Thế nào nghe được Bạch vương phi cùng tam tiểu thư trở về lại kích động như vậy? Mà ngay cả ly trà cũng làm vỡ.

Thế nào... Khả năng? Thân thể của Triệu Yên Nhi không khỏi run rẩy, vội vã hắt Tri nhi trước mặt ra đi đến chính sảnh, nàng muốn đích thân nhìn một cái, xem có phải thật không!

Thời gian Triệu Yên Nhi nhìn đến Ôn Nhu cùng Ôn Nhan, mặc dù không muốn tin tưởng, cũng không khỏi không tiếp thu sự thật này, chỉ làm bộ đến gần, Ôn Nhu cùng Ôn Nhan vốn là ngồi ở ghế thái sư uống trà, nhìn thấy Triệu Yên Nhi đến đây, đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên ý cười, cùng Ôn Nhan đứng lên, làm bộ tôn kính trường bối.

" Tam cô nương, Bạch vương phi, các người đã trở về, thế nào? Hôm nay đến Tây Vân tự cầu phúc, có cầu được quẻ tốt nào không?" Triệu Yên Nhi thế nào cũng nghĩ không thông, các nàng thế nào trở lại được? Chẳng lẽ là nửa đường Vương Tam rẽ đường? Không có khả năng, Vương Tam đi theo bên người nàng hầu hạ nàng có mười năm hơn, nàng tin tưởng năng lực làm việc của Vương Tam, đó là kẻ cấp bên kia phát sinh sự cố? Cũng tuyệt đối không có thể, những người đó, nữ nhân và bạc là mạng của là bọn hắn, cho bọn hắn bạc cùng nữ nhân, bọn họ tuyệt đối sẽ đem sự tình làm tốt.

Nếu hai người đều tin được, vậy đến tốt cùng là sai ở chỗ nào?

"Triệu di nương thật đúng là quan tâm tỷ muội chúng ta, có phần quan tâm này của Triệu di nương, tỷ muội chúng ta nếu là không cầu được què tốt, chẳng phải là uổng phí phần quan tâm này của Triệu di nương sao?" Ôn Nhu cười khẽ nói tiếp, nàng tự nhiên tâm tình lúc này của Triệu Yên Nhi, nhất định là bách tư bất đắc kỳ giải, "Ta cùng với tam muội muội còn vì Triệu di nương cùng nhị muội muội xin què, đều là què tốt nhất."

Ôn Nhu dứt lời, Ôn Nhan đem thẻ đưa cho Triệu Yên Nhi.

"Bạch vương phi nói thế nào rồi, người cùng tam cô nương đều là ta nhìn trưởng thành, làm sao có thể không quan tâm?" Triệu Yên Nhi tiếp nhận cái thẻ, đáy lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế nhưng đương kim Vương Thượng đều chính mồm gọi Ôn Nhu một tiếng "Tẩu tẩu", nàng chính là không muốn cùng Ôn Nhu giả vờ giả vịt cũng không được, để tránh khỏi bị người bên ngoài nói sợ nói nằng đối với Vương Thượng đối với hoàng thất bất kính, nếu là thường ngày, nàng sớm đem nàng đuổi ra khỏi cửa rồi, hà tất cùng nàng diễn trò, "Hơn nữa ta vốn cũng là muốn cùng Bạch vương phi và tam cô nương cùng đi, trên đường lại bị thương, còn Bạch vương phi thay Tâm nhi cùng ta cùng ta xin xăm, thực sự là cảm kích."

"Đây cũng trái lại Triệu di nương khách khí, tốt xấu Ôn Nhu cũng là thấy được năm đó Triệu di nương là như thế nào tiến vào Trấn Quốc Công phủ trở thành di nương, nhìn di nương thế nào trở thành đương gia chủ mẫu, không vì Triệu di nương cầu xăm chẳng phải là Ôn Nhu không biết lễ phép sao?"

Triệu Yên Nhi bị lời nói của Ôn Nhu chọc tức giận đến sắc mặt chột chột trắng, tiện nhân, thực sự là không biết xấu hổ.

"Bạch vương phi, lúc này thời thần cũng không còn sớm, không trở về Bạch vương phủ, Bạch vương gia không tìm sao?" Triệu Yên Nhi hận không thể lập tức để Ôn Nhu tiêu thất trước mắt nàng, nếu chuyện hôm nay không có thành công, nàng phải nghĩ biện pháp xử lý Ôn Nhan trước, làm sao có thời gian ở cùng Ôn Nhu kì kèo.

Nàng làm sao lúc này rời khỏi, nàng có ý đi tới Trấn Quốc Công phủ, chờ nhìn vở tuồng hay của Ôn Tâm.

Ôn Nhu vừa nói muốn gặp Ôn Tâm, sắc mặt của Triệu Yên Nhi đột nhiên biến đổi, ngăn lại nói: "Tâm nhi hai ngày này cảm nhiễm phong hàn, thân thể rất là khó chịu, lúc này đã nghỉ ngơi rồi, Bạch vương phi đem xăm giao cho ta, ta chuyển cho Tâm nhi là được rồi."

Trước khi tìm ra Ôn Tâm, trực giác của Triệu Yên Nhi cho biết tuyệt không thể để cho Ôn Nhu biết Ôn Tâm không ở trong phủ, nàng biết Ôn Nhu không phải chỉ là vì một cây xăm mà muốn gặp Ôn Tâm, vì dự phòng Ôn Nhu có mưu đồ, nàng nhất thiết phải ngăn lại.

"Nếu thân thể của nhị muội muội có bệnh nhẹ, Ôn Nhu người làm tỷ tỷ này càng cần phải nhìn một cái mới đúng." Nàng làm sao sẽ để Triệu Yên Nhi như ý nguyện.

"Để ngừa phong hàn của Tâm nhi lây cho Bạch vương phi, Bạch vương phi vẫn là không nên đi thi tốt, nếu không Bạch vương phi bởi vì vậy cũng cảm nhiễm phong hàn, ta thế nào hướng Bạch vương gia an nói." Ôn Nhu này, vì sao càng muốn gặp Tâm nhi, lẽ nào nàng biết Tâm nhi không ở trong phủ?

"Thân thể của nhị muội muội hư nhược, Ôn Nhu từ nhỏ có chút công phu quyền cước, thân thể so với nhị muội muội mạnh hơn, một chút phong hàn, làm sao lây nhiễm được, Triệu di nương không cần quá mức lo lắng Ôn Nhu chịu không được."

"Bạch vương phi vẫn là không nên, loại chuyện vụn vặt này ai mà đoán được?"

"Triệu di nương vì sao Không Ôn Nhu gặp nhị muội muội? Là nhị muội muội thực sự bệnh rất nghiêm trọng, hay là ——"

"Ôn Nhu hướng Triệu Yên Nhi tới gần một phần, khoe môi chậm rãi cong lên, "Hay là nhị muội muội căn bản không căn bản không ở trong phủ?"

"Ha ha, Bạch vương phi thực sự là nói đùa, Tâm nhi bị phong hàn không ra khỏi phòng, làm sao sẽ không ở trong phủ?" Triệu Yên Nhi cả kinh, vẫn là trấn tĩnh giải thích.

"Vậy Ôn Nhu liền đi xem bệnh tình của nhị muội muội một chút."

"Bạch vương phi vẫn là thân thể mình quan trọng."

"Các người đều đứng ở nơi này làm cái gì?" Đang lúc hai người giằng co, bên tai truyền đến thanh âm hơi trầm xuống của Ôn Thế Nghi.

Triệu Yên Nhi nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy Ôn Thế Nghi vẫn là một thân triều phục, coi như nhìn thấy cứu tinh, vội vã làm bộ ủy khuất hướng Ôn Thế Nghi hành lễ, ôn nhu nói rằng: "Lão gia, người đã trở về."

Ánh mắt Ôn Thế Nghi lạnh lùng đảo qua trên mặt Ôn Nhu, trên người Ôn Nhan dừng lại chốc lát, trở xuống trên người Triệu Yên Nhi, nhìn thấy trên tay của Triệu Yên Nhi có băng gạc, không khỏi cau mày hỏi: "Hôm nay không phải đi Tây Ván tự cầu phúc sao? Sao bị thương thế kia?"

Ôn Nhu không nói lời nào, chỉ là lạnh mắt nhìn Triệu Yên Nhi diễn trò, mà Triệu Yên Nhi thêm chuyện hại Ôn Nhu cùng Ôn Nhan chưa từng cùng Ôn Thế Nghi thương lượng, lúc này Ôn Thế Nghi đối với chuyện này vẫn hoàn toàn không biết gì cả, thế nhưng nghe lời nói của Triệu Yên Nhi nhưng không khỏi dè dặt khỏi mũi, tìm của hắn khi nào như nhược như vậy rồi? Đường đường Bạch vương phi muốn thăm viếng muội muội của mình lại bị ngăn cản, nếu là truyền ra ngoài chẳng lẽ không phải là tổn hại danh tiếng của Trấn Quốc Công phủ sao?

"Cha, lẽ nào người cũng lo lắng Ôn Nhu bị nhị muội muội lây nhiễm mà ngăn cản Ôn Nhu đi thăm viếng nhị muội muội sao?" Ôn Nhu thẳng tắp nhìn ánh mắt của Ôn Thế Nghi, lạnh lùng hỏi.

"Nữ nhi của Ôn Thế Nghi ta còn chưa hư nhược như vậy, về phần Bạch vương phi, liền tự nhìn mạng của người xem có tốt hay không, nghìn vạn lần

chớ bị Tâm nhi lây nhiễm mới tốt." Một câu nói, đủ đem sự chán ghét của Ôn Thế Nghi đối với Ôn Nhu đích bày ra rõ ràng, hẳn chỉ rõ nữ nhi của hắn không phải lag Ôn Nhu, mà là Ôn Tâm.

Đáy lòng Ôn Nhu lạnh lùng cười, Triệu Yên Nhi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, nàng sao lại liệu đến Ôn Thế Nghi cho phép nàng gặp Ôn Tâm, hướng Ôn Thế Nghi cười nói: "Nếu thân thể của nhị muội muội bệnh nhẹ, cha cùng Triệu di nương vẫn là cùng Ôn Nhu đi xem nhị muội muội mới tốt, thật nhiều người quan tâm, bệnh của nhị muội muội tất nhiên nhanh khỏi."

Chỉ có bản thân nàng, chẳng phải sẽ không thú vị sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-3: Hoàng tước tại hậu (3)

Editor: Luna Huang

**** chuẩn bị đại lễ ****

"Lão gia, Tâm nhi nhiễm phong hàn thực sự rất thật nghiêm trọng, vẫn là đợi tốt rồi mới đi xem, vạn nhất thực sự lây thì không tốt." Triệu Yên Nhi cho rằng Ôn Thế Nghi sẽ hướng về nàng, ai biết quả thực chính là trợ giúp cho Ôn Nhu, há có thể không ngăn trở.

"Chính vì nguyên nhân đó, chúng ta càng cần nhìn Tâm nhi." Ôn Thế Nghi liếc mắt Triệu Yên Nhi, ngôn ngữ có một chút tức giận nhỏ nhẹ, Ôn Thế Nghi nhìn thấy trên mặt nàng hoàn toàn không có dấu vết, trong lòng không khỏi mâu thuẫn, mà hôm nay hẳn mời Thanh vương tiến cung, muốn vì hôn sự của Tâm nhi tranh thủ một phen, ai biết nói hai canh giờ, Vương Thượng căn cứ bảo chỉ có thể thú Ôn Nhan, điều này làm cho hắn phiền não không thôi, trở về muốn gặp nữ nhi một lần còn bị Triệu Yên Nhi ngăn cản, chẳng phải là để hắn phiền càng thêm phiền.

"Đã như vậy, cha Triệu di nương, chúng ta liền đi xem nhị muội muội." Ôn Nhu cười lạnh nói xong, cũng không quản Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi phản ứng gì, xoay người đi đến Hoán Tâm viện.

Chiều theo tình huống trước mắt, cha này của nàng tự không biết thế tử tốt cùng nữ nhi tốt của mình đã làm ra chuyện tốt gì, mà Triệu Yên Nhi chưa cùng cha này thương lượng liền tự mình ra tay thật đúng là nười phản sai oài, bởi vì người cha này của nàng bản lĩnh gì cũng không có, làm một ít chuyện cho người ta xem là đủ rồi, nếu không có như vậy, tổ phụ cùng nương làm thế nào sẽ đi như vậy?

Triệu Yên Nhi vô pháp, cũng chỉ được đi theo, dù sao cứ cho là Ôn Tâm không ở trong phòng, nàng như trước có thể hoà giải, Ôn Nhan thức thời lui ra.

Ôn Nhu bấm ngón tay tính toán, thời thần cũng sắp tới.

"Nhị muội muội, tỷ tỷ đến xem nguoi, hôm nay còn vì nhị muội muội cầu xin một cây xâm." Ôn Nhu hát thị nữ che ở ngoài phòng ra, hàm chứa nụ cười khê bước vào phòng ngủ của Ôn Tâm, cầm cây xâm của Tây Vân tự trong tay, "Xâm tốt nhất, là hôm nay nhị muội muội liền có thể gặp phải hảo nhân duyên."

Thị nữ sợ hãi nhìn phía Triệu Yên Nhi, phu nhân tuy rằng đã thông báo mặc kệ ai tới chỉ nói đại tiểu thư đã ngủ, thế nhưng Bạch vương phi xông tới như vậy, nàng chỉ là một thị nữ nhỏ nhỏ như thế nào dám ngăn trở, huống hồ phu nhân và lão gia cùng đi, cũng không nói gì thêm a..."

Ôn Nhu nhìn chung quanh có có cái bóng của Ôn Tâm trong phòng ngủ, giả vờ kinh ngạc kêu lên: "Nha, nhị muội muội không ở trong phòng!"

Triệu Yên Nhi cũng đi vào phòng ngủ, làm bộ nhìn, quả thực không có Ôn Tâm, sau đó lộ ra dáng tươi cười cung chiêu, giải thích: Có lẽ là trong phòng ngủ buồn chán, đến hoa viên đi dạo rồi."

"Khí trời lạnh như vậy, trên người nhị muội muội còn cảm nhiễm phong hàn, đến hoa viên chẳng phải là sẽ làm phong hàn càng thêm nặng sao??" Ôn Nhu làm bộ lo lắng nói, "Triệu di nương hay là mau mau phái người tìm nhị muội muội về mới tốt."

"Tâm nhi tánh tình trẻ con, đến hoa viên chơi một chút cũng không phải đại sự gì, Bạch vương phi cũng không cần lo lắng." Triệu Yên Nhi vừa cười giải thích, một bên hướng Ôn Thế Nghi nháy mắt.

Mặc dù Ôn Thế Nghi không biết Ôn Tâm vì sao không ở trong phòng, hay là không ở trong phủ, mà Triệu Yên Nhi không muốn để cho Ôn Nhu biết Ôn Tâm không ở đây, trái lại từ ánh mắt của Triệu Yên Nhi hẳn ngấm hiểu được, cũng không khỏi vì Ôn Tâm nói: "Bạch vương phi vẫn là không nên quá Ôn Tâm đứa trẻ này, trì hoãn thời thần hồi Bạch vương phủ, Bạch vương gia lo lắng."

"Nếu nhị muội muội không ở trong phòng, thời thần cũng không còn sớm, vậy Ôn Nhu liền hồi Bạch vương phủ, ngày khác trở lại ngày khác trở lại thăm viếng nhị muội muội." Ôn Nhu giả vờ tiếc rẻ thở dài một hơi, nàng đã xem thời thần tốt rồi, từ Hoán Tâm viện đến đại môn Trần Quốc Công phủ, chuyện tốt tất nhiên phát sinh.

Quả nhiên, Ôn Nhu cùng Triệu Yên Nhi và Ôn Thế Nghi khó khăn lắm mới ra khỏi Hoán Tâm viện, liền có gia đình sắc mặt vội vã chạy tới, hướng ba người cung kính khom người, bẩm báo: "Tiểu nhân gặp qua lão gia, phu nhân, gặp qua Bạch vương phi, ngoài cửa phủ có người lái một chiếc xe ngựa, nói là đại lễ trong xe ngựa muốn tặng cho phu nhân cùng lão gia."

"Người nào?" Ôn Thế Nghi cau mày hỏi.

"Tiểu nhân không biết, người nọ vẫn cúi đầu, tiểu nhân thấy không rõ hình dạng của hắn, người nọ đem xe ngựa dừng lại, liền để tiểu nhân bẩm báo lão gia cùng phu nhân."

"Đã biết, người lui ra đi."

"Cha, không biết là người phương nào tiến đại lễ cho người cùng Triệu di nương?" Ôn Nhu nhợt nhạt cười, "Không biết là đại lễ gì, có thể Ôn Nhu may mắn xem cùng được không?"

"Phu nhân, đi, đi xem là người phương nào tặng đại lễ gì cho chúng ta." Ôn Thế Nghi chán ghét Ôn Nhu, không muốn cùng nàng nói nhiều, nhưng mà hắn nghe nói là đại lễ, không khỏi cảm thấy là quan viên nào muốn nịnh bộ, mới thần bí như vậy thần bí như vậy tặng đại lễ cho hắn, nếu Ôn Nhu muốn xem, hắn tự nhiên mừng rỡ trước mặt nàng biểu hiện,

Mà Triệu Yên Nhi, trong lòng lại không khỏi đập thình thịch, bản thân nàng cũng không thể nói rõ vì sao.

Đi tới đại môn Trấn Quốc Công phủ, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, rơi vào mi mắt của Triệu Yên Nhi đó là một chiếc xe ngựa quen thuộc, chính là xe ngựa Ôn Nhu cùng Ôn Nhan ngồi qua!

"Bạch vương phi, đây không phải là xe ngựa người cùng tam cô nương ngồi sao?" Các nàng không phải trở về rồi sao? Thế nào không phải đi chiếc xe ngựa này trở về? Triệu Yên Nhi kinh ngạc, trong giọng nói run đến bản thân nàng cũng không phát hiện được, đường này, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

"Thời gian đến tây giao, bánh xe đột nhiên hỏng mất, Ôn Nhu cùng tam muội muội không thể không đổi một chiếc xe ngựa khác tiếp tục đi, Triệu di nương lúc đó có chỗ cho thuê xe ngựa, Ôn Nhu liền mượn một chiếc xe ngựa, sợ dĩ không có nói cho Triệu di nương, là sợ Triệu di nương lo lắng." Ôn Nhu nói, lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn xe ngựa trước mặt, "Thế nhưng xe ngựa này xe ngựa này dừng ở tây giao, thế nào liền tự mình đến đây?"

Ôn Thế Nghi nghe đối thoại của Triệu Yên Nhi cùng Ôn Nhu đích mi không khỏi nhú lại, nếu trước mặt là xe ngựa Ôn Nhu ngồi qua lại còn bị hỏng, nói đại lễ ở đâu? Không khỏi hướng gia đình bẩm báo cả giận nói: "Nô tài chết bầm, đại lễ người nói là ở đâu?"

"Lão gia, cái này, xe ngựa này không phải sao?" Gia đình sợ đến vội vã ngã nhào xuống đất, trong lòng thấp thòm, nghĩ một chiếc xe ngựa lớn như vậy lẽ nào lão gia không thấy? Khẽ nâng mắt lên liếc nhìn chung quanh, "Về phần người lái xe, hình như, hình như đã ly khai..."

Sáng sớm Ôn Nhu cùng Ôn Nhan xuất môn đến nay, đã qua vài canh giờ, gia đình canh gác bên ngoài Trấn Quốc Công phủ cũng thay đổi rồi, gia đình trước mặt này không biết xe ngựa này vốn là Triệu Yên Nhi cùng Ôn Nhu ngồi qua.

"Cha, Triệu di nương, xem ra người tặng lễ quả nhiên là dụng tâm kín đáo, dĩ nhiên dùng xe ngựa Ôn Nhu dùng ở tây giao đến tặng lễ, xem ra là muốn cho cha cùng Triệu di nương một kinh hi rồi." Ôn Nhu nhìn về mặt của Ôn Thế Nghi cứng ngắc, cười đến ôn hòa, "Bất quá nếu là một phần đại lễ kẻ khác không tưởng được như thế, đặt lễ xuống liền ly khai, cha cùng Triệu di nương tự mình tiến lên nhìn chẳng phải sẽ biết lễ vật là gì sao?"

Tuyệt đối là một đại lễ để cho bọn họ khiếp sợ.

Ôn Thế Nghi tức giận, đem hắn toàn bộ đắc ý trong lòng hắn mới nhú lên mài sạch sẽ, đến tốt cùng là ai, cho hắn khó chịu như vậy, nếu để cho hắn biết tuyệt đối làm cho làm cho đối phương nếm thử "Ngon ngọt".

Ôn Thế Nghi bước đến trước xe ngựa, xóc màn xe lên.

Cảnh trong xe ngựa, đủ để đồng mưu của hắn bỗng nhiên mở to!

Cái này, điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70-4: Hoàng tước tại hậu (4)

Editor: Luna Huang

** đại lễ như thế nào **

Chỉ thấy trong xe ngựa, thân thể của Ôn Tâm chỉ dùng một chân mềm đáp lại, còn lộ ra bờ vai trắng nõn cùng bộ ngực mê người, chân trắng ba tấc, tóc dài tán loạn, còn vài sợi tóc đen nằm ở ở trên mặt, hai gò má phi sắc còn chưa tan hết, mà lúc này nàng đã ngất đi.

Nhưng mà khiến người khiếp sợ không chỉ có như vậy, trên cổ nàng, hai tay, xương quai xanh, trên ngực còn có nhiều dấu vết kích tình lưu lại, còn có trên chân, có vết máu bị khô.

Ôn Thế Nghi chần kín đến nói không nên lời, chỉ hai mắt mở to không thể tin nhìn chăm chăm nữ nhi mến yêu của hắn trong xe ngựa, mà Triệu Yên Nhi đã nhào tới bên người Ôn Tâm, dùng chân trên người Ôn Tâm che lại những chỗ bị lộ ra, cũng kinh hãi không ngớt, nàng không thể tin được đây là Tâm nhi của nàng! Làm sao sẽ như vậy?

"A... Nhị muội muội, cái này, đây là cùng người hoan ái rồi?" Triệu Yên Nhi tuy rằng chần kín đến không thể tin, thế nhưng lúc này nàng vẫn còn tỉnh táo biết được, việc này tuyệt không thể để cho bất kỳ người nào biết, giữa lúc nàng vội vã muốn đem xuống màn xe Ôn Thế Nghi vén lên buông xuống, ngoài xe ngựa vang lên thanh âm của Ôn Nhu giả vờ kinh ngạc còn có ý nâng lên, "Triệu di nương không phải nói nhị muội muội ở trong hoa viên chơi đùa sao? Thế nào nhị muội muội sẽ xuất hiện ở đây?"

Tiếng kêu sợ hãi của Ôn Nhu truyền vào trong tai mỗi người ở đây, thủ vệ gia đình cùng thị nữ theo Ôn Thế Nghi xuất môn nghe được thanh thanh sở sở, kinh hãi chính là đưa cổ nhìn vào trong xe ngựa, muốn xem đích tình trong xe ngựa, muốn biết lời nói của Bạch vương phi là thật hay không.

Ôn Thế Nghi rồi mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, cũng biết chuyện này tuyệt đối không thể để người ngoài biết, đang muốn đem màn xe buông xuống, lại bị Ôn Nhu ngăn trở, Ôn Thế Nghi không khỏi hung hăng trừng mắt Ôn Nhu, nghiêng rằng nghiêng lợi đề thấp âm lượng nói: "Bạch vương phi làm cái gì? Hôm nay Tâm nhi như vậy, người thân là tỷ tỷ muốn để cho mọi người đều biết sao, để danh dự của Tâm nhi mất sạch sao?"

"Cha nói thế nào rồi, bất quá Ôn Nhu là quan tâm nhị muội muội mà thôi." Ôn Nhu chống lại nhãn thần của Ôn Thế Nghi hận không thể đem nuốt vào bụng, cười khẩy nói, "Xem ra thực sự là ứng nghiệm hôm nay Ôn Nhu thay nhị muội muội cầu xâm nhân duyên, nói hôm nay nhị muội muội liền có thể tìm được hảo nhân duyên, quả thật là chuẩn xác, xem đáng đáp * này của nhị muội muội, quả nhiên là tìm được hảo nhân duyên rồi."

"Người ——" Ôn Thế Nghi chỉ cảm thấy ánh mắt của Ôn Nhu lãnh đến đáng sợ, thâm độc đến đáng sợ, nguyên bản Ôn Nhu vốn là mặc hắn nói cái gì cũng không dám phản bác hắn, một ánh mắt, lạnh đến để hắn phun không ra được câu nào.

"Ôn Nhu! Là người?" Nhìn đáng đáp xem kịch vui của Ôn Nhu, Triệu Yên Nhi rốt cuộc biết chủ mưu hết thảy chính là Ôn Nhu, hung tợn trừng mắt Ôn Nhu, hận không thể tiến lên đem Ôn Nhu xé nát, "Là người hãm hại Tâm nhi!"

"Triệu di nương, không nghĩ tới người tính toán ta không được, ngược lại hại bảo bối trong tay mình có đúng không?" Ôn Nhu đứng ở trước xe ngựa, giơ tay lên vén màn xe lên không cho Ôn Thế Nghi buông xuống, lạnh mắt nhìn Triệu Yên Nhi trong xe ngựa, "Thế nào? Cha, Triệu di nương, có thỏa mãn phần đại lễ này Ôn Nhu tặng cho các người không?"

Ôn Thế Nghi lại lần nữa kinh hãi, nhìn Triệu Yên Nhi, hắn thật không ngờ Triệu Yên Nhi cư nhiên xuất thủ không cùng hắn thương lượng!

"Ôn Nhu! Nàng dù sao cũng là thân muội muội của người!" Ôn Thế Nghi giận không kềm được, nâng bàn tay lên liền muốn tát lên trên mặt của Ôn Nhu, nhưng bị Ôn Nhu vững vàng giữ chặt cổ tay hắn trên không trung, sau đó xuất lực cổ tay của hắn nắm chặt, lực đạo to đến mức để Ôn Thế Nghi cảm thấy cổ tay của hắn hầu như có thể bị bóp nát, hắn thế nào liền không nghĩ ra, Ôn Nhu khi nào có khả năng lớn như vậy!

Ôn Nhu đem tay của Ôn Thế Nghi bỏ qua, nhìn Ôn Thế Nghi phảng phất đang nhìn thấy hài kịch một dạng, khinh bỉ nói: "Lời nói của cha thực sự là đủ để Ôn Nhu phình bụng cười to, thân muội muội? Lúc trước chính là thân muội muội này đoạt vị hôn phu ta, đoạt Trần Quốc công tử vị của ta, lúc ta thân bại danh liệt, nàng có nghĩ tới thân tỷ tỷ này không?"

Ôn Nhu hướng Ôn Thế Nghi tới gần một phần, tiếp tục nói: "Cha, thỉnh người không nên nói những lời lẽ tro trên này nữa."

"Ôn Nhu! Người không nên quá đắc ý!" Triệu Yên Nhi rống giận lên tiếng, "Nếu là Tâm nhi của ta xảy ra chuyện gì không may! Ta muốn người chôn cùng!"

Tâm nhi là toàn bộ tiền đặt cược của nàng, làm sao có thể như vậy được? Vốn nên Ôn Nhu cùng Ôn Nhan đi tìm chết! Thế nào Tâm nhi của nàng biến thành như vậy! Ôn Nhu! Đều là Ôn Nhu tiện nhân này làm hại! Chính là đem Ôn Nhu tiện nhân này bằm thây vạn đoạn cũng khó làm nàng nguôi đi mối hận trong lòng!

"Triệu di nương thật nực cười!" Ôn Nhu không giận phản tiếu: "Triệu di nương vốn là dự định đem Ôn Nhu dồn vào tử địa, chôn cùng lại là thuyết pháp gì, cứ cho là Triệu di nương muốn đem Ôn Nhu bằm thây vạn đoạn, cũng phải nhìn xem Triệu di nương có năng lực này hay không, hôm nay không phải là ví dụ tốt nhất sao?"

Ôn Nhu cười nói xong, liền chậm rãi lui khỏi xe ngựa, về mặt tư thái người thắng nhìn Triệu Yên Nhi cùng Ôn Thế Nghi, lãnh cười: "Đương nhiên, nếu là Triệu di nương muốn giờ này khắc này mang toàn bộ người của Trần Quốc Công phủ đến đây đem Ôn Nhu bắt lại mặc cho người xử trí, thế nhưng Triệu di nương người dám sao? Nếu Triệu di nương cho rằng là Ôn Nhu hại nhị muội muội, cũng có thể đem Ôn Nhu tiễn đến công đường, thế nhưng Triệu di nương người có chứng cứ sao?"

"Ôn Nhu người một vừa hai phải! Đừng tưởng rằng ta không có cách nào bắt được người!" Ôn Thế Nghi tròn tròn đôi mắt, xem ra, Ôn Nhu này cũng không thể lưu được nữa!

"Một vừa hai phải? Ôn Nhu cần một vừa hai phải cái gì? Ôn Nhu tự giác không có làm chuyện gì quá phận, huống hồ, cha hà tới yêu cầu Ôn Nhu một vừa hai phải?" Đối với loại người như bọn họ, một vừa hai phải đó là thả hổ về rừng, các nàng nếu vô tình, nàng cần gì phải thủ hạ lưu tình, "Hơn nữa cha không nên gấp, chuyện lần này, chỉ coi Ôn Nhu vì lão nhân gia ngài bị người cùng Triệu di nương chuẩn bị lễ gấp gáp, Ôn Nhu còn có chuẩn bị lễ vật tốt hơn tặng cho các người, đến lúc đó cha chỉ cần thu lễ là được."

"Người nói cái gì?" Ôn Nhu này, còn muốn thế nào?

Ôn Nhu cũng không hề phản ứng hẳn, xoay người liền hướng bọn gia đình xem nào nhiệt vội la lên: "Các người còn ở đây làm gì, nhìn thấy đáng đáp nhị tiểu thư hôm nay sao? Còn không mau đi tìm đại phu hảo hảo thay nhị tiểu thư nhìn một cái?"

"Còn người nữa" Ôn Nhu lại chỉ thị nữ, phân phó nói, "Không nhìn thấy Triệu di nương bản thân thiếu khí lực sao, còn không phụ Triệu di nương một tay, đem nhị tiểu thư nâng về phòng."

"Nghe vạ lần không thể truyền ra ngoài, nếu không đời này nhị tiểu thư tiêu rồi."

Ôn Nhu ở trước cửa Trần Quốc Công phủ chỉ tay bọn hạ nhân, cố ý nâng âm lượng lên, đưa tới người qua đường, đâu giống là sợ người biết được, qua thực chính là sợ người khác không biết.

Đối thoại Ôn Nhu mới vừa cùng Ôn Thế Nghi đều là đem âm lượng đè thấp, người bên ngoài không nghe thấy bọn họ nói gì, hôm nay thái độ khẩn trương của Ôn Nhu bất quá là diễn trò, mà những hạ nhân kia, vốn là đối với Ôn Tâm giận mà không dám nói gì, hôm nay biết được Ôn Tâm gặp chuyện không may, đều là nhìn có chút hả hê, người người chờ xem kịch vui.

Mà tuy Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi muốn đề xuống, xem ra cũng là chuyện khó khăn, người nào không biết trong thiên hạ này khó đối phó nhất chính là miệng lưỡi thiên hạ, đời này Ôn Tâm, chính là xong!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chi Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70-5: Hoàng tước tại hậu (5)

Editor: Luna Huang

**** ngậm nhân tâm ****

Vào đêm Trần Quốc Công phủ luôn luôn đèn đuốc sáng trưng tới nay chợt yên lặng, không giải thích được, mỗi người đều cẩn thận, trầm mặc, sợ mình phát ra một tia âm hưởng không nên phát ra liền sẽ biến thành một người vô tội bị phạt.

Hạ nhân hậu viện, đám thị nữ giường chung trong phòng, một thị nữ trẻ tuổi mặc miên bào xám trắng hai tay ôm gối ở giường chung, trong mắt lộ ra sợ hãi, trong miệng chính thì thầm không biết đang nói cái gì.

Lan nhi nhìn đáng đáp của Ngân nhi, biết nàng là bị cái gì kinh hách gì, kêu tiểu thị nữ đến tìm trừ sư lấy chén canh gừng, tiểu thị nữ ứng tiếng rồi đi, Lan nhi đi tới bên người Ngân nhi, quan tâm hỏi: "Ngân nhi, làm sao vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Cùng các tỷ tỷ nói một chút, đừng như vậy hù dọa các tỷ tỷ như vậy."

"Đúng vậy, Ngân nhi muội muội, người từ chạng vạng hôm nay nói muốn đi hầu hạ phu nhân, sau khi trở về liền ngất ngờ ở trên giường như vậy, để chúng ta lo lắng." Thị nữ bên cạnh Lan nhi cũng quan tâm nói.

"Lan nhi tỷ tỷ!" Ngân nhi bỗng nhiên ngắt đầu, giơ tay lên bắt lại cánh tay của Lan nhi, hoảng sợ hỏi, "Tùng nhi có đúng hay không vẫn chưa về? Mạt nhi có đúng hay không cũng không trở về nữa?"

Lan nhi bị Ngân nhi hỏi đến ngẩn ra, không biết nàng vì sao hỏi Tùng nhi cùng Mạt nhi lại sợ như thế, không hiểu hỏi: "Làm sao vậy? Tùng nhi cùng Mạt nhi chạng vạng không phải cùng người đến hầu hạ Hậu phu nhân cùng lão gia sao? Đêm nay hình như cũng không thấy các nàng, tỷ tỷ đi nhìn xem bọn họ đã về chưa."

Lan nhi nói xong, đứng dậy ra ngoài xem, nhưng ở trong nháy mắt đứng lên bị Ngân nhi dùng sức kéo lại cổ tay, quay đầu lại, chỉ thấy Ngân nhi mở to con ngươi, hoảng sợ nhìn nàng, rung giọng nói: "Lan nhi tỷ tỷ, không nên đi, các nàng, các nàng sẽ không trở về nữa..."

"Sẽ không trở lại nữa..." Ngân nhi lăm bầm nói, coi như đang lăm bầm lâu bầu một dạng, sau đó buông lỏng tay của Lan nhi ra, cụt hứng dựa vào trên tường, "Như vậy kế tiếp là ta rồi..."

Lời nói của Ngân nhi để lưng của Lan nhi thấy mát lạnh, Lan nhi lập tức bắt được vai của Ngân nhi, nhíu mi hỏi: "Ngân nhi người nói cái gì? Cái gì các nàng sẽ không trở về nữa? Cái gì mà lần sau đến người?"

"Có đúng hay không chạng vạng các người đi hầu hạ phu nhân chuyện gì xảy ra?" Lan nhi chăm chú nhìn Ngân nhi đồng mâu chí cực, bởi vì khăn trang, ngón tay của nàng bầu chặt vào vai của Ngân nhi, nỗ lực để cho nàng tỉnh táo lại, "Ngân nhi, lãnh tỉnh một chút! Mau nói cho chúng ta nghe một chút! Không nên một mình gánh vác!"

Có lẽ là trên vai cảm giác đau đớn để Ngân nhi thanh tỉnh chút, nhìn Lan nhi trước mặt, như trước ôm chặt hai chân của mình tư thái ta bảo vệ, run rẩy nói: "Lan nhi tỷ tỷ, ta và Tùng nhi các nàng nhìn thấy thứ không nên thấy, chúng ta, chúng ta cũng sẽ là một con đường chết! Tùng nhi cùng Mạt nhi chưa có trở về chính là chứng minh, mà.... Lập tức cũng sẽ chết..."

"Ngân nhi người nói những gì đấy? Cái gì có chết hay không?" Thị nữ kia cũng bị lời nói của Ngân nhi khiến cho sợ hãi, cũng lên tiếng muốn ngăn lại hồ ngôn loạn ngữ của nàng, "Tùng nhi cùng mạt hầu hạ phu nhân, chờ một hồi không trở lại, hơn nữa người không phải ở chỗ này sao."

"Ta không có nói quàng!" Ngân nhi lại một lần nữa bắt được cổ tay của Lan nhi, rất sợ Lan nhi không tin nàng một dạng, cấp cấp giải thích, "Vốn có ta cùng Tùng nhi các nàng đi hầu hạ phu nhân, thế nhưng đi tới nửa đường ta đột nhiên đau bụng, các nàng liền đi trước, thế nhưng khi ta đến tiền sảnh, tiểu Sơn tử cùng ta nói phu nhân lão gia đến cửa phủ, ta liền vội vã chạy đi, thế nhưng ta mới đi đến phân nửa, liền nhìn thấy tiểu Ngũ tử chạy đến, bảo ta không nên ra đó, mau mau đi mới tới, ta nghĩ không đi hầu hạ phu nhân, phu nhân nhất định trách tội, dứt khoát trốn được ở sau cây to một bên, đợi phu nhân các nàng đi qua, lại lặng lẽ đi theo phía sau."

"Thế nhưng, thế nhưng ——" Ngân nhi phảng phất sợ hãi thật sâu, tròn tròn hai mắt, "Ta trốn ở sau cây tình tường nhìn thấy lão gia hướng Chu Ma bên cạnh làm động tác cắt cổ, liền thấy Chu Ma mang theo Tùng nhi các nàng còn có tiểu Lộ tử bọn họ chạy..."

Lan nhi kinh hãi, các nàng đề là nha hoàn từ nhỏ ở đây, tự nhiên biết được trong nhà cao cửa rộng này hắc ám, Tùng nhi các nàng bị mang đi, sinh tử liền cũng nữa không phải do các nàng tưởng tượng, thế nhưng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, sao có thể đối với hạ nhân bọn họ hạ thủ!

"Ngân nhi, các người đến tột cùng nhìn thấy gì?" Lan nhi cũng là có chút luống cuống, nếu là chiếu nói thật là các nàng nhìn thấy thứ không nên thấy, vậy Tùng nhi các nàng hậu quả thực sự liền chỉ có một con đường chết.

"Ta, chúng ta nhìn thấy đại tiểu thư được lão gia ôm vào trong ngực, tuy rằng dùng khăn bịt lại thân thể, ta còn là nhìn thấy trên cổ của nàng có nhiều vết tích hồng hồng!" Ngân nhi càng nói, sắc mặt càng trắng bệch, âm thanh cũng càng run, "Tựa như, tựa như nguyên lai giống như Tụy Đề tỷ tỷ vậy."

Nghe được hai chữ Tụy Đề, Lan nhi cùng một thị nữ sắc mặt trắng bệch, hai vai không ngừng run, mà một thị nữ khác không nhận được ngồi xổm người xuống nôn.

Đối với các nàng hai chữ Tụy Đề giống như ác mộng vậy!

Ôn Tâm dùng kế gạt bỏ người bên cạnh Ôn Nhu, trước khi Ôn Nhu xuất giá Ôn Nhu tín nhiệm nhất chính là thị nữ Tụy Đề vì mình sỡ dụng, thế nhưng Tụy Đề dẫu có chết cũng không phản bội chủ, Ôn Tâm giận đến không thể kiềm chế, uy hiếp Tụy Đề, nếu nàng muốn cùng Ôn Nhu một lượt tiến vào Bạch vương phủ, nàng sẽ hao tử muội của nàng dần vật đến chết, Tụy Đề vì bảo toàn bọn tỷ muội, đối với Ôn Nhu nói dối bảo bản thân có người trong lòng, phải lập gia đình rồi, không thể cùng Ôn Nhu đến Bạch vương phủ, Ôn Nhu liền cho phép.

Thế nhưng Ôn Tâm cũng không tính buông tha Tụy Đề, nàng đem tất cả hận đối với Ôn Nhu phát tiết trên người Tụy Đề, ngày Ôn Nhu xuất giá, Ôn Tâm mang năm nam nhân kéo Tụy Đề đến hậu viện chỗ yên tĩnh nhất, mặc nam nhân đối kỳ với nàng tùy ý lăng nhục, như vậy còn không quá, vì đưa đến hiệu ứng giết gà dọa khỉ, lúc nam nhân thay phiên lăng nhục Tụy Đề, Ôn Tâm sai người cường chế Lan nhi các nàng ở một bên nhìn, nếu ai dám nhắm mắt liền lập tức loạn côn đánh chết!

(Luna: Con này biến thái thiệt @@ Tui có dịch nhằm truyện hay không?)

Nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế của Tụy Đề thấm thiết cùng tiếng cười gian của nam nhân, nhìn thân thể giao hoan chồng lên nhau, Lan nhi các nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực buồn nôn, muốn khóc lại nén lại không dám phát ra tiếng, ác tâm nôn, nôn đến mức không thể nào có thể nôn ra nữa, thân thể trước mặt vẫn như cũ tiết tấu luật động, Tụy Đề ngất đi.

Thẳng đến bình minh ngày thứ hai, các nam nhân mới không mặc y phục cười lớn rời khỏi, các nàng khóc nhào tới nhìn vết thương trên thân thể của Tụy Đề, lại phát hiện Tụy Đề đã không còn hô hấp nữa, không một tiếng động, mặc các nàng khóc mặc các nàng kêu to, nàng không còn mở mắt ra nữa.

Tụy Đề, cứ như vậy bị tươi sống lăng nhục đến chết! Các nàng mắt mờ trùng trùng nhìn! Cái này làm sao không thành ác mộng của các nàng được?

"Ngân nhi, người thực sự nhìn thấy?" Lan nhi nhìn chăm chăm hai mắt Ngân nhi, trong mắt đột nhiên trở nên âm trầm.

"Lan nhi tỷ tỷ, ta là thực sự nhìn thấy..." Ngân nhi vẫn như cũ sợ đến run.

"Không phải sợ." Lan nhi vỗ nhẹ lưng của Ngân nhi, an ủi, "Nếu là lão gia phát hiện người núp sau cây, đã sớm cho người bắt người rồi, để Chu ma đem người mang đi rồi, thế nào có thể để người trở về, làm sao có thể đến bây giờ không cho người bắt người?"

"Vậy... Chiếu theo ý tứ của Lan nhi tỷ tỷ, lão gia không biết ta biết việc này?" Lời nói của Lan nhi giống một tia sáng chiếu rọi lòng của Ngân nhi, để cho nàng kinh hãi, lại để cho nàng vui mừng.

"Ân, yên tâm đi." Lan nhi khẳng định nói, trong mắt quang âm chìm đến đáng sợ, "Có thể bởi vậy, biết chuyện này, có lẽ chỉ có một mình người mà thôi."

"Lan nhi Lan nhi người muốn làm cái gì?" Ngân nhi đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Lan nhi rất là đáng sợ.

"Ngân nhi, Ưu nhi, chúng ta không phải vẫn muốn vì Tục Đề tử tử báo thù sao?" Ánh mắt của Lan nhi bỗng nhiên trở nên dữ tợn, trong mắt là đối với Ôn Tâm nồng nặc hận ý, "Chúng ta không phải đều đối với nàng hận thấu xương sao?"

"Hôm nay không phải là thời gian trả thù của chúng ta tới rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71-1: Tam phương tính toán (1)

Edior: Luna Huang

** một chuyện thất trình **

Thư phòng Ôn Thế Nghi.

Ôn Thế Nghi lạnh mắt nhìn Chu Ma lạnh mắt nhìn cúi đầu, âm u mà hỏi: "Đều xử lý sạch sẽ?"

"Chủ tử yên tâm, đều xử lý sạch sẽ, ngày mai tuyệt không tuyệt không truyền ra bất luận tin đồn gì." Chu Ma khom người trả lời rất là cung kính, đi theo bên người Ôn Thế Nghi nhiều năm như vậy, Chu Ma rất là biết sát ngôn quan sắc, cũng biết phải làm sao làm sao ăn nói khiến chủ tử vui lòng, cho nên hẳn mới có thể một mực trong Trần Quốc Công phủ như cá gặp nước, hôm nay chuyện này hẳn làm sao có thể sai sót được?

"Ân." Ôn Thế Nghi lạnh lùng phát ra một tiếng, nhìn chằm chằm ánh mắt của Chu Ma sinh ra một phần sát ý, "Vậy còn người, hôm nay người nhìn thấy cái gì?"

"Hồi chủ tử, tiểu nhân cái gì cũng không có phát hiện!" Chu Ma lập tức quỳ trên mặt đất, như trước kính cẩn cúi đầu.

"Đứng lên đi." Chu Ma làm việc luôn luôn không sai lầm, Ôn Thế Nghi tự nhiên tin được, nhưng vẫn là không thể không cảnh cáo, "Nếu là ngày mai ta nghe được bên ngoài có một chút xú đồn đãi, lại thế nào?"

"Vậy tiểu nhân mặc cho chủ tử xử trí!" Chu Ma nói xong lời thề son sắt, những người biết chuyện của đại tiểu thư đã xử lý sạch sẽ, trừ phi bọn họ lại từ chỗ của diêm vương trở về, nếu không tuyệt không sẽ có người thứ tư biết.

"Tốt, lui ra đi, tới kho phòng linh một trăm lượng bạc." Ôn Thế Nghi hài lòng cho Chu Ma lui.

"Vâng, tiểu nhân xin cáo lui." Nghe được được thưởng bạc, đáy lòng Chu Ma chịu đựng hưng phấn, khom người xin cáo lui.

Lúc Chu Ma lui ra, Ôn Thế Nghi đưa mắt vào Triệu Yên Nhi khóc thút thút, phiền não nói: "Đừng khóc! Ta nói với người bao nhiêu lần rồi! Làm chuyện gì cũng phải cùng ta thương lượng một chút! Người không nghe, người xem hiện tại được cái gì?"

Ôn Thế Nghi nhìn chằm chằm mặt của Triệu Yên Nhi, nhìn dấu vết nhọt nhọt trên mặt nàng, càng tức giận, hoàn toàn đã không có cảm giác thương yêu muốn đem nàng ôm vào trong lòng ngực như thường ngày.

Triệu Yên Nhi bị Ôn Thế Nghi gầm lên khiến cho ngơ ngẩn, nếu là trong ngày thường, chớ nói nàng khóc như vậy, đó là nàng rơi một giọt lệ, Ôn Thế Nghi cũng yêu thương vô cùng, mà hôm nay, dung mạo của nàng bị hủy, thực sự cái gì cũng không có, đó là đến già bộ thương yêu nàng hẳn cũng keo kiệt, a! Bính nhiên, nam nhân đều như vậy!

Thế nhưng, hôm nay nàng mất thấy vương bài duy nhất trong tay bị hủy, nàng muốn cầm quyền trong tay cũng tràn ngập nguy cơ, cứ cho là nàng đã không có khuôn mặt đẹp, cũng không có thể đem lòng của Ôn Thế Nghi trối lại.

"Lão gia, ta là không muốn người quá lo lắng, cho nên không cùng người thương lượng." Triệu Yên Nhi nhu nhu nhược nhược nói, khóc hoa lệ đầm mưa, dùng khăn che khuất vết sẹo trên mặt nàng, đem nửa bên mặt của nàng che đi càng thêm mê người, càng lộ ra cả người nàng điềm đạm đáng yêu, chọc cho lòng phiền não của Ôn Thế Nghi một trận yêu thương, tiến lên đem nàng ôm vào trong lòng.

"Được rồi được rồi, đừng khóc, hiện tại không phải là thời gian khóc như vậy." Ôn Thế Nghi vỗ nhẹ lưng của Triệu Yên Nhi, ôn nhu an ủi, Triệu Yên Nhi đối với cả người của Ôn Thế Nghi để hiểu đến nhất thanh nhị sở, tự nhiên biết cái gì mới có thể khiến cho hắn vui vẻ.

"Lão gia, Yên nhi biết sai rồi..." Triệu Yên Nhi cúi đầu nước mắt rùng rùng, âm thanh mảnh mai uly khuất đến độ có thể tích xuất thủy lai, "Thế nhưng Tâm nhi đến hiện tại vẫn chưa có tỉnh lại, ta lo lắng, ta lo lắng nàng chịu không nổi..."

"Việc đã đến nước này, khóc cũng giúp ít được gì." Ôn Thế Nghi lại bắt đầu phiền não, hẳn thế nào lại không đau lòng Ôn Tâm, Ôn Tâm là thịt trong tim của hắn, mà ý nghĩ trong lòng hắn làm sao không giống Triệu Yên Nhi được, đem Ôn Tâm xem làm đường quan đạo lợi thế nhất, chỉ cần chỉ cần làm

Thanh vương phi, Trần Quốc Công phủ có thể có Thanh Vương gia thừa tướng này làm chỗ dựa vững chắc, còn sợ hấn trên triều không có chỗ yên ổn sao?

Tuy nói Ôn Nhan cũng nữ nhi của hấn, nhưng từ nhỏ hấn đối với nữ nhi này rất là xa cách, gả vào Thanh vương phủ cũng không chắc chắn nghe lời của hấn, cho nên sau khi biết được kế hoạch của Triệu Yên Nhi hấn cũng không có trách cứ Triệu Yên Nhi nhiều, dù sao nếu là cùng hấn thương lượng, hấn cũng sẽ tán thành cách làm như vậy, chỉ là không nghĩ tới trung gian cứ nhiên xảy ra sai lầm lớn như vậy, đem bảo bối trong tay hủy đi!

(Luna: Không nghĩ tới có người cha như vậy luôn. Nhấn tâm để Ôn Nhu với Ôn Nhan bị...)

"Lão gia, cái này nhất định là Ôn Nhu giờ trò quỷ!" Triệu Yên Nhi nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, nàng còn để Tâm nhi lộ ra ngoài trước mắt bao người!

"Lão gia, Ôn Nhu tuyệt đối không thể lưu lại! Giữ lại chỉ sợ sẽ có tai họa lớn hơn!" Chưa trừ diệt Ôn Nhu con tiện nhân kia, nàng thế không cam lòng! "Tuy rằng xử lý hết hạ nhân, thế nhưng Ôn Nhu con tiện nhân kia nhất định sẽ tung tin đồn ra bên ngoài!"

"Ta biết." Trong mắt của Ôn Thế Nghi cũng ngoan ý, nếu nàng đối với bọn họ tạo thành uy hiếp, đó là cũng không thể lưu lại, hơn nữa nếu không phải diệt trừ nàng, không chừng nàng còn biết được nhiều chuyện hơn! Chỉ là, việc này không thể do chính bọn họ động thủ được, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất thất thủ, đại sự rơi đầu! Nhất thiết phải cẩn thận!

"Lão gia, vậy khi nào chúng ta động thủ?"

"Ta đi tìm Thanh Vương gia rồi nói."

"Tìm Thanh Vương gia? Làm cái gì?"

"Cái này người cũng không cần quan tâm, người đi chiếu cố tốt Tâm nhi là được." Ôn Thế Nghi đưa cho Triệu Yên Nhi một nhãn thần yên tâm, "Việc này càng kéo dài càng không tốt, ta đây liền đi tìm Thanh Vương gia."

"Lão gia, nhưng là bây giờ đêm đã xuống." Triệu Yên Nhi muốn ngăn lại, "Đêm khuya quá rồi, Thanh Vương gia không buồn bực sao?"

"Đêm khuya đi vào, mới càng lộ vẻ luống cuống khal." Tính tình Thanh Vương gia, hấn vẫn biết được chính xác, nếu không hấn làm sao có cách nghĩ muốn mượn tay hấn.

"Vậy Yên nhi ở phủ đợi tin tốt của lão gia."

"Ân, đi chiếu cố Tâm nhi đi."

Ôn Thế Nghi xoay người đi, Triệu Yên Nhi nhìn bóng lưng của hấn tiêu thất trong bóng đêm, trong mắt rất là oán độc.

"A ——! Không nên đụng ta! Tân khai! Tân khai a ——!" Triệu Yên Nhi khó khăn lắm đi tới ngoài phòng ngủ của Ôn Tâm, liền nghe được phòng trong Ôn Tâm có tiếng thét chói tai, sợ hãi thật sâu, Triệu Yên Nhi cả kinh đau xót, vội vã vọt vào.

Triệu Yên Nhi vừa vào cửa, liền nhìn thấy gối đầu chần bị vút loạn đầy đất, Ôn Tâm hai tay quơ lung tung, nhãn thần hoảng sợ nhìn chăm chăm thị nữ tiến lên hầu hạ, Triệu Yên Nhi thấy đau xót, tiến lên cho hai thị nữ mỗi người một cái tát, phần nộ quát: "Còn không mau cứu đi!"

Thị nữ chạy trốn chết, Triệu Yên Nhi đau lòng ngồi xuống mép giường, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Ôn Tâm, vươn tay muốn trấn an nàng, ai ngờ tay nàng còn chưa đụng tới Ôn Tâm, Ôn Tâm liền lại bắt đầu hoảng sợ kêu to: "Cút ngay! Tân khai! Đừng đụng ta!"

Ôn Tâm một bên thét lên, một bên cầm lên gối đầu bên cạnh liều mạng đâm vào trước mặt Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi nhéo đau hai tay của Ôn Tâm, lớn tiếng mắng: "Tâm nhi người bình tĩnh một chút! Người nhìn ta một chút! Ta là nương người nương người! Ta là thân nương người!"

"Người cút! Tân khai! Người không phải nương ta! Trong khủng hoảng Ôn Tâm đâu nhìn thấy Triệu Yên Nhi, dùng gối đầu hướng Triệu Yên Nhi đánh liên tục vào tay, móng tay sắc nhọn lung tung cào lên mặt của Triệu Yên Nhi.

"Ba ——!" Triệu Yên Nhi nổi giận, một cái tát đánh tới trên mặt Ôn Tâm, "Ôn Tâm người bình tĩnh một chút cho ta! Nếu như người có thể thông minh một chút, sẽ trúng kế của Ôn Nhu sao? Sẽ đem mình biến thành kết cục hôm nay sao?"

Trên mặt đau rát đỏ trong nháy mắt Ôn Tâm thanh tỉnh, thấy rõ người trước mắt là Triệu Yên Nhi, không khỏi lệ như suối trào, nhào tới trong lòng Triệu Yên Nhi, tê tâm liệt phế hô: "Nương ——!"

Khóc một, hô một, dưới thân đau đớn tình tường nói cho nàng biết khuất nhục lúc sáng, Ôn Tâm nắm thật chặt cánh tay của Triệu Yên Nhi, yếu đuối trong lòng Triệu Yên Nhi, lại lần nữa ngất đi.

Trước khi Ôn Tâm bất tỉnh, nàng dùng hết toàn bộ hận ý của mình nói rằng: "Nương, Ôn Nhu hại ta!"

Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ lưng của Ôn Tâm đã bất tỉnh, trong con người buông xuống lộ vẻ ác độc, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, nương nhất định sẽ báo thù cho người!"

Đội Ôn Tâm ngữ, Triệu Yên Nhi thay đổi thân xiêm y phụ nhân phổ thông, cũng xuất phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-2: Tam phương tính toán (2)

Edior: Luna Huang

**** dục gió nổi lên ****

Ngày mai.

"Gia, hai ngày này thân thể có thoải mái chút nào không?" Túc Dạ đem chén thuốc trong tay đưa cho Lãnh Triệt, nhẹ giọng hỏi.

"Ân, so với ngày xưa khá hơn nhiều." Lãnh Triệt tiếp nhận chén thuốc, không ngừng đầu, mắt nhìn chăm chăm chiết từ (Luna: loại sách cuốn làm bằng tre) trên bàn sách trước mặt, một bên uống thuốc trong tay.

Túc Dạ khẽ thở dài một hơi, khuyên: "Gia, người luôn luôn một ngày một đêm nhìn chiết từ, nếu là người không hảo hảo nghỉ ngơi, thân thể của người sẽ không ổn, huống hồ bây giờ còn là mùa đông."

"Ta biết, Túc Dạ người mỗi ngày đều chỉ nói có một câu, thực sự là cũng không ngại phiền." Lãnh Triệt đem chén thuốc rỗng đưa cho Túc Dạ, lắc đầu, bắt đầu dĩ cười cười.

"Có thể coi là Túc Dạ mỗi ngày đều nói một câu, gia cũng không có nghe lọt một chữ." Túc Dạ cũng rất là bất đắc dĩ, ai bảo chủ tử nhà hắn không thêm đề ý đến thân thể của mình.

Lãnh Triệt từ chối cho ý kiến, khẽ nâng mắt nhìn Túc Dạ, hỏi: "Hôm nay chỗ của Thanh vương động tĩnh gì?"

"Gia đoán không sai, đêm qua Ôn đại nhân đi tìm Thanh Vương gia, sáng sớm hôm nay, tiểu Ny bên người Mẫn phu nhân liền lặng lẽ từ hậu môn vương phủ đi ra ngoài, không lâu sau tiểu Ny trở về, Mẫn phu nhân liền tới đối với Túc Dạ nói muốn phái ra khỏi xuất môn một chút, nói trong vương phủ có chút ngột ngạt."

"Thanh Vương gia luôn luôn đều thích ban đêm leo tường Bạch vương phủ của ta mà vào, hôm nay còn sửa tác phong?" Khóe miệng Lãnh Triệt cong lên một cái cười miệt thị.

"Gia, Thanh Vương gia không hướng gia xuất thủ, mà là tìm Mẫn phu nhân, là muốn đối với Vương phi bắt tội." Đối với Thanh vương, Túc Dạ thật là hận thấu xương, ngoài sáng muốn hại gia không nói, còn tới Bạch vương phủ trộm người, hôm nay bị Vương phi cắn một cái, thực sự là vì gia xuất một nhát khẩu ác khí, muốn hắn ngoan ngoãn nghe lệnh của Vương Thượng, trước đại hôn cần phải làm chút gì đó.

Trước đó Lãnh Triệt cũng không biết Ôn Nhu muốn trả thù Thanh vương, trái lại sau khi biết cũng không kinh hãi, như vậy phân nhánh nhuệ khí của Thanh vương cũng tốt, cũng coi như từ đó giúp một chuyện, tuy nói lòng dạ của Thanh vương không sâu, không thành đại khí, cũng không khỏi không phòng, dù sao hắn còn cùng thái hậu cầu kết.

"Ân, nếu là Vương phi xuất môn, người ở đây bồi, mang cho nàng thêm chút ấm vệ, cần phải để Vương phi an toàn trở về." Nếu hắn đã nói qua sẽ không để cho nàng chịu gió táp mưa sa, liền tất sẽ không nuốt lời.

"Vâng, Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ tự nhiên không bỏ được để Ôn Nhu gặp chuyện không may, dù sao mạng của Lãnh Triệt còn ở trên tay nàng, tự nhiên sáng khoái đáp ứng, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lại nói, "Gia, còn có một chuyện, đó là sáng sớm hôm nay, liền nghe được đầu đường có người nghị luận, nói hôm qua Trần Quốc công từ ở bên người cùng người trộm hoan."

"Nga? Hôm qua Vương phi đi qua nơi nào?" Trùng hợp như vậy, Ôn đại nhân cũng đêm qua đi tìm Thanh vương, nhất định là nàng nhúng tay vào làm gì đó rồi.

(Luna: Triệt ca rất là hiểu lão bà nhà mình.)

"Hồi gia, hôm qua Vương phi nói cùng Ôn tam cô nương một lượt đến Tây Vân tự cầu phúc, lúc mặt trời lặn cùng Ôn tam cô nương trở về Trần Quốc Công phủ." Túc Dạ dừng một chút, nghi ngờ nói, "Gia, lẽ nào lại đồn đãi hôm nay xuất từ tay Vương phi?"

Lãnh Triệt không có trực tiếp trả lời Túc Dạ, mà là cười nhạt nói: "Nếu ta nhớ không sai, người đầu tiên nhìn thấy Vương phi cùng người bồn trồn chính là Trần Quốc công tử."

"Túc Dạ hiểu, Vương phi đây là gây ông đập lưng ông." Túc Dạ rất là thông minh, nói một chút đã hiểu hết.

Nếu người đầu tiên nhìn thấy Ôn Nhu cùng người bỏ trốn là Ôn Tâm, nếu là Ôn Tâm không nói, cho dù là ai thì cũng sẽ không biết được chuyện này từng xảy ra, mà hôm nay truyền ra lời đồn đãi Ôn Tâm cùng người hoan hảo, vừa vặn hôm qua Ôn Nhu cũng đi Trấn Quốc Công phủ, nếu nói là việc này cùng Ôn Nhu không quan hệ, bất luận là người thông minh nào cũng sẽ không tin tưởng, huống chi là Lãnh Triệt.

Chỉ là qua mấy ngày quan sát, Lãnh Triệt người lại không phát giác ra Ôn Nhu nữ tử làm hấn tán thương sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn, mà thôi với thông tuệ của nàng, sao lại rơi vào trong bẫy rập của Ôn Tâm dễ dàng vậy được.

Hắn không rõ, cũng chưa từng có nhiều thời giờ để hiểu rõ nàng.

"Chỗ của Huyền vương cùng Lam vương thế nào?" Nói đến Huyền vương, mâu tử của Lãnh Triệt bỗng nhiên trở nên chìm lãnh.

"Chỗ của Huyền Vương gia không có động tĩnh, đã nhiều ngày đều ở trong phủ, Lam vương gia hàng đêm miên hoa túc túc, trái lại đêm qua một vị phụ nhân đi tìm Lam vương gia."

"Người nào?"

"Chỉ thấy phụ nhân kia sau khi rời khỏi liền vào Trấn Quốc Công phủ, thân phận còn chưa biết." Túc Dạ dừng một chút, tiếp tục nói: "Mấy ngày gần đây mật thám dò thăm một chút tin tức về Nghiêm Vô Ly."

"Nói." Nghiêm Vô Ly, nam nhân để cho nàng coi trọng, hẳn là có chút hứng thú muốn biết, Lãnh Triệt nghĩ ngợi thân phận của nữ nhân đi tìm Lam vương, nặng nề mở miệng.

"Đêm đó Vương phi xử trí Âm phu nhân, mật thám nhìn thấy Nghiêm Vô Ly vào Gia Hoa lâu của Lam vương gia."

"Vì sao ngày ấy không có tin tức báo đến?" Lãnh Triệt hí đôi mắt lại, một khí tức nguy hiểm lập tức tản ra, nói như vậy, Nghiêm Vô Ly hẳn có thể là người của Lam vương, mà nếu là như vậy, nguyên bản phát sinh sự kiện Trấn Quốc công tử cùng người bỏ trốn, sợ đó là sớm có tính toán trước, mà Lam vương, mục đích ở đâu?

"Ngày ấy mật thám bị phát hiện, đã chết ba người, một người chạy trốn, bản thân cũng bị trọng thương, đêm qua mới tỉnh lại." Túc Dạ ngửi được mùi nguy hiểm, lập tức trả lời.

"Bên cạnh Lam vương còn có người thân thủ cao như thế?"

"Người xuất thủ chính là Nghiêm Vô Ly, hiện nay còn chưa xác định được hắn có còn hay không vì Lam vương gia sử dụng."

"Tiếp tục cho người theo dõi Lam vương, có tin tức tức khắc báo lại."

"Vâng!"

Lam vương, Trấn Quốc Công phủ, lại có liên quan đến nhau?

Chỉ có Trấn Quốc Công phủ có thể vì người tương trợ, xem ra hẳn thật phải hảo hảo cùng Ôn Nhu gặp một chút rồi.

Trấn Quốc Công phủ.

Ôn Nhan rất là lo sợ bất an, ngày sau chính là ngày vui là của nàng, nàng lại nửa điểm vui mừng cũng không có, nàng biết Thanh Vương gia tuyệt không yêu nàng, mà nàng cũng đã quyết định kỹ nàng chọn quyền không chọn yêu, yêu với không yêu nàng cũng không thêm để ý, mà quan trọng nhất chính là, trước khi Ôn Nhu trước khi rời đi đối với nàng nói một câu.

Triệu Yên Nhi không thành công, mà Ôn Tâm lại gặp họa, tất sẽ không từ bỏ ý đồ, bản thân cẩn thận.

Đây là lời nói của Ôn Nhu lưu cho Ôn Nhan, Ôn Nhan tự nhiên cũng biết Triệu Yên Nhi tuyệt sẽ không để cho nàng gả vào Thanh vương phủ, tất sẽ ở hôm nay hạ thủ, không biết Triệu Yên Nhi còn có thể dùng loại thủ đoạn nào đoạt tính mạng của nàng, nàng nhất thiết phải nghìn vạn lần cẩn thận mới tốt.

"Tiểu Linh." Ôn Nhan viết xong thư lên chiết tử, rồi gọi thị nữ thiếp thân tiểu Linh, sau đó cỡi ngọc trụ trên cổ mình xuống, đem thư cùng ngọc trụ một lượt giao cho tiểu Linh, nhỏ giọng dặn dò, "Hai thứ đồ này đến Bạch vương phủ tìm Bạch vương phi, người để Bạch vương phi lưu người ở Bạch vương phủ Bạch vương phủ một ngày, ngày mai rồi trở về."

"Tiểu thư người muốn làm gì? Ngày mai người xuất giá rồi, tiểu Linh không bên người hầu hạ sao được." Trong tay Tiểu Linh siết chặt thư cùng ngọc trụ, trong lòng có loại cảm giác xấu.

"Nhanh đi, từ hậu môn ra ngoài, nghìn vạn lần đừng để bất luận kẻ nào biết được người đến Bạch vương phủ." Ôn Nhan cầm tay của tiểu Linh, dùng nhãn thần cầu xin nhìn tiểu Linh, dặn dò, "Mạng của ta liền ở trong tay người rồi, nhanh đi."

"Tiểu Linh đã biết, tiểu Linh đi ngay!" Tiểu Linh cũng không hỏi nguyên nhân, từ nhỏ nàng cùng Ôn Nhan một lượt lớn lên, rất ít khi chủ tử nhà mình có chuyện quan trọng muốn nàng làm như vậy, lại còn bảo đem mạng giao vào trong tay nàng nữa chứ, liền việc này không phải chuyện đùa, lên tiếng trả lời, xoay người đi.

Tiểu Linh đi rồi, Ôn Nhan thở dài một hơi, chỉ cần giờ lành ngày mai nàng không có xuất hiện, Ôn Nhu tự nhiên biết nên làm như thế nào, mà nàng hôm nay, lại muốn đánh cuộc một lần nữa.

Thời khắc này Ôn Nhu, đang ở trong viện ngắm hồng mai ngạo tuyết, không khỏi duỗi tay nhặt một nhánh hồng mai nằm trên tuyết. Ngẩng đầu nhìn trời cao không mây sáng sủa, không có gió, mây lơ mơ ở trên trời vẫn không nhúc nhích, cũng chỉ có bọn họ biết, khí trời an tĩnh như thế, kì thực mưa gió sắp đến rồi.

"Duẩn nhi, Vân Lăng đã trở về chưa?" Ôn Nhu chỉnh lại áo khoác, nhận lấy lò sưởi Duẩn nhi đưa tới.

"Nô tỳ đi nhìn một cái."

"Ân." Ôn nhu gật đầu một chút, như trước một mình thưởng mai.

Lát sau, Duẩn nhi chạy trở về, khom người nói: "Vương phi, Vân Lăng ca vẫn chưa về, bắt quá Vân Lăng ca làm việc không có sai, Vương phi cứ yên tâm."

Ôn Nhu nhìn vừa nói đến Vân Lăng Duẩn nhi liền nhin không được kiêu ngạo, không khỏi trêu ghẹo nói: "Tiểu Duẩn nhi, còn chưa làm tiểu tức phụ, sao liền gấp giúp ca ca tốt của ngươi nói chuyện như vậy?"

Phút chốc mặt của Duẩn nhi nhuộm đỏ, xấu hổ không nói nên lời, nhìn dáng dấp xấu hổ của Duẩn nhi, Ôn Nhu vốn là trong lòng vui vẻ nay càng vui hơn. Không khỏi cười ra tiếng, ngắt một đoá hồng mai, bỏ vào trong lòng bàn tay Duẩn nhi, cười nói: "Đeo lên đi, hồng mai phôi giai nhân, cho ca ca tốt của ngươi trở về, để hấn nhìn vui về."

"Vương phi cũng đừng chọc ghẹo nô tỳ nữa." Duẩn nhi cầm lấy hồng mai Ôn Nhu đưa, ngón tay chuyển, vùi đầu, hai gò má đỏ so với hồng mai trong tay càng đỏ hơn, sau đó đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, mạnh ngẩng đầu lên, "Vương phi trêu ghẹo nô tỳ, làm hại nô tỳ suýt nữa đã quên chính sự, mới vừa rồi đi ra cửa xem Vân Lăng ca có trở về chưa, vừa vặn nhìn đến một cô nương bộ dáng thị nữ đến đây, nói là tam cô nương tìm Vương phi, nghe nói là tam cô nương, nô tỳ trước để cho nàng tiến vào rồi, đang ở ngoài viện, Vương phi có muốn gặp."

"Đề nào tiến đến." Ôn Nhu thu hồi tiểu ý trong lòng mảy, xoay người trở về nhà gian phòng, lúc này Ôn Nhan phái người tìm nàng, tất nhiên Triệu Yên Nhi cũng sắp làm gì rồi.

Đội Ôn Nhu trở về phòng ngồi xuống ghế thái sư, một tiểu cô nương một thân cam sắc ở phía sau Duẩn nhi cúi đầu đi đến, vừa vào phòng liền quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu thỉnh an nói: "Nô tỳ tiểu Linh gấp qua Vương phi, Vương phi an hảo."

"Đứng lên đi." Ôn Nhu quan sát tiểu Linh một phen, nhàn nhạt lên tiếng.

"Nô tỳ tạ qua Vương phi."

"Nói đi, tam muội muội để người tìm đến ta vì chuyện gì?"

"Tiểu thư để nô tỳ đem hai thứ đồ này một lượt giao cho Vương phi." Tiểu Linh cúi đầu nói xong, cẩn thận từ trong lòng ngực xuất ra thư cùng ngọc trụ, Duẩn nhi tiến lên tiếp nhận, giao cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận thư cùng ngọc trụ, đem ngọc trụ yên tâm trong lòng bàn tay quan sát một trận, xác định là vật của Ôn Nhan, mới mở thư ra xem, khoe miệng cong lên một nụ cười hài lòng, hướng tiểu Linh hỏi: "Tam muội muội còn nói gì không?"

"Tiểu thư nói, để nô tỳ cầu Vương phi lưu nô tỳ ở Bạch vương phủ một ngày, ngày mai nô tỳ lại về Trấn Quốc Công phủ." Tiểu Linh kính cẩn cẩn thận hồi đáp.

"Đoạn đường người đến Bạch vương phủ, có bị người phát hiện?"

"Hồi Vương phi, dọc theo đường đi nô tỳ rất là cẩn thận, không có bất kỳ người nào phát hiện nô tỳ đến Bạch vương phủ."

"Đã như vậy, Duẩn nhi, mang nàng lui xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng, Vương phi."

"Vương phi, xin thứ cho nô tỳ lăm miệng, nô tỳ thực sự rất muốn biết tiểu thư có đúng hay không gặp phải chuyện nguy hiểm?" Tiểu Linh một lần nữa quỳ xuống, tuy rằng sợ trách tội, thế nhưng nàng quả thực lo lắng cho chủ tử của nàng, nhưng vẫn là đánh bạo lên tiếng.

"Trung chủ chỉ tâm có thể thấy được, yên tâm, tam muội muội vô sự." Ôn Nhu đậm đậm nhất tiểu, tiểu Linh không dám nói nhiều hơn nữa, đi theo Duẩn nhi.

Sau khi Duẩn nhi rời khỏi, thanh âm của Vân Lăng ở ngoài phòng vang lên, Ôn Nhu cho phép hấn tiến đến.

Vì bên cạnh mình quả thực cần người trung thành, hôm qua từ lời nói và cách việc làm của Vân Lăng có thể thấy được hấn là người có thể tin có thể dùng, lúc hồi Bạch vương phủ, Ôn Nhu liền trực tiếp cùng Túc Dạ nói, muốn để Vân Lăng bên người làm việc, Túc Dạ chỉ là mắt nhìn Vân Lăng, liền

đáp ứng, như vậy Vân Lăng liền lưu tại Bạch vương phủ vì Ôn Nhu phục vụ.

"Vân Lăng gặp qua Vương phi." Vân Lăng quỳ một chân trước mặt Ôn Nhu.

"Đứng lên đi Vân Lăng, ngày sau ở trước mặt ta không cần hành lễ lớn như vậy, người cùng Duẩn nhi, ta tin được, ở trước mặt ta có việc liền nói, không cần câu nệ." Ôn Nhu ôn hòa nói xong.

Trong lòng Vân Lăng nóng lên, lên tiếng "Vâng.", liền đứng lên, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu làm nô lệ, mặc cho người sai sử, động bất động chính là chịu đánh chịu mắng, chẳng bao giờ gặp phải một chủ tử để hấn cam nguyện thuận phục, trước đó vài ngày nghe Duẩn nhi lầm bầm nói Ôn Nhu tốt hấn còn cười nhạt, cười trên đời này đâu có thể nào có người chủ tử nào là thật tâm xem hạ nhân là người, thật tình muốn hạ nhân tốt, thời gian Duẩn nhi cầu hấn vì Ôn Nhu làm việc cũng không muốn đáp ứng, nếu không phải nể tình cảm với Duẩn nhi không đành lòng cự tuyệt Duẩn nhi, hấn tuyệt không sẽ giúp Ôn Nhu làm việc.

Mà hôm nay, hấn là gặp được chủ tử tốt mà Duẩn nhi nói, mỗi tiếng nói cử động của nàng thái độ của nàng đối với hấn, để hấn chấn động đến không thể tin tưởng, nàng không phải đem hấn xem là nô dịch sai sử, mà là mỗi câu trong lời nói đều mang bảy phần bình đẳng, trước mặt nàng, hấn chưa phát giác ra bản thân kém một bậc, mỗi một câu nói của nàng, cũng làm cho hấn cam tâm tình nguyện vâng theo, tuy rằng hôm qua mới gặp hấn, có thể cũng là hấn lần đầu gặp nàng, đáy lòng hấn có một loại cảm giác kỳ dị, để hấn cảm thấy, nàng, mới là người hấn đáng giá thuận phục!

"Việc Vương phi nhờ vả, Vân Lăng làm tốt, không qua ngày mai, chuyện Trấn Quốc công tử cùng người hoan hảo nhất định truyền khắp toàn bộ đế đô." Không đợi Ôn Nhu mở miệng, Vân Lăng liền đi đầu bầm báo.

"Hảo." Ôn Nhu rất là thoả mãn, nàng thật không ngờ có thể nhận được một người đáng tin như vậy. "Vậy Vương Tam thế nào?"

"Vương Tam cũng chiếu theo phân phó của Vương phi cho hấn ba mươi lượng bạc."

"Trông chừng hấn."

"Vân Lăng sẽ, trước khi không có được giải được, hấn muốn chạy trốn cũng không dám."

"Đi nói cho hấn biết, nếu muốn giải được, liền nghe theo lời ta làm là được." Ôn Nhu chuyển mâu cười, Vương Tam, nàng đương nhiên muốn để làm nhân chứng, làm sao có thể đơn giản thả hấn đi.

"Vâng." Vân Lăng vâng theo nói, "Vương phi nếu là vô sự, Vân Lăng liền xin được cáo lui trước."

"Đi nghỉ ngơi đi."

Triệu Yên Nhi, ngày lành của các người sắp đến rồi ngày mai thôi.

Vân Lăng lui ra, liền có thị nữ đến đây bầm báo: "Nô tỳ gặp qua Vương phi, bên ngoài viện Mẫn phu nhân cầu kiến."

"Mẫn phu nhân đã đến đây, còn không mau mau mời đến." Ôn Nhu cong môi cười, thậm chí ngay cả Vương Như Mẫn cũng tới giúp vui, chỉ sợ là chỗ của Thanh vương nhân rồi rồi, là muốn làm gì? Lấy mạng của nàng sao?

Không nghĩ tới cái mạng này của nàng nhiều người nhớ thương như vậy, nếu không phải nàng hảo hảo mà che chở cái mạng này, chẳng phải là những người đó đắc ý vênh vào sao?

Thanh vương, Vương Như Mẫn, nếu bản thân đưa tới cửa, cũng không cần trách nàng không khách khí, xem bọn hấn dùng mưu kế tốt gì.

Đang lúc suy nghĩ, ngoài phòng truyền đến thanh âm mềm ôn nhu của Vương Như Mẫn.

"Vương phi tỷ tỷ, muội muội đến đây làm phiền."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-3: Tam phương tính toán (3)

Edior: Luna Huang

** dụ dỗ xuất phủ **

Ôn Nhu nhìn Vương Như Mẫn ăn mặc thanh lịch, cười đứng lên tự mình nghênh đón, "Mẫn muội muội thế nào lúc rảnh rồi đến chỗ của người tỷ tỷ này?"

"Cũng bản thân trong viện buồn bực, đặc biệt muốn đến cùng tỷ tỷ ngồi một chút, trò chuyện giải buồn một chút." Vương Như Mẫn tuy rằng cười, cũng mỗi một lần nhìn thấy Ôn Nhu nghiêng nước nghiêng thành, cũng không nhịn được đáy lòng phạm hận, dựa vào cái gì nàng liền so với nàng đẹp hơn!

Bất quá cứ cho là nàng đẹp đến mê người thì như thế nào, sau ngày hôm nay, nàng sẽ tiêu thất trên cái thế giới này!

"Mẫn muội muội đến thật đúng lúc, tỷ tỷ cũng là buồn bực, còn không biết lúc này nên làm thế nào qua cho tốt đây." Ôn Nhu tự nhiên là nhìn thấy đáy mắt của Vương Như Mẫn có đồ kị cùng hận ý, nếu là muốn hạ thủ với nàng, Vương Như Mẫn nói một câu liền sẽ bại lộ.

"Muội muội nghe nói trà lâu có tên Thẩm Hương lâu có món điểm tâm ngọt thật không tệ, đó là ngự trù trong cung so ra kém." Ánh mắt của Vương Như Mẫn sáng quắc nhìn chằm chằm Ôn Nhu, đáng đáp như đối với trà lâu cực có hứng thú, "Không biết Vương phi tỷ tỷ có hứng thú cùng muội muội nếm thử món điểm tâm ngọt không? Cùng với buồn bực trong vương phủ, không bằng chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt."

Đáy lòng Ôn Nhu cười, quả nhiên, muốn đem nàng dẫn đi, đã như vậy, nàng không bằng tương kế tựu kế, bọn họ dọc đường lang bộ thiên, không biết đạo lý hoàng tước tại hậu sao?

"Nếu Mẫn muội muội đối với món điểm tâm ngọt có hứng thú như thế, chúng ta cùng đi cũng không sao, vừa vận tỷ tỷ đối với trà thơm cảm thấy hứng thú, nếm thử tài nghệ của trà lâu cũng là không sai, cũng tổng so với trong vương phủ tốt hơn."

Bất quá, chỉ bản thân nàng, sợ là thiếu, nếu chỉ là chủ ý của mình Vương Như Mẫn, nàng không sợ một mình đi, nếu là chủ ý của Thanh vương, nàng liền không thể không phòng, tuy rằng nàng không xem trọng đầu óc của hắn, nhưng hắn dù sao cũng là đường đường thừa tướng, tự nhiên sẽ không giống Triệu Yên Nhi dễ đối phó như vậy, nếu là muốn đi, hãy để cho Vân Lăng theo bên người liền tốt.

Tuy rằng nàng đối với thân thủ của mình rất là tự tin, nhưng là vẫn cẩn thận vẫn tốt, dù sao mạng của nàng chỉ có một, nàng không muốn lấy mạng của mình ra đùa giỡn.

"Đã như vậy, Vương phi tỷ tỷ cũng nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta xuất môn, muội muội thực sự là muốn giải buồn bực." Gương mặt hưng phấn của Vương Như Mẫn, trong lòng đắc ý, khách sáo với Ôn Nhu một phen, quả nhiên đồ con lừa, liền dễ dàng bị lừa như thế, nếu không phải gia nói việc này để hắn giải quyết, lúc đến trà lâu nàng liền cho người lập tức giết nàng!

Nếu gia nói để hắn xử lý, nàng liền không nhúng tay vào rồi, huống hồ, gia còn nói, lúc xử lý xong Ôn Nhu liền đem nàng mang ra khỏi Bạch vương phủ, để cho nàng đến Thanh vương phủ, đến bên người gia, cùng nhau chờ cốt nhục của bọn họ sinh ra, cho nên vì tương lai hạnh phúc của nàng, nàng nhất thiết phải giúp đỡ gia dẫn Ôn Nhu đi!

Mà Thẩm Hương lâu, gia đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả, đợi Ôn Nhu đến Thẩm Hương lâu, liền cho người giả trang thành kẻ cắp cầm dao tiến vào Thẩm Hương lâu đánh cướp, để Ôn Nhu chết ở trong loạn đao!

Như vậy, một khi Ôn Nhu tiến nhập Thẩm Hương lâu, liền quyết định chạy trời không khỏi nắng!

"Mẫn muội muội gấp gấp như vậy làm chi? Đợi tỷ tỷ hoá thân xiêm y đã." Ôn Nhu chìm chìm đôi mắt, vội vã như vậy, chính là muốn để cho nàng một người cũng không bên cạnh, càng tiện hạ thủ, nàng làm sao có thể để bọn họ được như mong muốn đây.

Ôn Nhu đứng lên, đang muốn bảo thị nữ phục vụ bên người gọi Vân Lăng, ngoài phòng vang lên thanh âm thanh lượng của Túc Dạ: "Túc Dạ xin gặp Vương phi."

Túc Dạ? Đến đây làm chi? Bất quá nếu là có thể để Túc Dạ đi theo, nàng càng an tâm, dù sao nàng biết, Túc Dạ tuyệt không hại nàng.

"Nguyên lai là đại quân sự đến đây, mau mời vào." Ôn Nhu lần nữa ngồi xuống ghế thái sư.

Trong mắt của Vương Như Mẫn chợt lóe lên tức giận, Túc Dạ này, sớm không tới muộn không tới, ngay vào lúc này tới làm gì? Nếu là làm rối loạn kế hoạch của gia thì phải làm sao?

"Túc Dạ gặp qua Vương phi." Túc Dạ ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Như Mẫn, cúi đầu hành lễ, "Gặp qua Mẫn phu nhân."

"Không biết đại quân sự đến đây vì chuyện gì?"

"Ngược lại không phải là đại sự gì, chỉ là ngày mai là đại hôn của Thanh Vương gia, thân thể vương gia ốm bệnh nhẹ liền không thể chọn lễ vật, Túc Dạ đặc biệt hướng Vương phi hỏi, ngày mai đại hôn của Thanh Vương gia, Bạch vương phủ chúng ta nên chuẩn bị lễ vật gì mới tốt?" Túc Dạ nói xong rất là cung kính, mặc dù không có ngẩng đầu, lại biết thời khắc này sắc mặt của Vương Như Mẫn nhất định là rất khó nhìn.

"Việc này Ôn Nhu thật không biết, đại quân sự tự làm tốt đi, không cần hỏi ý kiến của ta." Ôn Nhu nói xong rất là hiền hoà, sau đó cười nói: "Mới vừa rồi Mẫn muội muội nói với ta để đồ có một nhà có món điểm tâm ngọt không tệ, hẹn ta đi nếm thử, nếu là đại quân sự vô sự, chẳng biết có được không tiễn ta và Mẫn muội muội một đoạn?"

"Vương phi tỷ tỷ, Túc Dạ còn muốn vì Thanh Vương gia chuẩn bị lễ vật, làm sao có thời gian tiễn chúng ta, chúng ta không nên làm phiền đại quân sự mới đúng." Vương Như Mẫn vội vã ngăn lại, nếu là Túc Dạ cũng theo, chẳng phải là để kế hoạch của gia khó một phần sao? Dù sao nếu là Túc Dạ ở bên hầu hạ, nhất định phải một lượt giải quyết hết, thế nhưng Túc Dạ là tâm phúc của Bạch vương, giết chết chẳng phải là muốn khiến cho Bạch vương hoài nghi sao? Cho nên, nhất thiết phải ngăn lại.

"Nếu Vương phi tự mình mở miệng, Túc Dạ đó là bận rộn nữa cũng không dám không tuân theo." Túc Dạ tự nhiên biết trong lòng Vương Như Mẫn đang suy nghĩ gì, hẳn vốn là muốn theo hầu hạ bên người Ôn Nhu, sao lại để Vương Như Mẫn như ý nguyện được.

"Đã như vậy, liền làm phiền đại quân sự rồi." Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, lại hướng Vương Như Mẫn khẽ cười nói, "Mẫn muội muội, vậy chúng ta liền đi thôi, tỷ tỷ nhện không được muốn ném thử trà thơm rồi."

Wang Như Mẫn mắt thấy mình ngăn cản vô hiệu, vội vàng hướng tiểu Ný bên cạnh một ánh mắt, tiểu Ný hiểu ý, lặng lẽ lui xuống.

Ôn Nhu! Nàng muốn cho nàng có đi không có về! Cứ cho là Túc Dạ đi theo cũng không thể thay đổi sự thật này!

Trần Quốc Công phủ.

Triệu Yên Nhi cho lui hết tất cả hạ nhân trong viện của Ôn Nhan, bên cạnh chỉ mang theo tâm phúc Từ ma ma bước vào gian nhà của Ôn Nhan, trong tay Từ ma ma bưng một chén canh tổ yến, trong tay Triệu Yên Nhi đang cầm giá y đỏ rực.

"Tam cô nương, mau đến nhìn giá y mới của người một chút." Triệu Yên Nhi khó khăn lắm bước vào cánh cửa, cười ôn hòa hô Ôn Nhan, "Đi thử một chút xem có vừa người hay không."

Ôn Nhan đang ngồi ở phía trước cửa sổ thêu, chợt nghe thanh âm của Triệu Yên Nhi, lập tức đem đồ trong tay buông xuống, tự mình nghênh đón, phúc thân nói: "Nhan nhi gặp qua phu nhân."

Kì thực, trong lòng Ôn Nhan đem Triệu Yên Nhi hung hăng khách sáo một phen, dụng tâm rất rất còn bày ra dáng dấp tốt với nàng, nếu thật đối với nàng vì sao bản thân ngồi lên vị trí phu nhân không để cho nàng xưng nàng một tiếng "Mẫu thân"? Mà nàng chỉ có thể xưng vì "Phu nhân", Triệu Yên Nhi rõ ràng đem thứ nữ như nàng rạch rõ ranh giới, cả đời cũng mơ tưởng trở người, chính là xưng nàng một tiếng "Mẫu thân" Nàng cũng ngại bản, nếu là thật đối với nàng tốt, thế nào liền như vậy xông vào phòng ngủ của nàng, không để cho thị nữ thông truyền một tiếng? Nếu là thật đối với nàng tốt, ngày mai nàng xuất giá, nhưng ngay cả một kiện đồ cưới cũng không có chuẩn bị?

Bất quá nàng cũng biết, Triệu Yên Nhi không phải quên, là cảm thấy nàng chuẩn bị cũng vô ích, bởi vì không cần phải chuẩn bị đồ cưới cho một người chết, toàn bộ Trần Quốc Công phủ, sợ là không ai nguyện ý muốn nàng gả vào Thanh vương phủ!

Đó là còn chưa nói đến người cha chưa từng liếc mắt đến nàng, sợ đều là hận nàng đoạt Thanh vương phi vị của Ôn Tâm, hận không thể lập tức để nàng chết đi!

"Tam cô nương không cần đa lễ, mau ngồi xuống trước, ăn một chén canh tổ yến, ta chính tay chưng, sau khi ăn xong liền nhìn xem giá y mới có vừa người không." Triệu Yên Nhi tiếp nhận canh tổ yến trong tay Từ ma ma, đưa tới trước mặt Ôn Nhan.

Ôn Nhan nhìn chằm chằm chén canh tổ yến kia, duỗi tay tiếp nhận, lại ngẩng đầu nhìn Triệu Yên Nhi.

Triệu Yên Nhi tặng canh tổ yến cho nàng, quả nhiên là thiên hạ kỳ văn! Ý không ở trong lời, xem ra, canh tổ yến này, cũng chẳng phải là canh tổ yến!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71-4: Tam phương tính toán (4)

Edior: Luna Huang

**** chủ tớ Lam vương ****

Cùng lúc đó, Lam vương phủ.

Lam vương Lãnh Trạch nằm ở trên tháp, chậm rãi mở mắt ra, đưa tay chậm rãi chuyển thân, xuyên thấu qua sa trường, khẽ nâng đôi mắt cúi đầu nhìn Nghiêm Vô Ly ở trước giường.

Lam vương duỗi tay vén lên sa trường, nhẹ giọng gọi Nghiêm Vô Ly: "Vô Ly, sang đây."

Nghiêm Vô Ly không nói gì, thay Lam vương đem sa trường vén lên, treo vào trong móc, liền quỳ một chân trước giường.

Lam vương giơ tay lên, dùng ngón cái vuốt ve mi tâm của Nghiêm Vô Ly đang nhíu chặt, nhãn thần đau lòng, hai vai **, vài sợi tóc đen trượt đến trước ngực **, giữa hai người, một loại vị đạo mập mờ bỗng nhiên tản ra.

"Thế nào cau mày không thả ra? Cũng biết ta sẽ đau lòng?" Thanh âm của Lam vương rất là mềm mại, Nghiêm Vô Ly cũng mặt không đổi sắc.

"Chủ thượng." Nghiêm Vô Ly nặng nề lên tiếng, "Chủ thượng cùng Trần Quốc Công phủ còn có Thanh Vương gia không có liên quan, vì sao lúc trước phải đáp ứng giúp Ôn phu nhân, để thuộc hạ tiếp cận Ôn Nhu? Nếu sự tình đã hoàn thành, hôm nay vì sao còn sẽ giúp Ôn phu nhân, phải dồn Nhu nhi vào tử địa?"

Đem qua Triệu Yên Nhi đến đây, Nghiêm Vô Ly liền có một loại loại dự cảm xấu, quả nhiên, nàng là muốn đoạt mạng của Nhu nhi, thời gian hẳn bắt đầu hối hận, nàng còn muốn đoạt luôn cả tính mệnh của Nhu nhi! Hẳn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

"Vì sao?" Lam vương âm âm cười, vén lên lọn tóc của Nghiêm Vô Ly, thường thức trên ngón tay, ôn hoà nói, "Không có lý do, lúc trước bắt quá là coi thường đáng dập hiêu trương bạt hổ của Thanh vương, nhất thời hưng khởi muốn sau lưng hắn đập một cước, cho nên mới phải đáp ứng Triệu Yên Nhi, nhưng lại đem người ta tín nhiệm nhất phái đi hoàn thành nhiệm vụ này."

"Mà hôm nay," Dáng tươi cười của Lam vương đột nhiên lạnh xuống, nắm lấy cằm của Nghiêm Vô Ly, hướng Nghiêm Vô Ly áp sát một phần,, để hơi thở của mình rõ ràng rơi vào trên mặt Nghiêm Vô Ly, "Linh hồn nhỏ bé của người đều bị nàng quyến rũ rồi, ta thế nào có thể cho nàng lưu lại? Ắn?"

Nghiêm Vô Ly chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, cho tới nay, nếu là thấy nụ cười của Lam vương như vậy, Nghiêm Vô Ly biết hẳn nhất định là không thể không lấy tính mạng của đối phương, nếu là lấy đi, hẳn nhất định sẽ nghĩa bất dung từ để đi hoàn thành nhiệm vụ, mà hôm nay, chủ thượng muốn lấy tính mệnh của người quan tâm nhất từ đáy lòng, vô luận trước đây hắn đã từng vì chủ thượng bỏn tẩu cống hiến?

Lúc trước, hẳn là thật muốn cùng Nhu nhi cao bay xa chạy, nếu không phải chủ thượng hạ lệnh, hôm nay hẳn tất là cùng Nhu nhi tại nơi nào đó có cuộc sống hạnh phúc, mà không phải hôm nay để Nhu nhi trong nguy nan, hẳn hại Nhu nhi một lần rồi, làm sao có thể để nàng chịu tổn thương lần nữa?

"Chủ thượng, Nhu nhi bắt quá là một nữ tử, cần gì phải thống hạ sát thù?" Đáy lòng Nghiêm Vô Ly cực đau nhức, một bên là người hắn yêu nhất, một bên là chủ thượng không thể phản bội, hẳn nên làm thế nào cho phải?

"Nhu nhi Nhu nhi, Vô Ly thực sự là gọi vô cùng thân thiết, Vô Ly chớ quên, hôm nay nàng là tẩu tẩu của ta." Lam vương cười đến càng âm tà một phần, tay nắm lấy cằm của Nghiêm Vô Ly cũng càng cố sức một phần, "Nhớ kỹ, trong mắt của người chỉ có thể có ta, người cũng biết nếu là ta tức giận sẽ có hậu quả gì."

"Chủ thượng, thỉnh người tha cho Bạch vương phi một mạng@" Nghiêm Vô Ly lập tức cúi đầu chờ lệnh, hẳn đương nhiên biết chủ thượng tức giận sẽ có hậu quả gì.

"Lam vương buông lỏng tay ra, âm thanh phân phó nói: "Vô Ly ngẩng đầu lên."

Nghiêm Vô Ly nghe lệnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, Lam vương tà mỉa cười, hai tay vòng lên cổ của Nghiêm Vô Ly, đem cả thân người đều áp sát vào người của Nghiêm Vô Ly, lồng ngực của mình dán chặt vào trong ngực rắn chắc của Nghiêm Vô Ly, cảm thụ nhịp tim của Nghiêm Vô Ly, kề bên tai của Nghiêm Vô Ly, nhẹ nhàng mà thổi khí: "Nếu Vô Ly yêu thương nàng như vậy, nàng thật là không lưu được rồi, nếu là giữ lại nàng, lòng của Vô Ly rất nhanh không có sự tồn tại bên ta nữa."

"Thuộc hạ tuyệt không phản bội chủ thượng!" Đối với động tác của Lam vương, Nghiêm Vô Ly sớm thành thói quen, chưa từng có nhiều kinh ngạc, mà là lãnh tĩnh trả lời, "Thuộc hạ chỉ cầu chủ thượng buông tha Bạch vương phi."

"Vô Ly, giữ lại nàng, không chỉ có lo lắng ngày sau người hướng về nàng, còn lo lắng nàng sẽ cùng Bạch vương kết thành một phe, vì phòng thế lực Bạch vương tăng trưởng, diệt trừ nàng, đối với ta hữu ích vô hại." Trước sân điện rộng nàng bấn ba tiển, thật thật tại tại thực lực không thể khinh thường, nếu là nàng vì Bạch vương phục vụ, không thể nghi ngờ là kinh địch, huống hồ căn cứ tin tức nhận được, nàng quả thực cùng lúc trước là hai người khác biệt, không thể không phòng, "Nếu là như vậy, Vô Ly còn muốn che chở nàng mà không quan tâm ta sao?"

"Chủ thượng, thuộc hạ chỉ là không đành lòng thấy Bạch vương phi nhận lấy cái chết, cũng không phải là cố tình không để ý chủ thượng." Một tầng quan hệ lợi hại như vậy hẳn đương nhiên đã nghĩ đến, thế nhưng hẳn tin tưởng mặc dù Nhu nhi không chết, chủ thượng tuyệt sẽ không để cho Nhu nhi nguy hại đến bản thân nửa phần.

"Vô Ly." Lam vương chậm rãi buông lỏng Nghiêm Vô Ly ra, lấy y sam bày sẵn trên giá y một bên, mặc lên người, sau đó từ bên gối lấy một cây sáo ngọc, buông xuống suy nghĩ, để Nghiêm Vô Ly không hiểu tiểu ý trong mắt hắn, "Vấn đề nặng nề như vậy, không bằng ta thổi một khúc, sau đó từ từ bàn luận."

Nghiêm Vô Ly không giải thích được, lại cũng không dám nói nhiều, tâm tư của chủ thượng, hẳn cho tới bây giờ cũng không có hiểu được.

Dứt lời, Lam vương đem sáo ngọc đặt dưới môi, mười ngón khẽ nhúc nhích, trầm âm phù liền chậm rãi vang lên.

Chỉ là, tiếng sau khó khăn lắm vang lên, Nghiêm Vô Ly liền cảm giác đáy lòng truyền đến một trận co rút đau đớn, theo từ khúc chậm rãi kia, co rút đau đớn nhỏ nhẹ chuyển thành đau nhức, phảng phất nghìn vạn lần con kiến cắn vào tim hắn một dạng, đau nhức khó nhịn, Nghiêm Vô Ly cố nén đau nhức, sắc mặt chậm rãi biến thành trắng bệch, trên trán không ngừng thấm mồ hôi.

Tiếng sáo này ——

Lam vương bỗng nhiên dừng lại khẽ nhúc nhích năm ngón, cười nhìn sắc mặt trắng bệch của Nghiêm Vô Ly, gió tay lên, dùng ống tay áo nhẹ nhàng vì Nghiêm Vô Ly lau mồ hôi trên trán, quan tâm nói: "Vô Ly đây là thế nào? Làm sao sắc mặt của người đột nhiên khó coi như vậy, xuất nhiều mồ hôi như vậy, thân thể khó chịu?"

Cũng không Nghiêm Vô Ly đáp lời, Lam vương hãy còn cười, lại lần nữa thổi sáo ngọc, tiếng sáo bỗng nhiên tăng lên, Nghiêm Vô Ly ầm ầm ngã trên mặt đất, cả người không ngừng được co rút, mồ hôi lạnh thấm, ướt một thân nhu sam.

"Chủ thượng, ngươi..." Đối với hắn cái gì?

"Ha ha, Vô Ly còn không biết? Lúc phái ngươi đến bên người nàng, ta đã hạ cổ trên người của ngươi rồi, chính là vì phòng ngươi thực sự đối với nàng động tâm, vốn tưởng rằng cổ tròng này cả đời ta cũng sẽ không đụng đến, không nghĩ tới!" Lam vương thường thức ngọc sáo trong tay, hướng Nghiêm Vô Ly hơi cúi người, trong mắt lộ vẻ băng hàn: "Không nghĩ tới, ngươi thật làm cho ta thất vọng."

"Cổ này gọi là Phệ Tâm, một khi ta thổi sáo ngọc, cho dù là thiên lý vạn dặm, cũng khiến cho người sống không bằng chết, Vô Ly, tư vị thế nào?" Lam vương ngồi xổm người xuống, đem Nghiêm Vô Ly bị mồ hôi lạnh thấm ướt ra tóc vuốt ve, khẩu khí chuyển thành ưu thương, "Vô Ly, đừng làm cho ta thương tâm, àn?"

"Chủ thượng, thuộc hạ, thuộc hạ chưa từng nghĩ tới muốn phản bội chủ thượng..." Nghiêm Vô Ly gian nan nói xong, tiếng sáo tuy rằng đã ngừng lại, thế như trong tim hắn cổ tròng vẫn còn, để hắn thống khổ.

"Ta đương nhiên biết ngươi sẽ không phản bội ta." Lam vương ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Nghiêm Vô Ly, nhẹ giọng nói: "Cho nên vì lại một lần nữa chứng minh ngươi đối với ta trung tâm, nhiệm vụ lần này, vẫn là ngươi đi hoàn thành."

"...!" Nghiêm Vô Ly kinh hãi, đề đích thân hắn lấy tính mệnh của Nhu nhi? Đó là tử, hắn cũng làm không được!

"Thế nào? Không muốn sao? Ta đây cũng là cho ngươi đi, nếu để cho người khác đi, ta sẽ không biết được là nàng có phải chịu cái chết thống khổ thế nào, có lẽ, đề cổ tròng Phệ Tâm này cho nàng dẫn vật đến chết, cũng là biện pháp không tệ." Lam vương như cũ nhẹ nhàng cười, phảng phất nói nói không phải là mạng người, mà chỉ là một con kiến hôi không đáng kể.

"Chủ thượng, thuộc hạ, thuộc hạ tuân mệnh!" Nghiêm Vô Ly cắn cắn thật chặt môi, vô cùng gian nan nói ra mấy chữ, đầu lưỡi hắn, có thể nếm được mùi máu tanh nồng nặc, hắn biết, chủ thượng nói được làm được, cùng với đề Nhu nhi rơi xuống tay của những người khác hoặc là chủ thượng, không bằng hắn để cho nàng đi được bình yên một chút.

Tâm, đau nhức đến mức tận cùng, phảng phất hít thở không thông vậy, vì sao, hết lần này tới lần khác muốn như vậy!

Lơ đãng, đúng là một giọt từ khóe mắt chảy xuống.

Lam vương lè lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm giọt lệ kia, đem cảm đặt lên vai của Nghiêm Vô Ly, âm u thấp giọng nói: "Đi đi, Vô Ly, sau này liền phải nhớ kỹ, trong mắt của ngươi, trong lòng, chỉ có thể có ta."

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-1: Tam phương thất thủ

Editor: Luna Huang

** tâm mang ý xấu **

Chỗ của Ôn Nhu cùng Vương Như Mẫn.

Túc Dạ lái xe ngựa, Ôn Nhu cùng Vương Như Mẫn ngồi bên trong xe ngựa, Ôn Nhu nhắm mắt nghỉ ngơi kế tiếp sẽ phát sinh chuyện, không muốn cùng Vương Như Mẫn nói nhiều, Vương Như Mẫn nhìn Ôn Nhu cũng không vừa mắt, không muốn nói nhiều, chỉ nhìn chăm chăm bụng của mình, chỉ hận không thể đem cái bụng bằng phẳng của mình nặn ra một nam oa oa.

Xe ngựa chạy chậm chậm chậm rãi ngừng lại, sau đó nghe được thanh âm cung kính của Túc Dạ: "Vương phi, Mẫn phu nhân, đã đến Thâm Hương lâu."

Vừa nghe nói đến Thâm Hương lâu, trên mặt Vương Như Mẫn tức khắc lộ ra vui mừng, không kịp chờ đợi hướng Ôn Nhu cười nói: "Vương phi tỷ tỷ, đến Thâm Hương lâu rồi, chúng ta mau vào đi thôi, muội muội không kịp đợi muốn nếm thử món điểm tâm ngọt rồi."

"Muội muội tham như vậy, cũng phải cẩn thận hậu quả mới phải." Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, vội vã như vậy muốn đưa nàng đến hoàng tuyền, cũng không biết cuối cùng là ai vào địa ngục.

Lúc Ôn Nhu nói lời này, Vương Như Mẫn rõ ràng thấy được trong mắt nàng có băng lãnh cùng sát ý, lại chăm chú nhìn, nhưng chỉ là trước sau như một cười nhạt, Vương Như Mẫn không khỏi tự chế giễu bản thân, bất quá hoa mắt thôi, Ôn Nhu đồ con lừa này làm sao có nhãn thần đáng sợ như vậy.

Ôn Nhu đứng ở trước Thâm Hương lâu, nhìn trên đầu cửa có tấm bảng sơn vàng ghi "Thâm Hương lâu", nhìn lại náo nhiệt trong lầu hoàn cảnh an tĩnh

trang nhã, không khỏi tán thán, không hổ là đệ đệ nhất lâu, quả thực không bình thường, bất quá Thanh vương muốn động thủ, cũng có thể thấy thân phận địa vị cùng lực lượng không giống nhau.

Nếu là Thanh vương muốn ở Thâm Hương lâu động thủ, sau ngày hôm nay, bất luận đây là trà lâu tiên đế tán thưởng hay là đệ đệ nhất lâu, đều sắp không thể tồn tại nữa rồi, dù sao đường đường Bạch vương phi ở đây gặp chuyện không may, thủ lâu muốn tiếp tục, chỉ sợ là không thể nào, Ôn Nhu nhìn kiến trúc trước mắt, thật không nỡ hủy diệt, được rồi, cứ cho là không vì mình, cũng vì một gian trà ngon chỉ trong chốc lát bị hủy hoại, nàng phải hảo hảo thưởng thức mới được.

Chọn địa phương như thế hạ thủ, xem ra Thanh vương cho là mình nắm chắc phần thắng, trước mắt bao người diệt trừ nàng, tất nhiên sẽ áp dụng thủ đoạn "Ngoài ý muốn", lúc thắng lợi, thực sự là thay mình báo một chút tâm thù, vừa hung hăng đánh vào mắt của Bạch vương phủ một cái, còn có thể lấy việc này tố cáo, thực sự là đem Bạch vương phủ chà đạp dưới lòng bàn chân rồi.

Mà Bạch vương, cũng còn có thể nhẫn, có thực lực, vẫn còn nhẫn để Thanh vương một người tắm thưởng trên đầu mình tác uy tác phúc, quả nhiên là sự nhẫn nại rất cao.

Ba người khó khăn lắm bước vào Thâm Hương lâu, mắt sắc của chương quý liền nhìn thấy thân phận ba người bất phàm, vội vã tự mình tiến lên cung nghênh: "Ba vị khách quan, có cần gian thượng đẳng?"

"Hiển nhiên." Vương Như Mẫn dẫn đầu lên tiếng, "Muốn thiên tự tọa, phi lâm gian."

Vương Như Mẫn vừa nói ra hai chữ "Phi lâm", trong mắt của chương quý hiện lên một tia một tia, lập tức tiêu thất, sau đó vừa cười nói: "Khách quan nhìn liền biết là quý nhân, thiên lâm gian là chỗ tốt nhất của thiên tự tọa."

"Mời khách quan đi theo ta." Chương quý dứt lời, tự mình dẫn Ôn Nhu ba người đến tầng ba của lầu các, đẩy cửa "Thiên lâm" ra, giải thích, "Không biết khách quan là muốn thưởng thức món điểm tâm ngọt, hay là đối với hay là đối với trà thơm cảm thấy hứng thú?"

"Phù dung tịnh đế, tân hoa lãng nhệ, hàn mai ngao tuyết, mỗi thứ một phần." Vương Như Mẫn còn chưa ngồi xuống, liền hướng chương quý phản phô nói, ba món điểm tâm này, là nàng ra ám hiệu cho chương quý.

Chương quý hiểu ý, cười nói: "Không biết khách quan loại nào trà thơm nào?"

"Chấn trạch xuân trà, một ấm." Ôn Nhu đi tới trước cửa sổ, thân nhiên nói.

"Như vậy mời khách quan ngồi chờ một chút, ta đây liền đi chuẩn bị." Chương quý khề gật đầu, lui xuống.

Ôn Nhu đứng ở trước cửa sổ, duỗi tay đẩy cửa sổ đóng chặt ra, đập vào mắt là cảnh cả đệ đệ phồn hoa nhất, không khỏi cười nói: "Mẫn muội muội thực sự là biết chọn địa phương, nơi này thu hết cả đệ đệ phồn hoa vào đáy mắt, nói vậy Mẫn muội muội là thường đến đây, nếu không thể nào vừa mở miệng liền chọn được nơi tốt như vậy."

"Cũng không phải là thường đến, chỉ là thích nơi này có nhiều món điểm tâm ngọt." Nhãn thần Vương Như Mẫn rung mình, nghĩ được vị đạo không tầm thường, Ôn Nhu nói như vậy, tựa hồ là trong lời nói có chuyện?

Đội chương quý đi xuống lầu, hướng tiểu nhị nháy mắt, tiểu nhị gật đầu, hướng lầu hai chạy đi, sau một lát, chương quý mới tự mình mang món điểm tâm ngọt cùng trà lên lầu.

Mỗi lần bước một bước, tâm của chương quý đau một phần, đây chính là cơ nghiệp tổ tiên lưu lại a! Bị hủy như vậy! Muốn hấn lấy mặt mũi gì đi gặp tổ tiên a! Thế nhưng đây là mệnh lệnh của Thanh Vương gia a, từ mệnh lệnh a! Nếu không tuân theo, sẽ đem hấn cả nhà đem hấn tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội! Như vậy, hấn không muốn cũng phải muốn rồi! Tổ nghiệp cùng con cháu đời sau, hấn lựa chọn con cháu, chỉ cần sống, hấn tin tưởng, tổ nghiệp của bọn họ nhất định sẽ lại lần nữa phát triển!

Vương Như Mẫn hàm chứa cười món điểm tâm ngọt, Ôn Nhu cũng hàm chứa cười thưởng thức trà, nàng muốn xem bước tiếp theo Vương Như Mẫn sẽ làm cái gì.

Vương Như Mẫn mới ăn được ba khối điểm tâm, bỗng nhiên liền nhăn mi lại, đáng đáp không thoải mái, sau đó hướng Ôn Nhu xấu hổ xin lỗi nói: "Tỷ tỷ, muội muội đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, muốn xuống lầu đi ngoài một chuyến."

Ôn Nhu để ly trà trong tay xuống, thân nhiên nói: "Mẫn muội muội không phải nói điểm tâm nơi này rất tốt sao? Sao mới ăn vài khối đã tháo dạ rồi?" Sợ đây là dấu hiệu muốn động thủ rồi, trước thối lui, để bản thân tránh khỏi gặp nguy hiểm không cần thiết, nàng sao lại để Vương Như Mẫn như nguyện, nàng còn muốn lấy nàng làm văn a.

"Đây không liên quan đến chuyện món điểm tâm ngọt, có lẽ là đêm qua uống trà có chút lạnh, hôm nay bụng không khỏe."

"Đã như vậy, tỷ tỷ liền cùng muội muội đi, vừa vặn tỷ tỷ cũng muốn xuống lầu gọi chương quý thêm một ấm trà." Còn muốn chạy, cũng phải để nàng gật đầu mới được.

"Tỷ tỷ hà tất tự mình đi, muội muội xuống lầu có thể cùng chương quý nói là được, tỷ tỷ ngồi ở đây là tốt rồi." Làm sao có thể Làm sao có thể Ôn Nhu rời khỏi!

"Tỷ tỷ uống trà rất kén chọn, muội muội không biết tỷ tỷ yêu thích gì, không biết lá trà nên ngâm bao lâu, nước nóng thế nào, chỉ cần sai một chút thì vị đạo liền không giống nhau, vậy thì không hợp với ý của tỷ tỷ, cho nên vẫn là tỷ tỷ tự mình đi cùng chương quỹ nói là được."

"Vậy muội muội thay tỷ tỷ gọi chương quỹ đến là được."

"Hà tất phiền toái chương quỹ, tỷ tỷ tự mình xuống là được."

"Đây có gì phiền toái, đây là chương quỹ phải làm." Vương Như Mẫn nóng nảy, trong thanh âm mang theo lo lắng, nàng thế nhưng bấm đốt ngón tay đến giờ rồi đi rồi, lại không rời đi, những người đó sắp đến, tuy rằng gia nói sẽ không làm thương tổn nàng, nhưng là vì hài nhi trong bụng, nàng vẫn là rời đi trước mới tốt, Ôn Nhu còn đang trì hoãn thời gian của nàng!

Nghĩ như vậy, Vương Như Mẫn không khỏi vì ý nghĩ của chính mình khiến cho sùng sốt, kéo dài thời gian? Lẽ nào Ôn Nhu có ý? Nàng biết cái gì?

Vương Như Mẫn nhìn Ôn Nhu, chỉ thấy trong con ngươi đen như mực của Ôn Nhu tràn đầy tiểu ý, tiểu ý lạnh như vậy, phảng phất có thể đem nàng xem nhìn xuyên thấu.

Cùng lúc đó, dưới lầu vang lên tiếng thét chói tai, "Có tặc nhân a ——! A ——!"

Trong nháy mắt, có ba người bật mặt phá cửa xông vào!

Trước cửa sổ, chẳng biết lúc nào mỗi bên cửa đều có hai người bật mặt!

Mâu quang của Ôn Nhu chợt chuyển lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72-2: Tam phương thất thủ (2)

Editor: Luna Huang

**** chính diện giao phong ****

Trần Quốc Công phủ.

Lúc này Triệu Yên Nhi chưa nghe được đồn đãi bên ngoài, trong lòng đắc ý lại tự tin, đêm qua nàng len lén đi tìm Lam vương, Lam vương đáp ứng giúp nàng diệt trừ Ôn Nhu, điều kiện vẫn như cũ, chỉ cần nàng cử động của Thanh vương mà bản thân biết nói cho hắn nghe, mà nàng vừa thấy được Lam vương lạnh cả người nàng liền cảm thấy lạnh, nàng tin tưởng, hắn nói được, nhất định làm được, cho nên, mạng của Ôn Nhu, hôm nay liền kết thúc.

Mà Ôn Thế Nghi mang tin tức về, cũng là Thanh vương đáp ứng giúp bọn hắn diệt trừ Ôn Nhu, như vậy tựa như có hai tầng bảo đảm, nàng cũng không tin Ôn Nhu còn có thể toàn mạng, còn có thể sống được!

Thế nhưng điều kiện Thanh vương ra là, hắn giúp bọn hắn diệt trừ Ôn Nhu, bọn họ nhất thiết phải giúp hắn diệt trừ Ôn Nhan, không thể để cho nàng gả và Thanh vương phủ, thành sự ngày sau, thủ Ôn Tâm vào Thanh vương phủ, Ôn Thế Nghi vui vẻ đáp ứng.

Trong mắt Ôn Thế Nghi, mạng của một thứ nữ, không tính là mạng, chỉ cần có thể giúp hắn thông quan lộ, chết cũng đáng giá, cho nên mới có cử động hôm nay của Triệu Yên Nhi.

Mà Ôn Nhan đoán được không có sai, đây không phải là canh tổ yến, mà là một chén đã hạ kịch độc vô sắc vô vị, trong nháy mắt liền có thể lấy mạng người! Loại độc chất này, Ôn Nhan liền chết, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không tra ra được nàng vì trúng độc mà chết, cứ cho là có người hoài nghi, thì thế cũng đã vào quan tài, chôn xuống đất hóa thành cát bụi.

Sở dĩ Triệu Yên Nhi dám đường hoàng hạ độc trong thực phẩm như vậy, muốn giết chết Ôn Nhan, là bởi vì phía sau có Ôn Thế Nghi làm chỗ dựa cho nàng, mà nàng cũng đem toàn bộ hạ nhân trong viện của Ôn Nhan lui hết, lúc này cứ cho là nàng đã chết cũng có không người biết, sau phát hiện, nàng tự nhiên có thể mượn cơ vì mình bài trừ hiểm nghi, mục đích của nàng, chính là muốn Ôn Nhan chết.

Về phần nương nhat gan sợ phiền phức bất thành khí của Ôn Nhan, ngày sau xử lý cũng không muộn.

"Tam cô nương, thừa dịp vẫn còn nóng mau ăn đi." Ôn Nhan chỉ là bụng canh tổ yến không có dấu hiệu muốn ăn, Triệu Yên Nhi không khỏi thúc giục.

"Đa tạ ý tốt của phu nhân, Ôn Nhan ăn xong điểm tâm, hiện nay vẫn chưa đói, ăn không vô." Ôn Nhan không nhanh không chậm giải thích.

"Ngươi ăn hay là không ăn?" Ánh mắt của Triệu Yên Nhi đột nhiên trở nên dữ tợn, hung hăng nhìn chằm chằm Ôn Nhan, ngược lại hiện tại bốn bề vắng

lặng, nàng không cần giả vờ giả vịt nữa, cứ cho là Ôn Nhan không ăn, nàng cũng có biện pháp để cho nàng ăn!

"Phu nhân gấp như vậy để Ôn Nhan ăn canh tổ yến này, có đúng hay không canh tổ yến này rất không bình thường?" Nếu Triệu Yên Nhi lộ ra chân diện mục, Ôn Nhan cũng không giả bộ, cũng rút lui tiêu ý giả tạo trên mặt.

"Tam cô nương khi nào trở nên thông minh?" Triệu Yên Nhi lạnh lùng cười, "Chỉ là canh tổ yến này, hôm nay người ăn cũng được, không ăn cũng phải ăn! Từ ma ma, giúp nàng ăn!"

"Vâng!" Từ ma ma ứng tiếng, vén tay áo lên để Ôn Nhan lại, nếu nói cái khác, Từ ma ma nàng không nhất định làm được, nhưng nếu nói trừng trị thị nữ trẻ tuổi cùng thứ tiểu thư không được sủng, nàng có biện pháp! Một là đối đãi với thứ tiểu thư có chút tâm tư đầu óc như Ôn Nhan, Từ ma ma rất là hưng phấn.

"Phu nhân gấp như vậy muốn cho Ôn Nhan đi tìm chết, thế nhưng Ôn Nhan sống còn chưa đủ, trái lại sao có thể đưa tay chịu trời?" Tiểu Linh chưa có trở về, chứng minh sự tình đã hoàn thành, nàng liền yên tâm, đó là tử, nàng cũng muốn Triệu Yên Nhi vì nàng chôn cùng! Nàng cũng tin tưởng, Triệu Yên Nhi như thế nào sẽ đơn giản đem mạng của mình ra nói đùa.

"Vậy tam cô nương trái lại nói một chút, người bây giờ, có biện pháp nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta? Lẽ nào tam cô nương muốn làm thú bị nhốt mà đâu?"

"Xin phu nhân hãy nhận rõ sự tình, so sánh rồi mới nói." Ôn Nhan tuy rằng nét mặt trấn định, trong lòng cũng không ngừng sợ, dù sao nàng chưa từng cùng Triệu Yên Nhi chính diện giao phong, cứ cho là trước đó nàng để tiểu Linh đi tìm Ôn Nhu, cũng không biết chiêu này đối với Triệu Yên Nhi có tác dụng hay không, "Lẽ nào phu nhân không có nhìn thấy thị nữ thiếp thân tiểu Linh của Ôn Nhan không ở bên người sao?"

"Một thị nữ nhỏ nhoi, có ở hay không ở thì đã làm sao, chẳng lẽ tam cô nương còn muốn lấy mạng của mình cột trên người thị nữ?" Triệu Yên Nhi cười nhạt, nàng là phát hiện nha đầu tiểu Linh kia không ở đây, thế thì đã sao? Cũng không thấy đối được chuyện nàng muốn đưa Ôn Nhan đến hoàng tuyền.

"Phu nhân đoán không sai, Ôn Nhan chính là đem mạng của mình trao trên tay của tiểu Linh rồi, lẽ nào phu nhân không muốn biết vì sao tiểu Linh không ở trong phòng, lại đi nơi nào?"

"Tam cô nương, người cho là người đầu thắng ta?" Triệu Yên Nhi hung tợn trừng mắt Ôn Nhan.

"Cứ cho là Ôn Nhan đầu không lại phu nhân, cũng có thể ôm phu nhân chôn cùng Ôn Nhan." Ôn Nhan cố tình táo chậm rãi nói rằng, "Ta để tiểu Linh mang theo ngọc trùy thiếp thân đi tìm Bạch vương phi rồi, nếu là giờ lành ngày mai Ôn Nhan không có xuất hiện ở hi đường, giờ lành ngày mai chính là tử kỳ của phu nhân!"

Triệu Yên Nhi chấn kinh rồi, không thể tin nhìn Ôn Nhan, lúc nào bắt đầu, Ôn Nhan cũng có tâm tư bén nhạy như thế? Cứ nhiên biết tiên hạ thủ vi cường?

"Ôn Nhan, người cho là người uy hiếp được ta?" Đáy lòng Triệu Yên Nhi có chút luống cuống, nếu thật như Ôn Nhan nói, với Ôn Nhu bây giờ mà nói, định sẽ không bỏ qua nàng!

"Nếu là phu nhân không tin, có thể bây giờ sẽ giết Ôn Nhan, ngày mai không phải là có thể nghiệm chứng xem lời nói của Ôn Nhan có thật hay không rồi?" Ôn Nhan khẽ hít một hơi, nhẫn thần bén nhọn tiếp tục nói: "Nếu là hôm nay Ôn Nhan chết ở chỗ này, sợ rằng không chỉ là tính mệnh của phu nhân, còn có đường làm quan của cham xin phu nhân cùng cha hãy nghĩ lại!"

Nàng không tin, nếu không có người cha kia bày mưu đặt kế, Triệu Yên Nhi sao dám sao dám như thế đường hoàng lấy tính mệnh của nàng! Cha? Đây là cha?

Đầu vai của Triệu Yên Nhi đột nhiên run lên, khá lắm Ôn Nhan, không chỉ có uy hiếp nàng, lại còn dùng con đường làm quan của lão gia để uy hiếp lão gia!

"Ôn Nhan, để người đặc ý thêm mấy ngày! Đường hoàng tuyền trước mặt luôn chờ người!" Nhãn thần của Triệu Yên Nhi thâm độc, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói, mạng giá y hung hăng xé rách, cổ sức vút trên mặt Ôn Nhan, phát tay áo nổi giận rồi khỏi!

Đội Triệu Yên Nhi đi rồi, Ôn Nhan xụi lơ trên mặt đất.

Thẩm Hương lâu.

Trong nháy mắt người bị mất xuất hiện, Túc Dạ bước nhanh đến trước mặt Ôn Nhu, nắm chặt bội kiếm bên người không rời, ngưng thần tĩnh khí, mắt lạnh quan sát đến mỗi người, quan sát thân thủ của bọn họ, mặc dù không phải là cao thủ, nhưng đối phương có đến mười người, mà bọn họ, cùng hãn và Vương phi hai người! Cũng may còn có dẫn theo hai ám vệ, bọn họ sẽ hợp thời xuất thủ, nếu không bọn họ ít không đầu lại.

Mà xem ánh mắt của người bị mất, cũng không phải là giống kẻ bắt cóc, lại không có ý cướp bạc, cũng không có bắt cóc tống tiền chi tâm, xem ra, là đối với tính mạng của bọn họ cảm thấy hứng thú, hay là nói là, đối với mạng của Vương phi có hứng thú.

"Vương phi, cẩn thận." Túc Dạ chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng Ôn Nhu thấp giọng nói rằng, "Vô luận như thế nào, Túc Dạ chắc chắn bảo hộ Vương phi an toàn."

Khỏe miệng của Ôn Nhu cong lên, nàng biết cái này nhất định là ý của Lãnh Triệt, bằng không Túc Dạ tuyệt không sẽ vì nàng liều mạng, không nghĩ tới hẳn là người đáng tin, nói qua không cho nàng chịu gió táp mưa sa, thật đúng là làm tốt.

Đáy lòng của Ôn Nhu mọc lên một tia ám áp, được người quan tâm tình cảm ám áp.

Về phần Vương Như Mẫn, không có thể rời khỏi, nhìn người bị mặt chột xuất hiện, chán kinh không cạn, Ôn Nhu cho rằng lúc này nàng cũng trốn không thoát, liền đem nàng ném vào một bên, để tránh khỏi vướng chân vướng tay.

Ôn Nhu cùng Túc Dạ đưa lưng về nhau, hai mắt nhìn trên người đám người bị mặt, nắm chặt chủy thủ trong tay, ám tiễn trong tay trái, chỉ có ba mũi tên, không được chỉ mảnh treo chuông, tuyệt không có thể lãng phí.

Là lúc bình khí va chạm, dưới lầu bốc khói nồng nặc! "Cháy rồi ——! Cháy rồi ——! Thảm Hương lâu cháy rồi ——!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72-3: Tam phương thất thủ (3)

Editor: Luna Huang

** Thanh vương chi tâm **

Cháy rồi?

Xem ra Thanh vương thật đúng là lòng dạ độc ác, là muốn hủy thi diệt tích sao? Hơn nữa ——

Ôn Nhu đưa mắt chuyển qua Vương Như Mẫn đang ngồi một bên, thật là một nữ nhân đáng thương, xem ra Thanh vương không nghĩ đến hài tử trong bụng chưa xuất thế của nàng rồi, hôm nay nói vậy đem nàng diệt trừ cùng một lúc, bằng không những người này sẽ không không đợi Vương Như Mẫn còn chưa rời khỏi mà vọt vào, cũng sẽ không đặt mình trong biển lửa, hồ dữ không ăn thịt con, Thanh vương, là loại vật gì?

Trong mắt của Vương Như Mẫn lộ ra sợ hãi, trong một khắc kia khói tràn ngập, nàng nghĩ được mùi nguy hiểm, thế nhưng nàng không muốn tin tưởng, nàng không ngờ, nàng biết trận lửa này là muốn đưa bọn họ chết cháy một lượt, thế nhưng, gia làm sao sẽ muốn nàng chết cháy? Sáng nay hẳn còn nắm tay nàng, lời thề son sắt, sau khi chuyện thành công sẽ thủ nàng vào Thanh vương phủ, như thế nào sẽ để nàng chết cháy ở chỗ này?

Nàng không tin, nàng không tin!

"Mang ta rời khỏi! Mau dẫn ta rời khỏi! Gia nói qua để cho các người mang ta rời đi!" Đối mặt với sự chết chóc sợ hãi, Vương Như Mẫn đã quên mất lý trí, đã quên vẫn còn ở trước mặt Ôn Nhu, đứng lên phòng đến chỗ người bị mặt, muốn bọn họ mang nàng rời đi!

Người bị mặt theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Vương Như Mẫn, nhãn thần lạnh như băng đúng là hướng Vương Như Mẫn nhắc dao!

Bởi vì trước khi bọn họ hành động, Thanh vương đã ra lệnh, ngoại trừ Ôn Nhu, những người còn lại đều giết sạch! Nhất là Vương Như Mẫn, tuyệt không thể để cho bọn họ sống đi ra khỏi Thảm Hương lâu! Tả thì nhất cụ, dùng hỏa hoạn để dựng lên hiện trường giả là Bạch vương phi đã chết, kỳ thực là mang về!

Vương Như Mẫn tròn to hai mắt kinh khủng, trở mắt nhìn ánh đao kia hướng mình chém xuống, hai chân không nghe sai sử, muốn tránh cũng không thể tránh!

"Tê ——" Ngay khi người bị mặt giơ tay chém xuống, chỉ thấy Ôn Nhu đem chủy thủ trong tay ném đến, hướng người bị mặt trước Vương Như Mẫn hung hăng bay đi, chuẩn xác không có làm đâm vào tim của đối phương.

Mà nhưng vào lúc này, một người bị mặt khác hướng Ôn Nhu chém đến, Ôn Nhu cấp tốc tránh né công kích của đối phương, sau đó giơ chân lên, hung hăng đá vào bụng của đối phương, lực đạo mãnh liệt làm cho đối phương bầy về phía sau đụng vào vách tường, ngất đi!

Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nắm lấy chủy thủ đã đâm vào tim của người bị mặt đang thoi thóp bên dưới, một cước có sức đâm nát trên ngực đối phương, rút đi tia khí lực cuối cùng của đối phương, sau đó cúi người mới rút chủy thủ ra, lại liếc mắt nhìn liếc mắt nhìn Vương Như Mẫn, đã ngất đi.

Đã bất tỉnh cũng tốt, đỡ phải nàng còn muốn bảo hộ nàng.

"Vương phi cẩn thận!" Ngay khi Ôn Nhu cúi người, có người lại muốn giơ dao đến, một bước xa vọt tới bên cạnh Ôn Nhu, chỉ nghe "Đình" Một tiếng, Túc Dạ sử dụng kiếm thay Ôn Nhu ngăn công kích của đối phương.

Trước mắt, khói đặc càng lúc càng nhiều đều có thể cảm thụ được sức nóng của lửa, Túc Dạ nhìn trước mặt còn đến tám tên bị mặt, nhãn thần bộc

phát, nếu không nhanh chóng giải quyết những người này, sợ là bọn hắn đều bị hóa táng hết.

"Ám vệ!" Túc Dạ cùng năm tên hắc y nhân giao thủ, hắn đã đến cực hạn, còn dư lại ba tên để Vương phi đối phó, bắt quá xem thân thủ của Vương phi, một địch ba có lẽ không thành vấn đề, thế nhưng thời gian không còn nhiều, Túc Dạ bị bắt đắc đi gọi ám vệ.

Vì gọi ám vệ, đó là ẩn tại những chỗ tối để hộ vệ không để người phát hiện, bình thường tuyệt không dễ dàng xuất thủ, ám vệ của Bạch vương phủ, đều trực tiếp nghe lệnh của Lãnh Triệt, hay là nói lực lượng bí mật của Đại Di, đều trực tiếp nghe lệnh của Lãnh Triệt!

Túc Dạ vừa dứt lời, liền thấy có hai năm từ một thân hôi sặc sặc mặt cương lạnh ngoài cửa sổ lướt đến, trên tay mỗi người, cầm một trường kiếm lóe hàn quang, cả người phảng phất cùng trường kiếm trên tay hợp nhất, giống như một pho tượng không có tình cảm.

Kỳ thực, không cần ám xuất thủ, bọn họ cũng có thể lấy ít thắng nhiều, bắt quá là vấn đề thời gian mà thôi, Ôn Nhu cũng biết hiện nay thời gian không thể chậm trễ, cũng không có ngăn cản Túc Dạ gọi ám vệ ra.

Mà thân thủ của ám vệ, không thể khinh thường, không quá nửa ly trà nhỏ, nguyên bản người bị mặt còn đứng thẳng liền ngã xuống toàn bộ, còn không chờ Ôn Nhu lên tiếng lưu lại một người sống, lưỡi dao sắc bén của ám vệ liền cắt vỡ yết hầu của người cuối cùng, sau đó hai người một lượt biến mất trong mắt của Ôn Nhu.

Bạch vương Lãnh Triệt, là đoán được Thanh vương sẽ hướng nàng hạ sát thủ sao? Thậm chí ngay cả ám vệ cũng cho Túc Dạ mang ra ngoài, nhân tuyến của hắn, nên có bao nhiêu?

"Vương phi, đi nhanh đi, nếu là đám người này chưa trở về, tất sẽ có thêm người đến đây, huống hồ hiện tại lửa nhiều như vậy, không đi liền không còn kịp rồi."

"Ân." Ôn Nhu khẽ lên tiếng, nơi đây quả thực không thể dừng, nghi vấn trong lòng đợi hồi phủ sẽ tìm Bạch vương giải thích nghi hoặc, ngược lại hôm nay nàng hồi phủ nhất định phải tìm hắn hảo hảo nói chuyện một chút.

Ôn Nhu đi tới bên cạnh thân Vương Như Mẫn đang hôn mê, nhìn Túc Dạ: "Đại quân sự, phiền người đem Mẫn phu nhân mang về vương phủ."

"Phụ nhân như vậy, để cho nàng tiêu thất thì không tốt?" Đối với Vương Như Mẫn, Túc Dạ là hận, nữ nhân cảm ứng gia, hắn hận không thể chính tay chấm dứt nàng, còn muốn hắn cứu nàng?

"Đại quân sự, để cho nàng đã chết người có thống khoái không, thế nhưng giữ lại nàng, sẽ có tác dụng lớn hơn." Ôn Nhu tự nhiên biết Túc Dạ đang suy nghĩ gì, nếu quyết định phải giúp Bạch vương, Vương Như Mẫn tồn tại, tác dụng quá lớn, "Nếu là người Nếu là người thật muốn vì vương gia xuất khẩu ác khí này, liền nghe ta."

"Vâng." Túc Dạ không hỏi thêm nữa, cúi người ôm lấy Vương Như Mẫn, liền muốn rời khỏi chỗ thị phi này.

Thế nhưng ngay lúc hai người muốn rời đi, trước mắt xuất hiện người ai cũng không ngờ rằng sẽ xuất hiện.

Nghiêm Vô Ly? Ôn Nhu lạnh lùng nhìn người ngăn ở cửa, thế nào cũng không nghĩ ra hắn dĩ nhiên sẽ xuất hiện ở nơi này.

"Nhu nhi, nghỉ đi." Nghiêm Vô Ly nhéo đau tâm, nhìn vết máu lây dính trên người Ôn Nhu, hận không thể tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, thế nhưng, hắn không thể, lần này hắn đến, không phải nàng, mà là muốn giết nàng!

Hắn đúng là đến chính tay đâm chết người hắn yêu nhất!

Hắn không hạ thủ được! Thế nhưng, nếu không phải hắn tự mình xuất thủ, chủ thượng sẽ để những người khác đến, đến lúc đó, với tính tình của chủ thượng, Nhu nhi chắc chắn sống không bằng chết.

Hắn thế nào cam lòng để Nhu nhi hắn yêu nhất sống không bằng chết! Hắn đã hại nàng, thế nào còn có thể để cho nàng đến chết cũng không được bình an?

Cùng với như vậy, không bằng để tự mình đến, cũng tốt để hắn nhìn thấy Nhu nhi một lần cuối.

Túc Dạ cũng kinh hãi, Nghiêm Vô Ly? Vào lúc này hắn sao lại ở nơi này, cũng vừa khớp, chỉ có thể chứng minh hắn thực sự là thù hạ của Lam vương! Cũng nhân cơ hội này, lấy mạng của Vương phi!

"Nghiêm công tử, thế nào người cũng tới lên xem náo nhiệt?" Ôn Nhu đem đáy mắt giãy giụa của Nghiêm Vô Ly nhìn ở trong mắt, lúc này Nghiêm Vô Ly ngăn ở cửa không cho nàng rời khỏi, tất nhiên là không phải muốn cứu nàng, như vậy, "Không phải là Nghiêm công tử cũng muốn tới lấy tính mệnh của Ôn Nhu chứ?"

"Nhu nhi, mạng của người, nhất thiết phải do ta kết thúc!" Nghiêm Vô Ly nhìn Ôn Nhu hai mắt lạnh như băng, thống khổ nói rằng.

"Ha ha ha ha ——" Ôn Nhu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, nhìn chằm chằm Nghiêm Vô Ly, khinh thường nói, "Vậy phải xem người có bản lĩnh này hay không muốn lấy mạng của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72-4: Tam phương thất thủ (4)

Editor: Luna Huang

* vô tình gặp được Huyền vương **

Hai đời làm người của Ôn Nhu nàng, cảm thấy đây là câu chuyện buồn cười nhất mình từng được nghe!

Mạng của nàng, chỉ do bản thân nàng định đoạt, bằng Nghiêm Vô Ly, cũng muốn đến nhúng chàm?

Hơn nữa, lại còn là một nam nhân đã từng nắm tay nàng, nói với nàng yêu nàng bảo hộ nàng một đời, hiện tại cư nhiên muốn lấy tính mệnh của nàng, thực sự là thật là tức cười!

Nghiêm Vô Ly, cô phụ nàng như vậy, thương tổn nàng như vậy, hôm nay không ngờ cũng muốn đến lấy tính mạng của nàng, nàng tuyệt không tha thứ!

"Vương phi đi mau! Để Túc Dạ ngăn hấn!" Cư nhiên cũng muốn đối với Vương phi xuất thủ? Mạng của gia còn chờ Vương phi tới cứu, vô luận như thế nào hấn cũng sẽ không bắt luận kẻ nào thương tổn Vương phi! Hơn nữa, thân thủ của Nghiêm Vô Ly không thể khinh thường, hấn đã đáp ứng gia không cho Vương phi gặp nguy hiểm, hấn tất nhiên sẽ làm được!

"Đại quân sự ——" Trong nháy mắt Ôn Nhu động dung, nếu Nghiêm Vô Ly có bản lĩnh bước qua biển lửa đến đây, đồng thời nhìn thấy nàng cùng Túc Dạ mặt không đổi sắc, chứng minh thân thủ của hấn cực kỳ cao, mà nếu là Túc Dạ giao thủ cùng hấn, tất nhiên khó phân thắng bại, thậm chí vô pháp rời khỏi biển lửa này nói không chừng...

"Vương phi mang Mẫn phu nhân, đi mau!" Mặc kệ mình có phải là đối thủ của Nghiêm Vô Ly hay không, hấn đều phải bảo đảm Vương phi an toàn rồi khỏi!

"Như vậy, Ôn Nhu nên rời đi trước." Ôn Nhu ôm lấy Vương Như Mẫn, muốn đoạt cửa đi, nếu là bản thân nàng, nàng có thể cửa sổ nhảy xuống bình yên vô sự rồi khỏi, thế nhưng hiện tại còn mang theo Vương Như Mẫn, nàng lại không thể không xuống bằng thang, từ trong hỏa hoạn rồi khỏi! Mà nàng cũng không muốn cùng Nghiêm Vô Ly dây dưa quá nhiều, ngày sau có thời gian từ từ chinh hấn! Không cần gấp vào lúc này!

"Nhu nhi, ta sẽ không để cho ngươi đi." Nghiêm Vô Ly rút kiếm ra, ngăn lối đi của Ôn Nhu, Ôn Nhu giờ tay trái lên nhắm ngay ngực của Nghiêm Vô Ly, "Sưu" liên tiếp bắn ra ba ám tiễn, Nghiêm Vô Ly không nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ thời khắc mang theo ám tiễn, vội vã giờ kiếm ngăn lại, tuy rằng giữ được mạng, nhưng vẫn là bị ám tiễn là trầy cánh tay, Ôn Nhu mang theo Vương Như Mẫn bước nhanh tông cửa xông ra, Nghiêm Vô Ly phản ứng kịp đang muốn đuổi, lại bị Túc Dạ chặn lối đi.

"Đối thủ của ngươi là ta." Túc Dạ mắt lạnh nhìn Nghiêm Vô Ly, sử dụng kiếm sử dụng kiếm chỉ vào hấn.

"Nhu nhi chạy rồi, lấy tính mạng của người hướng chủ thượng ăn nói, lưu lại một mạng cho Nhu nhi, cũng tốt." Nghiêm Vô Ly âm trầm cười, trong lòng co rút đau đớn, Nhu nhi, nếu ngươi có thể xa xa thoát đi, chạy trốn tới đến nơi chủ thượng tìm không được, mới là tốt.

Trong khoảnh khắc, thanh âm của lưỡi dao sắc bén va chạm vang lên.

Ôn Nhu nhìn lửa hừng hực dưới chân, muốn chạy ra đại môn không thể nào, dứt khoát leo lại lên lầu hai, đập ra một gian phòng, đi tới bên giường, đẩy cửa sổ đóng chặt ra, đem Vương Như Mẫn cống trên lưng, hít sâu một hơi, đập lên bệ cửa sổ, hướng ra ngoài nhảy xuống!

Dân chúng vây xem ánh mắt kinh ngạc, Ôn Nhu bình yên rơi xuống đất, nhưng mà nàng ngẩng đầu một cái, liền thấy lộ ra một bộ mặt quen thuộc.

"Huyền Vương gia?" Ôn Nhu hơi kinh ngạc nhìn nam tử tuấn mỹ xuất hiện ở trước mắt, hỏi ra, cư nhiên trùng hợp như vậy, thật bị nàng nói trúng rồi, lần sau bọn họ gặp mặt chính là ở phố.

"Tẩu tẩu sao từ lầu hai của Thâm Hương lầu đang cháy nhảy xuống? Trên lưng lại là cô nương nào?" Nhưng mà, nhìn thấy Ôn Nhu, Huyền vương lại không có kinh ngạc chút nào, trên mặt mang thùy chung là mang dáng tươi cười như một xuân phong.

Bỗng nhiên Ôn Nhu đến đây, giả bày ra dáng dấp lo lắng, hướng Huyền vương vội vàng nói: "Gặp phải Huyền Vương gia thật sự là quá tốt, hôm nay ta cùng với Mẫn muội muội tới Thâm Hương lầu thưởng thức trà, lại gặp phải kẻ xấu đối với hai người chúng ta bất lợi, lại còn có kẻ phóng hỏa trà lâu, đại quân sự vì cứu hai người chúng ta, lúc này vẫn còn ở lầu ba cùng kẻ xấu giằng co, xin Huyền Vương gia hãy mau cứu đại quân sự."

"Tẩu tẩu chờ vội, Li liền phái người đi cứu hấn." Huyền vương mỉm cười, vội vã gọi tùy tùng phía sau lên lầu cứu người, cùng lúc đó có một gã tùy tùng bước đến trước mặt Ôn Nhu, Ôn Nhu liền đề thị vệ ôm ngang Vương Như Mẫn, lửa lớn như thế làm sao có thể lên lầu cứu người, hai người đang muốn từ leo lên, liền thấy bóng dáng giao thủ lầu ba phá cửa sổ ra, một lượt nhảy xuống.

Nghiêm Vô Ly nhìn thấy Huyền vương trong đám người, vội vã đạp trên mặt đất nhảy lên đỉnh, lướt qua đỉnh của các gian phòng, chạy trốn, Túc Dạ đang muốn đuổi theo, lại phun một ngụm máu trong miệng ra.

"Đại quân sự đừng đuổi theo!" Ôn Nhu ngăn lại Túc Dạ, không nghĩ tới thân thủ của Nghiêm Vô Ly có thể để cho Túc Dạ bị thương nặng, "Mau tìm chỗ chữa thương cho tốt."

"Vương phi có bị thương?" Túc Dạ chỉ cảm thấy trong lồng ngực như sóng biển mạnh vậy, rất khó chịu, ngực trần trần co rút đau đớn, hần tránh thoát một kích trí mạng của Nghiêm Vô Ly, lại không tránh thoát hần trở bàn tay một kích, một chưởng bén nhọn như vậy liền đánh đến lồng ngực của hần! Mà hần cũng tuyệt đối không để Nghiêm Vô Ly trong vòng nửa tháng có thể chấp hành nhiệm vụ!

"Ta không sao, đại quân sự không cần phải lo lắng cho ta." Túc Dạ bị thương nặng, mà nàng từ bóng lưng Nghiêm Vô Ly cấp tốc rời đi, nhìn thấy một mảng máu to trên lưng, liền cũng biết Nghiêm Vô Ly nhất định cũng bị thương không nhẹ.

"Mặc dù hiện nay không biết bọn người nào xấu xa tập kích, việc cấp bách là đại phu vì người xem thương thế, Túc Dạ, cách đây trăm mét có một y quán, ta cho người đưa người đến đó xem." Thanh âm của Huyền vương âm áp hợp thời vang lên, mang theo quan tâm. Túc Dạ lúc này mới phát hiện Huyền vương ở đây, vội vàng dùng kiếm chống khom mình hành lễ: "Túc Dạ gặp qua Huyền Vương gia, không biết Huyền Vương gia ở đây, Túc Dạ thất lễ."

Huyền Vương gia dĩ nhiên cũng xuất hiện ở nơi này, chỉ là trùng hợp? Đồng thời đối với chuyện của Thẩm Hương lâu không hề có quan tâm, là vì sao?

"Không cần đa lễ, chữa thương quan trọng hơn." Huyền vương sai người đưa Túc Dạ cùng Vương Như Mẫn mang đi y quán, mình thì cùng Ôn Nhu sóng vai đi tới, "Đề tẩu tẩu hoán thân y sam, y phục quần áo trên người tẩu tẩu đều dính vết máu."

"Đa tạ Huyền Vương gia xuất thủ cứu giúp." Không giải thích được, Ôn Nhu đối với nam tử bên người có một loại hảo cảm không nói ra được, cũng không phải là thích, cảm thấy cùng hần nói chuyện với nhau rất là thư thái.

(Luna: Không hiểu nổi luôn, Huyền Vương ngập tràn mùi nguy hiểm mà Nhu tỷ lại có hảo cảm. Nam nhân như vậy mới là đáng sợ nhất.)

"Li không có giúp được gì, tẩu tẩu không cần nói đa tạ." Huyền vương nghiêng đầu, nhìn gò má của Ôn Nhu, tâm rung động không giải thích được, "Chỉ là kẻ xấu đào thoát vậy, tẩu tẩu vì sao không cho đuổi? Túc Dạ thụ thương, Li có thể để thị vệ đuổi."

"Sao dám làm phiền Huyền Vương gia, thoát liền chạy thoát cũng may đại quân sự không nguy hiểm đến tánh mạng, sau để quan phủ tra xét là được." Chỉ là ngày sau Nghiêm Vô Ly nhất định còn xuất hiện, hiện tại không cần đuổi theo, hướng hồ đuổi theo, còn không biết có rơi vào bẫy rập của đối phương hay không.

Nghiêm Vô Ly, tất không phải một mình, phía sau hần, nhất định còn có người, mà lúc đầu cùng nàng quen biết để cho nàng đem bản thân giao phó cho hần nói vậy cũng là sớm có dự mưu cũng không phải chỉ là một người Triệu Yên Nhi tùy ý mang đến.

"Tẩu tẩu thực sự là rộng rãi." Huyền vương khẽ mỉm cười nói, "Chỉ là thân thủ của tẩu tẩu thật tốt, trên lưng còn cõng người mà còn có thể bình yên vô sự tiếp đất, gặp phải kẻ xấu còn có thể lãnh tĩnh như vậy, Li bội phục."

"Một chút công phu da lông thôi, không đáng được Huyền Vương gia khen." Ôn Nhu trái lại khiêm tốn, lúc nói chuyện, hai người cũng đi tới y quán, Ôn Nhu hướng Huyền vương khẽ gật đầu, đi đầu bước vào y quán.

Huyền vương nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, như có điều suy nghĩ, đột nhiên có một nghĩ cách đem nàng chiếm lấy vì bản thân đặt vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72-5: Tam phương thất thủ (5)

Editor: Luna Huang

** ba chỗ thất thủ **

"Cái gì? Người không thành công?" Ôn Thế Nghi cả kinh từ trên ghế đứng lên, không thể tin nhìn chằm chằm Triệu Yên Nhi, bởi vì ngạc nhiên, suýt nữa đem bạch ngọc cao túc bôi ở trong tay ném té xuống đất, "Ôn Nhan chỉ là một thứ nữ có cũng được không có cũng không sao người cũng không giải quyết được?"

Triệu Yên Nhi làm việc, Ôn Thế Nghi luôn luôn yên tâm, dường như giống như sự kiện năm đó một dạng, hần hai người có thể nói là làm được thiên y vô phùng! Còn có đem Ôn Nhu từ Trần Quốc công tử vị gạt sang một bên, kết hảo với Thanh vương, Triệu Yên Nhi đều làm được cực kỳ hợp ý Ôn Thế Nghi, tuy rằng sự kiện kia của Ôn Tâm là ngoài ý muốn, Ôn Thế Nghi vẫn tin tưởng năng lực làm việc của Triệu Yên Nhi, cho nên liền không hề có kỵ đem chuyện Ôn Nhan giao cho nàng, nhưng hôm nay nàng dĩ nhiên nói với hần, sự tình không thể hoàn thành?

"Lão gia, cũng không phải là ta không muốn nhanh chóng tiễn Ôn Nhan xuống hoàng tuyền, chỉ là ——" Triệu Yên Nhi tự nhiên biết không lý giải Ôn Nhan sẽ động đến bao nhiêu tức giận của Ôn Thế Nghi, nàng làm sao có thể không muốn Ôn Nhan nhanh một chút tìm chết chứ?

"Chỉ là Ôn Nhan tựa hồ sớm đoán được chúng ta sẽ hướng nàng xuất thủ, tiên hạ thủ vi cường!"

"Cái gì?" Hần hâu như không biết nữ nhi bộ dáng không màn thế sự kia, lại có tâm tư như thế? "Ôn Nhan trước đó để thị nữ bên người cầm ngọc trụ thiếp thân của nàng đi tìm Ôn Nhu, nói nếu là giờ lành ngày mai nàng không có xuất hiện, Ôn Nhu liền sẽ ra tay!" Triệu Yên Nhi không có nói rõ, thế nhưng nàng Ôn Thế Nghi nhất định rất rõ ràng, một khi Ôn Nhu muốn điều tra chuyện này, chớ nói Triệu Yên Nhi, đó là bản thân Ôn Thế Nghi, cũng không chịu nổi! Như vậy, tất nhiên sẽ trở ngại tiền đồ của hắn!

"Lão gia, Yên nhi đang vì ngươi suy nghĩ, cho nên không có tùy tiện hạ thủ." Nếu là lúc trước, Triệu Yên Nhi làm sao sẽ có kị Ôn Nhan uy hiếp đến nàng chứ, chỉ là hôm nay, nàng biết trong mắt của Ôn Thế Nghi dần dần đã không có sự tồn tại của nàng, nàng liền không thể nâng cao bản thân, mà là đem lợi ích của Ôn Thế Nghi lên đầu, như vậy, Ôn Thế Nghi liền sẽ không trách nàng.

"Yên nhi luôn luôn suy nghĩ cho ta, thật là làm cho ta cảm động." Ôn Thế Nghi vẻ mặt ủy khuất của Triệu Yên Nhi, đột nhiên cảm giác được bản thân không nên đem tức giận toàn bộ trút lên trên người nàng, dù sao nàng vì hắn mới không dám khinh cử vọng động.

"Yên nhi không vì lão gia, còn muốn vì ai?" Triệu Yên Nhi rất hợp thời rơi lệ xuống.

Lúc này Ôn Thế Nghi lại không có tâm tình dỗ nàng, chỉ là phiền não khoát khoát tay, "Ngươi đi xuống trước đi, việc này ta còn phải nghĩ thế nào cùng Thanh Vương gia nói."

Ôn Nhan không có giải quyết, hắn nên lấy mặt mũi gì đi gặp Thanh Vương gia?

"Nghe nói không, đại tiểu thư ở bên ngoài cùng người hoan hảo! Đến thật cũng trộm luôn!"

"Làm sao ngươi biết?"

"Ta hôm nay thay Ngô ma xuất môn mua thức ăn nghe được, bên ngoài bây giờ đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận!"

"Còn có chuyện này?"

"Thảo nào hai ngày này cũng không đại tiểu thư xuất môn, chẳng lẽ là phá không có ý tứ xuất hiện?"

"Hừ! Đại tiểu thư là ai a? Sao không có ý tứ? Còn nói Nhu đại tiểu thư cùng người bỏ trốn là gãy rách là dâm phụ, ta xem đại tiểu thư trong khung cũng là la lơi!" Có thị nữ cắn răng nghiêng lợi oán hận nói, hiển nhiên là trong ngày thường chịu không ít nộ khí của Ôn Tâm.

"Đúng vậy, ai kêu nàng trong ngày thường cũng không xem chúng ta là người, hôm nay mọi người đều biết bị hủy danh tiếng, thực sự là ác nhân có ác báo!"

"Ba ——!" Trầm muộn ba tiếng vỗ tay vang lên, đám thị nữ tụ chung một chỗ sắc mặt tức giận đến trắng bệch nhìn Triệu Yên Nhi, sợ đến vội vã đều quỳ trên mặt đất.

Triệu Yên Nhi bất quá là muốn đến Hoán Tâm viện nhìn Ôn Tâm, trên đường đến Hoán Tâm viện nghe được để cho nàng khiếp sợ, thế nào không để cho nàng trong cơn giận dữ?

Chu Ma không phải nói xử lý sạch sẽ sao? Làm sao sẽ truyền đến hạ nhân trong phủ nhà mình đều biết rồi? Ôn Nhu, nhất định là Ôn Nhu con tiện nhân kia!

Triệu Yên Nhi không kịp xử trí thị nữ, lập tức vòng trở về tìm Ôn Thế Nghi!

Thanh vương phủ.

Thanh vương một cước đạp nam tử quỳ gối trước mặt, gương mặt giận không kềm được.

"Vương gia bớt giận! Thuộc hạ chưa hoàn thành nhiệm vụ vương gia giao cho, cam nguyện bị phạt!" Thế nhưng ai nào biết Bạch vương phi cư nhiên khó đối phó như vậy, chưa hoàn thành nhiệm vụ không nói, còn liên lụy một đám huynh đệ! Có thể thời gian là bọn hắn đang muốn tặng đi đối phó Bạch vương phi, Huyền Vương gia xuất hiện! Bọn họ vô luận như thế nào cũng không dám đối với Huyền Vương gia xuất thủ, cho nên mới phải tay không mà về.

"Vậy Vương Như Mẫn xử lý sạch sẽ không?" Cư nhiên để Ôn Nhu chạy thoát! Hắn thế nhưng đang chờ nữ nhân kia nằm ở dưới thân hắn hướng hắn cầu xin tha thứ, dĩ nhiên để cho nàng chạy thoát? Cái này hỏi làm sao hắn không giận cho được.

"Cái này..." Nam tử hung hăng nuốt hớp nước miếng, chia vào lửa giận của Thanh vương, không dám nói tiếp.

"Cút! Thùng com! Thùng com!" Thanh vương tức giận đến tức giận đến gân xanh nổi lên trên trán, hung hăng trên người nam tử đạp mấy cái, "Các ngươi người nhiều như vậy, thậm chí ngay cả hai nữ nhân hai nữ nhân cũng đối phó không được! Lại còn có mặt mũi trở về gặp bốn vương? Cút! Đừng để bốn

vương thấy người nữa!"

Vương Như Mẫn cư nhiên cũng không có chết!! Lưu lại nàng chính là tai họa! Qua chuyện hôm nay nàng càng không thể giữ lại! Vương Như Mẫn, phải chết!!

Nghĩ như vậy, Thanh vương nhìn nam tử, quát đẹp đường: "Trở lại!"

"Vương gia còn có gì phân phó?" Nam tử chờ đợi lo lắng, vương gia không có giết hắn đã là nhân từ, như thế nào sẽ gọi hắn trở lại, là hối hận để hắn đi, muốn lấy mạng hắn rồi?

"Sang đây." Thanh vương nặng nề phân phó nói, sau đó đến gần rồi bên tai nam tử, thấp giọng phân phó chút gì.

Nam tử rõ ràng cả kinh, lại không dám chống lại, chỉ có thể vâng theo.

"Sau khi chuyện thành công, tự có thưởng." Người không nên lưu, tuyền không thể lưu, về phần Ôn Nhu, lần này thất thủ, hắn còn biện pháp đem nàng lấy trở về!

Lúc nam tử lui ra, Thanh vương đang muốn đến hậu viện chà đạp đám nữ nhân nhỉnh nọt, thần sắc quân gia hốt hoảng chạy vào.

"Chủ tử, Trần Quốc Công phủ truyền đến nói, là chỗ của Trần Quốc Công phủ không có thành công! Đặc biệt hướng chủ tử xin chỉ thị, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

"...!" Quân gia không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu vào lửa giận của Thanh vương, chỉ thấy Thanh vương nắm chặt song quyền, nhân thần dữ tợn đến đáng sợ, âm u nói, "Đi chuyển cáo Ôn đại nhân, mặc kệ hắn dùng biện pháp gì, nữ nhân kia tối nay nhất thiết phải chết!!"

Lam vương phủ.

"Nói như vậy, người không có chính tay tiễn nàng xuống hoàng tuyền?" Lam vương dựa nghiêng ở tháp khắc hoa, nhìn Nghiêm Vô Ly quỳ một chân xuống đất, ngực máu ồ ồ chảy, sắc mặt trắng bệch, vì thiếu mi, lạnh lùng hỏi.

"Cũng không phải là thuộc hạ nghịch chủ thượng, mà là Túc Dạ bên cạnh Bạch vương gia cũng ở đó, che chở Bạch vương phi, thuộc hạ không có thể hạ thủ," Nghiêm Vô Ly nhin đau, cắn răng hồi đáp.

"Thật không?" Lam vương chăm chú nhìn hai mắt Nghiêm Vô Ly, "Những câu người nói đều là thật?"

"Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ thượng."

"Muốn người không dám gạt ra, Vô Ly người thế nhưng không nghĩ đến hậu quả khi làm ta nóng giận rồi." Lam vương hạ tháp, xích đi tới trước mặt Nghiêm Vô Ly, cúi người tự mình đỡ Nghiêm Vô Ly dậy, trong mắt như đau lòng. "Đến tháp này, ta thanh lý vết thương cho người."

"Không dám phiền chủ thượng tự mình động thủ!" Nghiêm Vô Ly lui về sau một bước.

"Vô Ly đây là đang cự tuyệt ta sao?" Lam vương hướng Nghiêm Vô Ly xè gần một phần, "Phải biết rằng người như vậy, ta rất đau lòng."

"Thuộc hạ không dám."

Trong con người Lam vương mang theo tiểu ý, lại đem Nghiêm Vô Ly ôm ngang lên, bỏ vào tháp!

"Nếu Vô Ly nhiệm vụ thất bại, như vậy lần sau ta liền để Kham Diệc xuất thủ." Lam vương vén tóc của Nghiêm Vô Ly lên, cười nhạt một tiếng. "Cũng đỡ phải ta vì người đau lòng."

Thế nhưng cười như vậy, trong mắt Nghiêm Vô Ly cũng mang theo băng lãnh cùng sát ý, để hắn cực sợ.

—— đề lời nói bên ngoài ——

Tồn cáo đang thiêu đốt, tâm tình vô hạn thương...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73-1: Thù địch ôn nhu

Editor: Luna Huang

**** thầy thuốc con giận ****

Ôn Nhu cùng Túc Dạ trở về Bạch vương phủ, cảm thấy hôm nay nhất thiết phải cùng Bạch vương gặp mặt, liền hướng Túc Dạ nói xin lỗi: "Đại quân sự, tuy rằng trên người ngươi có thương tích, thế nhưng ta hiện nay nhất thiết phải gặp vương gia, còn phải phiền đại quân sự thay truyền báo."

Túc Dạ cũng thay đổi thái độ bình thường, khó có được đối với Ôn Nhu cười cười, "Túc Dạ là người tập võ, chút tiểu thương không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi hẳn, trái lại gia cho phép Vương phi có thể tùy thời đi gặp hắn, không cần Túc Dạ đến đó truyền báo trước."

"Hôm nay những người đó, là vì Ôn Nhu mà đến, trái lại làm phiền hà đại quân sự."

"Vương phi nói quá lời, Túc Dạ cũng là phụng mệnh bảo hộ Vương phi, tại sao nói đến liên lụy, Vương phi muốn gặp gia, Túc Dạ liền dẫn Vương phi đi."

"Làm phiền đại quân sự." Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, "Về phần chỗ của Mẫn muội muội, còn cần đại quân sự đi đầu chiếu cố, hôm nay đại phu vì Mẫn muội muội, thỉnh đại quân sự sai người đi mời tới."

"Vương phi yên tâm."

Vẫn là chiếu theo phương thức hai lần trước, Ôn Nhu dùng miếng vải đen che mắt, đi tới hai tầng lầu các của Lãnh Triệt mới gỡ miếng vải đen xuống theo Túc Dạ lên hai tầng lầu, Túc Dạ nhẹ nhàng gõ cửa gỗ đang đóng chặt, "Gia, Vương phi xin gặp."

"Thỉnh Vương phi vào đi." Cách cửa, âm thanh nhàn nhạt của Lãnh Triệt nhẹ nhàng từ trong phòng truyền đến, Ôn Nhu liền đẩy cửa mà vào.

Lọt vào trong tầm mắt đó là án thư, Lãnh Triệt đang ngồi ở sau án thư, trước mặt án thư còn có sách cùng chiết tử hoàn toàn che hắn, hai bên án thư, là lò than, trước án thư, ngay giữa phòng, cũng có một lò sưởi.

Bên ngoài, ngoại trừ bên trái có một gian nhỏ, giá sách bày đầy gian nhà, trên giá sách để ngập sách, đây cũng là thư phòng của hắn ư? Thực sự là so với tầng thư lâu của Bạch vương phủ còn giống tầng thư lâu hơn.

(Luna: Triệt ca là một sách)

Ôn Nhu tiến đến, Lãnh Triệt cũng không ngẩng đầu lên, cách chông sách cao trước mặt, nhẹ giọng hỏi: "Vương phi đã trở về? Còn hảo?"

"Vương gia là đoán được hôm nay Ôn Nhu xuất môn, tất sẽ phải chịu kẻ xấu tập kích, cố để đại quân sự ở bên hầu hạ Ôn Nhu sao?" Nam nhân này, là cái gì cũng đoán được? Ôn Nhu đứng ở lò sưởi to trong phòng, cũng nhàn nhạt nói.

"Vương phi bình yên vô sự không phải tốt nhất sao? Không cần biết ta có đoán được hay không." Lãnh Triệt nói xong, đột nhiên cảm giác được đột nhiên cảm giác được ngực chấn động hít thở không thông, liền vội vàng đem bút đặt lên nghiêng mực, ôm ngực ho ra tiếng.

Nghe Lãnh Triệt ho khan, sắc mặt của Ôn Nhu chìm một phần, thẳng đi tới án thư, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lãnh Triệt, lạnh lùng nói: "Vương gia, xin đem tay ngươi cho ta."

"Vương phi muốn làm gì? Khụ khụ ——" Cảnh giác, là hắn vô thi vô khác đều cần chú ý.

"Bất mạch." Ôn Nhu cũng nói rất ngắn gọn, khẩu khí băng lãnh, nàng đã biết nam tử đẹp đến giống trích tiên vậy bị nàng đụng tới sẽ có đáng đáp xấu hổ, tự nhiên phải nói rõ.

Như vậy, Lãnh Triệt dựa vào trên ghế dựa, đưa cổ tay cho Ôn Nhu, Ôn Nhu nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn như vậy, đáy lòng dâng lên tức giận nhột nhột, nhìn thấy giá bút lông trên bàn, trực tiếp đưa tay lấy giá bút lông đặt dưới vào cổ tay của Lãnh Triệt để làm gối chấn mạch, Lãnh Triệt nhìn thấy Ôn Nhu dĩ nhiên bút lông của hắn cứ như vậy vứt một bên, thẳng lưng muốn đem bút lông cất xong, nhìn thấy Ôn Nhu hướng hắn lộ ra ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

"Vương gia, không biết lúc bắt mạch phải ngồi ăn tĩnh sao?" Ôn Nhu tuy là cười nhạt một tiếng, mệnh lệnh vọt ra miệng là mủi phần.

Lãnh Triệt không nói gì, cũng không có tức giận, chỉ là không nói một lời lại dựa vào trên ghế dựa.

Ôn Nhu tiếp tục nghe mạch đập của Lãnh Triệt, sắc mặt bộc phát âm trầm, nhìn gương mặt đẹp không thể tả của Lãnh Triệt, lạnh lùng hỏi: "Vương gia, người mấy ngày không có chớp mắt."

"Ba ngày." Lãnh Triệt dừng một chút, lại nói, "Hai đêm."

Lời của Lãnh Triệt vừa dứt, liền cảm giác nguyên bản ngón tay nhẹ nhàng đặt trên cổ tay của mình bỗng nhiên cố sức, năm ngón nắm thật chặt trên cổ tay của mình, còn có thể cảm nhận được móng tay của nàng đâm vào da thịt của hắn, không khỏi ngược mắt nhìn người đối diện.

"Vương gia trái lại thành thực," Ôn Nhu có chút hận hận nói, không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay, dùng sức khấp cổ tay của Lãnh Triệt, "Vương gia nếu thật xem mạng của mình không phải là mạng, thỉnh cùng Ôn Nhu nói, Ôn Nhu cũng không tiếp tục lãng phí thần vì vương gia trừ độc."

Nam nhân này! Đầu tiên là không để ý giá lạnh đi tham gia hoàng yến, lúc trở lại hấp hối! Nàng là vì hấn cả đêm trừ độc, hôm nay hấn còn dám ba ngày hai đêm không ngủ! Hấn cho rằng thân thể của hấn giống người bình thường có thể lăn qua lăn lại sao? Coi như là người bình thường, ba ngày hai đêm không ngủ sợ cũng là chống đỡ không được, huống chi là hấn?

Trong nháy mắt Ôn Nhu thật cảm thấy mình cứu người không nên cứu, quả thực chính là đang lãng phí tâm tình của nàng!

"Vương phi thế nào lại nói như thế?" Lãnh Triệt bắt được đáy mắt Ôn Nhu dần dần tức giận lên cao, nàng tức giận? Vì sao? Cũng bởi vì hấn ba ngày hai đêm không có chợp mắt sao?

"Lấy trí tuệ của vương gia, tin tưởng không cần Ôn Nhu nói rõ, vương gia cũng sẽ biết được." Cái này có phải là thân thể của hấn hay không? Thật là ngại mạng của mình quá dài?

"Bất quá ba ngày hai đêm không chợp mắt, không chết được." Lãnh Triệt cố sức thu hồi tay mình, "Hàng tháng như vậy, Vương phi có gì kinh hãi như vậy?"

Lãnh Triệt cúi đầu nhìn trên cổ tay của mình thăm ra xuất huyết của dấu móng tay dấu móng tay, mâu quang nặng nề, nữ nhân này, cũng lạ, hấn mấy ngày không chợp mắt là chuyện thường, phát cái điên gì, nếu không nhìn nàng đối với hấn có ân, hấn sớm đã đem nàng ném đi rồi, còn tùy vào nàng ở chỗ này chất vấn hấn, thật là một nữ nhân không biết tốt xấu.

Ôn Nhu bị lời nói của Lãnh Triệt khiến cho ngẩn ra, sau đó cảm thấy một trận chịu không nổi, kinh hãi như vậy? Vì hấn? Thật không ngờ hấn nghĩ ra được một hình dung từ như vậy, thế nhưng, hàng tháng như vậy, khó trách thân thể hấn suy nhược như thế.

"Đúng, vương gia người là không chết được, thế nhưng cũng bởi vì người không sợ chết như thế, Túc Dạ cứ cho là chỉ còn nửa cái mạng, cũng còn muốn hầu hạ cái người không sợ chết này." Thật là làm cho nàng không hiểu, vốn là muốn cùng hấn hảo hảo nói chuyện, nhưng hấn tự chính ra cái này, xem ra hiện nay nếu không trước vì hấn trừ độc, sợ không quá mấy canh giờ hấn sẽ ngã xuống, chuyện quan trọng như vậy, nàng há có thể để hấn rồi ngã xuống.

Thực sự là, hỗn đản!

Ôn Nhu chưa từng có mở miệng mắng qua bệnh nhân của mình, Lãnh Triệt này, quả thực chính là bệnh nhân không cho nàng bớt lo!

"Túc Dạ bị thương?" Lãnh Triệt ngược mắt nhìn phía Ôn Nhu, cư nhiên có thể đem Túc Dạ làm bị thương, xem ra đối phương thân thủ không thể khinh thường.

"Thụ thương thì như thế nào, muốn tới hầu hạ vương gia người?" Ôn Nhu châm chọc nói.

"Ta không cần Túc Dạ đến đây hầu hạ."

"Bản thân Vương gia không cần Túc Dạ đến hầu hạ, Ôn Nhu không thể không không gọi Túc Dạ đến hầu hạ người." Trong Ngõa Phủ Lôi Minh, nàng có thể gọi được bất luận kẻ nào.

"Vương phi muốn làm chi?" Nữ nhân này, muốn làm cái gì?

"Chuẩn bị nước nóng, vì vương gia trừ độc." Lễ nào để bản thân nàng đi nấu nước nóng sao, chuyện cười.

"Hôm nay ta không có bệnh." Không phải mấy ngày trước mới trừ qua độc sao? Hôm nay hấn vẫn chưa cảm thấy có gì không khỏe.

"Vương gia quả nhiên là xem cảm giác của mình là tốt, vậy vì sao vương gia lại có thể ho khan, lại có thể bị đau ngực?" Ánh mắt Ôn Nhu thẳng tắp nhìn chăm chăm Lãnh Triệt, "Mới vừa rồi Vương gia cảm thấy ngực hít thở không thông co rút đau đớn?"

Nàng thế nào biết được? Lãnh Triệt nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

"Nếu là như vậy, xin mời vương gia không nên nhiều hơn nữa, hiện nay, Ôn Nhu là thầy thuốc, vương gia bất quá là bệnh nhân do Ôn Nhu chữa trị, bệnh nhân cần nghe lời thầy thuốc, đạo lý này vương gia là biết được." Thành bại liền tại tối nay, nàng còn cần Lãnh Triệt hỗ trợ, dù sao hôm nay nàng thể đơn lực bạc, nếu muốn diệt trừ hết đám tiểu nhân, nhất thiết phải dựa vào hấn.

"Hắc y." Lãnh Triệt không có trả lời câu hỏi của Ôn Nhu, mà là thoáng nói ra một cái tên.

Lát sau, chỉ nghe tiếng gõ cửa, một hắc y nữ tử liền xuất hiện ở trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-2: Thù địch ôn nhu (2)

Editor: Luna Huang

**** vì ai tức giận ****

Lãnh Triệt không có hắc y, mà là đưa mắt dừng lại trên người Ôn Nhu, thản nhiên nói: "Vương phi muốn chuẩn bị cái gì, chỉ cần nói với hắc y, không cần làm phiền Túc Dạ."

Chỉ thấy hắc y hướng Lãnh Triệt khom mình hành lễ, liền không nói một lời đứng ở một bên chờ Ôn Nhu phân phó.

"Làm phiền cô nương chuẩn bị hai thùng nước nóng to, cảnh nhanh càng tốt." Ôn Nhu nhìn hắc y hai mắt vậy không có tiêu cự, tâm trạng ngẩn ra, nàng nhìn không thấy?

Hắc y hướng Ôn Nhu khom người gật đầu, liền lui ra ngoài, nhất cử nhất động, chút nào nhìn ra nàng là bị mù, đây nên nói là không có thị lực thì thính lực và bén nhạy không.

Ôn Nhu quay đầu lại, Lãnh Triệt như trước cầm bút lông, trên giấy Tuyên Thành viết gì đó, Ôn Nhu thực sự là muốn cho hắn một cái tát, hắn thật coi lời nàng mới vừa nói như gió thoảng bên tai? Thực sự là một nam nhân khiêu chiến tính kiên nhẫn của nàng.

Ôn Nhu không chút suy nghĩ liền đoạt lấy bút lông trong tay Lãnh Triệt, hướng hắn khẽ cười nói: "Vương gia, có thể nhớ kỹ lời Ôn Nhu đã nói qua, đừng làm khó thầy thuốc?"

Ánh mắt của Lãnh Triệt phút chốc lạnh một phần, chậm rãi ngược mắt về mặt nụ cười của Ôn Nhu, hai tròng mắt nheo lại, lạnh lùng nói: "Vậy Vương phi cũng biết sức nhẫn nại của một người là có hạn?"

Chưa từng có người dám cướp đi đồ từ trong tay hắn, nàng là người đầu tiên, nàng thực sự là dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hắn, hắn không bỏ qua bất kỳ người nào dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hắn.

"Những lời này, Ôn Nhu cũng muốn hỏi vương gia." Tuy rằng đã thấy rõ sát ý trong con ngươi của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không sợ hãi chút nào, hắn tức giận? Nàng tức giận hơn.

Lãnh Triệt chính muốn nói cái gì, đầu quả tim hít thở không thông co rút đau đớn lại lần nữa truyền đến, so với mới vừa rồi còn khó nhịn hơn gấp trăm lần, Lãnh Triệt nhịn không được nằm trên án thư, Ôn Nhu nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng thầm mắng thực sự là làm vậy không thể sống, vốn muốn cho hắn nếm thêm nhiều tư vị như vậy, nhìn hắn sau này còn dám tự cho mình là đúng nữa không, thế nhưng nghĩ lại, nếu hắn tiếp tục co rút đau đớn như vậy sẽ ngắt, nàng cũng không thể để hắn lúc này đã bất tỉnh.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt lưng của Lãnh Triệt đang run nhè nhẹ, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là thản nhiên nói: "Nhịn một chút, có nước ta mới có thể giúp ngươi trừ độc."

Chỉ là, khi tay của Ôn Nhu va chạm vào lưng của Lãnh Triệt, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, sau đó theo trên lưng động tác nhu nhẹ nhàng, hắn cảm giác được ngực không đau đớn như vậy.

Nhưng mà, ngực lại phảng phất như có một dòng nước ấm chạy thẳng qua, làm hắn muốn đẩy nàng ra, rồi lại luyến tiếc để mềm nhẹ như vậy rời khỏi hắn.

Trong lúc nhất thời, luôn luôn từ chối người chạm vào hắn, an tĩnh để Ôn Nhu vỗ nhẹ lưng hắn. Mà để Ôn Nhu kinh ngạc chính là kinh ngạc chính là, thân thể của Lãnh Triệt, lạnh như băng tuyết, cách y sam nàng cũng có thể cảm giác được thân thể hắn lộ ra lãnh ý, thảo nào, ba lò sưởi xung quanh hắn, thế nhưng, Lục Hồn Quy chỉ độc, cứ cho là mang theo hàn ý, lại cũng sẽ không để thân thể của con người băng hàn như vậy.

Hai lần trước vì hắn trừ độc, mặc dù nàng có thể cảm nhận được hàn ý trên người của hắn, nhưng không giống hôm nay, chuyện gì xảy ra?

Sau một lát, hắc y lại xuất hiện, khom người nói: "Gia, Vương phi, nước nóng đã chuẩn bị tốt, thỉnh gia cùng Vương phi dời bước xuống phòng ngủ dưới lầu."

Nước nóng tới đúng lúc, có thể giúp hắn sớm giải đi hàn băng trong cơ thể trước, nếu băng lãnh như trước, chỉ sợ là...

"Như vậy, liền thỉnh vương gia dời bước dưới lầu, có thể cần Ôn Nhu nâng đỡ?"

"Không cần." Lãnh Triệt đứng lên, cự tuyệt hảo ý của Ôn Nhu, thẳng đi xuống lầu dưới.

Hắc y dấy lên thơm mát, đang lúc chính phòng ngủ tỏa khắp hương thơm nhàn nhạt, hắc y vì Lãnh Triệt đẩy cửa phòng ra, cúi đầu ở bên cung kính nói: "Vương phi lúc cần đổi nước nóng, kêu hắc y là được."

Ôn Nhu gật đầu một chút, đợi Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu vào phòng, hắc y nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Gian nhà bên trái, sa trường rủ xuống đất, thùng nước tắm nước nóng bốc hơi nóng.

Mâu quang của Lãnh Triệt lạnh lùng nhìn nhiệt khí lên cao, hai gò má không tự chủ ửng đỏ, lần trước hắn ở trong vô ý thức nàng vì hắn trừ độc, hắn có thể làm bộ không thèm để ý, thế nhưng lần này, muốn hắn trước mặt nàng tự mình cởi thất lưng còi áo?

Mà Ôn Nhu cũng không thèm nhìn hắn, thẳng đi tới bàn tròn ngay giữa phòng ngồi xuống, đem tay áo xuất ra cầm bạch túi, thản nhiên nói: "Vương gia xin hãy cởi áo ra ngồi vào trong thùng nước tắm, Ôn Nhu vì vương gia châm cứu."

Thế nhưng sau một lúc lâu, Ôn Nhu không có nghe được động tĩnh Lãnh Triệt dời bước, không khỏi ngẩng đầu nhìn phương hướng của Lãnh Triệt, chỉ thấy Lãnh Triệt vẫn như cũ đứng tại chỗ, nhân thần lạnh lùng, hai gò má cực không nề tình nổi lên phi sắc.

Lại nữa rồi, Ôn Nhu không khỏi mỉm cười, đem mặt quay sang chỗ khác, dùng miệng trấn an: "Vương gia yên tâm, Ôn Nhu tuyệt không nhìn vương gia lâu."

Ánh mắt của Lãnh Triệt càng lạnh hơn một phần, nàng dĩ nhiên cho rằng, hắn là sợ nàng xem thân thể của chính mình? Hắn là đối với nữ nhân chống cự cảm, lại không có nghĩa là hắn sợ nữ nhân, Lãnh Triệt hắn, sợ cái gì, cũng sẽ không sợ nữ nhân.

Nữ nhân... Lãnh Triệt giờ tay lên che tim của mình, nếu không phải nữ nhân kia, hắn lại như vậy?

Mâu quang lạnh lùng, Lãnh Triệt không hề tự hỏi bất luận cái gì, dứt khoát đem toàn bộ y phục trên người trút xuống, đập lên ghế đầu, bước vào trong thùng nước tắm, sau đó ngồi xuống.

Nghe được tiếng nước, Ôn Nhu đứng dậy cầm giá cầm nến bước qua, vén lên sa trướng, vòng qua phía sau Lãnh Triệt, đi tới trước mặt hắn.

Chỉ thấy Lãnh Triệt đem đặt lên cạnh thùng nước tắm, hai mắt nhắm lại, phi sắc trên hai gò má đang dần dần lui bước.

Đối mặt với Lãnh Triệt trần như nhộng, xương quai xanh hoàn mỹ, gương mặt tuyệt mỹ, trước ngực đầy đặn, mặt Ôn Nhu không đỏ tím không đập mạnh, cầm lấy ngân châm, ghim vào trong lòng ngực của Lãnh Triệt.

Bởi vì, giờ này khắc này, ở trong mắt nàng, người trước mặt nàng ai cũng không phải, chỉ là người bệnh của nàng, cần nàng cứu trị, nàng nhất thiết phải hết sức chăm chú, mới không làm kiều ngạo của thầy thuốc thất vọng.

Thời gian Ôn Nhu ghim cây châm đầu tiên, Lãnh Triệt chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc của Ôn Nhu, không có nàng đáng tuổi cười thường ngày nàng giả vờ tạo nên, mà là gương mặt bình tĩnh thông dong, nàng như vậy, hình như mới thật sự là nàng.

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu hết sức chăm chú dần dần xuất thần, mà giờ này khắc này Ôn Nhu, trong mắt căn bản không có hắn, nàng chỉ chuyên chú ghim ngân châm trên tay mình, đó là đến Lãnh Triệt không cảm giác được.

Lòng của Lãnh Triệt hơi rung động, một loại cảm giác nói không ra lời, rất ấm, vài lần nhìn thấy nàng, nàng cũng sẽ cho hắn một loại cảm giác được quan tâm..

Quan tâm? Lãnh Triệt bị ý nghĩ của chính mình làm cho ngờ ngẩn, nàng, là quan tâm hắn? Thực sự quan tâm hắn sao?

Rồi lại cười khổ, quan tâm... Thiên hạ này, lại có sẽ thực sự quan tâm hắn? Mà nàng giả cho hắn, vốn là bị buộc bắt đắc dĩ, sao lại quan tâm hắn, hắn thú nàng, cũng không phải thật tâm, nói đến quan tâm, càng không thể nói được.

Đến nay chưa lập thú thê, trừ mình chống cự nữ tử, cũng bởi vì không người dám gả cho hắn mặc dù tuổi còn trẻ, thân thể cũng đã như người gần đất xa trời, gả cho hắn, không khác gì phải làm quả phụ, nữ tử nào nguyện ý? Mà phu nhân trong phủ này, nếu không phải bị xem là một con cò, ai nguyện ý bước vào Bạch vương phủ này?

Hắn chẳng bao giờ cảm thấy còn có người nào sẽ thật tình quan tâm hắn, chớ nói chi là nữ tử.

Mà nàng, là hư tình giả ý? Hay là thật tâm thực lòng?

Thôi, tánh mạng của hắn, có người quan tâm hay không để không đáng nói, cuối cùng hắn chỉ có thứ bản thân sở hữu mà thôi, bao gồm cả sinh mạng cùng lâu dài của Đại Di, bất quá là kẻ để người khác thương hại, không bằng cô độc.

Lúc trông mắt Lãnh Triệt suy nghĩ, Ôn Nhu đã ghim kim xong, lại chuyển người sang trước người hắn, nhìn hắn nói: "Vương gia, giờ mười ngón lên."

Lãnh Triệt ngược mắt, một đôi đồng tử đen kịt con ngươi sáng ngời tầm mắt của hắn, phảng phất như một viên đá rơi trên mặt hồ tĩnh lặng, giạt mình trợn trợn rung động.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73-3: Thù địch ôn nhu (3)

Editor: Luna Huang

**** Ôn Nhu của ai ****

Lãnh Triệt cũng bất động, Ôn Nhu không nhìn hắn, trực tiếp đưa tay thả vào trong nước, cảm lên tay trái của hắn, cảm giác lạnh lẽo khiến Ôn Nhu nhìn không được hơi nhủu mi tâm.

Thân thể của hắn, ngâm mình ở trong nước nóng, cư nhiên, lạnh như vậy?

Mà ở thời gian Ôn Nhu nắm cổ tay của Lãnh Triệt, Lãnh Triệt tự nhiên muốn thu hồi tay, lại bị Ôn Nhu cố sức nắm không cho hắn thu hồi, một đôi đồng tử lại ánh mắt sáng ngời bình tĩnh nhìn hắn, âm thanh Ôn Nhu xuất ra miệng ngay cả mình cũng không có dự liệu đến, phảng phất lộ ra thương yêu quan tâm: "Đừng nhúc nhích, nhìn một chút là tốt rồi."

Bởi vì đầu ngón tay của Ôn Nhu truyền đến cảm giác mát trong nháy mắt, trong nước nóng đồng thời cảm thụ được cảm giác nóng lạnh hai loại giao thoa, không khỏi nhớ lại lời của Lãnh Hạo.

Bởi vì tẩu tẩu là người đầu tiên đối tốt với đại ca...

Thân thể bị tàn phá như vậy, cũng không có người đối tốt với hắn, thật là một loại tư vị thể nào, nàng biết cảm giác không người quan tâm là một loại cô độc thể nào, cho nên thời gian nghĩ đến câu nói này, nàng cảm giác được hắn cùng với nàng tương tự, bất tri bất giác liền muốn quan tâm hắn nhiều hơn một chút.

Mà lời của Ôn Nhu, phảng phất như có dùng cổ ma lực, để Lãnh Triệt không chống cự được, liền tùy ý nàng giơ tay của mình, sau đó hướng hắn ôn nhu bảo hắn nhìn một chút là tốt rồi.

Nhưng mà, vèn vèn cử động vì bất tức đạo cùng câu lơ đãng này nói như vậy, trong lòng Lãnh Triệt tạo thành trước nay chưa có rung chuyển, hắn phảng phất có thể nghe được thanh âm của lòng mình.

Tay đứt ruột xót, khi Ôn Nhu dùng ngón châm trong tay đâm vào đầu ngón tay của Lãnh Triệt, hắn vốn nên đau đớn khó nhịn, thế nhưng hắn mặt không đổi sắc, đó là nháy mắt một chút cũng không có.

Đợi khi Ôn Nhu đem mười ngón ngón châm đều đâm vào mười ngón của Lãnh Triệt, đem tay hắn khê đặt ở trên thành thùng tắm, rút ra chủy thủ trong ngực, nhìn trên cổ tay trái của mình đã có một vết, không chút do dự rạch ra một vết thứ hai.

"Uống." Ôn Nhu đem máu ở cổ tay đưa đến trước mặt Lãnh Triệt, thấy Lãnh Triệt chỉ là nhìn vết máu trên cổ tay nàng, không hề có ý động, Ôn Nhu liền lạnh lùng giọng ra lệnh: "Uống, không nên lãng phí máu của ta."

Khi giọt máu từ cổ tay của Ôn Nhu chảy xuống, rơi vào trong nước tắm, Lãnh Triệt há mồm ngậm vào cổ tay trắng nõn của Ôn Nhu, để mùi tanh của máu tràn ngập trong cổ họng của mình.

"Vương gia, khẩu hạ lưu tình, chớ đem máu của ta hút cạn." Máu quang của Ôn Nhu không đổi sắc, cực kỳ không nể tình nói, nam nhân này, không uống liền sẽ không uống, muốn uống dĩ nhiên uống lợi hại như vậy, cũng không biết nhả ra.

Đứt lòi, Ôn Nhu đem cổ tay của mình từ trong miệng Lãnh Triệt kéo ra ngoài, còn có thể thấy dấu răng nhọt nhọt trên cổ tay, quả thực có chút dở khóc dở cười, nam nhân này, thật đúng là trong ngoài không đồng nhất.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, biểu tình trên mặt Ôn Nhu cũng lạnh lùng, không nhìn nữa vết máu máu trên tay mình, đem ngón châm đâm trong mười đầu ngón tay của Lãnh Triệt không chút nào nhu tình rút ra, máu không ngừng ở mười đầu ngón tay chảy ra, sau đó mới gỡ những ngón châm trên người của hắn xuống, dùng tay phải ấn vết máu trên cổ tay trái, ôn hoà nói: "Thỉnh vương gia chuẩn bị đứng lên, Ôn Nhu phải gọi hắc y tiến đến hoán nước nóng."

Lãnh Triệt cũng đầu ngón tay của bản thân, mâu quang lạnh lùng, độc tố trong cơ thể của hắn, lại trầm trọng hơn rồi?

Ôn Nhu dứt lòi, đi tới cửa, hướng ra ngoài kêu một tiếng "Hắc y", sau một lát liền có hai hắc y nam tử mang thùng nước nóng to tiến đến, đến thùng tắm trước mặt Lãnh Triệt buông xuống, sau đó khom người lui ra ngoài.

Tuy rằng hai người từ đầu đến cuối đều là cúi đầu, thế nhưng Ôn Nhu vẫn là tình tường thấy trên mặt thấy bọn họ, ám nầu sắc hiện ra chữ, Ôn Nhu có chút kinh hãi, bởi vì, trong trí nhớ, chữ trên mặt của bọn họ, cũng không phải là văn tự Di quốc, mà là văn tự Hải quốc!

Phong chi đại lục, vẫn như cũ tồn tại nô lệ, mà tiêu chí của nô lệ, là trên mặt bọn họ có khắc chữ, hai người kia, rõ ràng cho thấy là nô lệ của Hải quốc! Trong Bạch vương phủ lại có nô lệ của Hải quốc?

Ôn Nhu phỏng đoán không ra, tâm tư của Bạch vương rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu? Dĩ nhiên nuôi dưỡng nô lệ Hải quốc, nguyên nhân cùng mục đích là cái gì?

Đứng ở ngoài sa trường Ôn Nhu lại lần nữa nghe được thanh âm của nước, xuyên thấu qua sa trường nhìn đến Lãnh Triệt ngồi xuống trong một thùng nước khác, lại xúc sa trường đi vào, kéo một cái ghế tròn ngồi bên thùng tắm, đem tay trái của mình đặt vào trong nước tắm.

Huyết sắc, dần dần hiện ra trong nước trong suốt.

Lãnh Triệt cúi đầu nhìn nước nóng dần dần bị huyết sắc dính vào, tim đập dị dạng, mở miệng thân nhiên nói: "Da của Vương phi mềm mại như vậy, bị hủy như vậy không cảm thấy đáng tiếc sao?" Thời gian nàng rạch ra cổ tay mình, hần rõ ràng nhìn thấy tay nàng còn lưu lại dấu vết, những thứ này, đều là vì hần mà lưu lại trên da thịt trắng nõn của nàng, có vẻ cực kỳ xấu xí, hôm nay, không ngờ lại vì hần mà rạch thêm vết thứ ba vì hần trừ độc.

"Vương gia là phu của Ôn Nhu, chỉ cần vương gia không ngại, Ôn Nhu liền không cảm thấy xấu xí." Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, từ bên biên gò má nhìn Lãnh Triệt, nói xong vẫn đậm phong khinh.

Trong lòng cũng không khỏi lại lần nữa cảm thán, nam nhân này thật là đẹp đến cực hạn, thế nào là chưa từng được người quan tâm?

"Ta tự nhiên sẽ không ghét bỏ, Vương phi lấy phương thức như vậy cứu ta, không cảm thấy làm tổn thương bản thân?" Vì cứu hần mà tổn thương bản thân, đến nay hần chưa từng gặp phải một người như vậy, nàng, dĩ nhiên là người đầu tiên.

"Nghe giọng của vương gia, đây là đang quan tâm Ôn Nhu sao?" Ôn Nhu không trả lời vấn đề của Lãnh Triệt, mà là dùng tay phải cố sức đè xuống máu trên cổ tay trái, buông ra, chỉ thấy máu chảy ra, lại chậm rãi nói, "Nếu vương gia biết Ôn Nhu cứu vương gia không dễ dàng, như vậy thì thỉnh vương gia sau này không nên đem bản thân xem không ra gì, như vậy cứ cho là thay Ôn Nhu tiết kiệm chút máu, bằng không, cho dù có Ôn Nhu, cũng không đủ máu cho vương gia dùng."

Hần cũng biết nàng vì mỗi lần giúp hần trừ độc phải mất nhiều máu như vậy. Hai ngày trước vì cứu hần, nàng đã mất rất nhiều máu, bắt quả chỉ mới hai ngày, không ngờ nàng lại phí thêm nhiều máu như vậy, nàng còn chưa mạnh mẽ như vậy có công năng tạo máu, nếu là hần lại không biết sống chết như thế, chỉ sợ hần còn chưa có chết, máu của nàng đã chảy khô.

"Lời nói của Vương phi, ta nhớ kỹ, sau này nhất định không làm khó Vương phi." Lãnh Triệt nhìn thân thể của chính mình đã hoàn toàn ngâm trong dịch thể đỏ, mi tâm cau lại, nguyên lai một lần vì hần trừ độc, nàng lại lãng phí máu của mình, như vậy lần trước, lúc hần hôn mê, nàng cũng là cứu hần như vậy? Mới hai ngày mà thôi, thân thể của nàng có thể chịu nổi không? "Được rồi, vương gia ngâm thêm một khắc nữa là có thể đứng dậy được rồi." Ôn Nhu rút tay khỏi nước nóng, bởi vì lo lắng đến thân thể lạnh như băng của Lãnh Triệt là thể nội độc tố cấp tốc chĩa, nhất thiết phải dùng máu đi qua lòng mao trong cơ thể nhiều hơn, áp chế độc trong cơ thể hần, cho nên nàng lần này nàng thả lượng máu nhiều gấp đôi, trên cổ tay của nàng bị nước nóng ngâm đến trắng bệch.

Nhưng mà, lần này không có Túc Dạ ở bên, Ôn Nhu nhất thời lại cũng quên chuẩn bị kim sang cùng băng gạc, liền thùng nước tắm thành thùng tắm đứng lên muốn hắt y vì nàng lấy một lọ kim sang cùng băng gạc đến, thế nhưng mới đứng lên, dưới chân có chút vô lực, đứng vững liền hướng Lãnh Triệt thẳng tắp ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73-4: Thù địch ôn nhu (4)

Editor: Luna Huang

**** Nhu Triệt xấu hổ ****

Chết tiệt! Đáy lòng của Ôn Nhu chửi bới một tiếng, nàng đã quên cổ thân thể này vốn cũng không phải là thân thể của nàng, cứ cho là có thể miễn cưỡng đem toàn bộ những thứ đã học ở kiếp trước ra phát huy, thân thể so ra kém cứng cỏi hơi thân thể của nàng ở kiếp trước, tựa như mấy ngày trước đây giương cung bắn tên trong sân rộng trước đại điện, muốn thắng người Hải quốc cao to, liền đã sử xuất hết khí lực của toàn thân mới có thể đạt được hiệu quả nàng muốn, mà nay mất máu như vậy, căn bản thân thể không chịu được!

Ôn Nhu muốn sử xuất khí lực, nhưng mà thân thể lại giống không nghe sai sử một dạng, căn bản nói không có bất luận cái khí lực gì, chỉ có thể dưới đáy lòng nàng ghét bỏ cổ thân thể này, lại không thể làm gì ngã về phía trước.

Xem ra, nàng là muốn bản thân ngã vào trong nước máu của mình rồi, Bạch vương gia tới gần hần một chút là hai gò má đỏ bừng, còn cho người đoán không ra tâm tư, tất nhiên sẽ không xuất thủ đỡ nàng, chột vật, là tránh không được rồi.

Chỉ nghe tiếng nước hoa lộp lộp vang lên, Ôn Nhu không có đoán được sẽ không ngã trong thùng nước tắm, mà là đụng phải lồng ngực rắn chắc lạnh như băng!

Bạch vương? Lúc chớp mũi chạm được vào trong ngực lạnh lẽo mang theo mùi máu tươi, Ôn Nhu kinh ngạc, trong lúc nhất thời cảm giác so với té vào trong thùng nước tắm còn muốn chột vật hơn, muốn thoát ly đối phương, lại vẫn như cũ không có khí lực, chỉ có thể dựa vào trong lòng hần.

Mà Lãnh Triệt, trong nháy mắt Ôn Nhu ngã xuống, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, giờ tay lên tiếp nhận thân thể nhỏ nhỏ nàng, nàng mang theo tình cảm ấm áp ở chớp mũi đụng tới lồng ngực của hần, thân thể của hần chợt căng thẳng.

Sau đó, Lãnh Triệt liền cảm giác dị thường xấu hổ, bởi vì lúc này hân của giờ phút này, đó là nếu nói trần như nhộng! Muốn ngồi trở lại trong nước cũng không được, muốn buông nạng ra cũng không được, trong lúc nhất thời, hân luôn luôn tỉnh táo dĩ nhiên tay chân luống cuống, hai gò má ửng đỏ.

Ôn Nhu cũng phát giác bầu không khí không thích hợp, bởi vì giờ khắc này đầu của nàng chính là hơi hướng xuống dưới, ánh mắt có thể thấy được nơi không nên nhìn nhất, để cho nàng thoáng chốc đỏ mặt, vội vã nhắm mắt lại, cảm cộ trong ngực Lãnh Triệt tựa đầu nàng lên.

Tuy rằng kiếp trước nàng là sát thủ giỏi nhất chính là đôi mắt, bất luận cái gì tổ chức quyết định nàng tới gần mục tiêu cho dù là nam nhân, thậm chí tiếp xúc thân mật, nàng là cũng là hoàn toàn công hiến tặng cho tổ chức, đó là thân thể, nàng cũng cam lòng bán đứng, thế nhưng, nàng chán ghét những nam nhân kia, cho nên mỗi một lần, để cho nàng như vậy đều là theo yêu cầu của nàng trong bóng tối tiến hành, bởi vì nàng không muốn thấy sắc mặt cùng thân thể bọn họ hay bất kỳ bộ vị nào của những nam nhân kia, bởi vì nàng bởi vì nàng là vì tổ chức, không phải là vì mình, không cần nhớ kỹ bất luận những người bị nàng giết.

Thế nhưng kiếp này không giống, nàng không hề thuộc về tổ chức nào, nàng là của mình, nàng chỉ vì mình mà sống, thân thể sạch sẽ, thuần khiết, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng ném bán thân, huống hồ, nam nhân loại đồ vật này, nàng chưa từng thấy qua! Như vậy có thể nào khiến cho nàng không cảm thấy xấu hổ.

Chỉ là, cảm của Ôn Nhu cộ một cộ trên ngực Lãnh Triệt, để Lãnh Triệt vốn là thân thể căng thẳng giờ lại càng chặt hơn, hai gò má lại đỏ lên, nơi nào đó ở dưới thân, đột nhiên truyền đến cảm giác sưng, càng làm cho chân tay hân luống cuống, hai tay đỡ hai vai của Ôn Nhu, thật không biết rốt cuộc có muốn đem nàng đẩy ra hay không.

Ôn Nhu này không còn nhìn xuống thứ không nên nhìn nữa, ngẩng đầu, thấy được Lãnh Triệt lộ ra một bộ mặt như đánh phấn, còn có thể nhìn đến trên trán hân bởi vì khăn trương mà mồ hôi xuất ra không ít.

Trời... Ôn Nhu thực sự là kinh ngạc, nàng thật không nghĩ tới có người nam nhân nào mặt có thể hồng thành, quả thực tựa như đại nam hài chưa bao giờ chạm qua nữ nhân vậy, khả ái.

Lại nói ngũ quan của hân hoàn mỹ như vậy, thực sự là... Khả ái...

Đáy lòng Ôn Nhu, lúc này chỉ dùng được từ đó để để hình dung hân mà thôi.

Cũng trong lúc nhất thời, hai người đều không nói.

Đột nhiên, Ôn Nhu cánh bị Lãnh Triệt ôm ngang lên, mặt tựa ở trên ngực lạnh lẽo của Lãnh Triệt, có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của hân, trong lúc nhất thời Ôn Nhu kinh ngạc, không thể tưởng được Bạch vương xấu hổ đến không thể nói này, dĩ nhiên sẽ ôm lấy nàng? Thế nhưng nàng muốn chống cự, lại không có khí lực, chỉ có thể mở miệng nói: "Ôn Nhu không ngại, vương gia tiếp tục tắm cho thỏa đáng, bằng không máu của Ôn Nhu lãng phí rồi."

"Nếu Vương phi là vì ta mà rồi ngã xuống, ta làm sao rút có thể không quan tâm?" Lãnh Triệt cũng không có chiều theo lời của Ôn Nhu mà làm theo, bước ra khỏi thùng tắm, ôm Ôn Nhu bước đến giường mình, xuyên thấu qua lòng bàn chân tâm truyền hân ý khiến ửng đỏ trên mặt hân chậm rãi rút đi.

Hân không biết vì sao, mới vừa rồi, thấy nàng ngã xuống, hân thế nào không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, đỡ lấy nàng.

Là khăn trương sao? Thế nhưng hân chưa bao giờ khăn trương như vậy với bất luận kẻ nào.

Có thể, bất quá là hân không muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng ngã vào trong thùng nước tắm mà thôi, dù sao nàng là vì hân mới có thể như vậy.

Tuy rằng giờ này khắc này hân trần như nhộng cũng hiểu được cũng hiểu được xấu hổ không chịu nổi, thế nhưng hân lại không thể cũng không muốn thả người trong lòng ngực xuống, liền như vậy ôm toàn thân nàng vô lực đi tới giường, khom người nhẹ nhàng mà đặt nàng trên giường hẹp, sau đó nhanh chóng cầm lấy áo bào trên giá choàng lên người mình, ánh mắt nàng chạm đến toàn thân hân đã được che khuất.

Chỉ là Lãnh Triệt thật không ngờ, nàng cường thế cư nhiên cũng có thời gian giống như nữ tử nhu nhược.

Lãnh Triệt xoay người, đến tủ âm tường lấy băng gạc cùng kim sang được, lại đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường.

"Vương gia, mời trở lại thùng nước tắm" Ánh mắt của Ôn Nhu bất tiện nhìn chăm chăm Lãnh Triệt còn ở bên cạnh buôn bán còn không chịu trở lại trong thùng nước tắm, dùng giọng ra lệnh nói, còn là một bệnh nhân không nghe lời, nếu như nàng tức giận mà còn khí lực, trực tiếp đã đem hân nhúng vào trong thùng nước tắm, làm sao có thể tùy vào hân như vậy đem lời của nàng xem như gió thoảng bên tai.

"Đây là tự nhiên." Lãnh Triệt không có nghe lời nói của Ôn Nhu, mà là cầm cổ tay của nàng lên, đem thuốc bột nhẹ nhàng rắc vào vết thương, sau đó cầm lấy băng gạc nhẹ nhàng quấn lên vết thương, thân nhiên nói, "Bất quá cũng muốn đợi bôi xong thuốc lên cổ tay của Vương phi trước."

Đang lúc ngón tay băng lãnh, thế nhưng đụng tới cổ tay của Ôn Nhu, lại truyền đến đáy lòng nàng cảm giác để cho nàng cảm thấy ấm áp, khiến cho hai mắt nàng thẳng tắp nhìn hân mang theo ý tứ hàm xúc quan tâm, không nhìn ra, hân cũng có một mặt ôn nhu nhura vậy.

Mà nàng, cũng giống hân, chẳng biết đến cái gì gọi là quan tâm.

"Hắc y." Lãnh Triệt nhẹ nhàng vì vì cổ tay Ôn Nhu quấn băng gạc, đề cao âm lượng kêu một tiếng, hắc y liền xuất hiện ở trước mặt hân, cúi đầu đợi mệnh lệnh.

"Đi chuẩn bị một chén thuốc bổ huyết đến, nhanh chút." Lãnh Triệt đem băng gạc cột lại, mắt không có nhìn Ôn Nhu cùng hắc y, phân phó nói, sau đó đứng lên, hướng đến thùng nước tắm, hắc y tức khắc lui ra.

"Vương gia tốt với Ôn Nhu như vậy, không lo lắng Ôn Nhu là mật thám của ai an bài bên người Vương gia sao?" Ôn Nhu nằm ở trên giường hẹp, quay đầu chỗ bóng lưng cao to của Lãnh Triệt, cười hỏi.

"Nếu là như vậy, Vương phi cho rằng, thời gian người lần thứ hai đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh này, còn có thể sống mà đi ra ngoài sao?" Lãnh Triệt không đáp phản vấn.

"Vương gia thật đúng là vô tình."

"So với Vương phi thế nào?"

"Vương gia thật biết nói đùa, Ôn Nhu chưa bao giờ vô tình." Chỉ nghe thấy âm thanh của nước tiếng vang lên, Lãnh Triệt ngồi trong thùng nước tắm, âm lượng của Ôn Nhu sửa, nàng tin tưởng hẳn nghe được, "Chỉ là vương gia tự mình băng bó cho Ôn Nhu, thật là làm cho Ôn Nhu thụ sủng nhược kinh."

"Nếu Vương phi nói ta là phu của Vương phi, vì Vương phi băng bó vết thương một chuyện nhỏ như vậy, lại làm sao cần nói đến?" Lãnh Triệt dựa lưng vào thùng nước tắm, từ từ nhắm hai mắt, muốn bình phục cảm giác kỳ quái trong lòng đối với Ôn Nhu.

"Đã như vậy, vương gia vì Ôn Nhu đoán một câu nói thế nào?"

"Vương phi mời nói."

"Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả."

Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, bỗng dưng Lãnh Triệt mở hai mắt ra!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73-5: Thù địch ôn nhu (5)

Editor: Luna Huang

** Tin nghị chi gian **

Sau sa trường mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, trầm mặc không nói, trên giường hẹp mâu quang của Ôn Nhu cũng lạnh lùng, không cần phải nhiều lời nữa, hương thơm trong gian nhà lượn lờ, lâm vào yên lặng.

Lãnh Triệt trầm mặc, là bởi vì hắn đoán hàm nghĩa trong câu nói này, phỏng đoán ý đồ thân phận Ôn Nhu muốn nói đến.

Ôn Nhu trầm mặc, là bởi vì nàng muốn xác định Lãnh Triệt có đúng hay không là người đáng để nàng giúp đỡ, có phải là thật hay không có trách nhiệm gánh vác như tổ phụ nói.

Nửa khắc đồng hồ qua đi, Lãnh Triệt khoác bạch y như tuyết đi ra từ sau sa trường, lúc này Ôn Nhu cũng khôi phục một chút khí lực, xuống giường ngồi trên bàn tròn.

Mặc dù đã gặp Bạch vương rất nhiều lần, Ôn Nhu cũng cho là mình có đầy đủ định lực đối mặt hắc y với gương mặt đẹp thế này của hắn, thế nhưng giờ này khắc này Lãnh Triệt, bởi mới trừ độc, nét mặt tái nhợt sinh ra một chút huyết sắc, xương quai xanh hoàn mỹ cùng trên ngực còn dính một chút nước, còn mấy lọn tóc trên ngực, càng hiện lên vóc người mê người của hắn, phảng phất có ánh sáng chói mắt đâm vào đồng mâu, Ôn Nhu chậm rãi thông xuống mâu tử, không hề nhìn hắn.

Chỉ là Ôn Nhu cúi đầu, liền nhìn thấy Lãnh Triệt hai chân của Lãnh Triệt, không khỏi lại kéo sắc mặt xuống, lạnh lùng nói: "Vương gia, chẳng lẽ không cảm thấy được lòng bàn chân quá lạnh?"

Lẽ nào hắn không biết hắc khí bức người nhất đó là lòng bàn chân? Như vậy không khác gì hiệu quả trừ độc lúc này, cùng với máu của nàng bị lãng phí có gì khác nhau?

"Không cảm thấy." Lãnh Triệt cũng lạnh lùng hỏi đáp, toàn thân của hắn như hàn băng, lòng bàn chân hắn cũng không hàn, có cái gì khác.

(Luna: Ta đi làm rồi nên không có thời gian để tiếp tục đăng truyện lên nhiều web như vậy nữa. Mọi người muốn xem tiếp có thể quá bên web Vọng Thư Uyển nhé. Cảm ơn đã thông cảm vì sự rắc rối này)

Tuy rằng Ôn Nhu không có nhìn thẳng Lãnh Triệt, thế nhưng ánh mắt của Lãnh Triệt nhưng vẫn không có rời khỏi Ôn Nhu, bởi vì câu nàng vừa mới nói kia, cùng câu "chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể vì người tương trợ" vô cùng trùng khớp, mà nàng là lão thân truyền Trần Quốc công tử, như vậy, nàng thật có thể vì hắn sử dụng?

"Ba ——!" Ai ngờ đạt được, lời của Lãnh Triệt còn chưa nói, Ôn Nhu liền vỗ án, trừng mắt Lãnh Triệt, sau đó đi tới bên thùng nước tắm, khom người đem đôi hài trắng không nhiễm một hạt bụi của Lãnh Triệt, ném ở bên chân hắn, tuy là cười, nhưng tức giận trong lời nói xuất phát từ kẽ răng, "Vương gia, thỉnh mang hài vào rồi nói, nếu không vương gia còn muốn gọi Ôn Nhu mang hài giúp người?"

Thế nào nàng từ trước đến nay vẫn chưa từng gặp qua bệnh nhân không để cho nàng bớt lo lắng? Hôm nay loại khăn trương này, thật là làm cho lãnh tỉnh trong cơ thể nàng đều nóng nảy.

"Cái này không cần." Sinh khí? Lãnh Triệt cách bàn tròn nhìn con người xinh đẹp Ôn Nhu hàm chứa tức giận, không giải thích được hắn có mang hài hay không cùng nàng có quan hệ gì, lúc này lại không phải thời gian tranh chấp, cúi người xuống đem hài Ôn Nhu ném ở bên chân hắn mang vào, "Vương phi thân thể thượng hư, không dám phiền Vương phi động thủ."

Lúc nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, chỉ nghe Lãnh Triệt nói "Tiến đến", hắc y liền đẩy cửa phòng ra, cầm chén trong tay để lên bàn, sau đó cái cửa lại lui xuống.

Lãnh Triệt nâng lên chén sứ trắng lên, đưa tới trước mặt Ôn Nhu, thần nhiên nói: "Vương phi thỉnh uống, thân thể quan trọng hơn."

"Nguyên lai vương gia cũng biết đạo lý thân thể quan trọng hơn này, Ôn Nhu còn tưởng rằng vương gia không biết đạo lý này." Ôn Nhu không khách khí chút nào tiếp nhận chén sứ trắng, mở ra, hương vị ngọt ngào của cầu kỷ liền bay lên mặt, Ôn Nhu cầm lấy thìa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lãnh Triệt đối với hỏi vặn của Ôn Nhu có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là lạnh lùng nhìn, nặng nề hỏi: "Vương phi lời mới rồi, vì ý gì?"

Ôn Nhu không có vội vã trả lời lời nói của Lãnh Triệt, mà là chậm rãi thưởng thức chén thuốc máu, nàng muốn xem, tính nhẫn nại của hắn có bao nhiêu.

Một chung thuốc bổ, Ôn Nhu uống đến nửa nén hương, mới ngẩng đầu, nét mặt của Lãnh Triệt cũng không có nửa phần tức giận, vẫn như cũ là vẻ mặt thần tình nhàn nhạt, khiến Ôn Nhu không khỏi thất phục, nếu hắn thật là người có thể gánh vác vận mạng của Đại Di, sau khi nghe câu nói kia của nàng còn có thể nhẫn nại lâu như vậy, thực sự rất cao, mà thời gian hắn nghe được câu kia liền trầm mặc rất lâu, hẳn tất là đạo lý ngầm trong câu nói kia.

Mà hắn tham ngộ câu nói kia, tất nhiên thân phận không cạn, tất nhiên đáng để phò thác.

"Vương gia tâm tư nhạy cảm, có thể tự đoán được lời nói của Ôn Nhu, là có ý gì." Ôn Nhu đem thìa trong tay đặt xuống, lấy khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, không nhanh không chậm.

"Tâm tư của Vương phi, ta không dám phỏng đoán." Mặc dù nàng là người đáng để phải tin tưởng, thế nhưng hôm nay nàng cùng Trần Quốc Công phủ hầu như một chút quan hệ cũng không có, nếu là muốn giúp hắn, thì như thế nào giúp được? Thực lực? Nhân thủ? Những thứ này, nàng có sao?

"Vương gia khiêm tốn rồi." Ôn Nhu thu hồi dáng tươi cười giả tạo ở khóe miệng, bắt cầu ngôn tiểu đón nhận ánh mắt của Lãnh Triệt, "Vương gia muốn cái gì, cũng nhất thiết phải xem vương gia có hay không thực sự tín nhiệm Ôn Nhu."

Tín nhiệm nàng, nàng nguyện giúp hắn một tay, nếu là nghi nàng, tuy có di ngôn của tổ phụ, thứ cho nàng cũng khó mà tuân mệnh, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, nghi nàng, nói vậy kết quả của nàng sẽ giống như đời trước, không được chết già.

"Mạng của ta hôm nay đều là Vương phi giữ lại, ta lại nói thế nào thâm tư thực lực Vương phi?" Lãnh Triệt tự nhiên biết đáy lòng Ôn Nhu có kỵ, dù sao tin tưởng người một lòng có dạ sắc sảo, cần suy nghĩ cận kề, cũng hẳn phải tin tưởng nàng một dạng, hai người ngờ vực vô căn cứ, hôm nay lại phải tương hỗ tín nhiệm, há có thể không cẩn thận gấp đôi?

"Nếu ta không tin Vương phi, lại sao đáp ứng vì Vương phi che gió che mưa?" Thế nhưng thời cơ đã thành thực, thời gian cũng không có thể kéo dài, bọn họ là nên áp dụng hành động, nếu là có Trần Quốc Công phủ một phần lực, nói vậy cũng sẽ sinh ra tương trợ không ít, không bằng tin, "Như vậy không biết Vương phi tin ta hay là nghi ta?"

"Ôn Nhu đối với vương gia là nghi hay là tin cũng không quan trọng, quan trọng là... Ôn Nhu cảm thấy có đáng giá hay không." Ánh mắt của Ôn Nhu sâu thẳm, "Chỉ bất quá, vương gia, người, đáng giá để Ôn Nhu giúp đỡ sao?"

"Có đáng giá hay không, cũng muốn chờ Vương phi nhìn thấy, bản thân từ từ đánh giá." Giúp đỡ? Bản thân nàng sao? Có hay không nàng có chút đồng dạng? "Chỉ là không biết Vương phi vì sao phải giúp đỡ ta? Mà ta, lại vì sao cần Vương phi giúp đỡ?"

Có mấy lời, vẫn là trước đó nhất thiết phải nói rõ mới tốt.

Tiếng nói vừa dứt, mắt thấy bạch quang trước mắt nhoáng lên, một khối bạch ngọc bài to bằng bàn tay xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Vấn đề của Vương gia, nó, đều có thể trả lời." Ôn Nhu mở trong lòng bàn tay ra, một khối bạch ngọc bài có khắc chữ "Lãnh" Liền xuất hiện ở trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74-1: Diệt trừ tiểu nhân (1)

Editor: Luna Huang

**** thăng thần tương đối ****

Đế vương Di quốc đòi đòi đều truyền xuống như vậy không ghi chép sử sách, không vì lời nói của thế nhân, mà cũng chỉ có lúc thay đổi triều đại, tiền đế mới có thể đem bí mật báo cho tân đế biết.

Tương truyền, Thái tổ hoàng đế Di quốc đoạt được giang sơn Đại Di, không phòng hậu thế phát sinh cung đình biến loạn cùng ứng đối bất cứ tình huống nào, ngoại trừ thành lập âm vệ hoàng thất hoàn toàn thuần phục cùng tổ chức thích khách, tên là "Hắc Băng các" trực tiếp thuộc về quản lý của đế vương, trừ lần đó ra thì còn có tạo ra một đoàn binh, gọi "Ứng Phù", có thể điều động toàn bộ lực lượng cuối cùng của toàn bộ Di quốc, nhưng là trừ Thái tổ hoàng đế, không có một đời Di vương nào gặp qua Ứng Phù, bởi vì tiểu binh phù cũng không phụ thuộc đế vương, thậm chí không biết tiểu binh phù trong tay ai, chỉ biết là, có thể khởi động tiểu binh phù, là một khối bạch ngọc bích.

Mà hôm nay, có di mệnh tiền đế, Hắc Băng các phụ thuộc Lãnh Triệt quản lý mà không phải là Vương Thượng, về phần tiểu binh phù cùng bạch ngọc bích, đó là vận dụng tất cả lực lượng của Hắc Băng các đi thăm dò, cũng là tra không được, thế nhưng Lãnh Triệt biết được, tân đế đăng cơ phát sinh tràng thay đổi bạo, chính là lực lượng tiểu binh phù, thế nhưng hần như trước không tra được bất luận cái đầu mối gì, lúc đẹp loạn, toàn bộ quan viên một đêm tiêu thất, thế nào cũng tìm không thấy.

Thế nhưng, trước mắt, Ôn Nhu nắm trong tay, xuất hiện ở trước mắt, lại chính là lực lượng bí mật Di quốc cất giấu sâu nhất, có thể bắt đầu dùng bắt đầu dùng tiểu binh phù duy nhất chỉ vật —— long ngọc bạch bích!

Lãnh Triệt chấn kinh rồi, long ngọc bạch bích, cư nhiên ở trên tay của nàng? Làm sao sẽ ở trên tay của nàng?

Duy nhất Trần Quốc Công phủ có thể vì ngươi tương trợ...

Chẳng lẽ nói, cái long ngọc bạch bích này, một mực ở trong tay của Trần Quốc công tử mấy đời?

"Ngươi, đến tột cùng là người phương nào?" Đôi mắt của Lãnh Triệt híp lại, dùng ánh mắt nguy hiểm nhất nhìn Ôn Nhu, quanh thân phảng phất khí tức băng lãnh tụ tập, khí tức cùng ánh mắt như vậy, đủ để cho người cực sợ, đó là đủ để cho kẻ khác nhìn thấy sợ mất mật "Thiên Diện", đối mặt như vậy với hần, cũng khiến nàng run sợ ba phần.

"Như vương gia thấy, Ôn Nhu là Trần Quốc công tử đời thứ mười, cũng là đời thứ mười người chấp chương long ngọc bạch bích." Ôn Nhu cũng không quanh co lòng vòng, đón ánh mắt Lãnh Triệt, trong lòng sợ run, lạnh giọng hỏi đáp, "Như vậy, Ôn Nhu đủ để có thể giúp đỡ vương gia."

Người chấp chương đời thứ mười của long ngọc bạch bích,... Quả thực như hần đoán, long ngọc bạch bích này vẫn một mực ở trong tay các đời của Trần Quốc công tử, liên hiệu ý tiền đế lưu lại, có thể vì sao, tiền đế sẽ biết được tiểu binh phù này trong tay Trần Quốc công tử? Có thể cái nghi vấn này, sợ là cũng không có người biết rồi.

"Nếu Vương phi như thực chất cho biết, Lãnh Triệt liền cũng không giấu diếm cái gì." Lãnh Triệt chậm rãi thư giãn mâu tử, mâu quang là ngoan lệ kiên quyết, "Mạch máu của Đại Di, do ta thủ hộ!"

Trong lúc nhất thời, Ôn Nhu phảng phất trên người Lãnh Triệt thấy được "Xông vào trận địa chi sĩ, hữu tử vô sinh" Quyết tuyệt chí tâm, vì quốc gia, có thể hoàn toàn vứt bỏ bản thân.

"Ôn Nhu đã quyết định cầm miếng long ngọc bạch bích, đó là quyết định cùng vương gia một đường." Người có thể vì quốc gia không tiết hy sinh tất cả của bản thân, khí phách như thế, đáng cho nàng giúp đỡ, không cần do dự nữa, "Thế nhưng do nhìn tình thế hiện nay, Thanh Vương gia tựa hồ sẽ trở thành chương ngại vật của vương gia, vương gia có hay không phải diệt trừ? Hay là trong mắt vương gia vẫn còn có tình thân thù tặc?"

Một ngày cuốn vào hoàng quyền tranh, đó là trong thân thể chảy cùng một dòng máu, cũng có một ngày sẽ hướng lưỡi dao về phía nhau, nói vậy hần sẽ không không biết được đạo lý này, huống hồ trong mắt Thanh vương tử lâu không có người đại ca như hần, bằng không sẽ không đem hần bồi nhọ khắp nơi, mà nếu hần nghĩ đến tình thân thù tặc, thứ cho nàng cũng khó cùng hần đứng chung một chiến tuyến, Thanh Vương gia, nàng chính chắc rồi.

Mà hần, nói vậy không phải người chiếm tiền có hậu, Thanh vương có nên lưu hay không, hần so với ai khác đều rõ ràng.

Nếu không có như vậy, hần liền không đủ để đảm nhận trọng trách bảo vệ mạch máu Đại Di.

"Vương phi sẽ mở miệng liền hỏi Thanh vương, là đã có phương pháp tốt đi đối phó bọn hần rồi?" Tình thân thù tặc? Buồn cười, vì Đại Di, hần ngay cả mình cũng toàn bộ vứt bỏ, huống chi cái khác? Huống hồ cái thứ tình thân thù tặc này, giữ lại, chỉ biết như độc dược mẫn tính một dạng từ từ hủy diệt một tay, rồi khắp toàn thân, cùng với như vậy, không bằng đem cái tay trúng độc đó cắt bỏ, để tránh toàn thân gặp họa.

Huống hồ, giữa bọn họ, từ lúc bắt đầu, sẽ không có thể niệm tình thần thù tặc.

"Vương gia hảo tâm hảo tâm, có thể đoán được trong lòng Ôn Nhu nghĩ cái gì." Khóe miệng hiện lên một cái cười khê, Ôn Nhu lại khôi phục dáng dấp vân đạm phong khinh như thường ngày, khóe miệng như có như không cười.

Bạch vương Lãnh Triệt, tâm tư phi thường nhạy cảm, nàng suy nghĩ hồi lâu đều không có thể biết được, hần bất quá chốc lát liền có thể đoán được, hôm nay, không ngờ có thể nhắm mắt nhìn thấu nội tâm của nàng, hơn nữa hần vậy có nội lực cùng thân thủ không có người thường có thể sánh được, hần che giấu, đến tốt cùng là vì sao?

"Nếu Vương phi có biện pháp tốt, chỉ bằng làm cho tốt đi, có Vương phi, ngược lại ta cũng tiết kiệm đồ tổn tâm tư trên người Thanh vương, tin tưởng với thông tuệ của Vương phi, dù thế có thể ứng đối Thanh vương." Lãnh Triệt cũng đậm đậm nhất tiếu, hôm nay thời cơ thành thực, liền từ trên người Thanh vương hạ một đao.

"Nói như thế, nếu là trung gian Ôn Nhu xảy ra điều gì xảy ra điều gì, vương gia cũng sẽ giúp Ôn Nhu giải quyết tốt hậu quả?" Thực sự là một nam tử cho người đoán không ra, một hồi lạnh như băng, một hồi lại như nước ấm.

"Đây là tự nhiên, Vương phi là thê của ta, Vương phi bỏ sót, tự nhiên ta sẽ đến dọn dẹp." Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu đôi mắt hàm chứa nụ cười, dùng miệng tán thưởng, "Thế nhưng ta tin tưởng, Vương phi làm việc, tuyệt không có để lại hậu quả cho ta đến giải quyết."

"Nếu vương gia tin tưởng Ôn Nhu, vậy không vậy không Ôn Nhu thế nào xuất thủ, vương gia không thể can thiệp."

"Vương phi yên tâm, ta tuyệt sẽ không can dự Vương phi."

"Đã như vậy, Ôn Nhu còn có một chuyện muốn tương thỉnh." Nàng không có ba đầu sáu tay, cũng không có thuật phân thân, việc tối nay, bản thân nàng làm không được.

"Vương phi mời nói."

"Thỉnh vương gia phải một chút ám vệ đi bảo hộ Mẫn phu nhân, tối nay nhất thiết phải bảo vệ tốt Mẫn phu nhân." Hôm nay Thanh vương thất thủ, mà Vương Như Mẫn không phải người ngu, tự nhiên biết Thanh vương sẽ đuổi tận giết tuyệt nàng, nhất định sẽ ảnh hưởng đến bản thân, tối nay tất phải người đem Vương Như Mẫn lau sạch sẽ, để tránh khỏi có ảnh hưởng bất lợi gì đối với hần, về phần Ôn Nhan bên kia, "Còn có tam muội muội của Ôn Nhu bên kia, cũng thỉnh vương gia phải một chút ám vệ đi."

"Nga? Thanh vương lại muốn đối với mình nữ nhân mình yêu mến hạ thủ, thực sự là kẻ khác không tưởng được." Lãnh Triệt không muốn hỏi Ôn Nhu muốn bảo những người này làm gì, chỉ là mâu quang nặng nề, ngôn ngữ nổi lên châm chọc.

"Vương gia biết Thanh vương cùng Mẫn phu nhân cấu kết?" Ôn Nhu có chút kinh ngạc, nếu hần biết đệ mình cùng nữ nhân của mình cấu kết, lại vẫn có thể chịu đựng không vạch trần, nam nhân này, trong lòng nghĩ cái gì? Lại là như thế nào nhẫn được như vậy?

"Vương phi cho rằng, ta cái gì cũng không biết sao?" Hần không nói không gian, không có nghĩa là hần không biết, chỉ là những người này, không đáng để hần lãng phí tinh thần, đến thời cơ thích hợp, hần tự nhiên muốn bọn họ đều tiêu thất trước mắt hần, bất quá hôm nay nàng muốn xuất thủ trước hần, liền cũng để tùy ý. Mà toàn bộ Di quốc, lại còn có thể có chuyện gì là hần không biết? Cái này, bất quá là chi chuyện nhỏ.

"Đã như vậy, Ôn Nhu liền cố gắng tận dụng trách nhiệm của Bạch vương phi, giúp vương gia thanh lý hậu viện này." Vương Như Mẫn, nhưng là phải hảo hảo lợi dụng.

"Vương phi mới vừa rồi nói, ta ứng, ngày mai Vương phi nhất định có thể còn thấy được Mẫn phu nhân cùng tam cô nương hoạt binh loạn khiêu."

"Như vậy, Ôn Nhu đi đầu tạ qua vương gia." Ôn Nhu mỉm cười, "Ngày mai, Ôn Nhu cũng sẽ để vương gia nhìn một vở kịch hay." ** thăm dò Như Mẫn **

Ôn Nhu từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, mắt thấy màn đêm nặng nề, hầu như không suy tư gì thêm liền hướng viện của Vương Như Mẫn đến, Duẫn nhi khuyên nàng nên dừng qua bữa tối, Ôn Nhu nói lúc này không phải là thời khắc nghĩ đến bữa ăn, Duẫn nhi bất đắc dĩ, để đầu bếp đem bữa tối xuống hâm nóng, bản thân bùng bát súp gà đi theo bên cạnh Ôn Nhu.

Ôn Nhu đi tới phòng ngủ của Vương Như Mẫn, chỉ thấy phòng cửa đóng kín, liền cho lui thị nữ phục vụ, Duẫn nhi liền bước đến gõ cửa, sau đó liền tiểu Ny đến mở cửa ra.

"Nô tỳ gặp qua Vương phi." Tiểu Ny khom mình hành lễ, đem đầu cúi thấp, trong mắt có kinh hoàng cùng khẩn trương hiện lên.

Ôn Nhu gật đầu tác miễn lễ, hỏi: "Mẫn muội muội đã tỉnh?"

"Hỏi Vương phi, phu nhân đã tỉnh, thế nhưng còn chưa thích hợp xuống giường đi lại, lúc này còn đang nằm ở trên giường."

Ôn Nhu vòng qua bên cạnh thân tiểu Ny, đi vào phòng, chỉ thấy Vương Như Mẫn ngồi tựa ở trên giường, nhìn thấy Ôn Nhu liền muốn đứng dậy đón chào, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

"Mẫn muội muội ban ngày kinh hách quá lớn, chỉ sợ không nên chậm sang đây, chỉ nên nằm là tốt." Ôn Nhu ngôn ngữ quan tâm, nâng đỡ Vương Như

Mẫn, mặt mày của nàng tìm kiếm dị dạng, cũng tìm không được chỗ nào, sắc mặt Vương Như Mẫn tái nhợt, lộ vẻ khẩn trương cùng sợ hãi, khoong tin được chút tình cảm nào, đáy lòng không khỏi khinh tẩn Vương Như Mẫn không hổ là tâm cơ sâu đậm, giờ này khắc này còn có thần lực mang tâm tư che giấu tốt như vậy.

"Đề Vương phi tỷ tỷ chê cười, xin thứ cho muội muội không còn dùng được, chút kinh hách nhỏ này đều không chịu nổi, đúng là nằm ở trên giường không thể đứng dậy nghênh đón, mong rằng Vương phi tỷ tỷ không nên trách tội." Bởi vì lúc Ôn Nhu tới đã có thị nữ bên ngoài viện truyền báo, lúc đó Vương Như Mẫn chân kinh rồi, lúc này cũng đã là bình tĩnh như thường.

Vương Như Mẫn nhìn chằm chằm Ôn Nhu, như trước rất là bất khả tin tưởng, thời gian thị nữ mới truyền báo nàng không thể tin, vậy mà lúc này nàng nhìn thấy Ôn Nhu sống sờ sờ, không hề cho nàng không tin, Ôn Nhu, cư nhiên không có chết? Thật không có chết!?

Vậy hôm nay chuyện nàng làm đến tột cùng là cái gì? Ôn Nhu không có chết, cư nhiên suýt nữa bản thân dính vào?

Nghĩ đến hôm nay đạo quang của kiếm hướng mình chém tới, nghĩ đến khói đặc cuộn cuộn vậy, Vương Như Mẫn vốn là kinh hách mà trắng bạch sắc mặt càng trắng bạch, trong nháy mắt nắm chặt chần trong tay, nhãn thần biến ảo bất định.

Không phải là bởi vì sợ, mà là phảng phất có người đang trong lòng nàng có một cái lỗ rất to, máu chảy, đau, liền muốn giết luôn cả nàng!

"Mẫn muội muội nhìn chằm chằm tỷ tỷ như thế làm chi? Trên mặt tỷ tỷ có viết chữ?" Ôn Nhu chuẩn xác không có làm bắt được trong mắt Vương Như Mẫn lờ ra dị dạng, lại nhìn cái tay nắm chặt chần của nàng, khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên, "Mẫn muội muội cái này không có thể xem là chịu một ít kinh hách rồi, nếu là tỷ tỷ, chỉ sợ cũng chỉ sợ cũng không phải là chỉ kinh hách nhỏ thôi đâu."

Đối mặt với chuyện hôm nay, nếu Vương Như Mẫn còn có thể lãnh tĩnh như lúc trước, Ôn Nhu thật không biết nên như thế nào mở một lỗ nhỏ trên người Vương Như Mẫn, mới nhìn đến gương mặt bình tĩnh của nàng, Ôn Nhu cảm thấy việc này hạ thêm một chút công phu rồi, sau đó liền thấy được hai tay Vương Như Mẫn nắm chặt, liền biết ý nghĩ lúc này trong lòng của Vương Như Mẫn, đối với chuyện này đã dự đoán trước.

"Muội muội thất lễ, Vương phi tỷ tỷ không nên tức giận." Vương Như Mẫn vội vã cúi đầu, che giấu nghĩ cách trong tim của mình, "Hôm nay đa tạ tỷ tỷ xuất thủ cứu giúp, nếu không có như vậy như vậy, lúc này muội muội đã là vong hồn dưới đao rồi, muội muội nhất thời không biết nên báo đáp thế nào mới tốt."

Chỉ là nàng thật không ngờ, Ôn Nhu lại có thân thủ mạnh như vậy, có thể công kích được những người đó!

"Ta người là tỷ muội, không cần nói cảm ơn, như vậy trái lại khách khí, tỷ tỷ sao lại có thể đối với Mẫn muội muội thấy chết mà không cứu được? Trái lại hôm nay khó có được một chuyển xuất môn, lại ra đại sự như vậy, để Mẫn muội muội không có thể hảo hảo mà thưởng thức món điểm tâm ngọt ngày nhớ đêm mong, cũng may hữu kinh vô hiểm." Ánh mắt của Ôn Nhu vẫn dừng lại trên nét mặt của Vương Như Mẫn, không bỏ quá bất kỳ biểu tình biến hóa nào của nàng, "Mẫn muội muội cũng biết kẻ xấu là ai sao?"

"Vương phi tỷ tỷ thật biết nói đùa, muội muội làm sao sẽ biết kẻ xấu là ai." Lời nói của Ôn Nhu khiến lòng của Vương Như Mẫn run lên bần bật, sợ hãi lan tràn, cũng cố ngăn chặn không cho biểu lộ lên mặt, Ôn Nhu tại sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ là nàng biết cái gì?

Chẳng biết tại sao, trước mắt Vương Như Mẫn tựa hồ xuất hiện cảnh tượng thâm trầm của Lý An Âm, khiến nàng không khỏi đưa tay đặt lên trên bụng nhỏ của mình.

"Chúng ta là nữ tử luôn luôn cùng người không oán không cừ, đến tột cùng kẻ xấu này vì sao phải hướng chúng ta động thủ? Hơn nữa xem cử động của kẻ xấu hôm nay, chỉ sợ là muốn lấy tính mạng của Mẫn muội muội cũng không chừng, Mẫn muội muội có từng cùng ai kết oán?" Lòng của Thanh vương, thật là ác độc, hẳn có biện pháp trước khi bụng của Vương Như Mẫn nhô lên liền đem nàng ra khỏi Bạch vương phủ, lại hết lần này tới lần khác muốn cho nàng nhất thi lưỡng mạng.

"Vương phi tỷ tỷ lại cùng muội muội nói đùa, trước lúc xuất giá, muội muội rất ít xuất phủ, gả vào Bạch vương phủ, mỗi ngày chỉ ở trong vương phủ, há lại cùng người kết thù kết oán." Vương Như Mẫn cực lực giải thích, sắc mặt bởi vì kinh hoàng mà trắng bạch đến cực điểm.

Ôn Nhu, đến tột cùng đã biết cái gì? Lại đoán được cái gì?

"Mẫn muội muội trong lòng vẫn còn sợ hãi? Sắc mặt làm sao lại xấu như vậy?" Ôn Nhu làm bộ quan tâm hỏi, liền từ tay của Duẫn nhi lấy bát súp, thử độ ấm, "Tỷ tỷ chuẩn bị bát súp gả ác cho người, muội muội uống xong liền an lòng."

Ôn Nhu nói, đem bát súp đưa cho Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn mỉm cười duỗi tay tiếp nhận, "Vương phi tỷ tỷ quan tâm như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh."

"Mẫn muội muội hôm nay là người có mang, không tắm rửa nhiều làm sao được?" Ôn Nhu cười đến ôn hòa.

"Ba ——!" Chén sự bị ném xuống đất, âm thanh vang lên, rõ ràng nhập vào lòng mới người ở đây.

Hai tay của Vương Như Mẫn vẫn duy trì động tác tiếp nhận bát súp cứng ở giữa không trung, lúc này khẽ run, kinh khủng muôn dạng không thể tin nhìn Ôn Nhu, thị nữ tiểu Ny cũng bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh cả người.

"Ai nha, thế nào?" Ôn Nhu cũng vậy thân thể, làm bộ kinh ngạc, phân phó Duẫn nhi nói, "Duẫn nhi nhanh đi phân phó đầu bếp chưng lại một chung mang đến, đại phu nói rồi thân thể của Mẫn muội muội nên hảo hảo bồi bổ, bằng không đối với bào thai trong bụng không tốt." Ôn Nhu làm bộ lo lắng,

lòng của Vương Như Mẫn có một đợt sóng dâng lên, thời khắc này nàng, kinh hoàng e rằng không thể che giấu, toàn bộ nội tâm của mình lộ ra ngoài.

"Tỷ tỷ đã cho Duẫn nhi chuẩn bị thêm một chung mang đến, Mẫn muội muội không nên gấp, hay là nằm xuống cho thỏa đáng." Ôn Nhu như trước cười đến vô hại, duỗi tay đỡ lấy lưng và vai của Vương Như Mẫn, muốn đỡ nàng nằm xuống, "Vương gia ba mươi vô, Mẫn muội muội có thể tài vì vương gia sinh một hài nhi, không biết vương gia sẽ cao hứng đến độ nào."

Từng từ của Ôn Nhu như lưỡi dao sắc bén, cắm ở lòng của Vương Như Mẫn, giống như bản thân Ôn Nhu cái gì cũng không biết vậy, ôn hòa cười, hình như cực kỳ chờ mong hài nhi này sinh ra vậy.

Ôn Nhu, dĩ nhiên biết nàng mang thai? Thế nào...? Có khả năng?

Tay của Vương Như Mẫn run rẩy, lại lần nữa che trên bụng nhỏ của mình, giống như nhìn lệ quỷ không ổn định một dạng nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

"Mẫn muội muội đây là thế nào? Sợ hãi như vậy?" Ôn Nhu bỗng nhiên cười đến tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74-2: Diệt trừ tiểu nhân (2)

Ôn Nhu từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, mắt thấy màn đêm nặng nề, hầu như không suy tư gì thêm liền hướng viện của Vương Như Mẫn đến, Duẫn nhi khuyên nàng nên dùng qua bữa tối, Ôn Nhu nói lúc này không phải là thời khắc nghĩ đến bữa ăn, Duẫn nhi bất đắc dĩ, để đầu bếp đem bữa tối xuống hâm nóng, bản thân bùng bát súp gà đi theo bên cạnh Ôn Nhu.

Ôn Nhu đi tới phòng ngủ của Vương Như Mẫn, chỉ thấy phòng cửa đóng kín, liền cho lui thị nữ phục vụ, Duẫn nhi liền bước đến gõ cửa, sau đó liền tiểu Ný đến mở cửa ra.

"Nô tỳ gặp qua Vương phi." Tiểu Ný khom mình hành lễ, đem đầu cúi thấp, trong mắt có kinh hoàng cùng khẩn trương hiện lên.

Ôn Nhu gạt đầu tác miễn lễ, hỏi: "Mẫn muội muội đã tỉnh?"

"Hồi Vương phi, phu nhân đã tỉnh, thế nhưng còn chưa thích hợp xuống giường đi lại, lúc này còn đang nằm ở trên giường."

Ôn Nhu vòng qua bên cạnh thân tiểu Ný, đi vào phòng, chỉ thấy Vương Như Mẫn ngồi tựa ở trên giường, nhìn thấy Ôn Nhu liền muốn đứng dậy đón chào, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

"Mẫn muội muội ban ngày kinh hách quá lớn, chỉ sợ không nên chậm sang đây, chỉ nên nằm là tốt." Ôn Nhu ngôn ngữ quan tâm, nâng đỡ Vương Như Mẫn, mặt mày của nàng tìm kiếm dị dạng, cũng tìm không được chỗ nào, sắc mặt Vương Như Mẫn tái nhợt, lộ vẻ khẩn trương cùng sợ hãi, khoong tin được chút tình cảm nào, đáy lòng không khỏi khinh tán Vương Như Mẫn không hồ là tâm cơ sâu đậm, giờ này khắc này còn có thần lực mang tâm tư che giấu tốt như vậy.

"Đề Vương phi tỷ tỷ chê cười, xin thứ cho muội muội không còn dùng được, chút kinh hách nhỏ này đều không chịu nổi, đúng là nằm ở trên giường không thể đứng dậy nghênh đón, mong rằng Vương phi tỷ tỷ không nên trách tội." Bởi vì lúc Ôn Nhu tới đã có thị nữ bên ngoài viện truyền báo, lúc đó Vương Như Mẫn chấn kinh rồi, lúc này cũng đã là bình tĩnh như thường.

Vương Như Mẫn nhìn chăm chăm Ôn Nhu, như trước rất là bất khả tin tưởng, thời gian thị nữ mới truyền báo nàng không thể tin, vậy mà lúc này nàng nhìn thấy Ôn Nhu sống sờ sờ, không hề cho nàng không tin, Ôn Nhu, cư nhiên không có chết? Thật không có chết!?

Vậy hôm nay chuyện nàng làm đến tốt cùng là cái gì? Ôn Nhu không có chết, cư nhiên suýt nữa bản thân dính vào?

Nghĩ đến hôm nay đạo quang của kiếm hướng mình chém tới, nghĩ đến khói đặc cuộn cuộn vậy, Vương Như Mẫn vốn là kinh hách mà trắng bệch sắc mặt càng trắng bệch, trong nháy mắt nắm chặt chặt trong tay, nhãn thần biến ảo bất định.

Không phải là bởi vì sợ, mà là phảng phất có người đang trong lòng nàng có một cái lỗ rất to, máu chảy, đau, liền muốn giết luôn cả nàng!

"Mẫn muội muội nhìn chăm chăm tỷ tỷ như thế làm chi? Trên mặt tỷ tỷ có viết chữ?" Ôn Nhu chuẩn xác không có làm bất được trong mắt Vương Như Mẫn lóe ra dị dạng, lại nhìn cái tay nắm chặt của nàng, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, "Mẫn muội muội cái này không có thể xem là chịu một ít kinh hách rồi, nếu là tỷ tỷ, chỉ sợ cũng chỉ sợ cũng không phải là chỉ kinh hách nhỏ thôi đâu."

Đối mặt với chuyện hôm nay, nếu Vương Như Mẫn còn có thể lãnh tĩnh như lúc trước, Ôn Nhu thật không biết nên như thế nào mở một lỗ nhỏ trên người Vương Như Mẫn, mới nhìn đến gương mặt bình tĩnh của nàng, Ôn Nhu cảm thấy việc này hạ thêm một chút công phu rồi, sau đó liền thấy được hai tay Vương Như Mẫn nắm chặt, liền biết ý nghĩ lúc này trong lòng của Vương Như Mẫn, đối với chuyện này đã dự đoán trước.

"Muội muội thất lễ, Vương phi tỷ tỷ không nên tức giận." Vương Như Mẫn vội vã cúi đầu, che giấu nghĩ cách trong tim của mình, "Hôm nay đa tạ tỷ tỷ xuất thủ cứu giúp, nếu không có như vậy như vậy, lúc này muội muội đã là vong hồn dưới đao rồi, muội muội nhất thời không biết nên báo đáp thế nào mới tốt."

Chỉ là nàng thật không ngờ, Ôn Nhu lại có thân thủ mạnh như vậy, có thể công kích được những người đó!

"Ta người là tỷ muội, không cần nói cảm ơn, như vậy trái lại khách khí, tỷ tỷ sao lại có thể đối với Mẫn muội muội thấy chết mà không cứu được? Trái lại hôm nay khó có được một chuyến xuất môn, lại ra đại sự như vậy, để Mẫn muội muội không có thể hảo hảo mà thưởng thức món điểm tâm ngọt ngày nhớ đêm mong, cũng may hữu kinh vô hiểm." Ánh mắt của Ôn Nhu vẫn dừng lại trên nét mặt của Vương Như Mẫn, không bỏ quá bất kỳ biểu tình biến hóa nào của nàng, "Mẫn muội muội cũng biết kẻ xấu là ai sao?"

"Vương phi tỷ tỷ thật biết nói đùa, muội muội làm sao sẽ biết kẻ xấu là ai." Lời nói của Ôn Nhu khiến lòng của Vương Như Mẫn run lên bần bật, sợ hãi lan tràn, cũng cố ngăn chặn không cho biểu lộ lên mặt, Ôn Nhu tại sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ là nàng biết cái gì?

Chẳng biết tại sao, trước mắt Vương Như Mẫn tựa hồ xuất hiện cảnh tượng thâm trầm của Lý An Âm, khiến nàng không khỏi đưa tay đặt lên trên bụng nhỏ của mình.

"Chúng ta là nữ tử luôn luôn cùng người không oán không cừu, đến tốt cùng kẻ xấu này vì sao phải hướng chúng ta động thủ? Hơn nữa xem cử động của kẻ xấu hôm nay, chỉ sợ là muốn lấy tính mạng của Mẫn muội muội cũng không chừng, Mẫn muội muội có từng cùng ai kết oán?" Lòng của Thanh vương, thật là ac độc, hẳn có biện pháp trước khi bụng của Vương Như Mẫn nhô lên liền đem nàng ra khỏi Bạch vương phủ, lại hết lần này tới lần khác muốn cho nàng nhất thi lưỡng mạng.

"Vương phi tỷ tỷ lại cùng muội muội nói đùa, trước lúc xuất giá, muội muội rất ít xuất phủ, gả vào Bạch vương phủ, mỗi ngày chỉ ở trong vương phủ, há lại cùng người kết thù kết oán." Vương Như Mẫn cực lực giải thích, sắc mặt bởi vì kinh hoàng mà trắng bệch đến cực điểm.

Ôn Nhu, đến tốt cùng đã biết cái gì? Lại đoán được cái gì?

"Mẫn muội muội trong lòng vẫn còn sợ hãi? Sắc mặt làm sao lại xấu như vậy?" Ôn Nhu làm bộ quan tâm hỏi, liền từ tay của Duẫn nhi lấy bát súp, thử độ ấm, "Tỷ tỷ chuẩn bị bát súp gà ác cho người, muội muội uống xong liền an lòng."

Ôn Nhu nói, đem bát súp đưa cho Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn mỉm cười duỗi tay tiếp nhận, "Vương phi tỷ tỷ quan tâm như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh."

"Mẫn muội muội hôm nay là người có mang, không tắm bồn nhiều làm sao được?" Ôn Nhu cười đến ôn hòa.

"Ba ——!" Chén súp bị ném xuống đất, âm thanh vang lên, rõ ràng nhập vào lòng mới người ở đây.

Hai tay của Vương Như Mẫn vẫn duy trì động tác tiếp nhận bát súp cứng ở giữa không trung, lúc này khẽ run, kinh khủng muôn dạng không thể tin nhìn Ôn Nhu, thị nữ tiểu Ny cũng bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh cả người.

"Ai nha, thế nào?" Ôn Nhu cũng vậy thân thể, làm bộ kinh ngạc, phân phó Duẫn nhi nói, "Duẫn nhi nhanh đi phân phó đầu bếp chưng lại một chung mang đến, đại phu nói rồi thân thể của Mẫn muội muội nên hảo hảo bồi bổ, bằng không đối với bào thai trong bụng không tốt." Ôn Nhu làm bộ lo lắng, lòng của Vương Như Mẫn có một đợt sóng dâng lên, thời khắc này nàng, kinh hoàng e rằng không thể che giấu, toàn bộ nội tâm của mình lộ ra ngoài.

"Tỷ tỷ đã cho Duẫn nhi chuẩn bị thêm một chung mang đến, Mẫn muội muội không nên gấp, hay là nằm xuống cho thoải mái." Ôn Nhu như trước cười đến vô hại, duỗi tay đỡ lấy lưng và vai của Vương Như Mẫn, muốn đỡ nàng nằm xuống, "Vương gia ba mươi vô, Mẫn muội muội có thể tài vì vương gia sinh một hài nhi, không biết vương gia sẽ cao hứng đến độ nào."

Từng từ của Ôn Nhu như lưỡi dao sắc bén, cắm ở lòng của Vương Như Mẫn, giống như bản thân Ôn Nhu cái gì cũng không biết vậy, ôn hòa cười, hình như cực kỳ chờ mong hài nhi này sinh ra vậy.

Ôn Nhu, dĩ nhiên biết nàng mang thai? Thế nào...? Có khả năng?

Tay của Vương Như Mẫn run rẩy, lại lần nữa che trên bụng nhỏ của mình, giống như nhìn lệ quỷ không ổn định một dạng nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

"Mẫn muội muội đây là thế nào? Sợ hãi như vậy?" Ôn Nhu bỗng nhiên cười đến tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74-3: Diệt trừ tiểu nhân (3)

Editor: Luna Huang

**** nữ nhân tuyệt vọng ****

Chốc lát trầm mặc, chỉ nghe được tiếng thở hào hển của Vương Như Mẫn, Ôn Nhu vẫn ung dung.

"Ngươi, biết cái gì?" Thanh âm run rẩy của Vương Như Mẫn phá vỡ không khí trầm mặc.

"Muội muội đây là hỏi cái gì." Ôn Nhu mỉm cười, ở một bên ghế thái sư ngồi xuống, "Tỷ tỷ bất quá là biết muội muội có mang, muốn vì vương gia sinh con trai mà thôi, còn có thể là gì?"

Ôn Nhu dừng một chút, giống nhớ ra cái gì đó, lại cười tiếp tục nói: "Suýt nữa đã quên, tỷ tỷ còn biết kẻ xấu lúc sáng là ai, do ai sai sự, vì sao mà đến."

"Lại vì sao, muốn đổi với cái thai của Mẫn muội muội xuất thủ."

Ôn Nhu nói xong, cười khê nhìn Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn nghe lời nói của Ôn Nhu, lưng lạnh một phần, cuối cùng nghe xong, nàng xụi lơ ở trên giường.

Nàng biết? Nàng cứ nhiên đều biết? Nàng cũng biết nàng đã sớm cùng gia? Nàng biết hài nhi trong bụng nàng là của ai!

Làm sao sẽ... Như vậy?

Mà gia, lại vì sao muốn đổi với nàng động thủ? Là ngại nàng ngại chuyện của hấn sao? Vậy hấn vẫn đợi nàng tốt như vậy như vậy lại là mưu tính gì?

Vương Như Mẫn cảm giác lòng của mình khắp huyết, cảm giác mình bất luận tiền, hay lui, đều là một con đường chết.

Thế nhưng ——

Vương Như Mẫn thỉnh linh ngẩng đầu, nhìn Ôn Nhu.

"Mẫn muội muội có thể nghĩ xong, nếu ngươi vẫn khư khư cố chấp, không lâu sau, chớ nói ngươi, đó là đến thai nhi trong bụng ngươi, cũng sẽ không còn." Ôn Nhu nhìn chăm chăm ánh mắt của Vương Như Mẫn, phảng phất cho người chống cự không được, "Nếu ngươi có thể biến thông, ta đảm bảo hài nhi trong bụng ngươi không chỉ có thể bình yên sinh ra, đồng thời áo com ngày sau không lo, vinh hoa phú quý!"

Nữ nhân tuyệt vọng là đáng sợ, nếu sống một mình, không bằng đồng quy vu tận, Vương Như Mẫn thông minh, liền là nữ nhân như vậy.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Đi làm tắm mưa về, tặng các nàng một chương ngắn cũn

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74-4: Diệt trừ tiểu nhân (4)

Editor: Luna Huang

**** đại hôn Thanh vương ****

Ngày mai, Trần Quốc Công phủ.

Ôn Thế Nghi vạn lần thật không ngờ đêm qua ám sát cứ nhiên thất bại, hôm nay Ôn Nhan còn bình yên vô sự ngồi ở trong phòng, người khoác giá y chuẩn bị làm tân nương, mà Tâm nhi hấn yếu mền nhất một mình trong phòng nước mắt rờn rờn, hơn nữa tin đồn bên ngoài còn truyền việc Tâm nhi cùng người hoan hảo, Chu Ma không phải nói đã đem người biết sự tình diệt sạch rồi sao?

Quan trọng là, hấn không có làm được chuyện Thanh Vương gia giao phó, như vậy sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan sau này.

Ôn Thế Nghi phiền não đi qua đi lại trong tiền đình, hấn thực sự nghĩ không ra đêm qua ám sát tại sao lại thất bại, rõ ràng an bài rất bí ẩn như vậy, vì sao sẽ có người xuất hiện cản trở, khiến phe mình ba lần bốn lượt thất thủ, nếu không như vậy, người của hấn phải đi không chết cũng trọng thương, đến tột cùng là ai, đã vậy còn giúp đỡ Ôn Nhan?

Đem tin tức báo cho Thanh Vương gia, nói vậy Thanh Vương gia đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Tuy rằng cực không tình nguyện, thế nhưng đại hôn của Thanh vương cùng Ôn Nhan mọi người đều biết, Vương Thượng tứ hôn, mặc dù không tình

nguyện, trên dưới Trần Quốc Công phủ đều là giăng đèn kết hoa, bày đèn hoa lệ ở trước phủ, duy chỉ có Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi một bước cũng không bước vào viện của Ôn Nhan.

Ôn Nhu đi tới Trần Quốc Công phủ, nhìn thấy trước mắt vui mừng, cũng không gọi gia đình thông truyền cho Ôn Thế Nghi, liền thẳng đến viện của Ôn Nhan, đây là lần đầu tiên Ôn Nhu bước vào viện của Ôn Nhan, tuy rằng giăng đèn kết hoa, thế nhưng vết tích năm tháng lại không che giấu được, tường viện loang lổ, xà nhà sơn nước bong tróc, dụng cụ cổ xưa, cho thấy đây là một cuộc sống của thứ nữ không được sủng đến cỡ nào.

Có thể thấy được ngày của Ôn Nhan tại Trần Quốc Công phủ, là không như ý cỡ nào, năm đó thời gian mẫu thân vẫn còn ở đây, chắc chắn cùng không phải như vậy, bằng không Ôn Nhan cũng sẽ không muốn đem mẫu nữ Triệu Yên Nhi dầm nát dưới chân.

Thời gian Ôn Nhu tiến vào phòng, Ôn Nhan mặc giá y đứng trước gương đồng ta, một thị nữ bên cạnh hầu hạ cũng không có, mấy vật áo phiền phức cũng chưa có buộc xong, Ôn Nhan vẫn cúi đầu buộc, cho nên ngay cả Ôn Nhu tiến đến cũng không phát hiện.

"Tam muội muội vì sao phải một mình mặc y phục? Ôn Nhu nhàn nhạt hỏi, sau đó hướng Duẩn nhi bên cạnh phản phác nói: "Duẩn nhi, đi tới giúp tam tiểu thư mặc xiêm y."

Lúc này Ôn Nhan mới cả kinh xoay người, nhìn thấy Ôn Nhu, vội vã phúc hành lễ: "Muội muội gặp qua đại tỷ tỷ, vì sao Hà đại tỷ đến đây cũng không cho người truyền báo một tiếng? Làm hại muội muội chậm trễ."

"Tam muội muội không cần đa lễ, nếu biết bên cạnh tam muội muội không người hầu hạ, tỷ tỷ nên mang tiểu Linh một lượt về đây mới đúng."

"Không thể." Ôn Nhan lập tức chặn lại nói, "Tiểu Linh không thể trở về vào lúc này, muội muội một mình có thể được."

"Cha cũng thật đúng là vô tình, tam muội muội xuất giá, thậm chí ngay cả một thị nữ cũng không phái đến hầu hạ." Ôn Nhu đưa tay cầm đưa tay cầm hồng cài(Luna: khăn voan) của Ôn Nhan trên bàn trang điểm, tự tiểu phi tiểu nói, "Đó là giá y này, chỉ sợ cũng là tam muội muội tự mình mời người làm đi?"

"Đại tỷ tỷ thực sự là nói đùa, hôm nay muội muội có thể còn sống đứng ở chỗ này, liền đã họa trung chi phúc, làm sao còn dám cầu có người đến hầu hạ?" Ôn Nhan cười đến khổ, bỗng nhiên hướng Ôn Nhu thẳng tắp quỳ xuống, sau đó hướng Ôn Nhu trọng trọng dập đầu một cái rất vang. "Ôn Nhan tạ qua đại tỷ tỷ hôm qua xuất thủ cứu giúp xuất thủ cứu giúp chi ân!"

Đem qua nóc nhà truyền đến tiếng binh khí va chạm, Ôn Nhan cả kinh từ trên giường nhảy dựng lên, cả người run rẩy không biết nên làm thế nào cho phải, nàng biết, nhất định là Triệu Yên Nhi cùng cha phái người tới lấy lấy mạng nàng! Nàng thật không ngờ, ban ngày Triệu Yên Nhi không đắc thủ, ban đêm dĩ nhiên sẽ xuất thủ lần nữa! Nàng khinh thường! Lê nào, tối nay thật là tử kỳ của nàng rồi sao?

Mà khi nàng trốn ở chân giường, hai tay ôm bản thân lạnh run, sát thủ không có phá cửa xông vào như tưởng tượng, cửa sổ như trước đóng thật chặt, âm thanh đao kiếm vẫn đang tiếp tục, vẫn không có người xông vào, đột nhiên Ôn Nhan minh bạch một việc, định là có người đang giúp nàng! Mà thiên hạ này sẽ còn ai giúp nàng? Ngoại trừ Ôn Nhu không còn ai khác! Mặc dù có, cũng sẽ không có ngờ được bọn họ xuất thủ lần nữa, ngoại trừ Ôn Nhu có thể dự đoán trước được hết mọi thứ!

Cuối cùng, âm thanh đao kiếm tiêu thất, Ôn Nhan như trước bình yên vô sự ngồi ở trên giường.

Mà ngoại trừ Ôn Nhu, nàng không nghĩ ra ai có thể có dự liệu trước như vậy.

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Ôn Nhan, tâm tư như vậy, giữ lại vì mình sử dụng, sẽ là chuyện tốt.

"Tam muội muội, sau ngày hôm nay, ngươi sẽ lấy người không yêu ngươi, có thật không không hối hận?" Tất cả, nàng muốn tại hôm nay kết thúc.

"Không hối hận." Ôn Nhan trả lời kiên định.

"Hảo, sau ngày hôm nay, Thanh vương phủ sẽ nằm trong tay ngươi!" Diệt trừ căn bản, cho người của mình vào, nhất cử lưỡng tiện.

Ôn Nhu rất là thỏa mãn với câu trả lời của Ôn Nhan, xoay người muốn đi, lúc gần đi lưu lại câu nói: "Ta để Duẩn nhi lưu lại hầu hạ tam muội muội, về phần tiểu Linh, đợi tam muội muội bái thiên địa xong, tỷ tỷ tức khắc đem nàng đưa đến bên cạnh ngươi."

"Ôn Nhan tạ qua đại tỷ tỷ." Nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, Ôn Nhan không dám có chút bất kính.

Thanh vương phủ.

Quán gia đang ở đại môn bận rộn đón đám đại nhân công tử cùng với các phu nhân đến đây chúc mừng, bọn gia đình cũng là bận tới mảy tới mặt, duy chỉ có Thanh vương làm tân lang đến nay còn chưa có xuất hiện ở trước mặt mọi người, những khách nhân đến đây tuy có không giải thích được, lại không thể hỏi cũng không dám hỏi, đường đường là việc của thừa tướng lại có thể để cho bọn họ quán, bọn họ đến, lễ vật tượng trưng cũng đã làm xong, cũng không có ai đối với Thanh vương bất kính là được.

Đình của nhuyển kiều thêu trúc văn màu trắng gạo dừng lại trước Thanh vương phủ, kiều phu vội vã vén rèm lên, Ôn Nhu từ trong nhuyển kiều nhẹ nhàng đi ra, y phục bạch sắc, một kiện áo khoác lông chồn, tư thái nghiêng nước nghiêng thành, liền tiếp đưa tới ánh mắt sợ hãi.

Đuôi mắt của quán gia, mắt liền nhìn ra thân phận của Ôn Nhu, phản phác gia đình bên cạnh hảo hảo tiếp đãi khách nhân, mình thì vội vã đi tới trước mặt

Ôn Nhu, khom mình hành lễ: "Tiểu nhân gặp qua Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo."

"Miễn lễ đi." Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, sau đó hướng Vân Lăng đang cầm hạ lễ phân phó nói, "Vân Lăng, đem lễ vật vương gia cùng ta chuẩn bị trình lên."

"Tiểu nhân thay Thanh Vương gia đi đầu tạ qua Bạch vương phi cùng Bạch vương gia." Quân gia cúi đầu khom lưng cười, "Bạch vương phi mời theo tiểu nhân nhập phủ."

Vân Lăng đi theo vào, lại bị quân gia chặn ở ngoài cửa, cười hướng Ôn Nhu giải thích: "Bạch vương phi, hôm nay tân khách đông đảo, hạ nhân mang theo không cho phép nhập phủ, để tránh khỏi đụng phải những khách nhân, mong rằng Bạch vương phi thứ lỗi."

"Đã như vậy, Vân Lăng ngơoi liền hồi phủ đi."

"Vân Lăng ở bên ngoài phủ chờ Vương phi là tốt rồi." Vân Lăng hướng Ôn Nhu khom người, xin cáo lui."

Quân gia mắt thấy đuổi Vân Lăng rồi, trong mắt tức khắc nổi lên ý thoả mãn, "Bạch vương phi mời đi theo tiểu nhân."

Quân gia vẫn cong thắt lưng cúi đầu, không nhìn thấy tà ý dưới đáy mắt hắn.

Mọi người thấy đến đây thấy vì Ôn Nhu dẫn đường dĩ nhiên là đại quân gia của Thanh vương phủ, không khỏi đối với đầu ánh mắt ghen tị.

Thế nhưng, đường quân gia dẫn dắt căn bản cũng không phải là đến tiền thính!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-5: Diệt trừ tiểu nhân (5)

Editor: Luna Huang

** đồ vô si **

"Kỳ thực quân gia không cần vì ta tự mình dẫn đường, ta cũng là cùng các tân khách đến tiền thính là được." Ôn Nhu nói xong không nhanh không chậm, lúc này nâng nhàn nhả thưởng thức cảnh trí quanh thân, quả thật là phù đệ của thân vương kiêm thừa tướng đương triều, cảnh trí giác cùng Bạch vương phủ mà nói, quả thực chính là khác nhau một trời một vực, dùng hai chữ khái quát, chỉ có thể dùng "Xa hoa" để hình dung.

Mà nàng đương nhiên cũng nhìn ra được, con đường quân gia dẫn dắt, cũng không phải là thông đến chính sảnh.

Khỏe miệng cong lên một tiểu y như có như không, Ôn Nhu ngắt một nhánh mai ven đường, ở trong tay thưởng thức, mâu tử nặng nề như ám vân, Thanh vương, muốn làm gì?

"Bạch vương phi thân phận tôn quý, tự nhiên không lo cùng hân đồng đạo." Quân gia nịnh hót cười giải thích, đây chính là nữ nhân hắn thấy gia đề ý nhất, tự nhiên phải cẩn thận hầu hạ.

"Nga? Ta còn không biết thân phận của mình có tôn quý như vậy, dĩ nhiên có thể được Thanh Vương gia đặc biệt ưu đãi như vậy." Thân phận của Bạch vương phi tôn quý thế nào, cũng tôn quý không qua được Bạch vương, mà Thanh vương đến Bạch vương không để vào mắt, sẽ đối với nàng lễ đãi có thừa?

"Bạch vương phi không cần hoài nghi, đúng là gia phân phó hầu hạ tốt Bạch vương phi." Quân gia nhìn thấy núi giả cách đó không xa, không khỏi bước nhanh hơn.

Ôn Nhu không nói gì, tâm trạng cảnh giác cũng sinh ra một phần, nàng muốn nhìn, Thanh vương rốt cuộc muốn chơi cái trò gì.

Đi tới một chỗ núi giả, quân gia đối với Ôn Nhu làm một động tác "Mời vào trong", Ôn Nhu nâng cao mười hai phần thần, đi vào, sau khi đi vào, mới phát hiện bên trong có một cái động, cầu nhỏ nước chảy, nhà thủy tạ đình đài, không gian không lớn, cũng mười phần ý nhị mười phần, một nam tử mặc thanh bào đứng chấp tay tại trên tiểu cầu, thấy Ôn Nhu, trong mắt tràn đầy phần nộ đề nên cùng tràn đầy *.

Không chỉ có không có Ôn Nhan xử lý xong, đến Ôn Nhu hân đều không có đất thù! Bảo hắn không giận thế nào được?

"Hôm nay là ngày vui của Thanh Vương gia, Thanh Vương gia lúc này không ở tiền thính xã giao, lại chạy đến đây tiêu khiển, thực sự là nhả hứng khó được." Ôn Nhu khẽ cười, trong nụ cười tràn đầy châm chọc, phong cảnh đẹp như vậy, thật là bị một người sát phong cảnh làm hỏng.

"Ôn Nhu, nhìn thấy bốn vương ngơoi phải hành lễ!" Nhìn thấy Ôn Nhu đáy mắt châm chọc, Thanh vương nắm chặt nắm tay, chậm rãi hướng Ôn Nhu đi đến.

"Nếu theo Thanh Vương gia nói như vậy lẽ nghi thuyết pháp, Thanh Vương gia nhìn thấy Ôn Nhu, cũng phải gọi Ôn Nhu một tiếng "Tầu tầu" mới đúng." Ôn Nhu khẽ cười nhìn Thanh vương đắm đầu đi tới, không né không tránh, cứ như vậy thẳng tắp đứng.

"Ôn Nhu! Ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống phạt!" Thanh vương nắm chắc quả đấm đã nổi gân xanh, hung hăng nhìn chằm chằm Ôn Nhu, nhìn nàng lộ ra một cái miệng nhỏ nhắn, thật muốn nhào tới hung hăng cắn, người nữ nhân này, không biết nàng đắc tội hần sao? Còn có nhan sắc của nàng, tựa hồ căn bản không đem hần để vào mắt! Từ trước đến nay còn chưa có nữ nhân nào dám cho hần nhìn sắc mặt như vậy! Ôn Nhu, hần nhất định phải đạt được!

"Xin hỏi Thanh Vương gia, cái gì gọi là mời rượu? Cái gì gọi là phạt rượu?" Ôn Nhu khinh miệt cười, nhìn Thanh vương vậy lộ ra một bộ mặt cũng xưng là mỹ nam nhưng là ác tâm, "Huống hồ cứ cho là Thanh Vương gia không xưng Ôn Nhu một tiếng "Tầu tầu", cũng phải xưng Ôn Nhu một tiếng "Bạch vương phi", há có thể vô tri như hạ nhân hô to gọi nhỏ tục danh của Ôn Nhu?"

"Ngươi lại dám nói bản vương là hạ nhân vô tri?" Thanh vương giận không kềm được, cũng vô pháp tự chế, giờ lên cổ sức nắm hai vai của Ôn Nhu, "Đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta! Ta mới là nam nhân chân chính của ngươi!"

(Luna: bạn vương gia này có phần tự sướng rồi.)

"Ha ha ha ——!" Phảng phất nghe được chuyện cười trong thiên đại một dạng, Ôn Nhu ngửa mặt lên trời cười to, sau đó dùng nhãn thần như tiểu nhi vô tri nhìn Thanh vương, khinh thường nói, "Thanh Vương gia cũng biết hai chữ "Vô sỉ" viết thế nào? Nếu không biết, Ôn Nhu có thể dạy ngươi một chút."

"Chớ nói Ôn Nhu là nữ nhân của ngươi, nói Ôn Nhu đã từng là nữ nhân ngươi cũng không thể, Thanh Vương gia còn dám đại ngôn bất tâm nói mình là nam nhân chân chính của Ôn Nhu, xin Thanh Vương gia chớ quên, nam nhân của Ôn Nhu, là thân huynh trưởng của ngươi, Bạch vương, Lãnh Triệt!"

Không có bất kỳ dự triệu, Ôn Nhu đem hai chữ "Lãnh Triệt" Cẩn thật chặt, nàng thế nào cũng nghĩ không ra, người nam nhân trước mắt này còn có thể vô sỉ đến nỗi này, thực sự là cổ kim cũng không có người như vậy đâu.

"A! Thân huynh trưởng? Bạch vương Lãnh Triệt?" Mà Thanh vương cũng giống như nghe được chuyện buồn cười nhất, cười đến cực hạn chẳng đáng, "Liên cái phế vật ma ồm? Bản vương chỉ cần vừa nhắc chân là có thể đem hần đạp xuống đất! Lúc trước bản vương có thể đem ngươi ném cho hần, không phải đã chứng minh rồi hần chính là cái phế vật sao? Đến phản kháng cũng sẽ không phản kháng phế vật! Mà lúc trước bản vương có thể đem ngươi đi, hôm nay cũng có thể cho ngươi ngoan ngoãn trở lại bên người bản vương!"

"Thanh Vương gia, lúc trước cũng bởi vì ngươi thích nhị muội muội, thích Trần Quốc Công phủ mang đến vinh quang cho ngươi, cho nên mới giúp đỡ nàng cướp Trần Quốc công tử vị tử trên người ta, để cho nàng ngoan ngoãn thuận theo ngươi, đối với ngươi đối với ngươi khẳng định một mực không phải sao?" Ôn Nhu nhìn Thanh vương khiến cho nàng chán ghét, đem nói cho hết lời nói cho hết lời, "Thế nhưng Thanh Vương gia chẳng lẽ không minh bạch, nếu là Ôn Nhu gả cho ngươi, không phải sẽ mang đến vinh quang cho ngươi so với nhị muội muội ít hơn sao?" Dù sao nàng mới là tổ phụ thân truyền Trần Quốc công tử, nàng đến nay không nghĩ ra, nếu hần thích quyền lực cùng vinh quang, sao sẽ chọn Ôn Tâm mà không phải nàng?

"Bởi vì bản vương chưa từng thấy qua ngươi, dung mạo của ngươi khuynh quốc khuynh thành bất quá là nghe nhầm đồn bậy, dung mạo chân thật của ngươi cho người không đành lòng nhìn thẳng." Đây là lúc làm quen Ôn Tâm, Ôn Tâm cùng hần nói, nghĩ bên cạnh mình đều là mỹ nhân như hoa như ngọc, hần thực sự vô pháp đối mặt với người quái dị, muốn hỏi hôn, lại do tiên đế ban vô pháp tử, chỉ có thể dùng phương pháp mưu tính, cuối cùng hần được như nguyện, còn có thể dùng nàng hung hăng đánh Bạch vương một cái, ai bảo hần từ nhỏ liền xem Bạch vương ma ồm kia là cái đinh trong mắt, có đúng hay không cho hần một đao một thương, hần mới cảm thấy thoải mái.

Thế nhưng ai biết, Ôn Tâm đúng là lừa hần! Ôn Nhu chân thật, đúng là đẹp đến không thể tả, mê hoặc hần!

Hần hỏi hận, hỏi hận lúc trước dối tin Ôn Tâm sở xuy gió bên tai, bỏ lỡ nàng vốn nên thuộc về hần!

Mà bọn họ là do tiên đế tử hôn, mới thật sự là trời sinh một đôi! Mặc kệ nàng gả cho ai, hần cũng sẽ chính là nam nhân chân chính của nàng! Nàng chỉ có thể là nữ nhân của hần!

"Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nhưng không ngờ Thanh Vương gia sẽ là một người xem trong dung mạo như vậy." Liên vì một nguyên nhân nhỏ liền đem nàng đẩy vào địa ngục vạn kiếp bất phục, nên nói hần là ngoan tâm hay là ngu xuẩn? Ôn Nhu cố ý đem nhãn thần nhu hòa, giả vờ hao tổn tinh thần nhìn Thanh vương, "Vậy hôm nay Thanh Vương gia hỏi hận? Đem Ôn Nhu từ Bạch vương phủ nhận trở về bên ngươi?"

Thấy sắc mặt của Ôn Nhu hòa hoãn, tựa hồ đáng đáp cũng có một chút dao động, lộ ra ngoài nội tâm hỏi hận không ngớt, thâm tình nhìn Ôn Nhu: "Chỉ cần ngươi nguyện ý, hôm nay ta liền có thể cho ngươi ngồi trên Thanh vương phi vị! Bạch vương là một phế vật căn bản là không xứng với ngươi! Trở lại bên cạnh ta đi!"

Dù sao Bạch vương là một dạng nam nhân gần đất xa trời hùng phong không phát triển, thế nào có thể thỏa mãn một mỹ nhân như hoa như ngọc, hần, mới thật sự là nam nhân! Nam nhân chân chính của nàng!

Nhìn Thanh vương hỏi hận không ngớt, mâu quang Ôn Nhu trở nên chìm lãnh, Ôn Nhu quyền rũ cười: "Thế nhưng trong mắt Ôn Nhu, ngươi đến phế vật cũng không bằng."

"Ngươi —— nói cái gì?" Thanh vương không thể tin nhìn chằm chằm Ôn Nhu, bỗng nhiên nhãn thần trở nên dữ tợn, chăm chú bóp hai vai của Ôn Nhu, nhìn môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của nàng, tức giận mà huyết khí dâng trào để hần nổi giận gầm lên một tiếng, quay môi đỏ mọng của Ôn Nhu liền muốn hôn.

Ngân châm từ tay của Ôn Nhu lộ ra, đang muốn xuất thủ, lại phát hiện Thanh vương chợt buông lỏng nàng ra, trên cánh tay của Thanh vương, chẳng biết lúc nào đâm vào một bả phi tiêu nho nhỏ!

"Ngũ đệ thật phong lưu, có thể cũng phải nhìn chuẩn đối tượng mới hạ thủ cho thỏa đáng." Âm thanh dễ nghe như xuân phong ấm áp, lại mang hàn ý se lạnh.

Ôn Nhu nghe tiếng nhìn lại. ** tuyệt vọng chi tâm **

"Huyền Vương gia?" Ôn Nhu có chút kinh ngạc nhìn Huyền vương xuất hiện ở cách đó không xa, nàng có chút không hiểu, vì sao hắn sẽ lại ở thời khắc không tưởng lại xuất hiện ở đây.

"Huyền vương?" Thanh vương phẫn nộ, càng bất khả tin tưởng, nhãn thần ngoan lệ nhìn chằm chằm Huyền vương vị khách không mời mà đến này, cắn răng một phi tiêu trong tay rút ra, ném tới trước mặt Huyền vương. "Lẽ nào Huyền Vương gia không biết tới phủ đệ của người khác không thể tùy ý đi lại sao?"

Bởi vì Thanh vương tự cao, đó là Vương Thượng hán đều không để vào mắt, cho nên hắn từ trước đến nay đều coi thường huynh đệ tình thân thù tặc mà gọi thẳng tục danh.

Ghe tòm! Thanh vương hung tợn nhìn Huyền vương, nếu không phải hắn xuất hiện, hẳn định có thể đem Ôn Nhu nữ nhân khiến hắn không thể dời mắt này thực sự trở thành nữ nhân của hắn rồi!

"Ta bất quá là đến nói cho ngũ đệ, Vương Thượng tiến lên đây, bảo là muốn tự mình làm người chứng hôn cho ngũ đệ, Vương Thượng lúc này đã đến tiền thính rồi." Âm thanh của Huyền vương như trước ấm áp, sắc mặt thần tình lại không có nhu hòa như thường ngày, mà là nhãn thần lạnh như băng nhìn chằm chằm Thanh vương. "Ngũ đệ vẫn là nhanh xử lý vết thương, thay xiêm y, rồi đến tiền thính mới tốt."

Hắn bất quá là có ý tốt đến vì Thanh vương nhấn nhủ một tiếng, lại không biết sẽ thấy tình cảnh như thế, đúng là Thanh vương cầm lấy vai của nàng muốn khinh bạc nàng! Hắn cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền dùng phi tiêu nhắm vào Thanh vương ném!

Phản ứng đầu tiên của hắn là, tuyệt không để nàng bị bất luận kẻ nào khi dễ, đừng nói đến khinh bạc!

"Hừ!" Nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Ôn Nhu chốc lát, phất tay áo rời khỏi.

Lúc bước quan bên người Huyền vương, Thanh vương cắn răng oán hận nói: "Huyền vương, thương thế của ngươi lúc này đây, bốn vương hảo hảo nhớ kỹ!"

Huyền vương cười nhưng không nói.

"Tẩu tẩu không bị thiệt hại gì?" Huyền vương hướng Ôn Nhu cười ôn hòa, quan tâm hỏi, Thanh vương, hẳn định cũng sẽ không bỏ qua!

"Đa tạ Huyền Vương gia quan tâm, Ôn Nhu vô sự." Ôn Nhu cũng cười khẽ, "Chỉ là Huyền Vương gia đột nhiên xuất hiện, để Ôn Nhu có chút giật mình."

Nếu không có Li xuất hiện kịp thời, sợ ngũ đệ liền sẽ làm ra chuyện thiên lý bất dung, hại bản thân không nói, làm phiền hà làm phiền hà tẩu tẩu mới không phải."

"Nói như thế, một lần Ôn Nhu gặp Huyền Vương gia, cũng sẽ thiếu Huyền Vương gia một cái nhân tình."

"Điều này có thể nói là Li cùng tẩu tẩu hữu duyên?" Huyền vương nhìn Ôn Nhu mặt mày tinh xảo, hơi xuất thần.

Ôn Nhu mỉm cười không có đáp lại, chỉ nói: "Giờ lành sắp đến rồi, cần tiền thính, Huyền Vương gia có muốn đến tiền thính?"

"Có."

Lúc hai người gần đến tiền thính, Ôn Nhu hướng Huyền vương khẽ vuốt cằm, nói là hắn nếu là sóng vai vào thính từ tất sẽ gặp gặp rắc rối, vẫn là nàng vào trước thì hơn, dứt lời bản thân liền trước bước vào chính sảnh, tìm chỗ không có người để ý ngồi xuống.

Chỉ thấy một đôi tân nhân đứng ở giữa tiền thính, đế vương Lãnh Hạo vẻ mặt vui vẻ cười, vì hai người làm người chứng hôn, nếu không phải trên mặt Thanh vương biểu tình quá lãnh cùng cứng rắn, tất sẽ cho người cho rằng đây cũng là một đôi tân tiên quyền lữ khiến người khác hâm mộ.

Đáng tiếc, không phải, từ vừa mới bắt đầu đã không phải, ngày sau, càng không có cái gì đáng nói.

Lãnh Hạo nhìn soi mói, Thanh vương không thể làm gì khác hơn là cùng Ôn Nhan báai thiên địa xong, Ôn Nhan buộc chặt một lòng hành xong "Phu thê giao báai" chỉ lễ cũng thoáng buông lỏng một chút.

"Đưa vào động phòng ——!" Lễ quan hát vang hình thức lễ nghi, tân khách đứng là không hề có một tiếng reo hò vui vẻ, chỉ có tiếng vỗ tay của Lãnh Hạo, toàn bộ đường, phi thường quý dị.

Chẳng biết lúc nào, cửa chính của thánh tử xuất hiện một nữ tử mặc hi bào đỏ thẫm, phía sau của nàng, có một đám gia đình thần sắc sợ hãi.

"Chậm đã ——!" Bỗng nhiên, thanh âm của nữ tử bén nhọn vang lên trong thánh tử, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của tân khách.

Lúc mọi người thấy hồng y nữ tử, có kinh hãi, có nghi vấn, không hề có thể tin tưởng, trong nháy mắt, đầu tiên là toàn bộ thánh chột an tĩnh, sau đó bộc phát ra tiếng bàn luận xôn xao.

Mà Thanh vương khi nhìn đến khi nhìn đến hồng y nữ tử, cả kinh suýt nữa nói không ra lời, cùng mọi người một dạng, chăm chú nhìn người đến, Huyền vương cùng Lãnh Hạo có nhiều hăng hái, duy chỉ có Ôn Nhu nhìn như không nhìn, ngồi ở một góc phòng nhẹ nhàng thưởng trà.

"Đây không phải là tứ thiên kim của đình đại nhân sao? Thế nào xuất hiện ở nơi này?"

"Tứ thiên kim của đình đại nhân không phải đã gả làm phu nhân của Bạch vương sao? Theo lý thiếp thất là không thể xuất hiện ở trường hợp như thế, không biết nàng đi tới nơi này làm chi? Thủ vệ lại là như thế nào để cho nàng đi vào?"

"Nàng còn khoác hồng y, nhìn vẫn sức phía trên kia, hình như là giá y!"

"Đại hôn của Thanh Vương gia, nàng vận giá y tới nơi này tới làm cái gì?"

"Chẳng lẽ là người điên?"

"Làm sao có thể? Xem ánh mắt kia của nàng, dáng vẻ này là một người điên sở có, huống chi, một người đẹp như vậy, điên rồi há không đáng tiếc sao?"

Mọi người ngơ ngác một lời ta một lời, lão thái úy nhìn nữ nhi của mình, nghe mọi người nghị luận, nhất thời khí huyết dâng lên, ngắt đi.

"Quản gia! Còn không đem nữ nhân điên như thế lôi ra đi! Ai cho phép các người đem thả vào?" Thanh vương hướng quản gia cùng bọn gia đình giật dử hết, Vương Như Mẫn, không là chết sao? Đêm qua truyền báo, không phải nói là sự tình làm xong rồi sao? Thế nào nàng còn sống? Hơn nữa còn xuất hiện tại hi đường, một thân giá y, đến tột cùng muốn làm gì?

"Hồi, hồi gia, tiểu nhân ngăn không được nàng, nàng cầm chủy thủ trên tay, nói là chúng tiểu nhân nếu không để cho nàng đi vào, liền tiên huyết tại chỗ!" Quản gia liền vội vàng tiến lên giải thích, không phải hấn không ngăn trở, căn bản là ngăn cản không được, người nữ nhân này căn bản là giống người điên, ngày vui của gia, nếu là lây dính ô uế thì sao được?

"Ha ha...Không phải bọn hấn không ngăn ta, mà là bọn hấn ngăn không được ta..." Vương Như Mẫn vượt qua cánh cửa, hướng Thanh vương chậm rãi đến gần, sắc mặt tái nhợt, đem một thân giá y như máu tươi lướt đến.

Một đêm suy nghĩ sâu xa, Vương Như Mẫn mới biết mình đã sai quá nhiều, toàn tâm toàn ý thương hấn, đòi lấy cái gì? Là hấn đối với nàng đuổi tận giết tuyệt!

Nàng vốn không nguyện cùng hấn vi địch, dĩ nhiên vốn định tuy là chết, tuy là hấn không thương nàng, nàng cũng sẽ không phản bội hấn, phản bội tình yêu của nàng, hấn dĩ nhiên lần thứ hai hướng nàng hạ sát thủ, không chỉ có nếu muốn giết, càng nếu muốn giết hài nhi chưa xuất thế của nàng!

Là hấn, là hấn đem nàng đẩy vào tuyệt cảnh! Là hấn để cho nàng tuyệt vọng!

Dù sao cũng là chết, nàng cũng muốn để hấn vì mẫu tử nàng chôn cùng! Cứ cho là đến rồi trên hoàng tuyền lộ, bọn họ cũng làm một đôi phu thê quý!

Đây là tình yêu của nàng đối với hấn!

"Gia, người thế nào muốn đuổi Mẫn nhi đi? Người không biết Mẫn nhi rồi sao?" Vương Như Mẫn ẩn tình đưa tình nhìn Thanh vương, cười đến thâm người.

Một lời vừa ra, kinh hách cả tân khách trong sảnh đường! ** Thanh vương tạo phản **

Các tân khách nghẹn họng nhìn trân trối, hai mặt nhìn nhau, người nữ nhân này, ẩn tình đưa tình không biết che lấp nhìn Thanh Vương gia không nói, còn tự xưng "Mẫn nhi", còn nói Thanh Vương gia không biết nàng? Lẽ nào hai người quen biết?

Cái này giữa hai người, đến tột cùng có cái gì mờ ám?

Thế nhưng, nữ nhân này là thiếp thất của Bạch vương gia a! Bạch vương gia thế nào cũng là thân huynh trưởng của Thanh Vương gia, Thanh Vương gia dĩ nhiên trộm thiếp thất của thân huynh trưởng của mình, đây thật là đội một cái nón xanh to trên đầu Bạch vương gia a!

"Nhất phải hồ ngôn! Bọn vương căn bản không nhận thức người! Nữ nhân điên này từ đâu đến, cút nhanh lên!" Thanh vương hướng quản gia sử dụng một ánh mắt, quản gia hiểu ý, cùng gia đình bên cạnh liền muốn giữ lấy Vương Như Mẫn.

Hai tay của Thanh vương từ lâu đã nắm chặt thành quyền dưới tay áo rộng, trong mắt nổi lên sát ý, Vương Như Mẫn, lại muốn trước mặt nhiều người như vậy đem chuyện của bọn họ lộ ra ngoài, hấn muốn để cho nàng không chết từ tế được!

Thời gian quản gia muốn động thủ, Lãnh Hạo vị trí đầu não lên tiếng, "Thanh giả tự thanh, nếu ngũ ca không biết nàng, sao không để cho nàng nói hết lời,

để mọi chuyện rõ ràng, chẳng phải là trả lại cho ngũ ca một thuần khiết sao."

Cơ hội tốt như thế, hần làm sao sẽ buông tha, tất cả, đều trong dự liệu của đại ca.

Đế vương lên tiếng, quân gia tuy muốn động thủ cũng không dám động thủ, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ Thanh vương hạ chỉ thị.

Vương Như Mẫn hoàn toàn đem nguy hiểm chung quanh ném ra sau, chỉ như trước chăm chú nhìn Thanh vương, tiếp tục tới gần hần, "Gia nói không biết Mẫn nhi, vậy gia còn nhớ rõ chúng ta quen biết ở bên hồ Vân Thủy không?" Đó là thời khắc đẹp nhất cả đời này của nàng.

"Gia có nhớ kỷ lúc trước đế Mẫn nhi gả vào Bạch vương phủ, đã hẹn ước cái gì không?" Hần nói chỉ cần nàng có thể thân cận Bạch vương, đem thân thể của hần chậm rãi dẫn dắt đến chết, hần sẽ thủ nàng làm thê.

"Gia có nhớ kỷ thời khắc vui vẻ của chúng ta trong hoa viên Bạch vương phủ không?" Ở nơi nào, nàng đem bản thân không giữ lại chút nào hiến tặng cho hần.

"Gia cũng biết, trong bụng của ta có cốt nhục của ngươi?" Cốt nhục thực sự của hần, hần dĩ nhiên muốn cốt nhục không thể xuất thế!

"Gia cũng biết, ta hôm nay mất giá y này, là vì gả cho ngươi?" Gả cho hần, đây là mong chờ tốt đẹp nhất của nàng.

Hôm nay, cái gì cũng không có, thời khắc đẹp nhất cũng đã qua, nàng cũng sẽ không cất kỹ, bởi vì điều đó đã không còn quan trọng nữa!

Hôm nay, nàng mong muốn, chỉ có hần và nàng cùng chết!

"Chư vị nếu không tin, đây là chứng cứ!" Từ trong lòng Vương Như Mẫn xuất ra một xấp thư, gia đã từng nhiều lần căn dặn nàng sau khi xem xong liền thiêu hủy, thế nhưng nàng quá mức thương hần, không nỡ thiêu hủy hết thư hần viết cho nàng, liền lưu lại, nàng tưởng niệm hần mà lại không thể nhìn hần thấy, chỉ có thấy lấy ra xem phảng phất như hần đang ở bên người vậy, không nghĩ tới, xấp thư này hôm nay phải lấy ra để làm chứng cứ!

Lòng của nàng đã lạnh, đã chết.

Vương Như Mẫn một lời giật mình bốn bề!

Cái gì? Thanh Vương gia đã sớm cùng nữ nhân này rồi, nữ nhân này sở dĩ gả vào Bạch vương phủ, đúng là Thanh Vương gia an bài? Không những như vậy, còn to gan lớn mật đầu hoan trong Bạch vương phủ? Hôm nay không ngờ ám sát cháu trai?

Troi! Cái này, đây quả thực là nghe rộn cả người! Quả thực chính là sỉ nhục của hoàng gia!

Huyền vương bước đến cầm lấy thư trong tay Vương Như Mẫn, lật vài tờ, hướng Lãnh Hạo thân nhiên nói: "Vương Thượng, đây đúng là chữ viết của ngũ đệ."

Mà sắc mặt của Thanh vương, còn lại là lúc xanh lúc trắng, cũng không nhận được nữa, mạnh giọng tay lên bóp chặt yết hầu của Vương Như Mẫn!

"Tiện nhân, đi tìm chết!" Thanh vương nhàn thần hung ác nhìn chằm chằm Vương Như Mẫn, chỉ có nàng có thể nghe được âm lượng trong kẽ răng phát ra.

Cảm giác hít thở không thông truyền đến, Vương Như Mẫn cũng không kinh hoảng chút nào, như trước thê thảm cười.

"Ngũ ca, ngươi đây là làm chi! Mau đem nàng buông xuống! Cứ cho là nàng nói cũng không phải là sự thực, nhưng nàng cũng là người của đại ca, ngũ ca không có thể tùy ý xử trí!" Cử động của Thanh vương để Lãnh Hạo cả kinh đứng lên, cao giọng ra lệnh.

Ai biết Thanh vương lại giống như không có nghe thấy một dạng, không chút nào đem Lãnh Hạo để vào mắt, xuất lực trong tay gia tăng thêm một phần, âm lãnh đáp lời: "Nữ nhân điên như vậy giữ lại có ích lợi gì, hạ thần giúp Bạch vương thanh lý hậu viện!"

"Thanh vương! Trẫm lệnh cho ngươi buông tay!" Lãnh Hạo lạnh mắt nhìn lạnh mắt nhìn Thanh vương không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, lần đầu tiên vận dụng thân phận đế vương của hần.

Ai biết Thanh vương lại đem Lãnh Hạo xem như hoàn toàn không thấy, "Vương Thượng, thứ cho hạ thần nan tòng mệnh."

Thanh vương thâm độc cười, Vương Thượng, bất quá là một hình nộm mà thôi, hần không để vào mắt, cứ cho là ở chỗ này đem hần giết, toàn bộ triều đình cũng không có người dám nói một câu! Vương Như Mẫn, nhất định phải chết!

Đột nhiên, Thanh vương cảm thấy cổ tay bị đau, làm hần không thể không buông lỏng tay ra, Vương Như Mẫn xụi lơ té trên mặt đất, ôm ngực từng ngụm từng ngụm thở phì phò, Thanh vương giờ cổ tay lên nhìn, là một cây ngân châm đâm vào trên cổ tay của mình!

Ai? Thanh vương giận dữ ngẩng đầu, lại tìm không được là người phương nào lại dám đánh lên hần, con tức dâng lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng sờ sờ mũi ba lần, ngoài thỉnh tử tức khắc hơn mười mấy tên thị vệ đeo đao, trong thỉnh tử, cũng có người từ đoàn tân khách đi ra, tự nhiên tụ tập chung một chỗ, đứng ở xung quanh Thanh vương, đúng là chiếm hơn phân nửa số tân khách!

Hần muốn ngày hôm nay, ai cũng đi không xong! Chính là Lãnh Hạo cùng Lãnh Li, hần cũng muốn bọn họ táng thân ở đây!

Về việc Vương Như Mẫn, ở Đại Di, là tử tội, cùng với hán chết, không bằng để những người khác đi tìm chết!

"Thanh vương, người đây là muốn tạo phản sao?" Lãnh Hạo nhìn thị vệ đeo đao vây kín thính tử, lần đầu tiên trước mặt người khác thu hồi đáng đáp bắt cần đòi của hán, nhân thân xơ xác tiêu điều nhìn chăm chăm Thanh vương.

Ôn Nhu chẳng biết lúc nào đã rời chỗ ngồi, đi tới bên cạnh Lãnh Hạo, bởi vì Thanh vương sẽ mượn cơ hội này tạo phản, trái lại nàng bất ngờ, việc cấp bách, là bảo vệ Vương Thượng.

"Đắc tội, Hạo đệ, chuyện hôm nay, bốn vương hán phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng bốn vương còn không muốn chết, nên, cũng chỉ có thể để các người đi tìm chết." Thanh vương dùng giọng cực kỳ ngạo nghễ hướng Lãnh Hạo nói rằng, đó là xưng hô với đệ vương cũng đổi thành xưng hô đã lâu không dùng, trong mắt của hán, từ lâu đã không có đệ vương khỏi lỗi này!

Ngôn ngữ của Thanh vương vừa rồi, hách cũng không chỉ người vây quanh, muốn hô to cầu cứu, nhưng này người của Thanh vương ở, bọn họ muốn đi gặp ai cầu cứu, hướng chi, Vương Thượng vẫn còn ở! Thanh Vương gia đây là đang tạo phản a! Lẽ nào hôm nay bọn họ không thể không chết sao?

Đối với đệ vương luôn luôn chỉ biết vui đùa này, mọi người đều không hy vọng hán có thể cứu bọn họ, kết quả là, đem toàn bộ ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Huyền vương.

Mà giờ khắc này Huyền vương, lại như vô sự, cầm bình rượu tự rót tự uống, một điểm không có hoảng trương như là tai vạ đến nơi.

Mọi người liền lại cảm thấy Huyền vương vô vọng, kết quả là lại đem ánh mắt dừng lại ở trên người Ôn Nhu, đây chính là nữ nhân thắng nổi dũng sĩ Hải quốc a! Có thể ngăn con sóng dữ cứu bọn họ sao?

"Ngũ ca, người đối với mình tính trước kỹ càng như vậy sao?" Lãnh Hạo khinh miệt cười, thường thường đó là đối phó loại người tự đại này, để hán chiếm tướng vị tùy ý hoành hành ít năm như vậy, hán cũng là nên thỏa mãn.

"Lẽ nào Hạo đệ lúc này còn có thể ngăn con sóng dữ chỉ thân lực?" Thanh vương tự rất là tự ngạo, hán cũng không để những huynh đệ này của hán vào mắt, hán lượng bọn họ cũng đâu không lại hán.

"Thật không? Vậy hãy để cho chúng ta mở to hai mắt nhìn một cái thế nào?"

Chỉ nghe lời của Lãnh Hạo mới rồi, bọn thị vệ vây quanh thính tử toàn bộ ngã xuống, chỉ trên người mỗi người bọn họ, cầm ba mũi tên nhọn.

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-6: Diệt trừ tiểu nhân (6)

Editor: Luna Huang

****đế vương chi oai****

Trong nháy mắt, nguyên bản người sống sờ sờ liền bị mũi tên nhọn như thế đoạt đi sinh mệnh, chớ nói đám phu nhân từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đó là đến những những đại nhân kia, cũng không có bao nhiêu người gặp qua người chết thật, hôm nay ngay trước mắt mình trình diễn, làm sao không để cho bọn họ hết hồn? Lẽ nào là sợ đến không dám thở mạnh, nhìn khốn người chặn cửa, muốn chạy trốn, rồi lại không người dám chạy.

Thanh vương cũng bị kinh trụ, người của hán, làm sao trong nháy mắt toàn bộ ngã xuống? Những thị vệ này, lấy một địch ngũ đối phó những quan văn tay trái gà không chặt này căn bản là dư dả, hôm nay đều bị đánh ngã, lại nên làm thế nào cho phải?

Thanh vương còn chưa tới kịp ra mệnh lệnh lại một sóng người tăng lên, liền nhìn thấy mười tên hắc y nhân bước xa đi tới bên người Lãnh Hạo, làm thành vòng đem Lãnh Hạo bảo hộ ở trong đó, sau đó đứng là nhìn thấy hơn mười cấm vệ quân hoàng cung vây quanh thính tử!

Cấm vệ quân hoàng cung? Thanh vương bất khả tin tưởng! Lãnh Hạo làm sao có thể trong nháy mắt liền điều cấm vệ quân hoàng cung? Là trước đó sớm có chuẩn bị sao?

Thanh vương một phe nhìn tình thế sai, lập tức chim muông tán, muốn lao ra thính tử chạy trốn chết! Bọn họ ai ngờ Vương Thượng cư nhiên sẽ giữ lại một tay như thế! Đây căn bản cũng không phải Vương Thượng có đầu óc nghịch trong ngày thường!

Thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, không trốn là một con đường chết, trốn cũng là đường chết, không bằng liều mạng chạy!

"Ngăn cản bọn họ! Ai cũng không cho phép thả ra phù!" Lãnh Hạo trong bảo hộ của hắc y nhân trầm giọng ra lệnh, "Thị vệ trưởng!"

"Có thuộc hạ!" Một danh nam tử thanh niên cường tráng oai hùng ứng tiếng nói.

"Tức khắc dẫn người đi kiểm tra tất cả phe đảng của Thanh vương trong đế đô! Bất luận người phương nào, không cho phép buông tha!" Hôm nay, đó là ngày diệt trừ Thanh vương một đảng, chinh lý Di quốc, liền lấy Thanh vương không biết trời cao đất rộng khai đao đầu tiên!

Tân khách tới tham gia tiệc cưới lần này toàn là quan văn, đầu là đối thủ của cấm vệ quân hoàng cung, lúc này phe cánh của Thanh vương đều bị cấm vệ quân ngăn ở cửa sảnh, không một người có thể chạy thoát.

Bọn họ là cho rằng Thanh vương có thể thắng, nên bọn họ mới không sợ chết trước mặt Vương Thượng hướng Thanh vương dựa dẫm, ai biết tình thế trong nháy mắt đúng là hoàn toàn xoay!

Mà đám người kia không có ủng hộ Thanh vương, lúc này may mắn, bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, Vương Thượng, cư nhiên thâm tàng bất lộ như thế, lẽ nào hẳn trong ngày thường đều là đang giả bộ sao? Nếu không như vậy, làm sao trong khoảnh khắc thay đổi như người khác, giống như tác phong hành sự mạnh mẽ vang dội!

Đối mặt tình thế cấp tốc biến đổi trước mắt, Thanh vương từ lâu kinh lăng đến không biết làm sao.

Lãnh Hạo đẩy hắc y nhân hộ trước người hẳn ra, đi tới trước mặt Thanh vương, khẽ cười nói: "Ngũ ca, không phải là muốn trầm cùng các ái khanh của trầm đều chết sao? Thế nào? Hiện nay không muốn sao?"

Khi nhìn thấy phe cánh của Thanh vương cùng Thanh vương tụ lại một chỗ, Lãnh Hạo trong nháy mắt giật mình, bởi vì hẳn thật không ngờ, người dựa vào Thanh vương, cư nhiên nhiều như vậy! Mà hẳn muốn mượn cơ hội này đem một phe của Thanh vương chém trừ sạch sẽ, bầu trời triều đình lại còn bao nhiêu người? Trong triều đình tất sẽ đại động đậy một hồi.

Việc này trước nếu không có đại ca căn dặn cùng an bài, hôm nay hẳn, nhất định sẽ nhất định sẽ trong phần đột ngột này.

"Người vẫn luôn là giả bộ?" Thanh vương nhìn chằm chằm về mặt tức sát của Lãnh Hạo, vấn.

Bình bại như núi đảo, Thanh vương trong nháy mắt tự mình có thể hiểu đạo lý này, những người này trong ngày thường nói tuân theo hẳn, sống chết trước mắt, dĩ nhiên không ai lưu ở bên cạnh hẳn che chở hẳn!

Mà hẳn giờ này khắc này tuy là hữu lực lượng đem Lãnh Hạo ban đảo, bên người lại không một người có thể tin, dù cho hẳn ngồi trên cái vị trí kia, định có một ngày sẽ bị những người này bị cản ngược lại một cái!

"Trầm trang hay không trang, nói vậy lúc này cùng ngũ ca không quan hệ chứ?"

"Ha ha ha ——" Thanh vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, buồn cười hẳn tự cao, hôm nay lại phải chết ở trong tay người bản thân bất tiết nhất cổ!

"Người đến, đem Thanh vương gia áp hạ!" Lãnh Hạo lạnh lùng một tiếng ra lệnh, mọi người liền thấy chỉ chốc lát trước Thanh vương còn vô cùng cuồng ngạo, cứ như vậy điên cuồng cười bị cấm vệ quân áp giải đi.

Phe cánh của Thanh vương càng sợ vỡ mật, vội vã phó đến trước mặt Lãnh Hạo cầu xin tha thứ, Vương Thượng đối với thủ túc mình cũng không có thủ hạ lưu tình, làm sao sẽ sẽ bỏ qua bọn họ?

Lãnh Hạo nhìn cũng không muốn những thứ chi vì danh lợi của mình, không vì gia quốc suy nghĩ này một chút nữa, phiền táo khoát tay chặn lại, để cấm vệ quân trước áp hạ đưa bọn họ, sau đó mới xử trí, bởi vì hẳn còn chưa nghĩ ra nên thế nào hảo hảo xử trí những người này, giết, quan viên triều đình ghê tởm lại quá nhiều, không giết, giữ lại những người này hẳn cảm thấy chỉ sẽ ô triều đình, để đại ca quyết định cho thỏa đáng.

Lúc mệnh lệnh đem phe cánh của Thanh vương áp hạ, Lãnh Hạo mới phân tán những người chiến chiến căng căng khác, ra lệnh cho bọn họ ra phong bế miệng, không nên đem những chuyện gièm pha của hoàng gia hôm nay nghe được thấy được truyền đi, nếu để cho hẳn nghe được chút sóng gió, định không nhẹ tha!

Tác phong hành sự của Lãnh Hạo mới vừa rồi từ lâu chấn nhiếp lòng của bọn họ, dù cho Lãnh Hạo không phân phó, bọn họ cũng tuyệt không dám nhiều lời, hôm nay Vương Thượng, bọn họ không thể đắc tội nổi!

Đem đám người phân phát xong, Lãnh Hạo cũng để cho ám vệ hộ ở bên cạnh lui xuống, toàn bộ thánh tử, chỉ còn lại có hẳn, Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hai tỷ muội, Huyền vương cùng với Vương Như Mẫn.

Huyền vương lúc này mới để ly rượu trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, nhất cử nhất động lộ vẻ tiêu sái không kèm chế được.

"Nếu Vương Thượng vô sự, thần hạ liền trước rời đi." Huyền vương hơi rũ mâu tử, Lãnh Hạo cho hẳn chấn động, Lãnh Hạo cư nhiên đem bản thân che giấu tốt như vậy, đó là hẳn cũng không có nhận thấy được hẳn vẫn là giả bộ.

"Nhị ca thật đúng là tính tình vân đạm phong khinh, mới vừa rồi tình huống sinh tử nhất tuyến, nhị ca còn có thể không chút kiêng kỵ uống rượu." Lãnh Hạo khôi phục khuôn mặt tươi cười vô hại trong ngày thường của hẳn.

"Đây không phải là không cho chuyện của thần hạ sao, không uống rượu còn có thể làm gì?" Huyền vương mỉm cười, nhãn thần xẹt qua nét mặt của Ôn Nhu, hướng Lãnh Hạo thì lễ một cái, liền xoay người rời đi.

Kỳ thực khiếp sợ đầu chỉ có hắn, đó là Ôn Nhu, cũng bị Lãnh Hạo trong lúc bất chợt chuyển biến làm cho kinh trụ, tuy rằng nàng biết hắn có lẽ là giả bộ, thế nhưng không biết hắn dĩ nhiên trước đem sự tình thấy rõ như vậy, nàng cần là muốn trừng trị Thanh vương vì mình xuất nhất khẩu ác khí, tiện thể vì Lãnh Triệt cũng xuất nhất khẩu ác khí, trái lại không có tính đến chuyện phe cánh của hắn, Lãnh Hạo cũng nhất cử tương kì đến gốc rễ cũng nhờ luôn, tâm tư cùng dữ như thế, đủ để xứng làm đế vương.

"Vương Thượng. Hôm nay xử trí Thanh Vương gia, Thanh vương phủ này lại xử lý như thế nào?" Ôn Nhu kéo qua Ôn Nhan đứng ở một bên, bị kinh hách gỡ khăn hi trên đầu xuống, nhìn Lãnh Hạo khề hời.

"Tẩu tẩu nói phải xử lý như thế nào mới tốt?" Lãnh Hạo cười nhìn Ôn Nhu, đại ca nói qua, tẩu tẩu là người có chủ kiến, nghe một chút ý kiến của tẩu tẩu vị thường bất khả.

"Thanh vương là tiên đế phong, Thanh vương phủ cũng tiên đế xây, không thể hủy như vậy, không bằng liền trước hết để cho trước hết để cho muội muội của thần phụ đi đầu quân, ngày sau lại từ chi mạch trong hoàng tộc dưỡng một hài nhi kế thừa Thanh vương tước vị, Vương Thượng nghĩ như thế nào?" Nếu là như vậy, Thanh vương phủ liền có thể nói là tận tay Bạch vương phủ, bị hủy không bằng giữ lại, ngày sau định chỗ hữu dụng, đây mới là nguyên nhân nàng giúp Ôn Nhan ngồi trên Vương phi vị.

"Hào, liền y theo lời tẩu tẩu mà làm." Lãnh Hạo tự nhiên cũng không muốn hủy đi Thanh vương phủ, Ôn Nhu nói chính là như suy nghĩ của hắn, tự nhiên đáp ứng, "Hồi cung, trăm liền ban hạ thánh chỉ, do Thanh Vương phi một tay chương chấp Thanh vương phủ."

"Ôn... Thần phụ tạ chủ long ân!" Ôn Nhan vội vã quỳ xuống, tim đập đập cực nhanh, nàng rút cục hết khổ rồi sao?

"Miễn lễ."

"Vương Thượng, vậy Mẫn phu nhân lại xử trí như thế nào?" Ôn Nhu đem ánh mắt dừng lại ở trên người Vương Như Mẫn, thật là một nữ nhân đáng thương lại thật đáng buồn.

"Nếu là phu nhân của quý phủ đại ca, liền giao cho tẩu tẩu xử trí, thế nào?"

"Như vậy, Ôn Nhu tạ qua Vương Thượng."

Nàng muốn chính là mình xử trí Vương Như Mẫn, nàng nói qua bảo hài nhi trong bụng nàng vô sự, liền sẽ không nuốt lời.

Lúc này Thanh vương phủ, không một người nguyện ý dừng lại, từ lúc Thanh vương bị bắt, Lãnh Hạo liền bãi hồi cung, bởi vì còn có một phe của Thanh vương chờ hắn xử lý.

Ôn Nhu gọi Vân Lăng mang Vương Như Mẫn hồi Bạch vương phủ chiếu cố, Vân Lăng cũng không dám hỏi nhiều, đem Vương Như Mẫn về mặt tuyệt vọng mang đi.

Tiền đình của Thanh vương phủ vốn nên phi thường náo nhiệt, hôm nay chỉ có tỷ muội Ôn Nhu.

"Tam muội muội, chuyện tỷ tỷ giúp người như nguyện." Ôn Nhu mâu quang nặng nề nhìn Ôn Nhan, nàng đã giúp Ôn Nhan, đồng thời cũng giúp mình.

"Ân đức của đại tỷ tỷ, muội muội sống mãi không quên." Ôn Nhan hướng Ôn Nhu quỳ xuống, nguyên lai Ôn Nhu nói giúp nàng nắm quyền, đúng là đem Thanh vương bạt đi, là chính nàng quyết định cân quyền không cần ai, hôm nay tay cầm Thanh vương phủ chỉ quyền, lại phải tân hôn thủ tiết, tuy là như vậy, nàng cũng không oán không hối hận.

"Tam muội muội nhớ kỹ phần ân đức này của tỷ tỷ là tốt rồi." Ôn Nhu cũng không khiêm tốn, giảng lời nói trắng ra, "Tam muội muội tuyệt không nên làm người vong ân phụ nghĩa, bằng không——"

Ôn Nhu đem lời cắt đứt, không có mình bạch nói ra, nàng tin tưởng Ôn Nhan tất nhiên biết nàng muốn nói cái gì.

"Muội muội mình bạch, quyết không phụ đại tỷ tỷ." Bằng không, hạ tràng là chết không có chỗ chôn, nàng tin tưởng Ôn Nhu làm được.

"Tam muội muội thông tuệ, cũng không cần tỷ tỷ nhiều lời." Nếu Thanh vương phủ vô sự, nàng nên đến Trấn Quốc Công phủ, "Chỉ là hôm nay Thanh vương phủ một đoàn loạn ma, chỉ bằng Tam muội muội một người hiểu."

"Đại tỷ tỷ yên tâm, muội muội chắc chắn để Thanh vương phủ an bình." Thanh vương đã tâm đã trừ, Vương Thượng giữ lại Thanh vương phủ, tất nhiên là muốn Thanh vương phủ an an phần phần, nàng nàng tất nhiên sẽ không vô sự tìm việc.

Ôn Nhu hài lòng gật đầu, không nói cái gì nữa, đi ra ngoài thỉnh tử gọi Duẫn Nhi, Duẫn Nhi toái bộ đến bên cạnh nàng, theo nàng đi.

Ôn Nhan nhìn bóng lưng Ôn Nhu, không khỏi cảm thấy mỗi một câu nói mỗi một ánh mắt của Ôn Nhu đều có thể ép tới nàng chậm bất quá khí, Ôn Nhu, làm sao biến thành như vậy?

Ôn Nhu bước ra đại môn Thanh vương phủ, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa cách đó không xa quay đầu mà chạy, mà chiếc xe ngựa kia, nàng nhìn rất là quen mắt.

Ôn Nhu mỉm cười, đó không phải là mã xa của Trấn Quốc Công phủ thì còn là mã xa của ai?

" Duẫn Nhi."

" Có nô tỳ."

Ôn Nhu bám vào bên tai Duẫn Nhi nhẹ giọng cái gì, Duẫn Nhi cẩn thận nghe, sau đó gật đầu, nói "Vương phi yên tâm", liền rời đi, Ôn Nhu ngồi trong nhuyễn kiệu hồi Bạch vương phủ.

" Túc Dạ gặp qua Vương phi." Ôn Nhu khó khăn lắm mới hạ kiệu trước Bạch vương phủ, Túc Dạ liền tự mình làm giúp nàng mở màn kiệu.

" Trên người đại quân sự có thương, sao không nghỉ ngơi nhiều?" Ôn Nhu bước ra nhuyễn kiệu, quan tâm hỏi.

"Một chút thương nhỏ, không quan trọng." Hắn nếu là nằm trên giường, Bạch vương phủ lớn như vậy ai tới quản? Vương phi vốn tâm quản chuyện của vương phi hắn nhìn ra được, gia cũng đối với vương phủ mình không thương tâm, hắn nếu không quản, chẳng phải loạn sáo? "Túc Dạ phụng Vương gia chi mệnh ở đây chờ Vương phi, nói Vương phi trở về đến thư phòng của Vương gia một chút."

" Vương gia tìm ta có chuyện gì?"

" Túc Dạ không biết, Vương gia nói sau khi Vương phi trở về sẽ gặp hắn, liền khiến Túc Dạ ở đây đợi." Chớ không phải là cùng tin tức phe đảng của Thanh vương bị Vương Thượng áp hạ có liên quan?

" Ân." Ôn Nhu khẽ lên tiếng, tâm trạng đã có giật mình nho nhỏ, hắn làm thế nào biết nàng sau khi trở về muốn tìm hắn?

Ôn Nhu một đường hướng Ngõa Phủ Lô Minh đi, một bên nghĩ ngợi chuyện hôm nay.

Buổi chiều hôm qua nàng mới cùng hắn nói đến Thanh vương, nàng muốn kết quả của Thanh vương là hắn thân bại danh liệt, sau đó có thể lấy tội danh cùng tâu từ mình thông dân bôi đen hoàng thất đưa hắn đánh đồ, để hắn cũng ném thù tư vị kém một bậc, lại thật không ngờ Thanh vương cư nhiên gan lớn muốn tạo phản, dám ở trước mắt bao người đem Vương Thượng vây khốn, nếu không có cấm vệ quân hoàng thất xuất hiện, Vương Thượng nhất định là gặp nguy hiểm.

Mà Vương Thượng hình như trước đó biết được việc phát sinh, tất cả chuẩn bị kỹ càng, sẽ chờ Thanh vương con cá lớn này mắc câu! Thế nhưng nếu không có nàng đem Vương Như Mẫn diễn ra hí lớn như vậy, hôm nay tất cả sẽ không phát sinh, bởi vì phản ứng của Thanh vương đến xem, hắn không biết Vương Thượng sẽ đích thân đến vì hắn làm người chứng hôn, làm sao có tạo phản mà nói đến?

Vương Thượng ở trong thâm cung, lại cùng nàng không quá mức cùng xuất hiện, làm sao sẽ sớm được chuyện của Vương Như Mẫn? Lại làm thế nào biết nàng sẽ đem Vương Như Mẫn mang đến hi đường?

Nếu nói là đoán được đây hết thảy, nàng cảm thấy, chỉ có Bạch vương buổi chiều hôm qua cùng nàng có điều nói chuyện với nhau có thể sẽ đoán được, thế nhưng đến một câu trong lòng của mình suy nghĩ nàng đều không có đề cập, hắn làm sao là có thể đoán được?

Nếu tất cả trong dự liệu của hắn, vậy đây rốt cuộc nên là nam nhân thế nào?

Ôn Nhu mang theo đầy bụng nghi vấn đi tới trước thư phòng của Ngõa Phủ Lô Minh, còn không chờ Túc Dạ truyền báo, trong thư phòng liền truyền đến thanh âm khinh đạm của Lãnh Triệt: "Vương phi mời đến."

Ôn Nhu càn tiếu bước vào thư phòng, thấy sắc mặt của Lãnh Triệt không có tái nhợt như ngày thường, liền biết được đêm qua hắn có nghỉ ngơi, liền đem chuyện thân thể của hắn lược hạ, hỏi: "Không biết Vương gia tìm Ôn Nhu có chuyện gì?"

" Dù cho ta không tìm Vương phi, Vương phi cũng sẽ tìm ta, không phải sao?" Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu, đậm đậm nhất tiếu, "Trong lòng nghĩ Vương phi nghĩ chuyện gì, ta tìm Vương phi có chuyện đó."

Hắn biết Vương Như Mẫn từ lâu cùng Thanh vương châu thai ám kết, chỉ là giả không biết mà thôi, hắn vốn cũng muốn mượn cơ hội này đem Thanh vương định tội, sau đó đối kỳ với phe cánh kia từ từ xử lý, không nghĩ nàng đã ở trên người Vương Như Mẫn nhìn thấu mách khóc, mặc dù không biết không biết đến cùng cùng Thanh vương có thâm cừu đại hận gì, thế nhưng hắn đoán được ý nghĩ trong lòng nàng, nàng cũng muốn lấy Vương Như Mẫn đem Thanh vương ban ngã xuống đất, nếu nghĩ cách của nàng cùng hắn nhất trí, để cho nàng xuất thủ cũng không sao.

Nếu là hắn xuất thủ ban đảo Thanh vương, tất tiến hành theo chất lượng, mà nàng xuất thủ, tất nhiên là muốn nhất cử kích diệt, bởi vì buổi chiều hôm qua nàng nói "ngày mai Vương gia chờ xem kịch vui", hắn liền đoán được nàng muốn trên hi đường của Thanh vương mang Vương Như Mẫn ra.

Thanh vương hướng hướng Vương Như Mẫn hạ sát thủ mà không thể thủ tính mạng, gia chi nàng ở chính giữa châm ngòi thổi gió, tất để Vương Như Mẫn sinh hận, Vương Như Mẫn hôm nay định gặp phải trên hi đường, đem việc của mình cùng Thanh vương hoan hảo truyền tin, như vậy chúng con mắt nhìn trừng đều có thể làm chứng, Thanh vương tất là từ tội, nhưng y theo tính tình cường thế tự giác vô nhân có thể địch của Thanh vương, tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, như vậy dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể đem người ở tại trảng xóa sạch giết sạch, ở trước mặt đế vương Lãnh Hạo, tạo phản!

Hắn là nghĩ tới điểm này, cho nên mới để Lãnh Hạo tự mình đi tự mình đi làm người chứng hôn, cấm vệ quân phân ba đi theo, hắn ra lệnh hắn ra lệnh âm vệ âm thám bảo hộ, nhất cử đem Thanh vương bắt, chỉ là hành sự như vậy, cần phải thời khắc này nhất tĩnh bất tất cả phe cánh của Thanh vương, miễn trừ hậu hoạn.

Như vậy đem sinh mệnh của Lãnh Hạo đẩy vào trong nguy hiểm, hắn là kinh qua thâm tư thực lực, chỉ có Lãnh Hạo đặt mình trong trong nguy hiểm, mới có thể xuất để vương chi oai cùng ứng biến chi trí của hắn, hiện ra hóa hiểm vi di chi lực cùng tiên kiến chi minh, đạt được lực chấn nhiếp bước đầu tiên hắn tự mình chấp chính.

Mà Ôn Nhu hành sự, quả thật không có làm hắn thất vọng, tất cả, dự liệu của hắn.

Cũng không phải là hắn thần cơ diệu toán, bất quá là hắn phòng ngừa chu đáo mà thôi.

"Vậy Vương gia nói một chút, Ôn Nhu giờ này khắc này trong lòng đang suy nghĩ gì?" Ôn Nhu hơi thiếu mi, nhãn thần trầm trầm, nhìn Lãnh Triệt, nàng lần đầu tiên trên người hắn cảm giác được khí tức nguy hiểm.

"Vương phi muốn đến Trấn Quốc Công phủ, nếu cần ta hỗ trợ, cứ việc nói là được." Đó là đến Thanh vương cùng nàng không quá mức liên can như vậy nàng cũng không có buông tha, huống hồ những người đoạt đi Trấn Quốc công tử vị của nàng?

Hắn chưa hề cảm thấy nàng bị phát hiện cùng người bỏ trốn là chuyện trùng hợp, tất nhiên là có người mơ ước địa vị của nàng, nàng muốn trở tay đoạt lại tất cả thuộc về nàng, là chuyện sớm hay muộn, mà hiện nay chỉ dựa vào chính nàng, sợ là không được, tất nhiên sẽ muốn cầu cạnh hắn.

Ôn Nhu không có trả lời Lãnh Triệt ngay, chỉ là đạm tĩnh nhìn đôi mắt của Lãnh Triệt tựa hồ có thể xuyên thủng hết thảy, cái gì đều biết? Thực sự là một nam nhân đáng sợ.

"Ôn Nhu thật hoài nghi, Vương gia có phải là hay không là Ôn Nhu, thậm chí ngay cả Ôn Nhu suy nghĩ gì đều có thể đoán được." Trầm mặc chỉ chớp lát, Ôn Nhu mới mở miệng cười.

"Vương phi đã là người thừa kế long ngọc bạch bích, có thân phận của Trấn Quốc công tử liền làm việc càng tốt." Lãnh Triệt từ chối cho ý kiến, "Không biết Vương phi muốn ta giúp chuyện gì?"

"Ôn Nhu muốn Vương gia tự mình đứng ra, cùng Ôn Nhu đến Trấn Quốc Công phủ một chuyến." Lấy thân phận Bạch vương gia chứng kiến chuyện thực, đủ để làm cho người tin phục, nếu là chính nàng, người khác nói nàng bịa đặt nói không chừng, vậy chuyện nàng muốn làm liền không có chút ý nghĩa nào.

"Đơn giản như vậy?" Lãnh Triệt lời tuy mang theo nghi vấn, nhưng mà mâu tử đen như mực của hắn, một tia nghi vấn cũng không có.

"Chính là đơn giản như thế."

"Nếu là như vậy, Vương phi chẳng phải là lại oán ta không muốn sống chạy lung tung bên ngoài?" Lãnh Triệt như trước cười đến nhàn nhạt, ngôn ngữ sắc sảo ý tứ hàm xúc đùa giỡn.

"Ôn Nhu ở bên cạnh thân Vương gia, làm sao sẽ để thân thể của Vương gia mắc bệnh?" Nam nhân này, trái lại phản vấn nàng, nhìn mặt mày hắn mang theo đùa giỡn, làm sao cũng nhìn không ra hắn sẽ là một nam nhân thâm trầm đến đáng sợ.

"Đã như vậy, ta liền theo Vương phi đi chuyến này." Trong con ngươi Lãnh Triệt tiểu ý sâu hơn một phần, "Đến lúc đó hy vọng Vương phi cũng có thể để ta thấy trò hôm nay."

Diệt trừ một phe của Thanh vương, nàng lại đem Trấn Quốc Công phủ thu hồi trong tay mình, đối với hắn đối với Đại Di mà nói, đều là bách mà không một hại, hắn cố sao mà không làm?

"Vương gia yên tâm, Ôn Nhu định sẽ không để cho Vương gia thất vọng." Dù cho hắn đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng sẽ không biết chân tướng năm đó, hôm nay, nàng không chỉ có muốn đoạt lại tất cả thuộc về nàng, nàng còn phải lòng dạ hiểm độc của những người đó truyền đi!

"Không biết Vương phi khi nào mới để ta xem trò hay này?"

"Hôm nay."

"Nga? Một ngày hay vờ tuồng hay, Vương phi thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt rồi." Lãnh Triệt cười đứng lên, vòng qua án thư đi tới trước mặt Ôn Nhu.

"Hành sự liền sẵn còn nóng, lẽ nào Vương gia không biết đạo lý này?" Hôm nay, là thời cơ tốt nhất, người trong kinh hoàng, dễ dàng đối phó nhất, "Bất quá Ôn Nhu còn có một thỉnh cầu."

"Vương phi cứ nói đừng ngại."

"Không biết Vương gia có thể không đem An công công bên người Vương Thượng cùng mời tới?" Vị phòng có người nói phu thê bọn họ cộng lại hãm hại người khác, vẫn là đem An công công mời tới thỏa đáng, tâm phúc bên người Vương Thượng thấy tận mắt, còn có ai dám hoài nghi?

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tất cả chuẩn bị chu toàn mới có thể hành sự, bởi vì nàng không bao giờ làm không bao giờ làm chuyện gì mà không có chuẩn bị.

"Vương phi thực sự là tâm tư kín đáo." Lời của Tiểu An tử, nếu là có người hoài nghi, không khác hoài nghi Vương Thượng, tuyệt không người nào dám không người nào dám can thiệp vào chuyện của Thanh vương.

"Trước mặt Vương gia, Ôn Nhu bất quá là ban môn lòng phỉ." Cùng lòng dạ của hắn so sánh, nàng sợ là không hơn hắn, tâm tư kín đáo? Nàng không tin hắn cũng không có nghĩ tới điểm này/

"Tiểu An tử từ lâu đã sai người thông báo rồi, hiện nay chỉ cần Túc Dạ tiến cung xin cứ tự nhiên," Hiện nay, lời của tiểu An tử, một câu hơn bọn hắn, dùng đến tiểu An tử, hắn cùng nàng lại mặt ngày ấy đã sớm nghĩ đến, "Đã như vậy, chúng ta hiện nay đến Trấn Quốc Công phủ trước."

Quả thế! Nam nhân này —— đến cùng có bao nhiêu tâm tư, lòng dạ bao sâu?

Trước xuất phủ, Ôn Nhu trở về Yên Thủy các, lấy được hoàn đặc biệt vì Lãnh Triệt chuẩn bị, để hắn ăn vào, hai người mới ngồi mã xa đến Trấn Quốc Công phủ.

Lúc này Ôn Thế Nghi, có thể nói là hoảng loạn, tọa ngựa bất định.

Hôm nay đại hôn của Thanh vương, hắn cái thân phận này tuy rằng không xứng ngồi ở cao đường, nhưng Thanh Vương gia ra lệnh không cho phép hắn ngồi ở cao đường vị, nhưng làm phụ thân của Thanh Vương phi hắn cũng vốn nên trình diện, thế nhưng chuyện đêm qua hắn không có hoàn thành, không dám đối mặt Thanh Vương gia, nên chậm chạp không dám đến Thanh vương phủ, nội tâm lựa chọn nửa ngày, rốt cục quyết định bất luận lấy thân phận của hắn cũng không thể không đến, nếu không phải trình diện đó là phạt mặt mũi của Thanh Vương gia, nên hắn liền kiên trì đi.

Thế nhưng ai biết, hắn khó khăn lắm đi tới trước cửa Thanh vương phủ, muốn vào phủ, lại bị hai thị vệ ngăn ở ngoài cửa, làm sao cũng không để hắn tiến, ngay khi hắn muốn mắng bọn họ một trận, lại có một đám thị vệ đem toàn bộ Thanh vương phủ bao quanh! Mà những thị vệ này không phải xa lạ, đúng là cấm vệ quân hoàng thất! Hắn nhất thời sợ choáng váng, vội vã lui sang một bên, nhìn đến tốt cùng chuyện gì xảy ra!

Khi hắn thấy Thanh vương bị hai cấm vệ quân mang ra cửa phủ, đồng thời nhất thời sợ hãi đến cực điểm sắc mặt trắng bệch, sau đó lại nhìn thấy quan viên trong ngày thường cùng Thanh vương gặp gỡ quá mức mặt bị nhất nhất áp bức từ trong Thanh vương phủ đi ra, hắn sợ đến suýt nữa quỵ ngồi dưới đất!

Hắn không rõ đến tốt cùng chuyện gì xảy ra! Cuối cùng thấy Lãnh Hạo, hắn cũng không cầm giữ được nữa, kinh hách to lớn để hắn quỵ ngồi trên đất, thế mới biết phát sinh này, là đủ để cái biến đại sự cả đời mình! Kinh hoàng chưa định, may mắn bản thân không có đứng giờ đến đây, nếu không hắn hôm nay sẽ giống hết những người mới vừa rồi bị áp ra ngoài!

Ý nghĩ của hắn chính là hồi phủ, nhanh lên hồi phủ! Nhưng hai chân là của hắn run rẩy không nghe sai sử, vẫn là gia đình đưa hắn lên mã xa, hắn lập tức để gia đình chung quanh hồi thăm, xem trong để đồ nhắc lên đại sự gì.

Mà vừa về tới phủ đệ của mình, người Ôn Thế Nghi hỏi thăm chiếm được tin tức, đúng là tất cả quan viên lui tới cấm mật cùng Thanh vương đều bị giam giữ rồi, hắn càng luống cuống, vậy hắn thì sao? Kế tiếp bị câu có thể hay không đến phiên hắn?

To lớn khủng hoảng áp ở trong lòng, làm sao để Ôn Thế Nghi lãnh tĩnh, hắn giờ phút này, từ lâu hoảng đến rối loạn, chút nào cũng bất luận cách đối phó gì.

"Lão gia, người không phải đến Thanh vương phủ sao? Làm sao trở về nhanh như vậy?" Triệu Yên Nhi vừa được gia đình đến truyền báo Ôn Thế Nghi đã về đến nhà, vội vã chạy đến tiền sảnh, một bước tiến tiền sảnh, đã nhìn thấy Ôn Thế Nghi về mặt hốt hoảng đi qua đi lại trong sảnh từ, không khỏi quan tâm nói, "Vì sao sắc mặt khó coi như vậy? Thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!" Thấy Triệu Yên Nhi, Ôn Thế Nghi bỗng nhiên bắt cánh tay của nàng, hai mắt tròn tròn, thanh âm run rẩy nói, "Trần Quốc Công phủ, sắp xong rồi!"

Lời của Ôn Thế Nghi, sinh sôi đem Triệu Yên Nhi dọa sợ!

"Lão gia, người, người đang nói gì đấy?" Lời của Ôn Thế Nghi để Triệu Yên Nhi cảm thấy không hiểu kinh hãi, cảm thụ được sợ hãi của ngón tay của Ôn Thế Nghi xuyên thấu qua truyền tới trên người nàng, nhíu mày hỏi, "Đến cùng, đến cùng chuyện gì xảy ra?"

"Thanh Vương gia, Thanh Vương gia bị Vương Thượng giam giữ rồi!" Ôn Thế Nghi có vẻ rất là kích động, nắm thật chặt cánh tay của Triệu Yên Nhi, đem nàng làm đến đau, "Còn có người trong ngày thường cùng Thanh Vương gia gặp gỡ cấm mật, cũng đều bị Vương Thượng giam giữ rồi!"

"Kế tiếp, kế tiếp sắp đến phiên Trần Quốc Công phủ, đến phiên ta!" Sự tình làm sao sẽ biến thành như vậy? Thanh Vương gia có thể nói là đại thụ của hắn, Thanh Vương gia cây to này cũng ngã, hắn ký sinh nhỏ nhỏ sống bên người hắn có thể duy trì được bao lâu?

"Đây, điều này sao có thể?" Lời của Ôn Thế Nghi như tiếng sấm nổ tung lòng của Triệu Yên Nhi, cũng nổ nàng luống cuống, "Lão gia người đã từng nhìn thấy?"

Không có giết chết Ôn Nhan là chuyện nhỏ, Thanh vương rơi đài là chuyện lớn! Trần Quốc Công phủ bọn họ, có thể nói là dựa vào Thanh vương mà

tồn tại, Thanh vương đảo, liền ý nghĩa ngày của Trấn Quốc Công phủ cũng sẽ không trường cửu! Vậy bọn họ Vậy bọn họ trước trăm phương nghìn kế muốn đem nữ nhi gả Thanh vương phủ lại toán cái gì? Hôm nay không chỉ có nữ nhi bị hủy, Thanh vương càng rơi đài, hôm nay thậm chí còn đến Trấn Quốc Công phủ cũng giữ không được?

Sự tình, làm sao sẽ sớm chiều biến thành như vậy? Để cho bọn họ không tiếp thụ được, ứng đối không được!

"Phu nhân, chúng ta bây giờ nên làm gì?" Ôn Thế Nghi đem tay nắm Triệu Yên Nhi càng chặt hơn, hắn đã hoảng đến đã không có chủ ý, hắn chỉ biết là, hắn không muốn chết!

Đối mặt kinh hoàng của Ôn Thế Nghi, Triệu Yên Nhi trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra đối sách, còn chưa kịp trả lời vấn đề của hắn, liền có một danh gia đình gia đi tới trước cửa thính tử, khom người bẩm báo nói: "Nô tài gặp qua lão gia, phu nhân, Bạch vương phi đến đây, bảo là muốn gặp lão gia cùng phu nhân."

Triệu Yên Nhi cùng Ôn Thế Nghi đều là cả kinh, Ôn Nhu, lúc này nàng tới làm cái gì?

Nhưng mà câu này của gia đình truyền báo để Ôn Thế Nghi hơi chút bình tĩnh lại, dù cho kinh hoàng nữa, sự tình còn chưa có xảy ra trên đầu mình cùng Trấn Quốc Công phủ, bọn họ phải lãnh tĩnh, nghĩ biện pháp hảo hảo ứng đối.

"Đi hỏi Bạch vương phi, không gặp!" Ôn Thế Nghi không chút suy nghĩ liền hồi đình, hắn hiện tại không có thời gian đi gặp Ôn Nhu gì nữa!

"Xem ra cha cha thật là đáng ghét Ôn Nhum thậm chí ngay cả gặp không muốn gặp Ôn Nhu." Tiếng nói của Ôn Thế Nghi vừa dứt, giọng Ôn Nhu mang theo nụ cười nói truyền đến bên tai.

Thanh tới người tới, còn không Ôn Thế Nghi nói, Ôn Nhu liền đi tới trước mặt hắn cùng với Triệu Yên Nhi.

"Bạch vương phi vẫn là trước sau như một không hiểu cấp bậc lễ nghĩa." Triệu Yên Nhi hận hận châm chọc nói, "Lão gia đã nói không gặp, còn mặt mày dày dạng xông tới, cũng thực sự không nghĩ ra, người còn có mặt mũi đến!" Đem tâm nhĩ của nàng hủy đi, lại còn dám đến? Sẽ không sợ bản thân có đến mà không có về?

"Ôn Nhu về nhà mình, có gì không thể?" Ôn Nhu khinh bỉ nhìn Triệu Yên Nhi, "Huống hồ Ôn Nhu chưa làm qua cái gì, tại sao lại không mặt mũi trở về? Trái lại Triệu di nương, người có tư cách gì tại đây khoa tay múa chân?"

"Bạch vương phi chớ không phải là dễ quên, hôm nay ta là đường gia tổ mẫu của Trấn Quốc Công phủ!" Triệu Yên Nhi trừng mắt Ôn Nhu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không thể đem nàng băm thành vạn đoạn, "Người đem thân muội muội của mình hãm hại còn dám ở đây đồng dạng?"

"Lời này của Triệu di nương Ôn Nhu đã có thể không hiểu, hôm nay đầu đường cuối ngõ truyền nhị muội muội cùng người hoan hảo, làm sao thành Ôn Nhu hãm hại?" Có có mặt mũi nói năng như vậy, thật vô liêm sỉ.

"Nhất định là người tạo!" Triệu Yên Nhi hận không thể đem Ôn Nhu nuốt trọn, thế nhưng nàng biết giờ này khắc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không phải là thời gian nàng xung động, nếu không, nàng ngày hôm nay định để Ôn Nhu đi không ra cái cửa này!

"Ôn Nhu, người đã gả nhập Bạch vương phủ, lại ba lần bốn lượt trở về, không biết làm như vậy rất không có cấp bậc lễ nghĩa?" Ôn Thế Nghi cực kỳ chán ghét Ôn Nhu, cho nên ngay cả lúc nói chuyện nhìn cũng không nhìn Ôn Nhu một mắt, hắn không nghĩ ra, vì sao bọn họ không chinh chết nàng?

"Ôn Nhu lần này trở về, bất quá là đêm qua mơ tới tổ phụ, trong mộng tổ phụ cùng Ôn Nhu nói rất nhiều, để Ôn Nhu cần phải tự mình truyền đạt cho cha." Đối với chán ghét trên mặt Ôn Thế Nghi, Ôn Nhu làm như không thấy, khoe miệng như cũ lộ vẻ cười.

Hai chữ "Tổ phụ", khiến của của Ôn Thế Nghi mãnh run lên, đem nhân thân dời đến trên mặt Ôn Nhu, cũng khi nhìn đến mâu tử của Ôn Nhu rồi đột nhiên cảm thấy kinh hãi, bởi vì nàng mâu tử kia của nàng, lúc này hắn cảm giác như cha đã chết của mình, để hắn sợ đến không dám nhìn thẳng.

"Nói cái gì, mau nói rồi đi!" Mâu tử kia của nàng, hắn không muốn tái kiến!

"Tổ phụ còn nói, những lời này, cần ở trước linh vị của hắn mới có thể nói." Ôn Nhu cười đến hữu hảo, "Đã như vậy, cha sao không theo Ôn Nhu một đạo đến từ đường một chuyến?"

Tất cả âm mưu này, nàng muốn kết thúc trước linh vị của tổ phụ cùng mẫu thân!"

Đại môn từ đường đóng chặt, Ôn Nhu cùng phu thê Ôn Thế Nghi nhất tề đi tới trước từ đường, Ôn Thế Nghi mặc dù rất muốn đem Ôn Nhu đuổi đi, thế nhưng nàng mang Ôn Tri Tân ra, Ôn Thế Nghi liền phải nghe nàng nói. Nhất tề đi tới từ đường, mà Triệu Yên Nhi còn lại là muốn nhìn một chút Ôn Nhu đến cùng muốn chơi cái xiếc gì!

Triệu Yên Nhi Triệu Yên Nhi hỏi cực hận cực, hỏi hận lúc đầu vì sao không đem Ôn Nhu kết liễu, giữ lại nàng lại để cho nàng gai mắt, rồi lại để cho nàng tránh được! Không chỉ có như vậy, còn hủy đi Tâm nhĩ, đây làm sao bảo nàng không hận? Hôm nay nàng đường hoàng xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng càng bất năng đem nàng giết chết!

Ôn Thế Nghi nhìn chằm chằm đại môn đóng chặt của từ đường, vốn cũng không vốn cũng không lúc này càng không giải thích được phiền táo phần nộ, đại môn từ đường luôn mở, dĩ nhiên đóng lại? Đến tốt cùng là hạ nhân nào làm chuyện khiến hắn không vui? Hắn nhất định phải loạn côn đánh chết hắn!

"Ôn nhu! Ngươi tiện nhân này!" Lúc Ôn Thế Nghi khó khăn lắm tới gần từ đường đang muốn đẩy đại môn đang đóng chặt ra, một tiếng rống oán hận bén nhọn từ sau truyền đến, tay của Ôn Thế Nghi đưa được một đoạn lại thu hồi, hướng người đến nhìn lại.

Ôn Nhu lạnh lùng cười, nhìn Ôn Tâm tóc tai bù xù dường như người điên, nhân thần dữ tợn về phía nàng phác lại! Chỉ thấy Ôn Nhu ở tại chỗ nhìn Ôn Tâm điên cuồng, khi hai tay của Ôn Tâm sắp đụng đến nàng, trong nháy mắt chỉ thấy nàng hơi nghiêng thân, Ôn Tâm liền chặt vật nhào tới trên mặt đất.

Ôn Tâm? Đến thật vừa lúc! Còn tiết kiệm nàng như thế này lại đi xử lý nàng.

"Tâm nhi!" Triệu Yên Nhi kinh hô một tiếng, đau lòng lập tức khom người đem Ôn Tâm ngã nhào trên đất đỡ dậy, "Nương không phải là cho ngươi trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi sao, thế nào chạy ra ngoài?"

"Ta muốn giết Ôn Nhu tiện nhân này!" Ôn Tâm như điên, mạnh đẩy Triệu Yên Nhi đỡ nàng ra, giương nanh múa vuốt hướng Ôn Nhu nhào tới!

Nàng vốn là hảo hảo mà hảo hảo mà nằm ở trong phòng, mà khi nàng nghe được bọn hạ nhân nói Ôn Nhu tới, nàng không cách nào khống chế bản thân, liền lập tức vọt tới! Nàng phải để Ôn Nhu tiện nhân này đi tìm chết! Đi tìm chết!

"Ôn nhu Ngươi tiện nhân này! Còn trong sạch của ta! Đưa ta tất cả!" Thuần khiết của nàng, Thanh Vương gia của nàng, toàn bộ cũng bị Ôn Nhu tiện nhân này làm hỏng! Chính là đem nàng bầm thây vụn đoạn nàng cũng không có thể giải hận!

"Tâm nhi!" Triệu Yên Nhi lập tức ôm Ôn Tâm trong điên cuồng, nàng làm sao muốn lập tức giết Ôn Nhu, thế nhưng lúc này không phải là thời cơ!

"Nương ngươi buông ta ra! Buông ta ra! Ta muốn giết Ôn Nhu tiện nhân này?" Ôn Tâm giùng giàng, triệt để lâm vào điên cuồng.

"Nhị muội muội luôn mồm mắng là ta tiện nhân, lại luôn miệng nói là ta hủy thanh bạch của ngươi, không biết nhị muội muội có chứng cứ gì?" Người trong điên cuồng để tiết lộ nghĩ cách nội tâm nhất, nàng cần trước khi Triệu Yên Nhi đem Ôn Tâm mang đi đem tình hình thực tế từ trong miệng nàng hỏi ra, làm chứng cứ.

"Tự ngươi biết rồi!" Lúc này Ôn Tâm còn quản Triệu Yên Nhi, đó là Ôn Thế Nghi tiến lên muốn đem nàng kéo đi nàng cũng không đi, "Thanh Vương gia là của ta! Trần Quốc Công phủ cũng là của ta! Dù cho ngươi hại ta, những thứ này cũng vẫn là của ta! Ngươi mơ tưởng cướp đi!"

"Trần Quốc Công phủ của ta, năm đó nếu không phải bọn ngươi sử kế hãm hại ta, nhị muội muội ngươi có thể ngồi trên Trần Quốc công tử vị?" Đòi mất Ôn Nhu híp lại, mẫu nữ Ôn Tâm, người vô liêm sỉ.

"Ha ha ha ——! Bởi vì ngươi Bởi vì ngươi phế vật này căn bản không xứng là Trần Quốc công tử! Năm đó nam nhân cùng ngươi bỏ trốn quả thực chúng ta sớm an bài tốt! Dù cho ngươi không động tâm hãm, chúng ta cũng có biện pháp hủy ngươi! Dù cho ngươi bây giờ ngươi bây giờ, cũng đã ——!" Ôn Tâm trong điên cuồng miệng vô già lan, tần đem chuyện mình làm năm đó phủ hết ra!

"Ba ——!" Một cái tát thanh thủy tiếng vỗ tay vang lên, đem lời của Ôn Tâm cắt đứt, khiến Ôn Tâm ngã trên mặt đất, chỉ thấy má trái của Ôn Tâm lập tức hiện lên dấu bàn tay rõ ràng, tay của Ôn Thế Nghi dừng giữa không trung, giận không kiềm được nhìn nàng.

Bởi vì nếu là lại để cho Ôn Tâm nói xong, không biết còn có thể giữ ra cái gì, ở trước mắt khẩn yếu quan đầu, Ôn Thế Nghi không có thể chứa để nàng làm ra chuyện gì nữa! Vì vậy một cái tát đem lời của nàng đánh trở lại.

Ôn Tâm giờ tay lên bụng mặt mình, ngồi dưới đất chán kinh đến chán kinh đến một câu nói đều nói không nên lời, nhân thần kinh ngạc.

Ôn Nhu cũng hơi gọi lên khoe mồm, mấy câu nói đó của Ôn Tâm, đủ để thành làm bằng cớ, cọ rửa bêu danh trên người nàng. Bọn họ, nên đều nghe được.

Ôn Nhu ngược mắt tường xây làm binh phong ở cổng cách đó không xa, hài lòng khẽ cười, đi tới trước đại môn từ đường, hoắc mắt đẩy ra đại môn đóng chặt. Chỉ thấy một lão nhân gầy yếu chính quỳ gối trước linh đài, nghe tiếng cửa mở, chậm rãi nghiêng đầu.

Khuôn mặt lão nhân ánh vào mi mắt Ôn Thế Nghi trong nháy mắt, Ôn Thế Nghi lại một lần nữa bị kinh hách thật lớn, suýt nữa không có đứng vững chân, mà Triệu Yên Nhi, còn lại là hoảng sợ điệt ngồi trên đất.

Kỳ thực, kinh không chỉ là Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, đó là lão nhân quỳ gối trước linh đài, khi nhìn đến Ôn Thế Nghi, cũng sợ.

"Lý, Lý thúc/.; thanh âm Ôn Thế Nghi mang theo bất khả run, theo bản năng lui về phía sau hai bước, hai mắt trực câu câu nhìn chăm chăm Lý bá, đáy lòng sợ hãi thấp đỡ không được lan tràn.

Lý thúc? Làm sao có thể? Hẳn nhớ rõ ràng năm đó hẳn đã bọn họ tươi sống đánh chết! Còn là Hay là hẳn tự mình đưa hẳn ném tới bãi tha ma, hiện nay như thế nào xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ là hướng hẳn lấy mạng?

Triệu Yên Nhi luôn luôn chỉ cao khí ngang cang khủng hoảng, đầy mặt trắng bệch, nhìn Lý bá tựa như một lệ quỷ sẽ hút huyết, chặt vật ngồi dưới đất, thân thể không ngừng được lạnh run.

Ở đây năm người, chỉ có một mình Ôn Nhu phảng phất sống chết mặc bay người ngoài cuộc, khỏe miệng đáng tươi cười chưa từng sửa, nhìn mẫu nữ Ôn Tâm ngã ngồi trên mặt đất sắc mặt khác nhau cùng một Ôn Thế Nghi một mặt hoảng sợ, khỏe miệng đáng tươi cười đang từ từ phóng đại, chờ kịch hạ sắp diễn.

"Người là người hay quý?" Ôn Thế Nghi bình tĩnh nhìn Lý bá, hung hăng nuốt nước miếng một cái, hỏi.

"Cha nói cái gì, Lý bá là Ôn Nhu mang đến gặp tổ phụ, cha làm sao sẽ hoài nghi Lý bá là quý?" Ôn Nhu khẽ nhủ mảy Ôn Thế Nghi, coi như thực sự không hiểu quan tâm nói, "Cha làm sao sắc mặt khó coi như vậy?? Thế nào ngồi trên đất? Cha các người đây là thế nào? Nhìn thấy Lý bá, cha không phải là nên vui vẻ mới đúng sao? Người không phải là vẫn luôn tìm Lý bá sao?"

Năm đó Ôn Thế Nghi đem Lý bá đánh chết ném tới bãi tha ma là việc bí mật, không người biết, chỉ coi Lý bá vì Iln Tri Tân chết mà thương tâm gần chết lặng lẽ rồi đi không lưu lại đôi lời, Ôn Thế Nghi phỏng Ôn Nhu cùng người khác hoài nghi, liền đối xung bản thân phải người đi tìm, một tìm chính là ba năm, thẳng đến Ôn Nhu xuất giá hán vẫn như cũ công bố hán đang tìm.

"Ha ha! Vui vẻ, tự nhiên vui vẻ! Ôn Nhu nói để Ôn Thế Nghi hơi chút bình tĩnh lại, bản thân gạt bắt nằng bị bản thân đâm, vội vã gượng ép cười, đem Triệu Yên Nhi từ dưới đất đỡ lên.

Dù cho Lý thúc năm đó không có chết, Ôn Nhu thì như thế nào tìm được hán? Ngày hôm nay đem Lý thúc mang đến đây, lại là có ý đồ cùng mục đích gì? Mà bất kể nằng bất kể nằng mục đích vì sao, tuyệt không thể để cho Lý thúc sống!

Ôn Thế Nghi nói xong, chậm rãi đi đến Lý bá, trong nụ cười gượng ép cất giấu dữ tợn, "Lý thúc, năm đó lão nhân gia người vì sao bắt cáo nhi biệt, làm hại ta tìm ngài thật khổ cực, hôm nay người nếu đã trở về, làm sao cũng không nói trước nói với ta một tiếng..."

"Thiếu, thiếu gia..." Lý bá nhìn Ôn Thế Nghi chậm rãi đến gần, sợ đến chậm rãi thối lui đến bên cạnh Ôn Nhu, trong mắt là không giấu được sợ, "Lão nô gặp qua thiếu gia..."

Lý bá mới vừa rồi vừa nhìn thấy Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, trong đầu không khỏi nổi lên hình ảnh năm đó hai người này dữ tợn cười đem roi lần lượt quất trên người của hán, đây chính là người muốn lấy mạng hán, hôm nay hiện ở trước mặt hán, làm sao bảo hán không sợ? Hán bắt quá là muốn cúng tế lão gia, cho nên mới thỉnh cầu đại tiểu thư để hán vì lão gia dâng nén hương mà thôi, cũng không, không muốn gặp lại thiếu gia....

Ôn Thế Nghi chậm rãi hướng Lý bá tới gần, chậm rãi nâng lên hai tay, mắt nhìn chăm chăm cổ của Lý bá, lộ vẻ hung ác, mặc kệ hán là người hay quý, hán đều phải để hán chân chính tiêu thất!

"Lý bá là tư chủ tâm thiết muốn tổ phụ đốt nén hương, Ôn Nhu liền trước đem Lý bá lĩnh tới." Ôn Nhu đọc được sát ý trong mắt Ôn Thế Nghi, dời bước trước người Lý bá, đưa hán chắn phía sau, hướng Ôn Thế Nghi cười nói, "Cha hôm nay cũng không gặp được Lý bá sao, hà tất lưu ý trước đó có thông báo hay không."

Lý bá là nhân chứng trọng yếu, là người tổ phụ sinh tiền tín nhiệm nhất, cũng trung với tổ phụ nhất, nằng làm sao sẽ để Ôn Thế Nghi thương hán.

Đột nhiên bị Ôn Nhu cản trước mặt Ôn Thế Nghi ngăn ra, đem hai tay buông xuống, đáy mắt hung ác chưa giảm, không vui nói: "Bạch vương phi chặn ở trước mặt ta muốn làm gì? Không muốn để cho ta tới gần Lý thúc sao?"

Ôn Nhu chết tiệt, lại muốn phá chuyện của hán?

"Ôn Nhu nào dám can cha." Ôn Nhu mỉm cười, xoay người Lý bá đến trước mặt Ôn Thế Nghi, "Lý bá, cha rất nhớ người, Lý bá cũng có lời muốn nói với cha."

Ai biết Ôn Nhu muốn đỡ Lý bá đến trước mặt của Ôn Thế Nghi, Lý bá lại sợ hãi cựa ra tay của Ôn Nhu, nhìn chăm chăm Ôn Thế Nghi sợ lui về phía sau, quơ hai tay, trong miệng lẩm bẩm nói: "Không, không nên..."

"Lý bá người đây là thế nào? Đây là cha của Ôn Nhu, thiếu gia của người a!" Ôn Nhu lời tuy nói ra nói ra, nhưng không có lại đỡ Lý bá.

Ôn Nhu chỉ là đứng tại chỗ nhìn Lý bá lâm vào trong trí nhớ kinh khủng, biết ý thức của hán lại bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, tuy rằng như vậy đối với hán có chút tàn nhẫn, nhưng là vì tổ phụ nhắm mắt ở hoàng tuyền, nằng chỉ có thể tạm thời uy khuất Lý bá.

"Thiếu gia! Thiếu gia không nên đánh! Không nên đánh! Lão nô cái gì cũng không biết, thực sự cái gì cũng không biết!" Bỗng nhiên, Lý bá như bị kinh hách to lớn, hai tay ôm chặt lấy đầu của mình, ngồi xồm trên mặt đất!

Sắc mặt Ôn Thế Nghi trắng bệch, nghe Lý bá hồ ngôn loạn ngữ, nhãn thần càng thêm dữ tợn.

"Cha có từng đánh nhau Lý bá?" Ôn Nhu hơi thiếu mi nhìn Ôn Thế Nghi, ý vị thâm trường hỏi.

"Bạch vương phi nói gì vậy, Lý thúc đối đãi như thân, ta sao lại đánh Lý thúc?" Nói trả lời Ôn Nhu, ánh mắt của Ôn Thế Nghi thủy chung rơi vào trên người của Lý bá.

"Cha nếu không có đánh Lý bá, vì sao Lý bá nhìn thấy cha sẽ sợ như thế?"

"Nếu Bạch vương phi muốn biết, ta đây liền hướng Lý thúc hỏi rõ!" Ôn Thế Nghi nói xong, liền vọt tới chỗ Lý bá, giơ hai tay lên nhắm ngay cổ của Lý

bá! Hấn muốn bóp chết hấn!

Đôi mắt nhân thần ác độc của Ôn Thế Nghi, Lý bá sợ đến không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ôn Thế Nghi hướng hấn phác lại.

Chỉ là, mắt thấy Ôn Thế Nghi liền muốn nhào tới trước mặt Lý bá, một trận lợi phong từ chóp mũi của Ôn Thế Nghi lau qua, lợi phong phảng phất có thể cắt vỡ mặt của hấn hấn buộc lòng phải lui về phía sau một bước, chỉ nghe thấy "Đinh" Một tiếng, một chi ngón vững vàng thọt tới song lĩnh.

Ôn Thế Nghi chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, sau đó Triệu Yên Nhi kinh hách phát hiện, trên mặt của Ôn Thế Nghi có một lỗ hồng trên chóp mũi của hấn lan tràn, chính giọt máu thật nhỏ ra thấm ra bên ngoài, quả thực tựa như một cây đao đem mặt của Ôn Thế Nghi bổ ngang thành hai đoạn!

"Cha, sao không Lý bá nói hết lời?" Ôn Nhu nhẹ nhàng vuốt ve ám tiễn trên cổ tay trái, hơi rử đôi mắt, nhẹ nhàng mà cười, nụ cười kia, trong mắt Ôn Thế Nghi, cũng chợt thâm người.

"Lý bá không cần sợ, Ôn Nhu tuyệt sẽ không để cho Lý bá bị một tia thương tổn, Lý bá sao không sao không trước linh vị của tổ phụ, đem chuyện người biết nói ra, cũng tốt để tổ phụ dưới hoàng tuyền nhắm mắt." Thanh âm ôn nhu rất nhẹ, lại như dao nhỏ của đao phủ, chỉ cần sau một khắc, sẽ gặp huy hướng cổ của Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi.

Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi triệt để luống cuống.

"Lão gia, lão gia..." Lý bá sâu đậm trong hốc mắt đột nhiên lão lệ khàn khàn, đầu gối đi trở lại trước linh đài, nhìn Ôn Nhu, thương tâm quát: "Lão gia là bị thiếu gia hại chết! Là bị thiếu gia cùng di nương của hấn tươi sống hại chết!"

Lòng của Lý bá gãy giữa, lão gia là hấn là hấn phụng dưỡng cả đời, thiếu gia là hấn là hấn lớn lên lớn lên, lão gia chết để hấn vô pháp tiếp thu, sự tình là một tay thiếu gia tạo thành, thế nhưng hấn lại không muốn thấy thiếu gia chết, dù sao thiếu gia là hài tử duy nhất của lão gia!

Thế nhưng! Lão gia yêu thương thiếu gia đau như vậy, hấn làm sao cũng nghĩ không thông, thiếu gia sẽ như vậy thống hại lão gia hạ thủ! Lão gia là thân cha của hấn a! Bách thiện hiếu làm đầu, thiếu gia dù cho không tấn hiếu với lão gia, thế nhưng cũng không nên sinh ra tâm tư ác độc thiên lý bất dung!

Độc hại sinh phụ, thiếu gia làm sao liền làm được!

Lão gia từ không nghi ngờ thiếu gia, đó là đến cuối cùng nhất khắc đã biết chân tướng, lão gia như trước không trách thiếu gia! Đồng thời còn cầu hấn cũng không nên trách thiếu gia, đừng cho bất luận kẻ nào biết việc này! Lão gia đến chết niệm niệm thiếu gia, thế nhưng thiếu gia?

Lời của lão gia, hấn cho tới bây giờ đều là vâng theo, nếu lão gia để hấn không nên trách thiếu gia, hấn liền quyết định đem bí mật này giấu trong bụng! Hấn hấn thật không ngờ, thiếu gia lại muốn sống sống đưa hấn đánh chết! Chẳng những như vậy, chính là đến tôn tiếu thư lão gia thương yêu nhất, lại cũng bị xem thường!

Đi theo bên người lão gia mười mấy năm, có một số việc hấn vẫn thấy rõ! Hấn nhìn ra được, Trần Quốc Công phủ nắm giữ ở trên tay của thiếu gia cùng Triệu di nương, sớm muộn sẽ bị bọn họ hủy diệt! Đây cũng như là hủy đi tâm huyết của lão gia! Nên, hấn không thể làm theo di ngôn của lão gia!

Đại tiểu thư mới là chính chủ của Trần Quốc Công phủ! Đại tiểu thư mới là Trần Quốc công tử lão gia thân truyền, mới có thể truyền thừa tiếp Trần Quốc Công phủ! Cho dù có di ngôn lão gia, hấn cũng muốn đem chuyện năm đó lời ra! Thiếu gia một mạng, đợi hấn dùng mạng của mình hoàn lại! Đến hoàng tuyền lại hướng lão gia thỉnh tội!

"Lý bá, người nói cái gì?" Ôn Nhu giả bộ kinh ngạc đến tột đỉnh, kì thực đáy mắt tràn đầy tiếu ý hài lòng, bởi vì này ngày nàng cứu Lý bá, Lý bá liền đã đem chuyện năm đó nói cho nàng, cho nên mới tuyệt không buông tha một đôi câu nam nữ thiên địa bất dung này, "Cha sao hại tổ phụ? Tổ phụ làm thân phụ của cha!"

Kỳ thực, khi nàng biết được sự thật này, chưa từng cũng không khiếp sợ, bởi vì nàng cho tới bây giờ cũng không biết, Ôn Thế Nghi cư nhiên lang tâm cầu phế như vậy, thậm chí ngay cả cha của mình đều hạ thủ được! Cận bã như vậy, giữ lại còn có ích lợi gì!

Ôn Thế Nghi sợ đến sợ đến mất hồn, Triệu Yên Nhi cũng như vậy, Ôn Tâm còn lại là khiếp sợ mờ to mắt, không thể tin nhìn mình chăm chăm thân cha cùng thân nương.

Phản ứng của Ôn Thế Nghi là câu trả lời tốt nhất, Ôn Nhu cũng không hỏi nữa, trên mặt biểu tình cũng quy về lãnh túc, lại hướng Lý bá hỏi: "Vậy Lý bá cũng biết mẫu thân của Ôn Nhu là chết như thế nào"

Muốn bọn họ chết, nàng liền muốn bọn họ chết được nhắm mắt! Để cho bọn họ đến kêu oan cơ hội kêu oan cũng không có!

"Là nàng! Là nữ nhân lòng như xà hạt này!" Ôn Nhu không hỏi hết, vừa hỏi, Lý bá khàn khàn trong mắt lập tức hừng hực lửa giận, vuron ngón tay tiếu tụy chỉ Triệu Yên Nhi tựa ở trên người Ôn Tâm, "Là nàng và thiếu gia cùng nhau hại chết phụ nhân! Dùng phương thức hại lão gia! Cũng là nàng và thiếu gia nhất tề hại chết lão gia!"

Phụ nhân đáng thương, đến chết cũng không biết, hại chết mình, dĩ nhiên là phụ cùng mình cùng sàng cộng chẩm vài chục năm!

"Cha, người thật không phải là người." Ôn Nhu lạnh lùng nhìn Ôn Thế Nghi, cảm thấy lòng của người như vậy nếu là ném cho cầu, có thể cầu cũng sẽ không ăn, "Thế nào, cha, Triệu di nương, các người nhận tội sao?"

"A! Nhận tội?" Phảng phất nghe được chề cười thiên đại, Ôn Thế Nghi cười lạnh một tiếng, hắn còn không có như Triệu Yên Nhi từ lâu hách mềm nhũn chân, đây chính là hấn giết phụ giết thê mới lấy được tất cả, hấn sao đơn giản, hấn mới là chính chủ của Trần Quốc Công phủ! Hấn tuyệt sẽ không chết!

"Phụ thân ta, nếu đem ta xem là nhi tử, ta giữ lại hấn có ích lợi gì? Mẫu thân tiện nhân kia của ngươi, ta sớm muốn huỷ nàng! Nếu huỷ bất thành, có thể để nàng không giết?" Ôn Thế Nghi dừ tợn cười, phảng phất một con dã thú bị buộc vào tuyệt cảnh mất đi của, hung tợn nhìn chăm chăm Ôn Nhu cùng Lý bá, "Coi như các ngươi biết thì làm sao? Phải biết rằng, chết người cũng sẽ không mở miệng nói!"

Nơi này là Trần Quốc Công phủ, mà bọn họ hai người, dù cho Ôn Nhu có bản lĩnh, cũng chỉ có thể bảo vệ bản thân mà không che chở được Lý thúc tay trái gà không chặt, hấn ngày hôm nay muốn bọn họ chết ở chỗ này, bọn họ tuyệt đối không đi ra!

"Ha ha, thật không? Cha là muốn đem người biết chân tướng sự thật đều giết sạch sao?" Trên mặt Ôn Nhu không có vẻ kinh hoàng, ngược lại thì nhàn nhả cười, ánh mắt xẹt qua Ôn Thế Nghi, hướng tường xây làm bình phong ở cổng cách đó không xa nhìn lại, "Vậy không biết hai người kia, cha có hay không cũng muốn một lượt diệt trừ?"

Ôn Thế Nghi men theo đường nhìn của Ôn Nhu nhìn lại, nhất thời đáng về bề vệ hoàn toàn không có, như bị người đá cho đầu gối loan, quỳ gối trên đất.

An công công? Hấn, hấn làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Mà ở trước người hấn, bạch y không nhiễm một hạt bụi, không phải là Bạch vương thì là ai? Hai người kia, sao đồng thời xuất hiện ở nơi này?

Như vậy mới vừa rồi lời của bọn họ, An công công cùng Bạch vương chẳng lẽ không phải đều nghe thấy được?

Giết Ôn Nhu hấn dám, thế nhưng một Vương gia cùng một tâm phúc trước mặt Vương Thượng, cho hấn mười cái mạng hấn cũng không dám! Hấn còn không có lá gan như Thanh vương vậy đến Vương Thượng cũng dám coi rẻ.

Ôn Thế Nghi chợt cảm thấy cả người băng hàn, cảm thấy giờ này khắc này bản thân như cá nằm trên thớt! Mới vừa rồi còn ngạo lệ, lúc này chỉ có thể kinh khủng muôn dạng nhìn tiểu An tử cùng Lãnh Triệt, run rẩy một câu nói đều nói không nên lời! Triệu Yên Nhi càng sâu, đến nhìn cũng không dám nhìn người đến một mắt, thân thể thân thể run dữ dội hơn.

Nét mặt của cha không quá mức biểu tình, ánh mắt chỉ là thối qua nét mặt của Ôn Thế Nghi cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi, liền rơi xuống tự tiểu phi tiểu trên người Ôn Nhu, đáy mắt quang mang chút ý tứ hàm xúc tán thưởng, nữ nhân này, quả nhiên không để cho hấn thất vọng, thực sự là trò hay, hấn còn Đại Di còn có người như Ôn Thế Nghi như vậy.

Chỉ là nàng không có ngay từ đầu để cho mình cùng tiểu An tử theo nàng cùng ra sân, chỉ đứng ở một nơi bí mật gần đó nghe, đợi Ôn Thế Nghi tự đem tội lỗi của mình lộ ra ngoài mới lại mời bọn họ đi ra, thực sự là đạt tới hiệu quả khiến cho can đảm câu liệt hồi tiếc không kịp, nếu là bọn họ ngay từ đầu liền nàng xuất hí, trò hay này sợ là đều không thấy được.

Tiểu An tử càng không nghĩ tới năm đó Trần Quốc công tử chỉ từ còn có chuyện không người nhận ra, còn tưởng rằng Ôn đại nhân này là từ đệ thế gia gì, nguyên lai đúng là một thứ không bằng heo chó! Cự nhiên giết cha giết thê@ dưới chân Vương Thượng lại có thần tử như vậy! Quả nhiên là một loại sỉ nhục!

"Ôn đại nhân, trời rất lạnh, ngồi dưới đất có cảm thấy lạnh không?" Lãnh Triệt chậm rãi đến gần Ôn Thế Nghi, dừng lại ở giữa mẫu nữ Ôn Tâm cùng Ôn Thế Nghi.

"..." Ôn Thế Nghi rồi đột nhiên cả kinh, vội vã té bên chân Lãnh Triệt, cầu xin tha thứ, "Bạch vương gia tha mạng! Bạch vương gia tha mạng! Vừa rồi chúng ta cùng Bạch vương phi nói tất cả đều vui đùa! Không tin được, không tin được!"

"Nhân chứng ở đây, nói vậy muốn xuất ra chứng cũng sẽ không phải việc khó, chuyện cho tới bây giờ, Ôn đại nhân còn muốn đem đen nói thành trắng sao?" Đối với Ôn Thế Nghi tiểu nhân như vậy, Lãnh Triệt đến nhìn cũng không nhìn một mắt, liền lạnh lùng đưa hấn đẩy vào địa ngục, "Mới vừa rồi Ôn đại nhân cùng Vương phi nói, ta cùng với An công công thế nhưng nghe được nhất thanh nhị sở, thậm chí, đến lời của Ôn đại nhân muốn diệt trừ Vương phi của ta, ta cũng không có nghe sót."

"..." Ôn Thế Nghi lại một lần nữa than ngồi ở dưới đất, hấn thực sự, không đường có thể đi sao?

"Ôn đại nhân sao không van cầu Vương phi của ta? Nếu là Vương phi khăng tha cho ngươi một mạng, ta cùng với An công công định sẽ không đem việc này tấu lên Vương Thượng." Lãnh Triệt nhẹ nhàng cười, nhìn phía Ôn Nhu, Ôn Nhu cũng hồi hấn mỉm cười, không nhanh không chậm từ đường đi ra.

Ôn Thế Nghi nghe Lãnh Triệt vừa nói như vậy, liền vội vàng xoay người té nhào vào dưới chân Ôn Nhu, hầu như không chút nghĩ ngợi liền dập đầu, hướng Ôn Nhu cầu xin tha thứ: "Bạch vương phi, người đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua! Thành người tha cho ta đi! Tha cho ta đi!"

"Cha lễ lớn như vậy Ôn Nhu không chịu nổi." Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn thái độ của Ôn Thế Nghi cùng mới vừa rồi quả thực chính là ba trăm sáu mươi độ chuyển biến, lạnh lùng châm chọc nói, "Nếu là mới vừa rồi sau khi Ôn Nhu vào cửa cha cũng là thái độ này, lúc này Ôn Nhu đã có thể dễ nói chuyện."

"Hảo nữ nhi, cha sai rồi, cha biết sai rồi! Cầu người đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua, tha cha đi!" Ôn Thế Nghi tiếp tục dập đầu.

Tâm thấy Ôn Thế Nghi như vậy, không khỏi trong con giận dữ, tuy rằng mình bạch tình cảnh của các nàng mình bây giờ, thế nhưng nàng vô pháp dễ

dàng tha thứ cha nàng yêu nhất đối với Ôn Nhu quý xuống dập đầu! Đột nhiên, Ôn Tâm từ trong tóc Triệu Yên Nhi gỡ xuống một cây trâm cài tóc, nắm trong ở lòng bàn tay liền muốn hướng Ôn Nhu đâm tới!

"Ôn Nhu tiện nhân mau đi chết!" Ôn Tâm gào thét, phảng phất là liều lĩnh muốn lấy tính mạng của Ôn Nhu, chỉ là nàng đến tiếp cận Ôn Nhu cũng chưa làm được, cổ họng của mình bị người hung hăng nắm, sau đó đem nàng chậm rãi giờ lên.

Đúng là —— Bạch vương! Hắn trầm trầm đôi mắt lạnh lùng, không có một tia thương tiếc, rõ ràng chỉ cần hắn thoáng dùng lực một cái liền có thể lấy tính mạng của Ôn Tâm, nhưng là từ trong mắt của hắn căn bản nhìn không thấy một tia tình cảm, phảng phất trong tay hắn nắm bắt không phải là một cái mạng.

Đối với Lãnh Triệt động tác đột nhiên này, Ôn Nhu cũng lấy làm kinh hãi, bởi vì nhận thức của nàng đối với hắn, hắn là một nam nhân tuyệt sẽ không dễ dàng tự mình ra tay, chẳng những như vậy, nàng vẫn còn trong mắt của hắn thấy được ngoài băng lãnh ra, đó là sâu đậm chán ghét, chỉ là cái loại chán ghét này cũng không phải là hướng về phía Ôn Tâm, phảng phất là xuyên thấu qua Ôn Tâm mà chán ghét người kia.

"Nhị muội muội quá gấp? Sợ đến phiên bản thân sao? Yên tâm, tỷ tỷ tất nhiên sẽ không quên nhị muội muội." Ôn Nhu dịu dàng cười, nếu không có tình cảnh này, cười như vậy, tất nhiên để người cho rằng đó là một đại tỷ tỷ vô cùng ôn hòa, "Vương gia, trước hết để cho nhị muội muội nghỉ ngơi là được."

Nàng còn không phải đau lòng Ôn Tâm, chẳng qua là sợ Lãnh Triệt bóp chết nàng mà thôi, nàng thực sự xem không hiểu nam nhân này, thật đúng là "Lúc nên xuất thủ liền xuất thủ" sao?

Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, Lãnh Triệt liền buông lỏng tay ra, Ôn Tâm tức khắc té trên mặt đất, che cổ của mình từng ngum từng ngum thở phì phò, nhìn ánh mắt của Lãnh Triệt kinh cụ vạn phần, nàng làm sao cũng nghĩ không thông, một người xinh đẹp như vậy, làm sao sẽ lạnh đến như một pho tượng không có tình cảm, ánh mắt như vậy, đủ để kẻ khác sợ đến hít thở không thông!

Ôn Nhu đem đường nhìn tiếp tục dời trên người Ôn Thế Nghi đang phủ phục bên chân bản thân, khinh thường nói: "Cha không phải là muốn Trần Quốc Công phủ của ta sao? Có thể, nữ nhân này mặc ta xử trí, sẽ đem nương ta diêm vương hoá trở về, Trần Quốc Công phủ ta đây chấp tay tặng cho người."

Ôn Nhu khẽ nâng tay, dùng ngón tay trở chỉ vào Triệu Yên Nhi, tiếp tục nói: "Còn có tổ phụ, cũng nhất định hoá trở về."

Một chi này của Ôn Nhu, sợ đến là gan Triệu Yên Nhi đều sắp rách, nếu để cho nàng rơi vào trong tay Ôn Nhu, Ôn Nhu có thể đến chết cũng không để cho nàng, Ôn Nhu chắc chắn để cho nàng sống không bằng chết!

"Lão gia, không, không nên ——!" Triệu Yên Nhi biết cầu biết cầu Ôn Nhu cũng vô dụng, chẳng cầu Ôn Thế Nghi, chỉ cần Ôn Thế Nghi cũng nàng, nàng tuyệt không rơi vào trong tay Ôn Nhu.

"Hào nữ nhi, cha không Trần Quốc Công từ gì, thân nương ngươi cùng tổ phụ ngươi, cha không có cách nào hoá trở về." Ôn Nhu nói để Triệu Yên Nhi thấy được tuyệt vọng, lại làm cho Ôn Thế Nghi thấy được hy vọng, vội vã ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu, "Về phần nữ nhân này, mặc cho ngươi xử trí! Cha chỉ cần một con đường sống là tốt rồi!"

"Hơn nữa, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của nữ nhân này! Hại chết cha, hại chết Tiểu Uyển, hại trên lưng ngươi bêu danh, đều là chủ ý nữ nhân này ra! Ta, ta chỉ ta chịu nàng đầu độc mà thôi!" Ôn Thế Nghi vì mạng sống, cực lực phiết thanh tội lỗi của mình.

"Lão gia, ngươi ——!" Triệu Yên Nhi không thể tin nhìn chằm chằm Ôn Thế Nghi, nàng nghĩ bắt mình, nam nhân đã từng yêu nàng vài chục năm, thậm chí không tiếc mưu hại thân cha cùng thế tử mình, hôm nay không chỉ có muốn đem nàng đẩy ra ngoài đời một mạng hắn trở về, còn phải đem tội danh đổ lên trên người nàng! Nàng tuyệt vọng, nói thêm gì nữa đều là vô dụng.

"Cha, chuyện cho tới bây giờ, dù cho ngươi không cho Ôn Nhu xử trí Triệu di nương, Ôn Nhu cũng có biện pháp đem Triệu di nương xử trí, không cần cha đem Triệu di nương đẩy ra thay mình gánh tội!" Thiên hạ này nam nhân vô sỉ nhất chỉ sợ không phải Ôn Thế Nghi mặc chút, dám làm không dám chịu, tai vạ đến nơi cư nhiên đem nữ nhân đẩy ra gánh tội, căn bản như vậy, dĩ nhiên là thân cha của thân thể này! Thực sự là vô cùng nhục nhã.

"Cha cũng không phải là Triệu di nương đẩy ra thay mình gánh tội, cha nói những câu đều là lời nói thật!" Ôn Thế Nghi cấp cấp nói xong, quay Ôn Nhu dập đầu dập đầu.

"Cha, ngươi dùng ít sức khí đi, chớ dập đầu, dù cho dập đầu nhiều hơn nữa, Ôn Nhu cũng không giúp được ngươi." Ôn Nhu cười nhạt, nhìn liền thấy hắn đều cảm thấy ô uế mắt của mình, "Dù cho Ôn Nhu khăng tha một mạng, Vương Thượng cũng không chắc chắn bỏ qua cho cha, cha vẫn là đi quý Vương Thượng tương đối thực tế hơn."

Ôn Thế Nghi kinh ngạc, mạnh ngẩng đầu, nhìn Ôn Nhu: "Bạch vương gia không phải nói, Bạch vương phi bỏ qua cho cha, bọn họ sẽ không báo cho Vương Thượng sao?" Như vậy Vương Thượng không biết rồi, còn nói thế nào có muốn hay không tha cho hắn?

"Lẽ nào cha đã quên, mình cũng là phe cánh của Thanh Vương gia?" Ôn Nhu nhàn nhạt nhắc nhở Ôn Thế Nghi một câu, "Hôm nay Vương Thượng trong đó nhất nhất bắt phe cánh của Thanh vương, cha trong ngày thường cùng Thanh Vương gia lui tới mật thiết như vậy, còn muốn đem nhị muội muội gả nhập Thanh vương phủ, cha cảm thấy Vương Thượng sẽ bỏ qua ngươi sao? Ngươi lẫn mất?"

Ôn Nhu nói đem Ôn Thế Nghi kéo vào trong trong lúc nguy hiểm, hắn hôm nay, thật đúng là tứ diện nguy hiểm, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

"Vương Thượng dù cho phải xử ta, cũng muốn trước xử trí Ôn Nhan!" Nàng là Thanh Vương phi, muốn giết cũng muốn trước hết giết nàng! Dù cho đến

triều đình, hần cũng có thể nói như vậy!

"Oh ——" Ôn Nhu như bình tĩnh đại ngộ, nói tiếp, "Ôn Nhu đã quên nói cho cha, Vương Thượng không chỉ có sẽ không xử trí Tam muội muội, còn Tam muội muội chấp chương toàn bộ Thanh vương phủ, hôm nay Thanh vương phủ, Tam muội muội là chính chủ."

Ôn Nhu đem từng chữ cắn đến rõ ràng, dứt lời, có nhiều ý tứ hàm xúc nhìn Ôn Tâm.

Thứ bọn họ muốn có được, hôm nay là Ôn Nhan có, mà bọn họ chưa hề nghĩ tới, hôm nay tất cả rơi xuống trên đầu bọn họ, a! Đây cũng là báo ứng!

Ôn Nhu nói, để khí lực sau cùng của Ôn Thế Nghi cũng tiêu tán, cụt hứng ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, mặt xám như tro tàn.

"Ôn Nhu, người nói cái gì?" Chỉ có Ôn Tâm còn lại lý trí sau cùng, dùng ánh mắt oán độc nhất nhìn Ôn Nhu.

"Nhị muội muội còn không biết sao? Kể từ hôm nay, trên đời không còn người gọi Thanh Vương gia nữa, Thanh Vương gia người tâm tâm niệm niệm, tạo phản, bị giam giữ rồi." Ôn Nhu nhàn nhã chuyển nhẫn ngọc trên ngón tay của mình, vân đạm phong khinh nói, "Tam muội muội hôm nay là chính chủ của Thanh vương phủ, Nhị muội muội, nghe rõ không?"

Các nàng hừhừ, nàng cũng muốn hừhừ các nàng! Đồng thời trả gấp bội!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74-7: Diệt trừ tiểu nhân (7)

Editor: Luna Huang

****hí tại lạc mạc****

"Cha, người không phải là muốn thực sự trở thành chính chủ của Trần Quốc Công phủ sao? Hôm nay Ôn Nhu chấp tay đưa cho người, người còn dám không?"

"Triệu di nương, người không phải là muốn cha vĩnh cửu sủng ái sao? Hôm nay người còn dám can đảm của cha sao? Người không phải là muốn đem ta đập như đập bùn, xem ta sống không bằng chết sao? Hôm nay ta đứng ở trước mặt người, người còn dám tính toán ta sao?"

"Nhị muội muội, người thích Thanh Vương gia như thế, hôm nay hần ngay trong thiên lao, người còn thích hần sao?" Ôn Nhu đi tới trước mặt Ôn Tâm, giơ tay lên nắm cằm của nàng nhìn mình, "Nếu Nhị muội muội thích đoạt đồ cùng nam nhân của tỷ tỷ như thế, vậy tỷ tỷ liền đem nam nhân đều trong Trần Quốc Công phủ này nam nhân đều tặng cho người thế nào? Không biết muội muội đến lúc đó bận rộn thế nào?"

Ôn Thế Nghi cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi đều là mặt xám như tro tàn, từng là muốn con đường sống nhất, sợ cũng là không thể nào, bọn hần hôm nay, chính là điều bị đứt cánh, muốn bay cũng bay không xong, đã từng muốn làm phượng hoàng, hôm nay đến chìm trĩ cũng không bằng.

Ôn Nhu chán ghét lấy ra tay của mình, lạnh lùng nhìn bọn họ nghèo túng, một điểm thương hại cũng không, không nên trách nàng lòng dạ ác độc, muốn trách thì trách chính bọn nó đã làm chuyện thiên lý bất dung này!

"An công công, chuyện hôm nay đều nhìn rõ ràng, nghe rõ ràng?" Hí kết thúc, Lãnh Triệt hướng tiểu An tử nhân nhặt hỏi, "Còn phiền An công công như thực chất báo cùng Vương Thượng."

Tiểu An tử mặc dù có thể được cất nhắc tới bên người Vương Thượng làm việc, cũng là bởi vì Lãnh Triệt thấy hần tâm tư bén nhạy, vì vậy an bài hần đến bên người Lãnh Hạo, cho nên đối với tiểu An tử mà nói, Lãnh Triệt cũng xem như một nửa ân nhân.

Tiểu An tử lúc này rất rõ ràng, hôm nay Bạch vương gia thỉnh hần đến, đó là muốn hần làm một chứng nhân, hướng Vương Thượng truyền lời, mà hần cũng nghe được rất rõ ràng, không chỉ có toàn gia Trần Quốc Công phủ có tội, đó là Bạch vương phi danh tiếng bại hoại cũng là có ẩn tình khác, tất cả, hần cũng sẽ nhất nhất trình lên Vương Thượng, trả Bạch vương phi một thuần khiết chính là một mặt mũi Bạch vương gia, Vương Thượng tất nhiên sẽ hảo hảo xử lý chuyện này.

"Còn phiền An công công thay ta hướng Vương Thượng mang đi một điều thỉnh cầu." Lãnh Triệt khiêm tốn nói.

"Bạch vương gia cứ nói đừng ngại, nô tài chắc chắn thay Bạch vương gia đem lời đưa đi." Tiểu An tử vội vàng hướng Lãnh Triệt khom người.

"Ôn phu nhân cùng Trần Quốc công tử, có hay không có thể thỉnh Vương Thượng giao cho Bạch vương phi xử trí?" Nếu là chuyện nàng cần làm, đây lòng thẳng ra một tia âm áp.

"Bạch vương gia chỉ đề ý hiện nay đề Bạch vương phi hạ mệnh lệnh là tốt rồi, điều thỉnh cầu này của Bạch vương gia, Vương Thượng tất nhiên đáp ứng."

đến lúc đó nô tài chỉ cần đem quyết định của Bạch vương phi bẩm báo Vương Thượng là được." Lời của Bạch vương gia, Vương Thượng tuyệt không không nghe, "Thỉnh cầu" Vừa nói, bắt quá là hình thức mà thôi.

"Đã như vậy, liền đi đầu An công công An công công." Lãnh Triệt khẽ gật đầu, sau đó nhìn phía Ôn Nhu, nhẹ giọng nói, "Vương phi, chỉ để ý nói chuyện mình muốn là được."

Ôn Nhu không chút nào keo kiệt hướng Lãnh Triệt cười cười, đáng tuổi cười như vậy, để Lãnh Triệt Lãnh Triệt không hiểu chân động.

Bởi vì, đây là Ôn Nhu ở trước mặt hấn phát ra cười từ nội tâm, phảng phất như sao không sáng chói, lóng lánh cho người mê muội.

Thực sự là được một phu thiện giải nhân ý còn ôn nhu, xem ra Thanh vương cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi an bài cho nàng hôn nhân trong mắt người trên đời đáng buồn nhất, cũng hồng, trái lại để cho nàng có được kinh hi không tưởng được.

Gã nhập Bạch vương phủ, hôm nay nghĩ đến, thật không sai.

"Nhị muội muội, nể tình ngươi cùng ta là tình thân thủ túc, tỷ tỷ võng khai một mặt, tha cho ngươi một mạng thế nào?" Ôn Nhu mang theo tiểu ý nhìn Ôn Tâm, chỉ thấy Ôn Tâm không thể tin bỗng nhiên ngừng đầu, Ôn Nhu mới cười tiếp tục nói, "Thế nhưng y theo luật pháp của Đại Di, dù cho tỷ tỷ có tình tha cho ngươi, luật pháp cũng sẽ không cho phép, muội muội đường đường Trần Quốc vị hôn vị hôn liền cùng người hoan hảo liền đã là phạm vào tội, hơn nữa trước mưu hại tỷ tỷ chỉ tội, hai cái chung vào một chỗ, sợ không phải từ tội, nhẹ nhất cũng chỉ có thể là cách chức làm thứ dân chi tội."

Ôn Nhu chậm rãi nói, sắc mặt của Ôn Tâm càng lúc càng khó coi, Ôn Nhu như vậy cười đến càng vui vẻ hơn, "Nên, vì không cho Nhị muội muội bị cách chức làm thứ dân vô pháp sinh hoạt, tỷ tỷ liền để Nhị muội muội tiếp tục ở lại Trần Quốc Công phủ, thế nào?"

"..." Ôn Tâm không thể tin được, Ôn Nhu cư nhiên không chỉ có buông tha nàng, lại vẫn đem nàng ở lại Trần Quốc Công phủ? Điều này có thể sao?

"Nhị muội muội, vui vẻ sao?" Ôn Nhu không nhanh không chậm nói, "Trong phủ hoán y phòng luôn luôn thiếu nhân thủ, Nhị muội muội ngày sau liền đến hoán y phòng phụ một tay đi."

Nàng sẽ không để cho Ôn Tâm chết, các nàng muốn nàng sống không bằng chết, nàng làm sao làm cho các nàng dễ chịu, trong ngày thường Ôn Tâm đem hạ nhân trong phủ xem là chó lợn đối đãi, hôm nay nàng phải đi phải đi hoán y phòng, sinh hoạt ngày sau, định để cho nàng "Đa tư đa thải!"

"Ôn Nhu! Ngươi vì sao không trực tiếp ta?" Đem nàng phân phối đến hoán y phòng? Đây làm muốn nàng đi làm tỷ nữ hạ đẳng nhất! So với thứ dân còn không bằng! Nếu là như vậy, nàng tình nguyện đi tìm chết!

"Nhị muội muội yên tâm, tỷ tỷ làm sao sẽ giết ngươi? Làm sao nỡ nỡ giết ngươi chứ?" Ôn Nhu giả bộ đau lòng nhìn Ôn Tâm, sau đó hướng gia đình sau lưng Lãnh Triệt ra lệnh, "Người đến, đem nhị tiểu thư kéo vào hoán y phòng, nhìn kỹ, đừng để nàng chết."

Chết, chính là tiện nghi nàng.

"Ôn Nhu! Tiệp nhân! Ta nguyện rửa ngươi không chết từ tế được! Sau khi chết cũng không có thể nhập luân hồi!" Ôn Tâm giùng giởng, muốn tránh thoát kiềm chế của thị vệ, thế nhưng nàng một nữ tử yếu đuối đâu thoát được kiềm chế của hai đại nam nhân, chỉ có thể giùng giởng, tê tâm liệt phế hô lên vô cùng tàn nhẫn độc.

"Về phần ngươi, Triệu di nương..." Xử trí Ôn Tâm xong, Ôn Nhu mới đưa mắt roi xuống trên người Triệu Yên Nhi như cũ run lẩy bẩy, xem ra nàng thật là can đảm câu liệt, bằng không mới vừa rồi nàng sai người đem Ôn Tâm mang xuống Triệu Yên Nhi sớm nhảy dựng lên bảo hộ Ôn Tâm, nào giống bây giờ phảng phất nào tê liệt ngồi dưới đất.

"Triệu di nương sinh đẹp như vậy, nếu là xử tử, rất đáng tiếc." Ôn Nhu ngồi xổm bên người Triệu Yên Nhi, nhìn vết sẹo trên mặt nàng, tấm tắc đáng tiếc nói, "Ôn Nhu đang suy nghĩ, làm sao mới sử dụng được mỹ mạo của Triệu di nương cho đáng giá nhất?"

Kỳ thực, Triệu Yên Nhi này cũng coi là nữ nhân đáng thương, nàng làm tất cả, bắt quá đều là muốn khóa lại ái của Ôn Thế Nghi đối với nàng, ai biết được cuối cùng, nàng trong lòng Ôn Thế Nghi cư nhiên không đáng một đồng.

Nếu là đổi thành người khác, Ôn Nhu có lẽ sẽ đồng tình nàng, thế nhưng nàng là Triệu Yên Nhi, là hung thủ cùng Ôn Thế Nghi hại chết tổ phụ cùng mẫu thân, nên, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua Triệu Yên Nhi.

"Để Triệu di nương sung quân kỹ đi, cũng vì Đại Di làm chút công hiến." Ôn Nhu cười đến thâm người, "Triệu di nương không cần sợ hãi, có thể đến quân doanh có thể gặp được Lý An Âm muội muội cũng không định, hai người nhất tề làm không phải là rất tốt?"

Sung quân kỹ là xử phạt đối nữ tử vô cùng tàn nhẫn của Đại Di, bởi vì ai cũng biết những binh lính kia như lang như hổ, một ngày một đêm lăn qua lăn lại, nữ nhân chỉ có thể là một con đường chết!

Đây là nghiêm phạt đẹp nhất Ôn Nhu thường cho Triệu Yên Nhi! Triệu Yên Nhi chỉ là ngơ ngác, không có cầu xin tha thứ, cũng không có tê tâm liệt phế hò hét.

Đột nhiên, một đạo đỏ sẫm khoe miệng của Triệu Yên Nhi thẳng xuất, sau đó không có một vẻ kinh ngạc mở to mắt ngã xuống đất.

Triệu Yên Nhi, so với Ôn Thế Nghi có cốt khí, dẫu có chết cũng không chịu nhục, đã như vậy, hướng về phía dũng khí cuối cùng này của nàng, nàng

thường nâng toàn thầy!

"Ban Triệu di nương toàn thầy, về phần cha ——" Ánh mắt Ôn Nhu phiêu đến trên người Ôn Thế Nghi, trong ánh mắt nhìn Ôn Thế Nghi như nhìn yêu quái cười lạnh một tiếng, "Về phần cha, Ôn Nhu không có quyền xử trí."

"Vương gia, hí xem xong rồi, ta hỏi chứ?" Ôn Nhu đi tới bên cạnh Lãnh Triệt, ngẩng đầu mỉm cười.

Lãnh Triệt khẽ lên tiếng, xoay người cùng Ôn Nhu ly khai.

Trên mã xa hồi Bạch vương phủ, Ôn Nhu ôn nhu Lãnh Triệt nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi: "Vương gia, người chán ghét nữ nhân?"

Từ ánh mắt của hắn mới vừa rồi nhìn Ôn Tâm, nàng tựa hồ thấy được loại tâm lý này của hắn, lệnh nàng không khỏi hiểu, hắn, chán ghét nữ nhân? Vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hà nhân vi tương

Editor: Luna Huang

Hoàng cung.

Thái hậu do tiểu Lý tử đỡ, sắc mặt âm hàn, đi tới trước ngự thư phòng, thái giám giữ cửa hành lễ muốn đi vào hướng Vương Thượng thông truyền, lại bị một ánh mắt lạnh như băng của thái hậu làm cho đứng tại chỗ, thái hậu chỉ nặng nề khinh thường nói: "Bỏn cung đến ngự thư phòng gặp Vương Thượng, còn cần bọn người thông truyền? Tiểu Lý tử đem cửa đây ra!"

Đối mặt với thịnh khí lăng nhăng của thái hậu, tiểu thái giám giữ cửa nào dám ngăn cản, sớm bị một ánh mắt của thái hậu dọa sợ đến nỗi lòng thấp thỏm, lạnh run, hắn sợ là tránh không được bị trách phạt nặng rồi.

Thời khắc này Lãnh Hạo, sau khi từ Thanh vương phủ trở về liền một mực ngồi trong ngự thư phòng, nghĩ ngợi xử lý như thế nào một việc lớn như vậy, đem suy nghĩ cùng kiến giải của mình viết xuống để so với ý kiến của Lãnh Triệt, để biết phương thức xử sự của mình cùng đại ca còn kém rất xa, còn có bản thân sơ hở, thân thể của đại ca không tốt, mà hắn là vương của Đại Di, hắn nên gánh trách nhiệm của mình!

Lãnh Hạo trầm tư chợt bị âm thanh đẩy cửa cắt đứt, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy vẻ mặt băng lãnh, mắt nén giận ý của thái hậu đang từ từ hướng hắn đi tới, thấy hắn cũng một câu cũng không nói, coi như nàng mới là chủ của Đại Di.

Nhìn thấy thái hậu, Lãnh Hạo một vẻ kinh ngạc cũng không có, thái hậu, quả nhiên đến đây, muốn đến là vì sau khi nghe được tin tức Thanh vương sụp đổ liền ngồi không yên, liền tức giận đến ngự thư phòng, cho nên ngay cả thông báo cũng không để cho thông báo một tiếng, có thể thấy bọn họ gây cho nàng kinh hãi bao lớn.

Lãnh Hạo đứng lên, hướng thái hậu nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười của tiểu hài đồng như thường ngày, không có giống trước đây ôm lấy cánh tay của nàng, "Mẫu hậu như thế nào rồi? Đến đây lại còn không cam lòng phải người sớm thông báo trăm một tiếng?"

"Vương Thượng hôm nay giam giữ Thanh vương cùng những quan viên thường ngày thân cận với hắn?" Mâu quang của thái hậu lạnh lùng nhìn Lãnh Hạo cười đến cười đến thiên chân vô tà, lần đầu tiên cảm thấy mình nhìn không thấu tiểu dung của Lãnh Hạo.

Nàng thế nào cũng không nghĩ ra Thanh vương cùng phe phái cư nhiên sẽ ở trong một ngày bỏ hết, hơn nữa người hạ mệnh lệnh này, không là ai khác, chính là một người không biết đến gia quốc hoàng quyền Lãnh Hạo!

Khi biết được tin tức Thanh vương bị câu áp, nàng chấn kinh rồi! Nhưng mà cái khiến nàng khiếp sợ không phải là chuyện Thanh vương bị roi dài, bởi vì Thanh vương ngu xuẩn này roi dài là chuyện nàng sớm đoán trước, nàng biết Bạch vương tuyệt sẽ không để cho Thanh vương tiếp tục kiêu ngạo, nàng khiếp sợ là, hôm nay đây hết thấy, lại là hành vi của Lãnh Hạo, mà không phải là Bạch vương!

Lãnh Hạo là nàng nhìn hắn lớn lên, cho tới bây giờ liền chỉ biết Lãnh Hạo suốt ngày vui đùa! Vậy làm sao có thể bảo nàng không kinh hãi? Nhưng mà phía sau kinh hãi, nàng cũng có vẻ kinh hoàng, lẽ nào những năm gần đây Lãnh Hạo đều là đang giả bộ đáng ghét ngây thơ vô trí? Mà nàng cư nhiên không chút nào phát giác ra được?

Mà nếu là như vậy, liền chứng minh rồi Lãnh Hạo từ vừa mới bắt đầu đề phòng nàng, hắn có phải là hay không biết được cái gì?

Có thể là lúc Lãnh Hạo kế vị chỉ có mười lăm tuổi, một hài tử mười lăm tuổi làm sao có tâm tư như thế? Không có khả năng! Đó là Bạch vương bên cạnh làm phụ tá! Điều này có thể sao? Tuy rằng nàng cảm thấy Bạch vương không thể khinh thường, chưa từng cảm giác được hắn sẽ có thể thấy rõ lực! Bạch vương bất quá là lo lắng hoàng quyền rơi xuống trong tay thái hậu như nàng, dự phòng thế lực ngoại thích quật khởi, lại làm sao sẽ biết tình hình

thực tế ngầm này?

Nếu Bạch vương là người ngầm ủng hộ cùng phụ tá cho Lãnh Hạo, có thể thấy rõ lực, có năng lực quật khởi Di quốc, thế nào còn để cho nàng ở hậu cung nắm vị trí đầu não nhiều năm như vậy, mà gần mười năm nay thì như thế nào có thể dùng quốc khố mấy năm liên tục thiếu hụt mà vô pháp bỏ khuyết, thì như thế nào sẽ tăng nặng thối má để dân kêu oán? Bởi vậy nhìn vậy bất quá cũng là có chút không nhìn ra được năng lực của kẻ vô dụng! (Luna: Ý là bạn hoàng đế)

Như vậy, có thể để cho Lãnh Hạo đem bản thân thực sự ẩn dấu, làm bộ vô tri hơn sáu năm người đó đến tốt cùng là ai? Chẳng lẽ là chính hắn? Nếu là như vậy, thật là nàng để lộ sơ hở thật to rồi! Nhất định phải có hành động.

"Mẫu hậu thế nào nhanh như vậy liền đã biết? Trẫm hình như còn chưa cùng mẫu hậu nói?" Hắn đương nhiên biết thái hậu làm cái gì, sẽ đến hưng sư vấn tội, dù sao hắn xử lý xong Thanh vương người mà nàng đích thân tự tay nâng lên làm thừa tướng, cũng có thể tính là một nửa tâm phúc của nàng, nàng làm sao có thể không kinh ngạc tức giận? Thế nhưng nàng càng muốn biết chính là, hắn luôn luôn chỉ biết vui đùa, ngây thơ vô tri, thế nào có thể trong một ngày bất được Thanh vương cùng toàn bộ phe cánh của hắn, lẽ nào cho tới nay hắn đều là giả bộ?

"Quả thực, trẫm giam giữ Thanh vương, cùng bắt hết mấy viên quan ngày thường cùng hắn gặp gỡ quá mức thân mật." Trên mặt của Lãnh Hạo như trước lộ ra nụ cười vô hại, nói rất hay như là vui đùa vậy, tuy rằng hắn biết thái hậu nhất định sẽ không lại bị vẻ bề ngoài của hắn lừa nữa, thế nhưng hôm nay như trước vậy, trong lòng nàng tổ thành hắn thâm tàng bất lộ, thái hậu tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đây là theo như lời của Lãnh Triệt.

"Thanh vương đến tốt cùng phạm vào tội gì? Dĩ nhiên có thể để Vương Thượng không niệm tình thân thù tức giam giữ, thậm chí còn bắt luôn những quan viên cùng với hắn có giao tình?" Nhân thân của thái hậu sắc bén, ngôn ngữ càng sắc bén, mỗi chữ mỗi câu như là suy nghĩ cho Đại Di, "Lẽ nào Vương Thượng không biết làm như vậy sẽ làm cho công thự bị chậm trễ vì thiếu đi nhiều người sao?"

"Mẫu hậu chẳng lẽ không biết ngũ ca phạm tội lớn?" Lãnh Hạo kéo mi một cái, "Ngũ ca phạm tội còn lớn hơn so với lục ca nắm đó nữa, nếu là trẫm vì tình thân thù tức kia không giam giữ trị tội, vậy để vương chi nhân của trẫm để ở đâu? Mẫu hậu người nói có đúng hay không?"

"Đây vẫn có cả các quan viên của ngũ ca, trẫm chỉ là tạm thời giam giữ, lại không nói muốn toàn bộ hôm nay xử trí sạch sẽ, làm sao có thể công thự chậm trễ được, mẫu hậu yên tâm."

Lãnh Hạo nói xong chữ chữ đều có lý, để thái hậu không thể nào phản bác được, nhưng nàng lại không thể theo Lãnh Hạo làm như vậy, bởi vì chính quyền hiện nay vẫn là nằm trong tay nàng! Mà không phải trên tay Lãnh Hạo!

"Vương Thượng, người còn chưa hành quan đại lễ, vẫn chưa thể tự mình chấp chính, việc của Thanh vương, chiếu như lúc trước, do bốn cung xử trí."

"Do ai đến xử trí chuyện của ngũ ca, mẫu hậu càng không cần quan tâm." Lãnh Hạo cười đến vui vẻ, gọi tiểu An tử tới, "Tiểu An tử, đi mang phương trù bỏ trên án thư đem đến đây."

Tiểu An tử khom người cung kính đưa lên một phương trù Lãnh Hạo, Lãnh Hạo tiếp nhận đưa cho thái hậu: "Mẫu hậu, đại ca đã quyết ý việc này để trẫm đến xử trí, để trẫm tự mình chấp chính."

Thái hậu tiếp nhận trù bỏ, nhìn đến án trên một góc trù bỏ hiển hách ở trước mắt đỏ thắm ẩn vương to, nhãn thần lạnh đến đến có thể giết người, đó là án tối cao của Di quốc! Nàng có thể không đáp ứng sao?

"Đã như vậy, việc này liền giao cho Vương Thượng tự mình xử lý." Mặt thái hậu âm trầm đem trù bỏ trở về Lãnh Hạo trong tay, chút nào không để cho Lãnh Hạo một chút chút mặt mũi, Lãnh Hạo cũng không để ý chút nào vẫn như cũ cười.

"Chỉ là hôm nay Thanh vương thân ở lao ngục, Thanh vương vị có thể để trống, thừa tướng vị lại không thể thiếu, bằng không công thự của toàn bộ Đại Di tất cả mọi chuyện lớn nhỏ nên do ai đến chấp chương? Vương Thượng, việc này cũng không thể dây dưa." Lãnh Hạo, Bạch vương, liền cho các người nhất thời khoe năng lực, Đại Di này, sớm muộn cũng phải là của chủ thượng!

(Luna: Liệu có phải là Lam vương không ta. Tên biến thái kia mà làm hoàng thượng thì...thiên hạ đại loạn a. *kêu trời oán thán*)

"Cái này mẫu hậu càng không cần quan tâm, trẫm sớm đã nghĩ xong." Nói đến đây, Lãnh Hạo tự xoay người từ trên án thư lấy một phương minh hoàng trù bỏ, để tiểu An tử giao cho thái hậu, "Trẫm quyết ý để đại ca làm thừa tướng Đại Di này! Mẫu hậu người, đến thánh chỉ trẫm đều nghĩ xong rồi."

Thái hậu đến xem cũng không thèm xem minh hoàng bằng lụa một mắt, hai tay bỗng nhiên nắm chặt, đem minh hoàng bằng lụa làm nhãn lòng bàn tay.

Lãnh Hạo lại giống như không có nhìn thấy thái hậu phản nộ một dạng, cũng không chờ thái hậu nói liền lại nói: "Đại ca làm thừa tướng, tuyệt đối sẽ so với ngũ ca cười gấp trăm lần, mẫu hậu chắc là sẽ không phản đối?"

"Vương Thượng hôm nay trưởng thành, làm thế nào cũng không cần phải thông báo bốn cung một tiếng." Thái hậu cười lạnh một tiếng, đem minh hoàng bằng lụa cầm trong tay ném tới trên mặt đất, "Nếu Vương Thượng hết thấy đều đã định đoạt được rồi, cần gì phải hỏi bốn cung?" "Tiểu Lý tử, hỏi Loan Hoàng cung!" Thái hậu nói xong, cổ sức phát tay áo xoay người.

"Tiểu An tử, đi thay trẫm tiễn mẫu hậu." Lúc thái hậu xoay người, mặt mày của Lãnh Hạo không có cười chút nào.

Tự mình khom lưng nhặt mình hoàng băng lụa bị thái hậu vứt bỏ lên, Lãnh Hạo đột nhiên cảm giác được trọng trách của Đại Di này, quá mức trầm trọng.

"Tiểu An tử, đến." Lãnh Hạo gọi tiểu An tử.

Tiểu An tử bên cạnh Lãnh Hạo cúi đầu, Lãnh Hạo ghé vào lỗ tai hắn nói chút gì, nét mặt của tiểu An tử hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nhìn Lãnh Hạo về mặt nghiêm túc, gật đầu.

Ngày mai.

Ôn Nhu ngồi ở lò sưởi, tự mình nấu, bên cạnh nàng đang câu nệ ngồi, là Duẫn nhi cùng Vân Lăng, trong phòng ẩm áp chỉ có ba người bọn họ, thị nữ còn lại Ôn Nhu để các nàng nghỉ ngơi.

Trà thơm nấu xong, Ôn Nhu tự mình chăm cho Duẫn nhi cùng Vân Lăng, cảnh này khiến hai người vốn là câu nệ càng co quắp, lưng cong lại không dám đưa tay đón, cùng chủ tử ngồi song song đã là đại bất kính trong nghi lễ, lại để cho chủ tử đưa trà bất kính càng lớn hơn nữa.

(Luna: Nhu tỷ thật biết làm khó người khác.)

Duẫn nhi cùng Vân Lăng câu nệ co quắp để Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, hai người trước mặt nàng, nàng cũng không che giấu cổ kị, nở nụ cười phát ra từ nội tâm: "Làm sao lại cứng như tượng mộc đầu nhân vậy, ta tự mình nấu, hai người làm như thế là không cho ta mặt mũi rồi."

"Đến, đều cảm, ở đây không có những người khác, không cần lưu ý vấn đề cấp bậc lễ nghĩa gì." Ôn Nhu cười đến nhu hòa, Duẫn nhi cùng Vân Lăng nhìn nhau, nhìn Ôn Nhu cười nhu hòa, mặt hơi đỏ lên, mới dám đưa tay ra tiếp được trà Ôn Nhu đưa tới.

"Đa tạ vương phi!" Duẫn nhi cùng Vân Lăng tiếp nhận trà, theo bản năng đứng lên muốn hành lễ với Ôn Nhu, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, "Được rồi được rồi, tất cả ngồi xuống, một ly trà đợi hai người hành lễ xong cũng nguội lạnh rồi."

Đáy lòng của Duẫn nhi cùng Vân Lăng bỗng nhiên một hồi cảm động, nước trà nóng hổi nhập khẩu, phảng phất có thể ấm đến nội tâm.

"Hôm nay, bên ngoài có lời gì truyền ra?" Ôn Nhu cũng nâng ly trà lên, khẽ nhấp một cái, hướng Vân Lăng hỏi.

"Hồi Vương phi, sáng sớm hôm nay, chung quanh cửa thành cùng quan lâu trung ương đều dán bảng." Vân Lăng đem ly trà nâng trong tay, vốn định đứng lên trả lời, lại bị Duẫn nhi lôi kéo ngồi xuống, đưa cho hắn một ánh mắt "đần độn", bởi vì Ôn Nhu vừa mới nói, không cần đứng, đứng lên đó là đem lời nói của Ôn Nhu không đặt vào lỗ tai, Vân Lăng Vân Lăng cảm thấy ngồi hướng nói chuyện rất không phải, thế nhưng lời nói của Ôn Nhu hắn không dám không nghe, chỉ có thể ngồi, đem bản thân nghe được tiếp tục bẩm báo.

"Hoàng băng trương cáo: Thanh vương tác loạn, dục soán hoàng vị, lý nên xử tử, niệm tình thừa tướng đã từng có công với hoàng thất cùng bách tính, miễn tử, xử giam cầm chung thân; quan viên tham dự tác loạn, cách chức làm thứ dân, sung quân đến biên thành xây dựng Trường thành, quan viên không tham dự tác loạn nhưng không cùng Thanh vương cầu kết, phạt phụng một năm, hạ cấp một bậc, nếu lại lập công đều có thể có cơ hội thăng quan, những người còn lại không truy cứu nữa; Trần Quốc Công phủ Ôn Thế Nghi, giết cha giết vợ, chứng cứ vô cùng xác thực, làm ra chuyện thiên lý bất dung như thế, xử trảm; nguyên Trần Quốc công tử Ôn Nhu, có Trần Quốc công tử vị nguyên trả cho Trần Quốc công tử Ôn Nhu, hiện Trần Quốc công tử cách chức làm thứ dân." Vân Lăng đem nội dung hoàng băng không dư không thiếu một chữ nói xong.

Ôn Nhu khẽ nhấp một ngụm trà, hài lòng khoe miệng gọi lên, phương thức xử trí của Vương Thượng có thật không thể xoi mói, xử trí Thanh vương cùng phe cánh, còn không làm công thụ bị đình trệ, Ôn Thế Nghi ác giả ác báo, mà nàng không chỉ có thể một lần nữa ngồi trên Trần Quốc công tử vị, liền là danh tiếng thanh bạch của nàng, đều trả lại cho nàng, quả nhiên là cực tốt.

"Vậy bách tính phản ứng thế nào? Nghị luận như thế nào?" Miệng dân chúng, cũng rất là quan trọng, đem Thanh Vương gia xử trảm, có thể thấy được Thanh Vương gia trong ngày thường cực kỳ không được bách tính ủng hộ, chuyện Ôn đại nhân, bách tính kẻ la hét người như vậy phải thiên đao vạn quả, còn chuyện của Vương phi, bách tính cũng là kinh hãi sau đó thư thái." Dù sao ai cũng không muốn Vương phi xinh đẹp như vậy lại còn ở triều đình vì Di quốc tranh qua vinh quang đã từng làm chuyện như vậy, "Đối với nội dung trên hoàng băng, bách tính chỉ có kinh hãi, không người dị nghị, cũng không người hoài nghi." Dù sao xử trí thừa tướng Di quốc là đại sự, đột nhiên liền gây ra chuyện như vậy, mặc kệ là ai cũng sẽ khiếp sợ.

"Ân..." Ôn Nhu khẽ gật đầu, "Về phần Vương Tam, thả đi, tiện thể nói cho hắn biết, trên người hắn không có trùng độc." Bất quá là hướng hắn dùng được hoàn bổ huyết khí mà thôi, dọa dọa hắn mà thôi, vốn định là giữ lại hắn làm nhân chứng, hôm nay đúng là không cần hắn chút nào.

"Vân Lăng minh bạch, sau đó liền đi đem hắn thả."

"Duẫn nhi, Vân Lăng, mấy ngày nay trái lại khổ cực các người, đợi khai xuân, liền chọn ngày lành, đem chuyện tốt của hai người làm cho xong." Ôn Nhu cười hướng tách trà đã uống hết của Duẫn nhi chăm thêm, "Ta vì hai người các người lo liệu."

Duẫn nhi cùng Vân Lăng đều là cả kinh, sau đó song song quỳ xuống đất, hướng Ôn Nhu nặng nề mà dập đầu một cái thật vang, hai người nghẹn ngào nói không ra lời, Ôn Nhu lại biết, lúc này không tiếng động ắt có tiếng.

Bởi vì nàng có dự cảm, toàn bộ Đại Di bây giờ là sắp có mưa gió, thừa dịp đang còn yên tĩnh, để cho người thật tỉnh vì nàng làm việc Duẫn nhi cùng Vân Lăng bọn họ làm chuyện bọn họ muốn làm nhất.

Nàng, cũng là sắp lao thân vào trong mưa gió rồi.

Chương 76: Thái hậu triệu kiến

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu ngồi ở sau bàn sách, trong tay nắm long ngọc bạch bích phản phản phục phục chuyển, trong lòng nghĩ rất nhiều.

Ngày sau Trần Quốc Công phủ ai chấp trường? Vương Như Mẫn xử trí như thế nào? Thế cục của triều đình đến tột cùng thế nào? Long ngọc bạch bích nắm trong tay đến tột cùng có bao nhiêu lực lượng?

"Vương phi, Túc Dạ đại quân sự cầu kiến." Ôn Nhu đang suy nghĩ, Duẫn nhi đi tới, nhỏ giọng bẩm báo.

"Có nói là chuyện gì không?" Ôn Nhu bỗng dừng mở mắt ra, Túc Dạ? Trẻ như thế cầu kiến, Bạch vương thì thế nào?

"Cũng không có nói, chỉ là phía sau đại quân sự còn có một nam tử, ban đêm nô tỳ xem dung mạo của hắn, Vương phi, muốn gặp sao?" Lời nói của Duẫn nhi có nhiều hơn một tia đề phòng, đã trải qua việc của Lý An Âm cùng Vương Như Mẫn, nàng luôn cảm thấy mặc kệ là ai, đều phải đề phòng.

"Đại quân sự đến đây, tự nhiên muốn gặp." Tuy rằng nàng không biết nam tử cùng Túc Dạ đến đây là người gì, nhưng nàng tin tưởng Túc Dạ sẽ không có hại nàng, "Để đại quân sự ở thính từ chờ một chút, sau đó ta liền đến."

"Vâng." Duẫn nhi khom người xin cáo lui.

Chốc lát, Ôn Nhu đi tới thính từ, nhìn người tới trong nháy mắt, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy Lãnh Triệt ngồi ở ghế thái sư quý vị, nhấp nhẹ trà chén trong tay, nhìn Ôn Nhu đến đây, đem cái chén bỏ xuống bàn nhỏ bên cạnh, chậm rãi đứng lên, lễ phép thân nhiên nói: "Đêm khuya đến đây quấy rầy Vương phi, còn xin Vương phi thứ lỗi."

Bạch vương? Cư nhiên đến Yên Thủy các của nàng? Thực tại để cho nàng giật mình, trong ấn tượng của nàng, Bạch vương cơ hồ là không Ngõa Phủ Lôi Minh một bước, trừ phi là bất đắc dĩ.

"Vương gia tự mình đến thăm Yên Thủy các này của Ôn Nhu, trái lại để Ôn Nhu không chịu nổi đại lễ này của vương gia." Ôn Nhu cười đến bình thản, không chút khiêm nhượng nào ngồi xuống chủ vị, "Thứ lỗi chỉ thoại Ôn Nhu không dám, nơi này cũng là Bạch vương phủ, vương gia chỉ để ý ngồi là tốt rồi, vương gia đứng để Ôn Nhu không kham nổi, chỉ là Ôn Nhu không biết vương gia tại sao lại đột nhiên muốn đến chỗ này của Ôn Nhu? Nếu là vương gia cần, có thể gọi Ôn Nhu đến Ngõa Phủ Lôi Minh."

"Có việc cầu người, tất tự mình đến mới thể hiện thành ý." Lãnh Triệt một lần nữa ngồi xuống ghế, cũng không quanh co lòng vòng, nhìn Ôn Nhu, trực tiếp đem chuyện bản thân cần nàng hỗ trợ nói xong, chỉ là hắn chán ghét nữ nhân, cư nhiên có thể nói ra lời cầu cạnh nàng, xem ra thực sự là một người có được dân được, cũng không phải là loại người ngư xuân lấy thân phận để người.

"Vương gia muốn nhờ Ôn Nhu càng không dám nhận." Hắn lại còn có chuyện cầu nàng? Thật là làm cho nàng lại lần nữa thấy lấy làm kinh hãi nho nhỏ. "Vương gia có việc chỉ cần nói là được, trong phạm vi năng lực của Ôn Nhu tất nhiên sẽ giúp vương gia."

"Ngày mai ta cần vào triều sớm, tối nay đến đây một là báo cho Vương phi biết, để tránh Vương phi nổi giận, cũng tốt để Vương phi sớm chú ý giúp ta." Lãnh Triệt nhân nhặt nói, hắn nhớ kỹ hôm qua ánh mắt tức giận của nàng, cũng biết nàng cứu hắn không dễ, vẫn là báo cho nàng biết trước một tiếng mới tốt.

(Luna: Triệt ca ngoan dễ sợ, đi thưa về trình là tấm gương sáng cho nam nhân trong thiên hạ noi theo.)

"Vương gia muốn vào triều sớm?" Vì thân thể mà hắn chưa bao giờ vào triều sớm, đột nhiên muốn lâm triều, chẳng lẽ là có chuyện gì phát sinh?

"Đúng vậy."

"Vương gia yên tâm, Ôn Nhu chắc chắn để vương gia đi tốt về tốt." Hắn tốt chẳng khác nào là nàng tốt, nàng cũng không muốn bản thân phải mất thêm nhiều máu nữa mà thôi, cứ cho là không ai giết nàng nàng cũng vì mất máu quá nhiều mà chết, chỉ là, "Vương gia tự mình đến đây chuyện muốn nói, chỉ là chuyện nhỏ này thôi sao?"

Nếu chỉ là một việc đơn giản như vậy, phiền hắn tự mình đến gặp nàng sao?

"Tự nhiên không phải." Lãnh Triệt tuyệt không hàm hồ, nói trắng ra, "Cũng muốn sớm thông báo Vương phi một tiếng, từ sau ngày mai, thân thể này của ta, sợ là Vương phi phải lãng phí nhiều tâm tư." Ngày trước bình thường hắn không có thời gian nghỉ ngơi, sau ngày mai, càng không thể nào, mạng của hắn hiện nay vẫn không thể ném đi được, phải sống, xem ra không có nàng thì không được.

"Ngày mai lâm triều sẽ phát sinh đại sự gì?" Nàng có trực giác, ngày mai lâm triều tất sẽ có đại sự phát sinh, là chuyện gì? Nàng nhất thời đoán không ra.

"Ngày mai Vương phi thấy sẽ biết." Lãnh Triệt cũng không muốn nhiều lời.

"Vương gia cứ yên tâm, nếu Ôn Nhu giúp đỡ vương gia, tất nhiên sẽ không để cho vương gia lại bị phát độc xâm hại thân thể." Nếu hần nói ngày sau nàng phải tốn nhiều tâm tư, xem ra ngày sau nàng cần phải chú ý một chút rồi.

Ôn Nhu nói xong, đem một lọ sứ trắng trong tay áo ra, đưa cho Lãnh Triệt, dặn dò: "Ngày mai trước khi xuất phủ dùng một viên, có thể tạm hoãn tốc độ độc tố chạy loạn bên trong cơ thể của vương gia, sau khi vương gia trở về cần lập tức tắm, đến lúc đó dùng thêm một viên nữa, đem ba viên hòa trong nước."

"Ta nhớ kỹ, đa tạ vương phi tặng thuốc." Lãnh Triệt tiếp nhận bình sứ trắng nhỏ, đứng lên hướng Ôn Nhu thờ dài, "Ngày sau nhờ, ở đây đi đầu tạ qua Vương phi."

Lãnh Triệt nói xong, xoay người đi, Ôn Nhu nhìn bóng lưng của hần, nghĩ việc ngày mai lâm triều.

Ban đêm nằm ở trên giường hẹp, Ôn Nhu vẫn như cũ đoán, bỗng nhiên, đáy lòng sáng ngời, nàng hình như đoán được chuyện sắp xảy ra.

Trong lòng suy nghĩ nhiều chuyện, Ôn Nhu một đêm không chợp mắt, ngày thứ hai liền thức dậy, gọi Duẫn nhi nói với Túc Dạ nói một tiếng, là sau khi vương gia lâm triều trở về nói với nàng một tiếng, Duẫn nhi ứng tiếng đi.

Nếu hôm nay lâm triều như nàng suy nghĩ, nàng nhất định phải tìm Bạch vương hảo hảo tìm hiểu triều cục một chút, để cho nàng vì mình định vị, ngày sau mới có thể giúp đỡ hần.

Lúc ăn sáng, Duẫn nhi ở một bên hầu hạ, nhìn Ôn Nhu, đáng đáp muốn nói lại thôi.

"Duẫn nhi, muốn nói cái gì liền nói, muốn hỏi cái gì liền hỏi liền hỏi." Ôn Nhu dùng bữa, nhấp rượu, mới nhìn Duẫn nhi hỏi. "Vương phi... Nếu là nô tỳ hỏi, người... sẽ không giận?" Duẫn nhi cẩn thận hỏi, dù sao loại chuyện này không phải bọn hạ nhân như nàng có thể đề cập, cứ cho là Vương phi hiền hoà như thế nào đi nữa, nàng cũng cẩn thận chút cho thỏa đáng.

"Không cần phải đề ý như vậy." Đáng đáp thận trọng của Duẫn nhi để Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, "Người bắt quá chỉ là muốn hỏi bạch y nam tử đêm qua có phải là Bạch vương gia hay không, có đúng không?"

Bởi vì đêm qua Duẫn nhi không được ở trong phòng hầu hạ, không có nghe được đối thoại của Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt, tự nhiên không biết đó chính là Bạch vương Lãnh Triệt, nhưng từ y phục áo bào trắng cùng thái độ của Túc Dạ, Duẫn nhi mơ hồ đoán được đó chính là Bạch vương, chỉ bắt quá khi nhìn đến khuôn mặt Bạch vương sợ choáng váng mà thôi.

"Vương phi làm sao sẽ biết trong lòng nô tỳ nghĩ cái gì?" Duẫn nhi không nghĩ tới Ôn Nhu có thể một lời đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, mở to mắt nhìn Ôn Nhu.

Chỉ cần là người trong Bạch vương phủ, tự nhiên đều muốn biết Bạch vương gia đáng đáp trưởng thành thế nào, huống hồ đêm qua Duẫn nhi thấy được Túc Dạ đối với Bạch vương thái độ cung kính như vậy, còn có nam tử đêm khuya còn dám đến đây Yên Thủy các, tự nhiên đoán vậy có phải hay không là Bạch vương gia.

"Nếu đó là Bạch vương gia, thì như thế nào?" Ôn Nhu cười khẽ vắn, Duẫn nhi này, không biết trong lòng lại nghĩ đến gì.

"Nếu đó là Bạch vương gia, nô tỳ liền thay Vương phi cao hứng a!" Duẫn nhi bỗng nhiên cười đến rất là hưng phấn, "Vương gia cùng Vương phi vốn là phu thê, thế nhưng từ lúc Vương phi đến vương phủ này, người cùng vương gia cùng chưa gặp qua bao nhiêu lần, đêm qua là vương gia đích thân tìm đến người! Không phải là nói, người cùng vương gia nhất định phải có điều tốt! Hơn nữa Bạch vương gia sinh mỹ như vậy, cùng Vương phi quả thực chính là trời đất tạo nên một đôi!"

"..." Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, không có phát biểu kiến giải gì, cũng không ngăn cản Duẫn nhi nói, Duẫn nhi liền cười nói liên miên, đều là vì Ôn Nhu cao hứng.

Đáy lòng, ảm áp.

Khoảng chừng sắp đến giữa trưa, Túc Dạ đến Yên Thủy các, Duẫn nhi mời đem hần vào thỉnh tử.

"Túc Dạ gặp qua Vương phi." Vừa thấy được Ôn Nhu, Túc Dạ tức khắc khom mình hành lễ.

"Đại quân sự không cần đa lễ, vương gia lâm triều đã trở về?"

"Đúng vậy." Túc Dạ đáp, sau đó đem cuộn minh hoàng cầm trong tay hai tay hướng đến Ôn Nhu, cung kính nói, "Vương gia lệnh cho Túc Dạ đem cuộn minh hoàng này giao cho Vương phi."

Cuộn minh hoàng, chính là thánh chỉ, xem ra, suy đoán của mình là * không rời mườì.

(Luna: ý là chuẩn xác)

Ôn Nhu cũng hai tay tiếp nhận thánh chỉ, khoe miệng cong lên một tiểu ý như có như không, quả nhiên như nàng dự liệu.

"Đại quân sự, hiện nay có tiện để gặp vương gia không?" Ôn Nhu nhìn thánh chỉ, khép lại hướng Túc Dạ hỏi.

"Tự nhiên có thể, Vương phi thỉnh." Gia sớm đã biết Vương phi nhìn xong thánh chỉ nhất định muốn gặp hắn.

Ở chỗ sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh.

Hắc y hầu hạ Lãnh Triệt coi quan bào, lộ ra bạch y mà ngày thường hắn thích mặc, sau đó liền lui xuống chuẩn bị nước nóng để hắn tắm, hắc y vừa lui ra, Ôn Nhu liền đến.

Vẫn là mang theo một vị thuốc đông y nhân nhật, Ôn Nhu vừa thấy được Lãnh Triệt, liền cười hướng hắn nói: "Ôn Nhu chúc mừng vương gia trở thành thừa tướng Di quốc, tổng lĩnh quốc chính!"

"Vương phi cho rằng đây là chuyện tốt?" Lãnh Triệt đối với Ôn Nhu làm động tác "Mời ngồi", đợi sau khi Ôn Nhu ngồi xuống, bản thân mới ngồi xuống, biểu hiện trên mặt nhân nhật, không có vẻ vui sướng.

"Tự nhiên là chuyện tốt, một vị thừa tướng này, vương gia quang minh chính đại vì Vương Thượng mưu sự." Không chỉ làm mưu sự ngầm như trước.

"Vương phi thực sự là nhìn thấy rõ ràng." Kể từ hôm nay, hắn quanh mình chính đại vì triều đình, vì Đại Di mưu sự, bọn họ căn cơ dĩ ổn, không cần che giấu nữa, nên phản kích.

"Nếu như Ôn Nhu không có một ánh mắt *, còn nói thế nào giúp đỡ vương gia?" Huống hồ là việc quan sát như vậy, "Chỉ là, hôm nay vương gia leo lên tướng vị, có hay không nên cùng Ôn Nhu nói một chút về triều cục?"

"Nói tự nhiên muốn nói, bất quá trước khi nói, ta muốn biết, Vương phi đối với triều cục Đại Di hiện nay hiểu bao nhiêu?" Trong lúc đó hai người không có bất luận cái kiêng kỵ bằng khoản gì nữa, lúc này có thể nói trắng ra.

"Thái hậu nắm giữ triều chính, Vương Thượng gần như một hình nộm, ngoại thích thế lực cường đại, quan viên *, triều đình đen tối." Ôn Nhu đem những thứ bản thân biết nói ra hết.

"Vậy Vương phi đối với toàn bộ thế cục Đại Di lại hiểu bao nhiêu?" Mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, nàng phân tích không sai, bất quá chỉ là mặt ngoài.

"Bang giao coi như bình ổn, biên thành coi như an bình, chỉ có cùng Hải quốc lúc phát sinh tiểu chiến, quốc khố mấy năm liên tục mấy năm liên tục trống không, thuế má trầm trọng, bách tính khổ không thể tả, cùng việc buôn bán giao dịch với bên ngoài đình trệ, không khác tự đoạn tài nguyên, trừ để đó, thành trì giàu có và đông đúc thì cũng có tình hình tai nạn phát sinh, đề điều hư hỏng không được sửa chữa, tài phú hàng năm có thất."

"Vương phi thực sự là đem toàn bộ thế cục Đại Di nhìn thấu triệt." Tự đáy lòng của Lãnh Triệt tán thưởng một câu, tuy rằng nàng nói cũng không phải là hoàn toàn chính xác, nhưng trên dưới Đại Di, có thể tìm ra được bao nhiêu nữ tử giống nàng thực sự thất rõ thực lực của quốc gia, "Đại Di hôm nay, như nằm bè bảy mảng, tùy thời đều có thể bị con lốc chiến tranh thổi tan nghiền nát, đến lúc đó muốn bảo vệ Đại Di, tựa như muốn phúc sào chi hạ một dạng, cho nên muốn trước khi chuyện như vậy phát sinh, đem Đại Di tán sa xây công sự Trường Thành, vĩnh viễn lưu truyền!"

"Vương gia có đối sách?" Nghe xong lời nói của Lãnh Triệt, Ôn Nhu phảng phất có thể trong con ngươi của hắn nhìn thấy hắn liệt hùng tâm. "Vương phi không phải muốn biết triều cục triều cục? Ta đây liền cùng Vương phi phân tích." Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Ôn Nhu, nhưng mà nhìn ánh mắt của nàng sáng quắc như hỏa diễm, phảng phất quốc mạng của Đại Di, cả người hắn đều đang thiếu đốt.

Đây là một nam nhân đem gia quốc xem trọng hơn hết thảy, Ôn Nhu nhìn thấy trong ánh mắt của hắn, thật sâu cảm nhận được nội tâm của hắn.

Nhưng mà, hắn nói cho nàng biết, chỉ là thế cục phân tích, thân phận chân chính của những người đó, hắn vẫn chưa dự định nói cho nàng biết, bởi vì thời cơ chưa đến.

"Gỗ gỗ..." Lúc nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, tiện đà vang lên thanh âm của Túc Dạ, "Gia, Lý công công trong cung tự mình đến vương phủ truyền lời, là thái hậu muốn gặp Vương phi, thỉnh Vương phi ngày mai tiến cung một chuyến."

Thái hậu muốn gặp nàng? Ôn Nhu hơi trứu khỏi mi.

"Vương phi muốn đi?" Lãnh Triệt khẽ cười nói.

"Thái hậu chi mệnh, làm sao có thể không đi?" Ôn Nhu cũng cười trả lời, mặc dù biết thái hậu cũng không phải là hiền lành, hiện nay dù sao cũng là thái hậu nắm quyền, nàng không có bất kỳ lý do gì không đi, huống hồ cứ cho là nàng không phải hiền lành, nàng cũng có khi có biện pháp ứng đối.

"Đã như vậy, Túc Dạ, trở về báo Lý công công, ngày mai ta cùng với Vương phi một đạo gặp mặt thái hậu." Lãnh Triệt hướng Túc Dạ phân phó xong, sau đó mới nhìn Ôn Nhu đang ngăn người nói, "Vương phi vào cung, ta có chút không yên lòng."

Thái hậu triệu nàng tiến cung, tuyệt không thiện ý, hắn nhất thiết phải đề phòng, huống hồ thái hậu cũng không phải là người dễ đối phó, vẫn có hắn mới

tốt, để tránh nàng ứng phó không được.

Bản thân Lãnh Triệt chẳng biết tại sao đáy lòng sẽ sinh ra ý nghĩ như vậy.

Mà Ôn Nhu, tâm bỗng rung lên, lời nói của Lãnh Triệt, để cho nàng cảm thấy có chút ôn nhu không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đột lai chi sự

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu thật không ngờ, thái hậu triệu kiến nàng bất quá là cùng nàng hàn huyên vài câu, hỏi tình huống nàng cùng Bạch vương chung sống, sau đó lưu nàng cùng Bạch vương tại Loạn Hoàng cung dùng bữa tối, liền để cho bọn họ ly khai, thân thiện thiện đến như là một nhi tử tự nhiên vui mừng thấy bà, Ôn Nhu thấy trên mặt nàng không chút biểu tình bất thiện nào.

Trực giác nói cho nàng biết, thái hậu cũng không phải là người cùng bọn họ lập trường đồng nhất, tại đây ám vân dừng động trong hoàng cung, tuyệt không có bằng hữu vĩnh viễn, huống chi thái hậu cũng không phải là bằng hữu, mà thái hậu hôm nay đem cho đòi, cũng không là vẹn vẹn cùng nàng dùng một bữa cơm đơn giản như vậy, tất nhiên là muốn đối với nàng làm chút gì đó, bất quá Bạch vương xuất hiện phá hủy kế hoạch của nàng.

Thái hậu, có thể đem tim của mình che giấu để kẻ khác nhìn không thấy, cũng không là một người dễ đối phó.

Đại Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt rời khỏi, tiểu Lý tử khom người đi tới bên cạnh thái hậu.

"Thái hậu, cứ như vậy để Bạch vương phi đi?" Tiểu Lý tử không nghĩ ra, nếu có thể lừa đến bên cạnh rồi, thế nào còn có thể để cho nàng đi?

"Không cho nàng đi có thể thế nào? Bên người nàng có Bạch vương theo." Thái hậu tự giễu hộ giáp của mình, nhân thân bỗng nhiên trở nên hung ác độc địa.

Nàng phái người thẩm tra, Thanh vương lý do ngay lúc đó mà rơi đài, chính là bởi vì Vương Như Mẫn đột nhiên xuất hiện, mà Vương Như Mẫn xuất hiện, chính là Ôn Nhu thiết kế!

Vào ngày sinh thần của Lãnh Hạo nàng liền nhìn ra Ôn Nhu tuy rằng mang một cái bêu danh, lại không các nữ tử kác, nếu nàng trở thành phe của Lãnh Triệt, tất phải nhanh một chút diệt trừ, để ngừa để ngừa hậu hoạn không cần thiết, hôm nay chuyện của Thanh vương, càng làm cho nàng cảm thấy nữ tử này không thể lưu lại.

Vốn tưởng rằng Lãnh Triệt chưa bao giờ cận nữ sắc sẽ đối với nữ nhân mang tiếng đầy người không có hứng thú, còn muốn mượn cơ này để diệt trừ nàng, cứ cho là Lãnh Triệt biết Ôn Nhu là nàng làm hại, hẳn cũng tuyệt không vì một nữ nhân mà dám có hành động gì, ai biết hẳn lại theo nàng đến gặp nàng, đây để cho nàng phải loại bỏ kế hoạch lúc trước của bản thân.

Cứ cho là nàng cảm thấy Lãnh Triệt tuyệt sẽ không phải là đối thủ của nàng, thế nhưng hôm nay hẳn là thừa tướng Đại Di, trên tay chấp chương tỳ án cao nhất của Di quốc, cứ cho là nàng nghĩ như thế nào đem Ôn Nhu xử lý, hiện nay cũng không khỏi không có kỵ Lãnh Triệt ba phần, cho nên việc này nàng không thể vội.

"Cứ cho là Bạch vương phi thực sự chết ở trong Loạn Phượng cung, Bạch vương chỉ sợ một hơi cũng không dám phóng." Tiểu Lý tử khinh thường nói, nhìn con bệnh Bạch vương Lãnh Triệt, hẳn cảm thấy hẳn đến một tên thái giám cũng không bằng, không cần cố kỵ cái gì.

"Lúc này không giống ngày xưa, sau này nói chút chủ ý, Vương Thượng hôm nay có thể không còn là Vương Thượng lúc trước nữa." Tuy rằng tại Lãnh Triệt trước mặt nàng vẫn là biểu hiện hèn mọn trước sau như một, thế nhưng Vương Thượng cũng không lại như trước chuyện gì cũng theo ý nàng, nàng liền Vương Thượng cũng không chịu để nàng nắm trong tay, mặc cho xử trí triều chính.

Huống hồ, nàng còn không phát hiện ra sáu năm qua Vương Thượng đều là giả bộ, đây càng để cho nàng ngày sau nhất thiết phải cẩn thận gấp bội, nhất thiết phải kiến chủ thượng có hành động.

"Tiểu Lý tử." Thái hậu mắt nhìn tiểu Lý tử, tiểu Lý tử hiểu ý, trước mặt thái hậu cung hạ thân, chò phân phó.

"Nô tài tại."

Thái hậu bám vào bên tai tiểu Lý tử thấp giọng phân phó vài câu, tiểu Lý tử nói "Nô tài liền đi làm", liền khom người lui ra ngoài, lúc sau, một chiếc xe bổ bóng từ Loạn Hoàng cung chạy tới, lái ra khỏi đại môn hoàng cung, hướng vào trong thành.

Đáy mắt thái hậu nổi lên tiểu ý, lần này, nàng xem bọn hắn xem bọn hắn phải làm sao, Di quốc, không qua hai năm, tất sẽ không còn tồn tại nữa.

Bạch vương phủ.

Lãnh Triệt lần đầu tiên không một bước tiến đại môn vương phủ liền trực tiếp đến Ngõa Phủ Lôi Minh, mà là trực tiếp tiến vào chính sảnh, Ôn Nhu cũng là theo chân hắn một lượt đến chính sảnh, đợi Lãnh Triệt ngồi xuống. Ôn Nhu nhìn sắc mặt khó có được chút huyết sắc của hắn lúc này lại trở nên tái nhợt, tâm trạng thờ dài, hỏi: "Vương gia tội gì cùng Ôn Nhu chuyện này, không tin Ôn Nhu có thể còn sống sống thêm một hồi sao?"

"Bất quá là không hy vọng Vương phi chịu nguy hiểm không cần thiết mà thôi." Lãnh Triệt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Túc Dạ bung trà nòng đến đặt vào bên tay của hắn.

"Vương gia làm sao không trở về Ngõa Phủ Lôi Minh đi?" Hắn đem bản thân giấu ở chỗ sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh, bất quá là sợ tánh mạng của mình bị thương tổn, hôm nay vừa tiến cùng vừa theo nàng hỏi Trần Quốc Công phủ, hiện nay vừa đường hoàng ngồi ở chính sảnh, lẽ nào hôm nay sẽ không sợ mạng của mình gặp nguy hiểm? Tuy rằng nàng không biết hắn phòng đến tột cùng là người phương nào, nhưng lại có chút xấu tò mò muốn biết.

"Ta hôm nay đã thừa tướng Đại Di, ngày sau công sự cần phải xử lý tất nhiên rất nhiều, nếu là vẫn như trước ở Ngõa Phủ Lôi Minh, chẳng lẽ không phải muốn trì hoãn chính sự sao?" Lãnh Triệt nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt giải thích, "Mặc dù Vương Thượng cho phép mang công vụ trở về vương phủ, Ngõa Phủ Lôi Minh cũng không tích hợp xử sự, ngày sau, ta quyết định ở Tây Uyển."

Tây Uyển là một khu viện lớn nhất trong Bạch vương phủ, ngoại trừ gia đình mỗi ngày quét dọn thì không có người ở, nhưng người khác cũng không thể đi vào nửa bước.

Tây Uyển? Trong lúc bất chợt đem nơi ở dời đến Tây Uyển, lẽ nào sẽ không sợ ngày sau có người đối với hắn bất lợi sao? Tỷ như, thái hậu.

"Kể từ đó, Vương phi khám và chữa bệnh cho ta cũng dễ dàng một chút." Lãnh Triệt lại bổ sung thêm một câu, Ôn Nhu không nói gì, cho rằng từ chối cho ý kiến.

"Vương gia hôm nay thụ hàn, cần dùng thuốc Ôn Nhu giao cho vương gia pha vào nước tắm cho thỏa đáng." Ôn Nhu vô pháp ngăn cản hắn vì nước làm lưng vất vả, chỉ có thể sớm dặn dò, "Ngày sau nếu có vương gia cảm thấy thân thể không khỏe, có thể thông báo Ôn Nhu trước tiên."

Xem ra chuyện khiến nàng bận rộn nhất, chính là chiếu cố hắn.

Hai ngày kế tiếp, tiền viện Bạch vương phủ có thể nói là người đến người đi, người đến đưa công văn nối liền không dứt, Ôn Nhu đến Tây Uyển một hồi, thấy công văn xếp như núi nhỏ, nàng thật hoài nghi Thanh vương trước đây có xử lý công văn hay không, bằng không thể nào có nhiều công văn đọng lại như vậy.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt vui đùa trong công văn cũng không ngăn đầu, dặn dò hai câu, liền rời đi.

Tiền viện mặc dù bận rộn, hậu viện cũng trước sau như một thanh nhàn, Ôn Nhu nghĩ ngợi không dùng đến địa phương của nàng, liền dẫn Duẫn nhi đến Trần Quốc Công phủ, tạm thời đem Trần Quốc Công phủ giao cho tam di nương Cố Văn Tĩnh xử lý, tiện đà đến Thanh vương phủ đi xem Ôn Nhan xử lý Thanh vương phủ như thế nào.

Quả nhiên Ôn Nhan không để cho nàng thất vọng, bất quá ba ngày ngắn ngủi, Ôn Nhan dĩ nhiên đem Thanh vương phủ xử lý ngay ngắn rõ ràng, các thị thiếp này ngoan ngoãn vâng lời, bọn hạ nhân càng cung kính.

"Tam muội muội, cũng biết thế giới này cho tới bây giờ đều không phải thiên hạ của nữ nhân?" Chỉ ít ỏi thời cớ hậu thì là như vậy.

"Muội muội biết." Ôn Nhan biết vâng lời, mặc dù nàng không biết Ôn Nhu hỏi cái này là vì lý do gì, nàng lại biết nàng chỉ cần nghe là tốt rồi.

"Thanh Vương gia hôm nay thân ở lao ngục, mà Thanh Vương gia lại không có con nối dòng, ngay cả hiện nay Thanh vương phủ vì tam muội muội sở quản, cũng đảm bảo không cho phép ngày sau sẽ có người lấy việc này làm văn, đoạt lại quyền của tam muội muội."

"Thịnh đại tỷ tỷ dạy ta." Một lời thất tình người trong mộng, không có con nối dòng, bất luận nữ nhân gì cũng sẽ không lâu dài.

"Chuyện nào có đáng gì, việc này tỷ tỷ tới giúp người." Ôn Nhu mỉm cười, chỗ của nàng, thế nhưng có hài tử lợi dụng vô cùng tốt, cho rằng chi mạch của hoàng tộc cho làm con thừa tự tặng đến Thanh vương phủ, là đảm bảo được Thanh vương vĩnh viễn cho mình sử dụng.

Lúc mặt trời sắp lặn, Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, đột nhiên này nghĩ ngày rảnh rồi nên làm thế nào cho tốt, hai đời đời làm người, nàng thật đúng là chưa từng rảnh rồi.

Bỗng nhiên nàng lại có cảm giác mình thiếu nợ, lúc trước muốn xử trí Ôn Tâm xong liền được trải qua những ngày nhàn nhã, hôm nay trước mắt của nàng sạch sẽ, nàng lại cảm thấy những ngày rảnh rảnh thực sự gian nan, thực sự là mấu thuẫn mình.

"Vương phi, xin dừng bước." Ôn Nhu đang muốn bước vào Yên Thủy các, phía sau liền vang lên thanh âm của Túc Dạ.

"Đại quân sự, chuyện gì?" Ôn Nhu xoay người, trong con người Túc Dạ thấy được hai chữ "Khẩn cấp". "Vương gia thỉnh Vương phi đến Tây Uyển xem một chút."

"Hào, ta đây liền liền theo người đến đó." Chuyện gì xảy ra?

Đến Tây Uyển, chỉ thấy Tây Uyển đầu tiên là trong đại sảnh có quan viên đem công văn phân loại cất xong, thứ hai chính là tiến đến kho điển tịch, cũng có quan viên chỉnh lý, Túc Dạ dẫn Ôn Nhu trực tiếp đến phòng thứ tư bên phải gian phòng, khẽ cửa phòng đóng chặt hai tiếng, liền đẩy cửa mà vào.

Vừa vào cửa, Ôn Nhu liền thấy được một hắc y nhân nằm ở trên giường hẹp, Lãnh Triệt đang ngồi ở mép giường về mặt chìm, nhìn Ôn Nhu tiến đến, Lãnh Triệt lập tức đứng lên, hướng Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, khẽ nói: "Đặc biệt thỉnh Vương phi đến, là cần Vương phi thay ta xem một chút, hắc đến tột cùng là mắc bệnh gì, tại sao lại đột nhiên phát nhiệt rồi ngã xuống?"

Lãnh Triệt lách người đến Ôn Nhu nhìn đến hắc y nhân nằm ở trên giường, đây là mật viên của Hắc Băng lâu từ Tào thành tới, có việc cực kỳ quan trọng mới đích thân rời Tào thành tới đây, trong ngày thường thông báo tình huống của Tào thành đều do âm phủ phát sinh, hắc vừa mới nhìn thấy mật viên, hắc đã vô hình ngắt đi rồi, điều này làm cho hắc càng lo lắng Tào thành có phải là hay không xảy ra đại sự gì, mới bất chấp gọi Ôn Nhu đến đây.

Ôn Nhu nghe vậy, ngồi xuống mép giường, đặt ngón tay lên cổ tay của hắc y nhân, xúc tua cực kỳ nóng hổi, mạch tượng đề Ôn Nhu nhướng mày, sau đó lập tức trở mình hắc xem vành tai, chỉ thấy vành tay sưng đỏ kết hạch như lỗ lịch, nghe được hắc, bỗng nhiên kinh hãi, lập tức ly khai giường.

"Vương gia, đại quân sự, thỉnh lập tức rời khỏi gian này!" Ôn Nhu dùng giọng ra lệnh nghiêm túc nói, nếu còn lưu lại lâu hơn nữa tức sẽ đem mạng của mình cột luôn vào.

"Vương phi, mạch tượng thế nào? Có gì? Khẩn trương?" Thần tình của Ôn Nhu đề tâm trạng của Lãnh Triệt mơ hồ bất an, trong ấn tượng của tại hắc, nàng không phải là người xử sự kinh hãi như vậy, như vậy làm sao lúc bắt mạch sẽ đột nhiên có phản ứng như vậy? Bệnh của mật viên, đến tột cùng là bệnh gì để nàng khẩn trương như vậy?

"Thỉnh vương gia trước nhanh rời khỏi, sau đó Ôn Nhu lại hướng người giải thích!" Hiện tại không phải thời gian không có thể giải thích, Ôn Nhu nói xong, không nói lời nào kéo Lãnh Triệt đi ra, lúc rời phòng mới phát hiện mình cứ nhiên lôi kéo tay của Lãnh Triệt, liền mạnh buông o tay, trong ánh mắt của Lãnh Triệt hơi rét, hướng Túc Dạ phân phó nói, "Đại quân sự, xin mau sớm đi chuẩn bị một chậu nước nóng, thêm vào bên trong một chút lưu hoàng mật, nhanh, càng nhanh càng tốt!"

Thanh âm của Ôn Nhu cấp thiết đề Túc Dạ không dám có chút dây dưa, lập tức rời khỏi chiếu theo lời nói của Ôn Nhu mà làm.

Trong con người của Ôn Nhu từ lúc sống lại lần đầu tiên nổi lên khẩn trương, hy vọng hắc cùng với Túc Dạ đều vô sự mới tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Dịch bệnh hải nhân

Mọi người click link ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Tiến vào trong phòng thứ ba, không được trưng bày quá nhiều thứ, đơn giản vẫn như cũ là giá sách, bàn sách, giường, xem ra gian phòng này chính là nơi Lãnh Triệt sống.

Lát sau, Túc Dạ mang một thau đồng đựng nước nóng, đặt lên cái giá trên giường.

"Vương gia, thỉnh rửa tay, ngâm tay trong nước một chút mới lấy ra, sau đó hoán thân xiêm y sạch sẽ." Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt nói xong, lại hướng Túc Dạ nói, "Đại quân sự, người cũng y như vậy rửa tay, rồi cũng hoán xiêm y đi."

Túc Dạ rời khỏi, Ôn Nhu lại bổ sung: "Phiền đại quân sự đưa Duẩn nhi đến đây, phải nhanh."

Túc Dạ lên tiếng trả lời rồi rời khỏi, đến gia cũng ngoan ngoãn nghe lời, hắc sao dám không tuân theo, tuy rằng hắc không biết đây tột cùng là chuyện gì xảy ra, đề Vương phi khẩn trương như vậy.

Lãnh Triệt không có hỏi cái gì nhiều, chiếu theo như lời của Ôn Nhu đưa tay ngâm vào trong nước nóng, sau một lát, âm thanh của Duẩn nhi hành lễ vang lên bên ngoài phòng.

"Duẩn nhi."

"Có nô tỳ." Không biết Vương phi vội vã tìm nàng đến đây là có chuyện gì? Từ trước đến nay Tây Uyển không phải là nơi nàng có thể ra vào, hôm nay Tây Uyển này gần như một quan thự, càng không phải là nơi để một tỳ nữ nhỏ nhoi như nàng đến.

"Vương gia, mượn bút mực dùng một lát." Ôn Nhu hướng chạy tới sa trường trong phòng Lãnh Triệt nói một tiếng, liền ngồi vào trước bàn sách, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, cầm lấy bút lông viết thật vội lên giấy, đợi mực khô, liền đem giấy Tuyên Thành gấp lại đưa cho Duẩn nhi, "Đây là

phương thuốc, nhanh chóng chạy ra hiệu thuốc ngoài phố mua mang về, nhanh đi nhanh về."

"Lệnh ngoại, lại hướng đại phu thủ bách lập tô hợp hương hoàn."

(Luna: tên thuốc chịu thua =.=)

"Nô tỳ đi ngay." Dẫn nhi đem phương thuốc cất xong, xin cáo lui rồi khỏi.

Đại hướng Dẫn nhi nói rõ ràng, Ôn Nhu đứng lên, chậm rãi thả bộ bên lò sưởi, nhàn nhã vi vi, đang tự trầm tư.

Nàng không muốn nghĩ như vậy, nhưng ừ lại là ngày lạnh, cũng sẽ không phải là thời tiết phát sinh loại chuyện thể này, thể nhưng, chiếu theo mạch tượng cùng khí sắc và hiện tượng trên vành tai của người đến, không thể không để nàng liên tưởng đến phương diện kia.

Nếu thực như nàng nghĩ, thì lại phải thể nào?

"Vương phi, người đến thân mắc trọng bệnh gì?" Thanh âm của Lãnh Triệt nặng nề vang lên, chỉ thấy hần đã hoán một thân áo bào trắng thêu vân vân, xốc sa trường đi tới.

Mặt viên còn chưa nói cho hần biết Tào thành xảy ra chuyện gì, như vậy trong lòng của hần mơ hồ bất an, lại là bí ẩn không thể thỉnh đại phu bên ngoài bằng không tất nhiên sẽ không cần phiền nàng.

"Hần bị, nói không chừng không phải là bệnh." Ôn Nhu đi tới bên thau đồng, cũng đưa tay ngâm vào trong nước, hoàn hảo, vẫn là nóng, "Hiện nay Ôn Nhu suy đoán, còn chưa dám kết luận, đại Dẫn nhi thu hồi được liệu, Ôn Nhu vì hần hảo hảo bắt mạch, mới có thể nói được."

Hần quan tâm bệnh tình người đến như vậy, sợ là trên người người đến chuyện gì quan trọng, như vậy nàng cần phải cứu hần.

"Lời nói của Vương phi, giải thích như thế nào?" Mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, nếu không phải bệnh, có thể là cái gì, "Vương phi suy đoán, có thể nói cho ta biết?"

Nếu không phải bệnh, vì lý do gì nàng không để ở lại trong gian phòng lâu hơn? Đây là người của Hắc Băng các, trên người tuyệt sẽ không mang theo thứ đồ gì nguy hiểm.

"Ôn Nhu suy đoán, hần là bị lây dịch bệnh." Thanh âm ôn nhu cũng lạnh lùng, bởi vì nàng cũng đang suy tư, nếu thật là dịch bệnh, nguyên nhân ở nơi nào, nên chống thể nào?

Dịch bệnh bất cứ lúc nào cũng là sát thủ đáng sợ nhất, có thể để cho người bất ngờ không kịp đề phòng trở tay không kịp, nói nó có chứa tính hủy diệt cũng không quá đáng, huống chi là đây là cổ đại không có bất kỳ thiết bị phòng dịch nào, làm sao có thể không khiến nàng cẩn thận gấp bội, nếu không biện pháp ứng đối, sau ngày mai, toàn bộ đế đô liền rơi vào khủng hoảng!

"Dịch bệnh!" Lãnh Triệt chấn kinh rồi, không thể tin nhìn Ôn Nhu, hần đương nhiên dịch bệnh là cái gì, năm mươi năm trước biên cảnh Di quốc dính dáng đến dịch bệnh bạo phát cực nhanh ở trong mấy thành trì của Viêm quốc, mặc dù hần không có tự mình trải qua, nhưng từ sách sử ghi chép, hần cũng có thể cảm thụ được khủng hoảng của bách tính lúc đó, bởi vì dịch bệnh như vậy, đem mấy cái thành trì phá hủy, mà bách tính chết vì dịch bệnh là càng không biết bao nhiêu, hôm nay bệnh dịch lại tập kích thành trì, thì nhất định sẽ thành phế tích của lúc trước.

May mà mấy thành trì kia cách cũng xa, lại là những thành không giàu có cũng không đông đúc, lại bị phong tỏa, hầu như không thể truyền tới cho nhưng địa phương khác của Di quốc, cứ cho là đối với kinh tế của Di quốc nhất định tổn hại, dùng sao cũng bảo vệ được Di quốc.

Nhưng hôm nay lại không giống, Tào thành là thành trì giàu thứ nhất của Di quốc, càng là nơi quan đạo giống như đế đô, nếu là ở Tào thành bạo phát dịch bệnh, làm sao thứ hủy đi chỉ là một Tào thành, huống chi, Tào thành tuyệt không có thể hủy!

Ôn Nhu không có giải thích nhiều về dịch bệnh, bởi vì từ trong phản ứng của Lãnh Triệt, nàng liền đã thấy ra, đối với tính sát thương cùng tính hủy diệt của dịch bệnh, hần là hiểu rõ ràng.

"Cho tới bây giờ mạch tượng của người đến, sốt cao, bệnh trạng sắc mặt cùng vành tai của hần sưng lên, Ôn Nhu suy đoán dịch bệnh, vì bảo đảm có phải là dịch bệnh hay không, sau đó Ôn Nhu mới lần nữa xác định lại." Ôn Nhu tĩnh táo chậm rãi nói, "Cho nên phòng vương gia bị lây nhiễm, nên mới cố ý để vương gia mau ly khai khỏi gian phòng, bất quá không biết vương gia lúc này có tiếp xúc với người người bệnh chưa?"

"Lúc hần ngã xuống ta có đỡ qua, những thứ khác không có tiếp xúc." Tuy rằng kinh hãi, tuy rằng cực không thể tin được, thể nhưng thà tin có còn hơn không tin.

"Xiêm y mới thay ra Vương gia không thể mặc nữa, những thứ trên người lúc này đeo qua cũng không thể dùng lại nữa." Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vẫn là cẩn thận một chút mới tốt, "Còn có trước khi xác định người tiến vào vương phủ có phải bị bệnh dịch lây nhiễm không, gian phòng đó, vương gia không thể tiến vào nữa." Dù sao thân thể của hần không giống người thường.

"Lời nói của Vương phi ta nhớ kỹ, chỉ là người đến có thể còn cứu được không?" Lúc này Lãnh Triệt quan tâm không phải là mình, mà là mặt viên, là Tào thành, kỳ thực hần càng nhiều hơn chính là hy vọng dưới đáy lòng nghìn vạn lần không phải là bệnh dịch.

"Hiện nay vẫn còn chưa biết, đại sau khi Dẫn nhi trở về, Ôn Nhu chẩn qua mạch mới có thể đưa ra kết luận." Nàng không bao giờ nắm được phần

thắng liền cam đoan.

" Vậy làm phiền Vương phi rồi."

Dịch bệnh... Lại là dịch bệnh?

Lãnh Triệt đi tới ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, mây tử đen như mực trong trẻo không gì sánh được, thời tiết như vậy, nếu thật là bạo phát dịch bệnh, chỉ sợ không phải là trời không cho phép, mà là sợ có người quấy phá!

Duẩn nhi còn chưa trở về, Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu nói một tiếng "thất bồi", liền tiến vào gian phòng thứ hai, vui đầu vào trong công văn, để Ôn Nhu ngồi một mình.

Ôn Nhu ngồi xuống bên cạnh lò sưởi, nhìn than nhỏ bốc lửa, roi vào trầm tư.

Ước chừng qua hai khắc, Duẩn nhi trở về, Ôn Nhu lấy tờ hợp hương hoàn, xem thử xem có bao nhiêu gói thuốc, tính tế phân phó nàng nấu thể nào, sau đó gọi Túc Dạ, để Túc Dạ vì nàng mang tới một bao tay sạch sẽ cùng hũn hoàng (Luna: một loại thuốc giải độc), sau đó lại để cho Túc Dạ mang đến hai lít nước đặt trong lon ngói, đặt vào phòng Lãnh Triệt sống mỗi ngày, hai cửa đều mở rộng, lại lấy hai mươi tờ hợp hương hoàn cho vào lon ngói, rõ ràng ngửi được tờ hợp hương hoàn phát tán hương khí.

Ôn Nhu lại để cho Túc Dạ dùng phương pháp đó đặt bên trong phòng của mật viên đang nằm, Ôn Nhu dùng ngón tay nhúng vào hũn hoàng Túc Dạ chuẩn bị xong bôi lên mũi, lại ngồi xuống mép giường, Túc Dạ nghe theo.

Lại một lần nữa giờ tay lên bắt mạch của đối phương, chỉ thấy đối phương như trước vẫn là nhắm chặt hai mắt, hô hấp dồn dập, cả người sốt cao, nắm lấy miệng của hãn quan sát lưỡi, chỉ thấy hãn cắn chặt hàm răng, Ôn Nhu liền buông lỏng tay ra, lần lượt tra xét hiện tượng trên cổ cùng vành tay của hãn, chỉ phát hiện chỉ sau thời gian ngắn, hạch bạch huyết trên cổ của hãn sưng to, như vậy xem ra, nhất định là bệnh dịch không thể nghi ngờ.

"Đại quân sự. Người này phong trần mệt mỏi mà đến?" Xác định tình hình thực tế, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, hướng Túc Dạ hỏi, do mạch tượng của hãn chứng minh đích xác đã nhiễm bệnh nhưng nhiễm chưa qua hai ngày, nếu không phải ngày đêm bồn ba vất vả, với thân thể của hãn nhất định sẽ không có phát bệnh nhanh như vậy.

"Hãn là chạy đến để đồ hai ngày một đêm không ngừng nghỉ." Túc Dạ thành thật trả lời, Vương phi lại làm thế nào biết?

"Đội Duẩn nhi đun thuốc xong, đại quân sự dứt người đến dùng, nhớ kỹ khi tiến vào gian phòng, nhất thiết phải dùng hũn hoàng bôi lên, sau đó dùng tờ hợp hương hoàn, gian phòng này không cho bất luận kẻ nào đến gần, căn phòng vương gia ở hiện tại cũng không thể tiếp tục ở, phiên vương gia trở về Ngõa Phủ Lôi Minh, nếu là vương gia cảm thấy Ngõa Phủ Lôi Minh hành sự bất tiện, Yên Thủy các tùy thời cũng có thể để vương gia vào ở." Muốn phòng nhất định là phải phòng.

"Nếu là lúc hãn dùng thuốc, trước giờ tý vẫn chưa có tỉnh lại, ta liền vô lực nghịch chuyển cang khôn." Ôn Nhu tiến vào phòng thứ hai nhìn một chút, hướng Túc Dạ thân nhiên nói, "Nếu là hãn trước giờ tý tỉnh lại, phiên đại quân sự thông báo ta một tiếng."

"Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ còn chưa biết mật viên hôm nay nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự là bị nhiễm dịch bệnh, chỉ cảm thấy lúc Ôn Nhu hành sự lộ ra một người tình cảm người không thể nhìn thấu, dường như giống hệt Lãnh Triệt, Túc Dạ chưa bao giờ là người nói nhiều, cúi đầu đáp ứng, cũng không nói nhiều.

"Đại quân sự vẫn là dùng nước nóng ngâm cho thỏa đángm vương gia cũng như vậy, thuận tiện giúp ta nói với vương gia, nên chuẩn bị tâm lý cho việc xấu nhất xảy ra." Ôn Nhu nói xong, ly khai, nàng cũng dùng nước nóng tắm để trên người không bị lây nhiễm bệnh khí.

Túc Dạ mang lời nói của Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt nhắn nhủ rõ ràng, chỉ là hãn chờ đến giờ tý, mật viên như trước không thấy tỉnh.

Sự tình, dự định xấu nhất đã xảy ra, đây là nói, mật viên, chính xác là bị nhiễm bệnh dịch, liền cũng là nói, hãn sẽ không mở mắt lên được nữa, hãn chết không thể nghi ngờ được.

"Túc Dạ." Lãnh Triệt đem công văn trên tay buông xuống, gọi Túc Dạ.

"Gia có gì phân phó?" "Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn vào cung gặp Vương Thượng." Đang có đại nạn ập đến Tào thành, hãn nhất thiết phải mau chóng gặp Vương Thượng, mau chóng có thể giải quyết Tào thành chi nguy.

Túc Dạ ngắt ra, sau đó lên tiếng trả lời lui ra, chuẩn bị xe ngựa.

Yên Thủy các, Ôn Nhu cũng nhận được Túc Dạ nói mật viên không tỉnh lại, Ôn Nhu vẫn không cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì vốn là chuyện nàng như đã đoán trước, chỉ là hãn không tỉnh lại, ý nghĩa hãn chết, thi thể của hãn, vẫn như cũ phải kịp thời xử lý.

"Duẩn nhi, đi theo nói Vân Lăng một tiếng, để hãn lập tức đi chuẩn bị phân tro lớn."

"Nô tỳ đi ngay."

"Sau đó người đi cùng đại quân sự nói một tiếng, người nọ không cứu được, lúc tắt thở lập tức kéo đi thiêu hủy, cần phải thiêu hủy, tro cốt dùng phân tro lấp lại, cần phải cùng đại quân sự nói cho rõ."

"Nô tỳ biết, nô tỳ xin cáo lui."

Người nọ, từ nơi nào đến, dịch bệnh, đến tốt cùng ở nơi nào lan tràn? Nếu không phải kịp thời áp dụng phương thức ứng đối, Di quốc chắc chắn thụ thương lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Là để ý sao

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cầm bút lông trong tay gác lên nghiên mực xong, đang muốn gọi Duẫn nhi, ngẩng đầu lại thấy Duẫn nhi dựa vào ở một bên ngủ, Ôn Nhu khoác một kiện áo choàng lên vai Duẫn nhi, cầm lấy áo khoác khoác lên vai mình rồi bước ra ngoài.

Gió tuyết thổi lên mặt khiến Ôn Nhu không khỏi ôm lấy áo khoác trên vai, đi đến phương hướng Tây Uyển.

Tây Uyển như trước ngọn đèn dầu vẫn chưa tắt, còn có thể nhìn thấy người trực đêm đang chỉnh lý công văn, Ôn Nhu đang muốn đi vào trong, đột nhiên Túc Dạ xuất hiện gọi.

"Vương phi, là muốn tìm vương gia?" Trong mắt của Túc Dạ chớp động lo lắng, nhìn đến Ôn Nhu phảng phất thấy được cứu nhân một dạng, trong thanh âm không che giấu được khẩn cấp.

"Đại quân sự, đã trễ thế này còn chưa ngủ?" Ôn Nhu xoay người, nhìn đến trên vai Túc Dạ có một tầng tuyết rơi xuống, đáp, "Chính là muốn tới tìm vương gia."

"Vương gia tối nay ở Ngõa Phủ Lô Minh, không ở Tây Uyển." Túc Dạ nói xong, còn không chờ Ôn Nhu nói cái gì đó, liền vội vàng nói, "Thỉnh Vương phi nhất định phải cứu vương gia!" Chỉ kém không có hướng Ôn Nhu quỳ xuống.

"Đại quân sự nói từ đâu?" Ôn Nhu hơi nhíu mi tâm: "Không phải là bệnh của vương gia lại tái phát chứ?"

"Không phải." Túc Dạ không dám dây dưa thời gian, lại nói, "Túc Dạ dẫn Vương phi đến Ngõa Phủ Lô Minh, trên đường cùng Vương phi nói rõ." Hắn không khuyên được vương gia, ngoại trừ để Vương phi khuyên nhủ gia ra, hắn thực sự nghĩ không ra biện pháp gì tốt hơn.

Đứng ở hai tầng tại Ngõa Phủ Lô Minh, trong lòng Ôn Nhu cân nhắc lời nói lúc này của Túc Dạ.

Hắn muốn rời khỏi Bạch vương phủ, đến Tào thành đang bạo phát dịch bệnh, hắn không muốn sống nữa?

"Vương phi nếu ở ngoài cửa sao không tiến vào?" Bỗng nhiên, âm thanh của Lãnh Triệt từ trong cánh cửa khép hờ âm thanh nhàn nhạt truyền đến, Ôn Nhu liền đẩy cửa mà vào.

"Nghe nói trước hừng đông sáng vương gia muốn đến Tào thành?" Ôn Nhu nhìn chăm chăm Lãnh Triệt ngồi sau bàn sách, ôn hoà mà hỏi thăm, tối nay nàng tìm hắn, bất quá là muốn mang phương thuốc ứng đối dịch bệnh đã viết xong tặng hắn, để hắn hảo hảo ứng đối, lại biết được hắn muốn đến Tào thành, hơn nữa nhìn dáng dấp hắn, tựa hồ không có ý tứ muốn cho nàng biết.

"Túc Dạ thật nhiều lời." Lãnh Triệt hí đôi mắt lại, sự tình hắn đã quyết định xong, ai cũng đừng nghĩ cải biến.

"Túc Dạ nói cho Ôn Nhu, không phải là quan tâm lo lắng cho thân thể của vương gia, chỉ là nếu không có Túc Dạ cho biết, vương gia có hay không không muốn báo cho Ôn Nhu biết liền một mình đến Tào thành?" Cứ cho là hắn không lo cho thân thể của mình, hắn có phương pháp ứng đối dịch bệnh?

"Không nói cho Vương phi, đơn giản cũng là không muốn để cho Vương phi lo lắng mà thôi." Nói cho nàng biết, thì thế nào?

"Thế nhưng vương gia không biết, không nói cho Ôn Nhu, chỉ khiến Ôn Nhu càng lo lắng." Có thể hay không để cho nàng tiết kiệm chút tâm tư, thế nào nàng lại cảm thấy nam nhân này quả thực chính là "Dạy mãi không sửa".

Ôn Nhu vẫn chưa làm bất luận cái gì bật lên một câu, để ánh mắt Lãnh Triệt vẫn trên người nàng, nàng, đang nói lo lắng cho hắn?

"Cho nên Ôn Nhu quyết định, theo vương gia cùng nhau đến Tào thành." Ôn Nhu không e dè nhìn thẳng Lãnh Triệt, nói lên suy nghĩ của mình.

"Hoang đường!" Lời nói của Ôn Nhu vừa rơi xuống, Lãnh Triệt liền vỗ án, thẳng để Ôn Nhu có chút không hiểu nhìn hắn, Lãnh Triệt lại chỉ lạnh lùng nói, "Lần này đi không vui đùa, Vương phi không được lấy tính mạng ra đùa giỡn! Vương phi là người thừa kế long ngọc bạch bích, không thể có bất kỳ sơ

sốt gì."

"Ôn Nhu cũng không phải là đang cùng vương gia nói giỡn." Ôn Nhu nghiêm túc nhìn Lãnh Triệt, cũng lạnh lùng nói, "Vương gia nếu biết lần này đi không phải vui đùa, vậy Ôn Nhu càng phải bồi bên người Vương gia đảm bảo tính mệnh của vương gia, bằng không, nếu vương gia không ở đây, Ôn Nhu không ngừng phát động lực lượng của long ngọc bạch bích, sợ cũng cứu không được Đại Di."

Nàng có thể nhìn ra được cảm giác được, số phận Đại Di là ở trên tay hân, mà không phải trên tay Vương Thượng, nếu tính mệnh hân không xong, Đại Di sợ rằng cũng đối mặt với nguy hiểm.

Lời nói của Ôn Nhu lại một lần nữa khiến lòng của Lãnh Triệt không khỏi run lên, trong lúc nhất thời hân có chút bất minh, nàng lo lắng hân, hay là Đại Di?

"Nói như thế, Vương phi là không thể không đi?" Lãnh Triệt hơi hòa hoãn nhân thân cùng khẩu khí, chẳng biết tại sao, hân đột nhiên sẽ có một loại nghĩ cách chưa bao giờ có, chính là hy vọng lần đi này nàng có thể bồi ở bên cạnh hân, rồi lại bị nghĩ cách hoang đường của mình làm kinh sợ.

"Cũng không phải, không phải Ôn Nhu không đi không được, là Ôn Nhu không bồi vương gia không thể đi." Ai rồi rãnh đem bản thân đưa vào hiểm cảnh chứ, nếu không phải hân không thể không đi, nàng cũng sẽ không có loại ý nghĩ này.

"Vương phi một lòng hỗ trợ ta chu toàn, vô cùng cảm kích." Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, "Cũng thỉnh Vương phi yên tâm, ta nhất định cũng sẽ bảo hộ Vương phi chu toàn."

"Đã như vậy, Ôn Nhu chẳng phải là cũng nên đi đầu tạ qua vương gia rồi?" Ôn Nhu cũng không hảo ý mỉm cười, nghĩ nam nhân trong lòng chỉ chứa quốc gia như vậy ở chung quả nhiên là mệt mỏi.

"Sao dám để Vương phi nói cảm ơn." Mặc dù hân không hiểu nữ nhân, thế nhưng đối với hân, hân có trực giác, nếu nàng thật muốn nói cảm tạ, sợ là hân không kham nổi, cho nên nàng muốn nói cảm ơn, vẫn là miễn đi.

"Vương gia trước khi trời sáng khởi hành?" Như vậy nàng còn có thời gian đi chuẩn bị ít đồ cần thiết.

"Đúng vậy, Vương phi nếu là có gì cần phải chuẩn bị, còn có chút thời gian, trước hừng đông sáng nhất thiết phải trở lại đây."

"Trước hừng đông sáng Ôn Nhu tất sẽ trở lại đây, mong rằng đến lúc đó vương gia không một mình rời đi trước.:"

"Lời đã nói ra, chưa từng nuốt lời."

"Như vậy Ôn Nhu liền yên tâm." Nếu là hân dám nuốt lời, nàng chắc chắn để hân hối hận.

Ôn Nhu trở lại Yên Thủy các, đánh thức Duẫn nhi, để cho nàng đi tìm một cái túi nhỏ ngày thường theo, dựa theo sách y ghi chép đã được đọc qua trong não lựa ra một số dược liệu cần thiết ngày hôm nay Duẫn nhi mua về, nhất nhất cho vào túi hết, sau đó để Duẫn nhi nhất nhất may lại, lúc Duẫn nhi chuẩn bị xong, Ôn Nhu lấy một cái túi gấm đậm lam sắc thắt ở bên hông, Duẫn nhi nhét đầy túi đến khi không còn chỗ để nữa liền chuyển qua một cái túi tường vân văn thêu mẽ bạch sắc, hướng Duẫn nhi tinh tế thông báo vài câu, Duẫn nhi vội vã vì Ôn Nhu thu thập vài kiện xiêm y.

Ôn Nhu cầm túi gấm tường vân mẽ bạch sắc, ngồi xuống bên ánh nến, bỏ dược liệu vào trong, sau đó cầm lên châm tuyền Duẫn nhi để ở một bên, tự mình vá lại, thế nhưng nàng đã từng cầm qua nhiều loại bình khí nhưng chưa từng cầm qua châm tuyền, mũi kim đầu tiên đã châm vào trong ngón tay, khiến nàng muốn ném túi sang một bên, thế nhưng cuối cùng vẫn không có ném ra, vẫn chậm rãi vá, mặc dù chỉ là vài đường kim ngắn, Ôn Nhu và Duẫn nhi chuẩn bị xong xiêm y, lại trở lại trước mặt nàng, nàng vẫn còn ở đấu tranh với cây kim trong tay.

Nhìn đến Ôn Nhu tay cầm châm tuyền, Duẫn nhi trước tiên giật mình, vội vã đem túi trong tay buông xuống, đi tới trước mặt Ôn Nhu muốn tiếp nhận túi gấm trong tay Ôn Nhu, mặc dù khuê tú nữ công gia chánh không kém, thế nhưng trong mắt Duẫn nhi, chủ tử của nàng căn bản cũng không phải là nữ nhân tay cầm châm tuyền, vậy làm sao có thể bảo nàng không kinh ngạc cho được.

Duẫn nhi nhìn dáng dấp Ôn Nhu chuyên tâm như vậy, nhìn không được sát lại hỏi: "Vương phi, người mới vừa rồi may xong một túi gấm rồi, còn chính cái này làm gì?"

"Ai quy định một người không thể có hai túi gấm? Nói nhiều." Ôn Nhu vẫn không có giương mắt nhìn Duẫn nhi, chỉ còn hai mũi kim cứu cùng.

"Nô tỳ xem a, người là đang vì vương gia vá." Duẫn nhi bỗng nhiên cười đến vui vẻ, "Nô tỳ cũng nhìn ra, Vương phi gần đây rất là quan tâm vương gia!" Vương phi cùng vương gia thật thật xứng đôi mà, trong mắt bất kỳ nữ nhân nào, nữ nhân quan tâm trọng phu đều là chuyện không quá bình thường, trong lòng Duẫn nhi cũng là như vậy, ước gì Vương phi cùng vương gia mỗi ngày đều tốt, như vậy mới có thể giống phu thê.

Thế nhưng chuyện Duẫn nhi cho là không quá bình thường, Ôn Nhu lại xem như chuyện bình thường, lời nói của Duẫn nhi khiến đường kim cuối cùng của Ôn Nhu đâm vào tay, thẳng đến máu rỉ ra, Duẫn nhi cả kinh vì mình nói sai, vội vã đi tìm dải băng vì Ôn Nhu băng lại đầu ngón tay.

Ôn Nhu nhìn giọt máu trong tay của mình, ý nghĩ trong lòng dị thường kỳ quái, nàng đây là đang quan tâm hân? Quan tâm hân liền chứng minh lưu ý hân, nàng chẳng phải là để ý hân sao? Làm sao có thể! Ôn Nhu nàng chưa từng để ý ai, chớ nói chỉ là một nam nhân!

Ôn Nhu phiền não đứng lên, đem túi gấm trên tay ném vào người Duẫn nhi, lệnh cho Duẫn nhi đặt lên bọc y phục.

Duẩn nhi cúi đầu xem túi gấm đã hoàn thành mỗi kim cuối cùng, vội vã thay Ôn Nhu đem túi gấm thất lại, tâm tư vừa chuyển, đem túi gấm siết ở trong lòng bàn tay, cầm lấy bọc y phục chạy theo Ôn Nhu.

Khó khăn lắm đi ra Yên Thủy các, Ôn Nhu liền nhìn thấy Túc Dạ chờ bên ngoài viện, Ôn Nhu mắt nhìn Duẩn nhi, Duẩn nhi hiểu ý, liền vội vàng đem túi gấm đưa cho Túc Dạ, Ôn Nhu để Túc Dạ thất ở bên hông, lại để cho Duẩn nhi mang bọc y phục giao cho Túc Dạ, liền không nói cái gì nữa, bước thẳng đến Ngõa Phủ Lô Minh.

Duẩn nhi lấy bọc y phục trên vai xuống, đưa cho Túc Dạ, thấy Ôn Nhu đi xa một đoạn, mới mở lòng bàn tay ra, lấy túi gấm màu mỡ bạch đưa cho Túc Dạ, Túc Dạ vốn không để ý động tác chậm rãi của thị nữ, thế nhưng nàng là thiếp thân thị nữ của Vương phi, hẳn cũng không khỏi không cho Vương phi mặt mũi.

"Đại quân sự, xin thứ cho nô tỳ kéo thời gian của người." Duẩn nhi nhìn túi gấm mỡ bạch sắc, bất an giải thích, "Túi gấm này là Vương phi tự mình làm cho vương gia, công hiệu cùng túi trên người người một dạng, Vương phi nói là có công hiệu chống khí thể độc hại, lúc đó có lẽ là nô tỳ nói sai, Vương phi liền đem túi gấm ném sang một bên, nô tỳ có tội, không dám hại vương gia, cũng không muốn uống phí tâm huyết của Vương phi, cho nên... Tự chủ trương mang theo..."

Túc Dạ nhìn trong mắt Duẩn nhi không có nói dối, liền nhận lấy túi gấm nàng đưa tới, đưa lên mũi ngửi qua, quả thực vị đạo cùng hần túi gấm cùng hần thất ở bên hông một dạng, hướng Duẩn nhi lạnh lùng nói: "Nê tình người làm việc có suy nghĩ, lần này không đáng truy cứu, lần sau nhất định không được dấu diếm chủ tử mà hành sự nữa." "Nô tỳ biết!" Duẩn nhi vội vã cúi đầu khom người, mắt thấy Túc Dạ xoay người, Duẩn nhi lại vội vàng nói, "Dọc theo đường đi, phiên đại quân sự chiếu cố Vương phi thật tốt." Vương phi không để nàng ở bên cạnh hầu hạ, cũng không có nói cho nàng biết đi đâu, nàng chỉ là quan tâm Vương phi mà thôi.

Túc Dạ không nói gì, cũng không có xoay người dừng lại, chỉ là khẽ gật đầu, bước đến phương hướng của Ngõa Phủ Lô Minh.

Lúc Túc Dạ đem túi gấm còn dính một giọt máu giao cho Lãnh Triệt, Lãnh Triệt nhìn vết máu, đường may lệch lạc, vẫn chưa nói cái gì, đeo lên cổ, bỏ vào trong vạc áo, nhìn không thấy được trước ngực áo của hắn có thêm vật gì.

"Đi thôi." Lãnh Triệt bước ra khỏi phòng của mình, đi tới một bên đá núi, giờ tay lên để lên án thối hơi trên đá.

Chỉ nghe tiếng ù ù trầm muộn vang lên, nguyên bản núi đá rất nặng như môn hộ chậm rãi di chuyển!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lộ thượng tào thành

Editor: Luna Huang

Chỉ nghe tiếng ù ù trầm muộn vang lên, nguyên bản núi đá rất nặng như môn hộ chậm rãi di chuyển!

Đập vào mi mắt, thứ Ôn Nhu chưa từng thấy qua, chỉ thấy trục bánh đà thật lớn tinh thiết cố định đang đục vào trong núi, trục bánh đà tinh thiết có dây xích thô to, phía dưới dây xích, có treo hộp đồ, chỉ là bít kín sáu mặt, mỗi mặt đều là tấm ván gỗ hình vuông, nhìn ở lưng chừng núi ở Ngõa Phủ Lô Minh, khiến Ôn Nhu không khỏi tưởng tượng giống với thang máy hiện đại.

Thời gian Ôn Nhu nhìn cái dị vật này, Lãnh Triệt bước vào trong hộp gỗ, sau đó nhìn Ôn Nhu vẫn còn nhìn kỹ nó, không khỏi lên tiếng kêu lên, "Đây là thang lăng vân, có thể chứa được bốn, Vương phi mau lên đây."

Lãnh Triệt ngừng lại, Ôn Nhu liền cũng bước vào thang lăng vân, chỉ thấy Lãnh Triệt nhẹ nhàng đạp trục bánh đà bằng gỗ dưới chân, trục bánh đà chuyển động chậm rãi hạ xuống.

Đáy lòng Ôn Nhu kinh ngạc, cư nhiên nguyên tác siêu phẩm như vậy, lại nhìn cấu tạo của thang lăng vân, đúng là xảo đoạt thiên công, hoàn mỹ e rằng không thể xoi mói, ai làm lẽ nào ——

Ôn Nhu nhìn lại bên cạnh Lãnh Triệt, nhìn gò má đậm nhiên, nhìn không được hỏi: "Thang lăng vân là do vương gia sáng chế?"

Lãnh Triệt không nói, thậm chí không quay đầu lại nhìn Ôn Nhu, chỉ đợi cảm giác dưới chân truyền đến động, thẳng đến thang lăng vân lao như thác nước chảy xuống một dạng rồi ngừng lại, chỉ thấy thác nước rơi vào trong sông nhỏ, sông nhỏ chảy theo hướng bắc, vì vào đồng hồ hồi cạ, thác nước không gió, sông nhỏ dòng nước cũng chảy chậm.

Ngẩng đầu ngắm, tuy rằng đen kịt cũng vô pháp nhìn thấy, nhưng Ôn Nhu lại nói, Ngõa Phủ Lô Minh mặc dù không được gọi là đường chân trời, nhưng đủ để thấy được ý tứ hàm xúc động thiên, lần tới, nhất định phải tham quan thực kỹ mới được.

"Vương phi, thỉnh lên xe ngựa." Thời gian Ôn Nhu còn đang suy nghĩ cảnh trí trước mắt, bên tai truyền đến thanh âm cung kính của Túc Dạ, Ôn Nhu

xoay người, phát hiện không biết khi nào có một chiếc xe ngựa cách đó không xa, Túc Dạ vén màn xe đội.

Ôn Nhu khẽ gật đầu, bước đến xe ngựa, coi như tuy rằng chuyện quá khẩn cấp nhưng cũng không có thể phóng ngựa rong ruổi, cũng nói chuẩn bị xe ngựa, cũng có thể để an tâm một chút.

"Vì không nhọc Vương phi lo lắng", cố ý chuẩn bị xe ngựa đội Ôn Nhu ngồi xong, âm thanh của Lãnh Triệt nhàn nhạt vang lên, xóa sạch nghĩ cách Ôn Nhu phảng phất có thể nhìn thấu.

Ôn Nhu cũng không kinh, chỉ nhìn Lãnh Triệt khẽ cười nói: "Nếu không chuẩn bị xe ngựa, chẳng lẽ vương gia muốn xóc nảy trên lưng ngựa?"

Ý tưởng này Lãnh Triệt làm sao cũng không che giấu nội tâm mình.

"Vương gia hôm nay không làm như vậy, xem ra vẫn là làm việc không nghĩ đến hậu quả như vậy", không cần Ôn Nhu nhiều lời, nhìn trong xe ngựa có lò sưởi, lấy qua đặt bên giường.

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu cử động, lại nhìn lò sưởi, lò sưởi ấm áp, cũng không biết Túc Dạ khi nào đặt vật này vào tòng xe ngựa.

"Vương phi cái này có phải hay không cho phép hoàn cảnh sinh hoạt mười năm" Lãnh Triệt bắt luận khi nào ở đâu, đối với ai, cũng nhe nhả lễ độ.

Y vật hung đốt Ôn Nhu không ngừng đầu, mà từ tay áo lấy ra một bình sứ, rải một chút bột phấn lên áo choàng, sau đó mới rải một ít lên lò sưởi, xạ hương nồng đậm tức khắc tán ra khắp xe.

Đối với vị của xạ hương, Lãnh Triệt không xa lạ gì, bởi vì trong ngày thường trong thuốc hán dùng cũng có xạ hương, chỉ không biết đốt xạ hương có ích lợi gì.

"Xạ hương dùng để đốt có thể dùng để chống đỡ dịch bệnh tập kích trong mười hai canh giờ, lần này đến Tào thành cũng cần tí nhất mười hai canh giờ, vừa đúng lúc có thể đem chuyện này chuẩn bị tốt, không cầu vạn vô thất, nhưng cầu chuẩn bị vô hoạn."

Lãnh Triệt không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn áo choàng bạch sắc thêu văn trúc trong tay Ôn Nhu, tay bắt giác phóng tới ngực mình, nói đó, túi gấm Túc Dạ vừa giao cho, đáy lòng cảm giác kỳ quái cực kỳ.

Trên trán trơn bóng rũ xuồng một ít lưu hải, da thịt nõn nà, vị đạo ấm áp.

"Vương gia còn chưa trả lời Ôn Nhu, thang lãng vân, có phải cho vương gia sáng chế." Ôn Nhu bỗng nhiên ngừng đầu, khiến Lãnh Triệt không khỏi vội vã không mở mắt, không thôi thế nào, dĩ nhiên nhìn đến xuất thần.

Ôn Nhu không phát hiện đáy mắt Lãnh Triệt có chút hoảng loạn lướt qua, đáy lòng vẫn như cũ nhớ lại thang lãng vân, nếu sáng chế, vậy trong lòng rốt cuộc còn giấu bao nhiêu thứ không tường nữa, nếu ý nghĩ như vậy dùng trên chiến trường...

"Đúng là sáng chế của Lãnh Triệt, Vương phi đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan có hứng thú..."

"Ôn Nhu đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan không quá hứng thú" Ôn Nhu khẽ cười, lật tới lật lui áo bào trắng trên tay, không đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan có hứng thú, nếu thật muốn nói đến cảm thấy hứng thú, không bằng đối với cái này càng cảm thấy hứng thú.

"Vương phi một đêm không ngủ chỉ bằng nghỉ ngơi một chút cho thỏa đáng." Lãnh Triệt chợt phát hiện phía dưới mắt ứ động một chút nhọt nhạt.

"Nếu muốn nghỉ ngơi, vương gia càng cần phải nghỉ ngơi." Ôn Nhu không để ý Lãnh Triệt, mà lại trong bọc y phục bên cạnh lấy ra một bình sứ trắng, đưa cho Lãnh Triệt, "Vẫn như trước đưa cho vương gia được như lần trước, chỉ bất quá kế tiếp sợ không có thời gian để vương gia tắm rửa, sáng tới một viên, sự tình làm tốt Ôn Nhu mới vì vương gia giải độc."

"Tạ qua Vương phi quan tâm." Lãnh Triệt tiếp nhận bình sứ, tiện cho cả hai không nói nữa, Ôn Nhu đem áo bào trắng đặt lên lò sưởi, ngồi vào cửa sổ bên xe, vén màn lên nhìn ra phía ngoài.

Trên đường, Ôn Nhu kinh ngạc phát hiện, Đại Di dĩ nhiên kênh rạch chằng chịt dày đặc như vậy, nhưng mà đề điều lại không thông, nếu mùa hạ mưa nhiều, ở đây sẽ thành địa dương mệnh mông.

Ôn Nhu nhìn về phía Lãnh Triệt đang nhắm mắt, lẽ nào, không nghĩ tới Ôn Nhu giờ này khắc này đề cập, dù sao việc cấp bách cũng là dịch bệnh của việc cấp bách, trước hết toàn tâm toàn ý giải quyết tốt khó khăn của Tào thành, mới tiếp tục dồn tâm tư đến chuyện khác.

Bình minh, trời vẫn là âm u, Túc Dạ xe dừng lại bên một trấn nhỏ, đổi hai con ngựa, cũng mượn cơ hội này để Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu nghỉ ngơi một chút.

Có thể do chạy nhanh xóc nảy, thân thể của Lãnh Triệt ăn không tiêu, lúc này sắc mặt xanh trắng, huyết sắc trên đôi môi đang từ từ biến mất, có vẻ rất thống khổ khó nhìn, Ôn Nhu tiếp nhận chén thuốc Túc Dạ bung tới, nhìn không được khuyên nhủ: "Thân thể của Vương gia khó có thể chịu được xóc nảy, nằm xuống nghỉ ngơi cho thỏa đáng, đến Tào thành, Túc Dạ sẽ gọi."

Lãnh Triệt tiếp nhận chén thuốc, uống cạn sạch, sau đó lập tức hướng Túc Dạ ra lệnh: "Túc Dạ, tiếp tục chạy vào Tào thành nhất thiết phải dùng tốc độ nhanh nhất có thể, sao có thể dừng lại bên đường lâu."

... Túc Dạ lần thứ hai xuất hiện tình huống khó xử, nhìn Lãnh Triệt, lại nhìn Ôn Nhu, thân thể gia, quả thực không thể lại tiếp tục xóc nảy, chuyện của Tào thành cũng không có thể chờ...

"Túc Dạ, tiếp tục chạy đi." không đợi Lãnh Triệt lại lần nữa lên tiếng, Ôn Nhu liền đi đầu mở miệng, lúc này nói cái gì cũng là vô dụng, chỉ mau chóng chạy tới Tào thành mới tốt.

"Vương gia, ngủ trên giường Ôn Nhu dọn xong chăn gối." Hường Lãnh Triệt khách khí nói.

"Vô sự, không cần nghỉ ngơi." Lãnh Triệt như trước dựa vào thành xe, nhắm mắt, hiện nay làm sao có tâm tư nghỉ ngơi chứ.

"Vương gia, không nên lấy thân thể mình cật lực." Khẩu khí của Ôn Nhu đột nhiên lạnh lên, thế nào cảm thấy nam nhân này so với bò còn bướng bỉnh hơn, đề nghị nghỉ ngơi, lại không cần mạng, cố chấp cái gì, hiện tại không phải thời gian để cố chấp.

... Lãnh Triệt bỗng dưng mở mắt ra, không hiểu nhìn Ôn Nhu, "Không cật lực"

Nhưng lời này ra khỏi miệng, Lãnh Triệt liền cảm giác dị thường không hợp khẩu vị, quả thực tựa như càng nói càng đen, cho tới bây giờ không nói chuyện như thế, cư nhiên cật lực, còn nữ nhân...

"Vương gia, lời này giống như thừa nhận mình đúng là cật lực." Ôn Nhu trái lại nhẹ nhàng cười rộ lên, đại nam nhân này, lời này thật là kỳ quái, chẳng lẽ đáy lòng không được tự nhiên nên xuất hiện biểu hiện thật đáng yêu, "Vương gia nếu không muốn Ôn Nhu lại vô duyên vô cớ vì vương gia mất nhiều máu như vậy, liền nằm xuống đi."

... Thế nào cùng nữ nhân này nói, cảm thấy không được tự nhiên, để cảm thấy thế nào cũng không quá, cũng không muốn nói thêm gì nhiều, liền nằm xuống trên giường.

"Vương gia, vị trí địa lý của Tào thành có thể có là quan trọng." Khó có được Lãnh Triệt nghe lời, tâm trạng của Ôn Nhu thoải mái, hỏi ra suy nghĩ trong lòng, vấn đề này, xem ra không thể không trả lời.

"Tào thành Tào thành có thể nói là bậc đại môn hộ của Đại Di, là thành trì hậu viện của quân đội ở biên giới, Vương phi, vị trí địa lý của Tào thành quan trọng đến chính sự," Sắc mặt của Lãnh Triệt như thường lệ âm trầm.

Vào đông vốn không phải dịp bệnh dịch bộc phát, hôm nay Tào thành xuất hiện dịch bệnh, có thể để Ôn Nhu nghiêm túc hỏi, "Quốc nội hay là quốc ngoại?"

"Có thể là quốc nội, cũng có thể là quốc ngoại, Di quốc cũng không có chỗ nào bạo phát dịch bệnh, nếu muốn ở Tào thành dẫn phát dịch bệnh, nguyên nhân tuyệt không sẽ ở cảnh nội Di quốc, cái này liền có khả năng ở quốc ngoại Di quốc mang đến, mà Di quốc hôm nay mặc dù yếu, biên phòng lại cực nghiêm, đối phương nếu có bản lĩnh đi qua biên phòng đem bệnh dịch truyền vào Đại Di, bởi vậy có thể chứng minh bộ đội biên phòng có nội gián phản bội Lãnh Triệt." Lãnh Triệt hơi nheo đôi mắt lại.

Ôn Nhu rất bội phục Lãnh Triệt phân tích thấu triệt, quả nhiên, đem sự tình nhìn thấu triệt, không nghĩ tới, không đoán được, đều đã nghĩ đến đoán được, không khỏi cho nàng nhìn hân hân với cặp mắt khác xưa, "Có thể, vương gia nói, có thể là quốc nội, cũng có thể quốc ngoại, lại giải thích thế nào?"

"Vương phi, tình thế trong hoàng cung, thấy không rõ sao?" Lãnh Triệt tránh khỏi đôi mắt nhìn Ôn Nhu, nếu đoán không ra, ngày sau cũng không nghĩ cái gì nữa.

"Vương gia, Loan Hoàng cung." Ôn Nhu trầm mặc sau một lát, mới chậm rãi nói, trong mắt không gọn sáng, trong lời nói cũng không có chút nào là kinh ngạc, cứ như là sớm nghĩ đến vậy.

"Không thể không lại lần nữa bội phục Vương phi tâm tư thông tuệ." Lãnh Triệt không trả lời Ôn Nhu, Ôn Nhu lại đạt được đáp án chuẩn xác không có lầm, Lãnh Triệt cũng cực thoải mái trả lời của Ôn Nhu.

Lúc trời sáng.

"Gia, qua nửa canh giờ tới, là đến được Tào thành."

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Ta dịch chương này thật khổ sở a *than trời trách đất hơn trăm lần* Chương này không có dấu chấm câu cũng không hề dễ dịch. Nội mấy đoạn tả cảnh là nhực đầu luôn mà trong nhà lại cực ồn. Não cũng muốn nổ tung.

Nếu có chỗ nào không hiểu mọi người cmt để mình giải thích nghen.

Cám ơn đã thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Tào thành chi địch

Editor: Luna Huang

Tào thành mặc dù không phải thành trì phồn hoa nhất giàu có và đông đúc của Di quốc, nhưng vị trí địa lý rất quan trọng, trở thành thành trì đi bắc tào nhả nhất.

Xe ngựa trong ngày hôm nay đã tiến vào Tào thành, Ôn Nhu vén màn cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy thủ vệ thành phòng, thương nhân thét to, cửa hàng mở to, đi qua đi lại, mặc dù nét mặt có vẻ rầu rĩ, lại chút nào giống như dịch bệnh lúc bộc phát mà hoảng sợ, thái độ bình tĩnh chiếm đa số.

Ôn Nhu đem mảnh buông xuống, nhìn Lãnh Triệt trầm tư cụp mi, chỉ thấy sắc mặt nặng nề, mới vừa rồi cũng vén rèm nhìn ra bên ngoài, trong lòng tồn tại nghi vấn.

Bận rộn lo lắng từ Bạch vương phủ chạy đến xem, quả thực thân nhiễm dịch bệnh không được trị, vì sao Tào thành lại có thể bình tĩnh trước bão táp như vậy.

Xe ngựa chạy trong Tào thành, Túc Dạ giá xe ngựa cũng không chạy đến quan phủ của Tào thành, mà chạy ra một đoạn đường quen thuộc, chạy đến hiệu cầm đồ, Túc Dạ dừng ngựa lại, nhảy xuống xe ngựa vì Lãnh Triệt vén rèm xe lên.

Lãnh Triệt xuống xe ngựa tiến vào hiệu cầm đồ, chương quỹ của hiệu cầm đồ nhìn thấy Lãnh Triệt, vội vã ra đón, cười hỏi: "Công tử, không biết muốn cầm trăn vật hay là cần định giá?"

Lãnh Triệt từ khoeo mắt dư quang của chương quỹ liền nhìn thấy thương nhân không tầm thường, nhìn kỹ chương quỹ, đem khối hắc ngọc cầm chặt trong lòng bàn tay, hỏi: "Khối này hắc son băng ngọc này đáng giá bao nhiêu?"

Chương quỹ hiển nhiên giật mình, nhìn trong ánh mắt của Lãnh Triệt xóa sạch chuyện không thể tin tưởng, sau đó nghiêm nghị nói: "Hắc son băng ngọc là ngọc thạch tốt nhất, bất công có thể tiến đến thánh tử từ từ thương lượng giá cả."

Chính là ý này, "Thánh" Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, cầm hắc ngọc trong tay cầm lại vào trong người.

Chương quỹ vẫn chưa đem Lãnh Triệt tiến vào thánh tử từ người biết, mà dừng bước lại trong đình viện trồng đủ loại thực vật, sau đó xoay người, hướng Lãnh Triệt quỳ một chân trên đất, cúi đầu cung kính nói: "Băng Cửu, gặp qua chủ thượng."

Có thể nói ra hai chữ hắc băng, thả tay cầm tay cầm hắc băng ngọc thạch, ngoại trừ chủ thượng Hắc Băng các thì Cửu không nghĩ tới chủ thượng lại sẽ đích thân xuất hiện ở nơi này.

"Không cần đa lễ, đứng lên đi Băng Cửu" Tên Băng số thứ mười chín, mỗi người trong Hắc Băng các, không tính danh, bất luận sinh, hay tử, cũng như vậy dựa theo trình tự tiến nhập Hắc Băng các.

"Chủ thượng mời ngồi." Băng Cửu đi tới bên băng ghế đá, lại lần nữa làm động tác mời với Lãnh Triệt, cung kính giải thích, "Nơi này mặc dù lạnh, so với thánh tiện nói hơn, cho nên chỉ có thể ủy khuất chủ thượng an vị ở chỗ này, thuộc hạ liền đi cho người pha trà."

"Không cần." Lãnh Triệt ngăn Băng Cửu lại, lạnh lùng nói, "Băng Lục Linh (Luna: số sáu mươi) đích thân đến để đồ, vì chuyện gì?"

"Lục Linh không báo cáo với chủ thượng?" Cửu rất kinh ngạc, Hắc Băng các phát ra mệnh lệnh đều là từ mệnh lệnh, cho dù là chết, cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ, mà Lục Linh đảm nhận nhiệm vụ lần này bẩm báo chủ thượng hai ngày trước việc trong Tào thành đột nhiên phát sinh, mà chủ thượng lại biết được, tất nhiên nhìn thấy Lục Linh thế nào Lục Linh không hướng chủ thượng bẩm báo?

Cái này lại làm sao có thể, linh mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại là nhân tài mới xuất hiện trong các, làm việc chưa bao giờ phạm sai lầm, cho nên mời người mới để hắn đem việc phát sinh ở Tào thành báo cáo với chủ thượng, mà sơ dĩ không dùng dùng bỏ câu đưa tin, bởi vì sự tình không giống bình thường, hai là bởi vì chuyện này trong thư nói không rõ.

"Cũng không phải là Lục Linh không báo cáo, mà Lục Linh đã chết." Mâu quang của Lãnh Triệt chìm lạnh, nếu Lục Linh chết trong bệnh dịch, vì sao Tào thành không có một chút dấu hiệu nào chứng minh dịch bệnh bạo phát, nếu không có dịch bệnh, cái chết của Lục Linh phải giải thích thế nào?

"Cái gì Lục Linh chết?" Cửu hiển nhiên kinh hãi, Lục Linh, làm sao sẽ, đột nhiên chết sau đó Cửu lại cảm thấy mình vượt quá lẽ nghĩa, liền cúi đầu, chuch tội với chủ thượng, "Cũng không phải là Cửu không tin chủ thượng, mà cái chết của Lục Linh quá mức đột ngột, thuộc hạ không thể tin được."

Chấp chương Hắc Băng các mười năm, ở đây mỗi người đều thiên truyền bách chọn, đều Đại Di bán mạng, chết, làm sao không cảm thấy đau lòng, chỉ là hiện nay không phải lúc thương cảm, "Lục Linh muốn bẩm báo, đến tột cùng là chuyện gì?"

Mơ hồ cảm thấy, việc Hắc Băng các phát hiện, cùng dịch bệnh nhất định **

Lúc này không Ôn Nhu chen vào nói, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, Lãnh Triệt mặc dù không cần dâng trà, nhưng sau đó liền cũng bắt đầu đun xong trà, người làm thuê bưng đến, Ôn Nhu quan sát, chỉ thấy mặt mày đang trầm ổn, chút nào không giống người làm thuê, muốn đến xem bên trong.

Ôn Nhu đoán không ra, những thứ này, đến tột cùng là tổ chức gì, thế nào lại sẽ nghe theo Lãnh Triệt, còn âm vệ thân thù tốt, thế nào sẽ nghe lệnh của người thâm tàng bất lộ, lại không tưởng tượng được lực lượng của những thứ này.

Câu hỏi của Lãnh Triệt, khiến Cửu cố kỵ chỉ tâm mắt nhìn Ôn Nhu, Lãnh Triệt thân nhiên nói: "Nói đi, ở đây không có người ngoài, không cần cố kỵ."

Cửu cung kính lên tiếng trả lời, sau đó mới chậm rãi nói, "Hai ngày trước lúc mặt trời lặn, Lục Linh đến ngoại ô thành tây thu hàng, lúc vào thành phát hiện một chiếc xe đẩy tay nông hộ có lời nói cùng cử chỉ quái dị, theo lý nông hộ kia ở ngoài thành, nếu muốn vào thành cũng không thể lúc trời sáng mà vào, mà nông hộ này muốn vào muốn vào thành vì người tặng ít củi, phòng thủ thành cho phép vào thành, Lục Linh liền lặng lẽ theo."

"Nông hộ không đến hộ gia đình như đã nói, mà đến hậu viện khách điểm, Lục Linh cảm thấy kỳ quái, ở phía sau quan sát, Lục Linh tiến vào khách điểm bình dân kia tìm hiểu."

"Lúc sắp tới giờ tỵ, chỉ thấy nông hộ hoá thân y phục dạ hành, bịt mũi, hai tay mang theo vải bố, trên lưng có một túi đen, thần sắc cẩn thận, cẩn thận tới gần giếng nước thành tây, đem túi vải đen trên lưng định là vứt xuống, Lục Linh lập tức xuất thủ ngăn lại, thấy vậy, nhất thời liền chạy, muốn đuổi theo, thế nhưng tốc độ kia quá nhanh, vô pháp đuổi kịp."

"Vậy miếng vải đen kia là gì?" Ôn Nhu đem chén trà trong tay buông xuống, hỏi một câu, sắc mặt nặng nề.

"Hồi phu, là thi thể." Cửu đối với câu hỏi của Ôn Nhu, cũng trả lời cung kính, có thể để cho chủ thượng yên tâm để bên người, tất nhiên không tầm thường, nhìn trang phục, không thể nghi ngờ chính là phu của chủ thượng.

(Luna: ở đây tác giả ghi mỗi chữ phu, thật muốn thêm chữ nhân bên cạnh nhưng ta bất lực ==.)

"Thi thể hư thối?" Lúc này Ôn Nhu cũng không tâm tư tán thưởng sức quan sát của Cửu, quan tâm, "Từ thi, vậy từ thi kia các người xử lý như thế nào, Lục Linh xử lý?"

"Hồi phu, cái cổ thi thể dưới nách hư thối, thi thể quả thực Lục Linh đi xử lý, ném tới bãi tha ma bên ngoài thành tây." Đối với câu hỏi của Ôn Nhu, Cửu gạt mình, thế nào biết đó là thi thể hư thối, nhưng lại biết Lục Linh đi xử lý.

Biểu tình của Ôn Nhu đột nhiên trở nên nghiêm túc, mặt Lãnh Triệt cũng đột nhiên như sương.

"Trừ việc này, còn chuyện gì nữa không?" Khẩu khí của Lãnh Triệt lạnh đến phảng phất có thể đem lãnh thấu, muốn Lục Linh tự đến để đồ, tất nhiên không chỉ có chuyện này.

"Bẩm chủ thượng, cũng vào đêm đó, đại phu trong thành bị giết, kể cả hiệu thuốc bắc cũng bị thiêu đốt, những việc này không chờ nguyên nhân gì, cũng không biết xử lý thế nào, mới có ý để Lục Linh thiên lý ngàn dặm báo cho chủ thượng." Vừa tiếp tục nói, "Ngày thứ hai, bên trong thành trên miệng giếng phát hiện hai xác chết trôi, bệnh trạng cũng thi thể Lục Linh đã xử lý y hệt nhau, cũng bị ném tới bãi tha ma."

"Điều tra rõ vì chuyện gì?"

"Bẩm chủ thượng, còn chưa tra được."

"Hôm nay trong thành còn bao nhiêu đại phu?" Sát hại đại phu, thật muốn đem Tào thành biết thành tử thành.

Trong con ngươi của Lãnh Triệt đột nhiên lóe ra sát ý.

"Đại phu trong Tào thành đều không còn ai sống, chỉ còn một chút tiểu đại phu y thuật bình thường, nếu đại phu còn sống, hiệu thuốc bắc bên trong thành đều bị hủy, Tào thành hôm nay, tìm không ra được liệu." Cửu cẩn thận nghiêng lợi xong, quỳ một chân, "Bọn thuộc hạ không thể bảo vệ tốt đại phu bên trong thành, là tội, thỉnh chủ thượng trách phạt."

"Hiện nay không phải thời gian lĩnh tội, việc này cũng không sai, nếu Tào thành xảy ra chuyện lớn như vậy, bên trong thành thế nào còn bình tĩnh như thường?"

"Quan phủ Lưu Đại cực lực trấn an dân tâm, nói lập tức đem việc này báo cho triều đình, lập tức vì Tào thành tìm được đại phu mới, được thảo quan phủ cũng phát động đến những thành trì khác chọn mua, cũng đang suy tìm nguyên do, mới để cho bách tính an tâm."

"Lưu Đại đem việc này đăng báo triều đình?" Đôi mắt của Lãnh Triệt híp lại.

Ôn Nhu lập tức ngời được vị đạo nguy hiểm, vì phòng vào lúc này Lãnh Triệt tức giận, lập tức nói: "Vương gia, có thể không để Ôn Nhu nói hai câu."

"Vương phi thỉnh." Lãnh Triệt cũng biết lúc này không phải lúc tức giận, phải để dành lý trí suy nghĩ đối sách cho thỏa đáng.

"Cửu, thỉnh lập tức đến bãi tha ma mang toàn bộ thi thể thiêu hủy, trước khi đi thoa lên hùng hoàng lên mũi, dùng khăn bịt miệng mũi," Ôn Nhu cẩn thận căn dặn, từ tay áo lấy ra túi gấm đưa cho Cửu, "Đem túi gấm treo trước ngực, lúc đốt hủy thi thể, trải đầy đất, ghi nhớ kỹ thi thể nhất định phải đốt sạch, bao gồm cả tro cũng không thể sư lại." "Thuộc hạ tuân mệnh." Cửu tiếp nhận túi gấm, hướng Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt ôm quyền khom người, oai hùng

rời khỏi.

Ôn Nhu đưa mắt chuyển qua trên người Lãnh Triệt, phát hiện Lãnh Triệt nhìn chăm chú.

**

"Vương gia, xem ra Tào thành cũng không phải là dịch bệnh bạo phát, chỉ sợ còn ở thời kỳ ủ bệnh mà thôi, mà thi thể ở miệng giếng, làm muốn làm ô nhiễm nguồn nước sinh hoạt, nếu nguồn nước sinh hoạt bị nhiễm bệnh, ai cũng vô lực xoay chuyển trời đất, hiện nay nguồn nước sinh hoạt cũng chưa ô nhiễm, liên liền thi thể ở bãi tha ma trước," Ôn Nhu cũng sợ khó, hơi nhíu mi tâm lên. Nguồn nước sinh hoạt chắc chắn sạch sẽ, còn phương pháp cứu trị, "Nguồn nước sinh hoạt nếu là ô nhiễm, liền thúc thủ vô sách."

"Thế nào mới biết nguồn nước sinh hoạt chịu ô nhiễm?"

"Cái này Ôn Nhu có biện pháp, cũng may lúc này là mùa đông, dịch bệnh chưa khuếch tán rộng, còn phải dự phòng, hiệu thuốc bắc trong thành bị hủy, thật muốn đem Tào thành vì tử thành thật là ác độc."

"Nếu không có nội ứng ngoại hợp, muốn cũng rất khó hành sự, muốn dùng dịch bệnh hủy diệt Tào thành, cũng có thể việc này có liên quan đến huyện lệnh Tào thành cũng không chừng, phải hỏi hạn chuyện mình làm."

"Trên bàn Vương Thượng vẫn chưa thu được bất luận cái gì về cấp báo ở Tào thành, mà các nơi cấp báo phát sinh, sẽ phân tán được tin tức đến ám vệ, sẽ không, cái này liên chứng minh huyện lệnh Tào thành vẫn chưa tẩu qua bất luận cái gì, cái này liên đủ để chứng minh, huyện lệnh Tào thành, bán nước cầu vinh, liên cùng phe với thái hậu, không cần biết lý do gì, chết là điều không thể nghi ngờ."

"Vương gia dự định thế nào?"

"Chủ thượng." Lãnh Triệt còn chưa trả lời Ôn Nhu, liền có một nam tử trang phục dân chúng tầm thường đi tới trước mặt Lãnh Triệt, thần sắc khẩn trương, ôm quyền bẩm báo nói, "Bẩm báo chủ thượng, trong thành đột nhiên có một số bách tính đột nhiên ngã xuống muốn chạy chữa cũng không kịp."

Lãnh Triệt chậm rãi đứng lên, dịch bệnh, quả nhiên đến rồi sao.

"Chỗ của quan phủ Lưu Đại phản ứng thế nào?"

"Bẩm chủ thượng, Lưu Đại đang ở trước quan phủ trấn an bách tính."

"Tăng mạnh phòng thủ thành, bất luận ai đến cũng phải nghiêm tra, không thể tha bất kỳ kẻ nào khả nghi."

"Thuộc hạ minh bạch."

"Vương gia, hôm nay hiệu thuốc bắc của Tào thành đều bị hủy, liền phương pháp cứu trị của Ôn Nhu cũng không thể áp dụng, việc cấp bách nhất hiện này là phải mang được liệu nhanh vận chuyển đến thành, mới có thể hóa giải Tào thành chi nguy."

"Vương phi có phương pháp cứu trị dịch bệnh?" Ôn Nhu nói khiến Lãnh Triệt có chút không thể tin tưởng, bình tĩnh nhìn.

"Nếu không vương gia cho rằng Ôn Nhu vì sao phải không đến Tào thành không được?" Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt cười đặt một câu hỏi, giống không việc mà tìm việc.

"Bất quá cho rằng Vương phi hiểu y thuật mà thôi, không nghĩ đến Vương phi lại có thể ứng đối dịch bệnh."

"Chỉ không biết Vương phi thế nào thế nào ứng đối dịch bệnh cứ cho là người kế thừa long ngọc bạch bích, dù sao cũng quanh năm thân tại khuê phòng, để đô lại là kinh đô phồn hoa, làm sao lại biết phương pháp ứng đối dịch bệnh?"

Di quốc hiện nay, người biết đến bệnh dịch sợ là càng ngày càng ít, mà không từ trên người Lục Linh nhìn ra được đã bị nhiễm dịch bệnh, còn có phương pháp ứng đối, chỉ có có một số việc không thể đoán được.

"Vương gia, hiện tại không phải thời gian quan tâm Ôn Nhu," Ôn Nhu khẽ cười, "Lo lắng cho việc làm sao có thể vận chuyển được liệu nhanh chóng đến Tào thành trong mười hai canh giờ cho thỏa đáng."

Không ngại đoán rằng, bởi vì nếu đối thành, cũng nghĩ vấn đề như vậy.

"Phương thuốc chống bệnh dịch này, đại quân sự, làm phiền." Ôn Nhu tay áo lấy ra phương thuốc đã viết, trình trọng giao cho Túc Dạ, tuy rằng trong ngày thường Ôn Nhu xử sự đạm nhiên, nhưng hôm nay đối mặt với toàn bộ tính mạng của Tào thành, không thể không cẩn thận trình trọng.

Mặc dù xuất thân sát thủ, nhưng không thể xem mạng người như cỏ rác, đối với sinh mệnh vô tội này, có thể cứu sẽ cứu.

"Gia cùng Vương phi yên tâm," Túc Dạ tiếp nhận phương thuốc, cũng oai hùng đi.

"Vương gia yên tâm, Ôn Nhu nhìn ra được sự quan trọng của Tào thành, cho nên Ôn Nhu tuyệt sẽ không để cho Tào thành bị hủy," giờ này khắc này, lại không có liên quan đến di ngôn của tổ phụ.

Lãnh Triệt giặt mình, nói đa tạ, xoay người rời khỏi.

"Vương gia muốn đi nơi nào?" Ôn Nhu ngăn lại.

"Vào thành xem tình huống của bách tính chỉ trốn ở nơi an toàn mà không xem bách tính khó khăn thì không được."

Ôn Nhu đến xe ngựa lấy y phục trong bọc y phục Túc Dạ chuẩn bị ra, đưa cho Lãnh Triệt, xạ hương đã được hạ trong áo choàng, "Vương gia thân thể yếu đuối, phù thêm cho thỏa đáng."

"Tạ vương phi tạ vương phi quan tâm." Lãnh Triệt không từ chối, tiếp nhận áo choàng mặc lên người, mâu quang khẽ nhúc nhích **

"Vương gia, có thể hiểu phương pháp ứng đối dịch bệnh?" Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt bước trên đường, nhìn cảnh ở trên phố, chưa đến một canh giờ, hiếm thấy cảnh thưa thớt, hướng Lãnh Triệt bên cạnh hỏi.

Không ngờ vì Ôn Nhu yêu cầu, mọi người đều dùng khăn bịt mũi, để ngừa bệnh khuẩn xâm nhập qua đường hô hấp, toàn bộ Đại Di, có lẽ toàn bộ Phong chi đại lục, sợ cũng không có mấy người biết phương pháp ứng đối.

"Vương gia nếu không có phương pháp phòng trị, thế nào lại muốn đích thân đến Tào thành trấn định, còn nghĩ có có phương pháp phòng chống, cho nên mới muốn đích thân đến Tào thành ứng đối."

(Luna: Nhu tỷ mắt mê Triệt ca)

"Không thể nói phòng thế nào, trị thế nào, chỉ nói làm sao áp chế dịch bệnh tiếp tục khuếch tán trên sách sử ghi chép, tuy rằng quyết tuyệt vô tình, là chỉ có thể nói là biện pháp duy nhất."

"Vương gia cùng Ôn Nhu."

"Đem người bệnh tập trung cách ly, mặc cho sinh diệt, thi thể đốt hủy, mai táng." Mặt Lãnh Triệt không thay đổi, trong mắt không ngừng hiện lên bách tính chạy qua.

Nhưng mà, Ôn Nhu dừng bước lại, bình tĩnh nhìn, đột nhiên cảm thấy nam tử bạch y này khuôn mặt đẹp như trích tiên, lại như Tu La, khiến cho một thiên diện sát thủ như nàng vì lãnh huyết vô tình kia mà rung mình.

"Cùng với việc để Tào thành trở thành tử thành, tình nguyện như vậy, những người bị nhiễm bệnh dịch không thể không chết, cũng có thể để họ bình yên rời khỏi thế gian này."

Ôn Nhu không, nhắc chân lên, tiếp tục đuổi kịp Lãnh Triệt, vì Đại Di, không sợ vì vạn người thóa mạ, bất quá ngay cả mạng cũng có thể dâng hiến cho Đại Di, hưởng chi danh tiếng.

Thầm nghĩ chưa từng sai, người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, phụ chi nhân chỉ biết hại mình, như vậy ngoan độc liền ngoan độc.

"Vương phi, có thể cùng đi kiểm tra nguồn nước sinh hoạt xem có ô nhiễm không, nếu nguồn nước sinh hoạt bị hủy, Tào thành sợ cũng sẽ thực bị hủy."

"Vương gia hình như đối với Tào thành cực quen thuộc, muốn kiểm tra nguồn nước sinh hoạt, đương nhiên còn cần vương gia dẫn đường." Ôn Nhu khẽ cười, như vậy liền bắt đầu kiểm tra từ giếng nước trong thành.

Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, dẫn Ôn Nhu đến giếng nước, Tào thành hôm nay, phong hoa tuyết đại như vậy, còn miễn cho ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Ôn Nhu, sắc mặt sắc mặt trầm trọng, đối với Lãnh Triệt lắc đầu, Lãnh Triệt liền minh bạch, gọi thị vệ bên cạnh, gác ở giếng nước không để bách tính sử dụng, liền đưa Ôn Nhu đến những giếng nước ở những khu vực khác, thẳng đến Ôn Nhu đem nước trong giếng kiểm tra hết một lượt, khẽ lắc đầu, nhãn thần của Lãnh Triệt lạnh đến không thể nào lạnh hơn.

Tuy rằng nói nước giếng liên nhau, nhưng không nghĩ để Lãnh Triệt thất vọng, Ôn Nhu liền đem tất cả nước giếng đều kiểm nghiệm hết, kết quả quả nhiên không ngoài dự đoán.

"Vương gia, bách tính uống nước giếng bị ô nhiễm của Tào thành, hay là không hủy."

"Vương phi vì sao hỏi như thế?"

"Vương gia có từng nghe qua câu này nước giếng không phạm nước sông, nước giếng bị ô nhiễm không thể dùng, không có nghĩa là nước sông không thể dùngm đường này từ để đồ mà đến, Ôn Nhu phát hiện Di quốc có kênh rạch chằng chịt, chỉ nội ngoại Tào thành này có dòng nước lưu động, sợ muốn hủy, cũng không thể nào hủy."

Lời nói của Ôn Nhu khiến đáy lòng u ám của Lãnh Triệt lại sáng lên, không khỏi nhàn nhạt, nói: "Vương phi thật có thể giải ưu, thành nam Tào thành có một khúc sông nhỏ chảy qua thành, thành bắc cũng có sông chảy qua."

"Như vậy rất tốt, như vậy nguồn nước sinh hoạt liền không có vấn đề gì nữa rồi, giếng nước bên trong thành đều phong bế, đợi lúc dịch bệnh dẹp loạn sẽ chậm chậm nghĩ biện pháp thanh lý hiện nay chờ Túc Dạ mau chóng vận chuyển được liệu đến."

Lúc hai người đang nói, có nam tử trang phục dân chúng tầm thường đi tới trước mặt Lãnh Triệt, hướng Lãnh Triệt khom người chấp tay thi lễ, đề thấp âm lượng bẩm báo nói: "Chủ thượng, bách tính phần lớn đã rời ngã xuống, thủ vệ cũng rời ngã xuống."

"Vương gia, thỉnh phân phó Ôn Nhu không nhanh lập khu cách ly sợ không được."

"Vương phi nếu muốn có quyền hành sự, còn cần huyện lệnh Lưu Đại cho phép mới được." Nhãn thần của Lãnh Triệt như đao, lần này xuất hành bí mật đến Tào thành, không có quyền hành sự, nếu mạnh mẽ dùng quyền lực của thừa tướng, tất sẽ kinh động đến thái hậu ở đế đô, cho nên dùng quyền lực hành sự, nhất thiết phải thông qua huyện lệnh, "Thỉnh Vương phi theo, cái này liền để Vương phi lấy được quyền hành sự ở Tào thành."

Lãnh Triệt làm việc, Ôn Nhu tin được, có thể cho quyền hành sự, tất nhiên tất nhiên không huyền niệm chút nào, "Chỉ cần cùng là được."

**

Tào thành Lưu phủ.

Lưu mẫu cao lớn vạm vỡ ôm lấy nữ nhân quyến rũ tư thái yếu điệu trong lòng, nữ tử tay cần miếng táo được cắt nhỏ đưa đến miệng, mà Lưu mẫu vẻ mặt mang tiêu ý, duỗi tay lên bọp vào ngực nữ tử, khiến cho nữ tử cười khanh khách không ngừng.

(Luna: Bại hoại, đích xác là bại hoại @@)

Lưu mẫu đang xuân thu đại mộng, đối phương là đại đại tài chủ, hứa sau khi chuyện thành công nhất định thưởng cho một số vàng bạc lớn, so với làm một huyện lệnh nhỏ nhỏ cho triều đình ở biên thành mỗi tháng vhi lất được một ít quan ngân vậy thì hà cớ gì không làm.

Ha ha ha ha Lưu mẫu nghĩ để không lâu sau liền cảm được một số vàng bạc châu báu lớn trên tay, không khỏi cười to lên, đưa tay vào trong y phục của nữ tử, dùng sức vuốt ve hai bên mềm mại, nữ tử nhin không được yếu đuối nằm trên tháp, Lưu mẫu hùng tính đại phát, lập tức kéo áo bào, đã đem thân thể của mình áp trên người nữ tử.

Thật to thật to... Thân thể của Lưu mẫu vừa nhào tới trên người nữ tử, liền có gia đình sắc mặt hoảng trương chạy tới, nhìn thấy hấn đang cùng nữ nhân hoan ái, vội vã ngã nhào xuống đất, dập đầu nói lắp: "Đại, đại nhân, không, không tốt."

Lưu mẫu vừa đẩy lên hùng phong cử như vậy bị gia đình dập tắt, không khỏi trong con giận dữ, đi chân trần xuống giường, chân liền đạp cho gia đình một cước trên ngực, cả giận nói: "Cái gì không tốt cha chết hay nương chết đồ không có mắt cút nhanh lên."

Gia đình trở mình, vội vã ôm ngực quỳ, vội vàng nói, "Bên ngoài phủ có một nam tử đến tự xưng là thừa tướng, muốn gặp đại nhân."

"Thừa tướng?" Lưu mẫu cho rằng mình nghe lầm, chớp mắt hỏi.

"Chính, chính là, xưng Bạch vương, xem khí độ vậy, đương Bạch vương gia," hôm nay là thừa tướng không thể nghi ngờ gia đình nom nớp lo sợ, không khí đó, là có thể sợ.

"Ha ha ha ha ——" Lưu mẫu không xuất môn đón chào, mà ôm bụng cười cười ha ha, "muốn thừa tướng, lão tử liền lag Vương Thượng Tào thành ở thâm sơn cùng cốc, quan quý cũng ít, còn cái gì thừa tướng thả chó đuổi đi nhanh lên bản đại nhân không gặp, còn dám xưng là thừa tướng muốn đến dương oai?"

"Nếu Vương Thượng ở đây, hạ quan cũng muốn muốn đi gặp Vương Thượng." Thanh âm lạnh như băng cắt đứt tiếng cười của Lưu mẫu, một tuyết y bạch sắc đạp vào trong con ngươi của Lưu mẫu.

Lưu mẫu cũng phản ứng cực nhanh, lại hung hăng đuổi gia đình quỳ gối trước mặt, quát đẹp đường: "Cầu nô tài, ai bảo ngươi cho người tiến vào?" Tuy rằng Lưu mẫu cũng bị khí tràng của Lãnh Triệt hù dọa, nhưng ai cũng nói thừa tướng Bạch vương là bệnh vương, đến xuất môn cũng khó khăn, huống chi hành trình thiên lý đến đây, người nam trước mặt này, tuy rằng có chút khí độ, nhưng tuyệt đối không có khả năng là Bạch vương, huống chi, núi cao hoàng đế xa, ở Tào thành, hấn là vương, hấn sợ ai?

"Không ai để chúng ta tiến đến, chúng ta bắt quá là nhìn bên ngoài phủ của đại nhân có một đường nhỏ, cảm thấy kỳ quái, muốn vào hướng đại nhân hỏi thử" Không có chờ Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu bước nhỏ đến trước mặt Lãnh Triệt, cười nhìn Lưu mẫu: "Không nghĩ tới đại nhân đang làm chuyện tốt, không nghĩ đến là ta là cùng phu quân ta phá hỏng chuyện tốt của đại nhân."

Vừa thấy Ôn Nhu, Lưu mẫu nhất thời cặp mắt tròn tròn, đôi này hấn còn chưa thấy qua mỹ nhân đẹp thế này, mà hấn lấy nữ nhân vừa bị hấn áp dưới thân ra so sánh, hai người quả thực chính là khác nhau một trời một vực, hấn thế nào sẽ không phát hiện ra Tào thành còn có mỹ nhân thế này?

Lưu mẫu lập tức ra hiệu cho nữ nhân y phục xóc xếch phái sau lui ra, hai mắt phóng đến nhìn Ôn Nhu, Lãnh Triệt neho mắt lại, bàn tay trong tay áo rộng không khỏi chậm rãi nắm thành quyền.

"Đường nhỏ bên ngoài không quá đặc biệt, bắt quá là phương pháp bản quan phòng ngự." Lưu mẫu thêm nhỏ dãi nhìn Ôn Nhu, trong mắt không có sự tồn tại của Lãnh Triệt.

"Phương pháp phòng ngự? Không biết đại nhân là phòng ngự cái gì?" Ôn Nhu vẫn đang cười.

"Tự nhiên là phòng ngự dịch bệnh." Lưu mỗ biểu tình nhất phó "Mỹ nhân người thực sự là biết rõ còn hỏi", thẳng đáy lòng Ôn Nhu phạm ác tâm, thể nhưng kiếp trước đối mặt với nhiều người ác tâm như vậy, nàng cũng có thể ứng đối như thường, huống chi loại trình độ nam nhân ác tâm này.

"Phòng ngự dịch bệnh? Tào thành hôm nay bạo phát bệnh dịch chưa quá hai canh giờ, đại nhân trái lại tốc độ, nhanh như vậy đã đào một khe rãnh bên ngoài phủ, lấp bằng vôi."

"Chuyện nào có đáng gì, thứ bản quan có chính là nhân thù." Lưu mỗ đầu tiên là trả lời dào dạt đắc ý, sau đó nghe được trong lời nói của Ôn Nhu có vị đạo dị dạng, không khỏi sinh ra một phần cảnh giác, "Người có ý tứ?"

"Không có ý gì, chính là xuất phát từ hiếu kỳ mà hỏi một chút." Ôn Nhu hướng Lưu mỗ đến gần một bước, lại hỏi, "Áo bào trên người đại nhân có vị của xạ hương, đây cũng là một phương pháp phòng ngự dịch bệnh?"

Lúc nói chuyện, Lưu mỗ phát hiện bên ngoài viện chẳng biết lúc nào có thêm người, người người mang kiếm, Lưu mỗ không khỏi cảm thấy tình thế không đúng, không khỏi nhìn Lãnh Triệt, một thân bạch y, lẽ nào, thật là Bạch vương?

Kể từ đó, Lưu mỗ đột nhiên thay đổi mặt thần trọng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Bản quan, bản quan tổ tiên làm nghề y, mặc dù đến đời của bản quan không hành nghề y nữa, thế nhưng bản quan cũng là tinh thông một chút y thuật, dùng xạ hương hun đốt có thể bảo vệ mười hai canh giờ, chống đỡ dịch bệnh."

"Nếu đại nhân có phương pháp phe phòng ngự tốt như vậy, sao không hướng bách tính nói rõ?" Nhìn Lưu mỗ nhất phó trả lời không ra, lại hỏi, "Không nghĩ tới đại nhân không chỉ có biết được dịch bệnh, còn biết được thế nào phòng ngự dịch bệnh, ta đây còn có một vấn đề muốn hỏi đại nhân."

"Xin hỏi, xin hỏi." Lưu mỗ thái độ diễn hình chuyển biến một trăm tám mươi độ.

"Không biết biện pháp hun nóng này còn có công hiệu gì?"

"Không, không có." Lưu mỗ đột nhiên trên trán đổ mồ hôi, hần đột nhiên cảm giác được hần thành thịt cá trên thớt.

"Vậy đại nhân trái lại biết trước?" Ôn Nhu nói xong, xoay người hướng Lãnh Triệt hỏi, "Vương gia, xem ra đây thật là huyện lệnh tốt."

Lời nói của Ôn Nhu lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, trong tay Lưu mỗ nắm một cây chủy thủ, nhần thần dữ tợn đâm tới về phía Ôn Nhu!

"Đình ——!" Còn không có người nhìn đến Lãnh Triệt xuất thủ là như thế nào, tay nắm chủy thủ của Lưu mỗ liền bị đau rữ xuống, chủy thủ rơi xuống đất.

"Nói, là người phương nào sai sử người làm như vậy?" Lãnh Triệt nhìn Lưu mỗ, nhần thần như lưỡi dao sắc bén, khẩu khí như băng, đã có một người mặc y phục của ám vệ dùng kiếm đặt tại yết hầu của Lưu mỗ, nhưng mà rõ ràng Lưu mỗ rất sợ chết, lại không sợ chết mà nở nụ cười.

"Chính là chết, các người cũng mơ tưởng từ trong miệng ta hỏi ra cái gì." Hần tin tưởng, nếu bọn họ muốn từ trong miệng hần hỏi ra, tất nhiên sẽ không giết hần, chỉ cần miệng hần ngậm chặt giữ mạng, sẽ có người đến cứu hần.

"Không nghĩ tới Lưu đại nhân sẽ hộ chủ như thế, Lưu đại nhân nếu là có tâm với Đại Di, vậy Đại Di thật là có phúc." Lãnh Triệt dờn ám vệ đang đặt kiếm tại yết hầu của Lưu mỗ, thần nhiên nói, "Người đến, đem người mang lên."

Lãnh Triệt vừa dứt lời, liền có hai người dừng cẳng cứu thương mang một bách tính hôn mê bất tỉnh bốc mùi nồng nặc đến, buông xuống bên người Lưu mỗ, Lãnh Triệt nhìn sắc mặt chậm rãi trở nên xám của Lưu mỗ, không nhanh không chậm: "Nếu Lưu đại nhân hiện ngang lăm liệt như thế, để Lưu đại nhân cùng người này qua một này, ngày mai liền thả Lưu đại nhân rồi khỏi."

(Luna: Triệt ca thâm đắc sợ.)

Lời nói của Lãnh Triệt khiến hai chân của Lưu mỗ mềm nhũn, vội vã quỳ trên đất, liên tiếp dập đầu, "Ta nói! Ta nói! Ta đều nói!" Dịch bệnh này đáng sợ hần biết, nếu là nhiễm, chắc chắn tràng xuyên bụng lạn!

"Nói!" Lãnh Triệt cư cao lâm hạ nhìn Lưu mỗ phủ phục trước mặt, hần không thể một kiếm liền đâm thủng thân thể này của hần.

"Vậy, người nọ là người của Hải quốc, thân phận, thân phận ta không biết, hần chỉ nói sau khi chuyện thành công sẽ cho ta vô số vinh hoa phú quý..."

"Nói điểm chính." Hần không muốn nghe cái loại bán nước cầu vinh này nói lời vô ích.

"Đội dịch bệnh chân chính bạo phát ba thời thần, phái người đến hiệp quan đạo báo tin."

"Lời nhần là cái gì?"

"Cái này..." Lưu mỗ nom nớp lo sợ, "Đại nhân hứa hẹn giữ tính mạng của ta, ta mới có thể nói..."

Lãnh Triệt cười lạnh một tiếng, nói: "Nói, ta đảm bảo người không chết."

"Đây là tín vật." Lưu mỗ từ trong lòng ngực móc ra một miếng ngọc quý, hai tay trình lên cho Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt tiếp nhận ngọc quyết đồng thời, cũng lấy trường kiếm từ cầm trong tay ám vệ, không chút do dự từ cổ họng của Luru mổ đâm xuyên qua! Sau đó mạnh đem rút ra!

Luru mổ liền hô một tiếng cũng không kịp, liền ngã xuống đất, không có khí tức.

"Ta nói rồi đảm bảo ngươi không chết, vẫn chưa nói qua đảm bảo ngươi nói xong tình hình thực tế còn có thể sống." Lãnh Triệt sử dụng kiếm sử dụng kiếm móc một khối thanh ngọc bên hông Luru mổ, cầm lấy, đưa cho Ôn Nhu, ánh mắt không động dung khiến Ôn Nhu ngẩn ngơ.

"Vương phi, bội ngọc bên hông liền quyền hành sự của cả Tào thành, Vương phi chỉ quản cầm lấy đi."

"Ôn Nhu tạ qua vương gia." Ôn Nhu tiếp nhận bội ngọc, trên lại không mặt mỉm cười, nhất thiết phải mau chóng lập một khu cách ly, cứ cho là không có được liệu, cũng muốn đem bách tính bị nhiễm bệnh cô lập, để tránh khỏi người nhiều nhiễm bệnh, "Như vậy, Ôn Nhu liền bao biện làm thay."

"Chuyện chống dịch bệnh, liền giao cho Vương phi rồi." Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu trình trọng thi lễ.

Ôn Nhu nắm chặt bội ngọc trong tay, ly khai.

**

Sau một canh giờ, Lãnh Triệt kiên nhẫn an ủi bách tính thấp thòem lo âu, cả người Túc Dạ nhuộm máu chóng xuất hiện ở trước mặt Lãnh Triệt, cả kinh Lãnh Triệt liền vội vàng tiến lên đỡ hân.

"Túc Dạ!" Trên người Túc Dạ có vết kiếm bị đâm sâu khiến Lãnh Triệt không khỏi nhíu mi lên, hân chưa từng thấy qua có người có thể làm Túc Dạ bị thương thành như vậy, tự mình đỡ hân đến nơi an tĩnh ngồi xuống, để ám dạ thông y thuật vì Túc Dạ thanh lý vết thương, thấy Túc Dạ khôi phục một chút khí lực, mới hỏi, "Túc Dạ, thế nào bị thương nặng như vậy? Không phải đi được liệu sao?"

"Gia, khụ khụ ——" Lần trước bị thương còn chưa hồi phục hân, hôm nay lại đang trúng thêm một kiếm trên người, để Túc Dạ nhìn không được ho ra một búng máu, nhưng vẫn là nhìn đau tiếp tục nói, "Ở ngoài thành bị kích sát, năm tên ám vệ mang đi cũng bị trọng thương, đối phương gấp chúng ta mấy lần, căn bản không thể đột phá phòng tuyến của đối phương, vốn định thời gian không nhiều lắm, nhất thiết phải đi nhanh về nhanh, thế nhưng, khụ khụ ——" Túc Dạ nói, hộc ra một ngụm máu tươi.

"Túc Dạ, chớ nói, ta đã biết." Nhìn thương thế Túc Dạ, Lãnh Triệt không có hỏi nhiều nữa, xoay người phân phó ám vệ đem Túc Dạ chiếu cố tốt, liền đứng lên.

Ở ngoài thành xuất hiện người mai phục, tất nhiên là muốn Tào thành không thể vận chuyển được được liệu, muốn giết hết toàn bộ người xuất hiện ở trong thành, bọn họ thật là cái gì cũng nghĩ ra được rồi, "Phong tỏa Tào thành!" Không thể để cho bách tính vô tội chịu chết.

"Gia!" Túc Dạ lập tức nhìn đau đứng lên, chắn trước mặt Lãnh Triệt, "Gia người không thể đi! Cũng không biết đối phương là người phương nào! Thân thù rất tốt, thân thể của gia ăn không tiêu!"

Túc Dạ từ nhỏ liền đi theo bên người Lãnh Triệt, tự nhiên biết trong lòng hân nghĩ cái gì, ngay cả hân cảm thấy công phu của gia không người địch lại, thế nhưng thân thể như vậy, tuy thắng, cũng phải trả giá thật lớn!

"Túc Dạ, tránh ra." Lãnh Triệt nhìn về mặt Túc Dạ không chịu rời khỏi, lạnh lùng ra lệnh, người có thể để cho Túc Dạ? Hân có thể bị thương nặng như vậy, nếu không phải hân tự mình đối phó, được liệu này, sợ rằng không biết khi nào mới được chuyển đến? Hân có thể đợi, thế nhưng bách tính Tào thành có thể đợi sao?

"Gia! Túc Dạ không thể để cho người đi!" Túc Dạ lần đầu tiên cãi mệnh lệnh của Lãnh Triệt, "Cứ cho là Tào thành bị hủy, Túc Dạ cũng không có thể để gia nguy hiểm."

"Túc Dạ, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Lãnh Triệt nhìn ánh mắt của Túc Dạ lần đầu tiên mang theo sát ý, lại lần nữa ra lệnh, "Tránh ra!"

"Gia!" Túc Dạ vẫn như cũ che ở trước mặt Lãnh Triệt.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, một thanh kiếm đặt tại yết hầu của Túc Dạ, người cầm kiếm, chính là Lãnh Triệt, Túc Dạ vẫn không có dấu hiệu tránh sang nơi khác.

Hàn quang nhoáng lên, kiếm như muốn cắt đứt yết hầu của Túc Dạ cứ như chi mảnh treo chuông, chỉ thấy một chi nhỏ nhỏ đụng lên thân kiếm, để kiếm lệch hướng, bằng không Túc Dạ nhất khắc liền muốn trở thành vong hồn dưới kiếm rồi.

"Vương gia, có gì? Sẽ đối với đại quân sự rút kiếm?" Ôn Nhu đem tay trái buông xuống, bước nhanh đến giữa hai người, có chút không hiểu nhìn Lãnh Triệt, nếu là nàng đến chậm một bước nữa, Túc Dạ hân là chết không thể nghi ngờ, trên đời này người quan tâm nhất, hân cư nhiên hạ thủ được? Tim của hân, thực sự là so với nàng còn lạnh hơn.

Nói xong, Ôn Nhu xoay người nhìn Túc Dạ, đối với Túc Dạ mỉm cười, nói: "Đại quân sự, ta bồi vương gia đi, đại quân sự có thể yên tâm?"

Túc Dạ muốn nói cái gì nữa, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, "Đại quân sự nếu còn khuyên can, ngươi biết được vương gia định sẽ không nghe, nếu kéo thời thần

liền không xong, đại quân sự cứ yên tâm, ta bảo chúng để vương gia bình an trở về."

Lời nói cùng khoe miệng cười của Ôn Nhu khiến Túc Dạ không khỏi cảm thấy yên tâm, cau mày, không thể không gật đầu, mới vừa rồi là hấn nhất thời khản trương mới dám cãi mệnh lệnh của gia, làm cho gia đối với hấn rút kiếm trưng hướng, hấn không thể tiếp tục khiêu chiến cực hạn của gia.

Có thể coi là gia đem hấn chém dưới kiếm, nếu là gia bình an, hấn cũng không oán không hối hận.

"Như vậy, chuyện trong Tào thành liền giao cho đại quân sự, ta cùng với vương gia đi lấy được liệu." Thế nào thì có một đôi chủ tớ quật cường như vậy.

Túc Dạ ngoan ngoãn nghe theo Ôn Nhu, để Lãnh Triệt rất là khó hiểu, lời của hấn Túc Dạ không nghe, cư nhiên chịu nghe lời của nàng? Thật là làm cho hấn không nghĩ ra. Thế nhưng, may mà có nàng kịp thời xuất hiện, nếu không, mới vừa rồi hấn suýt nữa mất lý trí thật để Túc Dạ chết dưới kiếm, như vậy người hối tiếc không kịp chính là hấn.

"Vương gia, đi thôi?" Căn cứ vào chuyện vừa rồi, Ôn Nhu khó có thể cho Lãnh Triệt xem sắc mặt tốt, chỉ là ôn hoà nhìn hấn.

Lãnh Triệt cũng không biết bản thân đắc tội nàng chỗ nào, chỉ là vỗ vỗ vai Túc Dạ, đi.

"Gia, Vương phi, Túc Dạ ở đây chờ các người trở về." Túc Dạ nhìn bóng lưng bạch sắc của hai người hòa vào nhau, nhẹ giọng nói một câu, sau đó nhịn đau, băng bó kỹ vết thương, tuần tra Tào thành.

Bởi vì chuyện quá khẩn cấp, ngồi xe ngựa không thể nhanh được, vì vậy Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt phóng ngựa rong ruổi, mười tên ám vệ đi theo phía sau.

Thế nhưng ra khỏi Tào thành chưa được ba dặm, liền bị mai phục.

Ngựa Ôn Nhu cười đột nhiên bị bắn trúng một mũi tên vào chân, ngựa bị đau quỵ rạp xuống đất, Ôn Nhu phản ứng cực nhanh, trước khi ngựa ngã xuống liền an toàn tiếp đất.

Lãnh Triệt tức khắc ghim ngựa!

"Nhu nhi!" Một tiếng thét kinh hãi lọt vào tai.

Ôn Nhu không khỏi nhíu mày, nhãn thần lạnh như băng của Lãnh Triệt hơi nhíu lên.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Thập Tứ gõ chữ cấp tốc, hiện tại mới có thể xuất chương, thật xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 82: Phu quân nhân tình

Editor: Luna Huang

Đáy lòng của Ôn Nhu mọc lên một cảm giác chán ghét, cứ cho là không nhìn người nọ, chỉ nghe thanh âm kia, nàng cũng biết người nọ là ai, nàng thể nào cảm thấy người này đúng là âm hồn bất tán.

Nghiêm Vô Ly kinh ngạc nhìn nữ tử xuất hiện ở trước mặt, khiến hồn hấn mộng lượn quanh nữ tử, hấn là chủ thượng phái tới trông coi Tào thành, không cho bất luận kẻ nào từ Tào thành đi ra, nếu là xông vào liền giết không tha, tuy rằng nhìn thấy cừu nhân cũ Túc Dạ, thế nhưng hấn thế nào cũng không nghĩ ra ở chỗ này nhìn thấy Ôn Nhu, trước khi mũi tên thứ hai được bắn ra hấn liền vội vã ngăn lại, hấn sợ thương tổn nàng.

Nàng không phải ở Bạch vương phủ để đồ sao? Làm sao sẽ xuất hiện ở Tào thành sắp thành từ thành!

Đột nhiên Nghiêm Vô Ly xuất hiện, người bị kinh hách chỉ là Ôn Nhu, Ôn Nhu cảm thấy hấn là âm hồn không tiêu tan, Lãnh Triệt cảm thấy tâm tư của Lam vương sâu đậm.

"Nhu nhi, ngươi tại sao sẽ ở đây?" Nghiêm Vô Ly đột nhiên từ chỗ ẩn núp nhảy xuống, để những tiểu tướng cùng hấn chấp hành nhiệm vụ cũng không khỏi không từ chỗ ẩn núp nhảy ra, bảo vệ bên người Nghiêm Vô Ly.

Những người này đều biết chủ thượng Lam vương để ý nhất đó là Nghiêm Vô Ly, cho nên bọn họ đều phải một trăm con mắt để bảo hộ hấn, chính là chưa hoàn thành nhiệm vụ cũng không có thể để hấn chịu một chút thương tổn, bằng không trở lại Lam vương phủ bọn họ cũng chỉ có một con đường chết.

"Nghiêm công tử quả nhiên là âm hồn bất tán, muốn lấy mạng của ta cứ nhiên đưa người đuổi đến nơi này." Ôn Nhu cười lạnh nhìn mặt Nghiêm Vô Ly lộ vẻ ưu thương, chán ghét nói, "Người thương tổn Túc Dạ cũng là người đi?"

Lãnh Triệt đã xuống ngựa, sắc mặt âm trầm đứng ở bên cạnh thân Ôn Nhu, ám vệ cũng người người cầm kiếm, vây quanh trước mặt Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt, đem hai người bảo hộ ở trong đó.

Đây là Lãnh Triệt lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Vô Ly, vừa nghĩ tới hắn là người đã từng cùng Ôn Nhu muốn bỏ trốn, tim của hắn liền cảm giác không khỏi phiền não, hận không thể cho người trước mặt tiêu thất.

"Nhu nhi, sự tình không phải như ngươi tưởng tượng như vậy."

Nghiêm Vô Ly cảm giác lòng của mình đau đớn giống như bị người xé nát vậy, hắn không biết nàng xuất hiện ở đây, chủ thượng cũng không biết, lần này hắn sẽ không lấy tính mệnh của nàng, là hắn bị bắt đắc dĩ, hắn quan tâm nàng như vậy, nếu không phải không còn đường để đi, hắn làm sao nỡ chia kiếm về phía nàng, chỉ là nàng không rõ mà thôi.

"Sự tình thế nào ta không có hứng thú biết." Nội tâm của Nghiêm Vô Ly thống khổ giãy giụa Ôn Nhu không cảm giác được chút nào, cũng không muốn biết, hôm nay ở trong mắt nàng, bất quá là chỉ là một nam nhân để cho nàng cực kỳ chán ghét, luôn miệng nói trong lòng có nàng, rồi lại thời khắc khắc muốn lấy tính mạng của nàng, nói nữ nhân giỏi thay đổi, xem ra nam nhân này so với nữ nhân còn muốn cho người đoán không ra, huống chi, hắn, nàng tuyệt không muốn biết, "Trước mặt phu quân ta xin Nghiêm công tử hãy tôn trọng một chút, tên của Ôn Nhu, không có thể để cho người khác có thể tùy tiện gọi như vậy."

Một ngum "Nhu nhi", thực sự là nàng nghe mà cả người rùng mình, nàng không phải là Ôn Nhu mà hắn yêu, bọn họ không có từ ký ức lúc trước, cũng không có tương lai.

"Phu quân?" Nghiêm Vô Ly nhìn về mặt bệnh trạng tái nhợt của Lãnh Triệt, phảng phất như nghe được chuyện cười trong thiên đại, khinh thường lập lại một từ, "Phu quân? Phu quân? Chỉ bằng hắn? Một nam nhân gần đất xa trời, Nhu nhi ngươi cứ nhiên gọi hắn là phu quân? Ha ha ha ——"

Đối với lời nói của Nghiêm Vô Ly, Lãnh Triệt thờ ơ mặt không đổi sắc, những năm nay hắn học xong cách ẩn nhẫn, tuyệt không sẽ không nổi giận, mà nhìn từ thái độ của Ôn Nhu, hình như hoàn toàn coi Nghiêm Vô Ly là người xa lạ, phiền não trong lòng hắn cũng giảm đi một chút.

Ôn Nhu cũng không thấy lạ, lời nói của Nghiêm Vô Ly để cho nàng đột nhiên nghiêm túc sắc mặt lạnh, mỗi một tiếng cười nhạo của Nghiêm Vô Ly sắc mặt của nàng càng hàn một phần.

"Lãnh Triệt, ngươi bất quá là một vương gia ốm yếu, xứng với tình yêu của Nhu nhi sao?" Một tiếng "Phu quân" của Ôn Nhu để Nghiêm Vô Ly mất đi lý trí, phút chốc rút kiếm ra chỉ vào mặt của Lãnh Triệt, ghen tỵ nói, "Ngươi không xứng! Trong lòng của ngươi có Nhu nhi sao? Nếu là có, ngươi làm sao sẽ để cho nàng đến Tào thành gặp nguy hiểm?"

"Vương gia là phu mà Ôn Nhu nhận định, hảo hay không tốt, còn không phải do Nghiêm công tử chỉ định." Thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng, ánh mắt nhìn Nghiêm Vô Ly cũng lạnh lùng, nam nhân của nàng, cứ cho là không tốt, cũng không đến lượt người khác nói, "Nghiêm công tử cho là mình là ai, có tư cách chỉ định phu quân của Ôn Nhu sao?"

Lời nói của Ôn Nhu để lòng của Lãnh Triệt run lên bần bật, không khỏi nghiêng đầu nhìn bên người nàng, mơ hồ cảm thấy nàng hình như đang tức giận, là vì hắn? Đáy lòng của Lãnh Triệt đột nhiên âm áp, khoe miệng không tự chủ nhếch lên.

"Nhu nhi, ta là vì người tốt! Nam nhân như vậy, không đáng cho ngươi giao phó!" Nghiêm Vô Ly đem kiếm trong tay cầm chặt một phần, hung hăng run rẩy, hiển nhiên là lời nói của Ôn Nhu đem tim của hắn hung hăng đâm đến bị thương rồi.

Nhu nhi là của hắn, hắn không muốn nàng rúc vào trong ngực của nam nhân khác! Hắn là muốn ôm lấy nàng trong ngực biết nhường nào!

"Tốt với ta? Nghiêm công tử cũng thật là biết nói đùa, lúc trước vứt bỏ ta là tốt với ta? Muốn lấy tính mạng của ta là tốt với ta? Hôm nay sử dụng kiếm tương hướng cũng là tốt với ta?" Ôn Nhu cười nhạt, tiếp tục châm chọc nói, "Nếu là vương gia không đáng để ta giao phó, vậy người phương nào đáng để ta giao phó, ngươi sao? Nghiêm công tử?"

"Ta..." Nghiêm Vô Ly bị Ôn Nhu làm đến nghẹn không lời nào để nói, thống khổ nhìn Ôn Nhu, muốn phản bác, cũng không có từ để phản bác, nàng nói đều là sự thực, ban đầu là hắn vứt bỏ nàng, khiến danh tiếng của nàng bại hoại, bị Thanh vương nắm giữ hạnh phúc cả đời, hắn lại không có đứng ra cứu nàng, hắn muốn lấy tính mệnh nàng, tuy là mệnh lệnh của chủ thượng không thể trái, nhưng cũng là sự thực, hắn muốn nói hắn muốn dẫn nàng cao bay xa chạy, thế nhưng hắn không thể, hắn trốn không thoát lòng bàn tay của chủ thượng, nếu là mang theo nàng rời khỏi, chắc chắn thương tổn hắn, cho nên hắn không thể nói mình là người đáng để nàng giao phó, thế nhưng Bạch vương cũng tuyệt không phải người có thể cho nàng hạnh phúc!

"Ha ha... Vô Ly, ngươi đây là đang trình diễn vở kịch khổ tình sao?" Một trận âm thanh mang theo châm chọc cười nhạo vang lên bên tai của mọi người, thanh tới người tới, chỉ thấy bên cạnh thân Nghiêm Vô Ly đột nhiên xuất hiện một nam tử mặc sam y màu nâu, khinh bỉ nhìn Nghiêm Vô Ly bên cạnh thân, "Nhìn thấy trong mắt Bạch vương phi không có ngươi sao? Ngươi khổ như vậy, không phải tự rước lấy nhục sao?"

Lời của nam tử khiến sắc mặt của Nghiêm Vô Ly bỗng nhiên như lá rụng mùa thu tàn bại, hướng nam tử quát dẹp đường: "Câm miệng! Chuyện của ta còn chưa tới phiên ngươi quản!"

Nam tử xuất hiện để trong con ngươi Lãnh Triệt cẩn thận càng nhiều một phần, cho tới bây giờ nhìn thân thủ người đến, tất nhiên không phải hạng người

tâm thường, công phu cùng nội lực, tất nhiên trên Nghiêm Vô Ly, Lam vương là đoán chắc hẳn sẽ đến Tào thành, cố ý để hai người ở đây sao?

"Ta đương nhiên không muốn quản người mà làm hỏng chuyện, nhìn dáng dấp thống khổ của người, ta là vui vẻ còn không kịp."

Nam tử cười đến đắc ý, đời này chuyện khiến hắn vui nhất chính là nhìn thấy Nghiêm Vô Ly thống khổ, ai bảo chủ thượng coi trọng hắn yêu thương hắn như vậy, đến nỗi cho hắn trước mặt chủ thượng càng lúc càng không có nơi sống yên ổn, đây hết thảy đều phải trách hắn Nghiêm Vô Ly, cho nên Nghiêm Vô Ly càng thống khổ, hắn liền cảm thấy vui vẻ, "Chỉ là mệnh lệnh của chủ thượng, ta người biết đến, người muốn cãi mệnh lệnh của chủ thượng sao?"

"Kham Diệc! Ta không cho phép người hại Nhu nhi!" Nghiêm Vô Ly đối với Kham Diệc tròn mắt tương hướng, hắn nhớ kỹ lời nói của chủ thượng, hắn phải Kham Diệc tới lấy rồi.

"Lời của người, dùng được sao? Chủ thượng cũng đã có nói, mạng của người nữ nhân này giao cho ta tới lấy." Kham Diệc chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, sau đó sử dụng kiếm chỉ vào Ôn Nhu, "Phải biết rằng, nếu là ta giết nàng, chủ thượng chắc chắn thật cao hứng."

"Hay là, do người tự mình động thủ? Người chết trên tay ta, không có toàn thây, vì để cho nàng được chết đẹp một chút, ta có thể tặng cơ hội này cho người, thế nào?" Kham Diệc có nhiều ý tứ hàm xúc nhìn Nghiêm Vô Ly, dùng ngôn từ đùa bỡn khiến đáy lòng của Nghiêm Vô Ly không có một tia khí lực chống cự nào, hắn thích nhất chính là nhìn Nghiêm Vô Ly giãy giụa thống khổ, "Lẽ nào người còn muốn chờ hai người ngày sau hoan ái, người mới bằng lòng hạ thủ sao?"

Ôn Nhu nghe lời nói của Kham Diệc, đáy lòng định cho hắn một từ, biến thái, lẽ nào Nghiêm Vô Ly là cùng một đồng biến thái này lớn lên sao, cho nên tính cách cũng sẽ biến thái như vậy?

Lãnh Triệt lại không có nghĩ cách như Ôn Nhu vậy, hắn chẳng qua là cảm thấy hai người này, chắc chắn vướng tay chân, tốc tốc chấm dứt, thời thần không thể kéo dài.

"Không nên ép ta." Nghiêm Vô Ly bỗng nhiên dùng hai tay ôm lấy đầu, dáng dấp cực kỳ thống khổ.

"Vậy xem ra vẫn là ta tự mình động thủ, không biết phê tâm cổ này, có nên hay không hạ trên người nàng? Nhìn dáng dấp nàng thống khổ giãy giụa, chủ thượng vui vẻ nhất." Kham Diệc vân đạm phong khinh nói, từ tay áo rút ra một cây ngọc sáo, thường thức trên ngón tay.

Nghiêm Vô Ly bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn đến sáo ngọc trong tay của Kham Diệc, thống khổ giãy giụa trong lòng nhất định chảy máu mới có thể chết lặng.

"Ta tới." Lại ngẩng đầu, đáy mắt Nghiêm Vô Ly rất nhanh xóa đi tình cảm, chỉ mang theo sát ý nhìn Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt.

"Ha ha... Cái này là được rồi, giết bọn họ, ngày sau người cũng sẽ không thống khổ như vậy, chủ thượng cũng sẽ phi thường vui vẻ..." Kham Diệc ở một bên đầu độc, hắn biết giết Ôn Nhu, Nghiêm Vô Ly chỉ có thống khổ hơn, đây là kết quả hắn mong muốn nhất.

"Kịch của các người hát xong chưa? Chúng ta không có thời gian xem các người hát hí khúc." Ôn Nhu lạnh lùng cắt đứt lời nói biến thái của Kham Diệc, nàng cũng không có rỗi rảnh nghe hai tên biến thái hát hí khúc, bách tính Tào thành vẫn là chờ bọn họ đem đến cứu mạng.

"Bạch vương phi, như thế không kịp chờ đợi muốn chết ở trên tay của tay của tình nhân cũ của mình sao? Yên tâm, Vô Ly chắc chắn cho người chết tốt." Kham Diệc nói cho cùng nàng và Lãnh Triệt hai người cũng chỉ là tay trái gà không chặt, bọn họ thoát nhìn kém như vậy sao?

Quả thực, trong mắt Kham Diệc, Lãnh Triệt chính là một người tay trái gà không chặt, mà Ôn Nhu, cũng bất quá là nữ nhân bình thường khoa chân múa tay, so với Túc Dạ người bị hắn đá thương còn không bằng, lại còn dám ở can thiệp vào, quả nhiên là tự đưa đến cửa.

"Thuận tiện trước khi các người chết nói cho các người biết, người duy nhất sống chạy về Tào thành, là ta đã thương." Kham Diệc đắc ý cười lời nói còn chưa rơi hết, kinh ngạc phát hiện Lãnh Triệt chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh hắn, đem kiếm để tại cổ họng của hắn, hắn thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa kịp nhìn ra Lãnh Triệt là như thế nào trước mặt hắn!

Kham Diệc còn phản ứng không kịp nữa, đám tiểu tướng đứng ở bên cạnh hắn không có phản ứng, Kham Diệc liền bị Lãnh Triệt hung hăng đánh trúng bụng, đau đớn quỵ trên mặt đất, sau đó Lãnh Triệt nhanh chóng lui trở về bên cạnh thân Ôn Nhu.

Hắn là sử dụng nội lực cực mạnh của mình, dùng qua hai ba chiêu đem đối phương giải quyết hết, bọn họ không có thời gian không có thời gian cùng những người này lãng phí, hắn vốn là có thể một kiếm lấy một mạng, giờ kiếm trong lúc đó bỗng nhiên nghĩ tới có thể để cho hắn sống không bằng chết, liền tạm thời tha cho hắn một mạng.

Nhưng mà, trong chớp nhoáng này cử động của Lãnh Triệt lại lần nữa để Ôn Nhu nhìn với cặp mắt khác xưa, nàng cũng như Kham Diệc một dạng, mắt cũng không nhìn thấy hắn làm thế nào đến bên người đối phương, thế nhưng nàng lại biết, sau đó khẳng định tránh không được nàng là phải khổ cực một phen.

Nghiêm Vô Ly đã hai ba câu nói của Kham Diệc bức đến tư tưởng cực đoan, lúc này không biết sợ hãi, thậm chí muốn lấy mạng người, để tránh khỏi bản thân ngày sau nhìn đến hai người ngọt ngào càng làm cho hắn vô pháp tiếp thu, hiện tại hắn muốn bọn họ đi tìm chết.

Nghiêm Vô Ly giờ kiếm hướng vọt tới vọt tới, Ôn Nhu xuất thủ, Lãnh Triệt liền chắn trước người của nàng, nhẹ nhàng một câu: "Ta tới."

Ôn Nhu nhất thời cảm thấy ấm áp, một loại cảm giác được bảo vệ.

Chỉ nghe tiếng đao kiếm va chạm không ngừng truyền vào trong tai, quanh thân đều là người giao thủ, Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy bản thân thành bất kỳ cổ kỵ nào, đây là, lần đầu tiên có người bảo hộ nàng, đáy lòng có một loại cảm giác nói không được.

Bất quá vài lần giao thủ, Nghiêm Vô Ly liền bị Lãnh Triệt đâm một kiếm xuyên qua ngực, đem hắc đinh trên mặt đất, đồng thời ám vệ cũng đã xử lý xong, ám vệ tuy rằng cũng có người bị thương, cũng may người người còn có thể đứng, Lãnh Triệt nhìn cũng không nhìn Nghiêm Vô Ly nằm dưới đất một mắt, đối với Ôn Nhu nói một tiếng "Đi", đem ám vệ bị thương cho hồi Tào thành, liền phóng người lên ngựa.

Ôn Nhu vô tình vô cảm hai mắt nhìn Nghiêm Vô Ly tràn ngập tơ máu, cố gắng nhớ lại ký ức nguyên bản của chủ thể lúc mới quen hắc, cũng trở mình tìm không được, đạp lên ngựa ám vệ đưa đến.

Kham Diệc muốn động thân đến giết Lãnh Triệt, thế nhưng một kích kia của Lãnh Triệt dùng nội lực quá sâu nặng, hắc không thể bỏ nổi.

"Nhu nhi, trở lại, người không thể, không thể đi..." Nghiêm Vô Ly nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, chiến chiến nguy nguy đứng lên, loạng choạng người bỗng nhiên rút ra kiếm đâm bên ngực phải của hắc, chỉ thấy máu chảy ra Nghiêm Vô Ly chịu đựng đau nhức khom người cảm lấy cung tiễn dưới đất, dùng hết khí lực toàn thân khí lực toàn thân kéo dây cung, đem tiễn nhắm vào Ôn Nhu.

Đột nhiên, hai mắt của Nghiêm Vô Ly sưng mù lộ vẻ dữ tợn, buông lỏng ra dây cung, "Sưu" một tiếng mũi tên hướng Ôn Nhu bay đi, trong nháy mắt tiễn rời dây cung, Nghiêm Vô Ly âm âm ngả xuống đất.

Nhu nhi, nếu không chiếm được người, như vậy thì để chúng ta hoàng tuyền tái kiến!

(Luna: thực sự ta đây rất đau lòng cho Nghiêm Vô Ly, hắc làm mọi thứ đều là do tên Lam vương biến thái kia cả. Chỉ mong hắc có thể cùng Ôn Nhu trước hoàng tuyền tái kiến, hỷ vọng có ngoại truyện của hai người này =.)

**

Chỉ thấy tiễn hướng Ôn Nhu cấp tốc bay đi, Ôn Nhu lại không có phát giác!

"Thử ——!" Một tiếng nhỏ nhẹ bao phủ trong tiếng vó ngựa, ám vệ ở phía sau nhìn vào bên hông Lãnh Triệt, hít một hơi khí lạnh, muốn lên tiếng, lại bị Lãnh Triệt lắc đầu ngăn lại.

Chỉ mảnh treo chuông, hắc cố ý chậm lại tốc độ, thay nàng cản một tiễn! Mà Ôn Nhu dĩ nhiên không biết chút nào!

Lãnh Triệt mặt không đổi sắc, không để cho ám vệ nói cho Ôn Nhu biết, cũng không có ghim ngựa dừng lại xử lý vết thương, mà là một tay cầm chặt dây cương, một tay nắm ngược cây tiễn đâm ở bên hông, cắn răng, đem tiễn chậm rãi rút ra! Sau đó vút trên mặt đất!

"Chủ thượng!" Ám vệ ở bên cạnh hắc nhìn không được kinh hô một tiếng, Ôn Nhu lúc này mới phát hiện lúc này mới phát hiện Lãnh Triệt nguyên bản cùng nàng song song chẳng biết lúc nào rơi lại phía sau, không khỏi chậm lại tốc độ, nghiêng người sang nhìn hắc, hỏi: "Vương gia, xảy ra chuyện gì?"

Chỉ là tốc độ của Ôn Nhu chậm lại, Lãnh Triệt cũng đồng dạng chậm lại tốc độ, không cùng nàng song song, không cho nàng phát hiện bên hông hắc bị thương, chỉ thân nhiên nói: "Vô sự, mau chóng chạy đi là tốt."

Ôn Nhu khẽ gật đầu, không để ý tới Lãnh Triệt nữa, tiếp tục tăng nhanh tốc độ, được liệu là việc quả thực khẩn cấp, nhưng đến địa điểm lấy thuốc, nàng cũng tốt vì hắc bắt mạch, nhìn thân thể của hắc xem có vấn đề gì không.

Chỉ là tại tiếng động lớn rầm rĩ, Ôn Nhu không có phát hiện, Lãnh Triệt vốn là sắc mặt tái nhợt, càng thêm tái nhợt.

Phóng ngựa rong ruổi sắp hai canh giờ, đoàn người rốt cục đến được Thuần thành, vừa vào thành, hỏi được đường ở đâu, mấy người liền phân công nhau hành sự, thẳng đến được đường mới mua được dược liệu cần thiết.

Thẳng đến đem dược liệu cần thiết mua xong, thuê xe, đem dược liệu chặt tốt, Ôn Nhu mới thở phào một hơi, lúc này mới nhìn về phía Lãnh Triệt, nói: "Vương gia, ngồi xuống, Ôn Nhu bắt mạch cho người."

Lãnh Triệt khẽ gật đầu, đang muốn dời bước, hai mắt đột nhiên một trận mơ hồ, suýt nữa đứng không vững chân, thiếu chút nữa liền vấp ngã vào trên người Ôn Nhu.

"Vương gia?" Ôn Nhu cả kinh, lúc này mới phát hiện sắc mặt của Lãnh Triệt cực không tầm thường, cũng không kịp được đường, liền vội nắm lấy cổ tay của Lãnh Triệt, trong nháy mắt kinh trụ, tại sao như vậy?

Lãnh Triệt cảm thấy Ôn Nhu trước mặt càng lúc càng mờ mịt, cuối cùng là không rõ, hắc trong nháy mắt mất đi ý thức, ngã lên người Ôn Nhu, Ôn Nhu duỗi tay bắt được hắc, thời gian va chạm vào bên hông hắc, bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay có chất lỏng sền sệt ấm áp, không khỏi rút tay ra nhìn.

Máu?

Hắc khi nào bị thương? Nàng làm sao không biết?

----- đề lời nói bên ngoài -----

Ngày hôm qua vì căn vạ, một ngày đêm chỉ ăn hai cái bánh bao và một chén cháo, hôm nay chương này viết đến hừng đông năm giờ mới OK, Thập Tứ tận lực... Có loại cảm giác muốn chết... Một mõi quá...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Vì ai khẩn trương

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn máu lòng bàn tay mình, kinh trụ, hần khi nào bị thương? Nàng làm sao không biết?

"Vương gia?" Trước lúc cùng Nghiêm Vô Ly giao thủ hần còn bình yên vô sự, làm sao lại đột nhiên bị thương? Không đúng, máu đã có chút nâu, sẽ không phải mới bị thương, như vậy là bị thương không lâu sau khi cùng Nghiêm Vô Ly giao thủ!

Trong đầu của Ôn Nhu hiện lên một đường sáng, ám vệ thét một tiếng kinh hãi?

"Chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt của Ôn Nhu bén nhọn nhìn chăm chăm ám vệ đứng ở một bên, cho dù có người âm thầm đánh lén, mặc dù nàng không có phát giác, lấy thân thủ của hần, cũng tuyệt đối sẽ không thụ thương, trừ phi là bất ngờ không kịp đề phòng, có thể lại có tình huống gì bất ngờ không kịp đề phòng?

"Hồi phu nhân, một mũi tên này, là chủ thượng vì phu nhân chịu" Thanh âm của ám vệ không có một tia ôn độ.

"Cái gì?" Ôn Nhu có chút bất khả tin tưởng, mũi tên này, là hần vì nàng gánh? Cái này... Làm sao có thể?

"Vì chủ thượng có mệnh lệnh, cho nên trên đường không có báo cho phu nhân biết."

"Là người phương nào?" Tâm của Ôn Nhu rung động, vì sao hần dùng thân thể của chính mình vì nàng đỡ tiễn? Lại vì sao không nói cho nàng?

"Thứ cho thuộc hạ không thể trả lời, bất quá người nọ cũng sống không được, phu nhân yên tâm." Người nọ bị chủ thượng đánh đến trọng thương, lại chịu một kiếm, tất nhiên vô mạng, chủ thượng để cho bọn họ không nên báo cho phu nhân biết, bọn họ cũng chỉ có thể vâng theo, "Việc cấp bách, thỉnh phu nhân vì chủ thượng cứu trị."

"Ta biết." Ôn Nhu thoáng qua trong lúc đó thờ bình thường đáy lòng chấn động, khiến cho mình quy về lãnh tĩnh, hôm nay hần vì nàng rồi ngã xuống, như vậy nàng nhất định phải vì hần gánh trách nhiệm của hần.

"Người tới." Thần tình của Ôn Nhu đột nhiên trở nên lãnh túc, trong con ngươi tự tin cùng lãnh tĩnh để đám ám vệ cảm thấy cái này phảng phất là chủ thượng đứng ở trước mặt bọn họ, không khỏi tức nhiên khỏi kính, cung kính cúi đầu đứng thẳng, cùng đợi mệnh lệnh của Ôn Nhu.

Ôn Nhu đem Lãnh Triệt nhẹ nhàng dựa vào trên người của ám vệ bên cạnh, dùng giọng ra lệnh nói: "Người lập tức đưa vương gia đi tìm khách điểm nghỉ ngơi, sau đó ta đến."

"Vâng." Ám vệ lập tức ôm Lãnh Triệt rời khỏi.

"Bốn người các người, lập tức đem dược liệu chở về Tào thành, nói cho Túc Dạ, để dựa theo phương thuốc của ta đưa mà đun, sau đó phân phát cho bách tính dùng, nếu là có người bất hạnh dính vào dịch bệnh mà chết, nhất định phải tập trung dùng lửa thiêu, tro cốt phải dùng đất lấp, sau đó rải vôi lên trên." Thời khắc này Ôn Nhu, giống như là người quyết đoán vận mạng của Tào thành, mỗi chữ mỗi câu, kiên quyết quả đoán, nghiêm túc.

"Phu nhân, vậy người cùng chủ thượng ——? Chúng ta nhất thiết phải lưu lại bảo hộ chủ thượng!" Trong đám ám vệ có một người ánh mắt sáng quắc nhìn Ôn Nhu.

"Tính mệnh của bách tính Tào thành, hiện tại liền trong tay các người, các người nhất thiết phải lấy tốc độ nhanh nhất đem dược liệu an toàn chở về Tào thành!" Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, lại có một loại lực lượng cho người không thể cãi lại, "Vương gia có ta chiếu cố, ta tuyệt sẽ không để cho vương gia có bất kỳ nguy hiểm nào."

"Tin tưởng ta, ta không hại Đại Di, càng không hại vương gia." Dưới lớp tay áo rộng của Ôn Nhu, dần dần nắm thành quyền, hần lấy thân thể hộ nàng, nàng sao để hần gặp nguy hiểm.

"Cầm!" Dứt lời, Ôn Nhu từ trong lòng ngực lấy ra một khối thanh ngọc, giao cho một người trong đám ám vệ, "Đây là phù quyền hành sự của Tào thành, giao cho Túc Dạ, ngày mai giờ mẹo vương gia nhất định sẽ bình an trở lại Tào thành, đến lúc đó cần phải để vương gia nhìn thấy một Tào thành bình thản

vẫn như cũ!"

"Tuân mệnh!" Âm vệ nhìn cả người Ôn Nhu tản ra cỗ khí phách, không nói thêm nữa, đều hướng Ôn Nhu ôm quyền, xoay người lái xe chở được liệu rời đi.

Đoàn người Nghiêm Vô Ly bị thương không nhẹ, tất nhiên sẽ không mai phục nữa, đoạn đường này trở lại, bọn họ tất nhiên có thể bình an đến Tào thành, như vậy kể tiếp, hảo hảo chữa thương cho hần trước, nhất thiết phải đem một chuyện quan trọng khác xử lý tốt, chuyện này, cùng chuyện vận được liệu một dạng không thể kéo dài, nếu là hiện tại đứng ở chỗ này chính là hần, thì cũng sẽ làm như nàng thôi.

**

Khách điểm, Ôn Nhu từ thân thể của Lãnh Triệt lấy ra một khối ngọc quyết, trình trọng giao cho âm vệ.

"Ta không biết ngươi là danh hiệu âm vệ thứ bao nhiêu, thế nhưng ta biết bọn ngươi đều là đem số phận của Đại Di đặt lên trước." Ôn Nhu nhìn âm vệ, nói xong trình trọng, "Hôm nay đem ngọc quyết giao trong tay ngươi, là muốn ngươi đi làm một chuyện quan trọng liên quan đến vận mạng của Đại Di, ngươi nguyện ý đi sao?"

Nhìn âm vệ trước mặt, không khỏi làm Ôn Nhu nghĩ tới mình kiếp trước, kiếp này nàng hối hận kiếp trước vì tổ chức bán mạng, thế nhưng kiếp này, nàng lại cảm thấy, Đại Di, hay là nói là hần, đáng giá để bọn họ bán mạng.

"Phu nhân chỉ cần hạ mệnh lệnh, dầu sôi lửa bỏng, không chối từ!" Âm vệ nói xong, lập tức xốc quỳ một chân trên đất trước mặt Ôn Nhu, chưa bao giờ có người nào, để cho bọn họ có cảm giác được dường như chủ thượng như vậy, thế nhưng nàng, để cho bọn họ cảm thấy cũng chủ thượng một dạng cho người cam nguyện chết phục lực lượng.

"Hảo, vậy ngươi lập tức trở về Tào thành, mang thêm một chút âm vệ đến hiệp quan đạo, bọn họ không thể lộ diện, mà ngươi sẽ cầm ngọc quyết ở hiệp quan đạo cùng người gặp mặt, nói cho đối phương biết, sự tình đã hoàn thành." Đối phương lưu lại dịch bệnh bạo phát sau ba canh giờ gặp tại hiệp quan đạo, định để bảo đảm Tào thành hần phải chết không thể nghi ngờ, mà bọn họ muốn tin tức này, tất nhiên có dự mưu, nếu là người Hải quốc, chắc là muốn mượn cơ hội này nhắc lên sóng gió gì, "Lúc theo dõi đối phương đi nơi nào, nếu là có thể thám thính ý đồ đối phương là tốt nhất, nếu là nghe không được thì cũng không cần cậy mạnh, trước giờ tý, cũng nhất định phải trở về đây, đem tin tức của đối phương nói cho ta biết."

"Quan hệ này cùng Di quốc, nhờ ngươi." Ôn Nhu nói xong, trình trọng hướng âm vệ ôm quyền vái chào, về mặt âm vệ nghiêm nghị, cũng thẳng người hướng Ôn Nhu ôm quyền vái chào.

"Chủ thượng cũng chỉ có thể phiền phu nhân chiếu cố! Thuộc hạ nhất định không phụ lòng phu nhân!" Âm vệ nắm chặt ngọc quyết trong tay, xoay người rất nhanh ly khai.

Âm vệ rời khỏi, Ôn Nhu chẳng những không có thở phào một cái, mà là đem tâm thu càng chặt hơn, bởi vì, Lãnh Triệt, tình huống rất là không ổn!

**

Ôn Nhu ngồi xuống mép giường, lại lần nữa bắt mạch của Lãnh Triệt, đầu ngón tay hạ xuống mạch tượng, để sắc mặt của Ôn Nhu chìm đến cực điểm! Lập tức giờ tay lên chạm vào cái trán của Lãnh Triệt, nhiệt độ để cho nàng nhìn không được nhú mi tâm lên.

Tại sao có thể như vậy? Thân thể hần sẽ không sốt cao như vậy, mất máu quá nhiều cũng sẽ không để cho hần đột nhiên sốt cao, hô hấp dồn dập, từ mạch tượng của hần nhìn, hình như bị lây dịch bệnh rồi.

Nhưng này làm sao có thể? Tuy rằng trên người hần không có túi thuốc phòng dịch, hần cũng uống qua thuốc nàng đích thân chuẩn bị, trên người còn khoác xiêm y xạ hương hun nóng, bọn họ ở Tào thành căn bản không lâu, căn bản không thể nào dính dịch bệnh được.

Như vậy, xem ra liền chỉ có một cái khả năng ——

Ôn Nhu cong người kiểm tra trên lưng của Lãnh Triệt, chỉ thấy ra bên ngoài vết thương sấm mù!

Trong cơn người của Ôn Nhu đột nhiên dần hiện ra sát ý, độc thi! Mũi tên kia nhất định là bôi máu của người dính bệnh dịch mà chết! Mà người hướng nàng bắn tên, ngoại trừ Nghiêm Vô Ly nàng không nghĩ ra được người khác, tuy rằng âm vệ không nói, tuy rằng hần bị Lãnh Triệt đánh tọng thương, thế nhưng lực lượng của người điên cuồng thật đáng sợ, hần tất nhiên muốn dùng hết khí lực cuối cùng để cho nàng bồi hần xuống địa ngục!

Nếu là Nghiêm Vô Ly không chết, nàng nhất định phải để hần vì món nợ này trả giá thật lớn!

Ôn Nhu lập tức gọi tiểu nhị bưng tới một chậu nước nóng, sau đó một cái toa thuốc giao cho tiểu nhị, để hần đến được đường bốc thuốc.

Nhìn khuôn mặt của Lãnh Triệt ngủ mê, Ôn Nhu nhẹ nhàng khép mắt lại, lại nhẹ nhàng mở ra, đưa cánh tay lên sau cổ của Lãnh Triệt, tay kia ổn định vai hần, đem hần chậm rãi đỡ ngồi dậy, sau đó một tay giữ lấy hần, một tay vì hần cời áo bào.

Chỉ là, Ôn Nhu mới cời được ngoài bào của Lãnh Triệt, một vật gì đó rất quen mắt đập vào mi mắt của Ôn Nhu.

Túi gấm mẽ bạch sắc thêu vân văn, đọng ở trên cổ của Lãnh Triệt, rũ xuống trước người của hần.

Ôn Nhu đưa tay cảm qua túi gấm, đây không phải là túi gấm nàng vứt bỏ sao? Tại sao lại ở chỗ này? Ôn Nhu nhìn chăm chú vào nhìn chăm chú vào Lãnh Triệt thật lâu, đây lòng có loại tư vị nói không rõ, hẳn như thế nào sẽ, mang trên người?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Ôn Nhu lấy túi gấm trên cổ hần xuống, để qua một bên, tiếp tục vì hần vì hần cởi áo ra, nàng nhất thiết phải mau chóng vì hần xử lý vết thương, bằng không tiến thêm một bước bị nhiễm liên đại sự không ổn.

Ôn Nhu lấy nến đang cháy, đến bên giường, sau đó tay áo lấy ra một thanh chủy thủ màu đồng cổ, đem khăn nhúm lại, nhét vào trong miệng Lãnh Triệt, nàng rạch miệng vết thương mủ để xử lý sạch sẽ, không thể kéo dài, Đại Di không có gây mê tán, nàng cũng không có thời gian đi chuẩn bị kể từ đó cũng chỉ có thể để hần cố nén rồi.

"Vương gia, nhịn xuống." Ôn Nhu đem chủy thủ lên nến hơi qua lửa, nhìn thoáng qua hai mắt nhắm nghiền của Lãnh Triệt, khẽ nói một tiếng, đao sắc bén để lên miệng vết thương bên hông của Lãnh Triệt.

Chỉ thấy Lãnh Triệt bỗng nhiên có giật, trên trán mồ hôi lạnh liên tiếp toát ra, lại vẫn không có mở mắt, Ôn Nhu mi tâm khẩn tức, thanh âm êm ái nhẹ nhàng vang lên: "Vương gia nhịn một chút, nhịn một chút là tốt rồi. .."

Nàng biết hần đau nhức, thế nhưng nàng không có cách nào, trong lúc bất chợt nàng có nghĩ cách muốn thay hần chịu một phần thống khổ, nàng không đành lòng nhìn đến hần thống khổ như vậy.

Nếu không phải là vì nàng...

Lúc đem vết thương xử lý sạch, Ôn Nhu rải ít bột thuốc lên miệng vết thương, vội vàng dùng băng gạc băng lại, từ đầu đến cuối, đều là mi tâm khẩn tức, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Vết thương băng bó kỹ, Ôn Nhu đem Lãnh Triệt nằm trên giường hẹp, đem một dược hoàn cho vào miệng hần, vắt khăn nóng trong thau đồng, vì Lãnh Triệt nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, chậm chậm vì hần lau thân thể, bởi vì trên người có hần có vết thương, không thích hợp tắm rửa, cho nên chỉ có thể giúp hần lau người xong mới châm cứu, đợi thân thể của Lãnh Triệt được lau xong, vì hần mặc vào y sam tiểu nhị chuẩn bị xong, mới lấy chén thuốc tiểu nhị mang vàng, chậm rãi để Lãnh Triệt dùng.

Lúc Lãnh Triệt nằm ở trên giường, Ôn Nhu lấy ra ngân châm ở trên người, vì Lãnh Triệt châm cứu, sau đó lấy chủy thủ lại lần nữa rạch một đường trên tay trái của mình, để Lãnh Triệt uống máu của mình.

Cuối cùng, Ôn Nhu vì Lãnh Triệt đắp chăn, mình thì mệt mỏi dựa vào ghế thái sư trong phòng, hơi khép lại hai mắt.

Tất cả, Ôn Nhu cũng chưa từng phát hiện, nhất cử nhất động của nàng, mang theo mềm nhẹ, rất sợ sẽ làm hần đau.

Nàng chỉ là không rõ, nàng chưa bao giờ chiếu cố qua bất luận kẻ nào như vậy, cũng không có khẩn trương bất luận kẻ nào như vậy?

Nàng minh bạch đáy lòng nàng có một loại cảm giác khẩn trương, là đối với hần khẩn trương, thế nhưng nàng không rõ, tại sao nàng lại khẩn trương hần, nàng là đối với bất luận người nào cũng không có quá nhiều tình cảm, cho tới bây giờ nàng khẩn trương đều là đối tượng tổ chức giao nhiệm vụ, chưa bao giờ đối với bất kỳ người nào khẩn trương, thế nào sẽ khẩn trương hần?

Lẽ nào ——

Ôn Nhu bị nghĩ cách từ đáy lòng mình hù dọa, cả kinh bỗng nhiên nàng mở hai mắt ra, không, không có khả năng, thế nào lại là một loại như vậy, tuyệt đối không thể nào.

Thế nhưng, Ôn Nhu lại lần nữa nhìn phía Lãnh Triệt nằm ở trên giường, thế nhưng vì sao, tim đập lợi hại như vậy...

Nàng khẩn trương hần bất quá là sợ hần vạn nhất có cái gì sơ xuất, Đại Di liền ngã mất một trụ, như vậy nàng còn làm sao tiếp tục thực hiện di ngôn của tổ phụ?

Đúng, nhất định là như vậy.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn sắc trời một chút, chỉ thấy màn đêm đã hạ xuống, lúc này bọn họ cũng sắp đến Tào thành, ám vệ cũng đã đến hiệp quan đạo, không biết sự tình có thể không thuận lợi?

**

Do phương hướng của Tào thành hơi để dơ, mấy chiếc xe ngựa bốn ba, xa phu quát roi không ngừng tay lên lưng ngựa, liên tiếp thúc ngựa chạy nhanh.

Nhưng mà, tuy rằng xe ngựa trạng thái bay nhanh, chạy cũng cực kỳ bình ổn, ở trong xe ngựa, ngồi rất an tĩnh có thể thấy được kỹ thuật lái xe của người đánh xe.

Ở trong xe ngựa, về mặt của Lam vương sương lạnh, nhìn Nghiêm Vô Ly hôn mê bất tỉnh bên người mình, đáy mắt lộ vẻ sát ý.

Đột nhiên, xe ngựa nhẹ nhàng lung lay một chút, tựa hồ là không cẩn thận đụng phải cục đá ven đường, Lam vương khẽ nâng mâu từ lên, nhẹ nhàng gõ một cái vào bích, xe ngựa liền chậm rãi ngừng lại.

"Chủ thượng, có mệnh lệnh gì?" Ngoài xe ngựa, có thanh âm cung kính của thị vệ truyền đến.

"Xa phu ở đâu?" Thanh âm của Lam vương lạnh đến cú đầu vang lên.

"Có thuộc hạ." Xa phu tay cầm mã tiên lên tiếng trả lời.

Chỉ là, tiếng nói của xa phu vừa dứt, một thanh lợi kiếm liền đâm vào tim của hắn! Xa phu vẫn còn ở trong kinh ngạc, không thể tin nhìn chăm chăm trường kiếm đâm vào trên ngực mình, một câu nói còn chưa nói, trường kiếm liền không chút lưu tình rút ra, máu bắn ra tung tóe toàn bộ xe, xa phu tròn ngửa trên mặt đất, thị vệ một bên từ đầu đến cúi chỉ là cúi đầu, không dám phát ra một tiếng, đó là đến biểu tình kinh hãi cũng không phát ra, xa phu ngã xuống, liền có một tên thị vệ khác tiến lên, hai người đem thi thể vứt sang một bên.

Trong xe ngựa Lam vương chậm rãi thu hồi kiếm, dùng khăn nhẹ nhàng lau máu trên kiếm, lạnh lùng nói: "Xe ngựa xóc nảy, chết tiệt."

"Chủ thượng nói rất đúng." Thị vệ ngoài xe ngựa tuy rằng cảm thấy kinh hãi, có ai dám cả gan lên tiếng nghịch ý của chủ thượng, liền chỉ có một con đường chết, cho nên bọn họ cực kỳ sát ngôn quan sắc, tuyệt không dám nói sai một câu nói, "Chiếc xe ngựa này đã ô uế, chủ thượng cần phải đổi một chiếc xe ngựa?"

"Không cần, thay màn xe mới, tiếp tục chạy đi." Đem kiếm cầm trong tay lau sạch sẽ, Lam vương lập tức ném khăn xuống, rất sợ cầm thêm lâu một chút, sẽ ô uế tay hắn vậy.

"Vâng, chủ thượng."

(Luna: không biết ở đâu ra rèm xe để thay nữa =.=)

Thị vệ lui ra không được một hồi, mang một màn xe mới đến treo xong, xa phu đã bị Lam vương giết chết, thời gian bọn thị vệ đều biết Lam vương không thể đắc tội, cũng không dám thương lượng, một người có kỹ thuật lái xe tốt nhất không thể không cẩn thận ngồi trên đánh xe vì vì Lam vương đánh xe, những người còn lại không khỏi vì hắn chảy mồ hôi, hy vọng hắn có thể bình an đến để đồ...

Màn xe buông xuống, xe ngựa tiếp tục chạy, Lam vương ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Vô Ly, dùng khăn tay vì hắn lau mồ hôi đang liên tục thấm ra trên trán.

Vết thương mặc dù đã xử lý, băng bó kỹ, thế nhưng vết thương khá nặng, nhất thiết phải mau chóng hồi để đồ, tìm ngự y tốt nhất, mới có thể chữa trị tốt vết thương trên người Nghiêm Vô Ly.

Trong mắt của Lam vương đập lên một ý yêu thương, nếu không có hắn cảm thấy ở để đồ chờ không có thú vị, liền cũng chạy tới Tào thành, muốn chính mắt thấy Tào thành bị hủy diệt như thế nào, ai biết còn chưa tới Tào thành, lại thấy được Nghiêm Vô Ly cùng Kham Diệc bị trọng thương, nếu không có hắn xuất hiện kịp thời, Nghiêm Vô Ly lúc này sợ mất mạng rồi.

Kham Diệc cũng ngất đi, hắn nhất thời không biết đến tột cùng là người phương nào có thể đem khiến hai người bọn họ bị thương như vậy, đáng hận hơn chính là, hắn Vô Ly để ý nhất, dĩ nhiên bị thương nặng như thế, đợi hai người tỉnh lại, cho hắn biết là hành vi của người phương nào, hắn chắc chắn để cho bọn họ không chết từ từ được!

Tào thành, tạm thời không quan nữa, chỗ của thái hậu cũng không cần ăn nói, lúc này quan trọng nhất chính là để Vô Ly tỉnh lại!

Thay Nghiêm Vô Ly lau mồ hôi trên trán xong, Lam vương từ trong lòng lấy ra một ngọc sáo, chỉ thấy trên sáo có một vết máu đỏ sẫm, phảng phất là từ trong thấm ra ngoài, ánh mắt của Lam vương đột nhiên trở nên thâm độc, đây là cô trùng thành công tiến vào thân thể, đây là sáo ngọc Kham Diệc mang theo trên người, Kham Diệc bị cô trùng hủy, cái này liền chứng minh Kham Diệc đã đem cô trùng trong cơ thể của người đã thương bọn họ!

Như vậy ——

Lúc này, đó là sáo còn người còn, sáo vong người ác vong.

Đáy mắt thâm độc của Lam vương càng sâu một phần, chậm rãi buộc chặt năm ngón, sáo ngọc trong tay hắn liền đứt thành hai đoạn.

Người dám đã thương Vô Ly, hắn muốn bọn họ, chết!!

**

Ôn Nhu đến giá nên đổi một cây nến mới, lại đến bên giường, khẽ sờ vào trán của Lãnh Triệt, thấy nhiệt độ của cơ thể không hạ khiến máu tử của nàng thêm một phần lo lắng.

Nếu là trước hừng đông sáng vẫn chưa thể hạ sốt...

Hôm nay, giờ tý buông xuống, còn chưa có tin tức của hiệp quan đạom bắt quá dịch bệnh Tào thành chỉ loạn đều bình thường.

"Phu nhân." Ngay lúc Ôn Nhu nâng lưng của Lãnh Triệt, ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm dồn dập, "Phu nhân, Túc Dạ cầu kiến."

Túc Dạ? Ôn Nhu hơi ngơ ngẩn, đúng là thanh âm của Túc Dạ, hẳn thế nào đi tới nơi này?

Ôn Nhu đi tới cạnh cửa, không cảm giác được sát ý, mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Nàng quan tâm hẳn

Vì ở đây không thích hợp xưng Ôn Nhu vì "Vương phi", vì vậy Túc Dạ dùng "Phu nhân" thay thế.

"Đại quân sự, mời vào." Ôn Nhu mở cửa ra, chỉ thấy thấy người tới sắc mặt có chút không tốt, xác định là Túc Dạ không thể nghỉ ngơi, liền nghiêng người sang mời hẳn vào phòng, "Đại quân sự thụ thương trong người, không cần tự mình chạy đến chuyện này, Tào thành nhưng vẫn là đại quân sự tạm thời tọa trấn cho thỏa đáng."

"Vương phi phương thuốc rất là hữu hiệu, hôm nay dịch bệnh ở Tào thành được trừ, bách tính cũng không hoảng loạn, Tào thành đã vô sự." Túc Dạ hướng Ôn Nhu hơi khom người, tỏ vẻ thi lễ, vì vết thương trên người, ngôn ngữ có chút suy yếu, "Chỉ là Túc Dạ lo lắng bệnh tình của gia, muốn đích thân đến xem gia, cũng thuận tiện đem huống của Tào thành báo cho gia cùng Vương phi, Vương phi, gia còn tốt?"

"Đại quân sự yên tâm, ta đã đáp ứng với đại quân sự nhất định sẽ không để cho vương gia có việc gì, liền tuyệt sẽ không để cho đại quân sự lo lắng, vương gia vô sự, chỉ là còn chưa tỉnh lại, đại quân sự cứ yên tâm là tốt rồi." Hẳn thật đúng là có phúc khí, có thuộc hạ trung thành như thế, không để ý đến tính mạng của mình cũng phải đến xem hẳn có bình yên vô sự không.

"Túc Dạ ở đây tạ qua Vương phi!" Túc Dạ nói liền hướng Ôn Nhu quỳ một chân, cúi đầu ôm quyền, "Thỉnh Vương phi nhất định để gia tốt!"

"Đại quân sự hãy tất thi lễ lớn như vậy, mau đứng lên." Ôn Nhu làm động tác hư phù, "Cứ cho là đại quân sự không nói, ta cũng nhất định sẽ không để cho vương gia có bất kỳ nguy hiểm nào."

Bởi vì, hẳn là vì nàng mới nằm ở chỗ này, nàng sao tính mạng của hẳn gặp nguy hiểm, vô luận như thế nào nàng cũng sẽ làm sẽ làm tỉnh lại.

"Vương phi, Túc Dạ tự mình đến đây, còn có một chuyện quan trọng cho biết." Túc Dạ đứng lên, thần tình nghiêm túc, "Vương phi để âm vệ đến hiệp quan đạo, cũng đã có tin tức."

"Tình huống thế nào?" Đáy mắt của Ôn Nhu nghiêm túc sâu hơn một phần.

"Âm vệ theo dõi được, đối phương tin tức xác thực, ngoài thành quân doanh của Hải quốc." Huệ thành là thành trì cách Hải quốc cùng Đại Di, một khi Hải quốc cùng Di quốc biên phòng khai chiến, Huệ thành đó là hải **, vị trí địa lý cùng Tào thành có tầm quan trọng tương đương nhau.

Muốn đến Tào thành truyền dịch bệnh, nếu Tào thành bị hủy, biên phòng Di quốc bị Hải quốc đánh hạ thì chỉ có vấn đề về thời gian mà thôi, chuyện lớn như vậy, gia lại hôn mê, nên như thế nào ứng đối mới tốt?

"Tào thành đến biên phòng cần bao nhiêu thời gian?" Xem ra đúng như nàng suy nghĩ, xem ra đó là một cơ hội tốt để lợi dụng, nhất thiết phải mau chóng có biện pháp ứng đối.

"Hỏi Vương phi, từ Tào thành đến biên phòng, đi bộ chừng ba canh giờ, nếu là dùng xe ngựa, chưa tới một canh giờ là đến được."

Một canh giờ, không xa, tốt.

"Vậy hôm nay biên quân là người phương nào?" Nếu muốn một động tác đánh hạ sĩ khí của Hải quốc, tướng lĩnh này, cực kỳ quan trọng.

"Hỏi Vương phi, hôm nay là Tử vương là tướng quân ở biên quân, hẳn vệ biên cảnh Đại Di an toàn đã hơn năm năm, chưa từng binh sĩ Hải quốc bước vào quốc thổ Đại Di một bước." Nói đến Tử vương, giọng của Túc Dạ không khỏi sinh ra một phần kiêu ngạo, hôm nay Đại Di, nếu là không có Tử vương tại biên quan toàn lực hẳn vệ, Di quốc sợ là sớm bị Hải quốc gót sắt đập biến, nếu không có Tử vương, gia cùng Vương Thượng cũng không có khả năng toàn tâm toàn ý đem tâm tư đặt hết vào triều đình Đại Di.

"Tử vương?" Trong trí nhớ của Ôn Nhu, đối với Tử vương có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe được từ miệng người khác nhắc đến hai chữ Tử vương, tuy biết hẳn một mực trấn thủ biên quan, lại không biết hẳn là một người như thế nào, là người một nhà, hay là người của thái hậu?

"Tử vương gia từ nhỏ cùng gia lớn lên, cùng gia có tình thân mực thiết nhất, Vương phi nếu là có cần, đối với Tử vương gia không cần có bất kỳ cổ kị nào." Túc Dạ biết Ôn Nhu là một là nữ nhân thông minh, biết một câu phản vấn của nàng là trong lòng của nàng có ngờ vực vô căn cứ, tất là đang suy nghĩ Tử vương có hay không như gia là vì Đại Di mà suy nghĩ, có đáng giá giao phó hay không.

Hôm nay gia bất tỉnh nhân sự, Vương Thượng lại ở để đô xa xôi, chính hấn lại không có tài năng, Tào thành liên quan đến chuyện của Đại Di, xem ra chỉ có Vương phi có thể quyết đoán, đến gia cũng tán thưởng, hấn tin tưởng, nàng có năng lực.

"Nhu vậy Từ vương gia cũng biết Tào thành có dịch bệnh? Các tướng sĩ có thể có người nhiễm dịch bệnh?" Nếu là các tướng sĩ bị lây nhiễm dịch bệnh, sự tình đó là không dễ làm rồi, tướng sĩ một khi ngã xuống, tựa như sẽ bị hỏng một lỗ, cho dù có được liệu khiến cho khỏi hấn, nhưng lỗ thủng cũng là cần thời gian, nếu là vào lúc này Hải quốc tấn công quy mô lớn, sợ là khó có thể chống đối.

"Vương phi yên tâm, hiện nay chưa phát hiện trong tướng sĩ có ai ngã xuống, Túc Dạ cũng đã đưa được liệu cùng phương thuốc chống dịch bệnh chuyển đến quân doanh, Từ vương gia cũng sai người đem thuốc phân phát cho các tướng sĩ uống, sẽ không như Tào thành có số đông người ngã xuống."

Ôn Nhu hài lòng gật đầu, quả nhiên Túc Dạ làm việc đáng yên tâm, xem ra là đối phương vô pháp đem bàn tay bản hướng đến quân doanh biên thành, vì vậy đem dịch bệnh đổ lên Tào thành, nếu Tào thành hủy, biên quân sớm muộn cũng sẽ ngã xuống, bất quá cũng may là vào đông, bệnh khuẩn khuếch tán cũng không nhanh, bọn họ lại phát hiện sớm, nếu không hậu quả không chỉ là Tào thành bị hủy mà thôi.

"Vậy Ôn Nhu có thể gửi một phong thư để đại quân sự sai người giao cho Từ vương gia không? Để hấn xem phương pháp trong thư có nên hay không, nếu là không được, liền thỉnh Từ vương gia mau chóng bài tốt mọi thứ." Nếu là lúc này hấn tỉnh, nàng có trực giác, hấn định cũng sẽ làm như vậy, chỉ bất quá hiện nay hấn bất tỉnh nhân sự, liền do nàng thay hấn ra lệnh, "Không biết đại quân sự có thể tin được Ôn Nhu không?"

"Vương phi ra mệnh lệnh là được, hôm nay ý tứ của Vương phi chính là ý tứ của gia, Túc Dạ nhất định vâng theo." Gia tin được Vương phi, vậy hấn cũng tin được Vương phi.

Ôn Nhu khẽ gật đầu, liền ngồi xuống ghé tròn, nhắc bút lông viết thật nhanh, đợi nét mực khô. gấp xong đưa cho Túc Dạ, "Nhu vậy, xin đại quân sự xem như là ý tứ của vương gia đem thư giao cho Từ vương gia, Từ vương gia cùng vương gia tình nghĩa thâm hậu, lúc này liền không thể đem chuyện vương gia thụ thương bất tỉnh nói cho Từ vương gia, nếu để cho Từ vương gia phân, sợ là không tốt."

"Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ hai tay tiếp nhận thư, cất vào trong người, "Vương phi, Tào thành hôm nay đã vô sự, cần phải đưa gia hồi Tào thành?" Dù sao hấn cảm thấy Tào thành tương đối an toàn.

"Thân thể của Vương gia hôm nay không thích hợp xóc nảy, đợi sau khi vương gia tỉnh lại, ta sẽ cùng vương gia hồi Tào thành, nơi này an toàn, đại quân sự cứ yên tâm là tốt."

"Nhu vậy Túc Dạ liền xin được cáo lui trước." Tuy rằng hấn như trước lo lắng thân thể của gia, muốn lưu lại chiếu cố gia, chỉ là giờ này khắc này hấn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý, nếu là sau khi gia tỉnh lại biết hấn trì hoãn sự tình, chắc chắn giận dữ.

"Đại quân sự, đây là phương thuốc thuốc trị thương thoa ngoài da cùng thuốc uống vết thương trên người người, nhất thiết phải xử lý tốt." Ôn Nhu lại thật nhanh viết một toa thuốc, giao cho Túc Dạ, "Bên người Vương gia, không thể thiếu đại quân sự."

Đáy lòng của Túc Dạ bỗng dưng một hồi cảm động, tiếp nhận phương thuốc, hướng Ôn Nhu khom người một cái thật sâu, xoay người ly khai.

Biên phòng có việc, triều đình làm sao an ninh? Thái hậu là địch nhân, có thể cũng sẽ lợi dụng cơ hội lần này, vương gia không ở để đô, nếu là triều đình có biến, Vương Thượng một mình có thể ứng đối sao? Nếu là vì Tào thành mà mất triều đình, chẳng lẽ không phải cái được không bù đắp đủ cái mất sao?

Hấn thật không ngờ đến chuyện này sao? Nàng không tin.

**

Gió lạnh xuyên thấu qua khe cửa sổ thổi vào, ánh nến trên đèn cầm chập chòn, thân ảnh của Ôn Nhu chập chòn dưới ánh nến, trên cửa sổ rơi xuống một hình cắt, rõ ràng.

Có lẽ là hai ngày xóc nảy quá mệt mỏi, Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh bàn, lấy tay nâng trán, tiến nhập giấc ngủ nhọt nhọt.

Bỗng nhiên đầu hướng xuống dưới đập mạnh một cái, Ôn Nhu chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy ngoài cửa sổ vẫn là đêm đen, ánh nến vẫn ở chỗ cũ chập chòn, nàng đứng lên, đi tới bên giường, lại lần nữa nâng tay chạm vào trán của Lãnh Triệt, nhiệt độ nóng hổi đang từ từ biến mất, giờ tay lên vì hấn bắt mạnh, mạch tượng bình ổn, xem ra cũng không lo ngại rồi, độc trong người cũng không có dấu hiệu gia tốc lan tràn, chỉ cần đến hừng đông hấn sẽ tỉnh lại.

Nhu vậy nàng liền cũng có thể yên tâm chợp mắt một chút, hai ngày hai đêm không nghỉ, thân thể này thực sự ăn không tiêu, thực sự là thiếu chăm sóc nhiều rồi.

"Phốc ——" Ngay khi Ôn Nhu xoay người, đột ngột một tiếng để cho nàng lập tức trở về quay thân trở về, cảnh lọt vào trong tầm mắt để cho nàng tâm không khỏi hoảng loạn.

Chỉ thấy Lãnh Triệt tự mình ngồi dậy, y sam trước ngực, chấn đều bị dính một mảng máu lớn, khoe miệng của hấn, vẫn có vuron máu, nhưng mà hai mắt của hấn vẫn như cũ là đóng chặt, sau đó thân thể lại nặng nề mà ngã xuống!

"Lãnh Triệt!" Mâu tử của Ôn Nhu luôn luôn lạnh nhạt đột nhiên kinh hoàng, dưới tình thế cấp bách hô lên lại là tên Lãnh Triệt mà không phải là "Vương gia", vội vàng lại đưa tay bắt mạch tượng của Lãnh Triệt, chỉ là đầu ngón tay chạm được mạch tượng để cho nàng rồi đột nhiên kinh hãi, sắc mặt không

khôỉ trắng xanh, hai tay chăm chú nắm vai của Lãnh Triệt, "Lãnh Triệt! Tỉnh lại! Mau tỉnh lại!"

Tại sao có thể như vậy? Cự nhiên, lại là tức mạch, nàng sờ không tới mạch tượng của hắn! Một khắc trước mạch tượng của hắn còn tốt, chỉ bất quá trong nháy mắt, sao lại là tức mạch?

Hay là, đó cũng không phải là tức mạch ——?

Không, điều đó không có khả năng! Hắn làm sao có thể chết!?

"Lãnh Triệt! Ngươi con mẹ nó tỉnh lại cho ta! Ngươi có nghe hay không?" Ôn Nhu trầm giọng quát dẹp đường, ngón tay run nhè nhẹ bóp thật sâu vào vai của Lãnh Triệt.

Đây là lần đầu tiên, nàng vì một người hoảng loạn như vậy, chân tay luống cuống như vậy không biết như thế nào cho phải, cũng là lần đầu tiên, vì một người cảm thấy sợ, sợ hắn không tỉnh lại nữa.

Nàng chưa từng có cảm giác như vậy, nàng không biết cảm giác hoảng hốt là thế nào, vì sao giờ này khắc này chỉ đối với hắn, có cảm giác như vậy...

Đây là, thích sao? Nàng thích hắn, quan tâm hắn, cho nên mới khẩn trương hắn sao?

Nàng như thế nào sẽ thích hắn quan tâm hắn, nàng là một sát thủ, chưa bao giờ biết động tâm vật gì, nàng cũng cho là mình sẽ không quan tâm người nào trừ bản thân, phảng phất máu của nàng là lạnh, tâm là sắt đá, nàng chưa từng nghĩ tới, bản thân còn có thể đối với một người động tâm.

Thế nhưng tại sao lại động tâm, đến chính bản thân nàng cũng không biết, có đúng hay không động tâm, nàng cũng không biết, nàng chỉ biết là, bây giờ nàng muốn hắn mở mắt ra tỉnh lại, nàng là lần đầu tiên gặp phải chuyện bản thân vô pháp hiểu, ngay cả nàng là truyền nhân của thần y, lúc này nàng đứng là thúc thủ vô sách, chỉ có thể liều mạng gọi hắn tỉnh.

"Lãnh Triệt! Ngươi lập tức tỉnh lại cho ta! Nếu như ngươi liền chết như vậy, ta cũng tuyệt sẽ không để cho ngươi xuống mồ vi an!" Ôn Nhu chăm chú nắm chặt lấy vai của Lãnh Triệt, găm lên chuyển thành găm nhẹ, cuối cùng mang theo giọng hơi run, tỉnh lại, tỉnh lại a!

"Khụ khụ khụ khụ ——" Không biết là tiếng rống gọi của nàng có hiệu quả, hay là tay của nàng bóp hắn quá đau, Lãnh Triệt chợt ho mạnh một trận, mi tâm cau lại, chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là mâu tử nhuộm một manh thương tâm của Ôn Nhu, rồi trong nháy mắt, phảng phất mừng rỡ như điên.

Nhưng mà, mắt nàng thương tâm, đề tim của hắn bỗng nhiên nhói theo, có loại cảm giác luyến tiếc nàng thương tâm.

"Vương... Phi?" Lãnh Triệt nói xong có chút mất lực, không hiểu nhìn Ôn Nhu, nhất thời phát hiện tay nàng dĩ nhiên nắm lấy vai hắn thật chặt, mặt của nàng liền gấn trong gang tấc, mặt không khỏi ửng hồng lên, ho khan nói, "Xin Vương phi hãy lấy tay ra cho thỏa đáng."

Nàng thương tâm? Vì sao thương tâm?

Nhưng mà Ôn Nhu cũng không có lấy tay ra, mà là lại càng cố sức bóp chặt, hai mắt thẳng tắp nhìn hai gò má ửng đỏ của Lãnh Triệt, rất sợ cho rằng mình đang xuất hiện ảo giác, đợi tiếng ho khan của Lãnh Triệt lại lần nữa truyền đến, Ôn Nhu mới buông hai tay của mình ra, không chút nào êm ái kéo tay của Lãnh Triệt, đặt lên mạch của hắn, mạch tượng mặc dù bất bình ổn, nhưng cũng là đang nhảy.

Ôn Nhu thô lỗ đem tay hắn bỏ qua, sau đó nhìn cũng không liếc thêm một cái, đứng lên, lạnh lùng nói: "Vương gia thật đúng là biết đùa."

Đồ khôn kiếp, là tức mạch, tức mạch thôi mà! Cự nhiên sẽ làm nàng cho là hắn không bao giờ nữa mở mắt ra nữa! Thực sự là để cho nàng lo lắng không công!

Thế nhưng, vì sao khi nhìn đến hắn trợn mắt trong nháy mắt, nàng vui vẻ như vậy?

Có thể, nàng là thật quan tâm hắn.

Có thể...

"Khụ khụ... biết đùa?" Lãnh Triệt có chút không giải thích được, sinh khí? Lại.

Hắn bất quá là để cho nàng buông tay ra, vậy cũng được gọi là biết đùa sao? Nữ tử kỳ quái, trong con ngươi xinh đẹp kia, trong nháy mắt sao lại đem tình cảm thay đổi nhanh như vậy, đúng là vừa thương tâm, vừa vui vẻ, lại lập tức sinh khí.

"..." Ôn Nhu tức giận quay đầu lại, chính muốn nói gì, lại phát hiện Lãnh Triệt không ngờ chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, rất sợ hắn lại lừa chết, Ôn Nhu đưa ngón tay đề lên mũi hắn, cảm thụ khí tức ấm áp, tâm đang treo lơ lửng của nàng mới yên tâm đặt xuống, hoàn hảo, chỉ là ngủ mà thôi.

Ôn Nhu lại lần nữa ngồi xuống mép giường, vì Lãnh Triệt bắt mạch, đây là lần đầu tiên trong đời trong một ngày vì người bắt nhiều lần mạch như vậy, còn không kịp than thở, ánh mắt của Ôn Nhu trở nên ngưng trọng, tay đặt ở mạch của Lãnh Triệt rất lâu sau đó, nàng mới chậm rãi lấy tay ra, đứng lên.

Nhìn Lãnh Triệt mặc dù không có mở mắt ra nhưng dung nhan vẫn như cũ đẹp đến không thể tả, nội tâm giãy giụa cực kỳ, độc tổ trong cơ thể của hắn, nhất thiết phải giải trong vòng ba canh giờ, bằng không ——

Thế nhưng, lúc này đây liền không có khả năng trừ độc giống mấy lần trước đơn giản như vậy, lúc này đây, là muốn tiến hành đến bước thứ ba.

Bước thứ ba...

Nàng muốn làm cái bước thứ ba này sao? Nhưng nếu là không làm, hẳn thực sự có thể sống qua trưa hôm nay hay không...

Gió lạnh trong nháy mắt ngừng thổi, ánh nến chập chờn không ngừng dần dần yên tĩnh lại, ngay thời gian ánh nến không chập chờn, Ôn Nhu nâng lên một đôi mâu tử kiên quyết.

Ôn Nhu nhìn thoáng qua Lãnh Triệt ngủ say, kéo cửa phòng ra đi xuống lầu dưới, đánh thức điểm tiểu nhị gác xuống bàn ngủ, đưa cho hắn hai lượng bạc, để hắn thay nàng chiếu cố tốt Lãnh Triệt, vì hắn hoán thân xiêm y sạch sẽ cùng chân, liền ra ngoài.

"Phu nhân, trời còn chưa sáng, người là muốn đi đâu?" Tiểu nhị còn có chút buồn ngủ, cẩn thận hỏi, cái thành nhỏ này của bọn họ, mặc dù thường có người ngoài đến, thế nhưng hắn chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như vậy, đẹp đến để hắn không biết từ ngữ gì để hình dung, thậm chí nhìn hơn vài lần, tuyệt không dám có tư tưởng không an phận, tiểu nhị nhân như vậy, hơn nửa đêm, không biết muốn đi đâu, không khỏi quan tâm nói, "Ban đêm, không an toàn."

"Người chỉ cần chiếu cố tốt phu quân ta là được." Ôn Nhu nhàn nhạt lưu lại một câu, thân thể vào trong bóng đêm đen, điểm tiểu nhị cắt bạc xong, lên lầu chiếu cố Lãnh Triệt.

Trước một dược đường, Ôn Nhu gõ cái cửa đang đóng chặt, chuông quỹ mang về mặt buồn ngủ ra mở cửa, miệng đã muốn mắng, thế nhưng vừa mở cửa liền thấy một thỏi bạc, lại nhìn mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, không khỏi bỏ rơi khuôn mặt buồn ngủ, cung kính mời Ôn Nhu vào trong.

"Cô nương đêm khuya đến đây, có phải là thỉnh đại phu?" Gương mặt của chuông quỹ cười lấy lòng.

"Không phải." Đem đem bạc trong tay vứt cho chuông quỹ, nhìn thuốc thật chỉnh tề trước mặt lạnh lùng nói, "Trước hừng đông sáng, ta muốn mượn tiệm thuốc này của người làm vài vị dược hoàn, thỏi bạc này, đã đủ chưa?"

"Đủ, đủ rồi." Chuông quỹ cười đến cúi đầu khom lưng, dùng tiệm thuốc này cá biệt này của hắn một thỏi bạc là quá lời rồi, cũng không biết hắn phải làm bao lâu mới có thể kiếm về được a, chuyện tốt như vậy, có sao mà không làm, "Cô nương người chỉ cần dùng, chỉ cần dùng là được rồi, ta nghỉ ngơi ngay phía sau, nếu là cô nương còn có nhu cầu gì, chỉ cần gọi ta là được."

Ôn Nhu khẽ gật đầu, không thêm nhắc lại, chuông quỹ cảm cao hứng bước vào trong.

Nàng nhất thiết phải làm chút dược hoàn, nếu là không có viên thuốc này, nàng cũng không biết mình có thể thi hành bước thứ ba không?

Đến nay, nàng cũng ghét loại vật này, thế nhưng hôm nay, vì mạng của hắn, nàng liền không lo được sở thích của mình rồi.

Trước hừng đông sáng, nhất thiết phải làm tốt.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Chương sau, có thể hay không cũng coi là có nếu nói thật thật nhỉ?

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Các nàng có mong chờ không? Ta đây kéo dài vài ngày có chịu không *cười gian xảo*

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Ta hỉ hoan người

Editor: Luna Huang

Lúc Ôn Nhu trở lại khách điểm bình dân trời còn chưa sáng, ngọn nến trên đài cũng nhanh cháy hết, Ôn Nhu cầm lấy ngọn nến dự bị, cắm lên giá nến, sau đó lấy ra lư hương tiểu nhị chuẩn bị xong, từ tay áo lấy ra bình sứ nhỏ, đem dược trong toàn bộ cho vào lư hương, lấy ngọn nến để vào trong lò, châm, lát sau, liền thấy khói nhẹ nhàn nhạt từ đỉnh lư hương tràn ra, sau đó khắp gian phòng đều tỏa ra mùi hương ngào ngạt.

Ôn Nhu đưa mũi đến ngửi khói nhẹ, hít sâu một hơi, để mùi thơm ngào ngạt tràn ngập miệng mũi mình, hít vào phế phủ, để mùi thơm này tràn đầy thần kinh của nàng, sau đó đem một viên dược hoàn từ trong bình khác nuốt xuống.

Thuốc là ba phần độc, tuy rằng sử dụng một lần cũng sẽ không đối với thân thể người sử dụng tạo thành thương tổn, thế nhưng đối với hần mà nói, thân thể hần không thể thụ bất luận cái độc tố gì xâm nhập, một phần, cũng không được, hần hôm nay, nàng không dám làm bất luận chuyện mạo hiểm gì.

Không thể tổn thương hần, nàng cũng chỉ có thể đối với mình như vậy, chỉ có thể tổn thương bản thân, bằng không nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng mà, riêng là tới gần hần một chút hần cũng sẽ mặt đỏ tới mang tai, thậm chí có thể nói là hần không thích nữ nhân, có thể sẽ vì vậy mà chán ghét nàng, có thể nàng cũng không chiều cố được rồi, nàng quyết định muốn làm bước thứ ba này để trừ độc, nàng liền không quan tâm sau hần thế nào nhìn nàng, nàng thậm chí muốn hần tỉnh lại, sống sót, những thứ khác, không quan trọng.

Một khắc kia nàng quyết định, nàng hiểu tim của mình, cho nên, mặc kệ bất kỳ giá nào, nàng cũng sẽ khiến hần sống.

Trên người của hần sốt cao đã lui, dịch bệnh đã trừ, lúc này mạch tượng của hần thường ngày, nếu không có chuyện ban đêm hần nôn ra máu trong lúc bất chợt khiến mạch tượng thay đổi, nàng định cũng sẽ không biết tính mạng hần đang cận kề với cái chết.

Thế nhưng, cũng chính là bởi vì ban đêm hần khác thường, nàng biết hần tắt tỉnh lại lúc gà gáy, liền quyết định lúc tại hần tỉnh lại.

Mà sở dĩ nàng biết dùng đồ mà người bình thường khinh thường, cũng không phải là hoàn toàn là bởi vì mình, càng là bởi vì hần, nếu là theo như hần ngày thường, nàng có thể đem hết các thể võ ra sử dụng hần cũng không đáp lại, mà nay thứ nàng làm nhất định phải hần phải đáp lại, cho nên không dùng cách này không được, hường này, càng ắt không thể thiếu, dù sao nàng không thể để cho hần dùng được hoàn kìa.

Hương lượn lờ, thời gian đang từ từ chuyển dời, Ôn Nhu ngồi ở mép giường, nhìn Lãnh Triệt ngủ say, dần dần cảm thấy trong thân thể có một cỗ nóng vọt lên từ đáy lòng của nàng, nàng muốn lãnh tỉnh như ngày thường, cảm thấy thân thể khô nóng khó nhịn, căn bản vô pháp lãnh tỉnh, Lãnh Triệt trước mắt mình gương mặt lại tuyệt mỹ như vậy, để cho nàng đặc biệt muốn tới gần.

Ánh mắt của nàng bắt đầu trở nên mê ly, trong con ngươi đen kịt dần dần mê hoặc thay thế, nàng biết đây là tác dụng của dược hoàn, hương khí lượn lờ tại chóp mũi mùi thơm ngào ngạt, để cho nàng càng thêm muốn tới gần Lãnh Triệt.

Mà Ôn Nhu đoán không sai, Lãnh Triệt là người bất cứ lúc nào đều đặt quốc gia địa sự lên trước, quả nhiên tỉnh lại lúc gà gáy, mà hần mở mắt ra trong nháy mắt, chính là thấy được mặt của Ôn Nhu gần trong gang tấc, chỉ thấy hai gò má của nàng ửng đỏ, đôi môi kiêu diễm ướt át, dưới ánh nến, kiêu mị không gì sánh được, cả người nàng, hầu như chính là tựa vào trên người của hần.

Trong nháy mắt Lãnh Triệt có chút cứng lại rồi, nam tính sáng sớm khi tỉnh lại hạ thân nhất định có phản ứng Ôn Nhu này lại nhẹ nhàng thổi khí ẩm áp trên mặt của hần mang theo hương thơm nhân nhạ càng thêm mãnh liệt, hai gò má bỗng nhiên ửng hồng, vội vã ngồi dậy, không chút nghĩ ngợi liền đem Ôn Nhu đẩy ra, âm thanh nặng nề quát đẹp đường: "Vương phi, xin tự trọng!"

Thế nhưng ai biết, Lãnh Triệt không thể đem Ôn Nhu đẩy ra, mà Ôn Nhu dĩ nhiên thái độ khác thường giơ tay lên quàng vào cổ của hần, đem cả người dán sát vào trên người của Lãnh Triệt, hường mặt của hần càng tới gần một phần, nhân thân mơ màng nhìn chằm chằm Lãnh Triệt vừa vội vừa giận lại có xấu hổ, nhẹ nhàng gọi lên khóe miệng, cười nói: "Vương gia, ta người là phu thê, thế nào có thể nói Ôn Nhu không tự trọng?"

Thân thể của Ôn Nhu mềm cùng nóng hổi để Lãnh Triệt nhất thời cảm thấy nơi nào đó của thân thể mình chấn động một trận, hai gò má đỏ vẫn như cũ trấn định tự nhiên, một đôi mắt từ đen như mực lạnh lùng, biết mình đẩy nàng ra cũng là phí công, liền không hề cử động, âm thanh cũng là lạnh lùng nói: "Vương phi như vậy, cùng nữ tử thanh lâu có gì bất đồng?"

Chỉ là hần không rõ, nàng luôn luôn đạm nhiên như nước, làm sao lại đột nhiên cử chỉ trở nên phóng đảng như vậy, một lần hần biết nàng là đang diễn trò, nhưng lúc này đây, trực giác của hần nói cho hần biết, nàng cũng không phải là đang diễn trò, nàng vì sao đột nhiên như vậy?

Ôn Nhu cũng không phải là hoàn toàn mất đi lý trí, lời nói của Lãnh Triệt nàng nghe được thanh thanh sở sở, tâm trạng không khỏi thịnh nộ, thật tình rất muốn ném cho hần một cái tát tai, hần dĩ nhiên đem nàng cùng với nữ tử thanh lâu mà so sánh, nếu không có vì hần, nàng hà tất làm như vậy?

Thế nhưng, phản ứng như thế của Lãnh Triệt từ lâu đã nằm trong dự liệu của nàng, chỉ bất quá hiện nay nghe chính mồm hần nói, trong lòng thịnh nộ bỗng dung lại nhói lên một trận, nhưng không thể không tiếp tục, tác dụng của dược hoàn, thân thể nàng nóng hổi cũng chỉ muốn áp sát thân thể lạnh lẽo của hần không tha, hơn nữa, bộ dáng của hần, đẹp quá...

Nàng cảm giác được thân thể của hần cứng ngắc, biết hần cố lãnh tỉnh, hai gò má nhuộm đỏ như vậy, thực sự là... Vô cùng khả ái, thật để cho nàng muốn cắn một cái.

Không, không đúng! Bây giờ không phải là thời điểm chân chính nghĩ cái này! Dược tính bắt đầu, Ôn Nhu khó nhịn, lại cũng muốn thanh tỉnh, mâu tử khê rừ xuống, đôi mắt chọc người, ưu thương nói: "Vương gia sao có thể đem Ôn Nhu so sánh với nữ tử thanh lâu, Ôn Nhu là thê của vương gia, vương gia cũng biết sẽ làm Ôn Nhu bị thương tâm?"

"Ta không biết!" Trong mắt Ôn Nhu nổi lên một tia thụ thương để Lãnh Triệt cảm thấy khó chịu nói không rõ, mới phát giác lời của mình có chút nặng, nhưng mà cũng để hần không khỏi phiền não, hần đây là thế nào, cư nhiên sẽ vì một nữ nhân như nàng mà khó chịu, hần muốn bỏ qua nghĩ cách lung tung của mình, nộ quát một tiếng hất Ôn Nhu đang ôm cổ hần sang một bên.

Hần phải tỉnh táo, hần làm sao sẽ bởi vì một nữ nhân mà rối loạn tâm thần!

Thế nhưng hần mới đưa Ôn Nhu bỏ qua, đang định xuống giường, không ngờ bị Ôn Nhu thật nhanh ôm lại cổ, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mình

cánh bị một mảnh mềm nhuận ẩm áp dán lên.

Lãnh Triệt kinh ngạc mở to hai mắt, bất khả tin tưởng, xúc cảm trên chóp mũi, trên môi chân chân thật thật mềm mại, để hắn không thể không tin tưởng, nàng, đúng là hôn hắn!

Lãnh Triệt nhất thời cứng đờ, hai gò má hồng thắm, hai lỗ tai càng không có thể tránh được hồng thắm, chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn độn chưa bao giờ có, đã quên luôn phải đẩy nàng ra, liền như vậy mặc nàng dán sát người của mình, mặc cho đầu lưỡi nhỏ nhỏ chạy vào giữa hai hàm răng của mình.

Trong lúc bất chợt, hắn cảm giác nàng dùng vật gì vậy đưa vào cổ họng hắn, hắn muốn phun ra, nhưng mà nàng dùng đôi môi chăm chú che lại cái miệng của hắn, để hắn không thể không nuốt xuống, tựa hồ là như là một nửa được hoàn! Nàng cho hắn ăn cái gì?

Lãnh Triệt lại lần nữa muốn đem nàng đẩy ra, lại phát hiện nàng hình như chăm chú dính vào trên người hắn, muốn đẩy cũng đẩy không ra, cứ như vậy mặt đỏ tới mang tai tùy ý nàng ôm hôn hắn, thậm chí muốn né tránh đôi môi mềm mại cũng không được!

(Luna: Triệt ca phò mặt cho số phận)

Ôn Nhu cười đến quỵến rũ, đem đầu lưỡi của mình nuốt xuống nửa được hoàn còn lại, cái miệng nhỏ nhắn vẫn như cũ dán sát đôi môi của Lãnh Triệt không chịu dời, giờ này khắc này, nàng cảm giác được đôi môi mòng của Lãnh Triệt như là dương chi cam lộ, để cho nàng mút vào thế nào cũng cảm thấy còn thiếu, đáy lòng nàng mặc dù muốn cố tình táo lại, rời khỏi hắn, thế nhưng tác dụng của dược tính quá mạnh, để nàng càng áp sát hắn một phần.

"Vương gia, ăn đi, thứ tốt, Ôn Nhu sẽ không hại ngươi." Mặt mày của Ôn Nhu cong cong, đuôi lông mày cười cực kỳ lay động nhân tâm, nói xong, đúng là chọc ghẹo liếm liếm đôi môi của Lãnh Triệt.

Nàng làm sao sẽ hại hắn, bất quá là sợ hắn lại lần nữa đem nàng đẩy ra mà vô pháp cứu hắn, không thể không ra hạ sách này đem nửa được hoàn đưa vào trong miệng hắn, nàng không thể không nuốt vào, tuy rằng nàng biết nàng đã nuốt hết một viên, là không thể tổn thương hắn, nàng cũng chỉ có thể tổn thương bản thân.

Thế nhưng, nàng cảm giác mình càng lúc càng không thể chi phối thân thể của chính mình, thậm chí muốn đến gần hắn chút nữa, gần chút nữa.

Đuôi lông mày của Ôn Nhu cười, lưỡi cùng môi mềm mại, để Lãnh Triệt nhất thời cảm thấy trong thân thể có một cỗ nhiệt lưu tùy ý tán loạn, muốn đẩy nàng ra, nhưng mà nàng trước mắt, lại làm cho hắn cảm thấy động nhân dị thường, để hắn lại muốn ôm chặt nàng.

Dùng sức lắc đầu, hắn làm sao sẽ có loại suy nghĩ này, thân thể lại xảy ra chuyện gì, trong lúc bất chợt khó chịu như vậy? Nàng cho hắn ăn cái gì?

"Vương gia, ngươi là ghét bỏ Ôn Nhu sao?" Ôn Nhu lại lần nữa liếm liếm môi của Lãnh Triệt, như trước ôm chặt cổ của Lãnh Triệt, khuôn mặt nhỏ nhắn vùng lên, phảng phất mòng lung trong men say nhìn Lãnh Triệt, mâu tử nhìn hắn ánh sáng ngọc, tiểu ý dịu dàng hàm chứa đau thương.

"Vương phi, nói cho ta biết, đây là có chuyện gì? Ngươi muốn làm gì?" Lãnh Triệt cảm thấy ý thức của mình có chút không rõ, thế nhưng lúc này hắn vẫn là miễn cưỡng vẫn duy trì thanh tỉnh, hắn biết, nàng cũng sẽ không vô duyên vô cớ liền như vậy, có thể là vì cái gì? Thế nhưng hắn càng ngửi mùi thơm ngào ngạt lượn lờ trong phòng, càng muốn ôm chặt nàng vào tông lồng ngực.

"Vương gia, ngươi cho là thế nào?" Ôn Nhu rút tay trái của mình ra, đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng đặt vào môi của Lãnh Triệt, mâu tử nhìn Lãnh Triệt dần dần bị dược tính làm cho mơ hồ, cười đến động nhân, "Là bởi vì, Ôn Nhu thích vương gia."

Trong con ngươi Lãnh Triệt lại lần nữa hiện ra kinh ngạc, chấn kinh đến một câu nói nói không nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn Ôn Nhu, chỉ thấy Ôn Nhu vẫn như cũ nhẹ nhàng ôn nhu cười, "Vương gia, ngươi có thể thích Ôn Nhu?"

Gương mặt của Lãnh Triệt hồng đến cổ rồi, hô hấp có chút gấp, trên trán mồ hôi liên tục thấm ra.

Hắn, thích nàng sao? Hắn không biết, hắn chỉ biết là, hắn không muốn thấy trong con ngươi nàng đau thương, nàng đau thương tim của hắn có chút khó chịu cùng đau nhức có chút không rõ, lúc này hắn, muốn ôm lấy nàng.

"Vương gia, ngươi không thích Ôn Nhu, thật không?" Đáy lòng của Ôn Nhu lướt qua đau thương, trong ngôn ngữ có vị đạo khổ sở.

"Ta..." Lãnh Triệt mới há mồm, lại bị Ôn Nhu dùng miệng ngăn chặn lại những lời hắn muốn nói, chỉ thấy Ôn Nhu khẽ lắc đầu, "Không cần nói."

Nàng đột nhiên sợ nghe được đáp án của hắn, vì cứu hắn, nàng buông tất cả tôn nghiêm xuống, nàng không muốn nghe đến đáp án nàng không muốn nghe.

Bỗng nhiên, Ôn Nhu đem Lãnh Triệt mạnh áp trên giường, lúc này nàng tuy rằng ý thức không rõ ràng lắm, thế nhưng nàng lại nhớ rõ muốn vì hắn giải độc, hiện tại nàng làm tất cả, chỉ vì giúp hắn giải độc.

Bởi vì, bước thứ ba này, là cần tắm thân xử nữ của nàng, thời gian hắn lên đỉnh cao nhất, để hắn uống xong máu của nàng, mới có thể làm cho hắn tiếp tục sống.

Hắn không cần nàng, như vậy thì chỉ có thể nàng muốn hắn!

**

"..." Lãnh Triệt bị Ôn Nhu đột nhiên áp đảo, lại một lần nữa kinh sợ, hẳn là không thích nữ nhân, thậm chí có thể nói là chán ghét nữ nhân, không có nghĩa là hẳn không được, mặc dù không biết nàng đến tốt cùng là vì muốn gì, thế nhưng hẳn lại biết, loại tình huống này, tuyệt đối không thể để nàng ở phía trên.

Huống hồ, giờ khắc này, chẳng biết tại sao, hẳn cũng khát vọng có nàng, muốn cắn đôi môi kiều diễm của nàng, muốn nàng thuộc về hẳn.

Nghĩ như vậy, Lãnh Triệt bỗng nhiên xoay người, đem hai người thay đổi vị trí! Như tham lam một dạng hôn lên môi của Ôn Nhu.

Vì lần đầu tiên tiếp xúc với nữ nhân, Lãnh Triệt phải mất đến mấy lần mới có thể nhập vào Ôn Nhu, chọc cho Ôn Nhu nhìn không được nhẹ giọng bật cười, động tác cứng rắn như vậy, nhìn nhìn lại hai gò má của hẳn hồng hồng, lẽ nào đây là lần đầu tiên hẳn chạm vào nữ nhân sao?

Nụ cười này của Ôn Nhu chọc cho đáy lòng Lãnh Triệt tức giận một trận, không khỏi trừng mắt nàng, không vui nói: "Cười cái gì?"

Ôn Nhu chỉ cười, lắc đầu, không lên tiếng.

Nhưng mà Lãnh Triệt lại biết, nàng nhất định là đang cười hẳn chưa từng chạm qua nữ nhân, còn muốn muốn cho đối với hẳn tâm phục khẩu phục, trừng mắt nàng, nhưng mà hẳn nỗ lực hồi lâu lại không có tiến triển, hẳn không khỏi nhíu lên đôi mắt đẹp của mình, mồ hôi hột trên trán thấm càng dày đặc, Ôn Nhu lại lần nữa kinh trụ, hẳn thật chưa từng chạm qua nữ nhân?

Trong lúc bất chợt, đáy lòng của Ôn Nhu cực kỳ vui vẻ, nhìn về mặt không cam lòng cùng lo lắng của Lãnh Triệt, cảm thấy hẳn bộc phát đáng yêu, nếu hẳn thích nàng quan tâm nàng, vậy thì một đời này của nàng không tiếc rồi.

Một phòng kiều diễm.

Nhưng mà tất cả động tác của nàng, hoàn toàn tách ra vết thương trên lưng hẳn, ý thức mặc dù cũng không quá rõ ràng, thế nhưng nàng biết không có thể làm đau hẳn.

Đời trước, tấm thân xử nữ của nàng mất nam nhân chết dưới súng của nàng, diện mạo của nam nhân kia, nàng đã quên từ lâu, hoặc cũng có thể nói là nàng chưa bao giờ nhớ, cũng không nhớ rõ lúc ấy có bao nhiêu đau nhức, bởi vì trong lòng nàng chỉ có nhiệm vụ cùng tổ chức, đau nhức căn bản cũng không đáng để nhắc đến.

Kiếp này không phải, nàng là tự nguyện dùng tấm thân xử nữ của mình vì hẳn giải độc, dùng tấm thân xử nữ của nàng, cứu nam nhân nàng yêu, nàng nguyện ý.

Lãnh Triệt cũng kinh ngạc, nàng, vẫn là xử nữ? Vậy chuyện lúc trước truyền ra nàng cùng Nghiêm Vô Ly bỏ trốn... Trong nhắc khác, Lãnh Triệt phảng phất bỗng nhiên minh bạch đáy lòng xóa sạch cảm giác khó hiểu...

Cuối cùng, chỉ nghe Lãnh Triệt gầm nhẹ một tiếng, mơ màng trong mắt Ôn Nhu nhất thời bị trong trẻo thay thế, lập tức xoay người đem Lãnh Triệt áp đến dưới thân, sau đó nhanh chóng ở bên gối đưa qua một thanh chủy thủ, rạch cổ tay của mình ra, đem máu đến bên miệng của Lãnh Triệt, khẩu khí cũng là khôi phục thanh lãnh trong ngày thường, dùng giọng ra lệnh nói: "Vương gia, uống máu của ta, nhanh."

Đội hoan du của Lãnh Triệt biến mất, Ôn Nhu mới đưa lấy tay của mình ra khỏi miệng của Lãnh Triệt, vẫn chưa băng bó vết thương của mình, liền hướng Lãnh Triệt nói: "Vương gia, thỉnh nhìn một chút."

Sau đó dùng chủy thủ tại cổ tay của Lãnh Triệt trên mạch tượng rạch một vết, chỉ thấy máu thấm ra ngoài là hắc sắc, Ôn Nhu lập tức dùng miệng hút hết số độc kia, nhổ ra, thẳng đến khi máu chảy ra chuyển đỏ, Ôn Nhu mới lấy thuốc bột chuẩn bị sẵn rải lên vết thương, lại dùng băng gạc thay Lãnh Triệt băng bó kỹ vết thương, cuối cùng mới băng bó cho mình.

Tất cả, đều chuẩn bị xong, Lãnh Triệt nhìn động tác của Ôn Nhu không dừng lại chút nào, mâu quang nặng nề, hình như cũng là khôi phục lý trí, nhưng mà hai gò má vẫn là đỏ đến lợi hại.

Động tác của Ôn Nhu kết thúc, lúc này mới phát hiện, bản thân ngồi ở trên người Lãnh Triệt...

----- đề lời nói bên ngoài -----

Ta điên rồi, sửa lại nữa giờ, san qua san lại, so với gõ chữ còn muốn thống khổ hơn...cùng nguyên văn có chênh lệch, thỉnh các cô nương tha thứ, Thập Tứ bây giờ không có biện pháp...

[post_connector_show_children]

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Tính ý của hắn

Editor: Luna Huang

Động tác của Ôn Nhu kết thúc, lúc này mới phát hiện, bản thân ngồi ở trên người Lãnh Triệt...

Hơn nữa còn là duy trì động tác thời điểm bọn họ tận hứng nhất, mới khôi phục lý trí trong nháy mắt lạng lạng, trạng huống không có được tính đúng là đầy mặt ửng hồng, nhưng mà nàng cũng không phải trong nháy mắt rời khỏi Lãnh Triệt nhảy xuống giường, mà là không ngờ hướng Lãnh Triệt nằm ở trên giường nhào tới, trừng mắt Lãnh Triệt một cái, ra lệnh: "Không được nhìn!"

Lúc này, coi như là nhảy xuống giường cũng là trần như nhộng, hiện tại có thể nói là đã không có được tính, nàng thực sự cảm thấy mặt mặt lại xấu hổ!

Lãnh Triệt vốn là sắc mặt hồng thắm đột nhiên tối sầm, nhìn Ôn Nhu té nhào vào người mình, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, thanh âm lạnh lùng một tia không được tự nhiên: "Vương phi ở trên người ta, bảo ta làm sao không nhìn."

"Vậy người lập tức lui xuống!" Ôn Nhu không chút suy nghĩ lại quát dẹp đường, coi như là nàng luôn luôn xử sự không sợ hãi, trước mặt người mình nhận định, tình trạng như vậy, nàng là thế nào cũng không lãnh tĩnh được.

"Muốn xuống chỉ sợ cũng là Vương phi nên xuống trước." Mặt của Lãnh Triệt càng đen hơn, bây giờ là nàng đè nặng hắn, muốn xuống cũng là nàng xuống.

"Người là nam nhân người xuống." Ôn Nhu càng tức giận, ngược lại mạng hắn bây giờ là nàng bảo vệ, nàng tạm thời không cần yêu thương hắn.

"Vậy cũng phải thỉnh Vương phi trèo ra khỏi người ta mới được." Động tác này, quả thực phi thường xấu hổ...

"..." Ôn Nhu vội vã nghiêng người nằm xuống bên giường, rời khỏi thân thể của Lãnh Triệt, nghĩ tới chuyện mới vừa rồi phát sinh, nàng cảm giác mặt đỏ tới mang tai, tuy rằng đó là do được tính không phải do ý của nàng, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy xấu hổ, nếu là đổi thành kiếp trước, cùng người hoan ái nàng vẫn có thể lãnh tĩnh xem như chưa bao giờ phát sinh qua chuyện gì, thế nhưng hôm nay bất đồng, nàng biết đáy lòng mình, nàng liền không tránh khỏi cảm thấy không biết đối mặt với hắn thế nào, hắn cũng là bị được tính không chế, có thể trong lòng căn bản cũng không có nàng.

Nếu là như vậy, nàng phải điều chỉnh tim của mình thật tốt, khiến cho mình tỉnh táo lại mới đối mặt với hắn.

Ôn Nhu nhướn mặt vào trong, điều chỉnh tim của mình, lòng của nàng, lúc này là hỗn loạn chưa từng có.

Lúc này Lãnh Triệt mặc xong sam y, lấy ngoại sam khoác lên người, nhìn thân thể nhỏ nhỏ của Ôn Nhu quán trong chăn, mặt mày lạnh lùng, hình như có trầm tư.

Nàng không phải là một người chủ động, nàng giờ cũng là biết hắn không thích nữ tử, càng chán ghét nữ tử tới gần hắn, nàng định biết mới vừa rồi chủ động như vậy hắn tất vũ nhục nàng, mà nàng làm sao lại sẽ chủ động đến tôn nghiêm đều có thể bỏ?

Lãnh Triệt quay đầu chỗ khác mắt phóng đến hương liệu đang thiếu trong lư hương, hiện nay mới phát giác mùi thơm ngào ngạt trong phòng này cực kỳ dị thường, hắn đến qua Yên Thủy các của nàng, chỉ là đốt hương thơm nhàn nhạt, hiện xuất môn, nàng có gì dùng loại huân hương như vậy?

Còn có thân thể của nàng đến cơ hồ nóng đến cực điểm, nàng biết ý lý, tuyệt sẽ không có chuyện nàng sốt cao, vậy thân thể của nàng tại sao lại nóng đến lợi hại vậy, thân thể của hắn cũng nóng hổi, tại sao lại như vậy?

Cứ cho là đây hết thảy cũng không toán, nhưng trên người của hắn còn có vết thương, cứ cho là nàng muốn, cũng sẽ lo lắng đến thương thế của hắn, thế nhưng nàng lại không phải phụ nhân bình thường, tâm tư tuyệt sẽ không có đặt vào chuyện này.

Như vậy đến tột cùng là vì sao?

Thời gian quan trọng nhất để hắn uống máu của nàng, nàng làm những chuyện như vậy đều giống như sớm có chuẩn bị một dạng, nàng làm đây hết thảy, hiển nhiên cũng là vì hắn.

Mặc dù hắn không biết vì sao hắn bị trúng một mũi tên liền ngất đi, nhưng hắn biết một mũi tên này tuyệt không lấy tính mạng hắn, cũng không cần nàng dùng máu của mình tới cứu, là vì độc trong cơ thể hắn?

Chẳng lẽ là mũi tên có độc?

Thế nhưng chuyện vừa rồi, lại cùng độc trong cơ thể hắn có quan hệ như thế nào? Lẽ nào không như vậy thì không được?

Còn có nàng để hắn nuốt vào nửa được hoàn...

Lẽ nào ——

Trong đầu Lãnh Triệt đột nhiên hiện lên một tia sáng, có chút không thể tin nhìn bóng lưng Ôn Nhu trên giường, nhẹ giọng hỏi: "Vương phi, độc trong người ta lại tăng lên?"

"Vâng." Ôn Nhu nhàn nhạt trở về một tiếng, nàng cảm giác lòng của mình càng lúc càng loạn vô pháp thanh tĩnh rồi.

"Mạng treo một tuyệt?"

"Vâng"

"Vương phi làm như vậy, là vì cứu ta?" Nếu thật sự là như thế, vậy lúc trước lời nói của hắn khiến nàng tổn thương, lại tính thế nào?

Nàng biết nếu nàng không làm như vậy, hắn định sẽ không đáp lại nàng, nàng không phải người chủ động, cho nên nàng cho nên nàng nhất thiết phải mượn được tính, nàng vốn không dự định để hắn nuốt một nửa được hoàn, là hắn quá mức tình khiến cho nàng không có cách nào khác, là thuốc có ba phần độc, nàng nhất định là không muốn tổn thương hắn, nếu không nàng làm sao tự nuốt được hoàn, khiến cho mình ở trạng thái chủ động/

Thế nhưng, hắn lại đối với nàng như thế nào?

"Vương gia có gì hỏi như vậy?" Ôn Nhu lấy qua y sam, mặc vào, ngồi dậy, hiện nay không phải thời gian để tâm của nàng loạn, chuyện của hiệp quan đạo nhất định phải cùng hắn nói rõ, "Ôn Nhu nhất thời khó nhin, khinh bạc vương gia rồi, Ôn Nhu ở đây hướng vương gia bồi tội."

Ngược lại tính mạng của hắn tạm thời không lo, sự thực thế nào, quan trọng sao? Nếu là hắn không quan tâm nàng, có thể sẽ cảm thấy quan trọng.

Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, hô hấp cứng lại, một bàn tay đè xuống cái ót của nàng, tay kia chiếm lấy eo nàng, nàng quỳ ngồi ở trên giường, hắn đứng ở bên giường, nàng bị hắn ôm vào trong ngực, môi của hắn liền ngậm môi của nàng, động tác đột nhiên này động tác đột nhiên này khiến nàng bị kinh sợ, muốn tránh lại bị hắn giam cầm, để cho nàng chỉ có thể đối mặt với hắn, cảm thụ hơi thở hắn phun trên mặt nàng.

Thế nhưng, làm sao sẽ, rõ ràng đã hết được hiệu, hắn làm sao sẽ như vậy?

"Nói thật đi." Lãnh Triệt buông lỏng miệng của nàng ra, khẽ cúi đầu nhìn kinh ngạc hơi lộ ra của nàng, đẩy mắt mờ hồ có chút tức giận.

Chuyện vừa rồi, mặc dù là không tự chủ được, tuy rằng lý trí vẫn chưa rõ ràng như trước, thậm chí nói là sương mù, thế nhưng hắn lại tình tường nhớ kỹ nàng liếm môi của hắn, lời đã nói với hắn.

Nàng nói nàng thích hắn, cứ cho là nàng không thừa nhận, hắn cũng nghe rõ ràng.

Nếu trong lòng nàng không có hắn, thì như thế nào cam lòng cam lòng vì hắn mà ủy khuất bản thân như vậy?

"Đây là lời nói thật." Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt hình như có tức giận, không khỏi dỗi, cho tới bây giờ lý trí nàng cực kỳ tinh táo, cũng không biết bản thân tại sao lại cùng hắn dỗi.

"Ta hỏi một lần nữa, nói thật đi." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm càng chặt hơn một phần, nhìn đáng đáp của Ôn Nhu, đẩy lòng lại vô hình vui vẻ, đây là hắn lần đầu tiên thấy biểu tình tiểu nữ nhi của nàng, cái này liền xác nhận lời nàng đã từng nói qua với hắn.

Ngoại trừ từ nhỏ cùng hắn lớn lên Túc Dạ và hắc y, chưa từng có ai, có thể vì hắn làm được loại tình trạng này, huống chi là một nữ tử, cả đời này của hắn, vốn tưởng rằng không có nữ nhân nào dám đến gần hắn, chớ nói chi là thật tình đợi hắn, mà hắn cũng cho rằng, cả đời này của hắn sẽ không đối với bất kỳ nữ tử nào động tình, chỉ có nàng, bất đồng, hắn cũng chỉ duy nhất đối với nàng, bất đồng.

Không khỏi, Lãnh Triệt còn muốn có chút tiểu trừng trị nàng, thế nhưng hắn nhớ kỹ nàng mới cười với hắn, cười hắn ngốc chưa từng chạm qua nữ nhân, còn không chờ Ôn Nhu nói liền cắn lên gò má phải của nàng, trên gò má mồm mồm của nàng lưu lại dấu răng của mình.

"Tê ——" Cử động ngoài ý liệu này của Lãnh Triệt khiến trên gương mặt đau nhức Ôn Nhu hít một hơi khí lạnh, nam nhân này thế nào thay đổi nhanh như vậy, nhất khắc trước còn xấu hổ đến mặt đỏ tới mang tai, giờ khắc này là có thể vô liêm sỉ như thế, đang muốn mắng hắn, Lãnh Triệt kề bên tai của nàng, nhẹ nhàng thổi khí.

"A Nhu, ta thích nàng." Lãnh Triệt hơi gọi lên khoe môi, mặt mày lộ nụ cười ôn nhu, cũng là nhất khắc này, hắn mới rõ ràng hiểu cảm giác từ đáy lòng mình đối với nàng là tình cảm không nói rõ đến tốt cùng là thứ gì.

Đúng vậy, hắn thích nàng, không thể nói rõ lý do gì, chỉ là nàng để hắn động tâm, đủ rồi, là nàng làm hắn bỏ đi vô tình vô dục.

Ôn Nhu chính lãnh nhìn Lãnh Triệt, mâu tử xinh đẹp như hạnh nhi nở rộ, tìm đập phảng phất trong nháy mắt lạc nhịp, hắn, nói cái gì?

Chính lãnh của Ôn Nhu để đẩy mất tiểu ý của Lãnh Triệt càng nhu, liền khẽ nhếch môi, khẽ hôn thêm một cái, lại một lần nữa nhẹ giọng nói: "Ta thích nàng."

Nàng nếu là không có nghe rõ, hắn nói lại lần nữa xem thì có sao.

Nhưng mà, lúc này Ôn Nhu cũng không giải thích được phong tình, giờ hai tay lên đặt lên hôn hắn, sau đó dùng sức đem hắn đẩy ra, nàng nghe rõ lời của hắn, tìm đập đến lợi hại, đột nhiên không dám nhìn hai mắt của hắn, muốn né ra.

Nàng là vui vẻ, bất quá nhất thời không biết nên tự xử thế nào, nguyên lai, tâm động là như thế có thể để cho người chật vật.

"Tê ——" Ôn Nhu chập vật đẩy, đụng phải vết thương trên lưng Lãnh Triệt, Lãnh Triệt hít một ngụm khí lạnh.

Lãnh Triệt một tiếng thờ ơ này, Ôn Nhu mới phát hiện cánh tay lung tung đụng phải vết thương của hắn, trong lòng bỗng dưng khản trương một trận, vội vã xuống giường muốn vì Lãnh Triệt kiểm tra thương thế, khản trương nói: "Đề ta xem vết thương một chút."

"Bất quá một vết thương nhỏ, không đáng ngại." Khóe miệng của Lãnh Triệt chậm rãi trầm xuống, khôi phục đạm nhiên ngày thường của hắn.

"Chuyển thân." Ôn Nhu cũng không cho mặt mũi bắt được cổ tay của Lãnh Triệt, mi tâm cau lại, "Đề ta xem một chút."

Cái gì gọi là vết thương nhỏ, không đáng ngại? Mạng của hắn suýt chút nữa là mất luôn vì vết thương nhỏ này đấy.

"Thân thể của ta ta biết, quả thực không cần nhìn." Lãnh Triệt nhàn nhạt nói, bỗng nhiên nhìn thấy Ôn Nhu đứng là hai chân đứng trên mặt đất, nhãn thần không khỏi trầm xuống, muốn nhìn một chút nàng là thực sự khản trương tâm tình của hắn nhất thời không có rồi, lấy ngoại bào trên vai của mình choàng lên vai đơn bạc của nàng, sau đó Ôn Nhu còn chưa phản ứng kịp đem nàng ôm nàng, đặt lên giường hẹp, rất sợ nàng lạnh.

Chỉ là, vì lúc này hắn quá dừng mạnh để thân thể của nàng cực kỳ đau nhức khó nhìn, thoáng hòa hoãn, hiện nay động tác đột nhiên này của hắn khiến cho hạ thân nàng truyền đến đau nhức, không khỏi nhíu mi.

Nam nhân này, cố chấp không cho nàng xem thương thế thì thôi, đột nhiên ôm lấy nàng là muốn làm gì? Thế nhưng thân thể này của nàng lúc này là trống rỗng, đến khí lực muốn đẩy hắn ra cũng không có, chỉ có thể mặc cho hắn ôm lấy nàng.

Thời gian đem Ôn Nhu đặt lên trên giường hẹp, hắn rõ ràng nhìn thấy chân trên giường có một vết máu, tâm run lên bản bật, nàng thực sự vẫn là xử nữ...

"Nằm xuống, không để lạnh." Lãnh Triệt kéo chăn qua vì Ôn Nhu đắp kín, động tác êm ái đem Ôn Nhu nằm dài trên giường, mặt mày lộ vẻ ôn nhu, hoàn toàn không thấy lãnh đạm mới vừa rồi, khẩu khí cũng mềm nhẹ như sợ tổn thương nàng một dạng, "Ta thực sự vô sự, thương thế không đáng ngại, không cần lo lắng."

Lãnh Triệt gợn tay lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng mà xoa mi tâm của Ôn Nhu, hắn biết, hắn nhất định là làm đau nàng, nhưng khi đó hắn không có cách nào khác không chế được bản thân, tựa hồ chỉ có dùng phương pháp như vậy mới có thể dẹp loạn cổ nhiệt lưu nóng hổi đang dâng lên từ đáy lòng.

"Ta đi gọi người giúp nàng chuẩn bị nước nóng, để nàng tắm rửa một chút." Vết thương trên lưng quả thực không có gì trở ngại, bây giờ không phải là thời gian hắn cần lo lắng, sau đó mới hướng nàng hỏi độc trên người của hắn đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, nàng nói mạng hắn treo nhất tuyệt, vì sao hắn không có chút nào cảm thấy được đau nhức phệ tâm khi độc bộc phát như thường ngày?

Ôn Nhu cảm thụ được Lãnh Triệt quan tâm nàng, ấm áp, để cho nàng muốn nắm giữ, không muốn đẩy hắn ra, tâm đập đến lợi hại.

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu rũ mi, tâm cũng đập lợi hại, bỗng nhiên hơi cúi người, trên trán nàng hạ xuống một cái hôn nhẹ nhàng, nhẹ giọng nói: "Ta đi cho người chuẩn bị nước, nàng nghỉ ngơi trước."

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu, chỉ cảm thấy ánh mắt kia của Lãnh Triệt nóng rực, để cho nàng nhìn không được nóng mặt.

Lãnh Triệt nhẹ nhàng rời đi, Ôn Nhu tựa đầu rúc vào trong chăn, dùng hai tay ôm sát bản thân, đầy mặt ửng hồng, tim đập không ngớt.

Hắn nói hắn thích nàng, nàng tinh tường cảm thụ được sự chân thật của hắn, tâm, như ăn mật một dạng ngọt, hai kiếp người, nàng chưa từng có thời khắc vui vẻ như vậy.

Nàng cho là lòng của nàng quyết định suốt đời cô độc phiêu bạt, chưa từng muốn, cũng tìm được neo cảng dừng chân.

Ôn Nhu lần đầu tiên cảm thấy, đi tới thế giới này, là trời cao quan tâm nàng.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy ừ ừ truyền đến, nàng nhìn không được chậm rãi khép mắt lại.

Trước khi hắn trở lại, nàng chợp mắt một chút, đợi hắn trở về, sẽ cùng hắn nói về chuyện hiệp quan đạo.

Nàng chỉ là nghỉ ngơi một hồi mà thôi...

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Cám ơn các nàng đã ủng hộ, ta thực sự rất xúc động a

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Sơ kiến tử vương

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cảm giác mình vừa nằm một giấc mộng dài, trong mộng nàng đưa thân vào một mảnh hỗn độn, bên tai phiêu đảng tiếng cười thê lương, phảng phất hương nài lấy mạng, bên cạnh là mưa đạn, nài mặt lạnh cần rắng vừa liều mạng tránh thoát vừa gào thét, cho dù nài biết phía sau không có đường lui, nhưng nài chỉ biết là nài không muốn chết.

Thế nhưng trước mặt nài đạn bay tới càng lúc càng dày đặc, tuy thân thủ của nài nhanh nhẹn cũng vô pháp nhất nhất tránh thoát, đột nhiên, một quả đạn bay vào vai trái của nài, đột nhiên đau đến đề nài nhú mi, nài phải như thế nào mới có thể thoát khỏi chỗ này?

Đột nhiên, một tay của lạnh lẽo cầm tay nài, theo bản năng nài bỗng nhiên hết ra, ả? Mà trong bóng tối đối phương phảng phất có thể thấy tất cả, lại một lần nữa chuẩn xác không có lầm bắt được tay nài, còn không chờ nài lại lần nữa hất ra, chỉ nghe thấy một tiếng khẽ vang bên tai nài.

Thanh âm của một nam nhân, âm thanh có chút lạnh, rồi lại có chút nhu, hấn nói, đừng sợ, có ta ở đây.

Trong nháy mắt Ôn Nhu phảng phất như bị sét đánh, tròn tròn hai mắt, rốt cuộc là ả?

Bỗng nhiên Ôn Nhu mở mắt ra! Lọt vào trong tầm mắt là gương mặt đẹp đến bất hợp lý của Lãnh Triệt, lập tức ngồi dậy, mới phát hiện tay của mình cánh bị Lãnh Triệt nắm, không chút nghĩ ngợi liền lập tức rút tay của mình ra.

Ôn Nhu mạnh rút tay của mình về, tay của Lãnh Triệt liền dừng ở không trung, mà hấn không cảm giác xấu hổ nào, biểu tình vẫn lạnh nhạt như cũ, thu hồi tay, mỉm cười thân nhiên nói: "A Nhu ngủ không an ổn, bất quá là sợ A Nhu lạnh, muốn thay A Nhu đưa tay vào trong chăn."

Mi tâm của nài vẫn chăm chú nhú lại tựa hồ là dây dưa trong ác mộng, muốn cho nài nghỉ ngơi không đành lòng đánh thức nài, thấy tay của nài trượt ra khỏi chăn, liền không tự chủ được cầm lại, lại phát hiện tay nài so với tay hấn còn lạnh hơn.

Ôn Nhu nghe Lãnh Triệt xưng hô với nài, không khỏi nhú mi tâm lại, vừa tấy vui lại vừa không được tự nhiên, "Vương gia vẫn là gọi Ôn Nhu là Vương phi cho tốt."

"Hiện nay ta không thích tiếng xưng hô "Vương phi" này."

Lãnh Triệt như trước khẽ mỉm cười, nụ cười có thể điên đảo chúng sinh, trong mắt Ôn Nhu cảm thấy có một loại tiêu tà ác cố chấp, mơ hồ cảm thấy, nài thích rồi, có phải là hay không là một đầu gối đối với tình cảm không thông?

"..." Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ, chỉ thấy ngoài cửa sổ trời đã sáng, không khỏi cả kinh, hỏi: "Vương gia, bây giờ là giờ nào?"

Nài đã ngủ bao lâu rồi?

"Bây giờ là buổi trưa canh ba." Lãnh Triệt nói xong vân đạm phong khinh, chút nào đem kinh hi và vội vã trong mắt Ôn Nhu để ở trong lòng, lấy một kiện ngoại bào khoác lên vai của Ôn Nhu.

"Vương gia làm sao không gọi ta tỉnh?" Nài nói qua, sẽ trước giờ mẹo trở lại Tào thành, hôm nay cũng đã là buổi trưa rồi, chớ nói đề Túc Dạ lo lắng, vậy chuyện quan trọng của hiệp quan đạo hiện nay lại là như thế nào rồi?"

"Ta thỉnh đại phu vì A Nhu chẩn qua mạch, nói A Nhu cần nghỉ ngơi nhiều, không thích hợp mệt nhọc." Hai ngày này, nài là không ngủ, vừa chiếu cố hấn vì hấn lo lắng, hấn thế nào cam lòng đánh thức nài?

"..." Ôn Nhu nhất thời không thể nói được gì, nài dự đoán được việc của hiệp quan đạo nhất định sẽ dính dáng đến an nguy của Đại Di, nài không tin hấn nghĩ không ra, nếu hấn dự đoán được, tất cũng biết đó là việc cấp bách, thế nào còn có thể kéo dài thời gian?

Thực sự là đơn giản là lo lắng nài? Tuyệt đối không phải, nài thích là lòng mang gia của hấn, nài cũng biết hấn tuyệt không sẽ vì nữ nhân chi tình mà không đề ý đến quốc gia, hấn tất là có cách đối phó, giả là, tính trước kỹ càng?

"Vương gia có thể bình yên như vậy, tất là nắm rõ chuyện của Tào thành cùng hiệp quan đạo trong lòng bàn tay?" Ôn Nhu cũng không ngượng ngừng chút nào, ôm lấy áo choàng trên vai hấn giúp nài mặc, nhìn Lãnh Triệt, mâu quang nặng nề hỏi.

"A Nhu tâm tư nhạy cảm." Lãnh Triệt chậm rãi thu liễm nụ cười ở khóe miệng, mâu quang trở nên thâm trầm, "Túc Dạ mới vừa tới, chuyện của Tào thành cùng hiệp quan đạo ta đã biết, A Nhu bày bố không sai, chính là suy nghĩ trong lòng ta."

Một khi nói đến chuyện liên quan đến Di quốc, Lãnh Triệt liền tỉnh táo dị thường, cả người làm cho có một cảm giác nặng nề lạnh lùng, phảng phất vạn sự có hấn, tất cả không cần lo một dạng.

"Đã như vậy, vương gia cảm thấy bước tiếp theo nên làm như thế nào?" Ôn Nhu cũng cực kỳ nghiêm túc.

"Nhất thiết phải mau chóng gặp Tử vương, mới có thể an bài tốt." Hấn đoán được Hải quốc muốn làm gì, hấn cũng cảm thấy đề đô định cũng sẽ không gió êm sóng lặng, nhất thiết phải đề hai nơi cũng không thể có nguy hiểm, "A Nhu đi đầu tắm rửa, sau đó liền khởi hành."

"Vương gia, thân thể của người hôm nay không thích hợp xóc nảy." Nếu là đến biên quân quân doanh, những ngày kế tiếp hẳn tất mệt nhọc, mặc dù nàng giúp hắn tiến hành trừ độc bước thứ ba, có thể đảm bảo tính mạng hắn tạm thời không lo, nhưng cũng không đại biểu hắn đến tận đây không việc gì, nếu là mệt nhọc như vậy chịu hàn, lưu lại độc tố trong cơ thể của hắn tất sẽ phản xâm, không thể nghĩ ngờ tự uống thuốc độc, "Ta không cho phép người lấy thân thể của chính mình ra để đùa."

Nàng sao có thể lại để cho chịu thống khổ của độc thể chứ, có nàng ở đây, hẳn liền mơ tưởng lại như trước không kiêng nể gì cả.

"Nếu không có như vậy, A Nhu có biện pháp gì tốt hơn?" Hắn biết một lần nàng cứu hắn thì một lần nàng tổn thương, hắn không muốn nàng tổn thương thể nhưng trên vai hắn trên lưng hắn mang cả một Đại Di, tuy hắn muốn lo lắng cho thân thể của chính mình, lại không cách nào làm được.

"Vương gia nếu tin được Ôn Nhu, liền đem việc này giao cho Ôn Nhu đến xử lý, Ôn Nhu chắc chắn như vương gia mong muốn, tuyệt sẽ không để cho Đại Di mất đi một tác đất nào." Ánh mắt của Ôn Nhu lãnh túc nhìn Lãnh Triệt, "Thậm chí, có thể vì Đại Di hành diện một phen."

Lời nói của Ôn Nhu không khiến Lãnh Triệt cảm thấy kinh ngạc, mà là trầm tĩnh nhìn nàng, từ lúc Túc Dạ dựa theo lời nói của nàng mà bày bố, hắn liền kinh ngạc, ý tưởng của nàng, cùng hắn không mưu mà hợp, sau khi nàng bày bố như vậy, tất cũng sẽ như ý nghĩ trong lòng hắn một dạng, để cho nàng xử lý việc này, hắn không có bất kỳ lo lắng nào.

Nhưng mà, hắn cảm thấy hắn đối với nàng căn bản cũng không lý giải, hắn thần phục tâm tư cùng tài năng của nàng, muốn hoàn toàn hiểu được nàng.

"Thân thể của A Nhu cũng giống vậy không thể chịu xóc nảy?" Hắn có thể tình huống nhớ kỹ nàng cần vai hắn là dùng bao nhiêu lực, sợ là ngày sau trên vai của hắn lưu lại dấu răng của nàng, có thể thấy được hắn bị nàng cắn có bao nhiêu đau, nàng lấy nàng để đổi, hắn có thể nhẫn tâm sao?

"Ta vô sự." Ôn Nhu nói, xóc chân xuống giường, khẽ động này liền liên lụy đến hạ thân, thật đúng là đau, nhưng mà nét mặt cũng là vô vị, thân nhiên nói: "Còn phiền vương gia chờ Ôn Nhu chốc lát, Ôn Nhu tắm rửa một phen liền khởi hành."

"Thực sự vô sự?" Lãnh Triệt nhìn chằm chằm Ôn Nhu, tựa hồ không tin.

"Àn." Ôn Nhu khẽ gật đầu, nàng có thể có chuyện gì? Cùng hắn so ra quả thực chính là không đáng để nhắc tới, là chuyện nữ nhân sẽ trải qua, có cái gì lớn chứ.

"Ta không tin." Lãnh Triệt như trước nhìn chằm chằm Ôn Nhu, một đôi mâu tút xinh đẹp màu mực rõ ràng bày ra hoài nghi, một câu "Ta không tin" Để Ôn Nhu suýt nữa té xuống đất.

"..." Cái này nàng nghe thế nào, thế nào đều cảm thấy không giống như là lời hắn nên nói, không khỏi ngược mắt nhìn Lãnh Triệt, không khỏi cảm thấy trong con người xinh đẹp của hắn có một chút ngu si, đột nhiên cười ra tiếng.

Đây quả thực là một mỹ nam khí chất một câu có thể hủy hết khí tràng, lo lắng nàng sao? Thực sự là khả ái.

"Cười cái gì?" Nhìn Ôn Nhu đột nhiên cười ra tiếng, mâu quang của Lãnh Triệt không khỏi lạnh xuống, lẽ nào hắn rất buồn cười?

"Cười người khả ái." Lúc này Ôn Nhu cảm thấy tâm tình thật tốt, một câu nói không chút suy nghĩ liền từ bay ra, chỉ thấy mặt của Lãnh Triệt không khỏi đen xuống, chỉ để lại một câu "Thỉnh Vương phi mau chóng tắm rửa", liền xoay người rời khỏi.

Nói một nam nhân khả ái, quả thực so với nói hắn không người yêu còn khó tiếp thu hơn, thế nhưng nàng thật cảm thấy hắn vô cùng khả ái, nhất là lúc đáng đáp xấu hổ của hắn, thật để cho nàng hận không thể muốn cắn gò má ửng đỏ của hắn một ngụm.

Ôn Nhu mỉm cười, kéo mạnh, trút bỏ y sam, ngồi xuống thùng nước tắm, hưởng thụ an tâm của giờ khắc này.

**

Bình ổn chạy trong xe ngựa, một thân nam trang Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt ngồi đối mặt nhau, trải qua chuyện sáng nay, không khí trong xe ngựa có chút không được tự nhiên không nói ra được.

"A Nhu có thể nói cho ta biết độc trong người ta đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?" Lãnh Triệt dẫn đầu phá vỡ trầm mặc giữa hai người, nguyên lai đây cũng là chuyện độc y tiên tử nói có thể gặp không thể cầu, cứu hắn, phải hy sinh như thế.

"Ôn Nhu tin tưởng vương gia đã biết được, không cần hỏi lại." Biết rõ còn hỏi, nàng không muốn trả lời loại vấn đề lúng túng này.

"Vậy độc tố hôm nay có thể trừ hết?" Làm được trình độ như vậy nếu vẫn chưa thể trừ hết độc tố, nếu là lại vì hắn trừ độc, chẳng phải là càng tổn thương nàng?

"Vẫn chưa trừ hết." Ôn Nhu khẽ lắc đầu, ba mươi năm chi độc, thế nào có thể nói trừ hết liền trừ hết.

"Nếu A Nhu lại trừ độc cho ta, có thể lại phải tổn thương bản thân?" Lãnh Triệt hơi nhíu mày lên, lúc hiểu tình ý của mình, hắn muốn yêu nàng bảo vệ nàng xót nàng thương nàng, tuyệt không có thể lại để cho nàng vì hắn mà tổn thương bản thân, lại không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương nàng.

Nàng là của hắn, do hắn bảo hộ nàng suốt đời.

Ánh mắt sáng quắc của Lãnh Triệt thâm tình mà kiên định, để tìm của Ôn Nhu bỗng nhiên đập rộn lên, không dám nhìn thẳng, nói: "Sẽ không." Cái này là vấn đề lúng túng, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Hơn nữa, ánh mắt của hắn quá mức nóng rực, làm cho khuôn mặt của hắn càng thêm tuấn dật mê người, để cho nàng có chút chịu không nổi, nếu là đổi thành lúc trước, nàng chắc chắn cười nhạt, nhưng hôm nay bất đồng, hắn cùng với nàng không còn là hắn và nàng lúc trước nữa, nàng tạm thời vẫn không thể lãnh tính như thường.

"Vậy càng tốt." Hắn chịu không nổi nếu nàng tiếp tục tổn thương bản thân.

"Như vậy lần này, vương gia nhất định phải nghe Ôn Nhu, không nên để Ôn Nhu lại vì vương gia lo lắng." Hắn nhất thiết phải hảo hảo nghỉ ngơi, bằng không nàng tuyệt không tham dự vào quân quốc chi sự, bởi vì dù sao cũng là thời cổ, cứ cho là hắn tán thưởng nàng, trong quân cũng không có chỗ đứng cho nữ tử, "Đến Tào thành, vương gia nhất thiết phải ở Tào thành hảo hảo nghỉ ngơi, không thể tùy ý đi lại, việc biên quân, giao cho Ôn Nhu là tốt."

"Không được." Lãnh Triệt lại một lần nữa đen mặt, không phải không tin được tài năng của nàng, mà là thế nào nghe tựa như nàng là trượng phu hắn là thê tử.

"Vậy vương gia chính là muốn hại chết Ôn Nhu." Không được? Vậy sẽ chờ nàng để mạng lại cứu hắn đi.

"..." Lãnh Triệt tựa hồ kinh qua tranh đấu nội tâm mãnh liệt, mới lạnh mặt nói, "Liên nghe A Nhu."

"A Nhu nhìn thấy tam đệ, chỉ cần đem ngọc phù giao cho hắn nhìn, nói là thay ta hành sự là được." Lãnh Triệt đem một khối ngọc phù có khắc chữ "Bạch" đưa cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận khối ngọc phù bạch tự kia, chất ngọc thượng hạng, xem ra đó là tượng trưng cho thân phận của Bạch vương, "Vương gia là sợ Tử vương gia không tin được Ôn Nhu?"

"Cũng không phải." Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, "Bất quá ngọc phù trên tay, là miễn được rất nhiều chuyện bất tiện, hành sự càng thêm thuận lợi không phải sao."

"Như vậy, vương gia ở Tào thành chờ tin tức tốt của Ôn Nhu là được." Ôn Nhu nắm chặt ngọc phù, hướng Lãnh Triệt mỉm cười tự tin.

"Đến quân doanh biên quân, tất cả đều có tam đệ phía trước, A Nhu không cần quá mức mệt nhọc." Năng lực của tam đệ hắn tin được.

"Ôn Nhu tạ qua vương gia quan tâm."

Lúc nói chuyện, cửa thành của Tào thành ở ngay đang ở trước mắt, xe ngựa lái vào Tào thành, chỉ thấy Tào thành khôi phục sự tấp nập phồn hoa của ngày thường, xe ngựa chạy vào trong, ngừng lại trước cửa hiệu cầm đồ.

"Túc Dạ, cần phải chiếu cố tốt Vương phi." Lãnh Triệt xuống xe ngựa, nhìn Túc Dạ, dặn dò, chỉ có Túc Dạ đi theo bên người nàng, hắn mới có thể yên tâm.

"Gia yên tâm, Túc Dạ chắc chắn chiếu cố Vương phi thật tốt." Túc Dạ nói, hướng Lãnh Triệt ôm quyền khom người, sau đó liền ngồi lên bên cạnh đánh xe vị trên xe ngựa, người đánh xe liền lại xe ngựa đến quân doanh biên quân.

Ôn Nhu vén rèm xe lên, hướng Lãnh Triệt khẽ gật đầu tỏ vẻ yên tâm, Lãnh Triệt cũng hướng nàng khẽ vuốt cằm.

Xe ngựa đi xa, lái ra khỏi đường nhìn, Lãnh Triệt liền xoay người vào hiệu cầm đồ.

"Chuẩn bị cho ta một chiếc xe ngựa, mau chóng." Lãnh Triệt một bước tiến đến hiệu cầm đồ, liền đề thấp ra lệnh, người giúp việc gật đầu, lui ra.

(Luna: Đây Triệt ca không nghe lời @@)

Hiện nay, không chỉ có là biên cảnh sắp phát sinh đại sự, đó là đế đô, cũng sẽ theo đó mà phát sinh, Tào thành nếu vô sự, có A Nhu cùng tam đệ ứng đối, hắn nhất thiết phải mau chóng chạy về đế đô.

Bất quá là không muốn để cho nàng lo lắng, mới lừa nàng, xin thứ cho hắn không thể nghe theo lời nàng nghỉ ngơi cho tốt, sau khi dẹp yên hắn sẽ hướng nàng nói rõ.

Xe ngựa chuẩn bị xong, Lãnh Triệt lên lên xe ngựa, trầm mặt, lạnh lùng nói: "Dùng tốc độ nhanh nhất chạy về đế đô."

Xe ngựa tuyệt trần đi.

**

Chỗ của Ôn Nhu

Ôn Nhu đứng ở chướng ngại vật trước quân doanh, ngẩng đầu nhìn đại kỳ hắc sắc phấp phới đón gió, cảm thụ được khí tức nghiêm túc có tổ chức chưa

từng cảm nhận được.

Chỉ thấy một mặt của đại kỳ thù chữ "Di", bên còn lại thù chữ "Tư".

"Vương phi, đã đến quân doanh, mời theo Túc Dạ đi vào." Túc Dạ đi tới bên cạnh Ôn Nhu, khom người cúi đầu nói.

"Túc Dạ, nhớ kỹ, hiện nay ta là bạn thân của vương gia Vân Du Vân công tử, chú ý xưng hô của người."

(Luna: Trùng hợp ghê, truyện của ta viết cũng là nữ chủ tên Vân Du)

"Vâng, Túc Dạ nhớ kỹ."

Túc Dạ hướng binh sĩ thủ vệ lấy ra lệnh bài của Tư vương, liền có một tên binh lính đến đây dẫn đường cho hai người, đi qua trường giáo luyện, Ôn Nhu không khỏi nghi chân nhìn, chỉ thấy đội hình bộ binh chỉnh tề, tiếng reo hò hầu như phá tan tận trời, Ôn Nhu tựa hồ có thể cảm thụ được chính khí thuộc về một quốc gia, như vậy chỉnh huấn, sĩ khí nghiêm nghị trong các tướng sĩ, thảo nào Hải quốc phải dùng thủ đoạn ti tiện như vậy.

Nhìn không ra triều đình Di quốc quốc gia đen tối như vậy, lại còn có quân đội nghiêm túc như thế, đem vô năng, lại là mê muội, đáy lòng Ôn Nhu không khỏi đối với Tư vương này một tia suy đoán, không biết đó là một người thế nào, có thể để cho tựa hồ cảm thấy yên tâm giao phó tất cả cho hắn.

Ôn Nhu cùng Túc Dạ theo binh sĩ dẫn đường đến trước mạc phủ, binh sĩ để họ chờ, liền đi vào thông truyền, sau một lát, chỉ thấy nam tử trẻ tuổi một thân giáp trụ, vai còn một áo choàng hắc sắc từ mạc phủ bước ra ngoài, hướng Ôn Nhu hai người nghênh đón.

Ôn Nhu không khỏi quan sát nam tử đậm đầu đi tới, chỉ thấy hai mắt lấp lánh hữu thần, mặt mày anh khí bức người, bước tiến mạnh mẽ, có lẽ là quanh năm trấn thủ biên quan, da thịt là khỏe mạnh, lại làm cho hắn càng lộ ra trầm ổn cẩn thận, lại không mất tư thế oai hùng hiên ngang, cùng nam tử quanh năm cầm y hoa phục ở đế đô quả thực chính là cách biệt một trời.

Cũng may hôm nay nàng giả trang tốt, không phải là thân nữ nhi, thoát nhìn như tiểu bạch kiểm thôi.

"Vân công tử đến đây, Lãnh Tịch không có từ xa tiếp đón, mong rằng Vân công tử chớ trách." Tư vương sáng lẫm nói, hướng Ôn Nhu làm động tác "Thỉnh".

Khi nhìn đến trong nháy mắt Ôn Nhu, Tư vương có chút kinh hãi, bởi vì hắn thật không ngờ, thoát nhìn một nam tử yếu đuối là như thế này, nếu không có hắn biết Túc Dạ giao thư cho hắn là xuất từ tay hắn(ON) có thể trở thành bạn thân của đại ca, hắn tuyệt sẽ không tin tưởng đó là biện pháp của một người đáng vóc xấp xỉ nữ tử này, làm hắn không khỏi bị thuyết phục.

"Tướng quân bận rộn quân vụ, còn phiền tướng quân tự mình đến nghênh tiếp, cho là Vân mỗ thỉnh tướng quân chớ trách mới đúng." Tư vương sang sáng lấy Ôn Nhu, để cho nàng cũng sáng lẫm hướng Tư vương ôm quyền cười nói.

"Vân công tử thỉnh vào mạc phủ."

"Tướng quân thỉnh."

Vào mạc phủ, chỉ thấy toàn bộ mạc phủ sạch sẽ ngăn gọn, hậu vị còn có địa đồ biên cảnh của Di quốc, đem tiền vị chia làm hay gian, bên trái là thư án viết phóng sơn xuyên án đài, phía bên phải là trung quân họ Tư Mã, có thể thấy được Tư vương trong ngày thường cũng không nhàn rỗi.

Đội Ôn Nhu an vị, Tư vương cho người bưng tới tách trà nóng dâng lên, ngồi ở tướng lĩnh vị, hướng Ôn Nhu cười giải thích: "Trong quân có quy chế, không thể uống rượu, trà này vì bách tính biên cảnh đặc chế, uống xong có thể làm người thần thanh khí爽, thích hợp dùng để uống trong quân, hôm nay Lãnh Tịch liền lấy trà thay rượu, vì Vân công tử đón gió tẩy trần."

Tư vương dứt lời, xa hướng Ôn Nhu hai tay nâng lên tách trà, nhất cử nhất động cực kỳ hào hiệp, không có dáng vẻ khách sáo chút nào.

Ôn Nhu cũng hai tay nâng lên tách trà trước mặt, hướng Tư vương một động tác "Cạn", liền đem tách trà một hơi uống cạn, chút nào có tư thái nữ nhi, không khỏi chọc cho Tư vương sang sáng cười: "Vân công tử quả nhiên cùng đám quý công tử duỗi tay com đến há mồm ăn bất đồng."

"Theo tướng quân nói, Vân mỗ thoát nhìn rất giống quý công tử duỗi tay com tới chỉ biết há mồm ăn?" Ôn Nhu cũng cười phản vấn.

"Đâu đâu, người có thể được đại ca thưởng thức, Lãnh Tịch không dám bình phán nhiều, huống hồ Vân công tử sáng suốt, Lãnh Tịch bội phục." Hắn từ miệng Túc Dạ biết được, dịch bệnh của Tào thành là bởi vì hắn tài năng của hắn(ON) trong mười hai canh giờ dẹp loạn, nếu Tào thành thực sự bị hủy bởi dịch bệnh, hắn trấn thủ biên quan, bị Hải quốc san bằng đó là chuyện sớm hay muộn, huống hồ hắn không có bởi vậy có nghĩ cách càng sâu một bước, nếu không phải một phong thư truyền đến, hắn không biết đang có một âm mưu lớn hướng tới Di quốc, Tào thành làm bước thứ nhất của âm mưu, biên quan bên này chính là bước thứ hai.

"Tướng quân có làm theo Vân mỗ nói trong thư đẩy lên khói xanh bên ngoài trại lính?" Ôn Nhu thu hồi nụ cười, hướng Tư vương nghiêm túc hỏi.

"Tất cả y theo lời nói trong thư của Vân công tử làm thỏa đáng." Tư vương cũng thần tình nghiêm túc, "Biên phòng cũng bày bố thái độ vờ rời rạc."

"Có thể vững tin đối phương có thể tình tường nhìn thấy khói xanh?" Nếu là đối phương không nhìn thấy, chỉ sợ cũng phí công.

"Hai ngày này, không ngừng phát hiện đối phương có thám báo xuất hiện, khói xanh này, cùng hướng của tướng sĩ biên phòng, tướng lĩnh của đối phương sẽ biết thanh thanh sở sở."

"Tốt, trưa mai lại đốt khói xanh, cần phải làm cho thám báo của đối phương thấy rõ." Ôn Nhu lãnh tức nói, hướng Từ vương hỏi, "Không biết tướng quân có thể trong vòng tối nay đem đại bộ phận tướng sĩ từ quân doanh dời đi ra ngoài không?"

"Không phải việc khó, chỉ không biết Văn công tử bước tiếp theo muốn đi thế nào?" Từ vương suy nghĩ lời nói của Ôn Nhu, "Không biết đốt khói xanh một lần thì có ích lợi gì?"

"Lại đốt một lần khói xanh bất quá là làm cho đối phương càng tin dịch bệnh đã truyền đến trong trại lính." Ôn Nhu nói xong định liệu trước, "Nếu đối phương không ngừng phái ra thám báo, nói vậy chính là muốn biết tin tức này, về phần bước tiếp theo, dĩ nhiên chính là dĩ nhiên chính là hủ trung tróc miết."

Nhưng mà, nghe lời nói của Ôn Nhu, Từ vương lại không có lập tức nói, mà là chậm rãi nhíu mi lên.

Ôn Nhu nhìn thấy, hỏi: "Tướng quân, gặp khó xử?"

"Văn công tử mời xem." Từ vương nói, đứng lên, cầm lấy trường kiếm trên lưng chỉ lên địa đồ sau lưng, chuỗi kiếm chỉ một mảnh đồi núi, "Nơi này là Hiệp Lăng Đạo, là quân biên phòng Hải quốc đi qua để vào Di quốc tất đi qua đường này, hiện nay thám báo tìm hiểu không được nhân số tướng sĩ của quân địch nhưng ta đoán lúc này đây Hải quốc, chắc chắn nắm cơ hội tuyệt hảo lần này, tất sẽ ào ạt tiến quân, ít nhất là xuất hai vạn binh, mà biên quân nhân ta chỉ có một vạn, cùng nhân số của quân địch kém gấp đôi, ta biết Văn công tử là muốn lợi dụng đồi núi này làm nơi mai phục, đợi quân địch vào tròng liền nhất cử kích chí, chỉ là Hiệp Lăng Đạo này địa thế không thích hợp mai phục."

Từ vương dừng một chút, vừa tiếp tục nói: "Cứ cho là lúc này hướng để đồ thân viện binh, chỉ sợ cũng nước xa không cứu được lửa gần."

"Không thể buông tha, đừng giả thắng." Ôn Nhu nhìn chằm chằm Hiệp Lăng Đạo trên bản đồ, đôi mắt thâm trầm, lạnh lùng nói.

Từ vương nhìn nàng, trong nháy mắt kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Dũng giả đắc thắng

Không thể buông tha, đừng giả đắc thắng...

Một câu nói này, phảng phất như sấm sét đánh vào lòng của Từ vương để nổ tung, chấn đến tim của hắn rung chuyển không ngừng, kinh ngạc nhìn Ôn Nhu, tựa hồ không tin tưởng một câu nói như vậy xuất ra từ miệng của một người thoát nhìn nhu nhược như nữ tử.

"Thế nào, tướng quân không tin mình?" Ôn Nhu quay đầu, chống lại nhãn thần kinh ngạc của Từ vương, nhẹ nhàng cười, nàng không tin hắn không có dũng khí như vậy, chỉ từ quân dung nghiêm túc, nàng liền biết, hắn nhất định là cùng Lãnh Triệt giống nhau đem Đại Di đặt ở đầu quả tim, có thể Đại Di sinh, cũng có thể vì Đại Di tử, "Văn mỗ rất là tin tưởng tướng quân."

Từ trong con ngươi sáng tròn của Ôn Nhu, Từ vương tựa hồ có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình, mâu tử xinh đẹp như vậy, hắn cho rằng là đó là nữ tử.

"Tướng quân yên tâm, Văn mỗ tuyệt không lấy sinh mệnh tướng sĩ của Di quốc ra đùa, sẽ cùng sẽ cùng tướng quân một lượt an bài thỏa đáng nhất, hành động khi người ta không đề phòng." Còn không chờ Từ vương nói, Ôn Nhu không khỏi nghiêm túc nói, "Đến lúc đó nhất thiết phải do tướng quân phía trước đấu tranh anh dũng, mới có thể để các tướng sĩ đạt được một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đến lúc đó Văn mỗ cũng sẽ cùng tướng quân xông vào trận địa."

"Lãnh Tịch sẽ không để cho Văn công tử đặt mình trong hiểm cảnh, người xung phong, một mình Lãnh Tịch là đủ." Từ vương nghe lời nói của Ôn Nhu, không khỏi lại đem Ôn Nhu từ đầu đến chân quan sát một lần, đột nhiên sinh ra một loại nghĩ cách nguy hiểm không thích hợp.

Hắn cảm thấy hắn(ON) rất đẹp, đẹp đến có chút không giống nam nhân, nhất là đôi mắt kia, phảng phất có thể chiếm đoạt nhân tâm, cho dù nói là mê người cũng không quá đáng, càng biết được hắn đối với chiến sự kiến giải rất hay, hắn cảm thấy hắn(ON) để hắn chấn động, thậm chí có chút động tâm.

Đột nhiên Từ vương bị nghĩ cách hoang đường từ đáy lòng mình hù dọa, vội vã ổn định tâm thần, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Cứ cho là hắn(ON) là nữ tử, hắn thân là đứng đầu nhất quân cũng không nên ở giờ phút khẩn cấp này mà động tâm, hướng chỉ, hắn(ON) là nam tử!

Từ vương bỗng nhiên tự khinh thường bản thân.

"Thế nào? Tướng quân là coi thường Văn mỗ sao?" Ôn Nhu tự nhiên nhìn thấu đáy mắt của Từ vương đối với nàng không tin tưởng, cũng không nộ,

nàng cũng thừa nhận hiện tại nàng vận cái trang phục này quả là để người trông mặt đặt tên, thẳng đi tới trước giá binh khí, giơ tay lên liền cầm một cây trường kích, bỗng nhiên dùng lực một lát, đem các loại binh khí trên giá cầm hết, tuy rằng lúc này trên cánh tay có chút nặng nề, nhưng mà vẫn là vững vàng ác ở trong tay, tiện miệng hỏi: "Như vậy để tướng quân nhìn một cái xem chiến lược của Vân mã, thế nào?"

"Không thể tốt hơn." Lúc Ôn Nhu đem trường kích cầm ở trên tay như nhẹ tựa lông hồng, Từ vương kinh trụ, hẳn còn tưởng rằng hẳn là công tử ca tay trói gà không chặt a, không thể tưởng có thể cầm được cây trường kích dài bảy thước, không khỏi kinh diễm, tâm trạng càng thường thức hẳn.

"Như vậy liền thỉnh tướng quân ra ngoài mạc phủ." Ôn Nhu dứt lời, cầm trường kích ra khỏi mạc phủ, Túc Dạ hơi nhíu mày, muốn ngăn lại, lại cũng không biết ngăn lại thế nào, Vương phi thực sự là muốn đấu tranh anh dũng trên chiến trường, vạn nhất có cái gì sơ xuất, hẳn hướng gia ăn nói thế nào, vô pháp, hẳn chỉ có thể cùng bước ra khỏi mạc phủ.

"Không biết tướng quân có thể tìm ba tên lính đánh cùng Vân mã không?"

"Vân công tử có thể lấy một địch ba?" Từ vương không thể tin nhìn Ôn Nhu, lấy xương cốt của hẳn, hẳn cho rằng có thể địch nổi một người liền coi là không tệ, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn lấy một địch ba?

"Tướng quân nhìn liền biết." Ôn Nhu cười đến tự tin, chớ nói lấy một địch ba, đó là lấy một địch năm nàng cũng có thể ứng đối như thường, bất quá sợ như vậy liền làm giảm binh sĩ chi khí, liền lấy một địch ba là tốt nhất.

"Hảo!" Từ vương vỗ tay hoan nghênh kêu một tiếng hảo, liền gọi ba tên lính, Ôn Nhu hướng Từ vương hơi liền ôm quyền, liền bước xuống đài cao mạc phủ, đi tới trước mặt ba tên lính.

Ôn Nhu cùng ba tên lính ôm quyền thi lễ xong, liền chỉ thấy trường kích vũ động, rõ ràng nhìn yếu đuối, thế nhưng trường kích ở trên tay nàng phảng phất có linh tính một dạng, huy táo như thường, mà binh sĩ chia ra ba hướng tấn công lại không chút nào có thể tổn thương đến nàng, thậm chí ngay cả tới gần trường kích trong tay nàng cũng không có cơ hội, chốc lát, chỉ thấy Ôn Nhu nhảy lên, sau đó cầm trường kích trong tay quét ngang, ba tên lính đồng thời hô một tiếng rồi ngã xuống đất, người không thụ thương, trường kích trong tay rơi xuống đất, Ôn Nhu chống trường kích, xoay người, nhìn Từ vương, cười nói: "Tướng quân hiện tại nên như thế nào bình phán Vân mã?"

"Hảo thương pháp!" Từ vương tự đáy lòng tán thán một câu, "Lãnh Tịch trông mặt đặt tên, xấu hổ xấu hổ."

Ôn Nhu cầm trường kích trong tay ném vào trong tay Túc Dạ, cười nói: "Cũng không phải là tướng quân trông mặt đặt tên, là bộ dáng này của Vân mã không có cảm giác an toàn."

"Vân công tử nói đùa rồi." Nhìn Ôn Nhu, Từ vương cười đến vui vẻ, "Chỉ là nghĩ Vân công tử theo Lãnh Tịch ra chiến trường, sợ là không ổn."

Từ vương có thể nói ra lời nói tông lòng của Túc Dạ, Túc Dạ cũng muốn nói cái gì đó, cảm thấy cũng không ổn, liền cũng không nói gì thêm.

"Quốc hữu quốc hữu, Vân mã thân là nam nhi, sao có thể khi quốc gia hoạn nạn mà không quan tâm, mà an nguy của mình?" Ôn Nhu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Túc Dạ nghe thấy lại đen mặt.

Cũng không phải là nàng không chiến thì không thế, chỉ bất quá nàng lo lắng Từ vương một người không thể toàn diện chú ý được hết mọi thứ thôi, lúc này đây muốn đem binh sĩ của Hải quốc xông vào trận địa đánh tan, đánh tan đáng về bề vệ của Hải quốc chỉ bá chủ, để Di quốc hãnh diện trong Phong chi đại lục, quan trọng hơn là, trận chiến này nếu thắng, trong vòng những năm sau Hải quốc tuyệt không dám xuất binh hướng Di quốc đánh tới nữa,, kể từ đó biên cảnh là được tạm thời an bình, liền có thể liền có thể hẳn bớt đi một phần lo lắng an nguy của biên cảnh, hẳn cần phải chinh đồn triều cương cùng dân Đại Di, sầu lo ít đi một phần, liền có thể để hẳn càng chuyên tâm làm chuyện hẳn cần làm.

"Ha ha! Vân công tử nói đúng! Thân là nam nhi, đương vì nước sinh, đương vì nước tử!" Lời nói của Ôn Nhu lại lần nữa để Từ vương tán thưởng, "Chỉ là Vân công tử như trước không thể cùng Lãnh Tịch một lượt ra chiến trường, chiến trường không phải nơi đùa vui, Vân công tử là bạn thân của đại ca, vạn nhất Vân công tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Lãnh Tịch liền vô pháp hướng đại ca ăn nói, nếu Vân công tử tin được Lãnh Tịch, Lãnh Tịch liền tuyệt không để Vân công tử thất vọng, huống hồ Lãnh Tịch ở chiến trận lâu, tự nhiên biết nên hành sự như thế nào, thêm Vân công tử, sợ hành sự bất tiện."

Ôn Nhu trầm mặc chốc lát, cảm thấy Từ vương nói có lý, liền cũng không kiên trì nữa, "Cũng tốt, như vậy Vân mã liền liền cùng tướng quân thương nghị bố trí binh tuyến cùng mai phục thế nào."

Từ vương khẽ gật đầu, cùng Ôn Nhu sóng vai đi trở về mạc phủ, hai người trong mạc phủ thương nghị gần ba canh giờ, cho đến khi bóng đêm nặng nề, mới dùng bữa tối.

Ban đêm, một đôi người ngựa, ra khỏi quân doanh, chạy đến Hiệp Lăng Đạo.

(Luna Nội gián?)

**

Ngày thứ hai, Hải quốc không có động tĩnh, thế nhưng thám báo hồi báo, Hải quốc không ngừng phái thám báo, Từ vương mệnh lệnh các tướng sĩ ở Hiệp Lăng Đạo nguyên điểm nghỉ ngơi, một mối liền nghỉ ngơi chốc lát, tuyệt đối không thể an nghỉ, các tướng sĩ oai hùng lĩnh mệnh, miệng đồng thanh oai hùng tiếng trả lời hầu như toàn bộ Hiệp Lăng Đạo đều đất rung núi chuyển, có thể thấy được các tướng sĩ đang sĩ khí nâng cao.

Cái này, mới là quân hồn nhất định của Di quốc.

Ôn Nhu cùng Tử vương nói chuyện lâu xem thử xuất binh tuyển phân bố thế nào, mai phục thế nào, chướng ngại vật ở nơi nào, cung tiễn thủ bày bố ra sao, mà một ngày quân đội Hải quốc còn chưa mở, thì một ngày bọn họ còn thời gian an bài.

Tầng sáng ngày thứ ba, liền nghe được tiếng sấm nặng nề ù ù liên tục mang theo đống bụi khổng lồ từ phương Bắc của Hiệp Lăng Đạo xoắn tới, mặt đại kỳ lam sắc tự như làn sóng lớn hướng đến bụng của Di quốc mà tiến, có thể thấy được sĩ khí cao thế nào, tất là từ quan khẩu tiến vào như nơi không người không cần hao nhiều binh lực, cho rằng biên cảnh Di quốc bị dịch bệnh, hơn nữa trước mặt bọn họ chính là tướng sĩ Di quốc hốt hoảng chạy thực mạng trở về, càng làm cho Hải quốc tin rằng biên quân Di quốc quả thực ngã xuống.

Nhưng mà, đối phương cho là bọn họ trúng kế, lại không biết người trúng kế chính là bản thân mình, nhìn quân sĩ Di quốc bộ dáng giả vờ hốt hoảng chạy trốn, lại nhìn đội kỵ binh Hải quốc tuyệt trần xung phong mà đến, nghiêng gió vù vù phi dương đại kỳ, liền hiện lên ý nghĩ khinh địch, nếu không có như vậy, đối phương tất sẽ ung dung mưu tính, trước đem quân khu biên quân chiếm lĩnh, sau đó lập kế hoạch công chiếm, hôm nay bụi mù cuốn cuộn vậy, tất toàn quân nhất cử công tòng.

Chỉ là, bọn họ không biết, đây chính là mong muốn của Ôn Nhu cùng Tử vương, kế hoạch của bọn họ như vậy thực hành càng đơn giản hơn một phần, vốn là nghĩ đến hậu cố chi ưu sợ là cũng có thể miễn.

Mà kế hoạch này sở dĩ Ôn Nhu cùng Tử vương dám làm, một là là bọn họ dùng chuyện Tào thành chi dịch tương kế tựu kế, thám báo lại báo Hải quốc lần này lĩnh binh nôn nóng có thừa, bình tĩnh chưa đủ, người như vậy chỉ vì lợi trước mắt, xem ra, Hải quốc liền có nhân số binh sĩ thắng, quân đội Hải quốc sớm được danh xưng là đội quân thép, có thể thấy được chiến lực mạnh của tướng sĩ họ, mặc dù bọn họ mai phục cùng ứng đối tốt, vẫn như cũ tránh không được chính diện giao phong, đến lúc đó, cũng chỉ có thể khó nhọc nhịn đứng giả đắc thắng.

Chỉ thấy tướng sĩ Hải quốc một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm vọt tới Hiệp Lăng Đạo, nam tử trung niên đáng vẻ tướng quân dẫn đầu ngồi trên tuấn mã nhận thấy được không thích hợp, quá mức an tĩnh, cứ cho là Di quốc bất chiến cũng sẽ không thể không phòng thủ như vậy, tướng quân đột nhiên cảnh giác, vùng mạnh trường thương trong tay, lúc này mới nhận thấy được Hiệp Lăng Đạo đối với kỵ binh chạy song song mà nói quá mức chật hẹp, không nên để đội kỵ binh trước mặt khai khai, có thể hiện nay cũng không cách nào chuyển hoá trận hình, chỉ có thể hạ lệnh hai ngựa chạy trước, mà là lúc tướng quân Hải quốc ra lệnh, trước mặt hai hàng kỵ binh đột nhiên vấp phải bẫy rập té vào chướng ngại vật, cùng lúc đó, hai bên đồi núi chợt bộc phát ra tiếng rống rung trời động đất.

Còn không lời của tướng quân Hải quốc hạ xuống, liền có có hỏa tiễn như mưa từ đồi núi hai bên bay đến, bay vào đội kỵ binh, đầu tiên bộc dầu hỏa, cháy cả móng ngựa, bắt quả chóc lát, người cầm đầu đội kỵ binh liền ngã ngựa đổ, ngựa kinh hoảng đạp lung tung, ngã cùng một chỗ nhất thời khó có thể tránh khỏi liên tử thương vô số, hơn nữa mệnh lệnh còn chưa truyền tới, bộ binh đang không ngừng tiến về phía trước, nguyên bản Hải quốc sĩ khí tăng mạnh các tướng sĩ loạn thành một mảnh.

"Đội bộ binh trở về, trở về hết!" Tướng quân Hải quốc hiện nay mới ý thức tới trúng mai phục, không khỏi cao giọng hạ lệnh, là hấn vội tốc chiến tốc thắng, thật không ngờ biên quân Di quốc sẽ ở Hiệp Lăng Đạo bày mai phục, mà Hiệp Lăng Đạo này hẳn đã sớm tinh tường địa hình, căn bản không cần bản không mai phục binh, Di quốc là như thế nào có thể mai phục giỏi như vậy để hấn nhìn không ra manh mối, bên này tướng sĩ không phải đã nhiệm dịch bệnh sao, thế nào còn có thể có nhiều tiễn thủ như vậy?

Hiện nay không phải thời khắc hấn suy nghĩ nhiều, việc cấp bách là bảo toàn hai vạn đội quân thép an toàn rời khỏi Hiệp Lăng Đạo, sau đó lại mưu tính một lần nữa tiến công tập kích Di quốc.

Thế nhưng hôm nay, tuy tướng lĩnh Hải quốc xé rách tiếng nói, kỵ binh cùng bộ binh chen chúc thành một đoàn, đầu có thể như trước có thể thò tay ra, người loạn mã, mã đạp người, thẳng loạn tác thành một đoàn, không có chút nghiêm chỉnh nào của ngày thường.

Thời gian binh mã Hải quốc loạn thành một đoàn, hỏa tiễn bắn vào người ngựa, chỉ thấy đại kỳ hắc sắc tại hai bên đồi bay ra hỏa tiễn, mưa tiễn dừng lại, sau đó chính là các tảng đá to lớn ừng ực từ hai bên lăn xuống, nhân mã Hải quốc vô pháp tránh, thương vong nghiêm trọng.

Di quốc này đột công kích xuống tới, quân sĩ Hải quốc hầu như tử thương gần năm nghìn, tướng quân Hải quốc ý thức được không thể dừng lại chỗ này, nhất thiết phải mau chóng đột phá vòng vây, đoạt lấy đại kỳ trong tay họ Tử Mã, gào thét nói: "Đội kỵ binh theo ta xông! Bộ binh sau này rút lui, đột phá quan khẩu!"

Chỉ nghe tướng quân Hải quốc rống một tiếng, các tướng sĩ Hải quốc cũng hô to một tiếng, đem mai phục vừa rời thành lửa giận, theo tướng quân vọt tới!

"Đàn Anh tướng quân! Lập tức lĩnh binh đi chặn triệt đường lui của binh sĩ Hải quốc!" Tử vương đứng ở trên đỉnh đồi nhìn đến tướng sĩ Hải quốc chia làm hai đội đột phá vòng vây Hiệp Lăng Đạo, lập tức đem đại kỳ cầm trong tay ném tới trong tay của họ Tử Mã, lập tức trở mình lên lưng bạch mã bên cạnh, hướng nam từ từ lớn ra lệnh, nam tử xúc động lĩnh mệnh, ly khai, Tử vương nắm chặt trường kích trong tay, hướng bọn lính trước mặt quát: "Khinh binh ra trận, thế thủ hộ Đại Di ta, ai nguyện đi theo ta!"

"Ta!"

"Ta ——!"

Tiếng nói của Tử vương vừa dứt, bọn lính liền bạo phát ra tiếng rống, phảng phất đưa sinh tử bắn ra ngoài, người người nhất phách biểu tình thấy chết không sợ, thần tình kiên định không thể lay động.

"Di quốc hào nam nhi! Đi theo ta!" Tử vương chỉ cảm thấy trong lòng sóng cuộn trào mãnh liệt, gào to một tiếng, dùng chân đá một cái vào bụng ngựa,

liền chạy đến phương hướng đột phá kỵ binh Hải quốc hướng Di quốc đột phá.

Kinh binh, cũng không phải là binh sĩ kinh trang(Luna: trang phục nhẹ), binh sĩ cùng nhau không để ý tới chiến trận trước mắt cho dù phải chết cũng đứng cầm tiến tới, người dám vì kinh binh, tất xông vào trận địa chi sĩ, nghĩ cách hữu tử vô sinh, dám vì nước sinh, dám vì nước tử.

(Luna: ta dịch đến đoạn này đột nhiên lại chảy nước mắt ròng ròng, có nàng nào mau nước mắt như ta không?)

Như vậy, hai đạo quân, hợp lại, hay nói khác hơn chính là thực lực của hai quốc gia.

Nhân số của đối phương có hơn một vạn bốn ngàn, phe mình người đếm không tới một vạn, tướng sĩ Hải quốc có đội quân thép, lại có Mặc Dương Thiết Sơn làm binh khí tinh thiết, Đại Di, có thể thắng sao?

Ôn Nhu cười ngửa đứng trên đỉnh núi quan sát tình hình chiến tranh nhất thanh nhị sở, nhần thần chìm đến đáng sợ, bỗng nhiên vùng cương ngựa trong tay, chạy đến chỗ hai đạo quân.

"Vân công tử ——" Động tác đột nhiên này của Ôn Nhu không khỏi làm Túc Dạ kinh hãi, muốn ngăn cản nàng đã không kịp, kinh hô một tiếng có sức rung cương ngựa, đuổi theo Ôn Nhu.

**

Vào lúc giữa trưa, tiếng rống đấu tranh anh dũng trở lại thờ bình thường, toàn bộ Hiệp Lăng Đạo đã bị màu đỏ sẫm bao phủ, thi thể ngang dọc, đưa đến rất nhiều quạ trên bầu trời, đại kỳ lam sắc của Hải quốc đã bị tiên huyết nhuộm đến loang lổ, mất đi chống đỡ, chán nản ngã vào thi thể tướng sĩ, toàn bộ Hiệp Lăng Đạo an tĩnh chỉ nghe tiếng gió thổi gào thét thổi qua, chỉ có đại kỳ hắc sắc lam lũ bay liệ phi dương ở trong gió rét...

Toàn quân Hải quốc bị diệt, tướng quân cầm đầu duy nhất chạy thoát, Di quốc thắng, cũng thắng thảm, tướng sĩ còn sống không được ngàn người, là người người bị thương, thảm liệt như vậy bị trắng trảng diện, để Ôn Nhu không thể phát ngôn rất lâu.

Ôn Nhu hai tay ôm vai trái của mình, chỉ thấy vai trái của nàng bị thương rất nặng, bị lợi kiếm đâm rách da thịt tựa hồ có thể thấy được xương, tuy nàng lấy tay cổ sức ôm, vết thương vẫn là không ngừng chảy máu, có thể thấy được thương thế nặng thế nào, nhưng mà lại không thấy trên mặt nàng có chút đau đớn nào.

"Vân công tử." Thanh âm của Túc Dạ đem Ôn Nhu gọi trở về, "Túc Dạ bảo hộ không chu toàn, để Vân công tử bị thương."

"Đại quân sự không cần tự trách, Vân mô bất quá bị tiểu thương, có gì tự trách nói đến." Ôn Nhu xoay người, phát hiện cả người Túc Dạ cũng đầm máu, sử dụng kiếm chống đất mới có thể đứng vững, cũng là bị trọng thương, càng thêm trên người hắn có vết thương, hiện nay sắc mặt hắn không có một tia huyết sắc, tái nhợt đến đáng sợ, Ôn Nhu không khỏi nhíu mi lên, quan tâm nói, "Đại quân sự bị trọng thương, còn bị Vân mô liên lụy, là Vân mô tự trách mới phải."

(Luna: tội nghiệp Túc Dạ bị thương mấy chương liền == Máu đầu ra nhiều như vậy)

Một câu nói của hắn, để Túc Dạ không để ý an nguy của mình bảo hộ nàng, vậy làm sao có thể không để cho nàng áy náy?

"Bảo hộ Vân công tử là chức trách của Túc Dạ, Vân công tử không cần tự trách." Túc Dạ nỗ lực cười.

Ôn Nhu biết không nên nói với Túc Dạ quá nhiều như thế, không bằng không nói, hướng mắt nhìn bốn bề, hỏi: "Đại quân sự có nhìn thấy tướng quân?"

Từ vương gia? Túc Dạ ngẩn ra, khẽ lắc đầu.

Lòng Ôn Nhu không khỏi khản tắc, mới vừa rồi tướng quân lấy một địch mười, nếu không có nàng kịp thời xuất thủ, sợ là trường kích xuyên tim hắn rồi, cũng may là xuyên qua vai nàng chứ không phải tim hắn, nếu không Đại Di thiếu mất một lương tướng như hắn rồi, thế nào nàng cũng không có thể để hắn chết tại Hiệp Lăng Đạo chi chiến nho nhỏ này, vì sao hiện nay nhưng không thấy thân ảnh của hắn?

"Tướng quân ở đâu?" Ôn Nhu hướng binh sĩ đang tìm xem còn ai sống sót không.

"Tướng quân?" Binh sĩ bị thần tình của Ôn Nhu kinh trụ, nghe được tâm của Ôn Nhu chợt run lên, chất phác xung quanh nhìn một chút, sau đó cũng không trả lời vấn đề của Ôn Nhu, liền rống hô, "Tìm tướng quân! Mau tìm tướng quân!"

Binh sĩ một bên khản trương hô, một bên nhào vào trên thi thể chồng chất tìm kiếm.

Lòng của Ôn Nhu không khỏi trầm xuống, không gặp tướng quân, lẽ nào ——

Khoảng chừng thời gian một nén nhang qua đi, có âm thanh của binh sĩ kích động truyền đến: "Tìm được rồi! Tìm được tướng quân ——!"

Ôn Nhu vội vã chạy đến chỗ binh sĩ, chỉ thấy bảy tám binh sĩ vây quanh một người có thể gọi là "Huyết nhân", chỉ thấy một thân ngân giáp đã bị nhuộm huyết sắc, dưới khôi mao tóc tán loạn cũng nhuộm tiên huyết, lộ ra một bộ mặt anh tuấn nhìn không ra được màu da vốn có, hai mắt đóng chặt, Ôn Nhu liền vội vàng đem ngón trở tiến đến mũi hắn, cảm thụ được hơi thở yếu ớt chứng minh hắn vẫn còn sống, tim đang treo lơ lửng cũng đặt xuống.

"Vân công tử, tướng quân thế nào?" Một bên binh sĩ nhần thần lo lắng nhìn Ôn Nhu, bọn họ chờ mong nàng không nói ra đáp án vô pháp tiếp nhận, có

thể biết được tướng quân trong ngày thường có bao nhiêu quân tâm, lương tướng như vậy, liền chết như vậy há có thể không tiếc?

"Tướng quân không có việc gì, bắt quá là bị trọng thương mà thôi, không cần phải lo lắng." Lời nói của Ôn Nhu phảng phất là cho đám binh sĩ một viên thuốc an thần, lo lắng trên mặt cũng chậm tiêu thất, Ôn Nhu tiếp tục nói, "Bắt quá tướng quân cần lập tức cứu trị."

"Thế nhưng quân y mấy ngày trước đây mất tích không hiểu lý do." Có một tên binh lính vội vàng nói.

"Không cần lo lắng, Vân mỗ có thể cứu được tướng quân, bắt quá cần phải lập tức đưa trở về Tào thành mới được, trong quân doanh như vậy không có chỗ để Vân mỗ an tâm cứu trị cho tướng quân." Chỉ cần còn chưa có chết, nàng có thể khiến hấn sinh long hoạt hổ.

"Đa tạ Vân công tử! Chúng ta đưa tướng quân tiến vào Tào thành!" Gương mặt của binh sĩ cảm kích, liền hai người một lượt đưa Từ vương cẩn thận đặt lên lưng của một binh sĩ, lập tức đưa hấn rời khỏi biển máu Hiệp Lăng Đạo.

Ôn Nhu đi tới bên người Túc Dạ, nhẹ giọng nói: "Đại quân sự, hồi Tào thành, Vân mỗ khám và chữa cho ngươi."

"Túc Dạ sao dám phiền Vân công tử phí tâm." Túc Dạ sử dụng kiếm chống đất, hướng Ôn Nhu cúi đầu nói, "Túc Dạ liền đi chuẩn bị xe ngựa cùng Vân công tử hồi Tào thành, thương thế trên vai của Vân công tử mới là quan trọng."

"Đại quân sự, nếu ngươi không vì mình, cũng vì Thiên Du muội muội." Ôn Nhu mát lạnh nhìn Túc Dạ cái gì đều muốn bản thân đặt ở phía sau, khẩu khí không khỏi lãnh, nàng nhìn ra được Túc Dạ cùng Du phu nhân có tình cảm với nhau, chỉ bắt quá một người là nô bộc, một người là chủ chi thiếp, hai người không dám vượt qua mà thôi, mà Túc Dạ trung tâm như vậy chuyện gì cũng mang nàng lên đầu quả tim mà nghĩ, nàng cũng nên vì hấn suy nghĩ một chút mới tốt.

Lời nói này của Ôn Nhu khiến bước chân của Túc Dạ hư hoảng chợt đình trệ, khổ sở nói: "Vân công tử nói cái gì, Túc Dạ không rõ, Túc Dạ liền đi chuẩn bị xe ngựa."

Túc Dạ dứt lời, chống kiếm, hư lắc cước bộ.

Ôn Nhu nhìn bóng lưng Túc Dạ, khẽ thở dài một hơi.

Chỉ là nàng không biết cũng không nghĩ ra, Lãnh Triệt không ở Tào thành.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Cám ơn các nàng ủng hộ, ta cũng yêu các nàng lắm *moa moa ta*

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Phong vũ tương lai

Ôn Nhu qua loa xử lý băng bó vết thương trên vai, phân phó binh sĩ chiếu cố những binh sĩ bị thương khác, dùng ngọc bội quyền hành sự ở Tào thành của Lãnh Triệt cho nàng may mắn tránh khỏi khó khăn triệu tập đại phu, sau khi một lượt giúp đám binh sĩ trị thương, liền bắt đầu hết sức chuyên chú vì Từ vương xử lý vết thương.

Thật là thương nặng...

Khi Ôn Nhu nhìn thị nữ đỡ xuống ngân giáp trên người Từ vương, nhìn đến vết thương lớn nhỏ trải rộng trên người hấn, nhột nhạt thật sâu, kiếm thương vết đao, da thịt bong tróc, có một loại cảm giác nhìn thấy mà giật mình, mâu quang trầm tĩnh, cõi sam y bị nhuộm máu của hấn, thị nữ đem đem nguyên liệu cho vào lò sưởi, sau đó trong thau đồng vắt khăn, bắt đầu vì hấn rửa vết thương.

May là không có thương tổn đến phế phủ, nếu không muốn tìm một hảo nam nhi như vậy không biết nên mất hết bao nhiêu thời gian, mà kinh nghiệm tình duyên đối với tướng sĩ thích đánh trận mà nói, không khác gì là dây vô.

Mặc dù Ôn Nhu cẩn thận không đụng tới vết thương trên người Từ vương, thế nhưng thương thế hấn quá nặng, chỉ cần dùng khăn thấm nhẹ lên chỗ bên cạnh vết thương cũng làm cho thân thể hấn bỗng nhiên run lên, Ôn Nhu không thể không nhẹ nhàng hơn một phần.

Thẳng đến khi vết thương trên người Từ vương được tẩy xong, đã thay đổi ba thau nước nóng, trên trán của Ôn Nhu cũng thấm ra tầng mồ hôi mịn, dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi hột trên trán, Ôn Nhu tiếp nhận bình thuốc nhỏ thị nữ đưa tới, để binh sĩ đề cầu cùng chân của Từ vương lại, liền mở nắp bình, nhẹ nhàng rải thuốc phấn lên các vết thương trên người hấn, rất dễ cho Từ vương đang hôn mê mạnh run thân thể, hai tay theo bản năng nắm chặt thành quyền.

Ôn Nhu chịu đựng đau nhức trên vai trái, lấy băng gạc, đích thân vì Từ vương băng bó kỹ vết thương, đợi Ôn Nhu đem vết thương trên người Từ vương

băng bó kỹ, toàn bộ thân thể của Từ vương đều là bị băng gạc quấn vòng quanh, chỉ lộ ra hai cái tay, lúc này Ôn Nhu mới gọi thị nữ vì Từ vương rửa mặt, mình thì mép giường đứng lên.

Nhưng mà Ôn Nhu đứng lên, cổ tay bị người nắm lại, sừng sốt, nhìn lại, Từ vương đứng là hơi mở mắt ra.

"Tướng quân tỉnh?" Ôn Nhu mỉm cười, cũng không thèm để ý đến Từ vương đột nhiên nắm tay mình, chỉ nhẹ nhàng đưa tay hất tách ra, đặt vào trong chăn, "Tinh mạng của Tướng quân không lo, Vân mỗ thay tướng quân băng bó kỹ vết thương, tướng quân hiện nay chỉ cần tĩnh dưỡng là tốt, Hiệp Lăng Đạo, tướng quân thắng, Đại Di ta thắng, tướng quân yên tâm nghỉ ngơi, Vân mỗ không ở chỗ này lâu, có chuyện gì đợi thương lành lại nói cũng không muộn."

(Luna: có chút không hiểu, câu hỏi mâu thuẫn @@ tác giả có quánch dư chữ không?)

Ôn Nhu nói xong, nhìn đáng đáp mặt mũi của Từ vương, cũng không hy vọng hiện nay hắn nói thêm cái gì, gọi thị nữ hầu hạ, liền xoay người ly khai.

Chỉ là, Ôn Nhu không biết, khóe miệng nàng tràn ra một nụ cười khê, làm lòng ai đó xôn xao, thật lâu không thể bình phục.

Từ vương nhìn bóng lưng nhỏ nhoi của Ôn Nhu, muốn gọi hắn lưu lại, thế nhưng hầu khan giọng vô lực một chữ cũng không phun ra được, chỉ có thể kinh ngạc nhìn bóng lưng của Ôn Nhu dần dần tiêu thất trong tầm mắt của hắn.

Hắn tỉnh tường nhớ kỹ, ở Hiệp Lăng Đạo, hắn cười một con bạch mã cũng vận bạch y, tay cầm trường kích từ đồi núi lao xuống, trong nháy mắt để hắn kinh vì thiên nhân, hắn vọt tới bên cạnh hắn, vì hắn đỡ một đao, thậm chí vì hắn, để trường kích của địch quân hung hăng đâm vào vai trái!

Một khắc kia, tim của hắn lại lần nữa hung hăng rung chuyển, sinh ra nghĩ cách muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử sống vai cộng tiến.

(Luna: Từ vương đoạn tụ @@)

Thế nhưng, hắn thế nào sẽ đối với một nam nhân có ý nghĩ như vậy? Nói vậy hắn là điên rồi!

Ôn Nhu từ lâu khuất khỏi đường nhìn của Từ vương, nhưng mà hai mắt của Từ vương như trước chăm chú nhìn theo phương hướng ly khai của nàng, nội tâm dị thường giãy giụa.

Ôn Nhu rời khỏi chỗ nghỉ ngơi của Từ vương, thay đổi một thân y sam sạch sẽ, liền hướng đến cửa hàng ở thành tây bước,

Đến hiệu cầm đồ, chương quỹ vẻ mặt cười lấy lòng đem Ôn Nhu mời vào nội viện, chỉ là chương quỹ cũng không phải là là Cửu mà Ôn Nhu đã gặp, vào nội viện, chương quỹ lập tức thu hồi tươi cười trên mặt, đáng đáp nghiêm túc vô tình.

"Thuộc hạ Băng Ngũ Nhị, nhận lệnh của chủ thượng, ở đây chờ phu nhân." Ngũ Nhị cúi đầu, dùng thanh âm gần như máy móc hướng Ôn Nhu cung kính nói.

"Vương gia ở đâu?"

"Hồi phu nhân, chủ thượng ngày hôm trước đã hồi đế đô."

"...!" Lời nói của Ngũ Nhị, nhất thời để Ôn Nhu âm trầm, chậm rãi nắm chặt hai tay xuôi bên người, đáy lòng cổ lửa giận nhảy lên cao, khiến cho mình tỉnh táo lại, lạnh lùng hỏi, "Vương gia có lời gì lưu lại?"

Tào thành đã vô sự, nàng cũng đã nói trước, nếu đế đô không có chuyện gì cấp bách, hắn sẽ không gấp như vậy chạy về đế đô, lẽ nào đế đô phát sinh đại sự?

"Chủ thượng để lại một phong thư, để thuộc hạ giao tận tay cho phu nhân." Ngũ Nhị nói, từ trong lòng ngực xuất ra một phong, dâng cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận, mở thư ra, đôi mắt nhìn chăm chăm chữ viết trên giấy.

Trong thư hắn không viết gì nhiều, chỉ có vài hàng, nhưng chỉ là mấy hàng này có thể tóm tắt lại thể cục, một khắc trước Ôn Nhu còn vì hắn tự ý rời khỏi Tào thành mà nộ, mà giờ khắc này Ôn Nhu không khỏi vì hắn thâm tư thực lực phòng ngừa chu đáo mà thán phục, cam nguyện vì hắn vì hắn mà bị thuyết phục, bất luận kiếp trước kiếp này, cũng không nhiều người nhận được tán thưởng của nàng, càng đừng nói đến chuyện thuyết phục nàng, hắn, là người duy nhất.

Hắn nghĩ không sai, nếu vì bảo trụ Tào thành mà mất triều đình đế đô, đó là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Ôn Nhu cất thư xong, hướng Ngũ Nhị nói: "Thay ta chuẩn bị xe ngựa, chuẩn bị tiễn ta hồi đế đô."

"Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm."

Ôn Nhu đi ra khỏi hiệu cầm đồ, mặc kệ lần này cùng Hải quốc chi chiến bất luận là bại hay là thắng, hắn nghĩ xong cách đối phó, chiếu theo sự tình trong thư mà làm tốt, nàng liền phải nhanh một chút chạy về đế đô, nàng không muốn hắn tự đưa mình vào phong vũ.

Sau khi rời đi, Ôn Nhu trở về chỗ nghỉ ngơi của Từ vương, chỉ thấy Từ vương đã ngủ, muốn gọi hắn tỉnh, rồi lại nghĩ để hắn nghỉ ngơi nhiều hơn, liền xoay

người ly khai/

"Vân công tử đến đây, là có chuyện quan trọng gì muốn nói cùng Lãnh Tịch?" Ôn Nhu khó khăn lắm mới đi được vài bước, phía sau liền truyền đến âm thanh hư nhược của Từ vương, xoay người lại nhìn, Từ vương đã chống ngai dậy, Ôn Nhu bước đến.

Việc này không thể kéo dài, nếu hần tỉnh lại liền thuận tiện cùng hần nói, Ôn Nhu đi tới trước giường, từ trước ngực lấy ra một phong thư, đưa cho Từ vương: "Tướng quân mời xem, đây là thư Bạch vương gia tự tay viết."

"Thư của đại ca." Từ vương cau mi lại, đại ca rất ít viết thư, có lời muốn cùng hần cũng sẽ để Túc Dạ đích thân đến nhắn nhủ, hôm nay thư, chẳng lẽ là chuyện gì xảy ra?

Từ vương tiếp nhận thư, nhìn, đem thư ở trong tay chăm chú nắm, lúc buông tay ra thư đã thành một nùi, thần tình nghiêm túc nói: "Lãnh Tịch liền dâng tấu trình Vương Thượng, đem chiến bại Hiệp Lăng Đạo nhất dịch, tình hình thực tế biên quan thất thủ báo cáo."

"Hảo!" Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, "Như vậy, tướng quân dưỡng thương cho tốt, Vân mỗ nhanh chóng trở về để đồ, cùng vương gia một lượt để phòng trong cung có biến, công hộ quốc của tướng quân, Vân mỗ chắc chắn hướng vương gia truyền đạt."

Ôn Nhu nói xong, hướng Từ vương liền ôm quyền, xoay người rời khỏi, lại bị Từ vương gọi lại.

"Không biết Lãnh Tịch cùng Vân công tử nhưng còn có hậu hội chi kỳ?" Nhìn dáng dấp Ôn Nhu vội vã rời đi, trong lòng Từ vương cực kỳ không muốn, rồi lại không thể nào nói rõ.

"Hậu hội, tự nhiên có kỳ." Chỉ nghe Ôn Nhu lang lang cười, người đã đến ngoài cửa, "Tất cả, chỉ đợi tướng quân khỏi hần lại nói."

Từ vương đưa tay phóng tới ngực, cảm thụ nhịp tim của mình, hậu hội, tự nhiên có kỳ...

(Luna: Ché Nhu đi đâu cũng rải đào hoa =.=)

**

"Khụ khụ khụ ——" trong xe ngựa, Túc Dạ mãnh liệt ho khan, Ôn Nhu ngồi đối diện, cũng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, "Vương phi, Túc Dạ vẫn là ra ngoài xe ngựa ngồi cho tốt."

Hần là thuộc hạ, sao có thể cũng chủ từ ngồi chung một chiếc xe ngựa, vẫn là ngồi bên ngoài tốt hơn.

"Đại quân sự, ta lấy thân phận Bạch vương phi mệnh lệnh người, hảo hảo ngồi." Ôn Nhu lạnh lùng nhìn chăm chăm Túc Dạ, dùng giọng ra lệnh nói, cái này có phải là hay không chủ từ thế nào thì thượng hạ thế này? Trong khung xương vẫn là bướng bỉnh như nhau? Một thân thương liễu mạng phải che chở nàng hồi để đồ xem như thôi đi, còn muốn ra đầu xe ngồi? Thực sự là ngại mạng của mình quá dài?

"..." Túc Dạ không dám nói nhiều một câu, an tĩnh ngồi.

Ôn Nhu tuy biết như vậy là câu thúc hần, thế nhưng nàng cũng không thể ứng yêu cầu của hần để hần ngồi đầu xe, nếu thật sự là như thế, sợ là đến Bạch vương phủ sẽ tan nát cõi lòng của người đó (Luna: ý là Du phu nhân) huống hồ Túc Dạ không để ý mình cũng phải bảo vệ nàng như vậy, nàng tuy ý chí sắt đá, cũng không nên đem mạng của hần đến hoàng tuyến sớm một bước.

Huống chi, mất Túc Dạ, chẳng khác nào hần mất đi một cánh tay, vì thế, nàng cũng sẽ không để Túc Dạ có việc gì.

Từ vương phát ra tấu chương tám trăm dặm lúc này trình đến trước mặt Vương Thượng, hiện nay tình huống để đồ thế nào? Hần lại sẽ ứng đối thế nào? Thế nhưng thân thể của Túc Dạ không thích hợp phi ngựa cấp tốc, xe ngựa này đến để đồ chỉ sợ cũng hơn nửa ngày sau.

Tuy nàng khăn trương thế nào muốn biết hướng của để đồ, cũng vô dụng.

**

Để đồ, hoàng cung, Loan Hoàng cung.

"Thái hậu, Hình bộ Lưu đại nhân cầu kiến." Thái hậu dựa ở trên quý phi tháp, có cung nữ đang vì nàng đắp chân bóp vai, một thái giám báo lại.

"Thỉnh Lưu đại nhân tiến đến." Thái hậu hơi khoát tay chặn lại, ở trong điện đến thái giám cung nữ liền khom người cúi đầu lui xuống, sau đó, một nam tử trung niên mặc triều phục đi đến.

"Hạ thân Lưu Chu gặp qua thái hậu, thái hậu kim." Lưu đại nhân nhắc vạt áo lên, hướng thái hậu quỳ một chân trên đất.

"Lưu đại nhân xin đứng lên, ở đây không có người ngoài, không cần đa lễ." Thái hậu ngồi dậy trên quý phi tháp, hướng ghế thái sư trước mặt làm động tác "Thỉnh", "Lưu đại nhân mời ngồi."

"Tạ qua thái hậu." Lưu đại nhân đứng dậy, tự nhiên ngồi xuống ghế thái sư.

"Thái hậu, hôm nay lâm triều nhận được tấu chương tám trăm dặm về tình hình biên quan Tào thành, biên quân chiến bại, biên quan thất thủ, ít ngày nữa gót sắt của Hải quốc liền đạp đến lãnh thổ Đại Di, Tử vương gia thỉnh cầu Vương Thượng phái binh gấp rút tiếp viện." Lưu đại nhân giảm thấp xuống âm lượng.

"Tin tức không sai?" Khóe miệng của thái hậu khẽ giật, đáy mắt lờ ra thoả mãn, được chuyện rồi sao?

"Tuyệt không sai, hôm nay lâm triều thám báo là từ Tào thành đến đây tự mình trình lên tấu chương, Vương Thượng lập tức liền xem qua, tại chỗ hỏi mọi người thảo luận đối sách."

"Bạch vương ở đâu?" Biên quan Tào thành thất thủ, triều đình Đại Di tất vong, chỗ Lam vương báo lại nói Tào thành có người làm khó dễ, nhưng mà thám tử Tào thành lại nói sự đã thành, cái này liền chứng minh Tào thành là thật thất thủ, mà nếu Tào thành không có rơi vào tay giặc, muốn đến biên quân cũng có thể một trận, thế nào sẽ bại, như vậy xem ra, mưu kế của chủ thượng thành công phân nửa, chỉ đợi năng làm triều đình Di quốc hưởng ứng, năng nỗ lực ở Di quốc liền có thể đem Di quốc hủy diệt, hiện nay, năng phải đề phòng, chỉ có Bạch vương.

Bạch vương kia bụng dạ khôn ngoan, chỉ cần năng cho rằng có chương ngại, đều không thể không phòng, Huyền vương cũng phải phòng.

"Hỏi thái hậu, hôm nay Bạch vương không có vào triều sớm, nói là bệnh cũ lại tái phát, vô pháp xuống giường." Lưu đại nhân đắc ý nhỏ giọng nói, "Bạch vương ngay tại lúc quan trọng liền tái phát bệnh, chẳng lẽ không phải trời cũng giúp ta?"

"Không thể khinh suất." Thái hậu lại không có vì vậy mà cảm thấy trời giúp bọn họ, trái lại cảm thấy Bạch vương ngay giờ phút quan trọng lại không xuất đầu thật khiến người hoài nghi, "Trông kỹ Bạch vương phủ, có động tĩnh gì lập tức báo lại."

"Hạ thần minh bạch."

"Chỗ của người thế nào?" Mâu quang của thái hậu run một cái, đã không có Bạch vương, Vương Thượng liền không đáng nhắc tới.

"Hỏi thái hậu, an bài thỏa đáng, chỉ đợi thái hậu ra lệnh một tiếng." Lưu Chu nghiêm túc nói.

"Tiến thêm một bước điều tra rõ biên quan báo lại xem là thật hay không, nếu là thật, giờ Dậu hôm nay, hành động!"

"Hạ thần minh bạch! Hạ thần liền đi tiến thêm một bước điều tra rõ! Hạ thần xin được cáo lui trước!" Lưu đại nhân hướng thái hậu cung kính khom người, thái hậu khẽ gật đầu, Lưu đại nhân xoay người ly khai.

Mười năm tiến hành, cuối cùng cũng sắp thấy bình minh rồi sao?

Cùng lúc đó, Huyền vương.

"Mộc Phong, đã tìm hiểu rõ đại ca đến Tào thành vì chuyện gì?" Căn phòng lịch sự tao nhã, Huyền vương đang vicây mai cất đi vài cành dư thừa, sau đó đến trước bàn sách đặt một nhánh vào bình hoa, không đầu không đuôi, nhàn nhạt hỏi Mộc Phong.

"Không có tra ra, hai ba tiến vào Tào thành thám tử còn chưa có âm tính truyền đến." Mộc Phong vận chặt mi, thám tử trước giờ chưa từng phát sinh ra những chuyện như vậy, là chết, trước khi chết cũng sẽ lưu lại tín hiệu, vì sao đột thứ hai phái ra không có tin tức, "Công tử, có cần phát thêm đột thứ ba?"

"Không nên, thám tử phái ra đã nhiều, để người hoài nghi, hôm nay ta có thể nói là như lý bạc băng, lần trước không thể đắc thủ, nói vậy đại ca là nghi ta." Huyền vương vẫn không có ngừng đầu, như trước bộ sung thêm một nhánh mai vào bình, thản nhiên nói, "Ồ Đại Di, ai cũng có thể không sợ, nhưng chỉ độc duy nhất đại ca không thể không sợ."

Mộc Phong từ nhỏ lớn lên bên người Huyền vương, Huyền vương tín nhiệm hẳn, rất nhiều chuyện đều cùng hẳn nói, hẳn tự nhiên biết chủ tử nhà mình có kỵ Bạch vương, bởi vì nếu không có Bạch vương, năm đó tiên vương Đại Di hoảng đã bị hủy rồi, thế nào còn có thể kéo dài hơi tàn đến giờ, mà hết thấy, Bạch vương làm được vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả thái hậu cũng không biết, đó là chủ tử, cũng là một năm trước mới biết được, Di quốc nhìn như vết thương trước mắt, thực tế lại là ẩn nhẫn mà không phát.

Mà trước mặt người khác, vẫn là là thân vương ốm yếu, không có người hoài nghi, cái này, đó là Bạch vương để Huyền vương có kỵ.

"Công tử, hôm nay lâm triều, biên quan gửi đến tấu chương, công tử nhìn thế nào?"

"Lấy khả năng của tam đệ, đương nhiên sẽ không để biên quan trong vòng một ngày liền bị Hải quốc phá." Huyền vương ngược mắt, "Trong đó, tất có chuyện ta người không biết phát sinh."

"Mà gót sắt của Hải quốc bước vào Đại Di, nói vậy trong cung cần phải rung chuyển một phen, lần này liền chỉ nhìn ai thắng thua, chúng ta chỉ cần sống chết mặc bây."

"Công tử, chúng ta không cần hành động?" Sống chết mặc bây? Nếu là kết quả không phải suy nghĩ trong lòng của công tử, công tử những năm này ản nhẫn chẳng lẽ không phải thất bại trong gang tấc?

"Hành động?" Huyền vương cười lạnh một tiếng, "Tuy ta muốn hành động, căn cơ của ta Mộc Phong người cũng không phải không nhìn thấy, dùng cái gì hành động? Bản thân đi chịu chết sao?"

"..." Mộc Phong ngừng kết, công tử cũng không phải là không có căn cơ, chỉ bất quá lần lượt nỗ lực thành lập căn cơ đều bị lực lượng âm thầm làm hỏng, "Nếu là phe cánh của thái hậu. Chẳng phải là ——"

Huyền vương giờ tay lên cắt đứt lời nói của Mộc Phong, khẩu khí đậm nhiên như thường, nhân thần cũng một chút nhu hòa cũng không, "Lấy năng lực của đại ca, thái hậu thế nào sẽ thực hiện được, về phần biên quan Tào thành bị phá, sợ chuyện đều là đại ca như đã đoán trước, ta không tin đại ca không thể nào ứng đối mà chỉ đợi thái hậu đường lang bộ thiên."

"Nhưng nếu là Bạch vương thả lưới bắt trọn phe cánh của thái hậu, chẳng lẽ không phải càng không ổn?" Mộc Phong nhìn mi càng chặt hơn.

"Lẽ nào Mộc Phong ngươi không có phát hiện, đến hôm nay phe cánh của Thanh vương còn chưa phạt?" Thái hậu chôn sâu ở Đại Di mười năm mà không ngủ, sẽ làm người khôn khéo, làm sao có thể tự mình xuất thủ, năng muốn, là hiệu quả hoàng tước tại hậu.

"Ý của công tử là, thái hậu mượn tay Thanh vương ——?" Mộc Phong từ trước đến nay liền bội phục tâm tư kín đáo của gia công tử nhà mình.

"Có Thanh vương ngu xuẩn tốt như vậy, ai không muốn hảo hảo lợi dụng?" Ánh mắt của Huyền vương lạnh lẽo khinh bỉ càng đậm, "Huynh đệ tương sát, là thú vị nhất."

Huyền vương dứt lời, bỗng nhiên khoe miệng gọi lên một nụ cười nhàn nhạt, ngón tay nhất loạn, nhánh mai trong tay gãy, tuy là động tác nhỏ nhỏ, Mộc Phong lại biết đây là Huyền vương đem tình cảm đáy lòng chôn dấu sâu nhất khuấy dậy.

"Mộc Phong, một ngày nào đó, ta muốn đoạt lại thứ thuộc về ta!"

Khoe miệng của Huyền vương nhu hòa, đáy mắt sâu không thấy đáy, Mộc Phong bị vẻ mặt như vậy của Huyền vương kinh sợ, biết hấn ả nhần như vậy, ngày khác tất sẽ làm nơi nào đó máu chảy thành sông.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Hưởng ứng phòng trào virus wanna cry nên mình tạm thời không onl đến khi mọi chuyện lắng xuống. Hôm nay up chương trước để mọi người khỏi trông nha.

Hy vọng con virus kia sớm bị tiêu diệt để tiếp tục gặp các nàng *Hét thật to* ta muốn nói là ta yêu các nàng nhiều lắm, các nàng đừng quên ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ta muốn gặp nàng

Ôn Nhu xe ngựa chạy tới bắc môn đế đô, chính là trong cung rung chuyển trở lại bình thường, nhưng mà bách tính lại bị binh sĩ công hoàng thành mà dọa đến sợ, bách tính trải qua chuyện năm đó Xích vương bức vua thoái vị, đều biết triều đình Đại Di sắp có tai họa lớn, biết Vương Thượng khoan thứ hành vi của Thanh vương, hoảng loạn, bên đường liền quý trên mặt đất, cầu xin trời xanh nghìn vạn lần đừng cho Thanh vương thành công, nếu không liền đem toàn bộ Đại Di đặt ở liệt hỏa thượng tiên khảo!

Hôm nay bên trong hoàng thành mưu phản đã bị trấn áp, đầu của Thanh vương bị ngự tiền thị vệ đương diện chém xuống, chỉ là tin tức chưa truyền ra hoàng thành, toàn bộ đế đô, vẫn giam trong một mảnh hoảng loạn, trên phố xá người người kêu gào, tiêu hài tử khóc nỉ non, để tâm của Ôn Nhu đột nhiên cả kinh, lập tức gọi người đánh xe cho xe ngựa dừng lại, nhảy xuống xe ngựa, kéo một nam tử đang chạy thực mạng đến hỏi chuyện.

"Đại ca, đây là có chuyện gì?" Mặt Ôn Nhu lộ vẻ lo lắng, hấn biết được chuyện gì xảy ra sao?

"Tiểu huynh đệ mau chạy đi! Di quốc này sắp trở thành thiên hạ của Thanh vương rồi, ngươi có thể chạy trốn tới quốc gia khác thì tốt nhất nên chạy trốn đến quốc gia khác, đừng ở Đại Di chờ nhận lấy cái chết!" Nam tử cơ hồ là vô cùng đau đớn nói, có thể thấy được hình tượng của Thanh vương trong lòng bách tính giống như Tu La, thế nhưng Thanh vương không phải là bị giam trong đại lao sao, thế nào có thể lại lần nữa phản loạn?

Vương gia dự kiến trước tâm tư kín đáo, không có khả năng không hề ứng đối, sao Thanh vương thực hiện được? Sự tình, tuyệt sẽ không có như nàng nghe được như vậy.

Đang lúc Ôn Nhu trầm tư, nam tử hất tay nàng ra, chạy trốn chết.

"Bách tính chớ hoảng ——!" Ngay lúc bách tính hoảng sợ phân loạn, một gã thị vệ cầm hoàng trong tay ở phố xa hô to, "Thanh vương cùng phe đảng đã bị trừ sạch, Vương Thượng an hảo! Đại Di an hảo! Bách tính chớ hoảng ——!"

Thị vệ một bên giục ngựa chạy khắp phố, một bên cao giọng lặp đi lặp lại một câu nói, giăng khắp nơi, nhất thời bách tính không có kêu gào nữa, chỉ nghe thanh âm của thị vệ.

Tâm trạng của Ôn Nhu thờ dài một hơi, trở về xe ngựa, để người đánh xe nhanh chóng hồi Bạch vương phủ.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Bạch vương phủ, liền có gia đình ra đón, phảng phất trước đó liền biết nàng sẽ trở về một dạng, Ôn Nhu để gia đình đỡ Túc Dạ lui xuống nghỉ ngơi, liền trực tiếp chọn tuyến đường đi Ngõa Phủ Lôi Minh.

Chỉ thấy hành lang của hai tầng lầu các đã có ánh sáng của phong đăng chập chờn, Ôn Nhu bước trên thang gỗ, lên thư phòng lầu hai, cửa cũng không gỗ, liền đẩy ra cửa đang khép hờ, lọt vào trong tầm mắt, quả nhiên thấy bạch y Lãnh Triệt ngồi ở sau bàn sách, vừa lúc ngược mắt nhìn nàng.

"A Nhu đã trở về, một đường có mệt nhọc?" Lãnh Triệt đem bút lông cầm trong tay gác lại, cũng không đứng lên đón chào, vẫn là ngồi ở ghế trên cười nhạt nhìn Ôn Nhu.

"Vương gia trái lại hảo tâm tình, bên ngoài tuyết nữa là long trời lở đất, vương gia còn bình yên như vậy ngồi ở đây mà xem chiết tử." Ôn Nhu cũng cười khê đến gần Lãnh Triệt, trong giọng nói hàm chứa châm chọc tức giận, "Lẽ nào vương gia không biết bên ngoài nếu là trời thay đổi, trên bàn này của vương gia một quyển chiết tử cũng không có sao?"

Nam nhân này, bất kể lúc nào đều có thể đáng đáp vấn đàm phong khinh, lẽ nào hắn không biết hắn không để ý đến lời của nàng mà tự ý rời khỏi Tào thành đối với nàng không có một chút áy náy sao? Lại còn có thể cười đến giống như vô sự.

"Bây mưu nghĩ kế có gì không tốt?" Lãnh Triệt đứng lên, chống lại mâu từ hơi tức giận của Ôn Nhu, "Bất quá là không thành được Thanh vương còn một tia huyền tường, A Nhu cho rằng cần ta tự mình xuất thủ sao?"

Hắn tự nhiên là an bài xong, sẽ chờ đưa bọn họ một lưới bắt hết, hắn cũng biết Thanh vương chỉ là một quân cờ của thái hậu mà thôi, nếu thành, nàng liền đi bước cờ tiếp theo, nếu không thành, nàng liền chọn cờ mà đi, hưu chưa ra, làm sao hắn xuất thủ, chỉ bất quá Thanh vương phản loạn, triều đình tất có nhiều địa phương cần chỉnh đốn.

"Lẽ nào vương gia không lo lắng Vương Thượng có nguy?" Nàng nhìn ra được, hắn đem gánh nặng của Đại Di mang trên vai, tất cả đều ký thác vào trên người Vương Thượng, trong cung có biến, hắn còn có thể bình yên ngồi ở đây mà nhìn chiết tử, hắn là đem sự tình dự đoán được bao nhiêu phần chính xác, tài trí hắn có thể lãnh tình như vậy.

"Vương Thượng cũng nên một mình một mình đảm đương rồi." Dù sao hắn không phải là vương chân chính của Đại Di, cũng không nguyện làm vương, mạch máu của Đại Di, cuối cùng là ác trên tay Vương Thượng, không để cho hắn có cơ hội rèn luyện, thì làm sao hắn có thể chinh quốc gia.

Ôn Nhu trầm mặc, không muốn cùng hắn nói vấn đề này nhiều hơn nữa, nói chung hiện nay hắn vô sự, triều đình Đại Di vô sự, nàng thả lòng ra được rồi, sống lại một đời, nàng không muốn mỗi ngày đều căng thẳng như vậy.

"Vương gia, đưa tay cho ta."

Lãnh Triệt nghe vậy, đưa tay cho Ôn Nhu, vốn là muốn cùng nàng nói tiếng xin lỗi, lúc nhìn thấy nàng lại vô luận như thế nào cũng nói không nên lời, thấy trong con người nàng tức giận, liền biết nàng là lo lắng hắn, không khỏi mỉm cười.

Ôn Nhu giơ tay lên đặt vào mạch đập của Lãnh Triệt, mạch tượng tạm thời bình thường, Ôn Nhu mới hơi chút hòa hoãn sắc mặt, hỏi tiếp: "Vết thương trên lưng thế nào, xuống lầu dưới nằm xuống cho ta xem một chút."

Ôn Nhu nói xong, cũng không chờ Lãnh Triệt nói, xoay người xuống lầu, không cho Lãnh Triệt có cơ hội nói tiếng "Không", vốn muốn cự tuyệt, bắt đắ dĩ không muốn nàng lại động nộ, liền theo nàng xuống phòng ngủ lầu dưới.

Lãnh Triệt nhìn giường mình, lại chậm chạp không nằm xuống, Ôn Nhu ngược mắt nhìn hắn, cười đến có chút lãnh, nói: "Vương gia, nằm xuống, ần?"

Lãnh Triệt không nói gì, liền nằm trên giường hẹp, đem y sam trừ ra, sau đó Ôn Nhu mới lộ vẻ hài lòng ngồi ở mép giường, sắc mặt nghiêm túc nhẹ đẩy y sam trên lưng hắn ra, chỉ thấy huyết sắc trên băng gác biến nầm đọi Ôn Nhu mở băng gác ra, nhìn đến vết thương mù, nhân thần chột lạnh xuống, lạnh lùng hỏi: "Vương gia không có đôi được?"

"Không có, không có có thời gian thay được." Lãnh Triệt như trước vấn đàm phong khinh trả lời, Ôn Nhu cổ lửa giận dưới đáy lòng vọt lên.

"Thuốc, băng gác, ở nơi nào, nói cho ta biết." Nếu cứ theo đà này, một ngày nào đó, nàng luôn luôn tỉnh táo, sẽ điên trong tay hắn.

"Ta đi lấy." Lãnh Triệt nói, liền muốn ngồi dậy.

Một câu nói này của hắn đem lửa giận ở đáy lòng Ôn Nhu đốt mãnh liệt, Ôn Nhu không chút nào ôn nhu đẩy vai hắn, đem hắn đem hắn áp xuống giường: "Nằm xuống!"

"Thuốc cùng băng gác ở ngăn tủ thứ ba." Lại sinh khí?

Ôn Nhu cơ hồ là tức giận, đến trước ngăn tủ lấy băng gác cùng thuốc bột, dùng băng gác sạch sẽ đem máu mủ trên vết thương xử lý sạch sẽ, lại rải bột thuốc lên, cuối cùng băng bó kỹ.

Ôn Nhu nhìn băng gác dần dần huyết sắc, giơ tay lên đột nhiên một chương lực đạo không nhẹ không nặng vỗ tới trên vết thương của Lãnh Triệt, Lãnh

Triệt chợt ngồi dậy.

Ôn Nhu tiểu ý dịu dàng nhìn hắn, ôn nhu hỏi: "Đau không?"

"A Nhu nói xem?" Hắn không phải làm từ đá, sao không đau?

"Nguyên lai vương gia còn biết đau, Ôn Nhu suýt nữa cho rằng vương gia không biết đau." Ôn Nhu cười đến nhu hòa, giọng nói cũng là mềm nhẹ, nồng nặc châm chọc, còn biết đau? Mạng cũng có thể bỏ còn biết đau? Đáng đời.

"..." Lãnh Triệt nhìn cái miệng nhỏ nhắn thanh tú của Ôn Nhu mở mở đóng đóng, bỗng nhiên có nghĩ cách tiến lên mút một chút, ngày ấy nàng ghé vào lỗ tai hắn nỉ non đầu óc của hắn hiện lên thân thể mềm mại của nàng, đề sắc mặt hắn hiện lên đỏ ửng, lập tức làm cho mình tỉnh táo lại.

Hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hắn chưa bao giờ có có loại suy nghĩ xấu xa này, làm sao sẽ đột nhiên sẽ nghĩ như thế?

Có lẽ là do mệt mỏi, tất là mệt mỏi.

(Luna: Ai đó, Triệt ca sạch đến nỗi không thể nào sạch hơn được nữa)

Ôn Nhu không có đọc được tình cảm nội tâm của Lãnh Triệt, khẩu khí khô phục đạm nhiên như thường, nói: "Tối nay Vương gia nhất thiết phải nghỉ ngơi, không lại lãng phí nữa tâm lực của Ôn Nhu."

"Phiền A Nhu phí tâm, sẽ không lại để cho tâm lực của A Nhu uổng phí." Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, xem ra hắn quả thực cần phải thật tốt nghỉ ngơi một phen, mới có thể lau sạch nghĩ cách hoang đường ở đáy lòng hắn.

"Ngày mai ta lại để cho hắc y đem chén thuốc cho vương gia." Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại xoay người đi.

Cho đến khi Ôn Nhu rời khỏi, Lãnh Triệt cũng không có phát hiện, cánh tay trái của Ôn Nhu vẫn luôn không có động tới.

Ban đêm, biết được Vương Thượng đã đem toàn bộ người tham dự phản loạn giải quyết sạch sẽ không để lại hậu hoạn, Lãnh Triệt mới thả tâm, Vương Thượng chậm rãi hiện ra để vương chi oai, từ từ, hắn cũng sẽ đem quyền lực trên tay hắn toàn bộ trả cho hắn.

Chỉ là, hiện nay hắn còn lo lắng một chuyện, vì sao hắn nằm ở trên giường trần trọc khó ngủ, chỉ cần trong lòng không có chứa quốc sự, liền luôn cảm thấy trước mắt, trong đầu, phản phản phục phục là âm dung tiểu mạo là của nàng, phiền não khó nhịn, luôn luôn kim lòng không đáng sẽ nghĩ tới chuyện tình ngày ấy.

Dứt khoát đứng dậy, mặc áo bào cùng hài, bước ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh, đến chỗ Túc Dạ, chỉ thấy có thị nữ bưng chén thuốc cũng đến chỗ Túc Dạ, gọi thị nữ, đoạt lấy chén thuốc, lại tiếp tục bước đi về phía trước, thị nữ sững sờ ở tại chỗ, nhìn chăm chăm Lãnh Triệt gần như gặp được bóng lưng của tiền nhân, thật lâu mới hồi qua thần.

"Gõ Gõ..." Nhẹ nhàng tiếng gõ cửa vang lên, chỉ nghe thanh âm của Túc Dạ truyền đến, Lãnh Triệt liền đẩy cửa mà vào.

"Gia?" Thấy là Lãnh Triệt đến đây, Túc Dạ cả kinh từ trên giường ngồi dậy, vội vã muốn xuống giường mang hài thi lễ, lại bị Lãnh Triệt ngăn lại, "Trên người có thương, nằm xuống là tốt rồi, không cần đa lễ."

Lãnh Triệt nói xong, đem chén thuốc cầm trong tay đưa cho Túc Dạ, mình thì ngồi xuống mép giường, "Uống thuốc."

"Gia làm sao tự mình đến đây? Quả nhiên là làm Túc Dạ kinh ngạc." Mi tâm của Túc Dạ trước sau như một nhíu lại, thụ sủng nhược kinh tiếp nhận chén thuốc Lãnh Triệt đưa tới, "Vết thương trên người Túc Dạ vô sự, tĩnh dưỡng một hai ngày là khỏi, sao dám phiền gia tự mình mang thuốc cho Túc Dạ."

"Bất quá ngủ không được, tới thăm người một chút xem thương thế thế nào mà thôi, người nhiều lời như vậy." Nghe lời nói của Túc Dạ chứa nhiều lời khách khí, Lãnh Triệt chỉ cảm thấy hắn là nói nhiều, "Cũng là có một vấn đề cũng muốn hỏi người."

"Gia có vấn đề gì chỉ cần hỏi là được, đâu cần đến tìm Túc Dạ." Túc Dạ khó có được mỉm cười, cầm chén thuốc đưa đến bên mép, ngừng đầu uống.

"Nữ nhân có tư vị gì, người là đã chạm qua nữ nhân chưa?"

"Phốc ——!" Một câu hỏi của Lãnh Triệt, để Túc Dạ đem thuốc còn chưa kịp nuốt phun ra, nhãn thần bị hoảng sợ cực độ nhìn Lãnh Triệt, phảng phất đang nhìn một người mình không quen biết, "Gia thế nào lại hỏi như vậy?"

Trời! Gia sao hỏi loại vấn đề này? Điều này làm cho hắn không biết trả lời như thế nào?

"Người chỉ cần trả lời là được." Biểu tình của Lãnh Triệt quả thực nghiêm túc, nhìn về mặt kinh ngạc không ngừng của Túc Dạ cũng không tức giận, "Ta người thuở nhỏ liền nhận thức, đương nhiên không có gì không thể."

"Từng có, từng có một lần..." Lãnh Triệt tuy rằng nghiêm túc, Túc Dạ cũng mặt đỏ tới mang tai, loại vấn đề này, hắn thật không biết trả lời như thế nào mới tốt.

"Việc khi nào?"

"Đó là lần vì gia đến Vân Liên sơn tìm thần y..."

"Cảm giác gì?" Lãnh Triệt truy vấn.

"Cố gắng... Hào...." Mặt của Túc Dạ giống như hồng chín, "Cùng một nữ tử, từng có ba bốn lần..."

"Sau lại sẽ nhớ nàng?"

"Nhớ nàng cũng không phải sẽ nhớ nàng, bất quá là nàng cần, ta cũng cần, cứ như vậy..." Dù sao người trong lòng hắn cũng không phải nàng, bất quá là thân thể bọn họ đều cần thôi.

"Sẽ không nhớ nàng... Cũng sẽ không nhớ tới chuyện khi đó?"

"Sẽ không, nếu là ta yêu nàng, ta mới có thể nhớ nàng, bất quá người trong lòng Túc Dạ không phải nàng, nói vậy người trong lòng nàng cũng không phải Túc Dạ." Túc Dạ khẽ lắc đầu, chỉ là người hắn yêu có thể thế nào? Yêu không được chạm không được, đó là đến nhìn cũng không được.

"Gia, thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?" Gia hôm nay rốt cuộc là thế nào? Cư nhiên đối với nữ nhân nổi lên hứng thú? Gia không thích nữ nhân hắn là biết, mà tất cả nữ tử, tất cả đều đối với gia nhượng bộ lui binh, đều sợ gả cho làm quả phụ thủ tiết, đến nỗi gia vẫn chưa từng trải qua chuyện nam nữ, hắn thậm chí cảm thấy gia không biết cái gì gọi là tình ái, thế nào đột nhiên sẽ hỏi vấn đề tình ái? Chớ không phải là Vương phi ——

"Nghĩ cho khỏe đi, không cần đứng đây tiền." Lãnh Triệt trầm mặc hồi lâu, mới vỗ vỗ vai của Túc Dạ, xoay người ly khai.

Túc Dạ nhìn bóng lưng của Lãnh Triệt, cảm thấy gia hôm nay không phải gia mà hắn biết, chớ không phải là gia đối với Vương phi động tâm? Nếu là gia động tâm cũng là một chuyện mừng, bởi vì Vương phi là người thứ nhất đối với gia tốt, không sợ gia, mà gia, cũng nên có con nối dòng..

Lãnh Triệt rời khỏi chỗ của Túc Dạ, chậm rãi thả bộ trong vương phủ.

Yêu, mới có thể nhớ? Là như thế này sao?

Cho nên, hắn mới có thể nhớ nàng sao? Hắn thích nàng, thích xem bộ dáng nàng khăn trương hắn, muốn bảo bộ nàng ở lòng bàn tay cứng chịu yêu thương, không cho nàng chịu một tia tổn thương, đây là yêu sao?

Lãnh Triệt chậm rãi đi thông thả cước bộ, lúc ngừng đầu, chẳng biết lúc nào, bản thân đi tới Yên Thủy các, nhìn phong đăng chập chờn ba chữ "Yên Thủy các", lại nghĩ tới miệng cười của nàng.

Muốn gặp nàng, lòng của Lãnh Triệt bỗng nhiên dâng lên cái ý niệm này, liền giống như bị đầu độc một dạng nhắc chân, bước vào Yên Thủy các.

Phong đăng dọc hành lang chập chờn trong đêm tối, quang đầy đất mờ nhạt.

Lãnh Triệt bạch y xuất hiện ở trong tầm mắt Duẫn nhi, Duẫn nhi hầu như cả kinh đem chén thuốc trong tay hất xuống mặt đất, vội vàng hướng Lãnh Triệt khom người quỳ gối hành lễ.

"Nô tỳ gặp qua vương gia!" Duẫn nhi một là kinh ngạc Lãnh Triệt tại sao lại canh giờ này xuất hiện ở Yên Thủy các, một là bởi vì hắn thực sự quá đẹp, để cho nàng nhìn cũng không dám nhìn nhiều hơn một mắt.

Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, chú ý tới chén trong tay của Duẫn nhi vẫn còn lưu lại một ít thuốc, hỏi: "Người phương nào dùng thuốc?"

"Hồi vương gia, thuốc này là Vương phi dùng, Vương phi bị thương, cần dùng thuốc." Duẫn nhi cúi đầu nhỏ giọng đáp trả, người trước mặt cho nàng cảm giác quá mức băng lãnh hít thở không thông, để cho nàng đến đầu cũng không dám ngừng.

"Vương phi bị thương? Việc khi nào?" Đáy mắt Lãnh Triệt hiện lên một băng hàn, nàng bị thương? Vì sao hôm nay nhìn thấy nàng hắn không có phát hiện?

"Nô tỳ không biết, Vương phi trở về đã bị thương." Duẫn nhi tiểu tâm dục dục đáp trả, nhỏ giọng hỏi, "Vương gia muốn gặp Vương phi? Nô tỳ đi thông truyền..."

Duẫn nhi thầm nghĩ mau mau rời khỏi, lại ngây ngô trong tầm mắt của hắn nàng cảm giác mình có thể sẽ bị khí tràng của hắn ép tới thở không thông, cái này đầu như là vương gia một thân bệnh như lời đồn, mặc dù hắn không nói một câu, đều đủ để cho nàng sợ.

"Vương phi đã ngủ?" Mâu tử của Lãnh Triệt lạnh lùng, phảng phất như vào đông sương tuyết không thể hòa tan.

"Vương phi uống thuốc đã ngủ..." Duẫn nhi tiểu tâm dục dục nói xong, vừa tiếp tục nói, "Có cần nô tỳ đem Vương phi đánh thức?"

"Không cần, lui ra đi." Lãnh Triệt nhẹ nhàng xua tay cho Duẫn nhi lui, dựa theo trong trí nhớ ấn tượng đối với Yên Thủy các đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đập vào mặt chính là tình cảm ấm áp cùng hương thơm nhàn nhạt, không rõ cho người cảm thấy an bình.

Lộ ra một bộ mỹ nhân tháp, còn chưa thu về cuốn sách, tựa hồ là chủ nhân một khắc trước vẫn còn nằm trên tháp xem sách, chợt thấy mặt nhọc, liền để

sách xuống, đến trên giường hẹp nghỉ ngơi.

Có lẽ là chủ nhân không thích ban đêm trong phòng quá mức sáng sủa, nên trong phòng ngủ chỉ đốt một ngọn nến, để bao quanh phòng ngủ một mảnh tối nhợt nhạt, bên giá cắm nến còn có một cây nến dự phòng.

Lãnh Triệt phảng phất như vào Ngõa Phủ Lôi Minh của mình một dạng, vén trường đạ lam sắc trước giường lên, bước đến giường.

Đi tới giường, chỉ thấy phía bên phải có người ngủ, vừa lúc mặt hướng ngoài, khuôn mặt cực kỳ trầm tĩnh, cùng vẻ mặt trong ngày thường của nàng tuyệt nhiên bất đồng, khuôn mặt đẹp mà trầm tĩnh, an tĩnh làm cho lòng người an, nhìn Ôn Nhu ngủ say, Lãnh Triệt chỉ cảm thấy đáy lòng phảng phất như có người mời gọi, trái tim rối loạn tiết tấu.

Lãnh Triệt ngồi xuống mép giường, không tự chủ được giơ tay lên, tới gần khuôn mặt của Ôn Nhu, muốn đem lọn tóc rũ xuống trên mặt nàng vén lên, nhưng mà tay hắn còn chưa đụng đến gương mặt của Ôn Nhu, đã thấy một đạo hàn quang hiện lên, cũng không tránh né, thậm chí ngay cả về kinh hoàng cũng không, nhân thân như thường, đem nhân thân từ trước mắt đột nhiên ngồi dậy Ôn Nhu chuyển qua nét mặt cảm lấy chủ thủ đồng sắc áp lên cổ mình, đậm đậm nhất tiếu, nói: "A Nhu chủ thủ này nếu là cần thêm một phần, chỉ sợ liền muốn gánh vác tội danh mưu sát thân phụ."

"Vương gia?" Khi nhìn rõ người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình là Lãnh Triệt, mâu quang của Ôn Nhu trầm xuống, đem chủ thủ trên cổ hắn lấy ra, cũng học hắn nhân nhật nói, "Như vậy vương gia tự hỏi mình trước, đột nhiên xuất hiện, cũng không né tránh, sẽ không sợ Ôn Nhu không cẩn thận lỡ tay?"

Rõ ràng có thể tránh, vẫn như cũ mặt không đổi sắc, là liệu định nàng sẽ không làm hắn bị thương? Canh giờ này xuất hiện ở nơi này, muốn làm cái gì? Nếu không có giấc ngủ của nàng nguyên bản liền cạn, từ lâu dường thành không có thói quen ngủ sâu, sợ cũng sẽ không biết trước mặt có người tới.

"A Nhu nếu biết là ta, liền không có không cẩn thận lỡ tay như đã nói." Khóe miệng của Lãnh Triệt cười nhạt hàm chứa một chắc chắn, thấy Ôn Nhu đem chủ thủ thu thu hồi, sau đó bỏ xuống gối đầu, lại nói, "Làm sao mang theo chủ thủ mà ngủ, Vương phi chẳng lẽ không phải là ngay cả ngủ cũng cảm thấy bất an?"

"Vương gia ngại cứ nói đi? Thân ở Bạch vương phủ, nếu không như vậy. Khi nào thấy diêm vương sợ là chính mình cũng không biết." Ôn Nhu đem chủ thủ đặt dưới gối, lại ngẩng đầu, dùng ánh mắt cực kì không chào đón nhìn Lãnh Triệt, "Không biết vương gia canh giờ này tìm đến Ôn Nhu, vì chuyện gì?"

Hơn nữa còn là nhỏ giọng vô hơi thở, nếu không có nàng phản ứng nhanh hơn, cổ họng của hắn mới vừa rồi đã bị nàng cắt vỡ, vậy làm sao có thể để cho nàng có thể cho hắn sắc mặt tốt.

"Bởi vì," Ánh mắt của Lãnh Triệt cũng sáng quắc nhìn Ôn Nhu, trong giọng nói có ôn nhu nói không hết, "Ta muốn gặp nàng."

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Có nàng nào vỡ tim chưa?????

Ta đã trở lại rồi, có ai nhớ ta không?????

Ta nhớ các nàng kinh khủng, hát cho voi nổi sầu đến hôm nay hoàn toàn câm luôn >"<

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Cảm giác khi yêu

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu, ánh mắt sáng quắc, ngôn ngữ ôn nhu, "Bởi vì ta muốn gặp nàng."

Ôn Nhu bị lời này của Lãnh Triệt làm cho ngờ ngẩn, không tự chủ được gò má hiện lên đỏ ửng, tim đập trong nháy mắt gia tốc, học hắn không giải thích được đáng đáp phong tình nói: "Vương gia Vương gia không phải gặp qua Ôn Nhu sao? Nếu là muốn gặp Ôn Nhu, có thể ngày mai lại đến, hôm nay đêm đã khuya, vương gia vẫn là mau trở về nghỉ ngơi cho tốt."

"A Nhu không phải đã nói để ta đến Yên Thủy các ở sao?" Ánh mắt của Ôn Nhu Lãnh Triệt ôn nhu, chính là giờ này khắc này hắn muốn gặp nàng, nói như thế nào đến ngày mai?

"Ôn Nhu một câu nói đùa, vương gia không cần xem là thật." Có thể lặp đi lặp lại nhiều lần đem lời của nàng xem như gió thoảng bên tai, lời như vậy trái lại có thể nhớ kỹ, lúc đó bất quá là lo lắng hắn ở Tây Uyển sẽ dịch bệnh mà thôi, "Huống hồ, vương gia không phải đã đến Ngõa Phủ Lôi Minh nghỉ ngơi sao?"

"A Nhu đây chính là đang giận ta?" Lãnh Triệt hơi nhíu mi tâm lại, hắn có thể đoán được huyền cơ của triều đình, nhưng không cách nào thấu hiểu được

lòng của một nữ nhân, chỉ cảm thấy lời của nàng tựa hồ rất là không chào đón hắn, tựa hồ, chán ghét hắn.

"Giận vương gia, Ôn Nhu sao dám!" Xem ra đầu óc của hắn, là biết nàng đang tức giận.

Chỉ là, lời nói của Ôn Nhu còn chưa rơi, liền bất ngờ không kịp đề phòng bị kéo vào lòng, chớp mắt đụng tới áo của hắn, có thể cảm nhận được cảm giác mát hoàn toàn không tan, để Ôn Nhu không khỏi tròn tròn mắt, ý nghĩ đầu tiên chính là muốn thoát khỏi lồng ngực hắn, nhưng không nghĩ lực đạo hắn mạnh mẽ như vậy, để cho nàng tránh cũng tránh không thoát, để cho nàng chỉ có thể dựa vào trong ngực hắn, nghe nhịp tim của hắn.

"Không nên cử động." Lãnh Triệt tách vai trái của Ôn Nhu ra, đem nàng ôm vào trong ngực, thấy nàng không hề tránh muốn rời khỏi hắn, mới buông lỏng tay, không để cho nàng khó chịu, khẩu khí như: "Từ nay về sau, ta sẽ không lại để cho nàng ngủ như vậy nữa, ta sẽ không lại để cho nàng chịu bất luận tổn thương gì."

Ta sẽ bảo hộ nàng.

Ôn Nhu bị lời nói của Lãnh Triệt khiến cho rõ ràng ngẩn ra, sau đó tựa ở trong ngực hắn không tự chủ được khẽ cười, phát ra từ nội tâm cảm thấy ấm áp, thật thật tại tại ấm áp, nguyên lai, hắn cho là nàng tức giận là vì vậy, thế nhưng, cái ôm ấp này, như trước để cho nàng cảm thấy rất cảm thấy rất, ấm áp đến không muốn rời đi.

"Để ta nhìn vết thương trên vai nàng một chút." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu trong lòng hơi buông ra, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước.

"Thương nhò, đã đắp thuốc, vô sự." Ôn Nhu nghe vậy, kéo kéo vạt áo của mình, thế nhưng Túc Dạ không nói cho hắn biết nàng bị thương? Có thể nàng dạn dỏ qua Túc Dạ đừng cùng hắn nói.

"Để ta xem một chút." Trong lời nói của Lãnh Triệt đột nhiên ôn nhu lại có chút như mệnh lệnh, để Ôn Nhu cũng không tiện cố ý không cho cố ý không cho hắn nhìn, Lãnh Triệt nhìn chằm chằm nàng, nhẹ nhàng xoa y sam trên vai trái của nàng.

Nhìn thấy vai trái nàng lộ ra băng gạc huyết sắc dính một mảng to, nhãn thần lãnh đến cực điểm, "Thế nào bị thương?"

Ôn Nhu đem y sam khoác lên, rời khỏi nhìn thẳng của Lãnh Triệt, nàng lần đầu tiên cảm thấy nàng không thể nhìn thẳng hắn như vậy, ánh mắt như thế, sẽ chỉ làm nàng không khống chế được nhịp tim của mình, rõ ràng cảm nhận được hơi thở cùng nhan sắc gần trong gang tấc của hắn, để cho nàng chỉ cảm thấy tim đập rộn lên.

"Bị một kiếm mà thôi, không có thương tổn đến mạch, vương gia không cần khẩn trương." Hắn không biết hiện nay hắn tới gần nàng như thế, sẽ làm nàng càng lúc càng vô pháp tĩnh táo lại sao?

"Sau này, có ta ở đây, ta sẽ không lại để cho nàng thụ thương." Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu như trước cúi đầu, cho là nàng không tin hắn, không khỏi giơ tay lên nâng mặt của nàng, để nàng nhìn mình, ánh mắt sáng quắc mà kiên định, "Tin tưởng ta, là được."

Trong con ngươi của Ôn Nhu mâu tử thâm tình màu mực, tim đập trong nháy mắt lạc nhịp, nhìn ngũ quan hoàn mỹ của Lãnh Triệt, khí tức có chút hỗn loạn.

Mà Lãnh Triệt, nhất khắc chỉ muốn đem Ôn Nhu chăm chú ôm vào trong ngực, mâu tử kia của nàng đẹp đến để hắn mất lom lom mắt lom lom, môi ướm át kiều diễm, để hắn muốn mút một trận, trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ cỗ nhiệt lưu chạy tán loạn, để hắn thế nào cũng không khống chế được, bỗng nhiên liền dán lên môi lên đôi môi kiều diễm trước mắt, nhẹ nhàng đem Ôn Nhu ôm vào trong lòng.

"Ngô..." Ôn Nhu bỗng nhiên cả kinh, nhìn đột nhiên hắn chủ động, nhất thời không phản ứng kịp, tùy ý hắn ôm lấy nàng. Động tác không lưu loát hôn nàng, để cho nàng muốn cự ra, nhưng mà ngực của hắn lại để cho nàng cảm thấy không muốn, liền hóa thành bông gòn mềm mại trong động tác không lưu loát của hắn.

Đối với yêu, đối với nữ nhân, Lãnh Triệt là không thông, hắn chẳng qua là cảm thấy Ôn Nhu trước mặt để hắn lom lom mắt, để muốn càng tới gần nàng một chút, để hắn muốn đem nàng chăm chú ôm vào trong ngực, sau đó cảm thấy trong cơ thể mình cỗ nhiệt lưu tán loạn, hình như chỉ có ôm nàng hôn nàng mới có thể làm cho nhiệt lưu trong cơ thể hắn thoáng bình phục một ít, nhưng mà như vậy lại làm cho hơi thở của hắn đều hỗn loạn, để hắn muốn cũng nàng làm chuyện như ngày đó vậy....

Lãnh Triệt làm rối loạn Ôn Nhu lãnh tĩnh, nàng muốn đáp lại hắn, nhưng mà nghĩ đến vết thương trên lưng hắn, chỉ có thể cố khiến cho mình tỉnh táo lại, quay đầu tránh được nụ hôn nhiệt tình như lửa của hắn: "Vương gia, vết thương trên lưng ngươi, không thích hợp..."

Chỉ là Ôn Nhu nói còn chưa xong, liền bị Lãnh Triệt dùng miệng chặn trở lại, chỉ thấy hai gò má hắn đã bốc cháy lên, ngôn ngữ mềm nhẹ: "Thương thế của ta vô sự, đừng sợ, ta sẽ không làm đau nàng..."

"Ngô..." Còn chưa Ôn Nhu đáp hắn bất luận từ nào, hắn trực tiếp hôn liền đem tất cả những gì nàng muốn nói nuốt xuống bụng, trong sự nhiệt tình của hắn, mặt mày của Ôn Nhu hóa nhu ái, nâng tay phải lên quàng lên cổ của Lãnh Triệt, dùng đầu lưỡi khẽ liếm một chút trên môi của hắn.

Thân thể của Lãnh Triệt bị động tác của Ôn Nhu khiến cho rồi đột nhiên cứng đờ, ôm chặt Ôn Nhu, giơ tay lên nhẹ đặt nàng lên giường, ôm nàng nhẹ nhàng trên giường.

"A Nhu, ta...yêu nàng..."

Một khắc này, nàng là tiên tử đẹp nhất trong lòng hắn, nàng do hắn thủ hộ, băng lạnh trong đáy lòng hắn, cũng chỉ có nàng có thể hòa tan.

Một khắc này, hắn là tất cả của nàng, từ nay về sau, hắn do nàng thương yêu, ôn nhu của nàng, chỉ đối với hắn.

Khinh sa trường nởn, dung tình của người nào, hóa tâm của người nào.

**

Lãnh Triệt đưa cánh tay để Ôn Nhu đặt gáy lên, đem nàng ôm vào trong ngực, tách thương trên vai trái của nàng ra, thay nàng đắp chăn, Ôn Nhu tựa ở trong lòng Lãnh Triệt, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, chỉ cảm thấy an tâm.

Hồi tưởng lại chuyện vừa rồi, Ôn Nhu cảm giác hai gò má mình như lửa một dạng, không muốn để cho Lãnh Triệt thấy dáng dấp xấu hổ của nàng hiện tại như vậy, chỉ đầu tựa vào trong ngực hắn.

Như trước như trước trúc trúc, thế nhưng nàng lại cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì liền có thể chứng minh, hắn là của nàng.

"Vương gia." Ôn Nhu tựa ở trong lòng Lãnh Triệt, khẽ gọi hắn một tiếng.

"Àn?" Lãnh Triệt hơi cúi đầu, để cằm lên đỉnh đầu của Ôn Nhu, để hắn đem nàng ôm sát một phần, đồ ửng trên mặt vẫn chưa tan hết.

Đối với hắn mà nói, nàng là mê người, là tốt đẹp, là nàng cho hắn biết tư vị của nữ nhân là gì, cũng chỉ có đối với nàng, trong lòng hắn không có mâu thuẫn cùng chán ghét như đối với nữ nhân khác.

"Ôn Nhu muốn hỏi, Túc Dạ đi theo bên người Vương gia đã bao nhiêu năm?"

"Hai mươi năm, A Nhu thế nào sẽ hỏi như vậy?" Tại sao lại đột nhiên hỏi Túc Dạ? "Thế nhưng Túc Dạ làm chuyện gì để A Nhu không hài lòng?"

Ôn Nhu cười khẽ lắc đầu một cái, "Vương gia trái lại suy nghĩ nhiều, vương gia bận về quốc sự, có từng nghĩ tới Túc Dạ đi theo bên cạnh người hầu hạ hai mươi năm, cũng nên thành gia lập nghiệp rồi?"

Lời nói của Ôn Nhu để mâu thuẫn của Lãnh Triệt bỗng nhiên trầm sâu xuống, hắn quả thực chẳng bao giờ nghĩ tới Túc Dạ đã hai mươi lăm tuổi, tại Đại Di mà nói, đã sớm qua tuổi hôn gả rồi.

"Vương gia chưa từng nghĩ tới, đúng hay không?" Nàng biết.

"Àn." Lãnh Triệt khẽ gật đầu, "A Nhu hỏi như vậy, là muốn vì Túc Dạ chọn thế?"

Túc Dạ đối với hắn mà nói, tuy là thuộc hạ, tình như thủ túc, hắn chẳng bao giờ đem Túc Dạ xem như thuộc hạ mà đối đãi, hắn cũng hy vọng Túc Dạ có thể vui vẻ.

"Vương gia lẽ nào nhìn bắt mình tâm tư của Túc Dạ?" Chọn thế? Chỉ sợ là muốn đồng thời đánh tan tim của hai người, đầu gối này, lẽ nào một chút cũng không có phát giác ra được? Đầu óc linh thông như vậy, làm sao khi nói đến chuyện tình cảm, liền thực sự giống đầu gối một dạng.

"Tâm tư của Túc Dạ?" Lãnh Triệt hơi nhíu mi tâm lên, tâm tư của Túc Dạ thực sự là hắn không có chú ý tới.

"Vương gia, Ôn Nhu thực sự là không biết nên nói người là đầu gối hay là mộc qua nữa (Luna: trái đu đủ cùng đầu gối cũng có chữ mộc)" Ôn Nhu nhìn không được, cười ra tiếng, hơi thở phả lên trên ngực Lãnh Triệt, chọc cho thân thể hắn cứng đờ.

A Nhu dừng nhúc nhích, nhột." Chọc người như thế, sẽ làm hắn không nhìn được, hắn không muốn đem nàng lán qua lán lại, đối với vết thương trên vai nàng không tốt, mới vừa rồi hắn cũng là muốn như vậy, thế nhưng không nhìn được, chỉ có thể né tránh không liên lụy đến thương thế trên vai nàng, "Đầu gối, mộc qua? Có cái gì khác nhau?" Vì sao đem hắn nói thành đầu gối mộc qua?

"Không có khác nhau." Bởi vì đều là gốc giống nhau, Ôn Nhu bản thân lại cười ra tiếng sẽ chọc Lãnh Triệt khó chịu, liền chỉ khẽ cười nói, hắn của nàng vẫn như cũ khả ái như vậy.

"Bất quá, vương gia, người cũng muốn Túc Dạ ngày sau có thể vui vẻ, đúng không?" Nếu để cho hắn áp đặt hắn một người không thích, cuộc sống của hắn, nói vậy cũng không vui.

"Đây là tự nhiên." Hắn đương nhiên mong muốn Túc Dạ vui vẻ.

"Thế nhưng nếu như vậy, người mà Túc Dạ để ý, đó là vương gia, sợ cũng phải bị thiên phú sở chi." Như vậy, hắn có thể không có thể không thêm để ý?

"Người trong lòng của Túc Dạ, là ai?" Lãnh Triệt tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Vương gia chẳng lẽ thật sự nghĩ không ra sao?" Ôn Nhu ngẩng đầu, mâu thuẫn nhìn Lãnh Triệt, nàng không tin hắn có thật một chút cũng không biết.

"Là nàng?" Du phu nhân? Người nữ nhân này hắn chưa từng gặp qua, ban đầu là Túc Dạ đem nàng nhận về phủ, danh hào cũng là Túc Dạ lấy, những thứ này nếu nói việc vặt của các phu nhân cũng do Túc Dạ xử lý, mà hắn cũng thường xuyên thấy Túc Dạ nhìn phương hướng viện của Du phu nhân có

chút mất hồn mất vía, chỉ là hấn không nghĩ đến chuyện nữ nhân, không nghĩ tới người trong lòng của Túc Dạ dĩ nhiên là nàng.

"Xem ra vương gia cũng không tính là đầu gỗ." Ôn Nhu mỉm cười, "Như vậy vương gia nếu biết được, có muốn thành toàn nguyện ý của Túc Dạ hay không?"

"Danh tiếng có gì tốt, Túc Dạ là tình thân thù tặc, danh tiếng cùng thù tặc, A Nhu cho là ta sẽ lựa chọn thế nào?" Nếu là Túc Dạ thích, bắt quá là danh tiếng vốn là không tốt của hấn lại xấu thêm một phần thôi, đây thì có gì mà không được.

"Ôn Nhu làm sao cam lòng nhìn danh tiếng của vương gia bị bôi xấu." Ôn Nhu lại dựa vào trong lòng Lãnh Triệt, tự tin cười nói, "Việc này liên không cần vương gia phí tâm, Ôn Nhu tự có biện pháp."

"Trái lại vương gia, hiện nay cùng Ôn Nhu thật thật nói việc triều đình Đại Di?" Thần sắc của Ôn Nhu dần dần nghiêm túc, nàng muốn lý thanh triều đình Đại Di này, nàng sẽ không để cho hấn chịu đựng mưa gió.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Tình yêu đáng thương

Ngày mai, Lãnh Triệt liền dẫn thân vào chính đồn quốc sự triều đình, Ôn Nhu dựa vào trong lòng hấn, lần đầu tiên ngủ thật say, đến nỗi Lãnh Triệt khi nào rời đi nàng cũng không có phát hiện, đợi lúc nàng tỉnh lại, vị trí bên cạnh nàng đã lạnh đến một chút ôn độ cũng không có.

Đuẩn nhi bụng nước nóng tiến đến hầu hạ Ôn Nhu rửa mặt, nhìn Ôn Nhu cười vui vẻ, Ôn Nhu khó có được không có phản tiểu nàng, rửa mặt, sau đó đổi được trên vai, Đuẩn nhi ở bên cẩn thận hầu hạ.

Cả ngày kế tiếp, Ôn Nhu phát hiện Đuẩn nhi đều ở đây một tác cũng không rời theo sát nàng, hỏi mới biết là Lãnh Triệt để cho nàng chiếu cố nàng, Ôn Nhu không khỏi buồn cười, đuổi Đuẩn nhi đi tìm Vân Lăng, ngược lại hiện nay nàng cũng không có chuyện gì.

Giờ lên đèn, tiểu An tử đích thân đến Bạch vương phủ, báo cho Ôn Nhu biết, Bạch vương gia mấy ngày nay đều ở trong cung xử lý công việc, không thể trở về, Ôn Nhu hỏi tiểu An tử có thể để Túc Dạ tiến cung hầu vương gia, tiểu An tử chỉ nói Bạch vương gia có phân phó, không cần ở bên hầu hạ, tiểu An tử nói cho Ôn Nhu, hấn sẽ thay nàng chiếu cố tốt vương gia, giao cho Ôn Nhu một kiện vật tùy thân của Bạch vương, liền hồi cung.

Trong lòng Ôn Nhu biết Lãnh Triệt sẽ không phải là người qua loa, tiểu An tử đích thân đến, chắc là có chứa nhiều sự tình phải xử lý, liền cũng yên tâm, nếu hấn không về, đến lúc đó bảo Túc Dạ đem thuốc vào cung cho hấn là được.

Tin chiến thắng của biên quan Tào thành tại thu xếp chuyện của Thanh vương cùng phe cánh trình đến trên bàn của Vương Thượng, Vương Thượng lập tức điều một vạn bộ binh cùng năm nghìn kỵ binh đến đại doanh trấn thủ, chỗ của thái hậu tạm thời như tảng đá chìm vào trong ao nước nhất thời không có động tĩnh, hoàng hồ lấy trí mưu của Lãnh Triệt, mặc dù thái hậu có động tĩnh, hấn cũng có thể đối, nàng không cần lo lắng cho hấn quá nhiều, chỉ để hấn an tâm lo quốc sự là được.

Trái lại hôm nay sắp đến niên quan(Luna: năm mới), trên người Túc Dạ còn có thương, Bạch vương phủ cũng có nhiều chuyện phải xử lý, Ôn Nhu dặn dò Túc Dạ tỉnh dưỡng, bản thân tạm thời chấp chương Bạch vương phủ.

Hiện nay, nàng nhất thiết phải thu xếp hai chuyện.

Vào đêm, Ôn Nhu đến viện của Du phu nhân, cùng nàng nói chuyện lâu một đêm, cho đến lúc gà gáy, Ôn Nhu mới hài lòng từ nơi ở của Du phu nhân đi ra, trở về Yên Thủy các nghỉ ngơi, khi tỉnh lại đã chính ngọ, dùng qua bữa liền xem sách thuốc, tựa hồ đang đợi cái gì.

"Đi lấy nước ——! Đi lấy nước ——! Du Hương các cháy rồi ——!" Lại đến giờ lên đèn, trong Bạch vương phủ bạo phát ra thanh âm kinh hoàng của bọn hạ nhân, khoe miệng của Ôn Nhu cong lên hài lòng cười, xem ra sự tình thành, phản phó Đuẩn nhi lấy áo khoác phủ thêm, giả vờ đáng dấp lo lắng cũng theo bọn hạ nhân đi tới Du Hương các.

Ôn Nhu khó khăn lắm đi tới Du Hương các, ngay sau đó liền nhìn thấy Túc Dạ phi nước đại mà đến, trong mắt lộ vẻ lo lắng cùng khẩn trương, thấy Ôn Nhu đến cấp bậc lễ nghĩa ngay thường cũng đã quên, vội vã nắm chặt vai của một thị nữ của Du Hương các, quát: "Du phu nhân đâu? Du phu nhân ở nơi nào?"

Thần tình trên mặt Túc Dạ vốn là bị hỏa hoạn làm thị nữ sợ, lực đạo trên tay hấn hầu như có thể đem bả vai của nàng bóp nát, run rẩy thanh âm nói: "Ta, ta không biết... Ta không biết..."

"Du phu nhân còn ở trong phòng! Bởi vì hôm nay Du phu nhân nói thân thể khó chịu, chỉ để một mình tiểu Phượng ở bên hầu hạ, cho chúng ta đi nghỉ ngơi..." Thị nữ sợ hãi nhỏ giọng nói bỏ sung.

Còn không thị nữ nói cho hết lời, Túc Dạ liền buông thị nữ ra, không chút nghĩ ngợi chạy vào trong biển lửa, một tiếng quát của Ôn Nhu, để hai gia đình

chạy vào kéo hẳn ra.

"Đại quân sự! Hòa thiêu vương như vậy, tuy người bây giờ vọt vào không làm nên chuyện gì!" Ôn Nhu đi tới trước mặt Túc Dạ, mắt lạnh nhìn hắn xung động, khẩu khí băng lãnh, nhưng mà nhìn đến Túc Dạ khăn trương như vậy, đáy lòng trái lại thoải mái, dù sao như vậy mới xác nhận thực sự tình cảm của hắn, như vậy chuyện hôm nay Thiên Du làm mới có ý nghĩa.

"Buông ta ra! Đề ta đi vào!" Vậy mà lúc này Túc Dạ lại giống như dã thú điên rồi, hai mắt bị hỏa hoạn trước mắt nhuộm đỏ, gào thét cổ sức đem hai gã gia đình kiềm chế hẳn cự ra, Thiên Du, Thiên Du còn ở bên trong a! Hắn có thể nào để cho nàng gặp nguy hiểm! Cho dù chết, hắn cũng phải cùng nàng chết cùng một chỗ!

Ngay khi Túc Dạ sẽ lại lần nữa chạy ào vào trong biển lửa chỉ mảnh treo chuông, chỉ thấy bước chân của hắn đột nhiên bị kiềm hãm, tiện đà ngã xuống đất, trong tay Ôn Nhu chẳng biết lúc nào xuất hiện hai cây ngân châm, thấy Túc Dạ ngã xuống, liền đưa tay buông xuống, lạnh lùng ra lệnh: "Đem đại quân sự trở lại nghỉ ngơi, tiếp tục dập lửa."

Đầu gối, thực sự là chủ tử thế nào thuộc hạ thế này.

Ôn Nhu nhìn trời cao nhiễm đỏ vì lửa cháy mạnh, hải lòng xoay người, rời khỏi, từ nay về sau trên đời này liền không có Du phu nhân nữa.

Chỉ đợi Túc Dạ tỉnh lại, minh bạch đây hết thấy.

Vì vậy, sắp đến quan niên, trong Bạch vương phủ thu xếp được hai việc vui nhất, thứ nhất là việc vui của đại quân sự vương phủ, thứ hai chính là việc vui của Vân Lăng, hai việc vui này xảy ra cùng một ngày, do Vương phi Ôn Nhu tự mình làm chủ hôn cho hai người, bọn hạ nhân cũng là vui mừng.

Tân nương của Vân Lăng là Duẫn nhi, thiếp thân thị nữ của Vương phi, đây là bọn hạ nhân của Bạch vương phủ đều biết, chỉ là tân nương của đại quân sự Túc Dạ trái lại thần bí, bởi vì bọn họ chẳng bao giờ thấy Túc Dạ đối với nữ nhân nào có hứng thú, đột nhiên liền thú thế như thế khiến người kinh ngạc, nhưng mà một đám người cũng háo hức mà náo loạn Túc Dạ một phen, bởi vì trong ngày thường Túc Dạ đối với bọn hạ nhân cực kỳ không tệ, bọn họ tự nhiên cao hứng Túc Dạ ôm mỹ nhân về, mặc dù không biết mỹ nhân này là ai, chỉ biết là một nàng từng bị thương, trong ngày thường phải dùng khăn che mặt, nhưng cái này tựa hồ không ảnh hưởng đến tình yêu của đại quân sự Túc Dạ, chỉ thấy hắn lần đầu tiên cười đến vui vẻ, không để ý bọn hạ nhân nháo hẳn chút nào.

Ôn Nhu cũng hàm chứa hải lòng cười khế vì việc vui của hai người, nhìn hai đôi tân nhân đều được bọn hạ nhân cao hứng ôm vào động phòng, lúc này Ôn Nhu mới cảm thấy vui lòng nhất.

Chỉ bất quá như vậy, danh tiếng của Lãnh Triệt càng thêm bị phá hủy, vô đức vô năng thân chức vị cao, trong chưa đầy một tháng khắc chết ba vị phu nhân, đây cũng là lời đồn đãi lan truyền đầu đường cuối ngõ, Ôn Nhu chỉ là cười, miệng lưỡi người đời, nàng cũng không có bản lĩnh đi ngăn chặn, chỉ chờ một ngày không xa, bọn họ thấy hắn ánh sáng chói mắt, đến lúc đó không cần ai vì hắn biện giải, hắn cũng tự nhiên được vạn người tán dương.

Để vương Hải quốc chợt hoảng, thất vương gia nhân cơ hội này đoạt để vị, một phe của thái tử sét đánh không kịp bưng tai đem thất vương gia bắt giữ, triều đình Hải quốc đại loạn, biên quân tam phương lập tức chạy về để đồ, đem hoàng cung tứ diện vây quanh, bức bách thái tử đem thất vương gia thả ra, thái tử biết bất giác phải bắt vua trước, cưỡng ép thất vương gia leo lên để vương, nhưng ở còn chưa ngồi ấm để vị đã bị biên quân bắn chết, cùng thất vương gia một lượt đồng đình ngồi trên để vị, trong lúc này Hải quốc lập tức từ duy nhất của tiên đế vì để, thao túng triều chính.

"Vương Thượng, lúc này triều đình Hải quốc đại loạn, chính là lúc chủ ít quốc nghị, cơ hội của Đại Di ta tới." Lãnh Triệt đem chiết tử đẩy cho Lãnh Hạo xem xong, che giấu kích động trong lòng mình, để lời của mình có vẻ lãnh tĩnh.

Cái thời cơ này Đại Di chờ quá lâu rồi, tiên đế đợi hai mươi năm nhưng không đợi được, Hải quốc bá chủ, áp bách Đại Di thờ không thông, hắn cũng từ lúc còn nhỏ bắt đầu đợi chờ, rốt cục để hắn chờ được rồi, bọn họ những năm này ân nhân không có uống phỉ, cơ hội Đại Di quật khởi đã tới!

Lãnh Hạo cũng không nhiên, nhìn chiết tử Lãnh Triệt trình lên xong, kích động đến lập tức đứng lên, nét mặt cũng khó có thể ức chế kích động cùng vẻ mừng rỡ, ngôn ngữ vì kích động mà run: "Đại ca, cơ hội của Đại Di thực sự đến rồi!"

"Đúng vậy, đến rồi!" Lãnh Triệt nhìn về mặt kích động của Lãnh Hạo, nhãn thần kiên định, khẩu khí ngẩng cao, "Viêm quốc tự hạ không vội, Mạc quốc cùng Đại Di ta đang lúc còn ngăn cách mấy tiểu quốc Bắc Lý cùng Sơn Kỳ, tạm thời Đại Di không quá mức liên quan, chỉ có Hải quốc muốn Đại Di trở thành bữa ăn trong bụng, lúc nào cũng nhìn chằm chằm Đại Di không tha, có thể tiên đế Hải quốc nhất thế, Hải quốc liền sinh ra hai lần cung biến, hôm nay tân đế như hình nộm, tam phương thao túng triều chính, tất sẽ có khắp khiêng, Hải quốc bá chủ vị, bởi vì vậy, sợ là một đi không trở lại, mà lúc triều đình Hải quốc khắp khiêng, là lúc Đại Di ta an tâm thay đổi."

"Đại ca!" Lãnh Hạo đột nhiên nắm thật chặt cánh tay của Lãnh Triệt, trong hốc mắt trong hốc mắt kích động khó nhịn, từ khi hắn bắt đầu leo lên để vị này, không có ngày nào là không giả ngây giả dại, làm bộ cái gì cũng không biết, chỉ có thể tro mắt nhìn thái hậu nhỏ từng người từng người trong đám trung thân ra, mặc dù đại ca vì triều đình nỗ lực, cuối cùng là thế đơn lực bạc, thực sự không so được với những thứ bị thái hậu phá hủy!

"Vương Thượng, nhớ kỹ, bất luận khi nào, người cũng không thể rơi một giọt lệ!" Lãnh Triệt nhìn trong hốc mắt Lãnh Hạo lờ ra lệ quang, nhãn thần chợt băng lãnh, khẩu khí lãnh túc đến đáng sợ, để Lãnh Hạo lập tức cổ sức gạt đầu, ngừng đầu để lệ thấm ra viền mắt chảy ngược vào trong.

"Ghi nhớ đại ca giáo huấn!" Đúng, hắn là Đại Di chi vương, bất luận khi nào, hắn cũng không thể rơi một giọt lệ, "Đại ca, vậy sau này phải làm thế nào?"

Nói đến thái hậu, dưới ống tay áo của Lãnh Hạo hai tay không khỏi nắm chặt thành quyền, nhìn ra được, trong lòng hắn ẩn ẩn hận ý đối với nàng.

Hắn hận nàng, hận thái hậu, nếu không phải nàng, tiền đề sẽ không mê muội đến chém giết nhiều trung thần như vậy, chấp tay nhường ra lãnh thổ Đại Di nhiều như vậy! Nếu không phải nàng mỗi ngày trình lên long diên hoàn cho tiền đế, tiền đế cũng sẽ không chết trên tháp của mẫu phi hắn, mà mẫu phi hắn cũng sẽ không vì vậy mà tự sát! Nếu không phải nàng, tiền đế sẽ không lập hắn vì thái tử, mà là lập đại ca tài năng trị quốc đáng sợ hơn so với hắn vì thái tử, còn nếu là đại ca vì thái tử, Di quốc nói vậy cũng sẽ không trở thành bộ dạng như hiện nay!

Vạn hạnh trong bất hạnh, tiền đế lại thanh tỉnh đem quyền to giao cho đại ca, nếu không có như vậy, chỉ sợ trên Phong chi đại lục này từ lâu đã không có Di quốc, hắn có thể không quan tâm đến đế vương vị, chỉ cầu Đại Di có thể an hảo, hắn cũng vui lòng đem ngôi vị nhường lại cho ý nghĩ của đại ca, lại bị đại ca dứt khoát từ chối.

Có thể coi là bọn họ biết tình hình thực tế, biết nàng bất quá là một người có quyền cao chức trọng an bài trong cung thất Đại Di vì mật thám, là muốn lấy mỹ nhân chi kế gieo tai nạn và rắc rối cho triều đình Di quốc tiến tới người của Đại Di bị hủy, bọn họ lại không có cách nào đem nàng sớm chiều diệt trừ, bởi vì nàng dính dáng đến toàn bộ thế lực để đó, rút giây động rừng, bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể âm thầm chậm rãi bỏ từng thứ, bằng không, bọn họ sao để cho nàng sống đến hôm nay!

Chỉ là hắn không có nghĩ tới, sinh ra ở Đại Di, sống ở Đại Di, sinh người của Đại Di, chết là quý chi nữ của Đại Di, thế nào sẽ cam tâm tình nguyện toàn tâm toàn ý vì Hải quốc bán mạng? Không tiếc hủy đi toàn bộ Đại Di!

"Thái hậu?" Lãnh Triệt cúi đầu cười lạnh một tiếng, "Hôm nay thất vương gia Hải quốc đã chết, cây trụ trong lòng nàng liền ầm ầm sụp đổ, không có thất vương gia, nàng chỉ còn hai loại để lựa chọn."

"Hai loại lựa chọn?" Lãnh Hạo không giải thích được.

"Nàng có lẽ sẽ chọn làm theo ý niệm của người bản thân yêu tiếp tục sống, lại có lẽ sẽ chọn cùng Vương Thượng, cùng ta, có lẽ nói là cùng Đại Di ngọc thạch câu phân!"

Thái hậu Khương Phù Dung là người có thể vì yêu mà sinh, vì yêu mà điên, vì yêu mà chết, cho nên nàng mới có thể không tiếc bán đứng tất cả, bán đứng bản thân, bán đứng phụ mẫu mình, thậm chí bán đứng quốc gia của mình, chỉ là người trong lòng nàng yêu, là thất vương gia Hải quốc, chính là vì yêu, chỉ sợ nàng vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, người nàng yêu sẽ chặt vật như vậy chết ở trên đế vị hắn tha thiết ước mơ, nàng quá chú tâm vì hắn yêu hắn, cho là hắn có thể chinh phục người trong thiên hạ, lại không biết lấy tài năng của hắn, quả thực chính là ý nghĩ kỳ lạ, bất quá là người tình trong mắt của bản thân nàng không tỳ vết mà thôi! Một người chỉ biết thuật trị không mà không đại đạo trị quốc cùng bang giao, chung quy cũng chỉ có thể là cùi mụch vì đại thụ che trời chi mộng!

Tình yêu của nàng, thực sự là yêu đến đáng thương, yêu thật bị, vì hắn hy sinh nhiều như vậy, lại không biết hắn sẽ xúc động? Nữ nhân ngu xuẩn a!

"Ngọc thạch câu phân? Nàng có thể sao? Nàng chút nào cũng còn không có nhận thấy được, trong thế lực của nàng, sớm bị chúng ta điều hết rồi, ngoại trừ người thể sống chết thuận phục nàng, mà những người này, lại có thể làm được gì? Bất quá là thiêu thân lao đầu vào lửa." Lãnh Hạo có chút cười nhạt, nữ nhân như vậy, sớm nên chết, thậm chí để cho nàng chết vạn lần cũng không đáng, thế nhưng hắn không nghĩ ra, vì sao đại ca đối với nàng tựa hồ có điều có kỳ chi tâm.

"Nữ nhân tuyệt vọng, thường thường là đáng sợ nhất." Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Lãnh Hạo, chỉ là yên lặng nhìn hắn, "Vương Thượng lẽ nào đã quên Thanh vương là chết như thế nào?"

Tình yêu của nữ nhân, có thể xây một tòa thành, cũng có thể hủy diệt một tòa thành, như tình yêu của Khương Phù Dung vậy, tuyệt không thể coi thường.

"Ta nhớ kỹ, vạn sự nhất định thâm tư thực lực, tuyệt đối không thể đại ý khinh địch." Lời nói của Lãnh Triệt để Lãnh Hạo kinh hãi, tiện đà cảm thấy xấu hổ, thâm tư của hắn, khi nào mới có thể kín đáo giống như đại ca?

"Vương Thượng đã không thể hảo hảo mà chợp mắt, đi nghỉ ngơi đi, chuyện còn sót lại để ta xử lý là được." Lãnh Triệt hài lòng khẽ vuốt cằm.

"Đại ca không phải rồi, hơn nửa tháng ở trong cung không có hồi phủ, thân thể của đại ca thua ta, nếu nói là nghỉ ngơi, vẫn là đại ca nghỉ ngơi mới đúng." Đại ca a đại ca, luôn luôn thích đem sự tình mang lên vai, "Huống hồ, ngày mai là trừ tịch, đại ca hồi phủ cùng tẩu tẩu một lượt đón giao thừa mới đúng, hiện nay việc này cũng không vội, đại ca liền hồi phủ đi thôi."

"Đón giao thừa?" Lãnh Triệt hơi ngần ra, cái từ này tựa hồ đối với hắn cực kỳ xa lạ, để hắn nhất thời không có phản ứng kịp, hắn thậm chí chẳng bao giờ có được tư vị đón giao thừa, "Ba mươi năm như vậy, có gì đón giao thừa để nói đến."

"Đại ca," Lãnh Hạo hơi nhíu mày, tựa hồ vì chính hắn một đại ca cảm động bất đắc dĩ, lần đầu tiên dùng giọng ra lệnh nói, "Đại ca, trăm mệnh lệnh người tức khắc hồi phủ!"

Chẳng lẽ đại ca muốn ở trong cung sống cùng đồng chiết tử qua năm mới? Đại ca cũng không phải như hắn vô thế vô phi, "Đại ca hôm nay là người có thế, làm sao có thể để tẩu tẩu một mình đón giao thừa?"

"Ngày mai đi, hôm nay làm được bao nhiêu chuyện liền làm bấy nhiêu chuyện, đến lúc đó hảo đại Vương Thượng một lượt đón giao thừa." Lãnh Triệt nhàn nhạt nói xong, hướng Lãnh Hạo vái chào, xoay người đi.

Lãnh Hạo nhìn bóng lưng Lãnh Triệt, thờ dài.

Loan Hoàng cung.

Nhân thân của Thái hậu hơi lộ ra ngầy ngốc ngồi ở quý phi tháp, tiều tụy như bệnh nặng, viền mắt hăm sâu, đầu còn có dáng dấp đầy đủ dung mạo xinh đẹp trong ngày thường, trong đầu phản phản phục phục một câu nói, hần đã chết, hần đã chết... Hần làm sao sẽ chết...

Bỗng nhiên từ quý phi tháp đứng lên, đi tới trước gương đồng, chạm rãi cời sam y trên người mình, nhìn đóa hoa thược dược trên vai mình trong gương đồng, đây là nàng cùng hần chăm chú ôm nhau cùng một chỗ, cầu xin hần vì nàng xâm lên, bởi vì hần bởi vì hần nói qua, nàng ở trong lòng hần, như hoa thược dược, để hần cực yêu cực nhớ, nàng để hần tự mình xâm lên, là muốn đem hần khắc vào trong thân thể của nàng, phẳng phất như hần ôm lấy nàng vậy.

Thế nhưng, hần làm sao sẽ nói đi là đi? Một câu nói cũng không có lưu lại cho nàng.. Hần tại sao có thể nói đi là đi? Không phải còn muốn leo lên để vị Hải quốc, tiện đà san bằng Di quốc, nhất thống Phong chi đại lục sao? Cho nên nàng mới có thể cam tâm tình nguyện vì hần tiến nhập hậu cung Đại Di, vì hần mở rộng đại nghiệp lộ, hần làm sao có thể nói đi là đi?

Nếu hần không còn, nàng sống có ý nghĩa gì?

Thái hậu chợt ngừng đầu, trong mắt là dữ tợn, nếu hần không còn, để Đại Di vì hần chôn cùng!

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Hường ứng phòng trào virus wanna cry nên mình tạm thời không onl đến khi mọi chuyện lắng xuống. Hôm nay up chương trước để mọi người khỏi trông nha.

Hy vọng con virus kia sớm bị tiêu diệt để tiếp tục gặp các nàng *Hét thật to* ta muốn nói là ta yêu các nàng nhiều lắm, các nàng đừng quên ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chi Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Cho người được tốt

Bạch vương phủ.

Đại tuyết phủ lên cây mai, Ôn Nhu đứng ở trong viện, nhìn hồng mai bị tuyết che đi, gờ tay lên phát rơi tuyết trên người, trong con người luôn luôn bình tĩnh lạnh nhạt, lần đầu tiên hiện ra một chút gọn sống khó nói bằng lời.

Đại tuyết cuối cùng này, không biết là tốt, hay là không tốt?

Đuẩn nhi vốn muốn đến phòng hầu hạ Ôn Nhu, lại phát hiện Ôn Nhu không ở bên trong phòng, mà áo khoác của nàng mắng lên móc áo, mang đi chạy đến tìm, quả thấy Ôn Nhu chỉ mặc một bộ niền bào, đang đứng dưới tàng cây mai như có điều suy nghĩ, sợ đến Đuẩn nhi lập tức toái bộ chạy đến bên cạnh nàng, đem áo khoác cầm trong tay vì nàng phủ thêm.

"Vương phi, người như vậy, sẽ lạnh, tại sao không gọi có nô tỳ hầu hạ?" Đuẩn nhi nhỏ giọng oán trách, nàng luôn cảm thấy Vương phi hôm qua cùng hôm nay có chút mất hồn mất vía, thậm chí có lúc đến nàng nói đều nghe không được, chớ không phải là nhớ vương gia rồi?

"Vương phi có đúng hay không muốn chờ vương gia trở về?" Đuẩn nhi nhỏ giọng hỏi, có nữ nhân nào có thể không nhớ phu quân của mình, vương gia vừa vào cung đã hai tuần rồi, hôm nay là trừ tịch lại vẫn không thấy trở về, đêm qua trong cung An công công nói hôm nay vương gia hồi phủ, có lẽ là Vương phi muốn sớm nhìn thấy vương gia cũng không chừng.

"Đuẩn nhi người trái lại muốn." Ôn Nhu nhàn nhạt nói một tiếng, không giận không cười, mặc dù nàng không bằng Đuẩn nhi nói là muốn chờ hần trở về, bởi vì đối với quốc sự, mặc kệ ai chờ cũng vô dụng, hôm qua tiểu An tử đến nói, nói vậy cũng là ý tứ của Vương Thượng, lấy trong đầu hần tất cả đều là quốc sự, nơi nào sẽ dự đoán được, nàng biết hần an hảo là được rồi, biết hần có đúng hạn dùng thuốc Túc Dạ đưa đi là được rồi, tuy rằng lúc rồi rãnh sẽ nhớ hần, nhưng cũng không có cảm giác gìm cô đơn hai ngày này, đáy lòng nàng có niệm ý cực kỳ muốn gặp hần, ép tới nàng khó chịu hầu như muốn trong cung gặp hần.

Nhưng mà nàng biết nàng không thể đi, nàng không đi, hần có thể có tâm tình lo chính sự, nếu nàng đi, tất sẽ nhiễu loạn hần, liền đề xuống cái ý niệm trong lòng này, đây là tưởng niệm nàng đối với hần chưa bao giờ có.

Tay phải của Ôn Nhu nắm thật chặt cổ tay trái, lực đạo to lớn hầu như muốn bóp nát cổ tay trái của mình, đau nhức truyền đầu quả tim, nàng mới chậm rãi buông lỏng tay, trong lòng dị thường giãy giụa, giãy giụa chưa bao giờ có, để cho nàng vô pháp lựa chọn.

"Vương phi, người làm sao vậy?" Trong lúc bất chợt Ôn Nhu thất thần để Đuẩn nhi khăn trương một chút, Vương phi đây rốt cuộc là làm sao vậy? Là lạ, tổng giống như biến thành người khác vậy, tưởng niệm vương gia quá mức rồi?

"Duẩn nhi, hôm qua nói với người, đều chuẩn bị xong?" Thôi, tạm thời vô pháp lựa chọn liền buông xuống cũng không sao, trái lại đây là trừ tịch đầu tiên khi nàng trúng sinh, cũng cùng hân một lượt đón trừ tịch, nàng luôn cảm giác mình nên vì hân làm chút gì đó, quốc gia chi sự tựa hồ còn chưa đến mức nàng phí tâm, như vậy chỉ có thể đổi phương thức.

"Vương phi, người...thật muốn đích thân xuống bào trù?" Duẩn nhi vẫn cảm thấy Vương phi thế nào là một tiểu thư nhà mười ngón không dính dương xuân thủy, tự mình xuống bào trù... Nàng có chút không dám tưởng tượng.

"Thế nào? Không tin được ta?" Ôn Nhu nhìn về mặt nghi hoặc cùng biểu tình không thể tin của Duẩn nhi, không khỏi cảm thấy tâm tình sang sáng chút, không khỏi nở nụ cười, "Sợ ta làm ra đồ có thể độc chết người?"

Không phải là tự mình hạ bào trù, lẽ nào nàng có thể làm ra thứ ăn chết người sao?

"Không không không, nô tỳ nào dám." Nhìn đến Ôn Nhu nở nụ cười, Duẩn nhi cũng không tâm tình thật tốt, bởi tựa như cười nói, còn không quên vui tươi hơn hờ bỏ sung một câu, "Nô tỳ đây là đang nghĩ vương gia thật có phúc, có thể từ tốt như Vương phi vậy!"

"Nói như vậy Vân Lăng không có phúc rồi?" Ôn Nhu trêu ghẹo nói, khó có được trừ tịch, sao không mở rộng cửa lòng, khiến cho mình vui vẻ một phen cũng không có gì không tốt.

"Nô tỳ cũng không nói như vậy!" Quả nhiên, Duẩn nhi lập tức đỏ lên khuôn mặt tươi cười, Ôn Nhu cũng không để ý tới nàng nữa, xoay người đến trù phòng, Duẩn nhi vội vàng đuổi theo.

Để nàng vì hân làm bữa cơm, mấy ngày nay hân thật muốn chết rồi, chỉ không biết hân thấy được có vui vẻ không?

Ôn Nhu không biết bản thân khi nào loại tâm tư cùng tình tiết của nữ nhân bình thường này, thậm chí vì người trong lòng mình có thể để cho hân vui vẻ, có thể, đây là yêu.

Trong cung.

Lãnh Triệt phê duyệt xong một quyển chiết tử sau cùng, đem bút lông đặt trên nghiên mực, nhắm mắt lại dùng ngón tay khẽ dè mi tâm, mấy ngày nay không đau nhức tâm truyền đến, xem ra độc trong cơ thể hân thanh sạch sẽ rồi, nghĩ như vậy, đầu óc của hân lờ ra khuôn mặt của Ôn Nhu.

"An công công."

"Nô tài ở đây." Tiểu An từ ở bên cúi đầu chờ Lãnh Triệt phân phó.

"Đem những chiết tử này cầm đi cho Vương Thượng tái thẩm một lần." Lãnh Triệt từ từ nhắm hai mắt lạnh lùng nói, "Hiện tại giờ gì?"

"Hồi Bạch vương gia, hiện nay đã giờ Dậu rồi." Tiểu An từ khom người nhỏ giọng hồi đáp.

"Giờ Dậu rồi?" Mi tâm của Lãnh Triệt cau lại, bỗng dưng từ trên ghế đứng lên, phân phó nói, "Lập tức chuẩn bị xa ngựa."

"Hồi Bạch vương gia, xe ngựa từ lâu đã chuẩn bị xong, chỉ đợi mệnh lệnh của vương gia."

Lãnh Triệt sai bước đi ra thư các, ngoài phòng màn đêm đã buông xuống, trong lòng sinh ra một phần cấp thiết, đúng là giờ Dậu rồi, nàng có đang đợi đang đợi trở lại? Mấy ngày nay hân luôn nghĩ quốc sự, thậm chí ngay cả một câu nói cũng không có chuyển cho nàng, nàng có thể sẽ tức giận?

Xe ngựa lân lân ra khỏi cửa cung, trực tiếp chọn tuyến đường đến Bạch vương phủ, cách phố xá, là có người đốt pháo, khúc miệng của Lãnh Triệt không khỏi cong lên một nụ cười như có như không, may mà hân đây hứa hẹn chuẩn bị cho nàng một phần khoa niên chi lễ, không biết nàng có thích không?

Đột nhiên, người đánh xe ghìm ngựa, xe ngựa dừng lại để Lãnh Triệt không khỏi thu hồi tiểu ý ở khúc miệng, nhân thần trở nên băng lãnh như thường.

"Li đã quấy rầy xe của đại ca, mong rằng đại ca chớ trách." Bên ngoài xe ngựa truyền vào âm thanh ảm áp như xuân phong của Huyền vương.

Mâu quang của Lãnh Triệt lạnh hơn, Huyền vương? Xóc màn xe lên xuống xe ngựa, chỉ thấy Huyền vương hàm chứa áy náy chỉ tiểu nhân hân, vì hôm nay là trừ tịch, nhà nhà hộ hộ cũng vội vàng chuẩn bị trò chơi dân gian, trong lúc nhất thời lại không người chú ý tới trên phố xá có hai nam tử phong hoa tuyệt đại đứng chung một chỗ, trắng nhợt tối sầm, cực kỳ làm người khác chú ý.

"Nhị đệ thật hăng hái, hôm nay còn có tâm tư đi du lịch." Giọng của Lãnh Triệt nhàn nhạt, không có một vẻ kinh ngạc.

"Đại ca nói đi đâu rồi, bất quá là tìm đại ca hảo hảo ngồi một phen, Li phát hiện đã lâu không có cùng đại ca hảo hảo nói chuyện, I gần đây đại ca lại công vụ bề bộn, Li tìm người không được, nghĩ hôm nay đại ca tất là muốn nghỉ ngơi một chút, Li mới cố ý ở đây chờ đại ca."

Thanh âm của Huyền vương cực kỳ ôn hòa, nếu là có cô nương ở bên, nhất định phải bị hân mê hoặc, tương giác chi hạ, Lãnh Triệt liền có vẻ một tia nhân tình vị cũng không, phảng phất là tuyệt hân nhất vào đông, Huyền vương cười hỏi tiếp, "Không biết đại ca có thể đáp ứng yêu cầu của Li, cùng Li một lượt uống tiến năm cũ?"

"Bên người nhị đệ giai nhân rất nhiều, đâu cần ta cùng với nhị đệ qua trừ tịch chi dạ." Lãnh Triệt cười nhạt một cái nói, trong lòng đoán tâm tư của Huyền

vuong. "Ta có việc đi đầu hồi phủ, nhị đệ thịnh tình tương yêu, ngày khác ta lại ứng thế nào?"

"Ha ha, hôm nay đại ca là người có gia thất, đại ca cấp thiết hồi phủ như vậy, có phải là hay không tẩu tẩu đang ở trong phủ chờ đại ca trở về?" Đấy mắt của Huyền vương hiện lên một thái độ hân ý làm người không dễ phát giác, rất nhanh liền lại bị ôn hòa thay thế được.

"Nhị đệ sao không có giai nhân chờ nhị đệ trở về, ở đây trì hoãn thời thần, nhị đệ sợ là muốn đả thương tâm của giai nhân." Lúc này Lãnh Triệt không muốn cùng Huyền vương nói nhiều, thời thần không còn sớm, hẳn nên nhanh một chút hồi Bạch vương phủ, "Ta liền không cùng nhị đệ dây dưa canh giờ, liền đi đầu hồi phủ, nhị đệ cũng là mau chóng hồi phủ cho thỏa đáng."

"Nếu là tẩu tẩu chờ đại ca trở về, đó là Li không thức thời rồi, đại ca thỉnh hồi, nhớ kỹ tương lai ứng yêu cầu của Li là được." Huyền vương chấp tay đưa tiễn, Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, lên xe.

Huyền vương nhìn xe ngựa của Lãnh Triệt chạy xa, đáy lòng tức giận không rõ vọt lên.

"Công tử, xem ra Bạch vương gia là thật lưu ý Bạch vương phi, nếu không Bạch vương gia sẽ không vội vã như vậy hồi phủ." Mộc Phong nhỏ giọng nói.

Huyền vương mỉm cười, biết mà còn hỏi: "Nga? Mộc Phong ngươi là như thế nào nhìn ra đại ca lưu ý tẩu tẩu?"

"Nếu không có Bạch vương phi, Bạch vương gia hôm nay tất sẽ ở trong cung, mà hôm nay tất là vì có Bạch vương phi, Bạch vương gia mới có thể vội vã trong cung hồi phủ." Mộc Phong tuy biết Huyền vương là biết rõ còn hỏi, nhưng cũng cung kính trả lời, "Chỉ là không biết, Bạch vương phi này có thể sẽ trở thành uy hiếp của Bạch vương gia."

"Uy hiếp? Ngươi cứ nói đi?" Khóe miệng của Huyền vương tiểu ý càng đậm, xoay người lên xe ngựa, "Đẹp đường hồi phủ."

Hắn chẳng bao giờ thấy đại ca lưu ý qua bất luận kẻ nào, hôm nay sẽ để ý nữ nhân kia, như vậy không nghi ngờ chút nào, nữ nhân kia sẽ trở thành uy hiếp của hắn, chỉ là, vì sao cảm thấy đại ca lưu ý, hắn sẽ cảm thấy không cam lòng như vậy.

Đến thăm tử Tào thành đã có mật thư truyền đến, đúng là Tào thành lúc đó bạo phát qua dịch bệnh, mà dịch bệnh còn chưa kịp khuếch tán liền bình phục trở lại, mà bọn họ sợ dĩ vẫn không thể đem tin tức truyền đến, là bởi vì lúc đó Tào thành đã bị phong tỏa, chớ nói người, sợ là một con chim nhỏ cũng đừng hy vọng bay ra khỏi Tào thành, đến nay bọn họ vẫn chưa tra được đến tột cùng là người phương nào khiến cho Tào thành chỉ dịch bình phục.

Nhưng mà, tuy rằng thám tử chưa điều tra rõ là người phương nào cứu vãn số phận Tào thành biến thành tử thành, trong lòng hắn cũng đã biết, đến tột cùng là hành vi của người phương nào, mà hắn cho rằng đại ca là vì dịch bệnh Tào thành mà đến Tào thành, mục đích cũng là vì dẹp loạn trận dịch bệnh này, thế nhưng hắn tuyệt không cho là đại ca chính là người cứu vãn Tào thành, vì trên đời không có mấy người biết được phương pháp chống dịch bệnh, mặc dù là thủ đoạn xấu xa của Hải quốc, chỉ sợ cũng chỉ biết phòng mà không biết trị, như vậy hắn có thể nghĩ, cũng chỉ có năng, bởi vì lúc đó năng là cùng đại ca một lượt đến Tào thành.

Đồng thời, hôm nay nhìn thần thái khí sắc của đại ca, không hề có vẻ bệnh trạng, thậm chí có thể thấy được sắc mặt hắn khôi phục một chút huyết sắc, đây hết thảy, hẳn bắt mình đến tột cùng là vì sao, nhưng mà hắn lại có thể dự đoán được, đoán được đó là hành vi của năng, ngay từ lần đầu gặp mặt hắn đã biết năng tuyệt không phải nữ nhân thường, nếu không có như vậy, sao lúc năng gả vào Bạch vương phủ, dịch bệnh Tào thành có thể giải trừ, kỳ trên người đại ca cũng có thể tiêu trừ? Ngoại trừ năng, hẳn cũng không nghĩ ra bất luận kẻ nào.

Nếu thật sự là như thế, năng liền thật là một nữ nhân kinh tài xinh đẹp khiến người không cách nào tưởng tượng được, mà mỗi khi nghĩ đến năng, hắn tổng sẽ cảm thấy tâm nộ cùng không cam lòng, nếu hắn có thể lần đầu tiên nhìn thấy năng chỉ biết năng là nữ tử khiến không cách nào tưởng tượng, hẳn tất vào lúc đó liền đem năng mang đi, dù sao, đầu tiên nhìn năng, hắn là có chút động tâm, sau đó khi nhìn đến năng cùng Hải quốc ở sân rộng trước đại điện tỷ thí tiên thuật, tim của hắn liền không cách nào khống chế luân hồi, cho dù hắn áp chế tim của mình thế nào, cũng không cách nào khống chế được tình cảm này.

Thế nhưng năng đã là nữ nhân của đại ca, vậy làm sao có thể để hắn cam tâm? Hắn càng áp chế tình cảm đáy lòng mình, liền càng muốn có được năng, gần như đề cho hắn điên cuồng.

Hôm nay biết được đại ca cũng lưu ý năng, đáy lòng của hắn liền sinh ra ý nghĩ một ngày nào đó, vô luận như thế nào cũng muốn đem năng thuộc về mình.

Hắn quyết định, hắn muốn năng! Có thể liều lĩnh! Bằng không, hắn điên trong tình cảm của mình!

Huống hồ hắn đã biết năng là uy hiếp của đại ca, khi lấy được năng, đồng thời còn có thể hủy đi đại ca, nếu đại ca bị hủy, Đại Di cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn sống ở Phong chi đại lục!

Trong Bạch vương phủ, đã giăng đèn kết hoa, nơi nơi tràn đầy tiếng cười đón năm mới, bọn hạ nhân đều là người người nói lời tốt, nói là Bạch vương phủ này vẫn có nữ chủ nhân thật là tốt, lúc này mới có ngày lễ vui như vậy, bắt đầu bọn họ đi vào Bạch vương phủ, liền chưa thấy qua Bạch vương phủ có một chút khí tức vui mừng, hôm nay có Bạch vương phi, đầu tiên là làm liên tục hai hôn sự, hiện nay lại đến lễ quan niên, Bạch vương phủ rốt cục cũng tốt rồi.

Ôn Nhu nghe bọn hạ nhân hoan hô, đột nhiên cũng hiểu được bọn hạ nhân cũng lẽ dề nén lâu, nếu là ngày sau chìm trong cuộc sống buồn chán như vậy, bọn họ đều sẽ cảm thấy bị đè nén, bọn hạ nhân kia chỉ cao hứng suốt nửa là mạng Ôn Nhu nâng lên tung hô, rồi lại bị ánh mắt lạnh lùng của Túc Dạ làm ngừng lại, chỉ là hôm nay bọn hạ nhân còn giống trong ngày thường kính Túc Dạ, là hét bảo hắn sớm trở về ôm tân nương tử, Túc Dạ bị bọn họ làm cho mặt đỏ tới mang tai suốt nửa chạy trốn chết.

Mà thế tử của Túc Dạ cũng cùng bọn hạ nhân cực kỳ không sai, ngoại trừ nàng mỗi ngày mang theo khăn che mặt, để mọi người không biết khuôn mặt của nàng ra, thì ai cũng thích nàng, dù sao nàng đến đây, trên mặt của đại quân sự Túc Dạ mới có dáng tươi cười, không hề có một cái nhíu mày nào, vậy làm sao có thể vậy làm sao có thể không cho bọn hạ nhân vui mừng, bất quá là vui vẻ mà thôi, cũng không có nháo xảy ra chuyện gì, Ôn Nhu liền không quản.

Ôn Nhu ở trù phòng, vì Lãnh Triệt làm một bữa cơm, bạch y đều dính mùi củi, còn bị khói làm cho mờ không nổi mắt liên tục ho khan, luống cuống tay chân quả thực muốn đem toàn bộ trù phòng thiêu hủy, đám đầu bếp thấy Vương phi hiển hoà chấp nhất chăm chú như vậy, muốn cười cũng không nở cười nàng, chỉ có thể kiên nhẫn ở bên chỉ điểm, Duẩn nhi ở bên nhìn gấp đến độ muốn giúp nàng, lại bị nàng đẩy ra.

Thẳng đến lúc mặt trời lặn, Ôn Nhu mới chung xong một món canh, cứ như vậy làm được hai ba món, nàng cảm thấy quả thực là có thể lấy luôn mạng của nàng, so với bảo nàng xông pha chiến trường giương cung bắn tên còn khó hơn, một mối cả người nàng đều ô uế.

Ôn Nhu đâu còn đáng đáp Vương phi đạm nhiên nếu nước trong ngày thường, sợ đến Duẩn nhi cũng không kịp chủ tớ chỉ phân đem nàng kéo chạy, nói là Yên Thủy các chuẩn bị xong nước nóng rồi, để cho nàng mau đi tắm, Ôn Nhu phân phó đám người ở trù phòng đem món ăn giữ ấm, liền do Duẩn nhi đem nàng lôi đi, cúi đầu nhìn y phục của mình, đâu còn nhìn ra màu trắng nữa, hiện nay đáng đáp một đầu tro bụi y như con gấu vậy, xem ra nàng thực sự phải tắm một chút mới được. Nếu không hẳn trở về thấy được, liền bị dọa mất.

Ôn Nhu đang ở Yên Thủy các tắm rửa, Lãnh Triệt về tới Bạch vương cung phủ.

"Gia, người đã trở về." Túc Dạ sớm liền đợi ở cửa phủ, chỉ sợ không có thể đem Lãnh Triệt nghênh đón vào cửa.

"Vương phi ở đâu?" Đây là câu nói đầu tiên khi Lãnh Triệt vào phủ, khẩu khí như trước lạnh lẽo, nói ra lại khó nén được suy nghĩ trong lòng.

Túc Dạ cũng không kinh ngạc, chỉ cung kính nói: "Bữa tối ở tiền thính đã chuẩn bị xong, Vương phi chỉ nói để gia đến tiền thính ngồi là được, một lát sau Vương phi liền tới liền tới cùng gia dùng bữa."

"Àn." Lãnh Triệt nhàn nhạt lên tiếng, nàng đang đợi hắn, có thể có tức giận? Muốn hỏi Túc Dạ, lại không biết hỏi nên như thế nào mới tốt, liền thôi.

"Gia, cần hoán thân y sam, tắm rửa một phen trở lại dùng bữa?"

"Không cần, hiện nay liền đi chính sảnh."

"Vâng." Gia thật đúng là thay đổi, gia từ ngoại trở về, chuyện thứ nhất đó là tắm rửa hoán thân y sam, hôm nay có Vương phi, gia trái lại thay đổi, thế nhưng gia thay đổi, cũng không có gì không tốt.

Lãnh Triệt khó khăn lắm đi tới trước cửa chính sảnh, Ôn Nhu cũng vừa lúc tắm rửa thay đổi một thân y sam đi tới chính sảnh, hai người có thể nói là trước cửa chính sảnh không hẹn mà gặp, đều là hơi ngẩn ra, lập tức Lãnh Triệt mỉm cười, đi đầu mở miệng: "Ta đã trở về."

Kỳ thực, đáy lòng của Ôn Nhu, có thể để cho nàng mừng rỡ nhất chính là câu "Ta đã trở về", cứ như hắn bất luận đi đến chỗ nào, cũng sẽ trở lại bên người nàng một dạng, tất cả tưởng niệm hóa thành mềm nhẹ cười, Lãnh Triệt liền bị nụ cười này của Ôn Nhu mê mất.

"Gia, Vương phi, mời đến phòng, Túc Dạ liền đi báo hạ nhân mang bữa tối lên." Thanh âm của Túc Dạ cắt đứt thâm tình chân thành hai người khó được, Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt một lượt bước vào thính tử.

Hai người tương kính như tân dường như là phu thê chung sống rất nhiều năm, bọn hạ nhân ở bên phục vụ bị tạo孽 của hai người làm cho hoa mắt, thật lâu cũng chưa hồi thần, đợi hạ nhân bưng bữa tối lên, bọn hạ nhân mới hồi thần, liền vội vàng đem món ăn dọn lên bàn.

"Đều lui ra đi, hôm nay trừ tịch, các người không cần ở bên hầu hạ." Lãnh Triệt nhìn món ăn được dọn đầy bàn, nhàn nhạt ra lệnh, hắn cuối cùng không thích quá nhiều người ở bên cạnh hầu hạ, nặng ở bên làm bạn, là quá đủ.

Bọn hạ nhân khó nén sắc mặt vui mừng liền nói đuôi nhau ra ngoài, tâm có lẽ là bay đến bên ngoài phủ chơi trò chơi dân gian, Ôn Nhu nhìn Túc Dạ còn đứng ở một bên, cũng không cảm cười nhạt một cái nói: "Đại quân sự, người cũng đi đi, không cần ở bên hầu hạ."

Túc Dạ đang muốn lên tiếng, Lãnh Triệt liền đi đầu ra tiếng, "Đi thôi Túc Dạ, hôm nay không cần người hầu hạ, làm chuyện người muốn làm đi thôi." Túc Dạ thành hôn hắn đã biết, hắn thế nào chiếm Túc Dạ vào đón giao thừa chi dạ.

"Gia, Túc Dạ..."

"Không cần nhiều lời, ta biết, đi đi." Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, Túc Dạ ứng tiếng, khom người lui ra.

"Nên cảm tạ A Nhu để Túc Dạ không cô độc một mình nữa." Lúc Túc Dạ lui ra, tiền thính lớn như vậy chỉ còn lại Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu hai người, Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu, cười nhạt một tiếng.

"Đây cũng là có vương gia thành toàn mới có thể làm được." Ôn Nhu mỉm cười, nhìn hắn luôn luôn về mặt lạnh nhạt, không nhịn được nghĩ muốn trêu chọc hắn, "Vậy vương gia có hay không cũng nên cảm tạ Ôn Nhu để vương gia không còn là người cô đơn nữa?"

Đáy lòng của Lãnh Triệt vốn là hơn nửa tháng không thấy Ôn Nhu mà tưởng niệm nàng, thế nhưng chỉ là không thể gác lại quốc sự mà thôi, hôm nay Ôn

Nhu nói đến đây để trên mặt hắn bỗng dưng đỏ lên, có chút chình lằng, ước là không nghĩ tới Ôn Nhu sẽ nói hí ngừ như vậy, Ôn Nhu nhìn hai gò má ửng đỏ của hắn khẽ cười, như trước cảm thấy hắn thật là khả ái.

"Lời của Ôn Nhu vương gia không cần xem là thật, vương gia ném thử " Phù dung tịnh đế" xem vị đạo thể nào." Ôn Nhu cười nói, cầm lấy chiếc đĩa tự mình gấp một món ăn để vào chén của Lãnh Triệt, đây chính là nàng tự mình làm, mắt không biết bao nhiêu tâm huyết của nàng, làm năm lần mới miễn cưỡng làm thành, không biết hắn có thích hay không?

Cái này cũng lần đầu tiên nàng cùng hắn dùng bữa, là quan niên chi dạ, mặc dù nàng chưa từng có nghĩ cách đón giao thừa gì, đối với bỏ củ đón năm mới cũng không cảm giác đặc biệt gì, chỉ là hôm nay có hắn, nàng cảm thấy có rất nhiều chuyện không giống nhau, đó là bản thân không quan tâm trừ tịch, nàng cũng muốn cùng hắn vượt qua, nàng muốn cho hắn ấm áp nhất.

"Phù dung tịnh đế? Tên thật nho nhã." Lãnh Triệt ôm ái cười, cũng chỉ có đối với nàng, hắn mới có thể phát ra được tiếng cười dưới đáy lòng đến mức này cũng có thể dịu dàng như vậy, hắn làm sao không cao hứng khi lần đầu cùng nàng dùng bữa, lần đầu tiên đón giao thừa, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới cho là hắn cả đời này cũng sẽ không có, nàng cũng cho hắn.

Lãnh Triệt mừng rỡ cầm lấy chiếc đĩa, khẽ gấp miếng thức ăn trong chén cho vào miệng, lúc đầu lưỡi chạm vào trong nháy mắt, đáy mắt khó nhịn hiện lên, Ôn Nhu còn chưa phát hiện liền bị nhu ý thay thế, đem món ăn trong miệng khẽ nhai.

"Vị đạo thể nào?" Ôn Nhu chăm chú nhìn Lãnh Triệt biểu tình biến hóa, đáy lòng lần đầu tiên vì lưu ý một người cảm giác có chút khẩn trương, trong ánh mắt hàm chứa chờ mong, trong vô hình sinh ra thần thái nữ nhi gia.

Chẳng biết lúc nào, lòng của nàng không hề chỉ là lạnh, mà là vì hắn mà trở nên ấm áp, hy vọng bản thân làm hắn đều có thể thích.

"Àn, vị đạo tốt." Lãnh Triệt hài lòng cười đáp lại chờ mong của Ôn Nhu, mùi này, thật có thể làm hắn chung thân khó quên...

"Thực sự?" Ôn Nhu bỗng nhiên không tin, cầm lấy chiếc đĩa muốn tự mình thử xem có đúng như hắn nói không, lại bị Lãnh Triệt ngăn trở, Lãnh Triệt chỉ vào một món khác cười hỏi, "A Nhu, món này gọi là gì?"

"Phù hoa lãng nhụy." Ôn Nhu theo ánh mắt của Lãnh Triệt nhìn món ăn hắn chỉ, Ôn Nhu liền bị nụ cười của hắn khiến cho không khỏi vui vẻ, lại thay hắn món phù hoa lãng nhụy vào chén, kế tiếp Lãnh Triệt liền chỉ mấy món Ôn Nhu làm, lại thay Ôn Nhu gấp mấy món hắn yêu thích do đầu bếp làm vào trong chén của Ôn Nhu, nhìn nàng nàng, mới gấp những món nàng làm, chỉ thấy trong miệng hắn động tác là nhai kỹ nuốt chậm, động tác trên tay cực nhanh, chưa mất bao lâu thời gian, những món Ôn Nhu làm sắp hết, Ôn Nhu cảm thấy không thích hợp, liền giơ đĩa lên kẹp đĩa của Lãnh Triệt, không cho hắn gấp thức ăn.

"Vương gia, chờ một chút, thể nào tới tới lui lui cũng chỉ là dùng ba bốn món này?" Ôn Nhu nhìn chằm chằm Lãnh Triệt, tựa hồ xem thấu đáy lòng hắn.

"Bất quá là mùi vị của mấy món này hợp khẩu vị của ta thôi, A Nhu sao lại kinh quái?" Lãnh Triệt nhìn trước mắt chiếc đĩa tương giao, đem chiếc đĩa của mình bị Ôn Nhu kiềm chế lấy ra, thế nhưng hắn còn chưa động, Ôn Nhu liền buông lỏng chiếc đĩa ra, nhanh chóng đưa đĩa gấp lấy đĩa "phù hoa lãng nhụy" cuối cùng, kẹp lấy, sau đó đưa vào miệng.

Trong nháy mắt vừa đưa đến miệng, Ôn Nhu liền không khỏi nhíu mi lên, nhai một ngụm, mi tâm đó là chăm chú nhíu lên, muốn không nuốt trôi, kiên trì cũng không nuốt trôi, vô pháp chỉ có thể nhổ ra, gương mặt lạnh lùng đem chiếc đĩa để lên bàn, tức giận nhìn chằm chằm Lãnh Triệt: "Vương gia, chờ ăn."

Khó ăn như vậy, hắn thế nào nuốt được? Mà hắn hầu như ăn gần hết mấy món nàng làm, không cảm thấy khó chịu sao?

"Vì sao?" Lãnh Triệt ôn nhu cười, lấy một chén canh khẽ uống một hớp.

"Khó ăn! Ôn Nhu đoạt lấy cái muôi trên tay Lãnh Triệt, giơ tay lên đưa qua đoạt lấy cái chén canh của Lãnh Triệt, chỉ là nàng còn chưa cầm lấy chén canh, liền bị lôi vào một lồng ngực ấm áp.

"Chỉ cần là A Nhu làm, ta đều thích." Chỉ cần là nàng làm, không có gì khó ăn, chỉ cần là nàng nàng, hắn đều thích, hắn đều cảm thấy ăn ngon.

Ôn Nhu hơi ngẩn ra, hắn làm thế nào biết những thức ăn này là nàng làm? Lời của hắn để cho nàng cảm thấy ấm áp, ngực của hắn phẳng phát cực kỳ cứng chiu.

"Vương gia làm thế nào biết mấy món này là Ôn Nhu làm?" Nhìn món ăn ngon như thế là ngay cả bản thân nàng đều hài lòng, thế nào vị đạo có thể khó có thể nuốt xuống như vậy, Ôn Nhu đều vì sự vụng về của mình mà đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy Lãnh Triệt ra.

"Đoán." Xem ra hắn đoán không sai, những thức ăn này đều là nàng làm, nhìn hắn liền biết, càng chớ nói đến vị đạo, nếu là bào trù làm, làm sao dám mang đến trước mặt hắn, chỉ là, "Không thể tưởng A Nhu sẽ vì ta tự mình ta tự mình xuống bếp, ta cao hứng, chỉ cần là A Nhu làm, ta đều cảm thấy ăn ngon, ta đều thích."

Đối với hắn mà nói, đây là ngạc nhiên, đây là nàng cho hắn lễ vật tốt đẹp nhất.

"Đến đây, ta cũng có lễ vật cho A Nhu." Lãnh Triệt cười đến cung chiu, hướng Ôn Nhu đưa ra tay phải của mình.

Ôn Nhu không suy tư giờ lên tay trái lên, bỏ vào trong lòng bàn tay của Lãnh Triệt, Lãnh Triệt nắm tay nàng, bước vào trong viện.

Chương 94: Sắp làm cha rồi

Editor: Luna Huang

Gió lạnh se lạnh, sương tuyết thổi vào mặt, vai của Ôn Nhu bỗng nhiên run lên, Lãnh Triệt phát hiện nàng không có áo choàng, nghi chân, khẽ nói một tiếng "Chờ một chút", liền xoay người trở về thính tử, lúc trở ra trên tay cầm theo một kiện áo khoác, khoác lên vai của Ôn Nhu.

"Trời giá rét, phủ thêm." Lúc này Ôn Nhu từ Yên Thủy các đi ra ngoài quá vội, không có lấy thêm áo choàng, muốn nói không cần, Lãnh Triệt cũng đã giúp nàng thắt dây lại, không phải do nàng nói không cần, vì nàng mặc lên một áo choàng lông cừu ta, nắm tay nàng hướng viện trong bước.

Kỳ thực Ôn Nhu muốn nói hấn so với nàng càng cần áo khoác này hơn, nhìn hấn có thể để cho nàng cảm thấy an tâm, cũng nắm chặt tay hấn.

Trong viện trồng trái, bọn hạ nhân hôm nay quét sạch, tuyết vẫn chưa che hết đường, hoa mai thưa thớt rơi đầy đất, để lúc này có chút vắng lặng, Ôn Nhu cũng không cảm thấy thanh lãnh, mà là cảm thấy ấm áp.

Lãnh Triệt dừng chân trong viện, buông lỏng tay của Ôn Nhu, sau đó từ tay áo xuất ra một đồng quân nhỏ, chỉ thấy hấn khẽ kéo đồng quân có một ngân tuyến thật nhỏ, một luồng tinh hỏa từ trong đồng quân bay ra, bay về phía trời cao màu mực trầm trầm, tiện đà tại trời cao bắn ra ánh sáng chói mắt, Lãnh Triệt đem đồng quân thu hồi, nắm tay của Ôn Nhu, chỉ cảm thấy tay nàng lạnh lẽo, liền cầm luôn tay còn lại của nàng, một lượt đặt lên ngực mình, lấy ấm áp của mình truyền cho nàng.

Ôn Nhu bị mờ ám hành động này của Lãnh Triệt làm cho cảm động, nàng không phải người dễ cảm động, thậm chí lúc biết hấn vì cứu nàng mà bị một mũi tên bắn trúng, lòng của nàng cũng không có giống như hiện nay bị chấn động như vậy, hai tròng mắt chăm chú nhìn đôi tay bị Lãnh Triệt nắm chặt, hai tay có chút không ức chế được run.

"A Nhu, nhìn." Lãnh Triệt ôn nhu nói, ngẩng đầu nhìn phương hướng bầu trời, Ôn Nhu không khỏi nhìn theo tầm mắt của hấn.

"Thịnh thịnh ——" Chỉ nghe thấy một thanh âm ù ù như sấm rền nổ vang trên bầu trời cao đen như mực, kèm theo tiếng nổ chính là ánh sáng trắng hoa cực đẹp, sau đó âm thanh sấm rền bên tai không dứt không ngừng vang lên, trên bầu trời như là hoa vũ cực đẹp.

Ôn Nhu bị yên hòa này mà cho mê hoặc hai mắt, hai mắt không nháy chăm chú nhìn yên hoa nở rộ trên trời cao, đem vạt áo trước ngực của Lãnh Triệt nắm chặt, cảm động đến cắn chặt môi dưới.

Yên hòa này mặc dù thua đời trước nàng đã thấy, thế nhưng trong lòng nàng cũng đẹp nhất, bởi vì, yên hòa này chỉ vì nàng mà bắn lên, đồng thời nàng biết Đại Di vẫn chưa thể làm ra yên hoa to như vậy, nói vậy hấn là tổn không ít tâm lực mới từ nước khác mang về, có thể thấy được trong lòng hấn là cực quan tâm nàng, thế nhưng...

Nếu là hấn đã biết sự kiện kia, đã biết quyết định của nàng, còn có thể quan tâm nàng như vậy sao...

Nàng muốn gạt hấn, rồi lại không nỡ gạt hấn, nàng nên làm thế nào mới tốt...

Ôn Nhu đang nhìn yên hòa trên bầu trời ý nghĩ trong lòng thiên chuyển bách hồi, kinh ngạc xuất thần.

"A..." Ngay khi Ôn Nhu suy nghĩ xuất thần, Lãnh Triệt xuất kỳ bất ý đem nàng ôm lên cao, chọc cho nàng nhất thời không phản ứng kịp, khẽ hô một tiếng, nhìn đúng là Lãnh Triệt nâng nàng lên cao.

"Sợ nàng nhìn không thấy, như vậy rõ ràng chút." Lãnh Triệt cười đến mặt mày lộ vẻ nhu tình, lời nói làm tâm của Ôn Nhu ấm áp, Ôn Nhu cúi đầu nhìn khuôn mặt nhu tình của Lãnh Triệt, chợt thấy viền mắt cay.

Nàng đây là thế nào? Thế nào trở nên cũng không chính nàng, nếu đổi thành kiếp trước, chưa bao giờ sẽ vì một việc lựa chọn bất định, mặc dù việc này sẽ có liên quan đến tính mạng của nàng, nhưng hôm nay nàng là thế nào? Nhìn mặt mày hấn, nàng không biết nên làm thế nào quyết định mới tốt, có phải là hay không buộc hấn lại, mới có thể để cho nàng hạ không được quyết định.

Nếu lưu, sẽ hại hấn, có thể nếu không lưu, cũng sẽ tổn thương hấn.

"Đẹp sao?" Bóng đêm sương mù, Lãnh Triệt không nhìn thấy đáy mắt của Ôn Nhu giãy giụa về thống khổ.

"Ân!" Ôn Nhu cười đến mỹ hảo, nặng nề mà gật đầu.

"Thích không?" Phần lễ vật này, hấn trên đường từ Tào thành trở về gọi người chuẩn bị, Đại Di vẫn chưa được như vậy đâu, hấn cũng chỉ nghe nói qua

tiểu quốc Tang Lâm có yên hoa xinh đẹp như thế, muốn cho nàng một kính hi, cũng muốn đem yên hoa đẹp nhất của Đại Di lần đầu tiên vì nàng phóng lên, chỉ vì nàng có thể vui vẻ có thể thích.

"Thích!" Ôn Nhu cười tươi như hoa, hai tay ôm lấy đầu Lãnh Triệt, chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi lạnh lẽo của hắn, "Triệt, đa tạ người."

Cám ơn người cho ta tình yêu, cám ơn người là người duy nhất trên đời này nguyện ý bảo hộ ta trong lòng bàn tay.

Có phu như vậy, phụ phục hà cầu, túc hĩ túc hĩ.

(Luna: câu trên nghĩa là có chồng như vậy, vợ nào không muốn, vui đến thỏa mãn)

Tại yên hoa rực lửa hai người ôm nhau tạo thành một cảnh đẹp, tuyết giã đầu cành, đến hồng mai cũng bị che giấu đi.

Hương thơm lượn lờ, hồng duy trường noãn, chính là lúc mây mưa vu sơn.

Lãnh Triệt khẽ cảm nhận của Ôn Nhu, yêu thương hạ xuống một cơn mưa hôn (Luna: câu này ta chế vào vì câu văn ghi là hôn dày đặc không được hay), Ôn Nhu từ từ nhắm hai mắt khiến cho mình trầm luân, rồi lại cảm thấy bản thân lúc này chính như lục bình trên mặt nước, chìm nổi bất định.

Ôn Nhu ôm chặt cổ của Lãnh Triệt, đem cảm của mình đặt lên vai hắn, ngay lúc Lãnh Triệt bước vào phương trạch của nàng lại dùng hai tay đặt lên vai hắn, đem hắn đẩy ra.

"A Nhu, ta sẽ không làm đau nàng." Phát giác được Ôn Nhu không thích hợp, trong cơn người của Lãnh Triệt nổi lên yêu thương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má tròn bóng của Ôn Nhu, lời đã nói ra hết sức ái nịch.

Ôn Nhu cũng khẽ lắc đầu, không nói lời nào, xoay người sang chỗ khác, hiện nay đáy lòng của nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, không thể, nàng không thể làm như vậy.

Lãnh Triệt tuy là bị lửa thiêu cả người, lại cũng không muốn tổn thương nàng, nếu nàng không muốn, hắn cũng tuyệt không cưỡng cầu nàng, nhẹ nhàng đỡ lấy vai của Ôn Nhu, đem nàng xoay người lại đối với mặt mình, mà hắn mới khẽ xoay người Ôn Nhu lại, Ôn Nhu liền ôm hắn thật chặt, để thân thể của hắn nhận không được rồi đột nhiên run lên, cũng nhẹ nhàng ôm nàng.

"Triệt, Triệt, Triệt..." Ôn Nhu dán sát bên tai Lãnh Triệt, ní non tên của hắn, cũng nhu tình, ní non mang theo sâu bi khó có thể nói, đem Lãnh Triệt ôm chặt, móng tay khảm thật sâu vào lưng của Lãnh Triệt, tựa hồ nàng đang cực lực ấn nhẫn cái gì.

"Làm sao vậy?" Mi tâm của Lãnh Triệt rồi đột nhiên khẩn tức, Ôn Nhu như vậy khiến cho bỗng dưng hoảng hốt, muốn đem nàng khẽ đẩy ra nhìn xem, thế nhưng Ôn Nhu lại ôm chặt như vậy, hắn chỉ có thể vô nhẹ lưng của Ôn Nhu yêu thương ôn nhu nói, "A Nhu, đừng như vậy, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì nói với ta là được, à?"

Nhưng mà Ôn Nhu lại không trả lời lời nói của Lãnh Triệt, như trước chỉ ôm chặt hắn, nhẹ giọng ní non tên của hắn, để lòng hắn càng lòng nóng như lửa đốt.

"A Nhu!" Lãnh Triệt đem Ôn Nhu từ trên người hắn cố sức đẩy ra, nâng mặt của nàng lên để cho nàng nhìn mình, tại mi tâm của nàng hạ xuống một nụ hôn cho nàng an tâm, ngữ khí kiên định mà ôn nhu, "Đừng sợ, có ta ở đây, tất cả có ta."

Đừng sợ, có ta ở đây...

Mâu tử Ôn Nhu mang theo thống khổ bỗng nhiên run lên, những lời này, cùng câu nghe trong mộng kia để cho nàng cảm thấy tuy trời sắp xuống nàng cũng nàng cũng không cần lo lắng, khiến nàng thâm ý nồng đậm nhìn Lãnh Triệt kiên định có thể để cho nàng không khỏi an tâm, đáy lòng thỏa mãn cùng hạnh phúc không nói ra được.

"Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Nói cho ta biết là được?" Thanh âm của Lãnh Triệt nhẹ nhàng, mang theo vị đạo dụ hống, hình như sợ âm thanh của bản thân lớn hơn một phần nữa làm sợ một dạng.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt gần trong gang tấc vẻ mặt đau lòng khuôn mặt, cảm tay của hắn nhẹ vỗ về mặt nàng, sau đó đem tay hắn chậm rãi dời đến trên bụng bản thân, Lãnh Triệt đầu tiên là không giải thích được, sau đó kinh hãi, Ôn Nhu có thể tình huống cảm thụ được tay hắn run nhè nhẹ trên bụng.

Lãnh Triệt không thể tin nhìn Ôn Nhu, kinh ngạc đến nhất thời nói không ra lời, đây là lần đầu tiên Ôn Nhu nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ như vậy của hắn, không hề che giấu.

"A Nhu, cái này, đây là thật?" Lãnh Triệt kích động đến lãnh tỉnh lúc trước đều bỏ hết.

"Àn." Ôn Nhu nhợt nhạt cười, gạt đầu, giờ tay lên vỗ về mặt của Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt bỗng dưng ngồi dậy, khoác lên một kiện áo khoác, liền xoay người xuống giường, hải cũng không mang, lúc Ôn Nhu chính kinh với động tác của hắn, Lãnh Triệt đứng trước giường, lại đem cả người nàng kể cả chân ôm ngang, mừng rỡ như điên xoay tròn, trên mặt không chút nào che giấu cực kỳ hưng phấn.

(Luna: Thật không hiểu đang đứng ở trong viện sao lại lên giường rồi @@ lúc này nói tiến vào phương trạch là ta nghi nghi rồi)

"A Nhu, ta sắp làm cha?" Lãnh Triệt cao hứng như hải tử, mi cười mắt mở, thanh âm hưng phấn lớn đến để Ôn Nhu cảm thấy bên ngoài viện đều có thể nghe được, nhất thời thẹn, đem mặt chôn ở trong ngực hắn, thẹn thùng nói, "Triệt người nói nhỏ chút, không sợ bên ngoài nghe được sao?"

Từ một khắc này, nhìn Lãnh Triệt mừng rỡ như điên, tâm của Ôn Nhu không chần chờ nữa, không do dự nữa, không giây dụa nữa, nàng quyết định, sinh hải tử, mặc dù trả giá đắt, nếu thật đến lúc đó, nàng theo hắn cùng đi, nàng vốn muốn gạt hắn đem cốt nhục của hắn lấy xuống, thế nhưng nàng lại không bỏ được, bởi vì đây là cốt nhục của nàng và hắn, thế nhưng nếu sinh hạ đứa bé này, sẽ hại thân thể của hắn, bởi vì trong vòng một năm, còn nhất thiết phải mỗi tháng máu của nàng làm thuốc để hắn dùng, để thanh trừ toàn bộ tàn độc trong cơ thể hắn, hơn nữa là không thể có thai máu của nàng, nếu không có như vậy, giá phải trả chính là mười năm tuổi thọ của hắn.

Sinh hải tử hạ, sẽ hại hắn, nếu lấy hải tử xuống, sẽ tổn bị thương tim của hắn, cho nên nàng lựa chọn bất định, cho nên nàng thống khổ, mà khi nhìn đến dáng đáp mừng rỡ như điên của hắn, nàng không nỡ thấy hắn mất đi nụ cười này, cuối cùng hạ quyết tâm, nàng muốn sinh hải tử hạ, đồng thời vĩnh viễn sẽ không nói cho hắn biết tình hình thực tế, nàng vĩnh viễn bồi hắn, để hắn vĩnh viễn vui vẻ, nếu hắn đi, nàng liền bồi hắn cùng đi.

"Sợ gì, ta chính là muốn cho tất cả mọi người biết, ta sắp là cha rồi!" Lãnh Triệt cười đến vui vẻ, đáy lòng kích động không thôi, vui vẻ xoay xoay, sau đó đem Ôn Nhu bỏ vào trên giường, cúi đầu hôn lên mi tâm của Ôn Nhu, cười, "A Nhu, ta sắp làm cha rồi!"

Hắn chưa từng có nghĩ tới, một ngày hắn cũng sẽ có hải tử, hơn nữa còn là hải tử của nàng và hắn, vậy làm sao có thể để hắn không vui vẻ.

"A Nhu, đa tạ nàng." Lãnh Triệt hạ xuống môi xuống thâm tình hôn lên môi của Ôn Nhu, cảm ơn nàng, để ta lúc còn sống gặp nàng, cảm ơn nàng, không ngại ta không vứt bỏ ta, cảm ơn nàng, ta cho rằng cả đời này vô pháp có được thứ gì.

Lần đầu tiên Ôn Nhu cười đến hết sức e thẹn, đem mặt chôn thật sâu trong lồng ngực Lãnh Triệt, ôm chặt hắn, nàng làm sao không phải cảm ơn hắn? Nàng chẳng bao giờ nghĩ tới có thể làm bản thân chân thật, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ yêu một người.

Đây là một trừ tịch chi da đẹp nhất, một đêm này, hai người chăm chú ôm nhau, đều là chưa chợp mắt, Lãnh Triệt ở bên tai Ôn Nhu nói rất nhiều lời, Ôn Nhu ở trong ngực hắn ấm áp cười nghe, cảm thấy đây đại khái là đời này của hắn chưa bao giờ nói nhiều như vậy.

"A Nhu, có thể có trách ta lúc trước không có cho nàng một hôn lễ đẹp nhất?" Lãnh Triệt dùng ngón tay vuốt ve mặt của Ôn Nhu, nhẹ nhàng thổi khí.

"Đó đã là thu hút sự chú ý của vạn người rồi." Ôn Nhu nghe lời nói của Lãnh Triệt, tâm trạng không có chút nào muốn trách hắn, dù sao ai cũng không muốn thú một nữ tử từng cùng người bỏ trốn, lúc đó tuy là Thanh vương hướng Vương Thượng tạo áp lực để Vương Thượng không thể không hạ thánh chỉ, nhưng hắn có thể lúc nàng gả qua cửa liên hư nàng, bởi vì chỉ cần hắn muốn, không có gì là hắn làm không được, thế nhưng hắn không có làm vậy, hắn vẫn cho nàng một cái "nhà".

Năm đó nàng cũng không thêm đề ý những thứ này, thế nhưng lại không nhịn được nghĩ muốn đùa hắn, muốn biết hắn sẽ có phản ứng thế nào.

"Vậy không tính." Lãnh Triệt đột nhiên xụ mặt xuống, đem Ôn Nhu càng ôm chặt một phần, trong giọng nói sinh ra một phần buồn bực, nàng bị vạn người chú ý là vì người khác, lại không phải là bởi vì hắn, huống hồ hắn vừa nghĩ tới Nghiêm Vô Ly còn đã từng hai lần đến Yên Thủy các là còn từng gọi "Nhu nhi", để hắn càng buồn bực, "Ta sẽ vì nàng bù lại."

Ôn Nhu trong lòng Lãnh Triệt cười ra tiếng, quả nhiên... Tâm trạng vui mừng đến nhịn không được dùng cằm cạ cả ngực của hắn, vừa thân thể của Lãnh Triệt rồi đột nhiên cứng đờ.

"A Nhu đừng làm rộn." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm chặt rất lâu, dùng cằm đặt trên đỉnh đầu nàng, không cho nàng tiếp tục lộn xộn, nàng nếu là lại loạn như vậy động hắn không muốn không nhịn được, hôm nay nàng cực dễ liền có thể lay động tim của hắn, thế nhưng hắn không thể phóng túng bản thân, "Nàng đang mang thai, đừng làm rộn, ần?"

"Bù? Triệt phải như thế nào bù cho ta?" Nhìn Lãnh Triệt nói nghiêm túc như vậy, Ôn Nhu lại muốn trêu chọc hắn.

"Để ta nghĩ." Lãnh Triệt đột nhiên trở nên nghiêm túc, "A Nhu muốn ta bù thế nào?"

"Sỏa đầu gối!" Ôn Nhu vừa cười, lại tiếp tục cọ đầu vào ngực hắn, nhìn môi mọng của hắn kêu gọi, liền nhịn không được nhẹ nhàng hôn một cái, thẳng quỳ đến tâm Lãnh Triệt loạn cả lên, hai gò má vừa không tự chủ được hiện lên phi sắc, ngoại trừ ôm chặt Ôn Nhu, hắn cũng không có cách nào, chọc cho Ôn Nhu Ôn Nhu ngọt ngào ấm áp.

"Cùng người nói đùa thôi, sở đầu gối!" Quả nhiên là kẻ ngu si, nếu là nàng muốn cho hắn bù, hà tất đến lúc này? Nghĩ đến cái đề tài này cứ như vậy nói xong hắn có lẽ sẽ không vui, Ôn Nhu liền đem trọng tâm câu chuyện ngăn lại, "Triệt thích nam hài nhi hay là nữ hài nhi?"

"Chỉ cần hải tử của chúng ta, bất luận nam hài nhi hay là nữ hài nhi, ta đều thích." Lãnh Triệt cung chiêu nói.

"Miệng lưỡi trơn tru." Thế nhưng nghe cũng rất hạnh phúc.

"A Nhu thế nào nghe ra ta miệng lưỡi trơn tru? Ta nói đều là lời nói thật." Tiểu nữ nhân, hắn không biết nàng đáng yêu như vậy, những câu đều có thể kích thích tim của hắn, "Bất kể là nam hài hay là nữ hài, ta cũng sẽ chiều cố thật tốt mẫu tử các nàng thật tốt."

"Ấn." Ôn Nhu trong ngực hắn khẽ gật đầu một cái.

"Những ngày kế tiếp, ta sẽ tận lực mỗi ngày đều bồi nằng." Lãnh Triệt nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen của Ôn Nhu, trêu mếu nói, "Do ta tự mình tới chiếu cố nằng."

Nhưng mà Ôn Nhu cũng cười khẽ lắc đầu, "Đại Di còn có nhiều chuyện cần người làm như vậy, có thể nào đem thời gian đều tiêu tốn trên người ta, huống hồ tự ta chăm sóc mình được, không cần Triệt người tự mình chiếu cố."

Nếu hắn đem tâm tư đều đặt ở trên người nằng, thì không phải là nằng yêu hắn, nằng làm sao cam lòng bởi vì có thai mà đem hắn buộc bên người.

"Để đô không an ninh, ta sợ nằng gặp nguy hiểm." Lãnh Triệt nhủ mi lên, chỉ có hắn bên người nằng, mới có thể để hắn cảm thấy nằng là an toàn.

"Ta không cần người chiếu cố, tự ta không có nguy hiểm." Ôn Nhu nói, há mồm cắn cằm của Lãnh Triệt, như dỗi một dạng, nằng không phải ngay cả bản thân cũng không chiếu cố được, nằng không muốn cũng sẽ không trở thành ràng buộc của hắn, không cần hắn làm như vậy.

Mâu quang của Lãnh Triệt bỗng nhiên run lên, xuyên thấu qua mâu tử của Ôn Nhu tựa hồ thấy được nghĩ cách đáy lòng của nằng, đem cằm dưới rút ra khỏi hàm răng nằng, cúi đầu chiếm hữu môi nằng, yêu thương liếm, Ôn Nhu dần dần trong ngực hắn hóa thành nhu miên.

Lãnh Triệt hôn vào trên trán mi môi trên của Ôn Nhu, chậm rãi kéo dài xuống, Ôn Nhu tựa hồ trầm luân trong mê tình của Lãnh Triệt, bỗng nhiên nghĩ đến không thể như vậy, muốn đẩy hắn ra, phát hiện mình cánh bị hắn ôm đến không nhúc nhích được.

"Không..." Ôn Nhu vừa mới muốn nói, lại bị Lãnh Triệt hôn ngăn chặn, lời nói tại miệng bị Lãnh Triệt làm cho thành ni non: "Ngô... Không thể... Ân..."

"A Nhu, không phải sợ, ta sẽ không làm nằng cùng hải tử đau..." Lãnh Triệt nhẹ nhàng liếm môi của Ôn Nhu, thanh âm ôn nhu trầm thấp thanh âm trầm thấp mang theo lực lượng đầu độc, để Ôn Nhu căn bản vô pháp cự tuyệt hắn, mà là cánh tay ôm cô hắn chặt hơn.

"Ân..." Ôn Nhu mỉm cười để nhiệt lưu trong thân thể Lãnh Triệt chợt phun trào.

Dưới ánh nến, yêu say đắm lưu luyến.

----- đề lời nói bên ngoài -----

Lúc nào mới có thể không lo...ai...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Âm mưu ám sinh

Trừ tịch qua đi, trong cung liền sắp cử hành đại triều hội một năm chỉ thủy, tại đại triều hội, Vương Thượng phải lấy quần chi đại sự trong nhất nhất cùng quan viên thương nghị, sau đó quyết định, phân công người đi hoàn thành, bởi vì là đại triều hội trong vòng một năm, cho nên phi thường quan trọng, mà nay đại triều hội năm nay, chủ yếu nhất có hai chuyện, một kiện là đại điển quan lễ của Vương Thượng, một cái khác đó là vấn đề của hậu cung, nói vô luận như thế nào Vương Thượng trong năm nay phải nạp phi lập hậu, quan viên hô cấp thiết, Vương Thượng chỉ có thể đáp ứng, tâm trạng cũng cảm thấy phiền não, đến nỗi hắn còn chưa cùng quan viên tính tế thương nghị thế nào lợi dụng cơ hội Hải quốc nội loạn, liền sớm cho giải tán.

Trở lại thư phòng Lãnh Hạo vẫn như cũ phiền não, ngồi xuống cảm một quyền chiết tử cũng không có nhìn mấy hàng chữ chỉ ngày ngốc ở đó, tiểu An từ biết trong lòng hắn phiền não, cũng không dám nói nhiều, chỉ cẩn thận ở bên hầu hạ.

"Vương Thượng, Bạch vương gia ở bên ngoài cầu kiến." Ngay khi Lãnh Hạo tựa ở lưng ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, một tiểu thái giám tiến đến khom người bẩm báo nói.

"Mau mời tiến đến." Lãnh Hạo bỗng nhiên mở mắt ra, đại ca? Đến thật đúng lúc.

"Vâng." Tiểu thái giám khom người xin cáo lui, chỉ chốc lát sau, Lãnh Triệt một thân quan bào liền đi đến.

"Hạ thân gặp qua Vương Thượng, Vương Thượng vạn an." Lãnh Triệt hướng Lãnh Hạo ôm quyền chấp tay, rất là cung kính.

"Đại ca, ta đã nói qua bao nhiêu lần rồi, thời gian không có người khác người không cần khom mình hành lễ." Lãnh Hạo từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Triệt tự mình đỡ hắn, có chút tả oán nói.

"Vương Thượng, quần chi lễ không thể loạn."

"Đại ca!" Lãnh Hạo có lúc vì Lãnh Triệt nghiêm trang khiến cho bất đắc dĩ, hiện tại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ khoát khoát tay, "Được được được, sẽ theo đại ca, sau này ta cũng không nói người nữa."

"Vương Thượng đang vì chuyện nạp phi lập hậu phiền não?"

"Ngoại trừ việc này còn có thể có chuyện gì." Lãnh Hạo bỗng nhiên nhăn nhó, tựa như chờ mong nhìn Lãnh Triệt, "Đại ca ngươi đến rất lúc, mau dạy ta nên làm thế nào."

"Vương Thượng đã sớm qua thú thê chi niên, quả thực nên nạp phi lập hậu, hậu cung Đại Di trống không, tóm lại không phải là chuyện tốt, Vương Thượng cũng nên lo lắng chuyện con nối dòng, bằng không giang sơn Đại Di này ngày sau ai đến kế thừa?" Cùng phiền não của Lãnh Hạo muốn so sánh, Lãnh Triệt thoạt nhìn không thể nghĩ ngờ lãnh tĩnh cực kỳ, lạnh nhạt trong giọng nói tràn đầy chuyện đương nhiên.

"Đại ca, dám đại thần nói như vậy, thế nào ngươi cũng nói như vậy?" Lãnh Hạo hiển nhiên là nóng nảy, "Muốn nữ nhân hậu cung đến thì có tác dụng gì? Nếu không phải là có nữ nhân hậu cung, Đại Di cũng sẽ không giống như ngày hôm nay vậy!"

Lãnh Hạo không có đem chuyện nói thẳng ra, thế nhưng Lãnh Triệt biết hắn nói nữ nhân hậu cung này, là chỉ thái hậu, cũng là bởi vì thái hậu, Lãnh Hạo chậm chạp không muốn nạp phi lập hậu, chỉ sợ thái hậu ở bên cạnh hắn xếp vào tai mắt, khó lòng phòng bị.

"Vương Thượng chậm chạp không nạp phi không lập hậu cũng không phải biện pháp, lẽ nào Vương Thượng muốn cứ vậy kéo dài, để Đại Di không người nối nghiệp?" Lãnh Triệt làm sao không biết ý nghĩ trong lòng Lãnh Hạo, lo lắng của Lãnh Hạo làm sao không phải lo lắng của hắn, chỉ là việc này thật không thể kéo dài được nữa, nếu lại chậm trễ. Chỉ biết dẫn phát triều thần bất an.

"Dám thỉnh đại ca dạy ta!" Lãnh Hạo bị Lãnh Triệt nói để vô pháp, chỉ có thể hướng Lãnh Triệt khom người thật sâu, cầu Lãnh Triệt vì hắn nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Hắn làm sao không biết việc này không thể kéo dài, cũng chính vì vậy hắn mới cảm thấy phiền não không gì sánh được.

"Căn cứ thể phương pháp Di quốc, Vương Thượng nạp phi lập hậu không quy định, toàn bằng ý của Vương Thượng, thế nhưng," Lãnh Triệt thần tình nghiêm túc nhìn Lãnh Hạo, "Vương Thượng khi biết tình thế triều đình Đại Di hôm nay, đương biết mình nên làm như thế nào."

Lãnh Hạo cũng ánh mắt kiên định nhìn Lãnh Triệt, âm thanh nói nặng có khí phách: "Ta biết."

Hắn là đế vương Di quốc, sinh không vì mình, tử không vì mình, yêu cũng không yêu, cũng không vì mình, ý tứ của đại ca hắn minh bạch, hắn không thể lại giống như tiên đế chỉ đem nữ tử mình thích nhét vào hậu cung, điều hắn phải làm, chính là hôn nhân chính trị có ích cho đất nước, trước mặt gia quốc, tình ái của bản thân không đáng nhắc tới, hắn biết được đạo lý này, hắn cũng tin tưởng vững chắc đạo lý này.

(Luna: Ta khóc vì Hạo ca)

Chỉ là, đây là hắn của lúc đó, lại có ai biết, tương lai có chuyện khó dự liệu, hiện nay lời thề son sắt của hắn, cuối cùng biến thành lục bình chìm nổi bất định.

"Như vậy, không cần ta nhiều lời, Vương Thượng cũng biết nên như thế nào hạ chỉ rồi." Bọn họ là vừa sinh ra đã định trước số phận khổ buộc chung một chỗ với hoàng thất, rất nhiều chuyện từ vừa mới bắt đầu liền quyết định không phải do bọn họ làm chủ.

"Ta minh bạch." Lãnh Hạo khẽ vuốt cằm.

"Như vậy hạ thần xin được cáo lui trước."

"Ân." Lãnh Triệt đi rồi, Lãnh Hạo chậm rãi đi ra thư phòng, đứng chấp tay ở trên bậc thang tầng tầng cao cao, nhìn trời dần dần sáng, nội tâm dị thường trầm trọng.

Loan Hoàng cung

Chỉ thấy ba nữ tử trẻ tuổi đáng người thương, hình dạng xinh đẹp động nhân cúi đầu đứng ở trước mặt thái hậu, trên mặt thái hậu cười khê làm cho các nàng cảm thấy hưng phấn, thế nhưng thái hậu cảm thấy các nàng đem Vương Thượng hầu hạ thật tốt, mới có ý đem các nàng gọi tới tường thường các nàng một phen? Tuy rằng mỗi lần cùng Vương Thượng hoan du đều là tất hết nên, lúc xong việc liền đứng dậy rời khỏi, làm cho các nàng nhìn không thấy đích thực dung của Vương Thượng, thế nhưng giường, các nàng lại tinh tường cảm thụ được nhiệt tình như lửa cùng hưởng thụ thực cốt ** của Vương Thượng, thậm chí còn cảm thụ được hắn đối với các nàng lưu luyến vong phần, cũng mặc kệ bọn họ triển miên thế nào, Vương Thượng xong việc cũng sẽ bỏ đi, vô luận các nàng cầu xin hắn lưu lại thế nào hắn cũng thờ ơ.

Mặc dù như thế, Vương Thượng ban đêm như trước thường xuyên cùng các nàng hô văn hoán vũ, như vậy có thể thấy các nàng đem Vương Thượng hầu hạ đến cực tốt.

"Ba người các ngươi, hầu hạ Vương Thượng được bao lâu?" Trong tay thái hậu đang cầm một chén trà nóng, trên mặt tuy là cười, hai mắt cũng lạnh lùng, thế nhưng các nàng ai cũng không thấy được.

"Hồi thái hậu, nửa năm có thừa." Một nữ tử trong đó nhỏ giọng hồi đáp.

"Nửa năm có thừa, tốt," Thái hậu nhẹ nhàng thủ sẵn ly ngọc, mâu tử bỗng nhiên khê híp một cái, "Nửa năm qua, ba người các ngươi hầu như hàng đêm cùng Vương Thượng vu son **, có thể có ai, có tài cán vì Vương Thượng hạ sinh long tự?"

Lời nói của thái hậu để lòng của ba người đột nhiên mát lạnh, vì nữ tử nói chuyện trước đang muốn tựa đầu cực thấp, nhưng mà nàng lại cảm thấy cảm mát lạnh, cảm mình đã bị thái hậu nắm, cổ sức giờ lên, đột nhiên cảm giác được mâu tử của thái hậu trong nháy mắt trở nên dữ tợn.

"Nói." Thái hậu thiếu điều đem nữ tử ăn sống nuốt tươi dưới ánh mắt hai nữ tử còn lại cả lưng hàn thấu, mừng rỡ lúc đầu từ lâu tiêu tán sạch sẽ, hiện nay trong lòng chỉ có sợ hãi.

"Hồi thái hậu, tiểu nữ, tiểu nữ không biết..." Nữ tử chiến chiến căng căng rất là điềm đạm đáng yêu, bộ dáng như thế lại làm cho thái hậu trong mắt hàn ý càng sâu.

"Không biết?" Thái hậu nắm thật chặt cằm của nữ tử, móng tay lướt qua nét mặt trơn trượt của nàng, để nữ tử nhìn không được lạnh run, "Ba người các ngươi cùng Vương Thượng luân phiên hoan ái nửa năm có thừa, dĩ nhiên nói không biết?"

Khá lắm Lãnh Hạo, giả bộ thật là giống, giống đến cực tốt, tuy nàng mỗi ngày phái người trông coi, vẫn như cũ có thể làm được chuyện để cho nàng không biết, giả bộ thật đúng là tốt! Đến nàng cũng lừa gạt được!

Tìm thể thân, lẫn long thấp, ngây thơ vô tri, đều là hấn làm cho nàng xem, nếu không phải là hấn tự mình xé rách sắc mặt làm bộ ngây thơ vô tri của mình, sợ là nàng vẫn luôn chẳng hay biết gì! Tốt, tốt!

Đáy lòng của thái hậu là hận, bỗng nhiên thủ hạ dùng một chút lực, đem móng tay đâm vào da thịt trơn bóng của nữ tử.

"A ——" Trên mặt truyền tới đồng cảm để nữ tử hoảng sợ kêu thành tiếng, vì bảo trụ mặt mình muốn tránh khỏi tay của thái hậu, nhưng mà nàng càng gãy giữa, móng tay càng cắm sâu vào mặt của nàng, bỗng nhiên thái hậu buông lỏng tay, nữ tử liền điệt ngồi dưới đất, trên má trái đã xuất hiện vết máu rõ rệt, vết thương kéo dài đến cằm.

"A —— mặt của ta, mặt của ta!" Nữ tử kinh khủng muốn dặng giờ tay lên muốn che mặt mình, thái hậu mặt không thay đổi nâng trà trong tay, đem ly trà nóng hổi hất vào trong mặt nữ tử.

"A ——" Một trận đau nhức truyền đến, nữ tử đau đến ngất đi, hai tên nữ tử bên cạnh nàng từ lâu sợ đến đầy mặt trắng bệch, vội vã quỳ trên mặt đất.

"Người đến."

"Có nô tài."

"Đem nàng mang xuống, rách vài dầu trên mặt nàng, sau đó ném xuất cung." Thanh âm lạnh lùng của thái hậu chút nào cũng không giống như là xử trí một người, mà là giống như xử trí một kiện vật, không làm được chuyện nàng muốn làm, giữ lại gương mặt này cho nàng còn có ích lợi gì.

"Vâng, nô tài liền đi."

"Thái, thái hậu tha mạng!" Hai tên nữ tử nghe xong thái hậu đối với nữ tử kia xử trí, không khỏi sợ nổi da gà, run rẩy thân thể liên tiếp dập đầu cầu xin tha thứ, các nàng đối với bụng của mình lòng tin tràn đầy, có thể các nàng lại làm sao biết vì sao nửa năm qua bụng của các nàng một chút phản ứng cũng không có? Các nàng là người của thái hậu, biết thái hậu không thể đắc tội, biết được đắc tội thái hậu cũng chỉ có thể sống không bằng chết!

"Tha mạng? Ha ha ha ha!" Phảng phất như nghe được chuyện cười lớn trong thiên hạ, thái hậu bỗng nhiên phá lên cười, tha mạng? Vậy ai tha cho thất gia của nàng một mạng? Thất gia đã chết, lòng của nàng tựa như tro nguội, nàng nói qua, thất gia vừa chết, nàng muốn toàn bộ Đại Di vì hấn chôn cùng!

"Người đến a!" Ánh mắt của thái hậu dữ tợn mà đáng sợ.

"Có nô tài."

"Hai nữ nhân này, tặng cho các ngươi! Mặc cho các ngươi thương thức!" Thái hậu ngắn gọn một câu nói đem hai nữ tử trong nháy mắt đánh xuống địa ngục, thẳng so với làm quân kỹ còn để người khác cảm thấy si nhục hơn!

"Nô tài tạ qua thái hậu!" Nhìn hai mỹ nhân như hoa như ngọc, ánh mắt của thái giám chợt sáng lên.

(Luna: @@ đùa sao? Thái giám muốn gì được???)

"Thái hậu tha mạng/1 Thái hậu tha mạng a!" Nữ tử cầu xin tha thứ tiếng rống thê lương vang lên.

"Rút gân lười! Mang xuống!"

Loan Hoàng cung khôi phục an tĩnh trước sau như một, chỉ có thái hậu một mình lẳng lặng ngồi ở trên quý phi tháp.

"Thái hậu, thời thân không còn sớm, người nên nghỉ ngơi một chút..." Tiểu Lý từ bụng một chén ninh thần thang đi tới bên người thái hậu, nhìn thái hậu biểu tình suy nghĩ viễn vong, khẽ thờ dài một tiếng, nhỏ giọng kêu.

"Tiểu Lý tử? Thái hậu thật lâu mới lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn tiểu Lý tử bên cạnh thân, lần đầu tiên phát hiện tóc của tiểu Lý tử chẳng biết lúc nào đã có chút bạc rồi, chẳng bao lâu sau, đây cũng là niên thiếu hăng hái, không khỏi khổ sấp cười, có thể cũng chỉ có trước mặt tiểu Lý tử, nàng mới có thể biểu lộ ra được bản thân chân thật, "Nghỉ ngơi? Bồn cung muốn ngủ không bao giờ tỉnh lại nữa..."

"Thái hậu, người lại bắt đầu suy nghĩ lung tung." Nhìn dáng dấp tiêu tụy của thái hậu, tiểu Lý tử chỉ cảm thấy tâm trận trận đau nhức, hẳn vì nàng hy sinh nhiều như vậy, mắt của nàng thủy chung chứa người khác, hẳn không oán không hối hận, chỉ nguyện nàng có thể vui vẻ, hẳn luyến tiếc thấy nàng thương tâm, "Nô tài vì người bùng tới nình thần thang, người mau uống rồi nghỉ ngơi một chút đi, người đã lâu không có nghỉ ngơi tốt rồi."

"Bồn cung thế nào có thể ngủ..." Vừa nhắm mắt, trước mắt hiện lên một cái châu mây, một ý cười của hắn, bên tai quanh quẩn đều là thanh âm của hắn mà nàng yêu thích, tất cả đều là hắn, để cho nàng thế nào ngủ được.

"Thái hậu..." Tiểu Lý tử cảm thấy đau lòng càng sâu.

"Tiểu Lý tử, người biết loại đau này, không phải sao?" Thái hậu đau thương nhìn tiểu Lý tử, đuôi tay chạm nhẹ vào ngực hắn, nàng biết hắn yêu nàng thậm chí không tiếc vì nàng, tiến cung làm thái giám, chỉ vì muốn có thể bên nàng chiều cổ nàng, thế nhưng nàng cho tới bây giờ một mắt cũng chưa từng nhìn hắn, lại không biết năm tháng như thế chẳng tha người, hắn cũng ở trong thâm cung chặm rãi nàng, nàng thậm chí đã quên hẳn vốn là tên gì.

"Vâng." Tiểu Lý tử khổ sáp cười, từ khi hắn thấy nàng lần đầu, liền quyết định cả đời này của hắn đều vượt qua trong thống khổ, thế nhưng hắn dứt khoát.

"Không nghĩ tới người cuối cùng bồi bồn cung, sẽ là người..." Thế nhưng trong lòng nàng người kia, lại hết lần này tới lần khác không phải hắn, trời cao trêu người, "Tiểu Lý tử, người vẫn bồi bồn cung, phải không?"

"Vâng, nô tài sẽ vẫn bồi bên người người." Hắn tuyệt sẽ không để nàng một mình, "Vô luận sinh, vô luận tử, nô tài cũng sẽ bồi người."

Bồi vì ta yêu người, Phù Dung.

"Những lời này nếu như hắn nói cho ta nghe, tốt biết bao nhiêu." Thái hậu tự giễu nở nụ cười, mặt tiểu Lý tử lộ vẻ đau đớn cũng không nói được một lời.

"Ấn nhẫn ở Di quốc mấy năm nay, cùng là vì hắn, hôm nay hắn mất, bồn cung coi chừng có ích lợi gì, nên đã đến lúc kết thúc tất cả rồi."

Thái hậu chặm rãi từ quý phi thấp đứng lên, trong mắt đau thương dần dần bị quyết tuyệt thay thế.

"Biết nên làm như thế nào?"

"Nô tài hiểu rõ, nô tài liền đi làm."

"Chăm đã, có chuyện cần bồn cung tự đi làm, thay bồn cung chuẩn bị thân xiêm y."

"Vâng."

Cứ cho là mấy năm nay nàng hy sinh chỉ bị hủy đi trong chốc lát, nàng cũng thế có biện pháp đem triều đình Đại Di hủy đi!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tư lượng đối sách

Editor: Luna Huang

Trên bàn của Ôn Nhu xếp chồng sách cao cao, đây là nàng cố ý để Túc Dạ từ kho Tây Uyển mang điển tịch ghi chép dân sinh cùng quân tranh của Đại Di từ trước đến nay, còn có thư tịch ghi chép những quốc gia khác có liên quan đến Phong chi đại lục, Ôn Nhu một bên tinh tế đọc, một bên ghi chú gì đó trên giấy, suy tư, Ôn Nhu càng nhíu mi lên, lấy thêm mấy quyển còn thừa lại chưa kịp xem, đại đồng tiểu dị, không khỏi gác bút lông trên tay lại, lấy tay đề huyết thái dương xuống hơi thu mất về.

Di quốc rơi đến đến các tiểu quốc quanh thân cũng dám tùy ý khi dễ, quốc nội tất có mầm tai họa khiến Đại Di suy thoái, nàng vốn tưởng rằng Đại Di bất quá là yếu, lại không nghĩ rằng sẽ yếu như vậy, nếu không làm gì đó, ắt sẽ bị nước khác thôn phệ.

"Vương phi, người nên dùng cơm trưa rồi." Ngay lúc Ôn Nhu nhắm mắt suy nghĩ, thanh âm cung kính của Duẫn nhi vang lên bên tai.

"Án." Ôn Nhu khẽ gật đầu.

"Vương phi người hai ngày này không ngủ xem sách, nếu để cho vương gia biết, sẽ không cao hứng." Duẫn nhi nhỏ giọng tả oán nói, vương gia hai ngày này bận rộn đến không thể phân thân đến Yên Thủy các, Vương phi liền ôm những cuốn sách này mà sống, nàng khuyên bao nhiêu cũng như không khuyên.

"Vương gia đã dùng qua ngọc thiện?" Ôn Nhu lại không đem lời nói của Duẫn nhi cho vào trong tai, hỏi.

"Đại quân sự Túc Dạ đã mang cho vương gia rồi, Vương phi không cần lo lắng." Duẫn nhi còn tưởng rằng Ôn Nhu là lo lắng cho Lãnh Triệt chưa dùng thiện, xem ra Vương phi cuối cùng cũng đem tâm tư từ trong sách ra rồi.

"Đem ngọc thiện bụng tôi đi, ta ở chỗ này dùng liền đi Tây Uyển một chuyến, Duẫn nhi người không cần ở bên hầu hạ." Việc khẩn cấp, không thể kéo dài được.

"Vương phi, người dùng xong ngọc thiện phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút..."

"Nói nhiều, nhanh đi đem ngọc thiện bụng tôi."

"Vâng, nô tỳ làm ngay." Duẫn nhi bắt đầu đi lui xuống.

Dùng qua ngọc thiện, Ôn Nhu đang muốn ra khỏi phòng, Duẫn nhi liền vội vàng đem áo khoác khoác lên vai nàng, Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, đi.

Công thự Tây Uyển, tất cả quan viên lui tới không ngớt, cũng đâu vào đấy, nhất là bận rộn vì quan lễ của Vương Thượng, hai là vì chuyện chuẩn bị cho Vương Thượng nạp phi, hai sự kiện trên được xem là đại sự, không được qua loa.

Mọi người đều cúi đầu bận rộn chuyện của mình, cũng không ai chú ý tới Ôn Nhu xuất hiện, Ôn Nhu cũng là mới lần đầu tiên thấy được Đại Di trật tự cùng bận rộn, xem ra mọi chuyện lớn nhỏ của Đại Di đều trên tay hắn, đều có thể ngay ngắn rõ ràng.

Ôn Nhu nhợt nhạt cười, tiếng đến gian phòng thứ hai dành riêng cho thừa tướng Bạch vương xử lý công việc, nhẹ nhàng gõ gõ cửa liền bước qua cửa, vừa bước qua cửa chính là một biên sách, để cho nàng nhất thời tìm không được Lãnh Triệt ở nơi nào.

"Đem đồ bên trái bàn sách là được." Ngay lúc Ôn Nhu tìm kiếm thân ảnh của Lãnh Triệt, phía bên phải trong thính tử đằng sau giá sách truyền đến thanh âm lạnh như băng bắt đầu ngôn tiểu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu mỉm cười liền bước đến nơi của Lãnh Triệt.

"Đồ đã buông xuống, thừa tướng đại nhân còn có gì phân phó?" Ôn Nhu đi tới bên ngoài giá sách, nhìn Lãnh Triệt như trước cũng không ngẩng đầu lên đang lật lật xem quyển sách trong tay, mi tâm cau lại, tựa hồ đang suy tư vấn đề, không khỏi cười nói.

"A Nhu?" Âm thanh cười khẽ của Ôn Nhu để Lãnh Triệt ngẩng đầu lên, lọt vào trong tầm mắt là mặt mày mỉm cười của nàng, mi tâm trong nháy mắt xoè ra, gấp quyển sách trên tay lại bước ra, "A Nhu như thế nào đến?"

"Hai ngày này quốc sự quá nhiều, không có bồi nàng, trách ta rồi?" Lãnh Triệt luôn luôn ánh mắt lạnh như băng khi nhìn đến Ôn Nhu chậm rãi trở nên nhu hòa, trong giọng nói mang theo vị đạo xin lỗi.

"Thật đúng là một ngày không gặp quân, như cách ba thu." Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt đầu gối lại cảm thấy vừa đáng yêu, nhìn không được trêu ghẹo nói, nam nhân này, quả nhiên là đụng đến chuyện liên quan đến tình ái, sẽ trở nên vô cùng đầu gối, lẽ nào hắn thật cảm thấy nàng sẽ vì hắn hai ngày này không bồi mình mà có ý chạy đến trách hắn?

Quả nhiên, mặt Lãnh Triệt bỗng nhiên hơi ửng đỏ, nhất thời cũng không biết nên như thế nào nói tiếp mới tốt, chọc cho Ôn Nhu không nhìn cười được, "Tưởng thật?"

"Không có." Lời nói của Lãnh Triệt ra cửa miệng, cùng trên mặt hắn đỏ ửng, có thật không có loại cảm giác gấu đầu lòi đuôi, để Ôn Nhu càng cảm thấy vui vẻ, cảm thấy hắn khá ái.

"Được rồi, Triệt, ta cũng không nói đùa với người nữa, tới tìm người, là muốn cùng người nói chuyện." Ôn Nhu thu hồi nụ cười ở khóe miệng, thần tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, "Có thể ngồi xuống nói tí nữa?"

Ôn Nhu chợt thay đổi thần tình để Lãnh Triệt biết nàng muốn nói tất nhiên sẽ không phải việc nhỏ, cũng hơi phục nghiêm túc cùng tinh táo, mặt hướng dựa vào bắc mà đưa tới hai ghế thái sư, dùng thái độ đối đãi với tri thức chi sĩ để đối với Ôn Nhu làm một động tác "Thỉnh", "Vương phi, mời ngồi."

"Vương gia, có từng nghĩ tới Đại Di tại sao lại yếu đến mức tiểu quốc cũng dám mơ ước?" Ôn Nhu cũng không quanh co lòng vòng, nghiêm nghị ngồi xuống trên ghế, đi thẳng vào vấn đề.

"Cửu tích chi bệnh, triều đình hỗn loạn, nhìn như một mảnh tảo nhĩ, kì thực quốc nghèo dân yếu, thương thị khó khăn, vô tình tráng chi binh, vô hoàn mỹ khí giới, vô kiên cố hậu viên(Luna: quân tiếp viện)" Lãnh Triệt trầm giọng nói, nhãn thần âm trầm đến đáng sợ.

"Vương gia có thể có nghĩ tới thế nào để Đại Di thoát khỏi loại cục diện này?" Ôn Nhu cũng nghiêm túc dị thường, nàng muốn giúp hắn, nàng phải giúp hắn, nhất định phải cùng hắn mặt đối mặt đem cục diện phân tích rõ ràng. "Vương gia đại tài của triều đình, Ôn Nhu ở đây liền không lo nhiều lời, cũng không nói lời vô ích, Ôn Nhu chỉ là muốn hỏi, Đại Di có ruộng tốt, lại tại sao lại quốc nghèo dân yếu? Thôn dự định xả lẫn của Đại Di bình thường phát sinh việc cử tộc dùng binh khí đánh nhau, trong quân lại làm sao vô tình tráng chi binh? Đại Di có thập vạn đại sơn, lại vì sao vô hoàn mỹ khí giới? Còn có một triều đình Đại Di nghiêm túc, làm sao lại vô kiên cố hậu viên?"

Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, lúc này lại như sóng cuộn cuộn gột rửa lòng của Lãnh Triệt, chấn động đến hắn hầu như nói không ra lời, khiếp sợ nhìn Ôn Nhu, sau đó bỗng đứng từ trên ghế đứng lên, hướng Ôn Nhu nghiêm nghị ôm quyền khom người: "Dám thỉnh Vương phi dạy ta."

Những thứ nàng nói, chính là vấn đề Đại Di cần phải giải quyết, hần không phải chưa nghĩ qua vấn đề này, chỉ là nghĩ không có nàng nghĩ tới thấu triệt, phương pháp giải quyết cũng vẫn chỉ trong tham khảo, còn có triều đình Đại Di nghiêm túc thanh minh là quan trọng, thế nhưng còn phải đối mặt với rất nhiều cần giải quyết, trước khi độc tố trong cơ thể hần còn chưa thanh trừ, hần cũng đã sớm suy nghĩ, thế nhưng chỉ cần hần suy nghĩ sâu xa liền sẽ cảm thấy đau đầu như nứt ra, căn bản không phải do hần có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết hữu hiệu, hôm nay độc tố trong cơ thể hần có thể trừ, lại liên tiếp tới chuyện của Thanh vương biến loạn cùng thái hậu, chỉ là trước mắt chính là triều đình Hải quốc rung chuyển, bọn họ nhất thiết phải nắm cơ hội này hảo hảo sửa trị toàn bộ Đại Di một phen, trong lúc này, nàng đề ra vấn đề liền có vẻ càng quan trọng hơn, trước mặt Đại Di quan trọng nhất.

Hiện nay mặc dù hần tìm thấy nhiều manh mối, nhưng vẫn chưa thể tinh tế thấy hết được, mà nàng nói, giống như là vì hần mở thông một con đường phiền phức, trong nháy mắt để tất cả nghĩ cách của hần đều rõ ràng, chuyện trọng yếu hơn, hần muốn nghe một chút ý kiến của nàng, hần cảm thấy, nàng chắc chắn để hần kính hãi.

"Một quốc gia có thể chiêu hiền đãi sĩ khí độ, tương lai Đại Di thật khiến cho người ta mỗi mắt mong chờ." Không chút nào không chút nào keo kiệt khen, lang lãnh khí độ khí độ như nam tử, "Ôn Nhu không tin vương gia không thể nào ứng đối, mà nếu vương gia nhìn được như vậy, Ôn Nhu liền cùng vương gia nói một chút cũng không sao."

"Nguyện nghe kỳ tường." Quốc sự chi nội vô hí ngôn, lúc này hai người, không giống quân, không giống phu thê, chỉ giống tri thức chi sĩ.

"Ngoại trừ cùng vương gia đến Tào thành, Ôn Nhu có thể nói chưa từng ra khỏi đế đô, Ôn Nhu cứ cho là không ra khỏi đế đô, Ôn Nhu cũng biết Đại Di có đất đai lãnh thổ màu mỡ, vô luận nói như thế nào, cũng không đến mức quốc nghèo dân yếu, vương gia có thể giải thích nghi hoặc cho Ôn Nhu?"

"Vương phi nói không sai, Đại Di quả thực lãnh thổ màu mỡ, Vương phi chung quy cũng là người trong khuê phòng, trên giấy cuối cùng là cạn, Vương phi chỉ biết một mà không biết hai, mặc dù thổ địa Đại Di đông đảo màu mỡ, thế nhưng Đại Di bị lũ lụt tàn phá, một khi hồng thủy đột kích, cho dù ruộng tốt nhiều hơn nữa, cũng sẽ ở sớm chiều bị hủy bởi bị hủy bởi hồng thủy vô đề, hơn nữa triều đình Đại Di có thái hậu chấp chương mười năm, cứ cho là may mắn tránh khỏi hồng thủy chi tập, Vương phi nên nhớ, thái hậu sẽ giúp Đại Di tránh khỏi hồng thủy chi tập sao? Ruộng tốt vô thu, bách tính sinh kế lấy cái gì đảm bảo? Tuy cứu tế, hàng năm như vậy, coi như là có bản Đại Di, chỉ sợ từ lâu bị hủy rồi."

Mâu quang Lãnh Triệt nặng nề, khẩu khí băng lãnh, lúc tiền đề tại thế, hần liền dâng tấu qua chuyện lũ lụt thống trị ở Di quốc khẩn yếu, thế nhưng khi đó tiền đề hoa mắt ù tai, lúc tại hần thần trí thanh minh muốn ứng đối với lũ, cũng sẽ bị thái hậu đem việc này đề xuống, tấu chương của hần dâng cứ như vậy mà bị chìm sâu dưới đáy biển, may mà tiền đề ngay lúc quan trọng nhất đem Đại Di chi quyền giao cho hần, hần mới có thể âm thầm kinh doanh vì Đại Di, bất luận dân sinh, bất luận triều trị, một phòng thái hậu hãm hại tận đế, hai muốn đảm bảo Đại Di không bị thái hậu hạ độc thủ, ba muốn bách tính Đại Di không vì sinh kế mà phát sinh bạo loạn, hôm nay có thể bảo trụ Đại Di đã làm cho hần tận lực một đời, còn có thể làm cái gì để Đại Di cường thịnh? Tuy cường thịnh, cũng sẽ bị thái hậu cùng phe đảng làm hỏng, chỉ có thể từ từ mà tới thôi.

Chỉ cần tay cầm thực quyền của Đại Di, hần trước hết đem lũ lụt thống trị, như vậy mới bảo đảm dân sinh không lo, dân sinh không lo, mới có thể để triều đình không lo, may mà hần tìm được phương pháp thống trị lũ lụt, đồng thời giấu thái hậu mà tiến hành, hiện nay, nên hoàn thành, cuối cùng cũng đã bảy năm, cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhưng mà, Lãnh Triệt nói xong gọn sóng không sợ hãi, Ôn Nhu lại nghe kinh ngạc, nàng đương nhiên biết sức uy hiếp của lũ lụt đối với bách tính, mà thời tiết là vấn đề lớn nhất, nếu không có triều đình tiếp tế tương đối bạo phát dân loạn, mà hần dĩ nhiên có thể trong lũ lụt nhiều năm bảo trụ Đại Di không ngã, bảo trụ dân sinh bất loạn, đây có thể thấy được năng lực của hần có bao nhiêu.

Nhưng hôm nay có nàng, nàng sẽ không lại để cho hần một mình ứng đối.

"Vương gia nếu nghĩ đến vấn đề này, không biết có thể sớm có ứng đối?" Ôn Nhu nhìn dáng dấp tinh táo của Lãnh Triệt, biết được hần đã ứng đối lũ lụt chi sách, lấy khả năng của hần, nàng không tin hần sẽ không nghĩ không ra.

"Vương phi cũng biết vì sao ta phải đích thân đến Tào thành một chuyến?"

"Tào thành cùng một chuyện trị lũ lụt có quan hệ?"

"Đúng vậy, âm thầm kinh doanh bảy năm, tỷ lệ lũ lụt ở Đại Di phát sinh cao phải xây kênh dẫn nước, từ nam hướng bắc, kênh rạch Đại Di ngang dọc chẳng chịt, dẫn nước vào kênh, có thể có thống trị lũ lụt, bảo đảm không lo tưới tiêu, mà Tào thành, là thành trì cuối cùng có kênh chảy qua, mà đứng vững, đến đầu xuân năm nay xây dựng, đến lúc đó, một khi kênh dẫn nước cao, Đại Di chắc chắn ốc đã thiên lý!" Lãnh Triệt hiển nhiên có chút kích động, giọng chìm có nhiều hơn một tia kích động mà thành run, "Cho nên, Tào thành tuyệt không nỉ nỉ, càng không thể rơi vào tay của Hải quốc, bằng không bảy năm kinh doanh liền hủy hoại trong chốc lát!"

Bảy năm kinh doanh... Thảo nào phải thường xuyên trung tập sức dân... Nguyên lai là vì xây kênh rạch, bởi vì không thể để cho thái hậu có phát giác, kinh doanh bảy năm... Tánh mạng của hần có thể còn được bao nhiêu cái bảy năm..

"Ôn Nhu bội phục..." Đáy lòng Ôn Nhu thần nhiên sinh ra một phần đau lòng, một phần kính nể.

"Đầu xuân năm nay là thông kênh, có thể nói là còn để cho bách tính có một mảnh gia viên tốt." Khỏe miệng Lãnh Triệt khó có được vung lên một nụ cười vui mừng, tiện đà vừa nhìn về phía Ôn Nhu, "Mà Vương phi nói tình trạng chỉ bình, cùng chuyện dùng binh khí đánh nhau có liên quan gì với nhau?"

Nói đến chuyện dùng binh khí đánh nhau, Lãnh Triệt không khỏi cau mày lại, cử tộc dùng binh khí đánh nhau lại phong khí ở Đại Di đã tồn tại lâu, nếu muốn trị tội cử tộc chi tội, mà nếu trị rồi, bờ ruộng ai canh tác, chớ nói bờ ruộng không người canh tác, còn phát sinh hậu quả quan bức dân phản, dân loạn, đây là căn bản Đại Di hiện nay chống không nổi.

"Có thể dùng binh khí đánh nhau người tất tình trạng, mà có thể dùng binh khí đánh nhau, vì sao không thể tông quân báo quốc?" Ôn Nhu thấy trong suy nghĩ của Lãnh Triệt, dừng một chút vừa tiếp tục nói: "Xin hỏi vương gia, quân công Đại Di thường thế nào?"

"Thường cho người có công." Ở Phong chi đại lục các quốc gia đều như vậy thường cho quân công, có gì không ổn?

"Như vậy đó là nói, vô luận tướng sĩ giết bao nhiêu địch, hoặc là tử trận, hoặc là vì già, bị thương tàn phế mà bị cắt giảm, công lao đều không được ghi nhận?"

"Đúng là như vậy."

"Vương gia thử nghĩ, như vậy có công vô thưởng, lão không chỗ nào nuôi, còn thế nào để tình trạng cả nước nghĩa bất dung từ muốn tông quân đồng thời vì Đại Di công hiến, vì Đại Di đấu tranh anh dũng?" Ánh mắt của Ôn Nhu thanh, "Tông quân chỉ chi đơn giản có ba loại người, một loại là vì giải quyết âm mưu, một loại là cam nguyện vì nước vì nước công hiến, cuối cùng một loại, không phải là muốn tranh nhất quân công tước vị làm rạng rỡ tông tộc, mà là định luận phong thưởng, thế nào có thể để cho quốc gia đầy hứa hẹn như Đại Di nghĩa vô phần cố tình trạng chỉ chi binh?"

Lời nói của Ôn Nhu phảng phất như một tảng đá lớn ném trên mặt hồ bình tĩnh, kích động dẹp loạn rung động.

Lãnh Triệt lại một lần nữa kinh hãi, toàn bộ đại lục đều như vậy, không có ai thay đổi chế độ tông quân công, đó là hấn, cũng chưa từng nghĩ tới, mà nàng, từ từ châu ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Lục y lai phỏng

Editor: Luna Huang

Lãnh Triệt chấn kinh đến thật lâu không nói, Ôn Nhu chỉ là ngón tay khẽ gõ trên bàn tiếp tục nói: "Đại Di có thập vạn đại sơn, tuy là không có tình thiết chi khí, cũng có thể lương mộc chi giới, lẽ nào Vương gia không cảm thấy, có chút độ cứng của tài mộc có thể so với thiết khí sao? Ngay cả ngựa thuộc da, nếu Ôn Nhu nhớ không sai, Đại Di chỉ bắc tiểu quốc có chúc du mục, nghĩ như vậy tất không cần Ôn Nhu nhiều lời, Vương gia cũng biết được Ôn Nhu muốn nói cái gì."

Thời khắc này Ôn Nhu, Lãnh Triệt trên người nàng thấy được ánh sáng chói mắt trước nay chưa có, hấn tán thưởng qua tài trí của nàng, lại không biết nàng người mang đại tài, không thua bất kỳ một nam tử nào, thậm chí có thể nói không thua cho hấn, dục dục sinh hủy, để hấn lần nữa khiếp sợ.

Ôn Nhu không có Lãnh Triệt nói, nhìn chăm chú vào hai tròng mắt của Lãnh Triệt, sau đó chậm rãi đứng lên, bên trong nhà chậm rãi bước đi thông thả, ngôn ngữ như trước nặng nề, cực kỳ nghiêm túc: "Mà người có công ra trận giết địch, người canh tác cùng người có công, như vậy bảo đảm Đại Di ruộng tốt màu mỡ lương thực tăng mạnh, đầy đủ, có thể tập kết dân tâm, nếu có dân tâm, tuy là nước hũy, quốc chi tinh khí có thần diệc, phục quốc liền chỉ là chuyện sớm muộn, nếu dân tâm tán, tuy là quốc thổ vạn khoảnh, cũng sẽ tại triều tan vỡ, dân tâm là quan trọng nhất, đạo lý này Vương gia so với Ôn Nhu càng minh bạch."

"Về phần ——"

"Vương phi chậm đã!" Lãnh Triệt từ trên ghế hoắc mắt đứng lên, cắt đứt lời Ôn Nhu đang muốn nói, Ôn Nhu tức khắc xoay người nhìn hấn, chỉ thấy Lãnh Triệt hướng nàng đi tới, sau đó giữ tay của nàng lại.

"Đi." Lãnh Triệt kéo Ôn Nhu đi ra ngoài, hấn đã lời của nàng đánh thức tâm dâng trào, kích động không thôi, trong con ngươi của hấn Ôn Nhu đọc được hai chữ chấn động.

"Đi chỗ nào?" Ôn Nhu có chút không giải thích được, nhưng nhìn Lãnh Triệt kích động bộ dáng khiếp sợ, biết mình đã chiều suy nghĩ nhất định là giúp được hấn, tâm trạng tự giác mừng rỡ, tuy có không giải thích được, nhưng vẫn là nhẹ nhàng cười.

"Tiến cùng cùng Vương Thượng nói rõ." Hấn cùng với Vương Thượng nghiên hồi lâu vẫn như cũ đạt không được sương mù dày đặc, bị một lời của nàng vạch trần, làm sao có thể không đề hấn kích động, nàng nói, điều không phải hấn thật không ngờ, chỉ là muốn vẫn có chỗ hỗn loạn, không giống trải qua nàng chỉ điểm như vậy rõ ràng sáng tỏ, hiện nay đáy lòng hấn chỉ có một nghĩ cách, đó là cùng nàng tiến cùng, để Vương Thượng cũng nghe nàng kiến giải một chút, sau đó một lượt vì tương lai Đại Di định ra đối sách mới.

"Đầu gối" Ôn Nhu cười ra tiếng, rút tay mình trong tay Lãnh Triệt ra, cười nhìn hấn, cũng không có ý tứ định muốn cùng hấn tiến cùng diện thánh.

Lãnh Triệt bị Ôn Nhu khiến cho không khỏi cau mày lại, làm sao còn nói hấn là đầu gối? Hấn chỗ nào giống đầu gối?

Ôn Nhu nhìn dáng đáp không hiểu của Lãnh Triệt nghĩ buồn cười vừa đáng yêu, vậy hấn cực bộ, giả bộ nghiêm túc nói: "Nơi nào thấy qua bản thân còn không có đem tất cả kế hoạch cùng định sách toàn bộ thanh lý liền vội và muốn đi cùng người khác nói? Không phải đầu gối, vậy là cái gì? Triệt, à?"

Lãnh Triệt không khỏi hạ mặt, cũng từ trong kích động chậm rãi bình tĩnh lại, nhìn Ôn Nhu trước mắt, bỗng nhiên cười yếu ớt, trong nụ cười dẫn theo lau một cái tự giễu, nghĩ đến hắn còn không có bị kích động đến để khó kiềm chế như vậy, nhất thời lại lại quên bản thân nên thanh lý rõ mới cùng Vương Thượng trao đổi.

"Cười cái gì?" Ôn Nhu nhìn không được liếc mắt Lãnh Triệt, nhìn con người hắn thâm thúy, nghĩ cũng chỉ trước mặt nàng hắn mới có thể có tâm tính như vậy, nghĩ đến nàng nên để hắn lúc nào cũng như vậy mới tốt.

"Cười bản thân." Cười bản thân suy nghĩ không thấu đáo, ngày sau không thể tiếp tục như vậy nữa.

"Bản thân có gì buồn cười?"

"Cười bản thân không bằng A Nhu." Cũng chỉ có ở trước mặt nàng, hắn mới có thể không có kỳ gì.

"Ai nói nữ tử không bằng nam tử, người không bằng chỗ của ta, nên đi nhiều một chút." Ôn Nhu ngẩng đầu, cười đến mặt mày nhuộm xuân phong.

"A Nhu so với rất nhiều nam tử đều mạnh hơn." Ôn Nhu nói để Lãnh Triệt không khỏi buông lỏng nghiêm túc trong trọng tâm câu chuyện xuống, mỉm cười, không chút nghĩ ngợi nói.

"Ta cũng không có nói ta so với nam tử mạnh, ta chỉ so với Triệt người mạnh." Ôn Nhu ngửa đầu ánh mắt trong trẻo nhìn Lãnh Triệt, đưa ngón trỏ ra chỉ vào tim hắn một cái, so với hắn cường, chẳng khác nào so với các nam tử khác cường.

"Thật không?" Con người thâm thúy của Lãnh Triệt bỗng nhiên tiểu ý nặng nề, ôn như cầm tay của Ôn Nhu, "Có lẽ vậy."

Nếu nàng thích, liền chiều theo đáp án nàng thích, hắn mặc kệ nàng mạnh hay yếu, chỉ cần có hắn, liền sẽ bảo hộ nàng.

"Sỏa đầu gỗ." Ôn Nhu liếc mắt Lãnh Triệt, vẫn là một sở đầu gỗ đến nói đùa cũng biết, "Đã dùng qua ngọc thiện?"

"Vẫn chưa."

"Vì sao còn chưa dùng bữa? Túc Dạ không phải là đã sớm đem ngọc thiện mang đến sao?" Ôn Nhu bỗng nhiên xụ mặt xuống.

"Bạn quá, đã quên." Lãnh Triệt buông ra tay của Ôn Nhu ra, xoay người liền đến sau bàn sách, không chút nào phát hiện trong mắt Ôn Nhu hơi giận hờn, còn chưa ngồi xuống liền cầm bút lông lên, chế pháp của Đại Di quả thực nên thay đổi, hắn phải mau chóng viết ra thảo cương, trong lòng nghĩ như vậy, liền có chút không yên tâm hỏi, "A Nhu dùng qua ngọc thiện rồi? Nếu là không có chưa thì mau đi dùng bữa đi, trễ một chút ta đến Yên Thủy các cùng nàng một lượt dùng bữa tối."

Thế nhưng bút lông trong tay hắn còn kịp chưa kịp viết từ kế tiếp, bút lông trong tay liền bị Ôn Nhu đoạt đi, ngẩng đầu nhìn lên, con mắt Ôn Nhu hàm chứa tức giận nhìn hắn, khóe miệng cong lên, lại nhìn không ra mỉm cười.

"Vương gia, còn viết sao?" Ôn Nhu trừng mắt Lãnh Triệt, kì thực suy nghĩ muốn hảo hảo răn dạy hắn một phen, cảm thấy hắn thực sự là trước sau như một không cho nàng bớt lo.

Một tiếng này "Vương gia" này của Ôn Nhu, lúc này Lãnh Triệt mới chú ý tới trong mắt nàng đang nổi lửa, mới ý thức tới nàng tức giận, tâm trạng không khỏi âm ảm, cười nói: "Không viết, ân, trước dùng ngọc thiện."

Ôn Nhu không chút nào nể mặt ném bút lông vào ngực hắn, Lãnh Triệt tuy rằng tiếp nhận bút lông, nhưng mà nước mực dính đầy áo, trong nháy mắt bạch y như tuyết tràn ra một chút mực hoa, Lãnh Triệt nhìn bóng lưng Ôn Nhu xoay người rồi đi, mỉm cười, cầm bút lông trong tay đặt trên nghiền mực, liền gọi Túc Dạ dọn thiện.

Đáy lòng Ôn Nhu như trước tức giận, nàng làm sao cũng nghĩ không thông vì sao hắn lại có thể dễ dàng khiến nàng nổi giận như vậy, nàng là một người đối với tức giận có thể nói là vô cùng keo kiệt, thế nào lúc gặp phải hắn nàng cảm giác mình giống mình rồi.

"Vương phi." Giữa lúc Ôn Nhu muốn ra khỏi Tây Uyển, phía sau truyền đến thanh âm cung kính của Túc Dạ, nghỉ chân, xoay người.

"Đại quân sự? Có việc?" Hắn không phải là hầu hạ Triệt dùng bữa sao?

"Không có gì, chỉ là thay thay nói với Vương phi." Túc Dạ cúi đầu, tựa hồ đang cười, bất quá không dám để Ôn Nhu thấy.

"Đại quân sự nói thẳng là được." Ôn Nhu có loại dự cảm xấu, bởi vì nàng nhìn ra được Túc Dạ đang cười, có thể để cho Túc Dạ cười còn có thể có cái gì tốt để nói?

"Gia nói, để Vương phi nộ, hắn tối nay chắc chắn bởi Vương phi." Hắn nhìn gia tựa hồ là suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được câu này, sau đó để hắn đuổi theo nói với Vương phi, khuôn mặt gia luôn luôn chỉ biết lãnh, có thể nói ra những lời quan tâm người khác như vậy, gia thâm tư thực lực rồi, làm sao có thể để cho hắn không cười?

Kỳ thực hắn nghĩ, lời này căn bản nói với Vương phi, nếu để cho Vương phi nghe được chỉ sợ sẽ càng giận, chỉ là nếu gia lên tiếng, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

"Trở về nói với hân, tối nay không cho phép hân bước vào Yên Thủy các một bước!" Đột nhiên sắc mặt Ôn Nhu cứng đờ, sau đó phát tay áo xoay người, sờ đầu gối này! Lời như vậy không thể không để Túc Dạ đến truyền?

"Vâng, Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ nén cười đáp, gia có nhân tình vị là chuyện tốt, đúng là chuyện tốt.

Ôn Nhu luôn luôn tinh táo thế nhưng bị người đối với cảm tình phản ứng tri độn như Lãnh Triệt đánh bại, nhưng trong lo lắng còn có một tia ấm áp vị ngọt, để cho nàng tức giận, lại để cho nàng mừng rỡ.

Xoay người nhìn mai bên người, tuyết áp trên cành mai đã không còn, nguyên bản tuyết trên nền đất cũng đã tan rã, đã qua đông, ngày xuân lập tức ở ngay trước mắt.

"Vương phi." Ôn Nhu khó khăn lắm mới ra khỏi Tây Uyển, trước mặt liền gặp được Duẩn Nhi, nhìn hai má của nàng hơi đỏ, nghĩ là đã đứng đây đợi lâu, "Nô tỳ gặp qua Vương phi."

"Làm sao vậy, không phải là cho người không cần theo hầu sao, thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?" Nếu như vô sự, Duẩn Nhi sẽ không đến đây đợi nàng.

"Hỏi Vương phi, thật ra không có xảy ra chuyện gì, chỉ là có một cô nương tự xưng là Trầm tiểu thư đến đây tìm Vương phi, nô tỳ không thể đến Tây Uyển tìm Vương phi, không thể làm gì khác hơn là ở đây chờ Vương phi đi ra."

"Trầm tiểu thư?" Ôn Nhu khĩa cước bộ hướng trước bước, trong trí nhớ của nàng không có Trầm tiểu thư gì, thì như thế nào sẽ tìm đến nàng?

"Đúng vậy, nói là Trầm tiểu thư của Binh bộ Thượng thư, nô tỳ không dám chậm trễ, liền tiến đến mời Trầm tiểu thư, hiện nay đang ở tiền thính chờ Vương phi." Duẩn Nhi cung kính đáp trả.

Trầm tiểu thư nhà Binh bộ Thượng thư? Trong đầu Ôn Nhu đột nhiên dần hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử, là Lục Y? Tuy chỉ là gặp mặt một lần, thế nhưng nàng đối với nữ tử gọi là Lục Y kia có được hảo cảm không nói ra được.

"Có thể có chậm trễ?"

"Nô tỳ không dám."

"Theo ta đến tiền thính."

"Vâng."

Tiền thính Bạch vương phủ, một nữ tử trẻ tuổi đang ngồi ở quý vị, chỉ thấy nàng người mặc một bộ đầm lục sắc thêu liền văn, thân lưu vân váy nhuộm cùng mây nhưng lại đậm hơn, mỹ nhân kế, yên chi nhật, ngồi ngay thẳng, nói không hơn khuynh quốc khuynh thành, thế nhưng khí độ nhã nhặn lịch sự thanh nhã muốn giấu cũng không giấu được, có thể nói là chìm sa cá lặn bể nguyệt tu hoa, đến Ôn Nhu cũng có đến ba phần tán thưởng.

"Trầm tiểu thư đến, Ôn Nhu để Trầm tiểu thư đợi lâu, quả nhiên là Ôn Nhu thất kính." Ôn Nhu bước vào tiền thính, đầu tiên là bị khí chất của Lục Y mê hoặc, sau đó mới xin lỗi cười nói.

"Lục Y gặp qua Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo." Nghe được thanh âm ôn nhu, Trầm Lục Y lập tức từ trên ghế đứng lên, hướng Ôn Nhu phúc thân.

"Trầm cô nương không cần đa lễ, ngồi là được rồi." Ôn Nhu hướng Trầm Lục Y làm một động tác đỡ, liền ngồi xuống chủ vị, liền có thị nữ nhanh nhẩu đặt một ly trà nóng ở bàn nhỏ bên tay nàng.

"Lục Y tạ qua Bạch vương phi." Trầm Lục Y mỉm cười, lại ngồi xuống ghế.

"Chẳng hay Trầm cô nương tìm đến Ôn Nhu, vì chuyện gì?" Ôn Nhu tuy là có thể phỏng đoán nhân tâm, thế nhưng chỉ gặp mặt một lần, thật đoán không ra Trầm Lục Y tìm nàng vì chuyện gì.

"Ta..." Trầm Lục Y có chút muốn nói lại thôi.

"Sáng nay trong vương phủ trừ tử có làm điểm tâm mùi vị không tệ, Yên Thủy các ta vẫn còn một ít, không biết Trầm cô nương có có hứng thú đến Yên Thủy các của ta nếm thử?" Ôn Nhu cười đến nhu hòa.

"Lục Y từ nhỏ liền thích điểm tâm, có thể nếm thử điểm tâm của Bạch vương phủ, vô cùng tốt, như vậy Lục Y liền tạ qua Bạch vương phi trước."

"Đã như vậy, Trầm cô nương theo ta đến Yên Thủy các."

Ôn Nhu nói xong, cùng Trầm Lục Y một lượt bước về phương hướng Yên Thủy các.

"Trầm cô nương, có gì bất tiện không thể nói trước mặt người?" Đến Yên Thủy các, Ôn Nhu để Duẩn Nhi mang điểm tâm sáng này chưa dùng đến, Duẩn Nhi đi, Ôn Nhu liền nhìn thấy Trầm Lục Y có chút sầu bi hỏi.

"Bạch vương phi chỉ cần gọi khêu danh của Lục Y là được, Vương phi vẫn khách khí xưng hô Lục Y, nhưng thật ra Lục Y rất là câu nệ." Trầm Lục Y nhợt nhạt cười, con người nàng tựa hồ hàm chứa sầu bi khóe miệng nàng cười yếu ớt, bỗng nhiên để Ôn Nhu nhận ra được lệ mỹ nhân, khiến kẻ khác thiết hận không thôi, cùng lần đầu nhìn thấy thì trắng trong thuần khiết đậm nhiên, một loại vị đạo say hoặc lòng người.

Mà nàng mới có thể nhìn được đáy mắt sầu bi của Trầm Lục Y, bởi vì nàng nhìn ra được, Trầm Lục Y đang cực lực che giấu loại sầu bi này dưới đáy lòng, nàng vì sao mà sầu bi?

"Cũng không biết Lục Y năm nay bao nhiêu xuân xanh?"

"Lục Y năm nay mười tám"

"Ôn Nhu năm nay cũng mười tám, đã như vậy, Lục Y cũng không nên gọi ta là Bạch vương phi, ngày sau chúng ta liền lấy khuê danh làm xưng hô thế nào?"

"Cúng kính không bằng tuân mệnh." Trầm Lục Y cười đến dịu dàng.

Trong tay Trầm Lục Y đang cầm một ly trà, hé ra ánh ngược của khuôn mặt sầu bi trong nước trà thâm lục.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Hiện mình còn đang theo bộ các bộ sau được đăng trên web Vọng Thư Uyển.

Hy vọng mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Thỉnh triệu tử vương

Editor: Luna Huang

Ngoài cửa sổ có hoa mai điều linh, chậm rơi xuống đất, trên đất đầy hương mai, phòng trong mỹ nhân an tĩnh nói chuyện với nhau, có thể nói là một bức họa xinh đẹp mà tĩnh mịch.

"Thế nhân cho rằng hoàng tử em nội là bích hải lam thiên, thứ mà người bên ngoài mong mỗi một đời muốn có được, mà hoàng tử thật cao, cũng là nơi mỗi nữ tử mong muốn, vì sao chỉ có Lục Y không cảm thấy vậy?" Trầm Lục Y khẽ sắp cười, "Hôm nay Vương Thượng cần lấp đầy hậu cung, hoàng bang trương cáo, nữ nhi quan gia đủ tuổi muốn trở thành nữ, cô nương các tiểu thư ở đây vui vẻ vì Vương Thượng tuyển tú mà chuẩn bị, gia phụ cùng gia mẫu cũng vì Lục Y chuẩn bị, mà Lục Y cảm thấy ngực như bị vật gì đè nặng rất khó chịu, muốn cùng ai nói một chút, lại cũng không biết nói cùng ai, không khỏi nghĩ tới Nhu nhi, tự giác duy nhất một mình Nhu nhi có thể hiểu được tâm tư của Lục Y vậy, vì vậy không mời mà tới, mong rằng Nhu nhi không trách Lục Y làm phiền..."

Ánh mắt của Ôn Nhu vẫn dừng lại trên mặt sầu bi của Lục Y, nghĩ thầm nếu nàng là nam nhân, lúc này cho là trong lòng ba đào mệnh mỏng, không khỏi làm nàng liên tưởng đến táng hoa tích hoa của Đại Ngọc.

Mà nàng, Trầm Lục Y, một nữ tử thời cổ, cư nhiên sẽ có nghĩ cách không giống với những nữ tử bình thường khác, nói vậy trong thiên hạ này, không có nữ tử nào không mơ ước đến cuộc sống trong hoàng tử em, chỉ mỗi nàng là không, quả nhiên là người để nàng tán thưởng.

"Trầm đại nhân là Binh bộ Thượng thư, Lục Y cũng nằm trong nhóm tú nữ, Lục Y phải vui vẻ mới đúng, tại sao lại sầu bi như vậy?" Tuy rằng đoán được ý nghĩ trong lòng Trầm Lục Y, nhưng là vẫn muốn nghe nàng chính miệng nói ra, mà nàng tìm đến nàng, là vì muốn trấn áp ý nghĩ trong lòng, hay là là muốn chống lại số phận?

"Lục Y chẳng bao giờ cuộc sống trong hoàng thành, Lục Y hướng tới, là cuộc sống cử án tề mi, tương kính như tân, nhất sinh nhất thế một đôi." Nói đến đây, khóe miệng Trầm Lục Y cười lên một nụ cười mang vị đạo thống khổ, trong con người dần dần thoáng hiện oánh quang, "Thế nhưng Lục Y biết đây bất quá là huyền tưởng của Lục Y, tuyệt không thể thành hiện thực, cũng biết ý nghĩ như vậy sẽ bị người đời khinh bỉ, thế nhưng, Nhu nhi, người có thể hiểu được sao?"

"Ta hiểu được." Nhất sinh nhất thế một đôi, đây đối với nữ tử thời cổ mà nói, có thể nói là một giấc mộng, cũng hầu như không người dám tổ mộng như vậy, cũng không phải là nam tử trên đời này đều là Trần Thế Mỹ, chỉ là tập tục lễ giáo lâu dài như vậy, hầu như không người dám có giấc mộng xa vời này, bất quá là tự rước đau lòng mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới, đáy lòng nàng, lại có cách nghĩ hoang đường như vậy.

"Chẳng biết tại sao, Lục Y nghĩ Nhu nhi chắc hẳn hiểu được nghĩ cách hoang đường này của Lục Y, ý nghĩ như vậy trong mắt những người khác, bắt quá là chê cười một hồi." Một giọt lệ từ khóe mắt của Trầm Lục Y chảy xuống, nàng vội vàng dùng khăn che lại, "Cho dù Lục Y ý nghĩ như vậy, cũng chưa chắc tìm được nam tử có cùng nghĩ cách với Lục Y, kết quả là, vẫn là một giấc mộng của Lục Y."

"Lục Y, không biết có câu ta có làm hay không vẫn?" Quả thực, ở thời đại này tìm được một nam tử như vậy, sợ là nan, tựa như thuốc dẫn của lục hồn quy, có thể gặp, không thể cầu.

"Nhu nhi vẫn" Trầm Lục Y phát giác bản thân thất thố, lau khô khóe mắt, cười yếu ớt khề gật đầu.

"Lục Y vì chuyện tuyền tú mà sầu bi như vậy, trong lòng có đã có người ngưỡng mộ?" Nếu không có người trong lòng, vì sao có thể đau buồn như vậy? Có thể nói là tình năng động nhân, tình có thể gây tổn thương cho người, nếu là vô tình, sao đau lòng?

"Nhu nhi nói đùa, Lục Y trong ngày thường trong phủ thâm tranh, làm sao có người trong lòng, nói như vậy, Nhu nhi vẫn là không nên hỏi nữa, nếu để cho người khác nghe được, sẽ liên lụy tới gia phụ." Đáy mắt Lục Y dần hiện ra kinh hoàng, không giống làm bộ, "Bắt quá là Lục Y suy nghĩ mà thôi, có lẽ là trong ngày thường xem thơ từ nhiều, dễ đau buồn."

"Lục Y lúc này không cần đau buồn như vậy, nếu là thật đến hoàng tường, tương lai chưa chắc như người nghĩ như vậy, còn nếu là Vương Thượng vô tâm với người, liền cũng có thể tuyền tú, có thể tìm người trong lòng, có phải là hay không có chút kỷ nhân ưu thiên?" Ôn Nhu khẽ cười, tâm trạng lại có nghĩ cách, lần này Trầm Lục Y tìm đến nàng, theo như lời nói để cho nàng nghĩ có chút không điều ý, mà nàng phát hiện không ra trên người Trầm Lục Y có chút dị dạng không thích hợp, liền không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên viện lý do thoái thác.

"Nhu nhi rộng rãi, Lục Y làm không được như Nhu nhi vậy." Trầm Lục Y nâng ly trà lên, khẽ uống một hớp, như trước sầu não.

Ôn Nhu nhất thời trầm mặc, bỗng nhiên thấy ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, khóe miệng cười yếu ớt không khỏi rũ xuống.

"A Nhu." Sau một khắc, thanh âm của Lãnh Triệt không nóng không lạnh từ ngoài cửa truyền đến, phía sau lộ ra bộ mặt khản trương của thị nữ, liếc mắt y phục trước ngực hẳn còn dính vết mực, nghĩ hẳn đường đường là Bạch vương vận y phục dính mất thật là mất đi phong nhã, đang muốn gọi Dẫn Nhi vì hẳn chuẩn bị xiêm y sạch sẽ, bên tai liền truyền đến thanh âm thanh nhã trầm tĩnh của Trầm Lục Y.

"Lục Y gặp qua Bạch vương gia, Bạch vương gia an hảo." Trầm Lục Y đứng lên, lúc này đối với Lãnh Triệt hơi phức tạp, Lãnh Triệt lúc này mới chú ý tới trong thính tử còn có người khác, trên mặt luôn luôn ít có ôn hòa một khắc nhìn thấy Trầm Lục Y trong nháy mắt biến mất.

"Không cần đa lễ." Lãnh Triệt thân nhiên nói, "Không nghĩ Vương phi có khách nhân ở đây, ngược lại ta quấy rối hứng thú của các người."

"Nhu nhi, Bạch vương gia tìm người có việc, Lục Y liền nên rời đi trước, đa tạ Nhu nhi chịu nghe Lục Y giải tỏa phiền muộn trong lòng." Trầm Lục Y không dám liếc mắt Lãnh Triệt, sợ bị dung nhan kinh người của hắn tổn thương mất, chỉ cảm kích Ôn Nhu.

"Ôn Nhu đãi khách không chu toàn, mong rằng Lục Y chớ trách mới đúng." Ôn Nhu cười, cũng không vui liếc mắt Lãnh Triệt.

"Nhu nhi khiêm tốn rồi, Lục Y nên rời đi trước, ngày sau có thời gian lại đến cùng Nhu nhi tọa đàm." Trầm Lục Y nói xong, xoay người hướng Lãnh Triệt phúc phúc thân mới ly khai.

Chỉ là thời khắc này ánh mắt Ôn Nhu dừng lại vết mực trên y sam của Lãnh Triệt, không có nhìn thấy Trầm Lục Y rời đi cước bộ có chút vội vã.

"Vương gia đến ngo thiện cũng không có thời gian dùng, làm sao hiện nay có thể xuất hiện ở Yên Thủy các này của Ôn Nhu?" Ôn Nhu ôn hoà nói, xoay người xuống ghế của mình.

"Trễ chút phải tiến cung một chuyết, đến hoán thân xiêm y." Lãnh Triệt nghiêm trang đáp trả, thuận tiện tới nhìn nàng một cái xem nàng còn giận hờn không, bắt quá tựa hồ vẫn còn tức giận. "Không thể tưởng A Nhu có khách, quấy rầy hứng thú của các nàng rồi."

Nữ tử tự xưng Lục Y kia, là ai? Vì sao mà đến? Vì sao nhìn thấy hắn vội vã rời đi?

"Vương gia có thể trễ chút mới đến" Ôn Nhu như trước nói xong vân đạm phong khinh, nàng không phải là bởi vì sự xuất hiện của hắn quấy rối các nàng mới như vậy, bắt quá là nghĩ hẳn quá không thể để nàng bớt lo lắng, nàng không cần thiết cho hắn xem sắc mặt tốt.

"A Nhu không phải đã nói, buổi chiều liền không cho ta bước vào Yên Thủy các một bước sao?" Không muốn lại khiến nàng tức giận, sợ dĩ hân lựa lúc này tới, bằng không nếu là mặc một y phục dính mực tiến cung diện thánh, sẽ mất thể thống.

"Dẫn Nhi, tìm y sam sạch sẽ đem đến cho Vương gia, để hắn hoán!" Ôn Nhu có chút hụt hơi, lại một lần nữa phát tay áo xoay người ly khai, nàng thực sự không nghĩ ra đầu óc của hắn đến tột cùng là lớn lên thế nào, vì sao đối với có một số việc tựa như không có đầu óc như vậy?

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu đi, nghĩ không thích hợp, liền cũng đi theo, Dẫn Nhi len lén thở dài, nàng thế nào đã cảm thấy đầu óc của Vương gia và tướng mạo của hắn có chút không tương xứng, lẽ nào phía ngoài đồn đãi đều là thật? Thế nhưng Vương phi làm sao sẽ để ý bệnh Vương gia không đúng tỷ nào? Quá kỳ quái.

Duẩn Nhi không hiểu lắc đầu, đi lấy y sam.

"A Nhu." Chỉ thấy Ôn Nhu tiến vào trong, Lãnh Triệt đưa tay kéo lại cánh tay của Ôn Nhu, sau đó Ôn Nhu lập tức cảm thấy trên vai một trận ám áp truyền đến, cúi đầu vừa nhìn, Lãnh Triệt đem áo khoác trên vai hắn cời xuống vì nàng vì nàng phủ thêm, "Trời lạnh, trở về phòng nhanh một chút, ta không đến quấy rầy nàng mới đúng."

"Phốc. ..." Nghe Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu không khỏi khẽ cười ra tiếng, cười đến mặt nàng hờn giận cũng biết mất, mỉm cười nói, "Sỏa đầu gối."

Sau đó Ôn Nhu cầm tay của Lãnh Triệt, đem ngũ chỉ đan vào trong khe tay hắn, Lãnh Triệt bỗng nhiên nắm lấy tay nàng ôn nhu, mười ngón xiết chặt, Ôn Nhu ôm ái cười nói: "Đi thôi, một lượt về phòng, người càng không thể chịu hàn."

Dứt lời, kéo Lãnh Triệt chậm rãi trở về phòng, mùi mai xông vào mũi, say nhân tâm, xuyên vào mười ngón tay, khó có được an bình.

Trong phòng lò sưởi vẫn đang cháy, âm thanh khẽ vang lên, Lãnh Triệt khom người dùng chùy đẩy than trong lò sưởi, sau đó lấy trà gừng Duẩn Nhi bưng tới tự mình châm rồi mang đến cho Ôn Nhu.

Hiện nay hắn ngoại trừ không thể như trước bồi bên người nàng, đối với nàng có thể nói là sợ nàng ngã khỏi lòng bàn tay, ngậm sợ hãi trong miệng, cực kỳ đông tích, phân phó mang thức ăn dinh dưỡng bổ thân thể tốt nhất đến Yên Thủy các, Ôn Nhu nhìn vài thứ kia nghĩ buồn cười, dáng vẻ này của hắn là cho nàng bổ thân thể, chẳng phải là đem nàng dưỡng thành mập mạp sao.

"Mới vừa rồi cô nương tự xưng Lục Y, là thiên kim nhà nào?" Đợi Ôn Nhu uống xong trà gừng ấm người, Lãnh Triệt mới ngồi xuống bên người nàng, đẩy ra nghi vấn dưới đáy lòng, "Vì sao chuyện gì mà đến?"

"Đại thiên kim Bình bộ Thượng thư, vì việc của nữ tử mà đến, không phải đại sự." Ôn Nhu nhìn chằm chằm con người Lãnh Triệt hàm chứa trầm tư thâm thúy, ánh mắt trầm tĩnh mà sáng quắc, "Đừng lo nàng có suy nghĩ gì, chỉ cần người đem tâm đặt ở quốc sự là được, còn lại, có ta."

"Ân." Lãnh Triệt khẽ gật đầu, cầm tay của Ôn Nhu đặt ở trên đầu gối, "Chỉ là tuyển tú sắp đến, chúng nữ tử đều của thể là nội gián do thái hậu xếp vào bên người Vương Thượng, phải phòng."

Trầm Lục Y, Bình bộ Thượng thư chi nữ? Bình bộ Thượng thư từ trước đến nay trung trực, nữ nhi của hắn, là một trong những nữ tử được chọn làm Vương Hậu, cho là không nên nghi, thế nhưng vì sao trong lòng luôn có một loại luôn có một loại nghĩ cách không nói ra được?

"Hiện nay có thể có phát hiện người không ôn?" Ôn Nhu đương nhiên biết hắn lo lắng.

"Không có." Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, sau đó thấy Ôn Nhu cau mi tâm lại, không khỏi trấn an cười nhạt nói, "A Nhu không cần lo lắng. Tuy là thái hậu thành công xếp đặt nội gián bên người Vương Thượng, chúng ta cũng có thể có ngày diệt trừ thái hậu, bất quá là hiện nay cần phải đề phòng mà thôi." Bởi vì bọn họ đang chuẩn bị dụ thái hậu xuất động, lúc nhất cử kích chi, về phần quan hệ của nàng ở triều đình Đại Di từng sợi từng sợi, bọn họ cũng đang âm thầm diệt trừ.

"Được rồi, canh giờ không còn sớm, ta đương tiến cung, ngày mai Vương Thượng quan lễ, còn có nhiều chuyện phải để ý." Lãnh Triệt chậm rãi đứng lên, dừng một chút, sau đó lại bỏ sung, "Bữa tối không cần chờ ta, sớm đi nghỉ ngơi, ta có lẽ sẽ về trễ."

Lãnh Triệt nói xong liền muốn đi, vừa cất bước bị Ôn Nhu gọi lại.

"Triệt."

"Ân?" Lãnh Triệt quay người lại.

"Hôm nay hoàng quyền Hải quốc tam phương phân thủ, cho là thời cơ tốt để Đại Di biến pháp, bỏ qua cơ hội tốt như vậy, sợ là khó tìm được nữa." Ôn Nhu rất là nghiêm túc.

"Biết, chỉ là hôm nay tất còn phải đề phòng Hải quốc lần thứ hai đột kích."

"Lần thứ hai đột kích? Lần này Hải quốc xuất binh Đại Di, đã vô cơ xuất binh, thiên hạ thảo phạt mới đúng, hưởng hồ quốc gia bại binh, làm sao còn có đáng về bề vệ lần thứ hai đột kích?"

"Hôm nay đối mặt thiên hạ đại tranh, các quốc gia tương hỗ hy vọng, vô cơ xuất binh cũng có thể nổi danh thay thế, biên quân Đại Di tinh tráng chi binh, Hiệp Lăng Đạo mặc dù thắng Hải quốc, cũng thắng thảm, binh không chết cùng là thương, mà mặc dù biên quân chưa ngã, chỉ có một vạn người có thể dùng, làm sao chống đỡ được gót sắt chi quân của Hải quốc, Hải quốc có thái hậu, biết được thực lực của Đại Di ra sao, hôm nay không chỉ có không thể biến pháp công khai, còn phải thời khắc đề phòng động tác của Hải quốc." Mâu quang của Lãnh Triệt âm chìm, "Điều chúng ta có thể làm, chỉ có thời dôi thế địch."

"Thời dôi, thế địch..." Một lời Lãnh Triệt đem thực lực quốc gia của Đại Di gột tả, Ôn Nhu cũng không khỏi không một lần nữa đánh giá, nghe Lãnh Triệt nói không khỏi rơi vào trầm tư.

"Quốc sự có ta, không cần A Nhu hao tổn tinh thần, A Nhu chỉ cần dưỡng hảo thân thể là được." Lãnh Triệt giơ tay lên dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Ôn Nhu, "Được rồi, ta đi."

Lãnh Triệt đi rồi, Ôn Nhu lăm vào trong trầm tư, nghĩ làm sao đánh vỡ đại cục thiên hạ này, thế nhưng dù có đối sách, không thể dùng chỉ quân cũng cũng vô dụng, làm sao mới có thể đẩy tốc độ nhanh nhất chinh huấn một đại tinh quân?

Bỗng nhiên, trong đầu Ôn Nhu lóe ra khuôn mặt trương anh khí bộc phát của Từ vương.

Buổi chiều Lãnh Triệt chưa có trở về phủ, vẫn như cũ là tiểu An tử chạy đến trước mặt Ôn Nhu báo, sự tình trong cung quá nhiều, Bạch vương gia hai ngày này không thể phân thân hồi phủ, Ôn Nhu để Túc Dạ theo tiểu An tử tiến cung, tiểu An tử cũng chưa nói Bạch vương gia không cần Túc Dạ hầu hạ, liền ứng tiếng, cùng Túc Dạ hồi cung.

Ngày mai, đại điển quan lễ của Vương Thượng, thái hậu trình ấn tỳ thực quyền, Vương Thượng trước thái miếu nhất lấy ấn tỳ, các đại thần nghe Vương Thượng đồng đặc thể thốt, trong lòng khiếp sợ hơn càng dâng trào, nhiều nhất là trong lòng giết mình, nhìn đế vương nghiêm nghị đứng ở huân chính thạch, các đại thần nghĩ Đại Di rốt cục cũng nghênh đón hưng thịnh chi quân, vận mệnh quốc gia của Đại Di tất nhiên cũng sẽ hưng thịnh.

Ban đêm, Loan Hoàng cung an tĩnh đến đáng sợ, một chiếc xe ngựa từ cung chỗ yên tĩnh chậm rãi lái ra khỏi hoàng cung.

Hai ngày sau, đám triều thần còn chưa từ một người làm quan cả họ được nhờ hoãn quá thần lai, liền nhận được hoàng mệnh, nói là từ nay trở đi cử hành đại triều hồi, đến lúc đó ban bố tân nhất ba pháp chế của Đại Di, đám triều thần ồ lên đều chạy đi tham khảo, có loại cảm thấy bất an cảm thấy bất an, chế pháp của Đại Di gần trăm năm vẫn chưa thay đổi, lần trước biến pháp không biết hăm nấu bao lâu cũng không ít người phản đối, biến pháp lần này sẽ thế nào?

Mà triều thần khiếp sợ hơn chính là, toàn bộ đế đô đều kinh hãi, dù loại quan lại đều là hoàng loạn, bách tính cũng một người làm quan cả họ được nhờ, mặc dù còn không biết pháp chế mới ra sao, thế nhưng biến pháp gần trăm năm bị người xấu làm hỏng vẫn chưa được truyền bá, hiện biến pháp này lại sẽ thay đổi bách tính thế nào., làm sao bọn họ có thể vui vẻ được.

Đại triều hội vừa qua, hoàng băng liền dán khắp nơi, bách tính khiếp sợ mà trầm tĩnh thật lâu, ngay sau đó một người hô trước "Muôn năm", trong vòng đế đô liền bộc phát ra tiếng hoan hô như nước lũ chảy không ngừng, có người còn hướng hoàng băng quỳ xuống, lão lệ tung hoành, vẫn chưa tin tưởng lời nói trên hoàng băng, còn niệm đi lại những dòng chữ trên hoàng băng.

Nhưng mà, tuy là bách tính vui vẻ cảm động đến kinh thiên động địa, các nguyên lão triều đình kết kết thật thật bị tân pháp tân pháp này khiếp sợ, sau đó cho đòi đám triều thần đối với biến pháp lần này có dị nghị, cảm bạch lạng huyết thư trông tay ở trước sân rộng đại điện chờ lệnh, quý thỉnh Vương Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, là bọn hần quỳ một ngày một đêm, đều không thấy Vương Thượng xuất hiện, thậm chí ngay cả thân ảnh của thừa tướng Bạch vương cũng không nhìn thấy, không khỏi chuyển đến quỳ trước Loan Hoàng cung của thái hậu.

Vương Thượng bên trong thư phòng, Lãnh Triệt đã cùng Lãnh Hạo trắng đêm trò chuyện với nhau không biết mấy ngày, biết được triều thần cất tay viết huyết thư chờ lệnh cũng thờ ơ, biết được đi tìm thái hậu chờ lệnh cũng tùy ý, đây là hiệu quả bọn hần muốn đạt được, thế nhưng nhưng cũng biết tai họa gần phủ xuống, bọn họ hiện nay phải làm, vẫn là mang tai họa này phân bổ rộng, sau đó tự định ra đối sách.

"Vương Thượng, hạ chỉ cho đòi Từ vương hồi cung." Ánh mắt của Lãnh Triệt nặng nề nhìn chằm chằm địa đồ của Đại Di treo trên vách tường bên phải thư phòng, lạnh lùng nói.

"Nếu triệu hồi tam ca, biên quan ai đến thú?" Lãnh Hạo sàu lo.

"Thì là Hải quốc có động, cũng sẽ không tại nhất thời nhất khắc, biên quan tự có lương tướng, Vương Thượng không cần lo lắng." Đối với quân sự, tam đệ nếu như so với hần biết được càng rõ ràng hơn, phải triệu hồi một lượt thương nghị.

"Ân." Lãnh Hạo đồng ý nghĩ cách của Lãnh Triệt, gọi tiểu An tử, "Thay trầm bút thư, tốc cho đòi Từ vương hồi cung."

"Vâng." Tiểu An tử cung kính lĩnh mệnh.

----- đề lời nói ngoài -----

Không phải Thập Tứ nghĩ nhiều, thật sự là ba tháng này bề bộn nhiều việc, thời gian gõ chữ có hạn, năng lực của Thập Tứ có hạn, Thập Tứ đã tận lực, mong rằng các cô nương lượng thứ...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Gặp lại huyền vương

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu để thị nữ đem mỹ nhân tháp đặt gần dưới cửa sổ, lúc này nằm ở mỹ nhân tháp, khéo tay kẻ đặt ở trên bụng, một tay cầm sách, hai mắt khép hờ, ánh nắng chiếu xuống mí mắt hạ xuống một tầng phiến ảnh, làm như đọc sách một mội, bất tri bất giác đã ngủ.

Ban bác quang ảnh rơi xuống trên người Ôn Nhu, đem nàng làm cho an bình mà trầm tĩnh.

"Vương phi Vương phi, bên ngoài vương phủ rất náo nhiệt, người có muốn hay không đi ra ngoài nhìn một cái?" Duẫn Nhi cười kích động từ ngoài phòng chạy vào, khi nhìn đến Ôn Nhu nằm trên nệm nhân tháp sắp ngủ không khỏi lập tức chớ có lên tiếng, vội vã phóng nhẹ cước bộ, đi tới bên giường lấy chăn đắp cho Ôn Nhu, chỉ là nàng quay người lại, liền Ôn Nhu đã ngồi dậy, ngược mắt nhìn nàng.

Ôn Nhu giờ tay lên che ánh mặt trời chói mắt, sau đó dề mi tâm, bất quá là cảm thấy có chút mệt mỏi, dĩ nhiên đã ngủ, nàng đã bao lâu rồi không có ngủ ngon như vậy, có lẽ là ngày thanh nhàn nhiều hơn trước rồi.

"Vương phi làm sao tỉnh, không ngủ thêm một chút? Mấy ngày nay tiêu thấy người cả ngày đều đọc sách, chưa từng thấy người nghỉ ngơi tốt." Duẫn Nhi trong tay cầm chăn, quan tâm nói rằng: "Nô tỳ đánh thức Vương phi?"

"Cùng người không quan hệ." Ôn Nhu đem sách trong tay buông xuống, đứng lên đi tới ngoài phòng, "Bên ngoài làm sao vậy?"

"Hồi Vương phi, từ lúc Vương Thượng trưng tổ cáo hoàng băng tân pháp chế, bên ngoài mà bắt đầu náo nhiệt, mọi người đều vô cùng vui vẻ, nghe nói tối nay bách tính để đồ muốn làm chơi tởn nhân gian!" Vừa nói đến náo nhiệt của bên ngoài, Duẫn Nhi không khỏi mặt mày rạng rỡ, làm như cũng bị bầu không khí vui vẻ náo nhiệt bên ngoài bầu lây, "Còn có a, người bên ngoài không chỉ có tán dương Vương Thượng, còn có tán dương Vương gia chúng ta! Nói là tân pháp chế này nhất định là Vương gia có công lao lớn nhất, tranh nhau nói lúc Thanh Vương gia ở thừa tướng vị bọn họ trong ngày thường đến nói cũng không dám ở trên phố nhiều thêm một lời, toàn bộ để đồ đều âm âm u, mà Vương gia chúng ta vừa lên vị, không chỉ có thắng gót sắt Hải quốc ở biên quân, chấn nhiếp thiên hạ, để Đại Di hành diện một phen, hiện nay còn ban bố chế độ đủ để mỗi người phấn chấn, vậy làm sao có thể không nói đó là công lao của Vương gia chúng ta?"

"Mọi người còn nói a, lúc trước đồn Vương gia không đúng tí nào, nhất định là ai đó có ý phi báng, nghe nhầm đồn bậy, còn có hiện tại khắp nơi đều hô to Vương Thượng muôn năm, thừa tướng vạn tước, còn có a..." Duẫn Nhi phảng phất như cái máy hát mở không ngừng, thao thao bất tuyệt nói với Ôn Nhu nhưng thứ mình nghe được, Ôn Nhu chỉ là cười yếu ớt nghe, cảm thấy Duẫn Nhi nói một rồi, liền đem một ly trà đưa cho Duẫn Nhi, lúc này Duẫn Nhi mới phát hiện bản thân nói nhiều, có chút ngượng ngùng gãi đầu một cái, tiếp nhận trà Ôn Nhu đưa tới, cúi đầu uống.

Tân pháp chế ban bố rồi sao? Không phải nói trong lúc này loạn trong giặc ngoài không thích hợp ban bố tân pháp sao? Hẳn không phải là người chưa thâm tư thực lực hành sự lỗ mãng, tổ như vậy, tất kinh qua thâm tư thực lực, nghĩ đến có thể hẳn muốn lấy phương pháp này dẫn thái hậu lần thứ hai hành động, sau đó có thể đem một lưới bắt hết, bởi vì thái hậu tất biết dùng hết mọi thủ đoạn cản trở tân pháp đẩy mạnh.

Nàng suy đoán như vậy cũng là vô dụng, chỉ có chờ hán trở về mới có thể biết được đáp án, mà đối với tân pháp, bách tính vui mừng là nên, nếu là bách tính phản đối, còn nói tân pháp thế nào? Nàng là muốn đi ra xem cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài một chút, nhìn bách tính rốt cuộc là có bao nhiêu ủng hộ tân pháp.

"Bên ngoài rất là náo nhiệt sao?" Đi ra ngoài đi một chút, biết được tâm tư của bách tính, cũng không tệ.

"Ân! Vương phi muốn đi ra ngoài nhìn một cái sao? Tối nay trò chơi dân gian nhất định sẽ so với đêm trừ tịch còn náo nhiệt hơn!" Duẫn Nhi có vẻ rất là hưng phấn.

"Hoán thân xiêm y, đi ra ngoài nhìn một cái cũng tốt."

"Vâng!" Duẫn Nhi cao hứng lên tiếng, "Nô tỳ vì Vương phi chuẩn bị tốt xiêm y, đại quân sự Túc Dạ không ở, có cần Văn đại ca ở bên hầu hạ?"

"Bất quá đi ra ngoài đi một chút mà thôi, sẽ không có người để ý đâu, không cần cố ý để Văn Lăng theo." Ôn Nhu dừng một chút, sau đó lại nói, "Bất quá nếu người muốn cho Văn Lăng cũng đi cảm thụ náo nhiệt của bên ngoài cũng không phải không thể."

"Vương phi, nô tỳ không phải là ý tứ này..." Duẫn Nhi có chút lo lắng giải thích.

"Ta biết, để Văn Lăng đi thôi, không cần hầu hạ ta, cùng người là được." Ôn Nhu nói xong, nhìn Duẫn Nhi chuẩn bị xong y sam, đem y sam từ trên tay Duẫn Nhi ném lên giường, thân nhiên nói, "Cần nam trang."

"Vâng." Duẫn Nhi cung kính lên tiếng trả lời, xoay người lấy ra một thân nam trang, hầu hạ Ôn Nhu mặc, liền ly khai tìm Văn Lăng.

Không lâu sau, Ôn Nhu ba người từ đại môn Bạch vương phủ đi ra, chỉ là Ôn Nhu không có phát hiện, khi nàng không có chú ý tới, ở chỗ tối có ba bốn ánh mắt chăm chú nhìn nàng.

Một gian trà lâu sát đường, Huyền vương một thân hắc y dựa vào lan can lầu hai sát đường mà ngắm, bên cạnh Mộc Phong vẻ mặt cung kính lo lắng.

"Công tử, tân pháp thực tại khiến kẻ khác chấn động, có thật không nếu mở, Đại Di chỉ sợ liền sẽ nhanh chóng quét khỏi, công tử làm sao còn có thể trấn tĩnh như vậy?" Đi theo bên người công tử nhiều năm như vậy, hẳn như trước vô pháp đoán được tâm tư của công tử.

"Tân pháp cố nhiên để kẻ khác chấn động, thế nhưng người nghĩ trong lúc này, không nói đến nội忧, họa ngoại xâm, Đại Di thực có thể đem tân pháp mở ra sao?" Trên mặt Huyền vương vẫn là một nụ cười như xuân phong như trong ngày thường, nhưng mà trong mắt Mộc Phong nhìn so với sương tuyết còn băng hàn hơn, Huyền vương cười nhạt tiếp tục nói, "Đại ca tổ như vậy, bất quá là dương đông kích tây, nếu muốn để tân pháp chân chính thực thi, Đại Di phải có một thời thế tương đối ổn định, đại ca cho rằng triều đình Hải quốc khắp khiêng là lúc Đại Di thay đổi, thế nhưng chỉ sợ cái thời thế này, chân chính là ngày Đại Di tiêu thất trên đại lục này."

"Duong đông kích tây?" Mộc Phong không giải thích được, nhưng mà trong mắt của hắn hiện ra sâu đậm khiếp sợ, đến hắn đều nhìn ra được triều đình Hải quốc khắp khiêng bắt quá cũng là chuyện không lâu sau sau đó, vì sao công tử nói trước lúc này Đại Di liền không còn tồn tại nữa? Lẽ nào Đại Di còn có thể bị diệt trong phút chốc?

"Dục từ ngoại hoạn, trước phải thanh nội ưu, triều đình không tịnh, nước liền không có một ngày bình an, còn nói thế nào quét sạch hoạ ngoại xâm?" Mà thái hậu, chính là ưu hoạn sâu nhất của triều đình Đại Di, ưu hoạn chưa trừ diệt, tân pháp Đại Di tuyệt đối không thể phổ biến, mà đại ca bọn họ muốn nhất diệt trừ, chính là thái hậu, bất quá là tạm thời nguy trang ép thái hậu có ứng đối, sau đó mượn cơ hội này nhỏ đi cái cọc đại họa gieo tai nạn và rắc rối cho Đại Di hơn mười năm là thái hậu, thế nhưng khiến cho bọn hắn dự định vô cùng tốt, hắn làm sao có thể để bọn họ được như ý?

"Ý của công tử nói là, ban hành tân pháp là vì dụ xà xuất động?"

"Nếu không có như vậy, còn có giải thích thế nào?" Đại ca a đại ca, vì sao khổ tâm kinh doanh như vậy vì hắn người định giang sơn? Bất quá...

Đôi mắt của Huyền vương bỗng nhiên tiểu ý càng đậm, hải tay đặt lên lan can, sau đó chỉ nghe "Ca" Một tiếng, một lan can kiên cố bót thành một khối, dẫn tới Mộc Phong lập tức cúi đầu, không dám nói nhiều hơn nữa một câu.

Huyền vương nhẹ buông tay, gỗ vụn liền rơi xuống trên mặt đất, chỉ là tân pháp này thật khiến cho người ta chấn động, mỗi một điều, đều là hắn chưa từng nghĩ tới cũng không ngờ tới, nhất là thường cho quân công, có thể nói là để hắn chấn kinh đến tâm trạng thật lâu bất năng dẹp loạn, toàn bộ thiên hạ đều là điều pháp thường cho quân công ngang nhau, không có người nghĩ không thích hợp, cũng chưa từng có người nghĩ tới cần sửa lại, đại ca, nghĩ như thế nào? Không có gì ngoài thường cho thưởng cho có thể thay đổi, còn lại điều pháp thường cho canh chức, không có chỗ nào mà không phải là phần chẩn dân tâm, còn nếu là thử tân pháp ở Đại Di phổ biến mở rộng, liền chính như Mộc Phong nói, Đại Di sẽ rất nhanh quét khỏi, đến lúc đó thiên hạ liền lại có một bộ cục khác.

Mà hắn phải làm, đó là duy trì hiện trạng của Đại Di, nói cách khác đó là duy trì bộ cục thiên hạ trước mặt, không thể để cho Đại Di cường đại lên, thế nhưng cũng tuyệt không thể để cho Đại Di bị diệt, thần hàn xi vong đạo lý nói vậy người người đều biết, bọn họ phải cùng Đại Di gắn bó mà tồn tại.

"Mộc Phong, ta cho ngươi phát ra vũ thư âm phù, đã phát hết ra ngoài?" Tròng mắt Huyền vương nhìn vụn gỗ đầy đất, nặng nề hỏi.

"Công tử yên tâm, vũ thư âm phù từ lâu đã phát."

"Ân." Huyền vương khẽ vuốt cằm, xoay người đối mặt với nhai cảnh, nhìn một mảnh vui mừng của nhai cảnh trước mắt, khoe miệng một cái cười lạnh trào phúng, một người làm quan cả họ được nhờ vội vã như vậy, cũng biết có loại có loại là khóc không ra nước mắt? Là một đám ngu xuẩn vô tri a!

Bỗng nhiên, trong tầm mắt của Huyền vương hiện lên một thân ảnh quen thuộc, mặc dù đặt mình vào trong đám dân chúng tầm thường, thế nhưng khí chất từ trong tán phát ra ngoài, để hắn liếc mắt liền có thể nhận ra nàng.

Khoe miệng Huyền vương nụ cười dần lan ra, sau đó xoay người đi xuống lầu, Mộc Phong chỉ có đuổi kịp.

"Lui ra, không cần theo." Huyền vương cũng không quay đầu lại đuổi Mộc Phong, Mộc Phong cúi đầu ứng tiếng, liền nghỉ chân tại chỗ, không dám đi theo, chỉ có thể nhìn thân ảnh của Huyền vương biến mất trong đám người trên phố.

Ôn Nhu ở trên phố xá, nghe bách tính rộng rãi loạn hoan thanh tiểu ngữ, tân pháp còn chưa phổ biến, liền một người làm quan cả họ được nhờ, nghĩ đến là bọn hắn từ trong tân pháp thấy được sự tình trước giờ chưa từng nghĩ qua, nhưng vẫn là làm bọn hắn phần chấn, bởi vì bọn họ nghĩ Vương Thượng đem tân pháp báo cho toàn bộ bách tính Đại Di biết, tin tưởng Vương Thượng sẽ là phổ biến tân pháp, đây là chuyện không biết bao nhiêu thế hệ của bọn họ mộng cũng không dám mộng, hôm nay bọn họ nghe được thấy được, cảm nhận được, bọn họ nhìn không được hưng phấn, bởi vì bọn họ tin tưởng tân pháp nhất định có thể phổ biến, làm sao bảo bọn họ không vui vẻ cho được?

Nghĩ đến bách tính thực sự là người người đều ủng hộ tân pháp, đạt được ủng hộ của bách tính, gặp phải trở ngại lớn cũng được giảm thiểu, lúc này trở ngại lớn nhất là nguyên lão cùng đám triều thần, bởi vì tân pháp tổn hại lớn nhất, liền là lợi ích của tộc môn phiệt nhân bọn họ, những người này, còn có trở ngại lớn của thái hậu, nếu là bọn họ thế sống chết phản đối tân pháp, trở lực nếu so với phản đối của bách tính lớn hơn không biết bao nhiêu, Triệt phải ứng đối như thế nào?

Ôn Nhu chậm rãi đi tới một bên, cảm thụ được bách tính hưng phấn tản ra, một bên có chút suy nghĩ, bỗng nhiên cảm giác được một cổ lạnh lùng khó hiểu truyền đến, xoay người, bên cạnh chẳng biết lúc nào không thấy thân ảnh của Duẫn Nhi cùng Vân Lăng, nghĩ đến là có người có ý đem Duẫn Nhi hai người tách khỏi nàng, những người này nhìn chằm chằm nàng rất lâu rồi, không phải thì làm sao biết được nàng xuất phủ, xem ra đối phương thật là có tâm, để mắt nàng như vậy.

Thế nhưng, người xem nàng là hạt cát trong mắt là ai?

Ôn Nhu đưa tay vào tay áo, đặt ở chủy thủ trong tay áo, ngừng chân, nhãn thần lạnh như băng đảo mắt nhìn chỗ tối trong đám người.

Chỉ là, tay nàng vừa đụng vào tay áo, liền có một con bàn tay trắng nõn thon dài chấn trên cánh tay nàng, đem cánh tay nàng nâng lên ép xuống, Ôn Nhu bỗng nhiên ngẩng đầu lọt vào trong tầm mắt là mặt ôn nhu tuấn mỹ.

"Huyền vương gia?" Ôn Nhu có chút kinh ngạc, làm sao nàng mỗi lần xuống phố đều gặp hắn?

"Không cần kinh ngạc, cũng không cần động thủ, chỉ để ý theo ta đi là được." Huyền vương mỉm cười, nói xong liền đi tới bên cạnh thân Ôn Nhu, cùng

nàng một lượt tiến trước.

Nhắc tới cũng kỳ, Ôn Nhu vẫn chưa thấy Huyền vương bất kỳ động tác gì, lại cảm giác được mới vừa rồi đột nhiên có một trận sát khí đang dần tiêu thất, sau đó hoàn toàn tiêu tán trong đám người.

"Ba lần ở phố xá gặp phải tẩu tẩu, không biết đây có phải là cùng tẩu tẩu có duyên phận?" Huyền vương nhu hòa cười, cúi đầu nhìn Ôn Nhu bên cạnh thân, chớp mũi còn có thể ngửi được mùi thơm ngát nhàn nhạt trên người nàng, đề tim của hắn bỗng nhiên run lên.

"Có thể thực sự là duyên phận cũng nói không chừng." Ôn Nhu không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười, nàng cũng thật nghĩ không ra tại sao lại trùng hợp như vậy, cười nói, "Huyền vương gia còn nên nói là Ôn Nhu còn thiếu người một nhân tình?"

Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê, giai nhân mỹ hê, tâm trầm túy hê.

"Xem tẩu tẩu nói, tựa như Li là một tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn một dạng."

"Ôn Nhu không dám xuyên tạc ý tốt của Huyền vương gia." Đối với Huyền vương, đáy lòng Ôn Nhu tổng bất tri bất giác toát ra một từ "Tri kỷ".

"Tương kiến không bằng ngẫu nhiên, không biết tẩu tẩu có thể thưởng qua, cùng Li ngồi xuống uống một tách trà?"

"Huyền vương gia đã mở miệng, Ôn Nhu liền cung kính không bằng tông mệnh."

"Như vậy, tẩu tẩu thỉnh." Huyền vương biệt khai thân thể, hướng phần đường vừa mở làm một động tác thỉnh, Ôn Nhu mỉm cười, cũng không khách khí, liền theo Huyền vương một lượt rời đi.

----- đề lời nói ngoài -----

Một mối quá...Thập Tử tạm thời không ra được nhiều từ như vậy, Thập Tử tận lực, buổi chiều lại rút thời gian, nếu là có thể thì sẽ tăng thêm một chương, thỉnh các cô nương lượng giải... Cầu tha thứ...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Ôn nhu thất tung

Editor: Luna Huang

"Huyền vương gia thực sự là rất có nhã hứng." Ôn Nhu dựa vào lan can mà ngồi, nhìn trà tỳ một bên cẩn thận tỉ mỉ đang dùng tâm pha trà theo trình tự, sau đó đem nước trà thâm lục sắc, hai tay dâng tới trước mặt mình, hương trà thanh tâm xông vào mũi, thân nhiên nói.

"Li tự nhiên không so được với đại ca, suốt ngày vì quốc sự làm lụng vất vả, trên người Li bất quá là chỉ là hư chức, trong ngày thường không quá nhiều chuyện để làm, nếu không tìm chuyện mình thích để làm, chẳng phải là muốn bản thân bị đè nén mà chết sao? Huyền vương nâng ly trà trước mặt lên, khẽ uống một hớp cười nói, "Trà này gọi là Việt Ngô, rất là không sai, tẩu tẩu thỉnh nếm thử."

Ôn Nhu khẽ nhấp một cái, cười nhạt nói: "Đích thật là trà ngon."

"Li có chuyện trong lòng, không biết có nên hỏi hay không?"

"Huyền vương gia cứ hỏi."

"Tẩu tẩu trong ngày thường đắc tội những người nào?" Vì sao ba lần hắn nhìn thấy nàng, đều xảy ra mâu thuẫn trên đường.

"Ôn Nhu chưa hề đắc tội qua người nào, về phần chuyện hôm nay, Ôn Nhu cũng là không biết gì." Ôn Nhu đề ly trà trong tay xuống, trong lòng nàng là đang suy nghĩ vấn đề này, đến tốt cùng là người phương nào đối với nàng động thủ? Mà đến tốt cùng là đối với nàng, hay là đối với Triệt?

"Bất quá chuyện hôm nay, vẫn là đa tạ Huyền vương gia cứu giúp."

"Bất quá là giúp một tay, nếu Li đã biết tẩu tẩu thân trong nguy hiểm, làm sao sẽ làm như không thấy?" Huyền vương ôn nhu nói, nhất thời giữa hai người to khắp một vị đạo mập mờ, "Bất quá nói đến, Li cùng tẩu tẩu quả nhiên là rất có duyên phận."

Ôn Nhu tự đánh giá, nghĩ nàng hôm nay suýt nữa gặp phải mai phục, có hay không sẽ phát sinh trên người Lãnh Triệt, vì đối với lời nói của Huyền vương vẫn chưa quá để ý, lại uống một hớp trà, nhân tiện nói, "Canh giờ không còn sớm, Ôn Nhu phải hỏi phủ, bằng không bọn hạ nhân tìm không được Ôn Nhu, lại khẩn trương."

"Canh giờ vẫn còn rất sớm, tẩu tẩu không cần gấp? Tối nay có trò chơi dân gian, tẩu tẩu không muốn xem nào nhiệt sao?" Mắt thấy Ôn Nhu làm như vô tâm cùng hân tọa đàm, đáy mắt Huyền vương hiện lên một luồng hàn mang, chột tiêu thất, nét mặt vẫn là cười ấm áp, "Về phần trong Bạch vương phủ, Li có thể để người đến báo, tẩu tẩu cần gì phải gấp vào lúc này trở về?"

"Nghĩ đến tẩu tẩu không phải sợ bọn hạ nhân lo lắng, mà là sợ đại ca lo lắng mới đúng." Nói đến đây, Huyền vương không khỏi nắm thật chặt ly trà trong tay.

"Huyền vương gia nói thế có ý gì?" Ôn Nhu ngược mắt, nhìn con người ôn hòa của Huyền vương, có chút lạnh lùng hỏi.

"Bất quá là muốn lưu lại tẩu tẩu một lượt cùng xem nào nhiệt thôi." Huyền vương có chút xin lỗi cười cười, "Thế nhưng Li nói sai cái gì rồi, chọc cho tẩu tẩu không thích?"

"Li bất quá là hâm mộ đại ca, có chút hận mình chơi bởi lêu lổng mà thôi, hôm nay đại ca là đại thần chấp chính, vì để cho tân pháp có thể thuận lợi phổ biến, Vương Thượng càng đem trấn di kiếm giao cho đại ca, mà Li vẫn như cũ chỉ có thể du lịch trên phố xá, với đất nước không hề có chỗ dùng gì đáng nói." Nói đến điều này, con người ôn hòa của Huyền vương có chút nhàn nhạt đau thương.

Trấn di kiếm, trường kiếm thái tổ Vương Thượng nắm được giang sơn Đại Di đã từng dùng qua, sau đó truyền qua các đời đế vương, tay cầm trấn di kiếm, tựa như đế vương đích thân tới, giữ quyền sinh sát trong tay, cái mệnh vương cũng vô tội, trấn di kiếm, tượng trưng cho quyền lực chí cao cùng quang vinh, từ lúc Đại Di khai triều cho đến nay, người có thể để cầm được trấn di kiếm có thể đếm được trên đầu ngón tay, Vương Thượng hôm nay đem trấn di kiếm giao cho Lãnh Triệt, liền tuyên cáo toàn bộ chuyện biến pháp của Đại Di toàn quyền giao cho Lãnh Triệt.

Huyền vương nói để Ôn Nhu khiếp sợ, nàng tuy biết Vương Thượng nể trọng Lãnh Triệt đến phổ biến tân pháp, thế nhưng nàng còn chưa biết Vương Thượng dĩ nhiên đem trấn di kiếm giao vào tay của hắn.

"Huyền vương gia không cần hối hận, có chí chí sĩ tất sẽ không ảm thân lâu trên phố mà không bị người phát giác." Hiện nay Ôn Nhu vô tâm cùng Huyền vương nhiều lời, trấn di kiếm giao đến tay hắn, này liền biểu thị hắn đưa thân vào trong nguy hiểm không rõ bao lớn, nàng phải trở về bên người của hắn.

Dứt lời, Ôn Nhu đứng lên, hướng Huyền vương khẽ vuốt cằm nói: "Thứ cho Ôn Nhu thực sự bất năng bởi Huyền vương gia xem trò chơi dân gian, đi đầu cáo từ."

"Nếu tẩu tẩu có ý rồi đi, Li cũng không lưu nữa, tẩu tẩu có cần Li tiễn tẩu tẩu hồi phủ?"

"Đa tạ hảo ý của Huyền vương gia, không cần như thế." Ôn Nhu nói xong, ậm ậm nhất tiếu, xoay người ly khai.

Đội Ôn Nhu rời khỏi, nụ cười bên khóe miệng Huyền vương dần dần trầm xuống.

"Mộc Phong."

"Có thuộc hạ."

"Chặn nàng." Trong con người của Huyền vương, chột hàn quang rung mình.

"Công tử, này..." Mộc Phong bỗng nhiên cả kinh, công tử, muốn làm gì?

"Nàng chính là lớn uy hiếp của đại ca, mà đại ca là hạch tâm cốt của tân pháp, nắm uy hiếp này, ta muốn xem tâm của đại ca, là ở biến pháp Đại Di quan trọng, hay là nàng quan trọng." Nhãn thần Huyền vương vi liễm, cười đến âm trầm.

"Vâng, thuộc hạ liền đi làm!" Mộc Phong đột nhiên tinh thần chấn hưng, hắn còn tưởng rằng công tử là coi trọng nữ nhân kia mà không phải nàng không được, nguyên lai là hắn suy nghĩ nhiều, công tử tương lai là vương giả, nữ nhân như vậy thế nào xứng với công tử.

"Cẩn thận hành sự, không thể để cho nàng biết là người phương nào gây nên, không thể gây tổn thương cho nàng."

"Thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ liền đi!"

Hắn muốn nữ nhân, đã đến trước mặt hắn, hắn làm sao lại để cho nàng rời đi?

Huyền vương nhìn đồ bày ra trước mắt, ly trà Ôn Nhu vừa dùng qua, chỉ thấy nước trong ly tựa hồ động cũng không động tới, có thể thấy được nàng không yên lòng.

Huyền vương khẽ nâng tay lên, tay trái cầm lấy ống tay áo dài, tay phải cầm ly trà của Ôn Nhu lên, để lên mũi mình, nhắm mắt nhẹ nhàng ngửi, tựa hồ còn có thể ngửi được mùi thơm ngọt thuộc về nàng, mỉm cười, há mồm ngậm vào thành ly nơi Ôn Nhu đã từng dùng qua, đem nước trà toàn bộ uống sạch xuống bụng.

(Luna: Có cần phải như vậy không @@)

Quả nhiên là, trà ngon.

Ôn Nhu đi ra trà lâu, hướng bốn phía nhìn lại, nỗ lực tìm kiếm thân ảnh của Dẫn Nhi cùng Vân Lăng, cũng không có kết quả, liền tự bước về phương

hướng của Bạch vương phủ.

"Vương —— công tử!" Ôn Nhu còn chưa đi được vài bước, phía sau liền truyền đến một tiếng khản trương, nghi chân quay đầu lại, chỉ thấy trong hốc mắt của Duẩn Nhi đầy nước mắt hướng nàng chạy tới, không khỏi mỉm cười.

"Công tử người đến nơi nào? Nô tỳ cũng không tìm được người! Nô tỳ thật lo lắng!" Duẩn Nhi chạy đến trước mặt Ôn Nhu, đem nàng từ trên xuống dưới hảo hảo kiểm tra một lần, xác định nàng vẫn hoàn hảo không hao tổn, nước mắt kềm nén không được nữa kềm nén không được nữa vỡ òa, "Công tử, ta hồi phủ thôi, ta không xem trò chơi dân gian nữa!"

"Khóc cái gì." Nhìn vẻ mặt lệ ngân của Duẩn Nhi, Ôn Nhu thực sự là vừa tức vừa buồn cười, bất quá là bị hữu tâm nhân sử kế để cho bọn họ đi rồi ra, nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, có gì lo lắng mà phải khóc.

"Nô tỳ lo lắng a!"

"Được rồi, ta ở nơi này, không có việc gì, hồi phủ thôi." Ôn Nhu nói xong, hướng bốn phía nhìn, "Vân Lăng không cùng người một chỗ?"

"Nô tỳ cùng Vân đại ca phân công nhau tìm người, hẹn canh giờ ở trước cửa hàng tơ lụa gặp mặt." Duẩn Nhi lau mắt, còn có chút sợ nói.

"Đi thôi, cùng đến cửa hàng tơ lụa chờ hân." Ôn Nhu vốn muốn nói bản thân đi đầu hồi phủ, giấu lại Duẩn Nhi nhất định phải theo nàng, liền không thể làm gì khác hơn là đổi giọng.

"Ân!" Duẩn Nhi mới chậm rãi yên tâm, theo sát Ôn Nhu, nàng tuyệt không cùng Vương phi thất lạc nữa.

Dần dần sắc trời đã tối, trò chơi dân gian đã nhiệt huyết nháo nháo mà chuẩn bị bắt đầu, Ôn Nhu vốn định mượn một chiếc xe ngựa hồi phủ, thế nhưng hôm nay phố xá đâu còn chỗ cho xe ngựa chạy, ngồi xe ngựa không bằng chính nàng đi bộ còn nhanh hơn, vừa đi, một bên nghĩ ngợi chuyện liên quan đến Lãnh Triệt, mắt thấy đã nhanh đến giờ lên đèn, nếu là Túc Dạ từ trong cung thay gùi lời trở về gặp trở về gặp không được nàng, lo lắng.

Nhưng mà, phương hướng của Bạch vương phủ, Ôn Nhu càng lúc càng phát hiện hướng quanh mình có chút sai, rõ ràng không phải là trong thành náo nhiệt nhất, vì sao người quanh mình còn có thể càng ngày càng nhiều? Thế nhưng nàng lại cảm giác được sát khí.

"Vân Lăng, mau dẫn Duẩn Nhi đi, hồi vương phủ, tìm Túc Dạ." Ôn Nhu chậm rãi chậm lại cước bộ, giảm thấp xuống âm lượng hướng Vân Lăng ra lệnh, mặc dù không biết mục đích của đối phương là gì, thế nhưng dù cho nàng kéo được, Vân Lăng cùng Duẩn Nhi không hân kéo được, trước lúc đối phương cho là nàng còn chưa phát hiện, để cho bọn họ ly khai.

"Đáp ứng Thiên Du muội muội mạng hoa quế cao mạng nàng thích ăn nhất cho nàng, cũng quên mua, Duẩn Nhi mau trở lại mua một phần mang về, mau mau đi." Ôn Nhu cố ý nâng cao giọng, "Vân Lăng liền theo Duẩn Nhi đi, hôm nay ta để hai người các người chơi vui rồi, mua xong nhanh hồi phủ là được."

Duẩn Nhi còn muốn nói không, Vân Lăng lại mạnh kéo nàng, để cho nàng không thể lên tiếng, Duẩn Nhi hiểu ý, ứng tiếng vâng, cũng không dám nói nhiều thêm một câu, chỉ cẩn thận chặt môi dưới cũng không quay đầu lại theo Vân Lăng ly khai.

Ôn Nhu tiếp tục đi về phía trước, nghĩ Vân Lăng cùng Duẩn Nhi an toàn ly khai, mới dừng bước, lạnh lùng cười nói: "Các vị, cứ theo như vậy, không chê mệt sao?"

Ôn nhu chột ngược mắt, trong con ngươi hàn quang lạnh thấu xương, lộ vẻ băng lãnh cứng cỏi.

Hoàng cung

Giờ lên đèn, ánh sáng trên bàn đem thân ảnh của Lãnh Triệt che đến mù mịt, Lãnh Triệt chui trong đồng sách, hai tay đều cầm sách, trước mặt lại mở thêm một cuốn sách tìm kiếm cái gì, một hồi lại cầm bút lông chấm mực viết cái gì, hạ mí mắt có chút thanh hắc, đáng đáp làm như hồi lâu không thể ngủ ngon, nhưng mà hân lại không hề tỏ ra buồn ngủ chút nào.

Đây là một gian thư phòng Lãnh Hạo đặc biệt vì hân chuẩn bị trong cung, cùng thư phòng của Lãnh Hạo liền nhau, thủ vệ cùng thư phòng của Lãnh Hạo nghiêm mật giống nhau, chỉ là thư phòng của Lãnh Triệt có thêm một chiếc giường, hân cũng không để những người còn lại đứng ở bên trong thư phòng của hân, đó là Túc Dạ, cũng chỉ có thể ở ngoài cửa coi chừng.

Trong mắt của hân hiện nay chỉ có tân pháp, loạn trong giấc ngoài, hân tựa hồ quên mất ngày đêm, đã quên bản thân đã tiến cung mấy ngày rồi, mỗi khi muốn trở về nhìn nàng, bản thân phát giác thực sự không thể ly khai, chỉ có thể để Túc Dạ mỗi ngày trở về cùng nàng truyền lời, hân rất tốt, không cần lo lắng.

Thời gian lật xem cuốn sách, một từ "Nhu" Bỗng nhiên tiến mi mắt, Lãnh Triệt không khỏi dùng ngón tay sờ lên chữ kia, nhẹ nhàng dựa trên ghế, hơi thu mắt về, trong đầu tưởng tượng dáng dấp của nàng.

Tối nay, vẫn là hồi vương phủ một chuyến thôi, rất là muốn gặp nàng.

"Gia, xin thứ cho Túc Dạ vượt khuôn phép." Lúc này Túc Dạ bất chấp hân ý trong con ngươi Lãnh Triệt, ở trước mặt hân cung kính cúi đầu, trong ngôn ngữ khó nén khản trương, "Vương phi không thấy, cũng tìm không được."

Lời của Túc Dạ còn chưa rơi, Lãnh Triệt đã từ trên ghế mạnh đứng lên, quyền sách trên tay rơi xuống đất, nhân thân hàn đến cực điểm.

----- đề lời nói ngoài -----

Canh hai... Nói sẽ làm được...Thập Tứ không có nuốt lời...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Ôn nhu thất tung 2

Editor: Luna Huang

"Nói tiếp," Lãnh Triệt híp lại đôi mắt, một khí tức nguy hiểm tản ra, để Túc Dạ cực sợ.

"Tình huống cụ thể Túc Dạ không rõ ràng lắm, chỉ là mới vừa rồi hồi phủ thay gia nhân cho Vương phi, gia đình báo cáo là Vương phi xuất ôu, Túc Dạ liền đến đại môn chờ, không chờ được Vương phi, chỉ thấy thiếp thân thị nữ của Vương phi kinh hoảng chạy về, nói Vương phi ở trên đường xảy ra chuyện, Túc Dạ cũng không kịp hỏi nhiều, liền dẫn người vội vã đi tìm, thế nhưng đến địa phương thị nữ nói, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Vương phi." Túc Dạ cúi đầu, hơi lộ ra khẩn trương nói rằng, "Túc Dạ phái người đi tìm chung quanh, như trước không tìm được Vương phi, đặc biệt đem sự tình hướng gia báo cáo."

"Tìm không được?" Lãnh Triệt chậm rãi bước đến trước mặt Túc Dạ, lạnh lùng nhìn hấn, dưới ống tay áo hai tay đã chặt nắm chặt thành quyền, "Đây là kết quả người cho ta?"

"Hồi gia, Túc Dạ đã phái người tìm chung quanh để dò." Túc Dạ cúi đầu thấp hơn, chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên.

"Chuẩn bị xe ngựa, hồi phủ." Thanh âm của Lãnh Triệt đã lạnh đến không thể lạnh hơn, hấn muốn lập tức hồi phủ, triệu tập ám! Hấn muốn, tự mình đi tìm nàng!

Vừa nghĩ tới nét mặt tươi cười của Ôn Nhu, hấn liền không nhịn được kinh hoảng, có phải là hay không hấn đối với nàng thiếu quan tâm, mới có thể như vậy? Như vậy hấn từng nói qua bảo hộ nàng thành tính cái gì?

Nếu là hấn không thể thấy nàng hoàn hảo không hao tổn, hấn liền để người tổn thương nàng cả đời này sống không bằng chết!

"Vâng! Gia." Túc Dạ vội vã lên tiếng trả lời, khom người lui ra.

Bất quá chỉ chốc lát, một chiếc xe ngựa thật nhanh lái ra khỏi đại môn hoàng cung, hướng Bạch vương phủ bay đến.

Đến tốt cùng là người phương nào sẽ đối với A Nhu hạ thủ, thái hậu? Lam vương? Hay là Huyền vương?

Lãnh Triệt đặt hai tay trên đầu gối nắm thật chặt, lực đạo có thể nhìn thấy huyết quản xanh đậm trên mu bàn tay.

Tối nay trung tâm đế đô cuồng hoan, hầu như bách tính mọi nhà đều tập trung ở trung tâm đế đô, Túc Dạ chờ một đường hồi Bạch vương phủ gần nhất, đường này vốn ít người, hôm nay càng tĩnh lặng đến không thấy bóng người, Túc Dạ chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, như vậy hấn càng có thể thúc ngựa nhanh về Bạch vương phủ.

"Gia cẩn thận!" Bỗng nhiên, chỉ nghe ngựa hô một tiếng, xe ngựa chợt ngã về phía trước, thanh âm của Túc Dạ gấp gáp vang lên, chỉ thấy Lãnh Triệt tung người một cái, lăn xuống trước xe ngựa.

Chỉ thấy trước mắt bóng đen càng nhiều, Lãnh Triệt vị kinh phản tức, Túc Dạ vội vã đến trước mặt Lãnh Triệt, mi tâm khẩn tức, ghé tòm, đã sớm tính trước bọn họ hồi phủ đi ngang đường nào sao? Xem ra Vương phi mất tích nhất định là cùng những người này có quan hệ.

"Túc Dạ, tránh ra." Kiểm trong tay Túc Dạ rút ra, thanh âm của Lãnh Triệt lạnh lùng tựa như Tu La giống nhau phía sau hấn vang lên, để Túc Dạ đến nói một câu "Bất năng mạo hiểm" Đều không dám nói ra khỏi miệng, cũng chỉ có thể thôi một bên, bởi vì hấn biết một khi gia nổi giận, bất kể ai nói cái gì cũng vô dụng.

Xem ra, gia là thật rất quan tâm Vương phi, không phải gia tuyệt không khi nghe được tin tức Vương phi mất tích sẽ không kịp chờ đợi phải về vương phủ, hấn biết gia hồi vương phủ nhất định là Ngõa Phủ Lôi Minh triệu tập ám vệ, Ngõa Phủ Lôi Minh, hay Hắc Băng lâu thực sự tồn tại.

Thế nhưng, đó là đến Thanh vương lần thứ hai tạo phản gia cũng không có xuất động lực lượng của Hắc Băng lâu, hiện nay nên vì Vương phi mà khởi động lực lượng của Hắc Băng lâu sao?

Mà Lãnh Triệt, trong nháy mắt ngã ở trước xe ngựa, cũng đã việc này cùng Ôn Nhu mất tích có quan hệ, những người trước mặt này, đó là bản thân đưa

tới cửa.

Lãnh Triệt cầm chuỗi kiếm, chỉ thấy hàn quang lóe lên, trên kiếm sắc bén là con ngươi màu máu đang cười lạnh.

Chợt gió nổi lên, cuộn cuộn thổi tay áo trắng, hàn quang chớp động, làm máu bắn như nước.

Huyền vương phủ.

"Ba ——" Một tiếng tát vang dội khắp gian phòng, má trái của Mộc Phong lập tức hiện ra dấu bàn tay rõ ràng, vội vã đầu gối quỳ trước mặt Huyền vương.

"Người ta muốn đâu?" Tay của Huyền vương trên không trung, khóe miệng cười lạnh như băng.

"Công tử, nhân, chưa thể bắt được." Mộc Phong rũ đầu xuống.

"Ngẩng đầu lên." Huyền vương lạnh lùng ra lệnh, Mộc Phong nghe tiếng ngẩng đầu.

"Ba ——" Lại một cái tát trọng trọng rơi xuống trên mặt của Mộc Phong. Huyền vương vẫn như cũ cười, cười đến đáng sợ, "Như vậy, người đâu?"

"Rút xuống Tân Dương nhai." Mộc Phong thành thật trả lời.

"Đây chính là đáp án cho ngươi mang về cho ta?" Khóe miệng Huyền vương cười khéch đại, rồi lại không chút do dự hung hăng một cái tát rơi xuống mặt Mộc Phong.

"Công tử, muốn nữ nhân kia làm gì? Đã chết liền đã chết, đã chết không phải là rất tốt sao? Cho dù chết vẫn như cũ có thể chứng minh địa vị nàng trong lòng Bạch vương gia, mà một khi nàng chết, Bạch vương gia sẽ không gượng dậy nổi cũng không chừng!" Mộc Phong chẳng biết tại sao công tử sẽ vì mình không bắt được nữ nhân kia mà động nộ lớn như vậy, không khỏi theo lý thuyết, "Thuộc hạ cũng đã phái người chặn Bạch vương gia, nếu thực sự quan tâm Bạch vương phi, tối nay nhất định trúng mai phục của thuộc hạ."

"Ngươi phái người chặn đại ca?" Mộc Phong nói tức thì để nụ cười trên khóe miệng Huyền vương tiêu thất, tiện đà Huyền vương giơ chân lên, hung hăng đá trên ngực Mộc Phong, để hấn trở mình trên mặt đất, cũng vô pháp lãnh tĩnh, "Ai cho ngươi lá gan tự ý hành động?"

Mộc Phong phun một ngụm máu tươi trên mặt đất, nhiên hấn chỉ là ôm ngực một lần nữa quỵ hạo trước mặt Huyền vương, "Công tử, ngươi lập tức sẽ phải rời khỏi, trước khi rời đi trừ Bạch vương không phải là tốt nhất sao? Trừ Bạch vương, Đại Di cái gì cũng không được rồi! Mộc Phong làm như vậy có lỗi gì?"

"Mộc Phong, ngươi ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, cũng chỉ có đầu óc như vậy thôi sao?" Huyền vương đã giận không kềm được, giơ chân lên lại đá Mộc Phong, "Ngươi cho là đại ca là người ngu sao? Trải qua chuyện tối nay vẫn đoán không được là ai làm sao? Mà ngươi cho là những người ngươi phái đi thật có thể lấy mạng của đại ca sao? Ta là phải ly khai không sai, thế nhưng qua việc tối nay, ngươi cho là đại ca còn có thể ta sống ly khai?"

Đại ca là người đến hấn cùng e ngại ba phần, từ vừa mới bắt đầu hấn đã cảm thấy đời này của hấn, chỉ có đại ca mới xứng làm đối thủ của hấn, tất cả âm mưu cùng kẻ xấu ở trước mặt đại ca cũng như trong suốt, đại ca đều có thể thấy rất rõ ràng, nếu không có như vậy, hấn làm sao giữ được Đại Di mười năm không ngã, đại ca nam nhân này, tuyệt không thể nhỏ xem nhẹ, càng không thể đánh giá thấp.

"Công tử ngươi luôn mồm gọi hấn là đại ca! Ngươi biết rất rõ ràng hấn không đại ca của ngươi!" Mộc Phong cũng gào lên, hấn không tiếp thụ được công tử luôn mồm đem địch nhân tương lai mình gọi là đại ca!

"Câm miệng!" Huyền vương nâng tay lên, lại muốn thương cho Mộc Phong một cái tát, nhưng khi nhìn biểu tình kích động không thôi của Mộc Phong, cái tát liền năm thành quyền, "Đi tìm Bạch vương phi trở về cho ta, sống phải thấy người, chết, ta cũng muốn thấy xác!"

"Công tử, ngươi muốn nữ nhân kia đến tột cùng là làm gì? Hồng nhan họa thủy, ngươi chính mắt thấy qua!" Ngôn từ Mộc Phong kịch liệt, bỗng nhiên ngẩn ra, tiện đà tròn tròn hai mắt, không thể tin nói, "Công tử, chẳng lẽ ngươi yêu nữ nhân kia?"

"Mộc Phong, đây không phải là lời ngươi nên hỏi." Biểu tình của Huyền vương đã dần dần bình tĩnh lại, bây giờ không phải là thời gian hấn hướng Mộc Phong tức giận, tối nay Mộc Phong tự ý hành động, đại ca biết được ý đồ của bọn họ, hấn phải lãnh tĩnh tự hỏi làm sao ứng đối.

"Công tử!" Ngươi có thật yêu nàng không?" Mộc Phong chặt vấn bắt từng khẩu

"Phải thì thế nào?" Huyền vương mắt lạnh nhìn chằm chằm Mộc Phong, "Ta chính là cần nữ nhân kia, cần nàng cùng ta tương lai một lượt bề ngễ thiên hạ!"

Sờ dĩ, khi hấn rời đi, hấn muốn dẫn muốn dẫn một lượt rồi đi!

"Thế nhưng nàng đã chết! Ta tận mắt thấy nàng rút xuống Tân Dương nhai!" Mộc Phong không muốn tin tưởng lời nói của Huyền vương, nguyên lai suy đoán của hấn không có sai, công tử quả nhiên yêu nữ nhân kia! Thế nhưng, công tử có thể nào thích nữ nhân kia? Làm sao có thể thích nữ nhân của địch nhân?

"Mộc Phong, ta đã nói rồi, sống, ta muốn gặp người, chết, ta cũng muốn thất xác." Huyền vương nắm vạt áo của Mộc Phong, nhắc hấn lên, ánh mắt lạnh

như băng đọng sát ý, "Nếu như ngươi còn dám nói nhiều một câu, ta hiện tại là có thể cho ngươi không mở miệng được nữa."

Dứt lời, Huyền vương đem Mộc Phong hung hăng ném trên mặt đất, lần thứ hai Mộc Phong phun ra một ngụm máu tươi, ôm ngực đứng lên, ứng tiếng "Vâng", liền lui xuống.

Hắn không tin nàng sẽ chết, nàng nếu là chết như vậy, thì không phải là nàng mà hắn đã yêu.

Đế đô, đường đến Bạch vương phủ yên lặng.

Lãnh Triệt một thân áo bào trắng nhuộm máu, trường kiếm trong tay hắn nhỏ máu, máu trên mặt đem cả người hắn phảng phất phát la sát, nguyên bản hắc y nhân muốn lấy mạng hắn đều ngã xuống đất, lúc này dưới chân của Lãnh Triệt, chính đạp ngực của một hắc y nhân.

"Nói, người phương nào phải các người tới." Lời lạnh như băng không có nghi vấn, Lãnh Triệt một bên vấn một bên đem mũi kiếm đang rỉ máu hướng bấp chần của hắc y nhân, chỉ thấy hắc y nhân không có ý cho biết, mũi kiếm liền chậm rãi đâm vào bấp chần của hắn, sau đó chậm rãi xoay tròn kiếm trong tay, tiện đà hắc y nhân tê tâm liệt phế kêu to.

Cứ cho là bọn họ không nói, hắn cũng sẽ tra được là người phương nào gây nên, muốn lấy tính mệnh của hắn, nói dễ vậy sao!

"Không nói cũng không sao." Mặt Lãnh Triệt không thay đổi đem kiếm từ bấp chần của hắc y nhân rút ra, sau đó một kiếm đâm thủng yết hầu đối phương, máu phun tung toé, nhuộm đỏ hài bạch sắc của hắn.

Túc Dạ bỗng nhiên kinh hãi, hắn bao lâu không thấy gia tự mình động thủ giết người, không thể tưởng gia như trước lãnh huyết, như trước mặt không thay đổi chém giết bất kỳ một người nào ở trước mặt hắn.

Lãnh Triệt rút kiếm ra, hướng một hắc y nhân khác đang nằm trên đất đi đến, nhìn Lãnh Triệt chậm rãi đến gần, trên mặt hắc y nhân lộ ra thần tình hoảng sợ, Lãnh Triệt khó khăn lắm đi tới trước mặt hắn, liền khước miệng hắn ồ ồ thẳng máu, nhất thời không có khí tức, Lãnh Triệt lại hướng tên còn lại đi đến, cũng khước miệng người nọ thẳng máu không có khí tức.

Cần lưỡi tự sát? Thực sự là thề sống chết hộ chủ, mà ba người hắn hoài nghi, ai có bộ hạ thề sống chết hộ chủ như vậy?

Trường kiếm Lãnh Triệt cầm trong tay nhuộm máu, đi đến phương hướng của Bạch vương phủ, một bên lạnh lùng hướng Túc Dạ ra lệnh: "Gửi tính hiệu, để ám sát đến thanh lý thi thể, không để bách tính nhìn thấy."

"Vâng." Túc Dạ vội vã lên tiếng trả lời, sau đó lại nói, "Gia muốn đi bộ hồi vương phủ?"

Túc Dạ đương nhiên không dám nói nữa, hôm nay gia, có thể nói lấy một địch trăm cũng không quá đáng.

Thế nhưng Túc Dạ vừa dứt lời, Lãnh Triệt nhanh ly khai tầm mắt của hắn, Túc Dạ lập tức từ trong lòng ngực xuất ra một thanh đồng quản, hướng bầu trời kéo dây nhỏ dưới đáy đồng quản.

Lãnh Triệt có thể nói là chạy vội trở lại Ngõa Phủ Lôi Minh, trong tay nắm thật chặt ngọc bài lực lượng của Hắc Băng lâu, sau cùng nhưng vẫn là thu hồi trong hộp sắt, hắn vẫn không đến mức khản trương đến mất lý trí như vậy. Hắn không thể vì mình mà khởi động quốc chi lực lượng, cuối cùng chỉ là cho đời ám vệ của Hắc Băng lâu chưa có nhiệm vụ, một là phải đi điều tra hôm nay Ôn Nhu đi đâu, gặp qua người phương nào, hai là lập tức phải đi tìm tung tích của Ôn Nhu, hướng ám vệ hạ đạt mệnh lệnh, Lãnh Triệt ở bên trong thư phòng ở bên trong thư phòng, lúc không người, hắn là như thế nào cũng che giấu không được khản trương cùng bất an trong lòng.

Cũng oán bản thân hắn, không có đem tâm tư đặt ở trên người nàng.

A Nhu, nàng ở chỗ nào?

Dưới Tân Dương nhai.

Ôn nhu dựa lưng vào một tảng đá lớn, lấy tay chống sau lưng tảng đá lớn muốn khởi động thân, thế nhưng thật vất vả đứng lên mới đi ra khỏi một chút, liền diệt ngồi trên đất, phản phản phục phục thử vài lần, Ôn Nhu rốt cục từ bỏ, nhìn mình chằm chằm đuôi phải của mình, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, xem ra bị thương thực sự là nghiêm trọng, thực sự là đứng lên đều khó khăn, chớ nói chi là phải đi.

Ôn nhu ngẩng đầu nhìn đại thụ trên đỉnh đầu, nếu không có đại thụ này, lấy thân thể rơi xuống nhai cao như vậy, đừng nói là thương chân, sợ là thân thể cũng sẽ gãy, cũng may thân thể này có công phu, cho dù nàng không thể đem những thứ đã học từ đời trước ra phát huy, bảo trụ một cái mạng vẫn là dư sức.

Ôn Nhu lại một lần nữa đặt tay lên trên cổ tay của mình, phản phản phục phục tiếp tục bắt mạch của mình, xác định thai nhi trong bụng đích xác bình yên vô sự, Ôn Nhu mới an tâm, gờ tay lên nhẹ nhàng xoa bụng, nhân thân trở nên cứng cỏi, bất luận là người tổn thương nàng, hay là nàng hại hắn, nàng chắc chắn để cho bọn họ trả lại gấp trăm lần!

Ôn Nhu lại một lần nữa thử khởi động thân, nàng không thể ở đây, bởi vì không biết những người đó có thể hay không xuống tới tìm, hiện nay nàng như vậy đi không được, nếu bọn họ tìm đến, nàng chỉ có thể là một con đường chết.

Mà hiện nay nghĩ đến, do ngay từ đầu, đối phương đã nghĩ đem nàng ép đến vách đá, trên người nàng chỉ có chủy thủ nhỏ, không thể cùng thanh trường

Kiểm của đối phương chống đỡ, mà ám tiễn trên tay lại không thể đơn giản khỏi động, nếu là mình kiếp trước, lấy một địch mười hoàn toàn có thể, nhưng hôm nay bất đồng, cái thân thể này vốn cũng không phải là của nàng, không có sự rèn luyện từ nhỏ của nàng, huống hồ nàng bây giờ không phải là một mình, nhất cử nhất động phải cẩn thận, để tránh khỏi tổn thương bụng, kể từ đó, không thể buông ra, vốn định kéo dài chờ Túc Dạ tới cứu viện, nhưng đối phương nhìn thấu ý đồ của nàng, làm sao sẽ để nàng như nguyên, từng bước đem nàng dần đến vách đá, mà nàng đối mặt mười người bảo vệ bản thân để cho mình bình yên vô sự đã cực hạn, làm sao có thể toàn thân trở ra?

Ôn Nhu thành công tránh thoát công kích của đối phương, nhưng vẫn là không thể làm gì khác hơn bị dồn đến vách đá, nàng thính lực bén nhạy nghe được vách núi cũng không toán là cao, dưới nhai có đại thụ, nàng tựa hồ nghe được có tiếng cây to, khoe miệng tràn ra một nụ cười tự tin, ngay khi mười giờ hàn mang hướng nàng đâm tới chỉ mảnh treo chuông, thả người nhảy xuống đáy vực!

Một khắc kia, nàng nhìn thấy người cầm đầu của đối phương ánh mắt khiếp sợ, sau đó nhanh chóng giơ lên cánh tay trái, nhắm ngay ám tiễn trên cánh tay không chút do dự động thủ, tiễn sắc bén xẹt qua bên tai đối phương, mạn che trên mặt đối phương rơi ra, một khắc kia, Ôn Nhu thấy rõ mặt mũi của đối phương.

Một khắc kia, nàng cơ hồ là khiếp sợ, dĩ nhiên là hắn?

Thế nhưng hiện nay không phải là thời gian nghĩ tại sao lại là hắn, việc cấp bách là phải ly khai cái chỗ này, lúc này Triệt hắc là chung quanh tìm nàng, mà nàng phải như thế nào mới có thể ly khai cái chỗ này? Bốn phía không có người ở, nàng thậm chí không biết đây là đâu, cho dù miễn cưỡng có thể đi, nàng nên trở lại Bạch vương phủ thế nào?

Chết tiệt! Ôn Nhu tức giận đập đùi phải một cái, vì sao như thế tranh khí như thế!

"Đát đát đát..." Bỗng nhiên, thính lực bén nhạy của Ôn Nhu nghe được xa xa tiếng vó ngựa truyền đến, thanh âm rất nhẹ, chỉ là một con ngựa, vẫn ở phía xa, nên không phải là những người đó tìm nàng mà đến.

Nghĩ đến cũng sẽ không phải là kẻ xấu gì, nếu là kẻ xấu, cho dù lúc này chân không nhúc nhích được, đối phó một người vẫn là dư sức, bất quá vẫn là một người tốt tương đối khá, chí ít còn có thể giúp nàng một tay.

Tiếng vó ngựa tiến gần, ngay khi Ôn Nhu nhìn thấy con ngựa, con ngựa kia cách đó không xa ngừng, có thể nghe được thanh âm của nước, có lẽ là chủ nhân con ngựa dòng suối phía trước để ngựa nghỉ ngơi.

Đột nhiên Ôn Nhu có loại cảm giác lão Thiên dĩ nhiên tốt như thế, vô pháp, chỉ có thể cắn răng nhịn đau đứng lên, kéo đùi phải không thể động kia hướng dòng nước đi đến.

Đời trước, nàng là thiên diện hắc bạch lưỡng đạo đều e ngại, nàng chưa bao giờ nghĩ tới nàng cũng sẽ có ngày chật vật như vậy,

Ôn Nhu chậm rãi đến gần, có hỏa quang, chỉ thấy quả nhiên là một con ngựa, lúc này con ngựa trắng đang cúi đầu uống nước suối, trên lưng ngựa lộ vẻ hầu bao, mà từ thân hình chủ nhân của ngựa nhìn, hiển nhiên là một nam tử, chỉ là nam tử đưa lưng về phía nàng, Ôn Nhu nhìn không thấy khuôn mặt của nam tử.

"Ai?" Chợt nghe nam tử quát khẽ, một cây củi đang đốt hương Ôn Nhu lao đến, Ôn Nhu cấp tốc nghiêng người sang tránh thoát, nàng còn có thể rõ ràng sợi tóc bên người bị lửa thiêu, không để cho nàng rùng mình.

Nam tử quay đầu lại trong nháy mắt, Ôn Nhu thấy rõ khuôn mặt nam tử.

Là hắn?

Còn đối phương khi nhìn đến Ôn Nhu, cũng là hiển nhiên cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nàng nhớ hắn rồi

Editor: Luna Huang

"Tướng quân?"

"Vân công tử?"

Hai người cơ hồ là trăm miệng một lời, nét mặt kinh ngạc thần tình cũng là không có sai biệt.

Nhìn thấy là người tin cẩn của Lãnh Triệt, đáy lòng Ôn Nhu thờ phào một cái, cũng không tu cường chống, chân mềm nhũn liền lại muốn ngồi dưới đất,

Từ vương lập tức nhanh tiến lên, trước khi Ôn Nhu té ngã vội vã đưa tay đỡ nàng.

"Vân công tử làm sao vậy?" Từ vương đỡ Ôn Nhu, đem nàng nhẹ nhàng mà ngồi dưới đất.

Hắn làm sao cũng thật không ngờ, ở loại địa phương này nhìn thấy hắn, vốn còn muốn lúc gặp đại ca để đại ca hẹn hắn(ON) ra gặp mặt, từ sau khi hắn rời đi, hắn hầu như mỗi ngày đều sẽ nghĩ tới hắn, đoạn đường hồi đế đô này, trong lòng nghĩ nhiều nhất dĩ nhiên không phải là chuyện Vương Thượng cho đòi hắn hồi triều muốn thương nghị, mà là hắn, hắn vô số lần muốn loại ý niệm này, thế nhưng hắn càng muốn bỏ, lại càng nhớ hắn mãnh liệt.

(Luna: Đoạn tụ, đoạn tụ @@)

Hôm nay, hắn không hẹn mà gặp, tâm trạng hắn mừng rỡ đến không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung, thế nhưng vừa đau lòng, bởi vì hắn thấy nét mặt hắn ân hận sâu khô, tựa hồ là chịu đựng đau nhức cực lớn.

"Không có gì, chân bị thương mà thôi, không đi được." Ôn Nhu cũng không cự tuyệt Từ vương nâng, bởi vì hắn xem nàng là nam tử, căn bản không cần cái nam nữ thụ thụ bất thân gì đáng nói.

"Tướng quân làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?"

"Vân công tử làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?"

Trăm miệng một lời, "Tướng quân nói trước đi." "Vân công tử nói trước đi."

Hai người đều là ngẩn ra, sau đó cười ha ha, như là lão bằng hữu quen biết đã lâu vậy.

"Tướng quân nói trước đi." Ôn Nhu nở nụ cười, hỏa quang chiếu rọi đáng tươi cười phảng phất là sao không sáng chói, nhưng mê huyền mắt của Từ vương.

"Vương Thượng cho đòi Lãnh Tịch hoàn triều, cách nơi này, liền dừng lại để con ngựa nghỉ ngơi một chút." Từ vương khẽ rũ xuống khẽ rũ phạ xuống, không dám nhìn chăm chăm mắt Ôn Nhu, bởi vì hắn có thể cảm giác được tim của mình nhảy thành thịch, hắn sợ bản thân sẽ làm ra chuyện gì ngay cả mình đều không nghĩ tới, quan tâm nhìn đuôi phải Ôn Nhu nói, "Vân công tử lại tại sao tới đây? Làm sao chân bị thương?"

"Xảy ra chút chuyện, bị người truy sát đến đây, may mắn trốn thoát, lại không cẩn thận bị thương, không nghĩ tới có thể gặp được tướng quân, thật khiến Vân nỗ kinh ngạc." Ôn Nhu đưa tay đặt ở trên đầu gối bên phải, dùng giọng thành khẩn hỏi, "Vân nỗ có một yêu cầu quá đáng, không biết tướng quân có thể đáp ứng hay không?"

"Vân công tử cứ nói đừng ngại, Vân công tử trợ biên quân Hiệp Lăng Đạo nhất dịch đắc thắng, Vân công tử chi thành, bất luận là gì, Lãnh Tịch chắc chắn đáp ứng." Chỉ cần là hắn nói, hắn cũng sẽ đáp ứng.

"Có thể không thỉnh tướng quân tiễn Vân nỗ hồi Bạch vương phủ?" Nàng phải mau chóng chạy về Bạch vương phủ.

"Cửa thành lúc này đã đóng hiện tại Vân công tử hành động bất tiện, cần gì phải vội vã chạy về đế đô như vậy?" Từ vương cau mi lại, hắn không rõ hắn tại sao lại muốn hồi Bạch vương phủ trong đêm, thế nhưng hắn không nhớ để hắn xóc nảy cứ như vậy, "Trên người có Lãnh Tịch có được trị thương, hiện nay Vân công tử trước hết nghĩ cho mình mới phải."

"Tướng quân hoàn triều, nhất định là có thể vào thành ban đêm." Ôn Nhu không nghe Từ vương khuyên, mà là thành khẩn gục đầu xuống, "Tướng quân, nhờ cậy."

Từ vương mới đưa tay vào tay áo lấy bình nhỏ, nghe được Ôn Nhu nói như vậy, có chút không thể tránh được, nhưng vẫn là nói: "Cho dù Vân công tử vội vã chạy về đế đô, cũng trước để Lãnh Tịch thay người xem thương thế một chút, nếu bó thuốc trễ, ngày sau rất khó khương phục."

Dứt lời, Từ vương thay Ôn Nhu cởi hài nhìn vết thương, tay của Từ vương còn chưa đụng tới hài của Ôn Nhu, Ôn Nhu liền lấy tay chắn hài của mình.

"Tướng quân, vết thương của Vân nỗ không đáng ngại, không cần lo lắng, khẩn cầu tướng quân có thể đem Vân nỗ tiễn về đế đô." Bây giờ không phải là thời gian nàng chữa thương, bởi vì nàng không biết nàng gặp mai phục đã xảy ra chuyện gì, nàng nghĩ mục tiêu của những người đó không chỉ có là nàng, có thể là Lãnh Triệt, nếu là đối phương ở trước mặt hắn đại tác văn chương, kết quả sẽ thế nào?

Cũng mặc kệ thế nào, hiện nay nàng muốn trở lại bên cạnh hắn, Tức Dạ không thấy được nàng, chắc chắn đem tin tức báo cho hắn, lúc này hắn nhất định là ở chung quanh tìm nàng.

"Hào." Từ vương cũng không kiên trì nữa, chỉ cần là hắn muốn, hắn đều đáp ứng, cúi người xuống liền đem Ôn Nhu ôm ngang lên, hướng con ngựa trắng đi đến, "Lãnh Tịch có một yêu cầu quá đáng, là hy vọng Vân công tử trên đường có thể đem chuyện đã xảy ra cùng Lãnh Tịch nói một chút."

Từ vương đem Ôn Nhu ôm lấy, lại phát hiện hắn không chỉ có lớn lên giống nữ nhi gia, thân thể càng nhẹ nhàng như nữ nhi gia, đưa hắn ôm, hắn hầu như không cảm giác được trọng lượng của hắn, tâm trạng không khỏi yêu thương, hắn tại sao lại nhẹ như vậy.

"Đa tạ Tướng quân tương trợ." Từ vương đem Ôn Nhu đặt lên lưng ngựa xong, đem ngựa cương giao cho Ôn Nhu để cho nàng nắm chặt, Ôn Nhu nắm chặt cương ngựa, cảm kích nói rằng, "Tướng quân chi thành, Vân nỗ nói rõ."

"Tha thứ Lãnh Tịch lo lắng thương thế của Vân công tử, bắt năng phi ngựa, dùng tốc độ chậm là tốt nhất." Từ vương nói xong, vỗ nhẹ lưng ngựa, con ngựa trắng như nghe hiểu tiếng người, liền bắt đầu thích mong ngựa, Ôn Nhu cũng không tiện kiên trì nữa phi ngựa mà quay về, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng gật đầu.

Thế nhưng, là lúc Từ vương con ngựa trắng phải ly khai, một điểm hàn mang cắt bóng đêm hướng mặt hắc bản thẳng đến, Từ vương phản ứng cực nhanh rút kiếm ra khỏi vỏ, cấp tốc lui về phía sau đồng thời đem kiếm chắn ở trước mặt mình, chỉ nghe "Đinh" Một tiếng thanh âm va chạm, một mũi tên rơi xuống đất trước chân của Từ vương.

"Tướng quân cẩn thận!" Ôn Nhu cũng không khỏi nhắc nhở, mâu quang khê nhúc nhích, ghé tòm, đuổi tới sao?

Sắc mặt Từ vương âm trầm, nhờ ánh lửa thấy rõ người tới, mười lăm người, người từ đâu tới? Hắc hoi triều là mặt chỉ của Vương Thượng, hắc một đường quan đạo vẫn chưa đi, không người nào biết hắc hoán triều, những người này là hướng Vân công tử mà đến?

"Vân công tử, những người này đã thương người?" Từ vương nắm chặt kiếm trong tay, nhãn thần xơ xác tiêu điều nhìn hắc y nhân chậm rãi đến gần.

"Xin lỗi, liên lụy tướng quân." Mười lăm người, đúng là nhiều hơn năm người, xem ra là được người kia mệnh lệnh, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể a! Triệt chỉ nói qua để cho mình cẩn thận hắc, nằng cho là hắc quá lo lắng, không nghĩ tới người nhìn thấu rõ ràng nhất vẫn là Triệt, hôm nay liên lụy đến Từ vương, nếu là Từ vương ở chỗ này có nguy hiểm gì, nằng lấy mặt mũi nào tới gặp Triệt?

"Tướng quân, thỉnh cho Vân mỗ một thanh kiếm." Dù cho lúc này nằng đi đứng bất tiện, lại không có nghĩa là tay nằng bị phế đi.

"Vân công tử không cần lo lắng, Lãnh Tịch tuyệt sẽ không để cho người thụ thương." Dám đã thương người của hắc, hắc sẽ đưa bọn họ toàn bộ xuống địa ngục.

Ôn Nhu còn muốn nói cái gì nữa, Từ vương mạnh vỗ lưng ngựa một cái, con ngựa trắng liền thối lui đến phía sau, Từ vương một mình đối mặt với mười lăm người tới.

Bạch vương phủ.

"Chủ thượng, tra được hôm nay có người khả nghi hướng ngoài thành Tân Dương nhai đi." Âm vệ ở trước mặt Lãnh Triệt quì một gối, cung kính bẩm báo nói, sau khi nói xong thật lâu không thấy Lãnh Triệt đáp ứng, không khỏi ngẩng đầu lên, trước mắt đầu thân ảnh của Lãnh Triệt.

"Gia, ngựa đã chuẩn bị xong, muốn đi đâu?" Túc Dạ từ lâu đã chuẩn bị ngựa ở Ngõa Phủ Lôi Minh thẳng đến thang lầu vân, thấy Lãnh Triệt xuất hiện, liền vội vàng đem ngựa đến trước mặt Lãnh Triệt, Lãnh Triệt lập tức phóng người lên ngựa, nói một tiếng "Tân Dương nhai", liền cố sức vung cương ngựa, hướng phương hướng của Tân Dương nhai tuyệt trần đi, Túc Dạ cùng âm vệ vội vã một lượt phóng ngựa đuổi theo.

Tân Dương nhai, Tân Dương nhai, tin tức của âm vệ truyền đến, chứng minh A Nhu vẫn chưa rơi vào trong tay Huyền vương, mà nằng chậm chạp không về, tất nhiên vẫn còn ở Tân Dương nhai.

A Nhu, chờ ta!

Đáy Tân Dương nhai.

Mộc Phong nhìn bên người bên mình từng người từng người ngã xuống, mà ngay cả là Từ vương bị bọn họ đâm mấy kiếm, lại hầu như không quá mức ảnh hưởng, gắng co như vậy, không chỉ có bất không được nữ nhân kia, sợ là đến bọn họ toàn quân bị diệt, chỗ Bạch vương hắc đã tính sai, những người này không thể hao tổn, bằng không liền không người che chở công tử an toàn ly khai.

Mộc Phong nhìn chăm chăm Từ vương tựa hồ càng chiến càng mạnh, cắn răng một cái, làm một tư thế "Triệt", nắm tên hắc y nhân còn dư lại theo hắc một lượt trở về, thân ảnh lập tức tiêu thất trong màn đêm.

Từ vương muốn truy, thế nhưng mới đuổi theo một chút, liền một ngụm máu tươi phun ra, hai chân mềm nhũn liền muốn ngã quỵ xuống, vội vàng dùng vội vàng dùng chống địa mới có thể miễn cưỡng đứng vững cước bộ.

Từ vương cúi đầu nhìn thương trên người mình, chỉ thấy ngực hắc có một mảnh máu lớn, ở tòng tối như một bông hồng nở rộ, mới vừa rồi thương trúng ngay vết thương lúc ở Hiệp Lăng Đạo, thật là đáng chết!

"Tướng quân!" Con ngựa trắng mang Ôn Nhu đi tới bên người Từ vương, Ôn Nhu muốn xuống lại không biết xuống thế nào, muốn đem bản thân ngã xuống lại lo lắng cho cái bụng của mình, chỉ có thể ở trên lưng ngựa quan tâm hỏi, "Tướng quân bị thương?"

Để bảo hộ nằng không bị tổn thương nào, hắc không thể toàn tâm toàn ý đối phó địch nhân, vẫn có thể để bản thân bị thương, Ôn Nhu cảm giác mình thực sự là liên lụy đến người không nên liên lụy.

"Vân công tử bình yên vô sự? Có thể có thụ thương?" Từ vương thấy trong con người Ôn Nhu lo lắng cùng quan tâm, không khỏi mỉm cười, hắc tựa hồ không có thụ thương, không có thụ thương là tốt rồi, không phải hắc tự hận mình.

"Vân mỗ vẫn chưa thụ thương, nhưng thật ra tướng quân bị thương không nhẹ, cần mau chóng chữa thương."

"Vân công tử không có thụ thương là tốt rồi, Lãnh Tịch an tâm." Từ vương chợt thấy trước mắt khuôn mặt Ôn Nhu bắt đầu trở nên không rõ, dần dần

nhìn không rõ, "Bọn họ chắc là sẽ không trở lại, Văn công tử..."

Từ vương còn chưa có nói xong, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền ngất đi.

"Tướng quân!" Ôn Nhu khẽ hô một tiếng, buông cương ngựa ra đang muốn đem mình ngã xuống ngựa, thế nhưng nàng chưa cảm thấy thân thể của chính mình hạ xuống, mà là cảm giác mình cảm giác mình bị người dùng hai tay nâng lên, sau đó cả người liền rơi vào rồi ôm ấp quen thuộc.

"Triệt?" Chóp mũi quanh quẩn khí tức quen thuộc, Ôn Nhu bỗng nhiên ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt kinh thể liền rơi vào đồng mâu của nàng, không để cho nàng kinh hô một tiếng, càng nhiều hơn chính là mừng rỡ, là an tâm, cảm giác chỉ cần hắt tới, nàng có thể cái gì đều không cần lo lắng.

"Xin lỗi." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu từ ngựa trắng ôm lên ngựa của mình, lúc này đem nàng chăm chú ôm vào trong ngực, rất sợ hắt buông lỏng tay nàng sẽ có nguy hiểm, "Xin lỗi, ta đã tới chậm."

"Triệt." Ôn Nhu đem mặt chôn vào trong ngực Lãnh Triệt, nâng hai tay lên, nhẹ nhàng ôm lấy hông của hắn, khép hờ mắt, tự đáy lòng khẽ cười: "Ta không sao, ta rất khỏe, không cần lo lắng."

Bỗng nhiên rời khỏi ôm ấp của Lãnh Triệt, lo lắng nói: "Triệt, mau nhìn xem tướng quân, hắt hộ ta bị thương, ngất đi."

"Tướng quân?" Ôn Nhu nói để Lãnh Triệt nhú mày, sau đó ngẩn ra, "Tam đệ?"

"Đúng vậy."

"Ngồi vững." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu đặt lên lưng ngực xong, liền tung người xuống ngựa, đỡ dậy Từ vương đã bất tỉnh trên mặt đất, nhìn thân chịu trọng thương của Từ vương, đáy lòng kích động đến chấn động, Túc Dạ cùng ám vệ vừa lúc chạy tới.

"Từ vương gia?" Túc Dạ khi nhìn đến Từ vương thụ thương đã bất tỉnh, kinh trụ, sau đó cúi đầu nói, "Gia, đem Từ vương gia giao cho Túc Dạ chiếu cố đi."

"Ân." Lãnh Triệt khẽ gật đầu, cẩn thận đem Từ vương giao cho Túc Dạ, sau đó nhìn con ngựa trắng Ôn Nhu đã ngồi, nói. "U Tuyệt của Từ vương, nhất tề mang về, lập tức đi thỉnh thái y."

"Vâng." Túc Dạ cúi đầu cung kính đáp.

Lãnh Triệt phản phó xong, liền phóng người lên ngựa, hai tay chấp cương ngựa, để Ôn Nhu tựa ở trong ngực hắn, không đợi Ôn Nhu nói cái gì, Lãnh Triệt liền giọng nói giọng nói mở miệng: "Cái gì cũng không cần nói, ta đều biết, chỉ đề ý nghỉ ngơi là tốt rồi, có ta ở đây, không sao."

Không có ai biết, đoạn đường này hắt phóng ngựa bốn ba mà đến, trong lòng là có bao nhiêu kinh hoàng, hắt sợ nàng gặp chuyện không may, bất kể là chuyện gì, hắt cũng không muốn phát sinh ở trên người nàng, cho dù là một chút xíu tổn thương hắt cũng không muốn nhìn thấy.

Cũng không người nào biết, khi hắt nhìn thấy nàng trong nháy mắt, tim của hắt, mừng rỡ như điên, đến nỗi trong mắt của hắt chỉ có nàng, trong mắt chút nào có thứ gì khác.

Hắt không dám tưởng tượng, nếu là không có tam đệ ở, hắt hoàn có thể hay không không thể gặp được nàng.

"Ân." Ôn Nhu khẽ gật đầu, cười đến an tâm, bởi vì tựa ở trong ngực hắt, nghe được khí tức chỉ là của hắt, để cho nàng an tâm, nếu hắt không muốn nàng nói thêm cái gì, nàng liền theo hắt, mà nàng muốn nói, nhất thời cũng không gặp.

Lãnh Triệt tựa hồ vẫn không thể yên tâm, tay trái cầm cương ngựa, vòng ở vai của Ôn Nhu, đem áo khoác trên người mình phủ lên trên người Ôn Nhu, Ôn Nhu cảm thấy rất là ấm áp, trong lòng Lãnh Triệt dần dần nhắm mắt.

Thời gian Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu xuất hiện ở trước cửa Bạch vương phủ, Duẩn Nhi lo lắng đến mặt đầy lệ, thế nhưng trước ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Triệt nàng sợ hãi, Ôn Nhu chỉ là cười cười nói nàng không có việc gì, nói đây cũng không phải lỗi của Duẩn Nhi, khóc cái gì, thế nhưng Duẩn Nhi vẫn không thể nào nhìn xuống, khóc nói nhất định sẽ một tác cũng không rời chiếu cố Vương phi, Ôn Nhu nở nụ cười, Lãnh Triệt lạnh lùng mệnh lệnh Duẩn Nhi chuẩn bị nước nóng, ôm Ôn Nhu đến phương hướng của Yên Thủy các.

"Xem ra ta cần đổi thị nữ có thể tin cho nàng rồi." Lãnh Triệt một bên đi phương hướng của Yên Thủy các, một bên lạnh lùng nói rằng.

"Ta không cần, có Duẩn Nhi là tốt rồi." Ôn Nhu quả đoán cự tuyệt.

"Vậy vẫn là đến Ngõa Phủ Lôi Minh ta mới yên tâm."

"Cũng không có người thời thời khắc khắc cũng nhớ thương cái mạng này của ta."

"Sau này ta tự mình tới chiếu cố nàng."

"Phốc. ..." Nghe Lãnh Triệt nghiêm trang nói, Ôn Nhu nhìn không được khẽ cười, đem mặt sát gần lồng ngực của hắt, cười nói, "Chuyện ngày hôm nay bất quá là ngoài ý muốn, không cần phải lo lắng như vậy."

"Đối với nàng không tiếp thụ được chuyện ngoài ý muốn như vậy." Lãnh Triệt như trước mặt lạnh nói, "Chuyện như vậy, ngày sau không bao giờ phát sinh nữa, ta nói rồi, sẽ không để nàng mang chùy thủ mà ngủ."

"Thế nhưng..." Lãnh Triệt bỗng nhiên cúi đầu, nhìn Ôn Nhu trong ngực, nói rằng, "Xin lỗi."

"Sỏa đầu gối." Ôn Nhu giơ tay lên dùng ngón tay vuốt ve cằm của Lãnh Triệt, ôn nhu nói: "Cũng không phải mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của người, chuyện hôm nay làm sao có thể trách người, không cần cùng ta xin lỗi."

"Để nàng thân trong nguy hiểm chính là ta sai rồi, không có bảo vệ tốt cho nàng chính là ta sai." Lãnh Triệt nói, đem Ôn Nhu ôm chặt hơn nữa, "Ta đáp ứng nàng, phải bảo vệ nàng thật tốt."

"Sỏa đầu gối, ta không thờ được." Vẫn là cố chấp như vậy không biết biến báo, cũng chỉ có hấn, để cho nàng nghĩ cố chấp của hấn là khả ái.

Nói, Lãnh Triệt đã ôm Ôn Nhu đi vào tửm cư Yên Thủy các, đem nàng nhẹ nhàng đặt ngồi trên giường hẹp, mình thì nắm tay nàng hỏi: "Bị thương chỗ nào, để ta xem thật kỹ một chút."

"Bắp chân phải mà thôi, không có thương gì nữa." Ôn Nhu nắm lại tay của Lãnh Triệt, cười hỏi đáp.

"Ta xem một chút." Lãnh Triệt cau mi lại, tiểu tâm dục dục thay Ôn Nhu cời hải, đem chân ngọc của Ôn Nhu nâng trên tay, chỉ thấy chân ngẫu hồng của nàng lúc này đã sưng đỏ hầu như thay đổi hình dạng, không khỏi đem mi tâm tức càng chặt hơn, đem ống quần cuốn lên, đầu gối cũng sưng hồng, không khỏi đau lòng, "Còn có chỗ nào thụ thương, nói cho ta biết."

"Đã không có, bị thương một chút thôi, mấy ngày nữa không thể đi lại thôi, không có gì quan trọng hơn." Lãnh Triệt khẽ nâng một đầu gối lên trước mặt mình, vì nàng tiểu tâm dục dục kiểm tra thương thế, nhẹ giọng nói rằng, "Hải tử cũng không có việc gì, không cần lo lắng."

Lãnh Triệt đem ống quần của Ôn Nhu chậm rãi buông xuống, sau đó đem nàng nằm xong ở trên giường, thay nàng đắp kín chăn, "Nằm cho tốt, ta đi thỉnh thái y vì nàng bắt mạch."

"Thái y?" Ôn Nhu lôi kéo tay của Lãnh Triệt, "Chính ta là địa phu, không cần thỉnh thái y đến."

"Chỉ đề ý hảo hảo dưỡng thương, còn lại không cần nàng tới quản." Lãnh Triệt vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của Ôn Nhu, sau đó đem tay nàng đặt vào trong chăn, "Đội thị nữ chuẩn bị xong nước nóng, hảo hảo tắm một chút, sao đó ngủ một giấc."

"Người đi đâu vậy?"

"Ta đi xem tam đệ, hấn tựa hồ bị thương không nhẹ." Lãnh Triệt giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Ôn Nhu, nhu ái nói, "Yên tâm, sẽ không gặp nguy hiểm, ta rất nhanh thì trở về."

"Ân." Ôn Nhu đột nhiên cảm giác được mặt có chút đỏ, hơi tựa đầu rúc vào trong chăn, nàng có phải là hay không biểu hiện quá mức rõ ràng? Chỉ là chẳng biết tại sao, lúc này nàng muốn hấn bồi bên người nàng, không chỉ có là bởi vì nàng rất nhiều nghi vấn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hấn, có rất nhiều lời muốn cùng hấn nói, cũng bởi vì nàng nhớ hấn rồi.

"Ta rất nhanh sẽ trở lại." Lãnh Triệt nhẹ nhàng hạ nộ hôn xuống mi tâm của Ôn Nhu, sau đó đứng lên đi, hấn không muốn rời nàng, thế nhưng hấn phải đi xử lý một việc, như vậy mới có thể tiến hơn một bước đích xác bảo đảm an toàn của nàng.

Người hại hấn, hấn có thể không tính, thế nhưng người tổn thương nàng, hấn tuyệt không khoan thứ.

Hấn cùng với Hấn cùng với trong lúc đó đích tình nghi, sớm muộn cũng chém đoạn, hấn vốn không lấy tính mệnh của hấn, nhưng hôm nay là hấn buộc hấn, hấn cũng không nhân từ nương tay, hôm nay, cũng tuyệt không sẽ!

Nam Uyển Bạch vương phủ, thái y vì Tử vương xử lý băng bó kỹ vết thương, kê đơn thuốc, thân ảnh cao to lạnh như băng của Lãnh Triệt xuất hiện trong phòng, mệnh Túc Dạ theo thái y dựa theo đơn thuốc đi lấy thuốc, bản thân liền ngồi vào mép giường.

"Vân... Vân công tử!" Lãnh Triệt khó khăn lắm ngồi xuống, nguyên bản Tử vương bị vây trong trạng thái hôn mê bỗng nhiên kinh hô một tiếng, bỗng dưng mở mắt ra, mạnh ngồi dậy, nét mặt còn có vẻ kinh hoàng khó nén, bởi vì trong mộng hấn thấy được người kia bị người một kiếm đâm xuyên qua yết hầu, ở trước mặt của hấn, mà hấn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, cứu cũng cứu không được.

"Hảo tiểu tử, nhiều năm như vậy không gặp, vẫn là có tinh thần như thế." Lãnh Triệt không để ý trong miệng Tử vương kêu nói là cái gì, chỉ là thấy Tử vương tỉnh lại, khóe miệng tự nhiên mỉm cười.

"Đại... ca?" Khi nhìn rõ người trước mắt là Lãnh Triệt, trong mắt Tử vương lộ vẻ khiếp sợ, sau đó trong mắt có tiểu ý không ức chế được kích động, hai tay cầm thật chặt hai vai của Lãnh Triệt, lại một lần nữa hỏi, "Đại ca?"

"Là ta." Lãnh Triệt một quyền nhẹ nhàng đâm lên trên ngực bị thương của Tử vương, khó có được cười đến sang sảng, "Thân thể vẫn là rất cường tráng, nhanh như vậy đã tỉnh, uống công ta quan tâm."

"Ha ha!" Tử vương cũng lang lang cười, không nhẹ không nặng một quyền đâm lên ngực Lãnh Triệt, "Nếu là ai cũng thân thể như đại ca, thì làm sao chiến đấu đánh."

Lãnh Triệt biết Từ vương là vui đùa, cũng không thêm để ý, chỉ là bình tĩnh nhìn chăm chú vào Từ vương không biết bao nhiêu lần, Từ vương cũng lang lang cười xong, giang hai cánh tay mạnh ôm Lãnh Triệt, đầu vi ngang, không để cho viền mắt của mình không tranh khi.

"Đại ca, mười năm không gặp, ta đã trở về!" Mười năm, đã từng hán không biết hán còn có thể gặp lại đại ca không, nhìn thấy đại ca hán kính yêu nhất.

"Đã là một tiểu tử khỏe mạnh rồi!" Lãnh Triệt cũng ôm lại Từ vương tình nghĩa thâm hậu, mười năm trước, vì bảo vệ biên quan Đại Di an bình, hán phải đem hán mười lăm tuổi phải đi biên quan, hôm nay, đã mười năm trôi qua, tiểu tử năm đó, đã lớn lên đến hán cũng nhận không ra.

"Đại ca, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể nói với ta?" Thật lâu, Lãnh Triệt buông lỏng Từ vương ra, Từ vương cũng sắc mặt nghiêm túc.

----- đề lời nói ngoài -----

Vẫn chưa nói qua tạ ơn các cô nương, Thập Tứ ở đây tạ qua các cô nương.. động viên Thập Tứ... Cúc cung... Nhân nhạ ưu thương...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Bất ly bất khí

Editor: Luna Huang

Lãnh Triệt cùng Từ vương nói chuyện lâu tới giờ dần, trong lúc Từ vương có khiếp sợ, có trầm mặc, có trầm tư, Túc Dạ bụng được tới, buông, liền nhẹ nhàng mà cài cửa lại đi ra.

"Triều đình biến hoá kỳ lạ, đại ca mấy năm nay, cực khổ." Từ vương nặng nề mà thở dài, đại ca từ nhỏ liền thân trúng kỳ độc, hết lần này tới lần khác nắm giữ tài hoa mà bất kỳ người nào đều không thể sánh được, vì bảo vệ Đại Di, không biết hy sinh biết bao nhiêu, từ nhỏ hán thương tiếc đại ca, nghĩ đại ca không nên chịu khổ như thế, sở dĩ trong mấy huynh đệ, cũng chỉ có hán cùng với đại ca là thân nhất, tình nghĩa thâm hậu nhất.

Mà đại ca cũng là người trên đời này quan tâm hán nhất, thân mẫu của hán là một cung nữ ti tiện, ở thời gian sinh hạ hán đã bị ban cho cái chết, hán không biết cái gì gọi là tình thương của mẫu thân, tuổi thơ của hán, là vượt qua trong che chở của đại ca, hán phạm sai lầm, đại ca thay hán chịu phạt, hán gặp rắc rối, vẫn là đại ca thay hán chịu phạt, thân thể đại ca không tốt, phụ vương cũng không trọng phạt hán, cho nên hán càng lúc càng không kiêng nể gì cả, thế nhưng sau lại có một lần, hán gây đại họa, đại ca vì thay hán chịu phạt mà ngủ mê man ba ngày ba đêm chưa tỉnh, nhìn hai mắt nhắm nghiền của đại ca, hán mới lần đầu tiên ý thức được hán là phạm vào bao nhiêu lỗi, hán lo lắng đại ca không bao giờ hồi tỉnh lại nữa, thế nhưng sau khi đại ca tỉnh lại một câu oán hận cũng không có, vẫn như cũ bảo hộ hán như lúc ban đầu, từ đó về sau, hán không hề tùy ý làm bậy, mặc kệ cái gì đều nghe đại ca.

Hán không biết vì sao đại ca đối với hán tốt như vậy, có lẽ là bởi vì hán cùng với đại ca đồng bệnh tương liên, bởi vì bọn họ đều là lúc được sinh ra nương chết, từ nhỏ bọn họ cũng không biết vị đạo của nương là cái gì, thậm chí đến bây giờ, hán cũng như trước cho là như vậy.

Tuy rằng đại ca cả người lạnh như băng, thế nhưng hán biết đại ca có lòng ôn hòa nhất thế gian này, chỉ là người bên ngoài không biết mà thôi, người bên ngoài nghĩ hán không đúng tí nào, hán có thể cười, bởi vì hán tựa như trong ánh mắt thế tục, không có nữ tử nào nguyện ý tới gần hán, nói phải không nguyện ý gả cho một người không thể sống làm quả phụ, hán cũng không thêm để ý chút nào, bởi vì trong lòng của hán cho tới bây giờ chứa đựng không phải nữ nhân, thái hậu cùng ngũ đệ mang hán xem như bùn đất dẫm nát dưới chân, hán vẫn như cũ vẫn đậm phong kinh.

Thế nhưng người bên ngoài không biết, đại ca không chỉ có phong tư dư sức, càng vận trù duy ác, cho nên lúc đại ca để hán đi trấn thủ biên quan, hán nghĩa vô phản cố, không chỉ có là cảm giác mình thẹn với đại ca, còn là bởi vì hán tin tưởng đại ca, đại ca làm tất cả, đều cũng có nguyên nhân, hán không cần nhất định phải biết, cũng không cần hoài nghi.

"Người như vậy, biên quan phong sương, người chịu cũng mười năm." Lãnh Triệt mỉm cười, tam đệ này, cùng hán tình nghĩa trung hậu nhất, có thể là vì Đại Di, hán phải để hán đi chịu phong sương mưa tuyết.

"Là vì Đại Di, nói thế nào vất vả cực nhọc." Hán cùng với đại ca như nhau, đều có một lòng thể sống chết thủ hộ Đại Di, "Như vậy chuyện hôm nay, là nhị ca gây nên?"

"Ân." Biểu tình của Lãnh Triệt trở nên xơ xác tiêu điều, "Huỳnh vương có hành động, sợ là muốn rời khỏi Đại Di rồi."

"Đại ca làm sao biết được nhị ca, không, Huỳnh vương cũng không phải là nhị ca chân chính?" Tin tức này đối với Từ vương mà nói là rung động, hán làm sao cũng không nghĩ ra, nhị ca ôn nhuận như ngọc kia, sẽ là mật thám!

"Hai năm trước." Mâu quang của Lãnh Triệt lạnh lùng, "Chôn được quá sâu, căn bản không thể nào phát hiện, nếu không có ngẫu nhiên chặn được hai cây âm phù, nghiên cứu ra mới biết được, chỉ sợ đến hôm nay, ta cũng nguoi, cho là hán là hảo nhị đệ của ta."

"Vậy hán mật thám của nước nào phái tới?" Có thể dưới mí mắt đại ca che giấu tốt như vậy, nghĩ đến tất không biết là một vai đơn giản, may mà đại ca

phát hiện, "Thế nhưng cùng thái hậu một phe?"

"Chưa chắc." Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, bởi vì hần cực ít cùng thái hậu vắng lai, "Cũng hoặc là Viêm Quốc, cũng có thể là Mạc Quốc, hiện nay còn chưa biết."

"Đại ca chuẩn bị làm sao ứng đối? Có cần ta xuất thủ?"

"Không cần người xuất thủ."

"Thế nhưng, đại ca, trải qua lời của người, người không cảm thấy Huyền vương tựa hồ luôn luôn bóp kế hoạch hành sự của người sao?"

"Sớm có phát giác, chỉ đợi tiền thêm một bước xác nhận, đến tốt cùng bên cạnh ta, xuất hiện ai là mật thám." Sắc mặt Lãnh Triệt âm hàn, Huyền vương, thật là một nhân vật so với thái hậu còn lợi hại hơn.

Lãnh Triệt nói xong, chậm rãi đứng lên, vỗ nhẹ nhẹ đầu vai của Từ vương nói: "Được rồi, trên người người có thương tích, nói chuyện lâu bất lợi cho bất lợi cho thương thể khôi phục, nghỉ ngơi, đợi thương thể bình phục mới tiến cung diện thánh, cùng thương nghị chinh huấn tân binh trong tân pháp."

"Đại ca ——" Từ vương nhìn bóng lưng Lãnh Triệt rời đi, gọi hần lại.

Lãnh Triệt quay đầu lại, nhìn Từ vương muốn nói lại thôi, hỏi: "Tam đệ còn có chuyện?"

"Không có việc gì..." Từ vương bỗng nhiên không biết vấn đề này có nên hỏi hay không, sau đó thực sự ức chế không được tâm trạng, "Chỉ là muốn hỏi đại ca, Văn công tử còn tốt?"

Hần lo lắng nhất không phải là mình, mà là hần, nếu là đại ca mang hần về Bạch vương phủ, như vậy thì khẳng định cũng gặp được hần, hần, có khỏe không?

"Hần vô sự, ta đã cho thái y vì hần bắt mạch kiểm tra vết thương. Tam đệ không cần lo lắng." Lãnh Triệt nhàn nhạt đáp, "Tam đệ vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi, mau chóng đem thân thể dưỡng hảo mới tốt."

"Vâng, ta hiểu." Lãnh Triệt đi rồi, Từ vương nằm ở trên giường, nghĩ lại những thứ Lãnh Triệt đã nói qua, một bên nhớ hần thì không cách nào không chế được.

Ôn Nhu nằm ở trên giường, thật lâu không thể ngủ, nhìn ngọn nến cháy gần hết, tính canh giờ đã qua giờ sừ, không khỏi khép mắt lại, quên đi, hần luôn luôn bận rộn. Nàng làm sao trách hần.

Vừa qua hồi lâu, Ôn Nhu chợt ngủ, nhưng ngay khi nàng khó khăn lắm mới ngủ được, chỉ cảm thấy phía sau một trận cảm giác mát truyền đến, sau đó hần ý trong ngực dần lên chiếm hữu lưng của nàng, một cánh tay luồn xuống cổ của nàng đem nàng nhẹ nhàng ôm, có tiếng hít thở nhộn nhịp vang lên bên tai nàng, Ôn Nhu trở mình, đối mặt với Lãnh Triệt, giờ tay lên quàng qua hông của hần.

"Chưa ngủ?" Thanh âm ôn nhu của Lãnh Triệt vang lên bên tai, kèm theo khí tức có chút quấy nhiễu, đem Ôn Nhu ôm sát mình một phần, "Hay là ta Hay là ta đánh thức nàng?"

Ôn Nhu đầu tựa vào cổ của Lãnh Triệt, khẽ lắc đầu, nói không được vì sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy bản thân hôm nay dị thường nhớ hần, không có bất kỳ lý do gì.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy được Ôn Nhu không thích hợp, trong giọng nói ôn nhu của Lãnh Triệt sinh ra vẻ khẩn trương, đây là chỉ có đối với nàng, hần mới có thể biểu lộ tâm tình.

Ôn Nhu như trước khẽ lắc đầu, cũng đem Lãnh Triệt ôm càng chặt hơn, nghe Lãnh Triệt ôn nhu nói, chôn ở cổ của Lãnh Triệt nở nụ cười.

"Oán ta tới chậm?"

"Nghĩ được mỹ." Ôn Nhu khẽ cười, chọc cổ của Lãnh Triệt một chút, đầu gối, lúc nói lời này cũng không biết đỏ mặt sao?

"Đây là vì sao?" Lấy Ôn Nhu mà hần biết, cho là hần đầu gối đối với ý nghĩ trong lòng nàng cũng liền cũng liền chỉ nơi này.

"Không nói cho người." Ôn Nhu dăng lên trêu chọc một chút ý niệm trêu chọc hần một chút, cọ cọ, cọ đến mặt của Lãnh Triệt đối diện, chớp mũi chạm nhau, ánh nến cháy hết chỉ là một mảnh bóng tối, mặc dù nhìn không thấy khuôn mặt của hần, nhưng là lại tình huống cảm thụ được cảm giác mát của chớp mũi hần, như trước cười yếu ớt nói, "Có muốn hay không đoán thử?"

Lãnh Triệt tựa hồ là kinh qua rất nghiêm túc tự hỏi, sau đó vẫn là khẽ lắc đầu, "Không đoán ra được."

Từng nghe nói lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển, hơn nữa trong lòng của luôn luôn biến ảo bất định, hần làm sao đoán được.

"Sợ đầu gối, biết người không đoán ra được." Ôn Nhu nho nhỏ cười nhạo Lãnh Triệt một phen, sau đó chủ động hôn lên đôi môi lạnh lẽo của Lãnh Triệt, mặt mày nhu hòa, "Bởi vì ta nhớ người."

Nhớ người ở bên cạnh ta.

Lãnh Triệt bị Ôn Nhu khiến cho thân thể cứng đờ, sau đó đem nàng ôm thật chặt, đổi lại hân hôn nàng.

Hắn sẽ hào hào thủ hộ nàng, tuyệt sẽ không để cho nàng lại chịu thêm một tổn thương nào.

"Triệt, chuyện của Huyền vương gia, người đều biết?" Ôn Nhu gối lên cánh tay của Lãnh Triệt, hỏi.

"Biết." Lãnh Triệt nắm chặt tay của Ôn Nhu đặt ở trên ngực hắn, giọng nói nặng nề, "Sở dĩ không có nói cho nàng biết, là không muốn nàng hao phí tinh thần những vấn đề này, không nghĩ đến ta sai rồi, suýt nữa để nàng nguy hiểm."

"Bất quá yên tâm, sau này hắn cũng không tổn thương được cho nàng nữa."

"Người người nói với ta Huyền vương đến tốt cùng là một người thế nào." Nam nhân cười rộ lên như xuân phong kia, tuyệt không đơn giản, nàng có dự cảm, cùng vì địch, hắn nhất định là người vương tay chân.

"Li là một người thế nào, tự ta cũng hiểu không nhiều." Mâu quang Lãnh Triệt nặng nề, đem Ôn Nhu ôm càng chặt hơn, "Tiên đế cực kỳ sủng ái mẫu của Li, tình tường nhớ kỹ lúc Li mới sinh ra, tiên đế cho cả nước cùng khánh chúc, sau lại chẳng biết tại sao, mẫu thân của Li bị đánh vào lãnh cung, đến Li, tiên đế cũng không cần, một lượt nhét vào lãnh cung, tới khi đó, không người gặp qua Li, cho đến bảy năm trước tiên đế hoăng, thái hậu hạ lệnh tuần tảo tất cả phi tần, khi đó, ta mới gặp lại Li, trong mắt của hắn không có hận, không có thương tổn, không có oán, chỉ là cười nhạt như hôm nay vậy, ta thậm chí cũng đã quên dáng dấp của hắn thuở nhỏ, chỉ nhớ rõ trong thân thể hắn cùng ta chảy chung dòng máu, nhớ kỹ hắn gọi Li."

"Ở trên người của Li, ta nhìn không thấy hi vọng ái ố, hắn vĩnh viễn vẫn như cũ đáng tươi cười khiến người không thể hiểu, chẳng biết tại sao, ta dường như thương tiếc tam đệ như thương tiếc hắn, ta biết sống trong đế vương gia, bất luận tình cảm gì đều là nông cạn, thế nhưng ta muốn nghịch thiên mà đi, chung quy, hết thấy tất cả đều thua ở trước mặt của quyền cùng thế." Cũng không phải là hắn quá sợ lạnh lòng, hắn cũng từng muốn bản thân là người bình thường, chỉ là tựa hồ tất cả từ vừa mới bắt đầu đã quyết định, trong vòng hoàng tường, đế vương gia, ngoại trừ quyền cùng thế, còn lại, đều là hư vô.

"Li là một người rất thông minh, thông minh khiến ta thực sự cho rằng hắn thực sự là thân nhi đệ của ta." Khóe miệng Lãnh Triệt dẫn một tia khổ sở, "Chỉ là ai biết, Li chân chính đã chết." Đã sớm chết rồi, trước khi tiên đế biếm mẫu tử hai người vào lãnh cung đã chết, Li hôm nay, bất quá là như giả bao hoá, thế nhưng ở chung nhiều năm như vậy, hai năm trước cho dù biết hắn cũng không phải là Huyền vương chân chính, hắn cũng thế không nghĩ gạt bỏ hắn, dù sao sự hiện hữu của hắn không có uy hiếp được Đại Di.

Hắn nhưng thật ra thật muốn lãnh huyết vô tình, sát phạt quyết đoán không do dự, thế nhưng không có ai biết, trong mắt người khác hắn lãnh huyết vô tình, hắn là mang theo thống khổ lớn nhường nào, hắn không phải là bình khí, hắn sinh động, chỉ là hắn phải vì Đại Di làm một lãnh diện Tu La quyền sanh sát trong tay không lưu tình chút nào, không thể có một chút do dự, càng không thể có một tia mềm yếu.

"Thế nhưng hắn cũng đang ép ta động thủ với hắn, ép ta đưa hắn tiến đến hoàng tường." Trà hôm sinh nhật của Vương Thượng, liền chứng minh hắn thủy chung không thể cùng hắn trở thành huynh đệ, thủy chung thành địch nhân, nhưng khi hắn phân vân, hắn đối với hắn không hạ thủ được, mặc dù hắn biết hắn không phải hoàng tử chân chính của Di quốc, mà, hắn lại một lần nữa buộc hắn, lúc này đây, hắn tuyệt không có do dự chút nào, cho dù không muốn, cho dù đau lòng, mặc dù hôm nay hắn như trước không biết hắn là một thám nước nào phải tới, thế nhưng tất cả cũng sẽ nguy hại đến Đại Di, hắn đều phải trầm thảo trừ căn!

Trong bóng tối, Ôn Nhu tình tường cảm thụ được Lãnh Triệt nắm tay nàng có chút đang run rẩy, nàng tựa hồ cảm thụ được trong lòng hắn cực lực ẩn nhẫn đau nhức, đây là lần đầu tiên nàng cảm thụ được hắn yếu đuối, nàng đã từng cho rằng, hắn là cường hãn cứng cỏi đến vô kiên bất tồi, thậm chí là không có quá nhiều tình cảm, thế nhưng vì sao hiện nay nàng cảm giác hắn yếu ớt để cho nàng yêu thương.

"A Nhu, kỳ thực ta cái gì cũng không có." Trong bóng tối, Lãnh Triệt đem cằm ở trên đỉnh đầu Ôn Nhu, đem nàng ôm chặt, tựa hồ sợ nàng lại đột nhiên tiêu thất.

"Có ta." Ôn Nhu cũng ôm chặt Lãnh Triệt, muốn đem ấm áp của mình toàn bộ truyền cho hắn, "Ta sẽ vẫn cùng người, bất ly, bất khí."

Ngày sau, băng hàn lòng của hắn do nàng thủ hộ, hắn không có cảm thụ qua ấm áp, nàng cho, hắn không có được yêu thương, nàng cho, hắn không có trải qua tình, nàng cho, đưa người từng thương tổn hắn, nàng muốn thay hắn nhất nhất đòi lại! Nàng phát thệ, tuyệt không để hắn chịu thêm đau đớn nào nữa, người dám can đảm tổn thương hắn, nàng nhất nhất đưa bọn họ đưa bọn họ tiến xuống địa ngục!

"Không đòi, không đổi." Lãnh Triệt đem mặt chôn vào tóc của Ôn Nhu, khẽ cười, đúng vậy, dù cho hắn không có gì cả, chỉ ít hắn còn có nàng, là nàng cho hắn biết ái cùng tình, là nàng cho hắn biết ấm áp chân chính.

Nàng là quang vào đông của hắn, hắn làm sao không phải là ánh mặt trời ấm áp nhất trong sinh mệnh nàng.

Cả đời rất dài, nàng cuối cùng cũng tìm được người cùng nàng đồng tiến.

Bọn họ, không còn là người cô tịch.

----- đề lời nói ngoài -----

Gần nhất cắt dấu một mực roi, Thập Tứ có chút ưu thương, nếu như viết không tốt, Thập Tứ có thể tiếp thu trứng gà và gạch, có thành kiến và kiến nghị

cũng có thể nói lên, Thập Tứ có thể cải chính!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Bất phóng tâm nàng

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu tựa hồ làm một giấc mộng rất dài, hàn mang, kiếm ảnh, để cho nàng từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, khi tỉnh lại mắt thấy trong phòng đã có nắng sớm mông lung rơi vào, thân ảnh của Lãnh Triệt hơi hoảng động, tiện đà rõ ràng.

"Triệt?" Ôn Nhu nhẹ nhàng kêu dựa lưng vào gối đầu chính thủ đang cầm một chiết tử của Lãnh Triệt, cũng lấy tay chống đứng dậy, "Bây giờ là giờ gì? Hôm nay không cần phải đến Tây Uyển?"

"Tỉnh?" Nghe được thanh âm của Ôn Nhu, Lãnh Triệt đem chiết tử cầm trong tay buông xuống, nhẹ nhàng ấn vai của Ôn Nhu, để cho nàng một lần nữa nằm trên giường, "Ngủ tiếp một chút, nàng một đêm ngủ không ngon, Tây Uyển, không đi, ở chỗ này cũng có thể hành sự."

Ôn Nhu nhẹ nhàng hất tay của Lãnh Triệt ra, không có nằm xuống, nhìn chiết tử Lãnh Triệt đặt ở trên chần, cầm tay hắn nói: "Ở chỗ này làm sao hành sự được, chỉ cần ta không xuất Bạch vương phủ, người không cần phải lo lắng ta sẽ xảy ra chuyện gì đúng không? Huống hồ dù cho ta muốn đi ra ngoài, chân ta đây cũng không đi được, không cần người ở đây bồi ta."

Nàng biết hắn là lo lắng nàng gặp nguy hiểm, cho nên mới muốn coi chừng một tác cũng không rời, thật là một sỏ đầu gỗ, bất quá là chân bị thương thôi mà, cũng không phải chuyện lớn gì, huống hồ mạng của nàng không có thể lấy được tốt như vậy, không cần dùng hắn như thế che chở nàng.

"Lo lắng." Trong con người màu mực của Lãnh Triệt thể hiện đích tình nội tâm hắn.

"Sỏ đầu gỗ, vậy không bằng ta đi xem thương thế của tướng quân làm sao? Tướng quân vì cứu ta mà thụ thương, theo lý nên tạ ơn, đi gặp tướng quân, ngay trong Bạch vương phủ, nên yên tâm đi?" Nàng chưa từng nghĩ tới muốn làm chương ngại vật, cũng không cho là nàng sẽ trở thành chương ngại vật, đi tìm tướng quân, nàng còn có rất nhiều lời cũng muốn hỏi hỏi hắn.

"Ta cùng nàng đi." Lãnh Triệt nói xong không chút do dự.

". .." Ôn Nhu nhất thời có chút bất đắc dĩ với cố chấp của Lãnh Triệt, "Ta không phải đi lên núi đao xuống biển lửa, không cần dùng đại giá của người, nếu là thật lo lắng, để Túc Dạ cùng ta tìm tướng quân, thế nào?"

Lãnh Triệt vẫn như cũ là nhân thần không yên lòng, còn không chờ Lãnh Triệt nói cái gì, Ôn Nhu liền lại bổ sung: "Nếu là ta muốn đi đâu, nhất định trước đó thông báo người một tiếng, ân? Ta sẽ bảo vệ mình thật tốt, không cần lo lắng, đến Tây Uyển đi thôi, ta gặp qua tướng quân sẽ tìm người, đứng ở bên cạnh người, như vậy yên tâm chứ?"

"Ta cùng nàng đi." Lãnh Triệt cũng không có bởi vì Ôn Nhu nói mà thay đổi chủ ý, để Ôn Nhu rất là bất đắc dĩ, Lãnh Triệt lại nói, "Cùng tam đệ không cần nói cảm ơn, bất quá khi đem nàng trình trọng giới thiệu cho tam đệ nhận thức mới tốt."

Ôn Nhu vẫn như cũ bất đắc dĩ, thật là một nam nhân cố chấp, được rồi, theo hắn thôi.

Đang khi nói chuyện, Lãnh Triệt đã chỉnh tề y phục hài, sau đó đem Ôn Nhu ngồi lên mép giường, lấy sam y của nàng trên giá vì nàng mặc vào, hắn cúi người, tự mình làm mang hài thêu cho nàng, không có nhất ngôn nhất ngữ, thế nhưng nhất cử nhất động tiết lộ hẳn đối với nàng nhu tình.

Đáy lòng Ôn Nhu lại một lần nữa bởi vì cử động của Lãnh Triệt mà rung động thật sâu, trước đây không có người đối đãi với nàng như vậy, làm sao có thể không để cho lòng cứng rắn của nàng vì hắn chậm rãi hòa tan, nhìn mặt mày của Lãnh Triệt, đáy lòng Ôn Nhu thương hắn yêu hắn càng mãnh liệt hơn.

Lãnh Triệt thay Ôn Nhu mang xong hài, lại ôm nàng đến trước bàn trang điểm ngồi, nhìn khuôn mặt Ôn Nhu trong gương đồng, thần nhiên nói: "Oản tóc ta không biết, ta đi gọi Duẩn Nhi tới."

Ôn Nhu nhìn mình trong gương đồng, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng, nàng sẽ cho sẽ cho hạnh phúc như hắn mong muốn.

Duẩn Nhi một bên vì Ôn Nhu oán tóc, một bên từ từ đáy lòng cười: "Vương phi, Vương gia đối với người thực sự là tốt, người không nhìn thấy, dáng dấp khảm trương của Vương gia hôm qua, Vương gia chạy trở về, lúc trở lại một thân máu, dọa nô tỳ giật mình, nô tỳ còn tưởng rằng Vương gia là người bất kể chuyện gì phát sinh cũng sẽ không hốt hoảng..."

"Duẩn Nhi người nói cái gì?" Lời nói của Ôn Nhu đột nhiên lạnh lẽo, để động tác trên tay Duẩn Nhi bỗng nhiên cứng đờ, "Vương gia hôm qua lúc trở lại một thân máu?"

Chuyện gì xảy ra? Là như nàng bị gài bẫy sao? Vì sao không cùng nàng nói?

"Vâng, đúng vậy." Nhìn sắc mặt của Ôn Nhu chợt băng hàn, Duẩn Nhi đột nhiên cảm thấy mình nói sai, "Bất quá cũng may Vương phi người không có việc gì, bằng không tội của nô tỳ cùng Vân đại ca đáng chết vạn lần..."

"Đây cũng không liên quan đến các người." Ôn Nhu nhàn nhạt lên tiếng, sau một lát Duẩn Nhi đã giúp Ôn Nhu oản xong búi tóc giản đơn hào phóng, sau đó đưa qua trâm cài trên bàn trang điểm hỏi, "Vương phi, người muốn dùng trâm nào?"

Nhìn cây trâm nằm trong tay Duẩn Nhi, Ôn Nhu bỗng nhiên mỉm cười, từ đó xuất ra một cây ngọc trâm được đánh bóng vô cùng tinh vi, "Cây này."

"Vương phi, cây này có quá đơn giản không?" Duẩn Nhi tiếp nhận ngọc trâm mặc Ôn Nhu đưa tới, nhìn nhìn lại điêu khắc của cây trâm, lại một lần nữa trung cầu ý kiến của Ôn Nhu.

"Thay ta thượng trâm." Chọn nó, không phải là bởi vì nàng nghĩ cây trâm có bao nhiêu đẹp, mà là nó ý nghĩa khác.

"Được rồi sao?" Duẩn Nhi đem ngọc trâm cắm trên búi tóc của Ôn Nhu, Lãnh Triệt vừa lúc từ ngoài phòng đi tới, Duẩn Nhi hướng Lãnh Triệt hơi phúc thân, liền thức thời lui xuống.

"Ân." Ôn Nhu khẽ lên tiếng, Lãnh Triệt liền lại đem nàng ôm ngang đi ra ngoài phòng, Ôn Nhu kinh ngạc một chút, hai gò má hơi ửng đỏ, "Triệt vẫn là buông ta xuống cho tốt, như vậy rất thu hút chú ý của người khác."

"Mới để cho Túc Dạ chuẩn bị bộ lễ, nếu ta không ôm nàng, nàng sẽ phải đi thế nào?" Lãnh Triệt nói như chuyện đương nhiên, chút nào cũng không cảm giác có gì không thích hợp.

"Vậy người có thể đỡ ta, ta còn miễn cưỡng đi được." Mặc dù là trong Bạch vương phủ, thế nhưng cũng không cần phải cao điều như vậy, tuy rằng không ghét, nhưng là lại sẽ cảm thấy có chút không chịu được.

"Ta không thích." Lãnh Triệt trả lời chém đinh chặt sắt, Ôn Nhu suýt nữa bị hấn chọc đến tức giận, thật là một nam nhân kỳ lạ.

Đang khi nói chuyện, Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm đến ở trong viện ngồi vào trong đình, bộ lễ do hai gia đình mang đến, Lãnh Triệt đi tới, Ôn Nhu khe khẽ thở dài, biết mình không lay chuyển được hấn, liền cũng hấn tùy ý, nhân nhượng hấn cũng không có gì không thể.

"Triệt." Một đường đi về phía Nam Uyển, lời nói Duẩn Nhi mới vừa rồi nói qua quanh quẩn bên tai Ôn Nhu, không khỏi nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lãnh Triệt ở một bên, nhẹ giọng gọi.

"Ân?"

"Đêm qua chuyện gì xảy ra, vì sao không cùng ta nói?"

"Không có gì, một chút chuyện nhỏ mà thôi." Lãnh Triệt trả lời vân đạm phong khinh, hấn dù chưa cùng Ôn Nhu nói việc đêm qua, nhưng hấn biết nàng nhất định là nói đến chuyện đêm qua hấn bị mai phục, thiên quân vạn mã hấn cũng không sợ, huống chi mấy tiểu lâu la.

"Một chút chuyện nhỏ? Ở trong mắt Vương gia, đến cùng cái gì mới là chuyện lớn?" Ôn Nhu bị thái độ lạnh nhạt của Lãnh Triệt khiến cho đáy lòng không khỏi giận dữ, nàng lo lắng hấn quan tâm hấn, hấn lại có thái độ này.

"Nước mất nhà tan." Lãnh Triệt trả lời rất nghiêm túc, "Còn có, không biết nàng ở đâu."

". .." Ôn Nhu suýt nữa tức giận vì nghẹn khí, đây là đầu óc gì, không có nghe ra trong lời nói của nàng có mang tức giận sao. còn trả lời nghiêm túc như vậy! Ôn Nhu nàng hai khiếp làm người cho là sẽ không thua trong tay ai, nếu là không nói thua, xem ra chỉ có với đầu gối này mới có thể đánh bại nàng.

"A Nhu làm sao không nói?" Lãnh Triệt phát hiện Ôn Nhu không nói nữa, hơi không giải thích được.

"Không muốn nói." Ôn Nhu tức giận trả lời, nếu Ôn Nhu nói không muốn nói, Lãnh Triệt cũng không nói thêm gì nữa.

Hai gia đình nâng bộ lễ, đáy lòng nhịn không được thở dài, nghĩ đến, tương Vương gia chúng ta ngọc thụ lâm phong tuần tú lịch sự, mặc dù chỉ là gần đây mới có thể thấy hình dáng Vương gia, vẫn đường đường là thừa tướng Đại Di ta, càng là đại tài nghĩ ra tân pháp, thế nào cảm thấy Vương gia trong ngoài bất nhất, lẽ nào Vương gia chưa nghe ra được Vương phi tức giận sao? Nhưng là bọn hấn chỉ là hạ nhân nhỏ, nào dám nhắc nhở Vương gia, chỉ có thể làm tốt bổn phận của mình.

Bên ngoài Nam Uyển viện, Lãnh Triệt để gia đình dừng lại, gia đình liền đem bộ lễ để xuống, cúi đầu ở một bên chờ phản phó của Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt khom lưng muốn ôm lấy Ôn Nhu, lại bị Ôn Nhu đẩy ra, sau đó Ôn Nhu tự mình chống đứng lên, thế nhưng nàng mới đứng lên liền cảm giác mình bị nâng lên, cả người lại bị Lãnh Triệt bế lên.

"Thế nhưng ta nói sai?" Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu trong ngực, không hiểu hỏi.

"Không có, rất đúng." Nàng có thể nói phản ứng của hấn rất chậm không?

"A Nhu vì sao giận ta?" Nếu hấn không có nói sai, vì sao lại đẩy hấn ra?

"..." Nói hấn đúng, hấn thật đúng là cho là mình được rồi?

"Không có, ta không có tức giận." Ôn Nhu thở dài, thỏa hiệp, xem ra không thể tức giận với người như thế người như thế, chỉ biết tức chết mình, "Thả ta xuống đây đi, như thế gặp tướng quân sợ là không tốt."

Lãnh Triệt không có nghe lời Ôn Nhu, như cũ đem nàng vững vàng ôm vào trong ngực, hướng bên trái gian phòng thứ ba trong viện bước, nói: "Trước mặt tam đệ, không cần cố kỵ, A Nhu không cần lo lắng vấn đề tốt cùng không tốt."

Nếu là ở trước mặt tam đệ cũng không thể mở rộng cửa lòng, như vậy toàn bộ Đại Di liên thực sự đến một người cũng không thể tin.

"Triệt cùng tướng quân tình nghĩa là trung hậu?"

"Ân." Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, mâu quang Ôn Nhu chợt thâm trầm, xem ra tìm tướng quân, là tìm đúng người.

(Luna: Sợ thiệt, đang bế Nhu tử làm sao có thể dùng tay vuốt cằm @@ Ta có chút hoang mang rồi)

Thế nhưng Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu bước vào gian nhà Từ vương nghỉ ngơi, trên giường hẹp lại rộng tuếch, đâu còn bóng dáng của Từ vương, sắc mặt Lãnh Triệt không khỏi phát lạnh, đem Ôn Nhu đặt ở trên ghế, liền xoay người đi ra gian nhà, còn không chờ hấn ra, liền có một gia đình chiến chiến nguy nguy đứng ở trước mặt Lãnh Triệt.

"Từ vương ở đâu?" Ngoại trừ đôi đôi Ôn Nhu, thanh âm của Lãnh Triệt hàn đến có thể đem người quanh thân gió lạnh lạnh thấu xương.

"Hồi, hồi Vương gia." Gia đình hung hăng nuốt hớp nước miếng, để cho mình còn có thể trả lời được trước một ánh mắt là có thể giết người của Vương gia, "Từ vương gia ở phía sau rừng trúc luyện kiếm."

"Hồi Vương gia! Từ vương gia không nên luyện kiếm, tiểu nhân, tiểu nhân ngăn không được a!" Gia đình sợ đến lập tức quỳ trên mặt đất, chủ tử này làm chuyện không nên làm, đâu nô tài như bọn hấn có thể ngăn được a! Nếu có thể ngăn được, vậy còn còn gọi là nô tài sao...

"Triệt." Ôn Nhu khẽ gọi Lãnh Triệt một tiếng, "Nếu tướng quân ở phía sau rừng trúc luyện kiếm, đỡ ta đến phía sau rừng trúc thôi, như vậy mới có thể biểu hiện nói thành ý tạ ơn."

Thương chưa tốt còn luyện kiếm? Thật đúng là hai huynh đệ, bản chất không sợ chết lại vẫn là giống nhau.

"Cũng tốt," Lãnh Triệt xoay người, đem Ôn Nhu ôm lấy, đi đến rừng trúc, Ôn Nhu ôn nhu bắt đầu đi.

Gió đầu xuân se lạnh, lá trúc ào ào rung động, thanh âm của trường kiếm huy vũ truyền đến.

"Tam đệ." Thanh âm của Lãnh Triệt cắt đứt kiếm vũ trong rừng trúc, kiếm ảnh chợt ngừng. Từ vương dừng kiếm trong tay nhìn theo phương hướng Lãnh Triệt, nguyên bản nghe được thanh âm của Lãnh Triệt nhếch lên khóe miệng, khi nhìn đến người trong lòng Lãnh Triệt, dáng tươi cười khóe miệng chợt sụp xuống.

Tay cứng đờ, kiếm nguyên bản nắm chặt trong tay phút chốc đâm xuống bùn đất.

----- đề lời nói ngoài -----

Xin lỗi xin lỗi, Thập Tử đến trễ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Hấn là tẩu tẩu

Editor: Luna Huang

Vô số ngày đêm, trong đầu của Từ vương Lãnh Tịch quanh quẩn đều là người kia, hấn nghĩ vì sao người có thể để cho hấn động tâm lại không phải nữ tử, như vậy tim của hấn cũng sẽ không thông khổ cùng giãy giụa như vậy, hấn cũng từng phán đoán qua, chỉ cần lần gặp mặt tiếp theo, hấn nhìn thấy hấn sẽ một nữ tử mỹ lệ động nhân, thế nhưng hấn biết đây chỉ có thể là hấn phán đoán, hấn là nam tử, hấn gọi là Vân Du, hấn là bạn thân của đại ca, đây là sự thực không đổi.

Từ biên quan Tào thanh lúc nhìn thấy hấn, tim của hấn vô pháp tự kiềm chế luân hãm, khiến hấn sau khi hấn rời đi thường thường ngủ không được ngon

giắc, hần chờ đợi lần gặp lại hần, sờ đi nhận được hoàng đế hần hỏi để đồ, hần liền khẩn cấp giục ngựa hướng để đồ bên ba, hần muốn gặp hần, đây là hần đáy lòng đây là ý niệm trong đầu hần không thể ức chế, cũng vô pháp ức chế.

Không có ai biết,, Tân Dương nhai để hần lần thứ hai nhìn thấy hần, tim của hần là có cỡ nào nhảy căng hoan hô, cỡ nào muốn hướng hần phun nổi lòng, thế nhưng hần sợ hần kinh hoàng, hần nhìn được, không có ai biết, hần khi nhìn đến hần thụ thương, lòng có bao nhiêu đau, muốn đem những người tổn thương hần bầm thây vạn đoạn, cũng không người nào biết, thời gian đối mặt địch nhân, ý niệm duy nhất của hần là bảo vệ hần, tuyệt không để hần bị một tổn thương nào, mặc dù bản thân cả người đầm máu, hần cũng muốn che chở hần đem toàn bộ địch nhân rồi ngã xuống.

Không có ai biết, đáy lòng của hần, yêu say đắm đủ để cho thế nhân phi nhỏ, hần muốn từ đó thoát ra, thế nhưng phảng phất hần càng muốn thoát, ở trong lòng hần càng ẩn tượng sâu sắc hơn, hần là muốn thấy hần, vĩnh viễn cùng thoát không thoát, hần thỏa hiệp, hần cũng quyết định, giữ phần ân tình này ở đáy lòng, có thể nhìn hần, như vậy đủ rồi, chính hần trở thành trò cười của thế nhân hần cũng không thêm để ý, thế nhưng hần không muốn đưa hần kéo vào vực sâu bị mọi người nghị luận chỉ trích thóa mạ.

Nhưng mà, trong lòng của hần vẫn là áp lực, phảng phất có nghìn vạn lần cân đá lớn tim của hần, hần muốn tìm người thổ lộ hết tình cảm trong lòng, hần biết, toàn bộ thiên hạ này, dù cho tất cả mọi người vứt bỏ hần, đại ca cũng sẽ không lấy ánh mắt của thế tục nhìn hần, toàn bộ thiên hạ này, cũng đại ca hiểu hần, mặc kệ hần làm cái gì, đại ca cũng sẽ bao dung hần, sờ đi hần tự định giả suốt cả đêm, quyết định đem phần tình cảm dưới đáy lòng của mình cùng đại ca nói rõ, như vậy có thể giảm bớt lượng đá trong lòng của hần.

Nên, lúc nghe thanh âm của đại ca, hần là cao hứng, thế nhưng hần thật không ngờ, hần nhìn thấy, là một bức tranh như vậy, trong khoảnh khắc, hần nghĩ thế giới của hần sụp đổ rồi, cho dù đối mặt thiên quân vạn mã, hần cũng không có như sinh lòng khiếp đảm, muốn thoát đi, xa xa thoát đi.

Hần nên cao hứng không phải sao, sự thực cùng hần đoán y như nhau, hần gặp được dáng đáp nữ tử của hần, hần không ngờ, hần tuyệt không nhìn lầm, đường cong bộ ngực của hần, tóc dài như lưu vậy, vậy mộc mạc xinh đẹp, dáng đáp rúc vào trong ngực đại ca, hần là nữ tử, thật là một nữ tử.

Sờ đi hần kinh ngạc, rung động, hần là xinh đẹp, đẹp đến đủ để mê loạn tâm trí của hần, thế nhưng hần không thể, bởi vì hần lúc này bởi vì hần đang ở trong lòng người khác, mà người kia không là người khác, mà là đại ca hần yêu nhất nhất!

Thế nào, sẽ như vậy...

"Tam đệ." Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu hướng Từ vương đến gần, vốn định trách cứ nhẹ nhàng thương thế hần chưa tốt liền đi luyện kiếm, nhưng nhìn Lãnh Tịch kiện kình không còn là tiểu tử mười năm trước do hần điểm giáo nữa, nhân tiện nói, "Cùng người giới thiệu một người, thế ta."

Lãnh Triệt đang nói hai chữ "Thế ta" thì, trong mắt không khỏi toát ra nhu hòa, Từ vương thấy rõ, mắt cực kỳ đau đớn, tâm càng đau đến vô pháp ức chế, phảng phất như có người cầm dao nhỏ đâm vào tim hần cắt từng mảnh vậy, sau đó chậm rãi xác muối lên.

Hần chưa hề thấy đại ca lưu ý qua nữ nhân nào, hần thậm chí cho rằng trong đời đại ca căn bản cũng không cần nữ nhân, hần cũng biết đại ca không thích nữ nhân, mà hôm nay, đại ca có thể đem nàng ôm vào trong ngực, mặt mày nhu hòa nói cho hần biết, đây là thế của hần, không hề cần nói gì, hần cũng đã biết, đại ca yêu nàng, bởi vì cho dù là đối mặt hần, đại ca cũng chưa bao giờ có ôn nhu như vậy.

Hần cũng biết, đại ca một khi nhận định người nào đó là trời sập địa hãm cũng sẽ không thay đổi, người có thể để cho đại ca động tâm, người có thể để cho đại ca lưu ý yêu thương như vậy, người có thể để cho đại ca trong lúc lơ đãng toát ra ôn nhu, tất nhiên là người quan trọng nhất dưới đáy lòng đại ca, tất đại ca muốn cùng người nắm tay cả đời, hần nên vì đại ca cao hứng không phải sao, hần luôn luôn lo lắng đại ca quá cô tịch, hôm nay đại ca tìm được một nửa kia trong đời, hần nên cao hứng, vì sao hần không cao hứng nổi.

Nhưng, vì sao hết lần này tới lần khác là nàng? Vì sao hết lần này tới lần khác để hần nhớ thương? Hần là nam nhân, hần có thể tiếp thu, bởi vì hần yêu, hần không thể nào chọn lựa, dù cho lưng đeo ô uest bị khắp thiên hạ bêu danh, hần cũng sẽ không đổi tâm ý của mình, thế nhưng hần hôm nay, không còn là nam nhi mảnh mai hần đã gặp qua, mà là tiểu nữ gia rúc vào trong lòng người khác, cái này so với chuyện hần là nam nhân thực còn phải làm hần vô pháp tiếp thu!

Nếu người ôm nàng là người khác, hần có thể phóng túng bản thân, đem nàng đoạt lấy, thế nhưng, vì sao người kia hết lần này tới lần khác là đại ca của hần! Là đại ca hần kính yêu nhất! Hần có thể có lỗi với toàn bộ người trong thiên hạ, chỉ duy nhất không thể có lỗi với đại ca!

A ——! Lão Thiên! Vì sao phải tàn nhẫn như vậy vui đùa hần! Hần tình nguyện hần là một nam nhân chân chính, như vậy hần có thể cùng hần trở thành bạn thân trở thành tri kỷ! Như vậy hần là có thể che chở hần nhìn hần!

Thế nhưng, tại sao lại biến thành như vậy ——?

"Tam đệ?" Lãnh Triệt nhìn mi tâm khăn túc, trong con ngươi quang minh diệt không chừng Từ vương, không khỏi lần thứ hai gọi hần.

Ôn Nhu cũng đã nhận ra Từ vương dị dạng, nghĩ vết thương trên người hần còn chưa toàn bộ hồi phục, liền nhỏ giọng nói với Lãnh Triệt: "Triệt, thả ta xuống."

Lãnh Triệt thờ ơ, ôm Ôn Nhu đi tới bên người Từ vương, trong con ngươi lạnh như băng không có một vẻ quan tâm, giọng nói càng hàn đến thấu xương: "Từ vương Lãnh Tịch, thân là tướng quân, bất cứ lúc nào nơi nào, không thể thất thần!"

Lãnh Triệt mặc dù không biết vì sao Từ vương thất thần, thế nhưng hần không thể đem một quốc gia giao lên người có một tướng thất thần lâu như vậy, thân là tướng của một quốc gia, có thể bỏ đi nhiệt huyết, lại tuyệt đối không thể tuyệt đối không thể tư nhân chi niệm, giống như hiện nay thất thần lâu như vậy, nếu là ở trên chiến trường, trong nháy mắt, có thể mất đi nghìn vạn tính mạng của tướng sĩ!

"Đại... Đại ca!" Thật lâu, Từ vương mới từ trong rung động giãy giữa cùng đau lòng đi ra, nhìn Lãnh Triệt trước mặt vẻ mặt sương lạnh, khó khăn phát ra tiếng, vừa mở miệng, phát thanh âm của mình đúng là khàn khàn vô lực như vậy.

Chỉ làm thanh âm này của hắn vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của Lãnh Triệt rét lạnh thêm một phần, không muốn nhìn Từ vương nữa, ôm Ôn Nhu xoa người, lưu lại lời lạnh như băng quanh quần bên tai Từ vương: "Đến tiền phòng gặp ta."

"Triệt, người có thể nào cưỡng cầu người người đều giống người vậy." Ôn Nhu khẽ thở dài một tiếng, mặc dù nàng như Lãnh Triệt một dạng không biết Từ vương tại sao lại thất thần, thế nhưng đây là Bạch vương phủ mà không phải biên quan, tuy là chỉ chốc lát thất thần cũng không quá mức quan trọng.

"Chúng ta không giống." Lãnh Triệt bác bỏ lời nói của Ôn Nhu, bởi vì bọn họ không giống, toàn bộ Đại Di, còn phải chờ bọn họ chống đỡ, sở dĩ bất luận lúc nào ở đâu, cũng phải đề bản thân tỉnh, trên vai bọn họ gánh vác, cùng người khác không giống.

Từ vương nhìn bóng lưng của Lãnh Triệt, đem bịch kiềng đâm vào bùn đất, ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, chặt đứt trúc bên người, sau đó mới bước đi.

Tẩu... Tẩu, nàng dĩ nhiên là tẩu tẩu hắn!

Tiền phòng Nam Uyển, Lãnh Triệt khó khăn lắm đem Ôn Nhu đặt lên ghế, Túc Dạ liền cước bộ vội vã mà đến.

"Gia." Túc Dạ ở trước mặt Lãnh Triệt cung kính cúi đầu, "Túc Dạ gặp qua gia, gặp qua Vương phi."

Lãnh Triệt xoay người nhìn Túc Dạ, còn không đợi Túc Dạ nói gì, Lãnh Triệt liền từ trong ánh mắt của Túc Dạ đọc được lời hắn muốn nói, đôi mắt hít lại, đem một khối bạch ngọc bài giao cho Túc Dạ, nghiêm túc nói: "Truyền lệnh của ta, kiểm tra tốt quan khẩu."

"Vâng!"

"Mệnh lệnh đêm qua có thể truyền đi?"

"Hồi gia, tám trăm dặm kịch liệt bay đi các quan khẩu biên cảnh, quan khẩu biên cảnh phong tỏa!"

"Ân." Hàn quang trong mắt Lãnh Triệt thối đi, Từ vương đứng vào lúc này đi đến, hắn mới vừa từ trong chấn động cùng bi thương chậm rãi hồi thần, nhìn sắc diện thương của Túc Dạ cùng Lãnh Triệt, liền biết có việc phát sinh, vội hỏi: "Đại ca, đã xảy ra chuyện gì?"

"Trên người người có thương tích, việc này không cần người tới quan tâm." Lãnh Triệt dứt lời, nhìn thoáng qua Ôn Nhu, mới đưa mắt rơi xuống trên người Từ vương, "Vốn muốn cùng người ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, hiện nay cũng không có thời gian, phiền tam đệ tạm thời thay ta chiếu cố A Nhu." Hắn lo lắng chính là nàng, vẫn là cùng tam đệ cùng một chỗ mới có thể để cho hắn yên tâm.

"Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt tẩu tẩu." Từ vương hơi rũ một trận thương tâm trong đáy mắt, không người phát hiện mà thôi, không có ai biết, hắn là thống khổ giữa cớ nào mới có thể nói ra hai chữ "Tẩu tẩu".

A Nhu? Nàng gọi là A Nhu sao? A... Hắn hy vọng nhiều hắn gọi là Vân Du...

Huyền vương phủ đi lấy nước, xem ra hắn đoán không sai, Huyền vương phải ly khai Đại Di rồi!

Sau khi Lãnh Triệt cùng Túc Dạ rời khỏi, toàn bộ gian nhà rơi vào trong an tĩnh, ánh mắt của Từ vương không khống chế được rơi xuống nét mặt Ôn Nhu, sáng quắc mà thâm tình, ăn mặc nam trang nàng đã làm cho hắn động tình, lại không biết mặc nữ trang nàng xinh đẹp như tiên tử vậy, đẹp đến để hắn mắt lom lom.

"Lẽ nào tướng quân như vậy nhìn chằm chằm vào Ôn Nhu?" Đối với Lãnh Triệt cho rằng bất luận ánh mắt của người nào nàng cũng có thể cười, không phải ánh mắt kia làm phỏng đoán nhiều, "Nếu là tướng quân nhìn không quen Ôn Nhu mặc như vậy, ngày sau Ôn Nhu cùng tướng quân gặp mặt vẫn là làm Vân Du cho thỏa đáng."

Ôn Nhu nhàn nhạt vừa dứt lời, Từ vương mới phát giác bản thân thất thố, không khỏi cúi đầu, để mặt trong nháy mắt dấy lên ửng hồng mới ngẩng đầu ân hận cười: "Xin lỗi, Lãnh Tịch thất thố."

Ôn Nhu Ôn Nhu nguyên lai nàng gọi là Ôn Nhu, thế nhưng, ôn nhu của nàng, nói vậy chỉ đối với đại ca đi...

Tâm, không khỏi đau nhức.

"Muốn nói xin lỗi là Ôn Nhu mới phải." Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, "Hai lần gặp tướng quân đều là dùng thân phận Vân Du, không có cùng tướng quân nói rõ thân phận chân thật, mong rằng tướng quân chớ trách mới phải."

"Lãnh Tịch sao oán tẩu tẩu..." Hai chữ tẩu tẩu, Từ vương vẫn như cũ dị thường gian khổ phun ra, mà hắn sao nàng, hắn muốn làm, chỉ là muốn đem nàng che chở thương yêu.

"Sáng nay Ôn Nhu đến đây, là đặc biệt hướng tướng quân nói tiếng cảm ơn, nếu không có hôm qua tướng quân xuất thủ cứu giúp, sợ là Ôn Nhu hôm nay thì không thể bình yên vô sự ngồi ở chỗ này." Ôn Nhu nói xong, khó khăn khỏi động thân, hướng Từ vương khom người một cái thật sâu, "Thỉnh

tướng quân thụ cúi đầu của Ôn Nhu, để bày tỏ ý đáp tạ của Ôn Nhu."

"Tẩu tẩu không cần thiết làm như vậy với Lãnh Tịch." Tuy rằng từ nét mặt Ôn Nhu nhìn không thấy một tia sầu khổ, nhưng là từ chạt vật của nàng mà nhìn, hẳn biết nàng nhất định là chịu đựng đau nhức cực lớn, tâm rất là đau, liền vội vàng tiến lên đỡ Ôn Nhu, để cho nàng ngồi lên ghế, trong giọng nói lo lắng, "Việc nhỏ. Hà túc quái xi, tẩu tẩu chân bị thương, đừng nên đứng lên nữa."

Nhưng mà, đỡ lấy Ôn Nhu trong nháy mắt, Từ vương tình tường ngửi được mùi thơm trong tóc của Ôn Nhu, tâm, một lần vô pháp tự kiềm chế rơi vào tay giặc, muốn cứ như vậy ở lại bên người nàng nhiều hơn, thế nhưng hẳn không thể.

"Tướng quân dũng cảm, Ôn Nhu liền không nói thêm nữa." Ôn Nhu không hắt Từ vương nâng mình ra, nàng bây giờ không phải là Vân Du, đối với Lãnh Triệt cho rằng bất luận nam tử nào tới gần, nàng là kháng cự.

Từ vương cũng cảm thấy Ôn Nhu đối với hẳn xa cách, mà không phải như lúc trước cùng hẳn một lượt cười to, đáy lòng không khỏi một trận thất lạc, ngồi xuống một bên ghế.

"Thương trên người tướng quân chưa toàn bộ hồi phục, không nên luyện kiếm." Ôn Nhu nhìn Từ vương không giống hai lần trước cười đến sáng khoái, thân nhiên nói, "Không biết tướng quân có thể để Ôn Nhu nhìn vết thương trên người tướng quân?"

"Một chút thương nhỏ, không đáng nhắc đến." Từ vương khổ sáp cười, đáp, không khỏi làm hẳn nghĩ tới lúc ở Tào thành nàng vì hẳn xử lý vết thương bộ dáng nghiêm túc, tựa hồ cũng chính là vào lúc đó, hẳn hiểu cảm đáy lòng bản thân đối với nàng, mà hôm nay, tuy rằng hẳn rất vui vẻ còn quan tâm hẳn, thế nhưng nàng lại không còn là Vân Du công tử để hẳn có thể tùy ý phán đoán nữa rồi, nàng tẩu tẩu là của hẳn, là thê của đại ca hẳn kính yêu nhất, dù cho hẳn yêu có thể làm sao, tới gần sẽ chỉ làm hẳn thống khổ hơn, hẳn cũng sợ bản thân đến gần nàng, sẽ nhin không được đem kéo vào trong lòng, thế nhưng hẳn trăm triệu không thể làm như vậy.

Hẳn có thể làm, chỉ là đem phần ân tình này trong đáy lòng chôn sâu, không thể để cho bất kỳ người nào biết, hẳn không thể thương tổn bản thân, lại đã thương đại ca.

"Nếu tướng quân không muốn, Ôn Nhu liền không bắt buộc, chỉ hy vọng tướng quân nghe Ôn Nhu một lời, trước khi thương thế toàn bộ tốt thì không được đại phúc độ động tác." Lễ nào trong thân thể của hoàng thất Di quốc đề là chảy dòng máu không sợ chết?

"Tẩu tẩu nói như vậy, Lãnh Tịch ghi nhớ." Chỉ cần là nàng nói, hẳn cũng sẽ nghe, hẳn cũng sẽ theo.

Hẳn không biết mình là có phải điên rồi không, chỉ là hẳn không khống chế được bản thân.

"Tướng quân, hôm nay Ôn Nhu đến đây, còn có lời muốn hỏi tướng quân, không biết tướng quân có thể không như thực chất cho biết?" Có thể nói cho nàng biết, có thể cũng chỉ có hẳn, nếu nàng hỏi Túc Dạ, lấy tính tình của Túc Dạ, sợ hoàn toàn nói cho nàng biết những chuyện nàng muốn biết.

"Tẩu tẩu cứ hỏi, Lãnh Tịch biết chắc chắn như thực chất cho biết." Hẳn muốn cùng nàng một chỗ lâu một chút, mặc kệ nàng hỏi cái gì, hẳn cũng sẽ trả lời.

"Tướng quân có thể đem tất cả chuyện có liên quan đến Triệt mà người biết, đều nói cho Ôn Nhu?" Nàng nói qua, nàng phải phải bảo vệ hẳn, như vậy nàng sẽ phải hiểu hết hẳn, thiên hạ này, ngoại trừ Túc Dạ, sợ là chỉ có tướng quân Lãnh Tịch hiểu rõ hẳn nhất.

"Đại...ca?" Từ vương đưa tay giờ lên, bụng tim của mình, tựa hồ ngực thương của hẳn lại mơ hồ đau, cắn đến hẳn thống khổ khó chịu, nguyên lai nàng muốn hỏi tất cả chuyện liên quan đến đại ca... Nàng là thê của đại ca, quan tâm đại ca là tự nhiên, hẳn cũng nên cao hứng, đại ca rốt cục không còn là cô tịch một mình, thế nhưng, tâm như trước đau...

"Tẩu tẩu muốn biết tất cả chuyện của đại ca? Nhưng là muốn Lãnh Tịch từ lúc đại ca còn nhỏ nói?" Từ vương khổ sáp cười, chỉ cần có thể cùng nàng một chỗ, nói cái gì, có gì quan trọng.

"Ân." Ôn Nhu trịnh trọng gật đầu, chẳng biết lúc nào nàng lấy cây trâm trên búi tóc xuống, nắm trong tay, lúc này đang dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cây trâm trơn bóng.

Trong phòng an tĩnh, chỉ có thanh âm trầm thấp của Từ vương đang vang vọng, ánh mắt của Từ vương ngưng trọng, Ôn Nhu buông xuống suy nghĩ, nhìn chăm chăm cây trâm trong tay, để Từ vương nhìn không thấy sắc trong mắt nàng, thế nhưng hẳn có thể từ động tác nàng nắm thật chặt cây trâm trong tay nhìn ra, đáy lòng của nàng, cực kỳ lưu ý đại ca, có thể, đại ca chiếm toàn bộ tâm của nàng.

Đuẩn Nhi đứng ở ngoài phòng, không có Ôn Nhu cho phép không dám vào nhà hậu hạ, chỉ thấy thấy sắc trời dần tối, trên bầu trời mưa phùn bay là tả kéo dài, rậm rạp, mê sương mù, phảng phất đem toàn bộ thế giới bao phủ trong mộng một mảnh mông lung.

"Tướng quân cũng biết độc trên người Triệt là người phương nào gây nên?" Ôn Nhu đem cây trâm cầm trong tay nắm chặt, hầu như có thể đem cây trâm bóp nát, bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chăm con người của Từ vương, nàng chờ đợi Từ vương có thể cho nàng đáp án mong muốn, để người khiến hẳn đau khổ ba mươi năm, nàng tuyệt không tha thứ!

Chỉ thấy Từ vương khẽ lắc đầu, trong giọng nói mang theo thờ dài nề nề: "Không thể nào biết được, có thể vận dụng lực lượng của Hắc Băng lâu sẽ biết một chút, chỉ là đại ca tuyệt không đem lực lượng của Hắc Băng lâu dùng cho việc tư, sợ dĩ độc trên người đại ca, đến tột cùng người phương nào gây nên, đến nay đại ca cũng không biết, chỉ biết là..."

"Chỉ biết là cái gì?"

"Chỉ biết là, là nữ nhân gây nên." Trên mặt của Từ vương nổi lên vẻ ưu thương, sở dĩ đại ca chán ghét nữ nhân ba mươi năm, hẳn làm sao không đau lòng đại ca, hôm nay đại ca tìm được một nửa kia trong đời hẳn sẽ vì đại ca thủ hộ hạnh phúc, nàng là người hẳn yêu, cũng là người đại ca hẳn yêu, hẳn thủ hộ người bản thân yêu.

"Nữ nhân gây nên..." Mâu quang của Ôn Nhu trở nên thâm trầm, thảo nào nàng nghĩ hẳn là chán ghét nữ nhân, nguyên lai, đúng là như vậy, thế nhưng đến tận cùng là nữ tử dạng gì, sao có thể hạ độc thủ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Lực lượng mở ra

Editor: Luna Huang

Ngoài phòng, mưa xuân rất nặng hạt còn đang dày đặc dưới đất, dày toàn bộ để đô.

"Hôm nay, đa tạ Tướng quân cho biết." Ôn Nhu đem cây trầm cầm trong tay một lần nữa cắm vào búi tóc trên đầu, hướng Từ vương khom người tỏ lòng biết ơn.

"Ngày sau tàu tàu nếu là có cần đến Lãnh Tịch, có thể tìm đến Lãnh Tịch."

"Như vậy, Ôn Nhu đi đầu tạ qua tướng quân." Ôn Nhu cười nhạt một tiếng, "Canh giờ không còn sớm, Ôn Nhu ôn nhu không làm phiền tướng quân, tướng quân nên hảo hảo nghỉ ngơi, vết thương trên người mới có thể khỏi nhanh được." Nói xong, gọi Duẫn Nhi.

"Tạ qua tàu tàu quan tâm"

Ôn Nhu đang định ly khai, bỗng nhiên nghĩ đến gì, liền hướng Từ vương cười: "Ôn Nhu còn có yêu cầu quá đáng."

"Tàu tàu cứ nói đừng ngại."

"Muốn cùng tướng quân đòi một thanh kiếm, dùng để phòng thân." Tuy rằng kiếp trước sủng pháp của nàng bách phát bách trúng, thế nhưng ít có người biết, kiếm thuật của nàng, trên thuật bắn súng, nếu là hôm qua có kiếm trong tay nàng, sẽ không rút xuống vách núi, nếu là có kiếm trong tay nàng, ai cũng vọng tưởng khiến nàng bị thương.

"Chuyện nào có đáng gì." Từ vương khó có được lộ ra dáng tươi cười, đưa tay cầm lấy kiếm, đưa cho Ôn Nhu, "Kiếm này, tiện lợi Lãnh Tịch đưa cho tàu tàu làm quà ra mắt!" Đây là hẳn kiếm Đây là hẳn yêu mến nhất, nếu là nàng mang theo trên người, tựa như cùng hẳn thời khắc bồi bên người nàng vậy.

"Vật tùy thân của tướng quân, nhất định là vật quý trọng của tướng quân, quý trọng như vậy, Ôn Nhu sao dám nhận." Ôn Nhu mỉm cười từ chối ý tốt của Từ vương, trong mắt của Từ vương có chút tối, lập tức biến mất, đem kiếm cầm trong tay buông, lại cầm lên lại cầm lên một thanh kiếm khác.

"Lần này hồi để đô, chỉ mang theo hai thanh kiếm trong người nếu tàu tàu không đành lòng lấy kiếm tùy thân của Lãnh Tịch, vậy liền lấy thanh kiếm này đi, thanh kiếm này là lúc rời khỏi quán doanh tùy tiện lấy trên kệ, hẳn là không quá mức quý trọng, thỉnh tàu tàu nhận lấy, đừng từ chối nữa." Từ vương hai tay cầm kiếm, đưa cho Ôn Nhu, tuy là Ôn Nhu muốn cự tuyệt cũng không thể nào cự tuyệt, liền cười tiếp nhận.

Tay cầm chuôi kiếm, đem kiếm rút ra, chỉ thấy hẳn mang lóe lên, nương theo tiếng ông ông nhỏ nhẹ, phảng phất là tiếng kiếm trong vỏ kiếm, trên mặt Ôn Nhu lộ ra cười tán thưởng, "Hảo kiếm!"

Nghe được Ôn Nhu tán thưởng, Từ vương cũng không nhịn được nở nụ cười, hai thanh kiếm này đều là vật hẳn yêu thích bất quá là sợ nàng không nhận, cố ý nói dối, chỉ cần nàng không là tốt rồi.

"Đa tạ Tướng quân!" Ôn Nhu ôm kiếm hướng Từ vương khom người cười nói, Từ vương tựa hồ lại thấy được Văn Du công tử lang lang mà cười, tâm mạnh chiến động, kinh hoàng không ngừng.

"Ôn Nhu liền không quấy rầy tướng quân, nên rời đi trước." Nói xong, Duẫn Nhi nâng Ôn Nhu dậy, Ôn Nhu hướng Từ vương mỉm cười, Duẫn Nhi đỡ nàng rời đi.

Từ vương nhìn bóng lưng mảnh mai của Ôn Nhu, rất là lưu luyến không rời, muốn như Lãnh Triệt đem nàng ôm lấy, thế nhưng hẳn biết hẳn không thể làm như vậy, lúc không có suy nghĩ, liền đi tới bên cạnh thân Ôn Nhu, không chút nghĩ ngợi nhân tiện nói: "Đại ca nhờ Lãnh Tịch chiếu cố tàu tàu, Lãnh Tịch tự nhiên tự mình tiễn tàu tàu trở về mới đúng." Hẳn luyến tiếc nàng rời đi, hẳn muốn cứ vậy nhìn nàng.

"Không dám làm phiền tướng quân, trong Bạch vương phủ rất an toàn, không cần tướng quân tự mình tiền Ôn Nhu, thân thủ của Ôn Nhu tướng quân đã thấy qua, Ôn Nhu tự tin không người tổn thương được ta." Ôn Nhu uyển cự Từ vương đưa tiễn, "Chân bị thương chỉ là chuyện ngoài ý muốn, ngày sau sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa."

"Tướng quân mau chóng dưỡng hảo thương, tân pháp Đại Di đang chờ tướng quân." Dứt lời, bộ liễn đã đến trước mặt, Duẫn Nhi đỡ Ôn Nhu ngồi vào bộ liễn, Duẫn Nhi hướng Từ vương phúc phúc thân, vì Ôn Nhu che dù, liền theo bộ liễn ly khai.

Cho đến khi thân ảnh Ôn Nhu từ từ tiêu thất trong tầm mắt của Từ vương, hấn thất thần thật lâu.

"Duẫn Nhi, để Vân Lăng Chuẩn bị xe ngựa, cảnh nhanh càng tốt." Ôn Nhu vươn tay tiếp được trận mưa xuân đầu này, để mưa xuân chậm rãi làm ướt tay.

"Vương phi phải xuất môn?" Duẫn Nhi hiển nhiên cả kinh, vội vàng khuyên nhủ, "Vương phi, hiện tại người đi đứng bất tiện, không thể xuất môn." Nhớ tới việc hôm qua lòng nàng còn sợ hãi, có thể nào còn Vương phi xuất môn.

"Ta bảo người gọi Vân Lăng Chuẩn bị xe ngựa." Không có để ý Duẫn Nhi nói, Ôn Nhu đem lời của mình lập lại một lần nữa, trong giọng nói lạnh lùng để Duẫn Nhi không dám chống lại, chỉ có thể vâng vâng lên tiếng trả lời.

Ôn Nhu thu hồi bàn tay trong mưa, nhìn nước mưa trong trẻo như châu trong lòng bàn tay, chợt nắm chặt, quang lạnh lùng.

Nàng nên làm vài thứ rồi.

Lúc Ôn Nhu trở lại Yên Thủy các, mệnh Duẫn Nhi lấy ngân châm nàng nguyên bản vì Lãnh Triệt mà chuẩn bị, đổi với mình huyết vị đùi phải của mình châm xuống vài cái, để cho bắp thịt của mình giảm bớt, đợi cho cảm giác mình miễn cưỡng có thể đi lại, liền rút ngân châm ra, để Duẫn Nhi tìm nam trang mang đến cho nàng thay, đem búi tóc hạ xuống, tùy ý Duẫn Nhi oán thành một bó đuôi sam, sau đó thay nàng đội bạch ngọc quan trên đỉnh đầu, liền có được phong cách của Vân Du công tử.

"Duẫn Nhi người không cần theo ta đi, để Vân Lăng theo là tốt rồi." Duẫn Nhi thay Ôn Nhu mặc ngoại sam, Ôn Nhu nhàn nhạt nói rằng, về mặt Duẫn Nhi kinh ngạc vừa muốn nói không thể, Ôn Nhu tiếp tục nói, "Ta rất nhanh thì trở về, nếu là Vương gia đến, thì nói ta ngủ rồi, ai cũng không thể để hấn biết ta rời khỏi."

"Vương phi, người vẫn là đừng đi, nô tỳ thực sự lo lắng..." Gương mặt Duẫn Nhi vẫn là lo lắng.

"Được rồi, ta đi đây." Ôn Nhu nói xong, cầm lên kiếm Từ vương đưa, liền thẳng đi ra Yên Thủy các, Vân Lăng cúi đầu đợi, nhìn thấy Ôn Nhu đi ra, hướng Ôn Nhu hành qua lễ, liền cùng Ôn Nhu hướng trái môn của vương phủ đi ra, Duẫn Nhi chỉ có thể khẩn trương nhìn thân ảnh của hai người tiêu thất ở trong tầm mắt, mới lo âu về Yên Thủy các.

Thế nhưng Vân Lăng mới vì Ôn Nhu mở trái môn của vương phủ, Ôn Nhu liền gặp được Túc Dạ cung kính đứng ở trước cửa, nhần thần không khỏi lạnh xuống, xem ra hấn vẫn là sợ nàng trong vương phủ cũng gặp nguy hiểm, trong Yên Thủy các cũng âm vệ.

"Túc Dạ gặp qua Vương phi, Vương phi đi chỗ nào, Túc Dạ đi cùng." Túc Dạ nói rất là cung kính, "Gia có chuyện quan trọng trong người tạm thời vô pháp bỏ đi, đặc biệt bảo Túc Dạ tới chiếu cố Vương phi."

"Ân." Ôn Nhu ôn hoà lên tiếng, liền hướng xe ngựa bên ngoài bước, Vân Lăng thay Ôn Nhu xốc màn xe, Ôn Nhu liền đạp lên xe ngựa, Vân Lăng vì người đánh xe, Túc Dạ tay cầm bội kiếm ngồi ở phó vị, đợi Ôn Nhu ngồi xong, mã xa hướng thành tây lân lân chạy tới.

Tây Giao Tây Vân Tự, nhân thảo hiện lên xanh biếc, khách hành hương kéo dài mà lên trên thềm đá, xe ngựa dừng lại dưới chân núi, Ôn Nhu nhảy xuống xe ngựa, chống kiếm đi bước một đến chân núi của Tây Vân Tự, Vân Lăng và Túc Dạ ở bên một trước một sau cầm kiếm che chở, để son đạo nguyên bản nhỏ hẹp có vẻ bầu không khí cực kỳ dị thường, để bách tính bên cạnh cũng không khỏi dừng bước lại, nghiêng người sang, Ôn Nhu bắt đầu đi, không cần phải như vậy chứ.

Khó khăn lắm bước vào Tây Vân Tự, hướng Ôn Nhu nghênh đón đó là hòa thượng hơi lớn tuổi lần trước, thấy Ôn Nhu liền hai tay tạo thành chữ thập hơi, Ôn Nhu cũng khom người tỏ vẻ đáp lễ.

"Công tử tìm đến sự phụ chủ trì?"

"Đúng vậy."

"Bản tăng vì công tử dẫn đường."

"Đa tạ." Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, Túc Dạ đang muốn cất bước đuổi theo, hòa thượng liền chặn trước mặt Túc Dạ, "Vị thí chủ này xin dừng bước, chủ trì chỉ muốn gặp một mình bạch y thí chủ."

Mâu quang của Túc Dạ đột nhiên lạnh. tay một cách tự nhiên đặt lên chuôi kiếm, Ôn Nhu nhẹ nhàng liếc nhìn Túc Dạ, lạnh lùng nói: "Túc Dạ, ở đây chờ ta."

"Vâng." Túc Dạ không dám nói nhiều, tay đặt trên chuôi kiếm hạ xuống, cùng Vân Lăng một lượt lui qua một bên, Tây Vân Tự là đại tự hoàng gia, chỉ sợ cũng không có người dám ở chỗ này tay máy tay chân.

"Công tử, thỉnh." Hòa thượng đối với Ôn Nhu làm một động tác, Ôn Nhu khẽ gật đầu, theo hắn đi.

Vẫn là cánh rừng an tĩnh, vẫn là ở ngôi nhà gỗ đơn giản, vẫn là hòa thượng gõ cửa, sau đó đẩy ra, nghiêng người sang để Ôn Nhu vào trong nhà, sau đó cài cửa lại ở bên ngoài coi chừng.

"Đại sư." Ôn Nhu hướng trụ trì ngồi ở giường đá, nhắm mắt chuyển động Phật châu trên tay khom người tỏ vẻ kính trọng.

Sau một lát, đại sư mới chậm rãi mở mắt ra, Phật châu trên tay cũng chuyển động dần dần nhanh, nhìn Ôn Nhu sau lưng bỏ đoàn, thản nhiên nói, "Hậu sinh, ngồi."

Ôn Nhu khẽ gật đầu, cũng nghiêm túc, liền ngồi quỳ trên bồ đoàn.

"Hậu sinh hậu sinh, là có chuyện hỏi lão nạp, làm sao khởi động lực lượng của long ngọc bạch bích?" Trụ trì khe khẽ thở dài, hỏi đến nhàn nhạt, hẳn biết, chỉ cần nàng thích người kia, sẽ có một ngày như vậy.

"Đúng vậy." Ôn Nhu không chút nào kinh ngạc câu hỏi của trụ trì, trả lời đạm nhiên, hai tay không tự chủ đặt lên bụng.

Vì hài nhi trong bụng này, nàng phải trở mắt nhìn trở mắt nhìn hẳn tốn đi mười năm tuổi thọ, thế nhưng, trải qua chuyện đêm qua nhìn thấy hẳn yếu ớt, nàng nguyên bản quyết định xong, bỗng nhiên nghĩ không muốn, hẳn cả đời này, quá khổ, nàng không nỡ để hẳn lại hao tổn mười năm tuổi thọ.

Thiên hạ này, ngoại trừ máu của nàng, nhất định còn có giải dược của lục hồn quy, nhất định nhất định, nếu có thể chế ra độc, nhất định sẽ có giải dược! Nàng nghĩ nàng là điên cuồng, thế nhưng chỉ cần có một phần vạn khả năng, nàng cũng phải đi tìm kiếm!

"Thỉnh hậu sinh theo lão nạp." Trụ trì liền tiếp kích thích lần tràng hạt trong tay, từ giường đá xuống, đi ra ngoài.

"Đại sư!" Ngay khi trụ trì bước ra nhà gỗ, Ôn Nhu đột nhiên gọi hắn, "Đại sư sẽ không hỏi ta vì sao phải khởi động lực lượng của long ngọc bạch bích sao?"

Trụ trì dừng bước, cũng không quay đầu lại, giọng nói vẫn là gọn sóng không sợ hãi, phảng phất như đã siêu thoát khỏi trần thế, "Long ngọc bạch bích từ khi bắt đầu xuất hiện, cũng chỉ thuộc về trấn quốc công nhất mạch, trong thiên hạ cũng chỉ có trấn quốc công đích thân huyết mạch mới có thể khởi động lực lượng này, lão nạp không cần hỏi vì sao, chỉ có người muốn. Lão nạp đều có thể cho người mở ra."

"Dù cho ta khởi động lực lượng của long ngọc bạch bích này không phải là vì Đại Di, đại sư cũng không thêm đề ý?"

"Công niệm ý nghĩ cá nhân, lão nạp không có có khả năng quán hạt, tất cả trong lòng bàn tay hậu sinh." Trụ trì nói xong, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, chỉ thấy trụ trì hướng hòa thượng trẻ tuổi hòa thượng trẻ tuổi khẽ vuốt cằm, hòa thượng hiểu ý, rồi đi trước, trụ trì lần thứ hai nói, "Hậu sinh, đến đây đi, theo lão nạp."

Tâm Ôn Nhu run lên bần bật, nắm chặt long ngọc bạch bích trong tay, theo trụ trì đại sư đi.

Thời gian mở mắt ra ở thế giới nàng, nàng cũng đã quyết định, đời này, nàng không hề vì ai mà sống, nàng chỉ vì mình mà sống, người nàng yêu, coi như là không tiếc tất cả, nàng cũng phải bảo vệ hẳn đi tới cuối cùng!

Mặc dù Ôn Nhu theo trụ trì đi tới phía sâu cánh rừng, phát hiện đúng là vực sâu, mà trụ trì đối mặt với vực sâu vạn trượng dưới chân, cước bộ không chậm trễ chút nào bước lên, Ôn Nhu rõ ràng cả kinh, chỉ thấy đại sư lãng không đứng quay đầu lại liếc mắt nhìn nàng, liền có tiếp tục đi về phía trước.

Ảo cảnh? Đáy lòng Ôn Nhu thoáng hiện ảo cảnh, giờ chân lên không chút do dự đi theo cước bộ của đại sư, lúc cước bộ bước ra vách núi, phát hiện mình phát hiện mình vẫn như cũ đạp lên nhân thảo, quay đầu lại vừa nhìn, cây rừng xanh um, vẫn là cánh rừng nàng vừa mới đi, lại có ảo ảnh như vậy.

"Đây là hồn quy lâm, bảo vệ lực lượng của long ngọc bạch bích, không vì thế nhân biết, không bị thế nhân phát giác, cho nên mới khi tiền đế băng hà sét đánh không kịp bưng tai dẹp loạn biến loạn của Xích vương." Đi vào trong, sương mù đặc đặc vào mặt, Ôn Nhu nhìn không thấy thân ảnh của trụ trì, thế nhưng nàng chuẩn xác không có lầm phung vị của hắn, trụ trì nói còn đang nhàn nhạt truyền đến, "Tây Vân Tự tồn tại, chính là vì hồn quy lâm này trông coi, mỗi thời của trụ trì Tây Vân Tự, đó là vì khởi động lực lượng long ngọc bạch bích mà tồn tại."

"Hắc Băng lâu là lực lượng dành riêng cho hoàng thất, mà long ngọc bạch bích tồn tại, còn lại là lực lượng bí ẩn nhất của Đại Di, trực tiếp phụ thuộc vào trấn quốc công nhất mạch, là tổ tiên của người chính tay xây dựng, chỉ nghe lệnh của từng đời trấn quốc công tử, không nghe theo vương thất mà tồn tại, từng thời Vương Thượng Đại Di, không một người gặp qua lượng đích thực của long ngọc bạch bích."

Bởi vì, lực lượng này quá mức đáng sợ, năm đó khi tiền đế băng hà khởi động lực lượng, cũng chỉ là một phần tư của lực lượng, chỉ cần trấn quốc công tử muốn, sợ cũng có thể thay đổi triều đại của Đại Di, chỉ là hẳn biết, mỗi đời của Ôn gia, đối với giang sơn của Lãnh thị trung thành và tận tâm, dù cho nàng khởi động lực lượng bạch bích không phải là vì Đại Di, nhưng hẳn tin tưởng, nàng tuyệt không hủy Đại Di.

Âm thanh của Trụ trì rơi dần, sương mù dày đặc đang dần dần tản ra, tiện đà trước mắt là một mảnh rộng rãi, tứ diện đá núi, trên vách đá lộ vẻ đỏ hỏa quang, đem toàn bộ không gian cực kỳ sáng sủa, đây, nghiêm nhiên nhất phượng trong sơn động, sơn động ngay phía trước, là một tòa hắc thạch thai cao, bãi đá đứng bốn hắc y nam tử biểu tình cứng rắn lãnh, mà mới vừa rồi hòa thượng vì Ôn Nhu dẫn đường, đang đứng bãi đá, trước người bốn hắc y nam tử.

"Đời đời trụ trì của Tây Vân Tự vì chờ người thừa kế của long ngọc bạch bích mà tồn tại, máu của ta, cùng người thừa kế tiền nhiệm cùng nhau khởi động bạch bích chỉ lực." Thanh âm già nua của trụ trì nện ở trên vách động, hồi âm, Ôn Nhu đứng ở trước đài hắc thạch, nhìn trung tâm bãi đá, chính là hình dạng của long ngọc bạch bích, nghe thanh âm trụ trì trầm trầm, "Lần này, tân nhiệm người thừa kế khởi động bạch bích chỉ lực, tất cùng Tây Vân Tự tân nhiệm trụ trì một lượt, máu mở ra bạch bích chỉ lực."

Tiếng nói của trụ trì vừa dứt, hòa thượng trẻ tuổi đã dùng chủy thủ rạch lòng bàn tay của mình, đem giọt máu nhỏ trên thạch đài, chỉ thấy huyết sắc lan tràn trong ngọc thạch, trụ trì nhìn Ôn Nhu, Ôn Nhu hiểu ý, đem long ngọc bạch bích cầm trong tay đặt lên trên thạch đài, chỉ thấy bạch bích cùng khoảng trống trên thạch đài hoàn toàn ăn khớp, Ôn Nhu tiếp nhận chủy thủ hòa thượng hòa thượng trẻ tuổi đưa tới, rạch lòng bàn tay của mình ra, đem giọt máu nhỏ lên bạch bích.

Máu đỏ sẫm theo văn lộ trên bạch bích chảy, chỉ thấy trên long ngọc bạch bích xuất hiện vết rạn, một khối long ngọc bạch bích hoàn chỉnh theo vị vết rạn kia chia làm bốn, bốn hắc y nhân nhìn nhau, đều tự cầm lấy một mảnh bạch bích vỡ vụn, hướng Ôn Nhu ôm quyền, quỳ một gối, thanh âm trầm trầm ở trong sơn động ừ ừ rung động: "Thuộc hạ, bái kiến chủ thượng! Ba ngày sau, tứ phương lai triều!"

Bốn người nói xong, còn không chờ Ôn Nhu nói, liền bước nhanh ly khai sơn động, trụ trì đậm đậm nhát tiếu, thân thể như lá phiêu diêu ngã xuống.

"Sư phụ!" Hòa thượng trẻ tuổi đột nhiên kinh hô thành tiếng, tiến lên tiếp nhận trụ trì.

"Đại sư!" Ôn Nhu cũng cả kinh, vội vã ngồi xổm xuống thay trụ trì bắt mạch, mà lúc chạm được mạch tượng của trụ trì, trong con ngươi của nàng hiện lên áy náy, trụ trì hiểu rõ, đưa tay hất ra.

"Lão nạp phải làm, đã làm xong, lão nạp tự biết nghiệp chướng nặng nề, sớm không nên lưu lại trên đời này..." Trụ trì khổ sáp cười, máu từ khóe miệng hắt lan tràn ra, hơi lộ ra hai mắt khàn khàn nhìn chăm chăm Ôn Nhu, khó nhọc nói, "Hậu sinh, lão nạp có chuyện..."

Hắn vốn có thể sớm rời khỏi thế giới này, giảm miễn tội lỗi của mình, thế nhưng hắn một mực đợi, cùng đợi sự xuất hiện của nàng, chỉ là bởi vì nàng là người thừa kế trấn quốc công tử, mà bởi vì...

"Đại sư mời nói." Thần tình của Ôn Nhu nhàn nhạt, mi tâm cũng đã là nhú lên.

"Nếu là có thể, thay lão nạp tiếng xin lỗi..."

"Cùng ai?"

"Hắn là ——" Đại sư còn chưa nói ra câu nói sau cùng, liền đoạn khí, thất nhật đoạn trường cây cỏ, hàm máu xúc độc, nghĩ đến đại sư từ lâu quyết tâm đến hoàng tuyền khi nàng khởi động lực lượng long ngọc bạch bích.

"Sư phụ ——! Thanh âm của hòa thượng trẻ tuổi bị thống vang vọng toàn bộ sơn động.

Ôn Nhu rơi vào trầm tư, hắn, là ai?

----- đề lời nói ngoài -----

Các cô nương, mấy ngày nay nếu như sáng sớm không nhìn thấy chuông mới, Thập Tử sẽ up chuông mới vào lúc tối 6h đến 9h, bởi vì trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc bề bộn nhiều việc, tuy rằng gần nhất trạng thái rất là mê mẩn, thế nhưng Thập Tử sẽ không làm gián đoạn, các cô nương yên tâm, trước khi ra chuông mới, ở đây cố ý thông báo một tiếng với các cô nương, không phải các cô nương mắng Thập Tử không có chuông mới...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Tuyệt không ép người

Editor: Luna huang

Loan Hoàng cung

Tiểu Lý tử quỳ một gối xuống trước mặt thái hậu, không dám ngắt đầu, thái hậu nghe xong lời của hắn bấp chân hung hăng lão đảo một chút, sắc mặt trắng bệch đến suýt nữa ngã ra sau, may mà Tiểu Lý tử tay mất lạnh lẽo đỡ được nàng, dịu dàng ngồi vững trên quý phi tháp.

"Tiểu Lý tử, năm đó Bồn cung bỏ qua tất cả đi vào hậu cung, chỉ vì thành toàn một người, hôm nay người kia mất, ngươi lại cùng Bồn cung nói, Bồn cung ở Đại Di mười năm kinh doanh, hầu như bị hủy." Thái hậu như trước sắc mặt trắng bệch, hai tay chăm chú giữ trên vai tiểu Lý tử, xuyên thấu qua y phục trên người, tiểu Lý tử tinh tường cảm thụ được móng tay của nàng đang từ từ khảm vào trong da thịt hắn.

(Luna: Ta quên giải thích mất kinh doanh ở đây là ẩn nhẫn bí mật lập kế hoạch không phải buôn bán đầu nha)

"Vẫn là chúng ta quá mức đánh giá thấp Bạch vương." Tiểu Lý từ không dám cũng không nhẫn nói gì nhiều, nàng tần tần khổ khổ kinh doanh mười năm, ngay khi nàng không biết chuyện gì bị Bạch vương rút từng chút một, làm sao có thể để cho nàng thừa nhận được.

"Lãnh Triệt?" Sắc mặt Thái hậu cứng đờ, sau đó nhần thần trở nên thâm độc, "Lãnh Triệt, một tiểu nhi non nớt, làm sao cùng Bồn cung đấu?" Dù cho hấn rút hết quan viên Bồn cung xếp vào, thế nhưng hấn lại không nhúc nhích được được thế tộc quý trụ!"

Thái hậu đem tiểu Lý từ bỏ qua, bởi vì hận, khỏe miệng của nàng đã bị bản thân cắn phá, "Đại Di là thiên hạ của thế tộc quý trụ, tân pháp không thể nghi ngờ là hoàn toàn không có đem thế tộc để vào mắt, Bồn cung để tiểu nhi Lãnh Triệt xem cho rõ, Bồn cung là như thế nào đem Đại Di vì hấn chôn cùng!"

(Luna: Hấn là thất vương gia của Hải quốc.)

"Tiểu Lý từ!"

"Cẩn nghe thái hậu phân phó."

"Biết nên làm như thế nào?"

"Nô tài biết được, nô tài liền đi làm." Tiểu Lý từ cung kính nói xong, lại không có lui xuống, đáng đáp muốn nói lại thôi.

"Có chuyện liền nói!" Thái hậu tức giận phát tay áo, nét mặt trắng bệch chưa thôi lui, cảm thù đến tận xương tủy.

"Thái hậu, phải đáp ứng điều kiện của Huyền vương gia rồi?"

"Huyền vương? A! Huyền vương ẩn giấu rất tốt! Đến Bồn cung cũng không phát hiện ra." Ngũ chỉ của Thái hậu đột nhiên nắm chặt, đáy mắt sát ý nồng hậu.

"Hôm nay Huyền vương gia rời đi, lấy thân phận của hấn, ngày sau thái hậu chắc chắn có lợi dụng." Tiểu Lý từ đem đề nghị của nàng trong lòng mình không giữ lại chút nào nói ra, "Hôm nay, xem ra Huyền vương gia đã ra khỏi Đại Di."

"Lệnh bài của Bồn cung, hiện nay ở Đại Di, vẫn hữu dụng, Huyền vương, theo lý nên hảo hảo cảm tạ Bồn cung một phen mới đúng." Giọng của Thái hậu âm trầm đến đáng sợ, "Về phần điều kiện hấn nói, hôm nay hấn ngay cả nơi sống yên ổn của mình còn vô pháp xác định, lấy gì cùng Bồn cung đàm điều kiện, xem Bồn cung là tiểu nhi ba tuổi dễ gạt sao? Trợ hấn ly khai Đại Di, đã là nhân từ lớn nhất của Bồn cung, còn lại, đợi hấn bò lên trên vị trí hữu dụng mới nói đi!"

"Vâng, nô tài hiểu rõ." Đáy lòng Tiểu Lý từ thở dài, khom người lui xuống, "Nô tài đi chuẩn bị việc thái hậu phân phó ngay."

"Chậm đã." Tiểu Lý từ đang muốn rời đi, thái hậu gọi hấn lại.

"Thái hậu còn có gì phân phó?"

"Hôm nay chỗ Vương Thượng có động tĩnh gì?"

"Hồi thái hậu, Vương Thượng hiện nay không dám động người, thế tộc cũng dùng trấn an chi sách, bất quá..."

"Bồn cung hiểu, đi đi, đem sự tình làm được cảnh nhanh càng tốt."

"Vâng, nô tài xin cáo lui."

Bạch vương, Vương Thượng, dĩ nhiên có thể dưới tình huống nàng không biết chuyện hủy đi kinh doanh của nàng, lại vì sao chậm chạp không có hành động với nàng? Quả thực chỉ là lo lắng rút giây động rừng sao? Chỉ là, mặc kệ bọn họ làm sao, mặc kệ nàng sống hay chết, một bước cờ cuối cùng nàng đã đi, bọn họ, nàng nhất định phải hủy!

Thư phòng Vương Thượng.

Lãnh Hạo đứng chấp tay ở trước địa đồ Đại Di treo trên tường lớn, nhìn chăm chăm đi đã bộ tộc ở tây bộ Đại Di, lâm sâu đậm vào trầm tư.

"Vương Thượng, đêm đã khuya, người nên đi ngủ rồi." Tiểu An từ nhìn Lãnh Hạo đứng ở trước địa đồ bất động thật lâu, không khỏi quan tâm nhắc nhở, "Vương Thượng như vậy hầu như mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, dù thân thể bằng sắt cũng không nhịn được a."

"Tiểu An từ, hiện nay giờ gì?"

"Hồi Vương Thượng, sắp giờ Tý."

"Giờ tý? Còn sớm như vậy?"

"Vương Thượng, đã sắp giờ Tý, không còn sớm!" Tiểu An từ có chút dỏ khóc dỏ cười, "Người cũng nhanh nghỉ ngơi một chút đi, nô tài đều đã để cung nữ về làm ấm giường rồi."

"Vô liêm sỉ, trăm bao giờ cần làm ấm giường? Bảo các nàng mau cút, lập tức đổi chăn cho ấm." Lãnh Hạo chán ghét nói xong, đi nhanh ra khỏi ngoài thư phòng, gấp đến độ tiểu An từ suất nữa chưa quỳ xuống.

"Vương Thượng ai Vương Thượng, nô tài bắt quá là muốn cho người ngủ thoải mái một chút, nô tài biết sai rồi, nô tài lập tức cho người đổi chăn." Tiểu An từ hồi hận nói rằng, thấy Lãnh Hạo cũng đã kéo ra cửa phòng đóng chặt, vội vàng đuổi theo, không khỏi vừa vội nói, "Vương Thượng người là muốn đi đâu a!"

"Tùy ý đi một chút, không cần ở bên hầu hạ." Lãnh Hạo trước ngăn chặn lời của hắn, cũng không quay đầu lại nói xong liền nhảy qua bậc cửa, tiểu An từ sùng sốt, Vương Thượng đây là ghét bỏ hắn sao?

Phục hồi tinh thần lại, Lãnh Hạo đi xa rồi, chỉ có tiểu An từ khăn trương hô ở phía sau: "Vương Thượng, người dù cho không cần nô tài ở bên, cũng nên choàng thêm kiện ngoại y sam mới đi chứ!"

Tiểu An từ chạy vài bước, đâu còn thấy thân ảnh của Lãnh Hạo, không khỏi trọng trọng thở dài.

Một trận gió đêm mang theo hàn ý thổi qua, trên vai Lãnh Hạo mát lạnh, lúc này mới phát giác bản thân không có choàng ngoại y sam, bắt quá như vậy cũng tốt, có thể để cho hắn thanh tỉnh hơn một ít.

Trong lòng Lãnh Hạo suy nghĩ, tùy ý đi tới, cũng không thêm đề ý bản thân đi tới nơi nào.

"Tiểu mao nhi, tiểu mao nhi người ở chỗ nào?" Bỗng nhiên, thanh âm dịu dàng mang theo một chút lo lắng cùng khăn trương truyền vào trong tai Lãnh Hạo, làm hắn không khỏi nghi chân, nhìn hoàn cảnh quanh mình, tuy là phong đăng chấp chôn, hắn lại nhất thời không rõ đây là chỗ nào trong cung.

Chỉ là, thanh âm nữ tử dễ nghe truyền tới lòng của Lãnh Hạo, thì dường như một tảng đá to rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, đẩy ra tầng tầng rung động thật lâu không thể dẹp loạn.

"Tiểu mao nhi, mau ra đây, đừng đùa có được hay không?" Vị đạo lo lắng càng đậm, thanh âm mà Lãnh Hạo cả đời người lần đầu tiên nghe được, phảng phất có người đang nhẹ nhàng chọc tim của hắn, để hắn muốn ngừng mà không được, trong nháy mắt hắn tựa hồ có một loại nghĩ cách, mong muốn mình chính là mao nhi mà âm thanh kia gọi, vì chủ nhân của âm thanh kia mà khăn trương.

Thiên! Hắn đang suy nghĩ gì? Lãnh Hạo bị ý nghĩ của chính mình khiến cho đột nhiên một cái giật mình, dĩ nhiên sẽ đối với âm thanh nữ tử chỉ nghe còn chưa từng gặp mặt có nghĩ cách hoang đường như vậy! Giờ tay lên cho mình một cái tát, xoay người đang muốn đi!

"Tiểu mao nhi nguyên lai người ở đây! Thật dễ cho ta dễ tìm!"

Nhưng ngay khi Lãnh Hạo nhắc chân đang muốn rời đi trong nháy mắt, một vật đoàn mao nhung nhung bạch nhảy tới trên hải của hắn, tiện đà thanh âm bên tai, kèm theo bóng lưng nhỏ nhỏ của một nhỏ nhỏ xuất hiện ở trước mắt, lúc này chính khom người bắt vật đoàn mao nhung nhung trên hải của hắn, hắn chưa thấy khuôn mặt của nàng, cũng đã dễ tìm của hắn vừa nhảy, bước chân đã nhắc lên cũng rơi trở về.

"Sao buồn bực như thế?" Nữ tử vãng vàng bắt được mèo trắng, giận một tiếng, tiện đà mới nhìn rõ một đôi hắc hải không nhiễm một hạt bụi, hiển nhiên lại càng hoảng sợ, đầu cũng không dám ngẩng ôm mèo trắng bỏ chạy.

"Cô nương chờ một chút!" Nhìn giai nhân trước mặt hiển nhiên bị bản thân hù dọa muốn chạy trốn, trong lòng Lãnh Hạo đột nhiên mọc lên một cái không muốn, vươn tay muốn nữ tử, thế nhưng nữ tử chạy trốn quá nhanh, Lãnh Hạo vươn tay đụng phải tay áo của nàng, muốn đuổi theo, lại cảm thấy dưới chân đạp phải phải đồ gì đó, để không khỏi dừng bước, khom người nhặt lên thứ đồ bị mình dẫm lên.

Đúng là, một khuyên tai ngọc thạch.

Lãnh Hạo cầm khuyên tai ngọc thạch, nhìn phương hướng nữ tử ly khai, cũng đã không thấy thân ảnh của nữ tử.

Đem khuyên tai đặt trong lòng bàn tay nhìn hồi lâu, Lãnh Hạo mới liếc mắt phương hướng nữ tử ly khai, như có điều suy nghĩ, đem khuyên tai nắm chặt trong lòng bàn tay, xoay người ly khai.

**

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, Lãnh Triệt đứng ở ngoài cửa chờ nàng, điều này làm cho Ôn Nhu có chút giật mình, lại có chút vui vẻ.

"Triệt? Làm sao không ở Tây Uyển? Không phải là có rất nhiều chuyện phải xử lý?" Vân Lăng thay Ôn Nhu xúc màn xe lên, Túc Dạ đang muốn đi Ôn Nhu xuống xe ngựa, Lãnh Triệt đi tới trước mặt Ôn Nhu, trước mắt bao người đem nàng từ trên xe ngựa ôm xuống, cả kinh Túc Dạ suất nữa không dám tin tưởng hai mắt của mình, Vân Lăng cùng tất cả mọi người ở đây thức thời cúi đầu.

"Chờ nàng một chút mà thôi." Lãnh Triệt nhàn nhạt nói xong, không có tình cảm đáy lòng biểu hiện lên mặt, không thể theo nàng đi làm chuyện nàng muốn làm, hắn sẽ khiến cho lúc nàng trở lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là hắn.

"Ân." Ôn Nhu tựa hồ đọc được nghĩ cách đáy lòng Lãnh Triệt, cũng không vạch trần hắn, hoàn toàn không thêm đề ý ánh mắt của người bên ngoài, tựa đầu trong lòng Lãnh Triệt, cảm thụ nhịp tim của hắn, "Không trở về Yên Thủy các, đến Tây Uyển, cùng người."

Tựa ở trong lòng Lãnh Triệt, Ôn Nhu có thể cảm giác được tim của Lãnh Triệt chọt tăng nhanh, ngược mắt nhìn thần sắc của hắn, vẫn là gương mặt đậm nhiên, Ôn Nhu trong ngực hắn khẽ cười, cảm thụ được Ôn Nhu hài lòng, Lãnh Triệt đem nàng ôm chặt hơn nữa.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả quan viên ở Tây Uyển, Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu mặt không thay đổi đến gian thứ hai xử lý công thụ.

"Tay làm sao vậy?" Lãnh Triệt đem Ôn Nhu đặt lên ghế thái sư trước bàn chưa bày ra công văn, giờ tay trái của nàng lên, đau lòng hỏi, sau đó lập tức ở một bên tủ âm tường trở mình tìm băng gạc và dược, cẩn thận thay Ôn Nhu bôi, nhẹ nhàng thay nàng băng vết thương.

"Tại sao không hỏi ta đi đâu, đi làm cái gì?" Cảm thụ được động tác Lãnh Triệt mềm nhẹ, tâm Ôn Nhu lần thứ hai biến hóa.

"A Nhu nếu là muốn nói tự nhiên sẽ tự nhiên sẽ nói với ta, nếu không phải muốn nói, ta cũng không cần hỏi nhiều." Hắn chỉ làm chuyện nàng nguyện ý, chuyện nàng không muốn nói không muốn làm, hắn vĩnh viễn sẽ không nàng.

"Triệt. ..." Lại có bao nhiêu người biết, bề ngoài hắn lạnh như băng cắt giấu một lòng ôn nhu bao nhiêu, lúc này nàng có chút hận, hận bản thân vì sao không thể gặp hắn sớm hơn, như vậy hắn sẽ ít chịu đau khổ.

"Ân?" Lãnh Triệt đem băng gạc kết nhẹ trên mu bàn tay của Ôn Nhu, mới ngược mắt nhìn nàng.

"Không có việc gì." Ôn Nhu hạnh phúc nhọt nhọt cười, đưa tay ôm hông Lãnh Triệt, "Cảm tạ người, sủa đầu gối."

Cảm tạ người thương ta, yêu ta.

"Ta không phải là sủa đầu gối." Vốn nên là nhất khắc ấm áp ngọt, Lãnh Triệt cũng không chút phong tình kéo mặt xuống.

"Không phải là sủa đầu gối vậy là cái gì?" Mỗi khi đầu óc Lãnh Triệt vừa đến khúc cong, nhìn lại mặt hắn rõ ràng không được tự nhiên rồi lại nghiêm trang, Ôn Nhu liền không nhịn được muốn trêu ghẹo hắn.

"Để ta nghĩ." Phu quân? Phu quân đại nhân? Tướng... công? Lãnh Triệt bị từ trong đầu bản thân hiện ra khiến cho chỉ cảm thấy rung cả mình, sắc mặt càng đen hơn, không khỏi nhíu mi tâm lên.

"Phốc. ..." Ôn Nhu nhìn dáng dấp Lãnh Triệt nghiêm trang suy tính, không khỏi nở nụ cười, trời biết trong đầu gối kia của hắn đã nghĩ điều gì mà ngay cả bản thân mình cũng không chịu được, bộ dáng kia, thực sự là khả ái.

"Không được cười." Lãnh Triệt kéo mặt xuống, được rồi, hắn thừa nhận, hắn nghĩ không ra xưng hô gì tương đối khá, "Ta không nghĩ ra được."

Ôn Nhu cuối cùng nhìn không được che miệng cười, hình dạng bán nguyệt đẹp mắt, lại một lần nữa ôm hông của Lãnh Triệt, cười nói: "Sủa đầu gối, người có thể nào đáng yêu như vậy."

Cũng chỉ có hắn, có thể để cho nàng cười đến vui vẻ như vậy.

Lãnh Triệt từ lâu đen mặt, một đại nam nhân khả ái so với một đại nam nhân bị gọi là sủa đầu gối còn xấu hổ hơn, thế nhưng, toàn bộ thiên hạ này, cũng chỉ có nàng gọi hắn như vậy, hơn nữa, nàng là thoải mái như vậy, nụ cười của nàng, phảng phất như nắng ấm rọi sáng toàn bộ sinh mệnh của hắn.

"Ngô. ..." Bỗng nhiên, hai tay Lãnh Triệt chống ghế, khom người ngăm đôi môi ôn nhuận mê người của Ôn Nhu, Ôn Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, hai tay quàng cổ của hắn.

Lãnh Triệt đem ghế thái sư dời đến bên cạnh bàn sách mình, để Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh hắn, Ôn Nhu bản muốn cự tuyệt, nhưng là nghĩ bản thân cự tuyệt cũng vô dụng, liền cũng ngồi xuống ở bên cạnh hắn, chỉ là, ngồi xuống bản chuẩn bị cầm bút lông, cùng với người trước mắt nàng cơ hồ là tương như hai người, thâm trầm cùng lý trí, đối đãi quốc gia cẩn thận tỉ mỉ, phảng phất bên người của hắn không có bất kỳ người nào, chỉ có đại nghĩa quốc gia, hạnh cả nàng ở tại bên người, hắn tựa hồ cũng không cảm giác được, Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt nghiêm túc mặt mày xuất thần, năng gặp được hắn, nàng là hạnh phúc, nên, nàng muốn ủng hộ những thứ hắn ủng hộ, thù hận những thứ hắn thù hận, hắn hài lòng là hạnh phúc của nàng.

Không có ai biết, quốc cùng gia ở trong lòng hắn, lúc trước lúc gặp hắn và sau khi gặp hắn, đã từ chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp thành hàm nghĩa quan trọng.

Trước khi gặp nàng, hắn đối với sinh tử của mình cảm thấy vô vị, có thể vì Đại Di hóa thành cát đá, có thể vì Đại Di bị vạn dẫm nát dưới chân, có thể vì Đại Di hy sinh tất cả của ra bản thân, không vì sao cả, đơn giản là gia quốc hưng vong, thất phu hữu trách, huống chi hắn là huyết mạch hoàng thất, hắn nên gánh tất cả, hộ quốc không ngã, bảo quốc không vong.

Thế nhưng, sau khi gặp nàng, hắn thấy được mình quan trọng, vì trên cái thế giới này còn có người vì hắn mà thương vì hắn mà đau, hắn không thể tiếp tục đối với sinh tử của mình cảm thấy vô vị nữa, bởi vì có người để thế sống chết phải bảo vệ, như vậy, đại nghĩa gia quốc trong mắt hắn liền quan trọng, không chỉ có là vì trách nhiệm của gia quốc hưng vong thất phu hữu trách trên vai mình, hắn muốn ổn định an bình của quốc gia, là vì để cho nàng có nhà an bình, hắn khắc sâu đạo lý phúc sâu chi hạ, chỉ có giữ được quốc gia, mới có thể cho nàng nhà bình an, thù hận mẫu từ các nàng một đời an bình vô ưu.

Hắn không có thể non hẹn biển, không có sông cạn đá mòn, không có vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, cũng không có lời thề son sắt, hắn không tin kiếp sau không tin luân hồi, hắn chỉ là ở đời này, cho nàng một nhà, không chỉ có thể để cho nàng che gió che mưa, hơn nữa để cho nàng hạnh phúc an bình.

Nhiệm mà hết thầy này, nhất định phải có một Đại Di ổn định tường hòa, mới có thể nói được cái nhà trong lòng hấn, hấn làm không được mang theo nàng quy ẩn sơn lâm cùng tranh, sinh trong vương thất, quyết định con đường cả đời này của hấn phải đi, duy nhất có thể hấn làm, là thù vãng Đại Di, còn có vì mỗi một gia viên Đại Di ổn định.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt, chậm rãi đem đường nhìn dời đến băng gạc trong tay trái của mình.

Ba ngày sau, tứ phương lai triều, đây nên là một cỗ lực lượng như thế nào?

----- đề lời nói ngoài -----

Vững, ta tưởng ta tuyên bố, nguyên lai ta chưa tuyên bố, ân hận ân hận...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Sỏa qua chi tình

Editor: Luna Huang

Có lẽ là Lãnh Triệt bên cạnh làm cho an tâm, Ôn Nhu chỉ cảm thấy chỉ cần bên người Lãnh Triệt, thân thể cực kỳ dễ mệt mỏi, đồng thời thường thường sẽ tiến vào trạng thái ngủ say, để cho nàng hoàn toàn từ trước đến nay không có ngủ say trong thời khắc này lại ngủ cực say.

Ôn Nhu vốn là bên cạnh Lãnh Triệt đọc sách, bất tri bất giác dựa vào lưng ghế dựa ngủ, Lãnh Triệt quay đầu nhìn nàng thì mắt nàng đã khép lại, Lãnh Triệt có chút bất đắc dĩ cười cười, cời ngoai sam trên người mình đắp trên người Ôn Nhu, liền đem nàng nhẹ nhàng bên lên.

"Gia." Túc Dạ vừa vặn vào lúc này tiến đến, vừa mở miệng lại cảm nhận được ánh mắt hàn đến đến xương của Lãnh Triệt, vội vã im miệng, lui qua một bên.

Ôn Nhu đã ngủ, Lãnh Triệt đem nàng ôm lấy nàng tựa hồ cũng không có phát hiện, chỉ dùng cọ cọ mặt trước ngực Lãnh Triệt, tựa hồ đang tìm một tư thế dễ chịu, Lãnh Triệt không tự chủ lộ ra cười mềm nhẹ, ôm Ôn Nhu bước về phương hướng của Yên Thủy các.

Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu đi vào tẩm cư của Yên Thủy các, ôm nàng ngồi xuống mép giường, động tác êm ái thay nàng cời hải thêu trên chân, sau đó đem nàng nhẹ nhàng đặt lên trên giường hẹp, thay nàng đắp kín chắn, nhìn nàng không có tỉnh lại, mới xoay người đi tới ngoài phòng, Túc Dạ đang ở ngoài phòng đợi.

"Gia." Túc Dạ tận lực đè thấp âm lượng, hấn hiểu tính nết của gia, nếu là đánh thức Vương phi trong phòng, gia chắc chắn nổi giận.

"Không có chặn được?" Lãnh Triệt đi tới trong viện, hỏi một chút, trong giọng nói vẫn chưa có nghi vấn chân chính, hấn biết Túc Dạ muốn báo cho hấn tin tức gì.

"Đúng vậy, lệnh bài của thái hậu đến trước một bước, là lúc trạm kiểm soát phong tỏa người đã ly khai Đại Di." Nhìn Lãnh Triệt đáng đáp gọn sóng không sợ hãi, hấn liền biết gia nhất định là ngay từ đầu đoán được kết quả như vậy.

"Hấn có thể ẩn dấu ở Đại Di nhiều năm như vậy, làm sao sẽ dễ dàng bị ngăn lại." Lãnh Triệt ngẩng đầu nhìn khoảng không đêm đen nhánh, trong giọng nói sinh ra sâu thẳm một phần, "Quyết định Đại Di phải chịu nhiều hơn một phần kiếp nạn."

"Gia..." Túc Dạ bỗng nhiên trong lúc đó ở trên người Lãnh Triệt cảm nhận được trời mệnh mông hấn hồi lâu không có cảm nhận được.

"Đi mang chiết tử ta chưa xem đến đây, tối nay ta ở chỗ này phê duyệt."

"Vâng." Túc Dạ vốn còn muốn hỏi cứ như vậy để Huyền vương gia đi mà không đuổi theo, nhưng là nghĩ gia chưa nói, liền tự có cách nghĩ của hấn, liền thôi, ứng tiếng, đến Tây Uyển lấy chiết tử.

Thời gian Lãnh Triệt lộn trở lại tẩm cư, Ôn Nhu chống sảng muốn ngồi dậy, mi tâm Lãnh Triệt hơi nhú bước nhanh đến bên giường, ngồi ở mép giường, ấn vai của Ôn Nhu xuống, để cho nàng háo ngủ tiếp, quan tâm nói: "Làm sao tỉnh? Khát?"

Ôn Nhu khẽ lắc đầu, "Là bất chợt tỉnh, không ngủ được mà thôi."

"Ta đây bồi nàng nói chuyện một chút, Lãnh Triệt lần thứ hai thay Ôn Nhu đắp chắn, giọng nói ôn nhu chính hấn cũng không phát giác, "Nằm xong, đừng ngồi dậy, ban đêm lạnh."

"Không muốn nằm. Muốn ngồi dậy." Ôn Nhu cũng nhú mi tâm, như trước muốn ngồi dậy, Lãnh Triệt liền đưa qua ngoai sam của mình khoác lên vai của

Ôn Nhu, bản thân đi vào trong ngòi, để Ôn Nhu có thể dựa vào vai hắn.

"Chiết tử xem xong rồi?" Ôn Nhu kéo ngoại sam trên vai Lãnh Triệt vì nàng choàng lên, trong ngực hắn cọ cọ gần chút, nàng thích cảm giác ở bên cạnh hắn, nàng thích ấm áp trong ngực hắn, luôn luôn để cho nàng muốn tới gần.

"Đề Túc Dạ mang tới, tới nay ở đây xem" Lãnh Triệt cầm tay Ôn Nhu, khéo tay khoác vai của nàng, nhẹ giọng hỏi đáp.

"Mới vừa rồi Túc Dạ hình như có đến, có chuyện gì?"

"Không có gì." Loại vấn đề này, không cần nàng lo lắng, hơn nữa, hắn bây giờ muốn...

"Nói mau." Nam nhân này, nháo loại nào?

"A Nhu cần đáp ứng ta một chuyện trước." Nhìn Ôn Nhu đột nhiên sắc mặt kéo xuống, Lãnh Triệt biết mình nếu không nói nói không chừng nàng sẽ tức giận, vậy liền, trước tiên là nói là được

"..." Ôn Nhu vốn là muốn cười, nhưng khi nhìn dáng dấp nghiêm trang của Lãnh Triệt, cũng không đành lòng cười hắn, chỉ gật đầu đáp ứng nói, "Hào hảo hảo, ta đáp ứng ngươi, phu quân đại nhân của ta."

"Vậy lúc ta nói, A Nhu không cho nói ta là..."

"Là cái gì?" Không đợi Lãnh Triệt nói hết lời, Ôn Nhu liền chu mỏ hỏi, trong lời nói có vị đạo trời ghẹo.

"Không cho nói ta là sỏ đầu gỗ." Nói đến đây, sắc mặt của Lãnh Triệt có chút đen, cũng thành công để Ôn Nhu cười ra tiếng.

Thực sự là khả ái, thế nào cùng đáng đáp thâm trầm của hắn đang xử lý quốc sự không giống nhau, chất phác đến khả ái, quả thực tựa như một tiểu nam sinh chưa trải qua thế sự, luôn luôn để cho nàng vui mừng.

"Vậy ta không nói." Ôn Nhu cười để sắc mặt của Lãnh Triệt càng đen hơn, chỉ là loại vấn đề này chỉ có thể hỏi nàng, chẳng lẽ còn bảo hắn đi hỏi Túc Dạ sao?

"Hào hảo hảo, ta sai rồi, ta không nên cười, phu quân đại nhân, mời nói, mời nói." Ôn Nhu nhin cười, biểu hiện ra gương mặt nghiêm túc, đạt được mong muốn của hắn.

Quả nhiên, Ôn Nhu lập tức nhìn thấy trên mặt Lãnh Triệt mây đen đã tán đi không ít, sỏ đầu gỗ này, tâm lại đang suy nghĩ gì?

"Ta...đến khi nào mới có thể bế hài tử của chúng ta?" Về mặt Ôn Nhu nghiêm túc, Lãnh Triệt quả nhiên hỏi đến nghiêm trang, suýt nữa để nghiêm túc trên mặt Ôn Nhu rơi xuống.

"Ngươi không biết?" Ôn Nhu có chút kinh ngạc nhìn Lãnh Triệt, hoài thai tháng mười, hắn không biết sao?

"Không biết..." Trong ánh mắt kinh ngạc của Ôn Nhu mặt của Lãnh Triệt lại bắt đầu đen lại, "Không ai nói cho ta biết..." Hắn cũng không có chú ý tới loại vấn đề này...

(Luna: Thế loại quá thành thật)

"Tháng mười sau." Ôn Nhu vốn định cười hắn sỏ đầu gỗ, nhưng là nghĩ nếu là nàng cười hắn nữa khẳng định sẽ không hỏi tiếp, nhìn hắn bộ dáng kia xem ra vẫn còn chuyện muốn hỏi, nàng liền...trước nhin một chút thôi.

"Tháng mười sau..." Lãnh Triệt tựa hồ lâm vào trong suy tư, tháng mười sau, đó chính là cuối thu năm nay, cho đến lúc này, hắn lại có thể chân chính làm cha! Nghĩ đến chỗ này khóe miệng của Lãnh Triệt không tự chủ cong lên một nụ cười, "Ta đây bây giờ có thể sờ sờ hài tử của chúng ta không?"

Lãnh Triệt vốn muốn hỏi hắn còn cần chú ý cái gì, nhưng là loại này vẫn là hắn nên tự mình tìm hiểu vẫn tốt hơn, hưng phấn lại chính là muốn nhìn hài tử của bọn họ hiện tại lớn lên hình dáng ra sao.

"Sỏ đầu gỗ, không phát hiện ra vẫn còn rất phẳng sao?" Ôn Nhu không kiên trì nổi, cuối cùng cười ra tiếng, kéo tay của Lãnh Triệt đặt lên bụng mình, xuyên thấu qua y phục thật mỏng còn có thể cảm thụ được cảm giác mát của lòng bàn tay hắn, giọng nói là của nàng lại ôn nhu nhất, "Còn đến mười tháng nữa, hiểu không, sỏ đầu gỗ."

Hắn để cho nàng đừng gọi hắn đầu gỗ, hắn đã sỏ đến nàng chỉ có thể dùng xưng hô sỏ đầu gỗ, không gọi hắn sỏ đầu gỗ còn có thể gọi là gì?

"Hiểu, rồi." Lãnh Triệt như có điều suy nghĩ nhìn tay của mình, quang trong mắt chính là cái hiểu cái không, cảm thụ được ôn độ từ lòng bàn tay hắn truyền tới đáy lòng, chỉ cảm thấy cổ nhiệt lưu khó nhin trong thân thể lại đang vọt lên, mạnh đem Ôn Nhu ôm vào trong lòng.

"Gỗ gỗ ——" Lúc này, tiếng gỗ cửa cùng thanh âm của Túc Dạ truyền đến.

Lãnh Triệt mạnh mẽ đem Ôn Nhu buông ra, nói: "Chờ ta một chút.", liền đứng lên hướng cửa phòng bước đến.

Ôn Nhu vẫn như cũ đang cười, sủa đầu gối, tình thương và chỉ số thông minh thế nào lại phát triển trái ngược.

Ngoài phòng, Túc Dạ cung kính cảm chiết tử chờ đợi, ai biết Lãnh Triệt kéo cửa ra đã nói, "Đi theo ta" Liền đi ra ngoài viện, Túc Dạ không thể làm gì khác hơn là cảm chiết tử đi theo phía sau.

Lãnh Triệt đi tới hành lang gấp khúc cách tầm cự của Ôn Nhu cũng đủ mới dừng bước, Túc Dạ biết Lãnh Triệt nhất định là có lời muốn nói với hắn, là thế nào trong tim một trận cảm giác không phải là lời hữu ích, nghĩ gia không phải là lại muốn hỏi hắn chuyện để hắn thẹn thùng như lần trước chứ?

"Túc Dạ, có chuyện hỏi người." Xem ra vẫn phải là hỏi Túc Dạ.

"Gia có chuyện liền hỏi là được." Túc Dạ trước mặt người có thể chỉ dám tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn.

"Nữ nhân mang thai, có cái gì đặc biệt cần phải chú ý?" Lãnh Triệt có thể nói là đi thẳng vào vấn đề, Túc Dạ là có chút khóc không ra nước mắt.

"Gia. ..." Người không thể hỏi Túc Dạ chuyện khác sao, loại vấn đề hành hạ người này, vấn đề nữ nhân này, gia thế nào không hỏi Vương phi... Túc Dạ chỉ có thể thành thật trả lời, "Cần phải chú ý nhất, là không thể hành phòng sự..."

Nói đến chuyện phòng the, Túc Dạ đột nhiên nghĩ tới Thiên Du, không khỏi đỏ bên tai, cũng may ban đêm, cho dù có phong đăng, gia nhìn không thấy bộ dáng này của hắn.

"Không thể hành phòng sự?" Lãnh Triệt hơi nhíu mày lên, hình như có không giải thích được, "Vì sao?"

"Gia. ... Người không biết vận động kịch liệt nguy hại sao..." Túc Dạ có thể nói là gian nan trả lời, lúc này hắn hy vọng đường nào chủ tử hắn có thể lấy tài năng lúc chinh lý quốc sự, thế nhưng hiện nay xem ra, gia ở phương diện nữ nhân này là không có tài trí gì để nói, "Như vậy sẽ ảnh hưởng thai nhi trong bụng..." Nếu là lỡ làm rồi thì phải làm sao?" Lần trước... Mỉm cười của Lãnh Triệt càng chặt hơn.

"Gia, vậy lần sau chịu đựng... Ân... Chịu đựng... Nghìn vạn lần không thể lại kích động... Một lần, hắn là, không có gì..." Đem không biết nên nói cái gì cho phải, tim chỉ có một nghĩ cách, xem ra gia rất thiếu điều giáo a!

Túc Dạ nói để Lãnh Triệt rơi vào trầm tư, xem ra hắn mới vừa rồi ly khai là chính xác, ngày sau nghìn vạn lần phải nhịn, không thể kích động, ân..

(Luna: cười đến lăn vó đôi chủ tớ nhà này)

"Phương diện thực thiện cần chú ý cái nào?" Thân thể là nhất định, cái này hắn vẫn là biết, bất quá nên chú ý gì, hắn nhưng thật ra không biết.

"Gia. ... Cái này người hắn là nên đi hỏi đại phu mới đúng..." Gia, đây là thể tử của người có thai, không phải là thể tử của Túc Dạ có thai...

"Ngày mai không cần người ở đây hầu hạ ta, lấy lệnh của ta tiến cung tâng nư y tay nghề tốt nhất xuất phương thuốc." Lãnh Triệt tức khắc hạ mệnh lệnh.

"..." Túc Dạ nào dám nói nửa chữ không, chỉ đáp, "Vâng, ngày mai Túc Dạ thay gia tiến cung lấy phương thuốc."

Gia quan tâm Vương phi như vậy, cũng không biết là hảo, hay là không tốt, hắn không sợ cái khác, chỉ sợ có người nắm được mang ra uy hiếp gia.

Huyền vương gia, không phải chính là như vậy sao?

----- đề lời nói ngoài -----

Thập Tứ một môi... Ngày hôm nay tạm thời 3000

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Tứ phương lai triều

Editor: Luna Huang

Ba ngày sau.

Vết thương trên người Tử vương đã không quá mức trở ngại, nên tiến cung cùng Vương Thượng thương thảo chinh huấn tân binh, Lãnh Triệt vốn muốn cho Ôn Nhu theo hắn tiến cung, nói cũng muốn nghe một chút ý kiến của nàng, thực tế lại là nghĩ nàng ở bên cạnh hắn mới là an toàn nhất, Ôn Nhu uyển chuyển, nói thân thể mệt, Lãnh Triệt liền y theo nàng, lưu Túc Dạ chiếu cố nàng, âm thầm điều hơn mười ám hộ vệ, lúc này mới yên tâm cùng Tử vương tiến cung.

Đội Lành Triệt đi rồi, Ôn Nhu gọi Túc Dạ vào.

"Không biết Vương phi có gì phân phó?"

"Phân phát ám vệ." Ôn Nhu ngồi ở chủ vị trong tiền sảnh Yên Thủy các, biểu tình băng lãnh, Túc Dạ tựa hồ cảm giác mình thấy được thời điểm Ôn Nhu mới vào Bạch vương phủ, trong lãnh mang theo uy nghiêm làm cho không người nào có thể sao lãng, giống như gia.

Nàng biết hẳn chắc chắn bài ám vệ bên người nàng, hộ an toàn, thế nhưng nàng không cần.

"Vương phi, gia mệnh lệnh của gia..." Phân phát ám vệ, đây cũng là cái mệnh lệnh của gia.

"Phân phát ám vệ." Ôn Nhu cũng không nói gì khác, chỉ là lời của mình lặp lại một lần, Túc Dạ chỉ cảm thấy hàn khí lãnh lạnh, cũng không nói thêm nữa, liền ứng tiếng, tâm trạng nghĩ đây là phu thê sao, giọng ra lệnh đều giống nhau, từ trước chỉ là một mình gia, hẳn đều thường xuyên đứng ngồi không yên, hôm nay có thêm Vương phi, hẳn cảm giác mình sớm muộn cũng bị ghim thành con nhím.

"Vân Lăng."

"Có thuộc hạ."

"Hồi Vương phi, đã chuẩn bị xong."

"Vương phi có thể phân phát ám vệ, thế nhưng Túc Dạ phải canh giữ ở bên cạnh Vương phi." Đem ám vệ phân phát xong Túc Dạ trở về trước mặt Ôn Nhu, nghe nói Ôn Nhu lệnh cho Vân Lăng chuẩn bị xe ngựa, mi tâm tức càng chặt hơn.

"Vẫn là Tây Vân Tự, vẫn là hai người các người đi cùng ta." Ôn Nhu tiếp nhận trường kiếm Duẫn Nhi đưa lên, nắm chặt trong tay, đứng lên, đi ra ngoài.

Cho tới bây giờ hành động một mình, bên người nhiều người chỉ biết vương chân vương tay, thế nhưng Túc Dạ là tâm phúc của hắn, cũng đại biểu bảo vệ của hắn đối với nàng, nàng không có lý do gì đẩy ra, huống hồ Túc Dạ cùng Vân Lăng đều là người thông minh, cho dù có chuyện xảy ra, cũng sẽ không trở thành trói buộc vương chân vương tay.

"Vâng" Túc Dạ cùng Vân Lăng cùng đáp.

Tây Vân Tự, vẫn là hòa thượng trẻ tuổi đi ra đón chào, mặt mày như trước mơ hồ có ưu thương, tựa hồ vẫn chưa thể chấp nhận việc đại sư trụ trì qua đời dẫn đến bi thương, vẫn là một thân bồ bào than chì, nhìn thấy Ôn Nhu chỉ là hai tay tạo thành chữ thập hướng nàng hơi khom người một cái, liền xoay người đi vào trong. Ôn Nhu vẫn như cũ để Túc Dạ cùng Vân Lăng đi, bản thân theo hòa thượng trẻ tuổi.

Ôn Nhu bước vào một mảnh trong sương mù dày đặc phía sau núi, bước vào hồn quy lâm, bước vào sơn động sáng sủa kia, sau đài hắc thạch vẫn là bốn nam tử, không phải là bốn người ba ngày trước đây.

Chỉ thấy bốn người đều là hắc y hắc ngọc quan, trên mặt chưa từng có nhiều tình cảm, mà bên phải một người, đứng là ngồi trên xe đẩy bằng gỗ, tứ ánh mắt của người, đều là hội tụ trên người Ôn Nhu, trong con ngươi đều có chột lóe lên ngạc nhiên.

Trong sơn động lớn như vậy trong sơn động tiếng hít thở nghe không được, chưa có người có người nói chuyện, hòa thượng trẻ tuổi dẫn đầu đi đến trước đài hắc thạch, như trước dùng chủy thủ rạch lòng bàn tay của mình, để giọt máu rơi xuống trên thạch đài, sau đó chỉ thấy bốn nam tử đồng thời cầm một phần tư bạch bích trong tay bỏ vào trong chỗ máu, hòa thượng trẻ tuổi đem chủy thủ cho Ôn Nhu, Ôn Nhu không chút do dự rạch lòng bàn tay của mình, máu của nàng nhỏ vào trên bạch bích, có thể thấy rõ ràng bốn mảnh bạch bích vốn vị vỡ kia hợp lại, cuối cùng hoàn toàn chỉnh chỉnh một khối long ngọc bạch bích.

"Bắc Ích, Nam Nguyên, Tây Triều, Đông Lộ, bái kiến chủ thượng!" Thanh âm cung kính nghiêm nghị bên tai Ôn Nhu ù ù vang lên, hòa thượng trẻ tuổi yên lặng ly khai, Ôn Nhu không sợ hãi nhìn bốn người trước mặt, bốn người này, trong tay nắm, đến tột cùng có gì lực lượng?

"Xin đứng lên." Ôn Nhu đối với bốn người làm tư thế phù.

"Tạ qua chủ thượng!" Ba người quỳ một chân trên đất liền đồng loạt đứng lên, sau đó mở ra hai bên, lộ ra ghế đá lớn có khắc kỳ lân văn nhậm bích, Ôn Nhu hiểu ý, đem long ngọc bạch bích nắm chặt trong tay, thẳng đi tới trước ghế đá, ngồi.

"Không biết chủ thượng triệu tập chúng ta, có gì ra lệnh?" Đông Lộ mở miệng trước, trong giọng nói trầm ổn có cỗ vị đạo tặc tăng. Ôn Nhu không khỏi đem đường nhìn dừng lại trên người hắn, chỉ thấy tướng mạo hắn thường thường, thế nhưng khí độ từ trong ra ngoài tán phát, tất là một người cực phú tài năng.

"Chư vị, ta là người thừa kế đời thứ mười của long ngọc bạch bích, đời thứ mười trấn quốc công tử Ôn Nhu, nếu là chư vị bất khí, ngày sau chúng ta có thể tính danh tương xứng." Ôn Nhu từ trên ghế đá đứng lên, ôm quyền hướng bốn người trước mặt khom người một cái thật sâu.

"Lẽ không thể vượt quá, chúng ta vạn lần không thể cùng chủ thượng tính danh tương xứng, chúng ta nghe lệnh của chủ thượng, còn lại, những thứ khác không thể nói." Bắc Ích ngồi ở trên xe đẩy, nét mặt biểu tình cực kỳ cung kính, đầu hơi rũ, ngôn ngữ rất là ôn hòa.

"Đáy lòng Ôn Nhu có nghi hoặc, không biết chư vị có thể không vì Ôn Nhu giải thích nghi hoặc?" Nghĩ đến đều là con người rắn rỏi, Ôn Nhu cũng không nói thêm nữa, hiện nay nàng muốn biết, là bọn hắn, đến tột cùng lấy gì xưng là lực lượng của long ngọc bạch bích.

"Chủ thượng có chuyện chi để ý hỏi là được, chúng ta biết, chắc chắn như thực chất cho biết."

"Về long ngọc bạch bích này, Ôn Nhu không hiểu nhiều lắm, chur vị có thể báo cho Ôn Nhu biết một ít?" Ôn Nhu cúi đầu nhìn bạch bích trong lòng bàn tay mình, lại đem mâu quang roi xuống trên thân bốn người trước mặt.

"Ta nói trước." Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, Bắc Ích giọng ôn hòa liền chậm rãi quanh quẩn trong sơn động.

Bắc Ích, danh hiệu của một trong lực lượng của long ngọc bạch bích, chính như danh hiệu của trấn quốc công tử một dạng, trấn quốc công tử truyền tới đời thứ mười, Bắc Ích truyền đến đời thứ tám, sở dĩ Bắc Ích là một trong lực lượng của là long ngọc bạch bích, là bởi vì ban đầu là đời thứ nhất của trấn quốc công đưa vào, cũng chính là bởi vì có đời thứ nhất trấn quốc công tử, mới có tồn tại của Bắc Ích.

Lúc Đại Di khai quốc, vẫn là tứ phương rung chuyển, thái tử Vương Thương phái trấn quốc công tử phương trấn áp thế lực phản loạn, bộ tộc Bắc Ích suýt nữa bị hủy bởi trong phản loạn di bắc, là trấn quốc công cứu vớt Bắc Ích gần diệt tộc, Bắc Ích tự nguyện hướng trấn quốc công cúi đầu xưng thần, đồng thời phát thế mỗi đời cống hiến hậu nhân trấn quốc công.

Sau này, Đại Di dần dần quật khởi, bộ tộc Bắc Ích nhưng dần dần tiêu ảm, không vì cái gì khác, chỉ vì di mệnh năm đó của trấn quốc công, nếu vận mệnh quốc gia Đại Di an khang, Bắc Ích tự nhiên ảm vào thế, nếu không có long ngọc bạch bích xuất hiện, Bắc Ích tuyệt đối không thể xuất hiện ở trong vòng Đại Di.

Dần dần, tộc nhân Bắc Ích nguyên bản thiện chiến tiêu thất, tiến vào con đường buôn bán, hôm nay, tuy rằng Bắc Ích vẫn như cũ làm lực lượng của long ngọc bạch bích mà tồn tại, cũng hoàn toàn thay đổi hình thức.

"Nếu là chủ thượng cần, toàn bộ tài phú của Bắc Ích đều có thể hiến cho chủ thượng!" Khóe môi Bắc Ích nhếch lên một nụ cười, phảng phất tính mạng của hắn vì một cái di mệnh mà tồn tại, cần vì huyết mạch trấn quốc công mà tồn tại.

Ôn Nhu nhìn khóe miệng Bắc Ích cười, rồi đột nhiên khiếp sợ, hỏi: "Túc hạ công tử Bắc?"

Phong chi đại lục an ổn hơn trăm năm, hơn trăm năm này, an ổn bang giao chính đạo vì thương nói mở rộng ra, các quốc gia thương thị đều là phù hoa thịnh hành, một cách tự nhiên sẽ xuất hiện cự thương.

Phong chi đại lục có tứ đại cự thương, Hải quốc Nam gia thương muối thiết, Mạc Quốc Xur Lý gia thương ngựa, Viêm Quốc Lê gia thương du bạch(Luna: Dâu và lụa), còn có một cái còn có một cái ai cũng không biết đến tốt cùng là nước nào, thế nhưng cửa hàng khai biển toàn bộ thương gia của Phong chi đại lục, tài phú hiển hách vì đứng đầu tứ thương, mọi người ông chủ họ Bắc, người trong thiên hạ hồ chỉ viết công tử Bắc, cũng không có người gặp qua hình dáng, như tiên nhân thần bí một dạng.

Mà Ôn Nhu sở dĩ đoán hắn là công tử Bắc, không chỉ là bởi vì toàn bộ tộc Bắc Ích, mà bởi vì trong ngôn ngữ của hắn có loại tự tin này, nếu không có thân mạng tài phú thật lớn, tuyệt đối không thể cho ra lời thế son sắt được.

"Chủ thượng có phải là hay không vô cùng kinh ngạc công tử Bắc là cự thương đứng đầu khắp thiên hạ sẽ là cả người không trọn vẹn?" Bắc Ích nói xong không thêm để ý chút nào, phảng phất như trò cười.

"Danh sĩ trước mặt, xin nhận cúi đầu của Ôn Nhu." Ôn nhu nói xong, đứng lên hướng Bắc Ích khom người một cái thật sâu, cũng không phải là nghi thức xã giao, mà là sùng kính chân chính phát ra từ nội tâm, nàng thật không ngờ, công tử Bắc đứng đầu tứ đại cự thương, đúng là người Đại Di!

"Sĩ nông công thương, thương vì tôi hạ đẳng chi nhân, nói thế nào danh sĩ, tuy là có hàng vạn hàng nghìn tài phú, cũng bắt quá là hư danh."

"Thế nhưng trong mắt Ôn Nhu, sĩ nông công thương người người bình đẳng, người mang tài năng, làm sao đem bản thân nhìn thấp một bậc, Ôn Nhu ôn nhu nói là thật danh sĩ, công tử đó là danh sĩ trong lòng Ôn Nhu." Trong lòng của nàng, chưa từng có quan niệm giai cấp, "Sĩ nông công thương, đều là quốc chi đại đạo."

Bắc Ích hơi khiếp sợ, sau đó mỉm cười, đây là lần đầu tiên hắn nghe được có người bình phán địa vị của thương như vậy.

Bắc Ích có thân phận để cho nàng khiếp sợ như vậy, như vậy, ba người còn lại?"

Sau chốc lát im lặng, cũng không chờ Ôn Nhu mở miệng, thanh âm của Đông Lộ nặng nề quanh quẩn.

Bắc Ích chỉ là đại danh từ một trong long ngọc bạch bích, Đông Lộ cũng giống vậy, Nam Nguyên cùng Tây Triều cũng như vậy, bọn họ cũng như Bắc Ích, lúc Đại Di khai quốc nhận đại ân của trấn quốc công, toàn tộc Bắc Ích chịu trấn quốc công chi ân bảo toàn, mà trấn quốc công đối với Đông Lộ chi ân chi ân, còn lại là ân đức đối với tất cả nô lệ của Đại Di, bởi vì có trấn quốc công tận sức hủy bỏ truyền thống nuôi nô lệ của Phong chi đại lục, nô lệ của Đại Di mới thấy ánh rạng đông, mặc dù lúc trấn quốc công qua đời phương pháp này bị chà đạp vài lần, thế nhưng vẫn có người đến chết cũng ở đây vì nô lệ của Đại Di nỗ lực, Đông Lộ, chính là vì nô lệ của Đại Di mà tồn tại.

Nói cách khác, Đông Lộ chính là lớn tượng trưng cho nô lệ của Đại Di, mỗi một năm sẽ có nhóm nô lệ lớn chạy đến Đông Lộ, bắt luận biên giới, Đông Lộ đến tốt cùng ở nơi nào, ngoại trừ các nô lệ, thiên hạ không người biết, mà vô luận đối với nô lệ tiến hành nghiêm hình tra tấn thế nào cũng là tra không ra, Đông Lộ như công tử Bắc một dạng, thành mê của phong chi đại lục.

"Kỳ thực vốn cũng không có sự tồn tại của Đông Lộ, nếu muốn nói Đông Lộ chân chính, chính là ta một đôi tay của ta." Đông Lộ đem tay của mình đặt

ở dưới mắt Ôn Nhu, "Một đôi tay của ta, có thể vì bọn hán lâu đi tất cả ấn ký của nô lệ, thậm chí có thể vì bọn hán đổi mắt, chỉ cần bọn họ muốn thoát ly cuộc sống của nô lệ, hôm nay, đám người thành công thoát khỏi gông xiềng nô lệ, sinh sống ở phía Đông hoang vắng Đại Di, cầm lên nông cụ có thể canh tác, cầm lên vũ khí có thể tác chiến, chỉ cần chủ thượng phải dùng tới địa phương của Đông Lộ, phó thượng đạo hóa không chối từ!"

Bởi vì. Thời đại này truyền xuống thuật chinh hình hoá diện, ban đầu là trấn quốc công đi khắp thiên sơn vạn thủy, cho đến trước lâm chung mới lấy được, đem thuật truyền cho tổ tiên hán, vì giải cứu nô lệ của Đại Di mà tiếp tục cố gắng, mà bọn họ sở dĩ mang ơn từng đời huyết mạch trấn quốc công, là bởi vì tổ tiên bọn họ là một trong những nô lệ chịu khổ!

"Đông Lộ là lực lượng vì chặt đứt gông xiềng của nô lệ mà tồn tại, mà Nam Nguyên chính là vì đem nam nhi lang được giải cứu biến thành cường binh!" Nam Nguyên đi phía trước dừng bước, trên mặt Nam Nguyên biểu tình không giống Bắc Ích cùng Đông Lộ nghiêm túc như vậy, trái lại có chút vị đạo ánh mắt trời, cảm giác nhỏ hơn một phần không tương xứng, đáng tươi cười rất là xán lạn, "Hôm nay nô lệ của Đại Di chúng ta thành quân đã đạt hai vạn người, dưới ngựa canh lao, lập tức có thể tác chiến, so với tướng sĩ kia mạnh không biết bao nhiêu lần!"

Nam Nguyên nói để bầu không khí trong sơn động trầm trầm trong nháy mắt nhẹ nhàng không ít, chỉ thấy mi tâm Bắc Ích cau lại, thấp giọng quát dẹp đường: "Nam Nguyên, chú ý khẩu khí của người, đây là trước mặt chủ thượng!"

"Chủ thượng thì làm sao, chủ thượng thì không phải là người sao? Không cho cười sao?" Nam Nguyên không để ý tới Bắc Ích quát khế, phản bác, "Bắc đại ca, hán là hợp thời buông lỏng một chút, phiền muộn phá hủy bản thân còn vì chủ thượng hiệu lực."

"..." Bắc Ích không muốn cùng hán tổn nhiều khẩu thiệt.

"Đúng không? Chủ thượng?" Nam Nguyên lộ ra nụ cười bình, rất giống tiểu nam sinh nụ cười bình, để tâm tình của Ôn Nhu không khỏi sang sáng rất nhiều, bỗng nhiên Nam Nguyên thu liễm nụ cười trên mặt, nghiêm túc hướng ôn nhu Ôn Nhu. "Chủ thượng, tân pháp Đại Di, triệt để hủy bỏ chế độ nuôi nô lệ, người người đều có thể tòng quân, người người đều có thể được hưởng quyền lực có công ắt thưởng? Nô lệ cũng không ngoại lệ?"

"Toàn bộ bách tính của Đại Di, đều là con dân của Vương Thượng, nô lệ cũng không ngoại trừ, nô lệ còn có thể tòng quân, nô lệ cũng có thể có cơ hội gia tước(Luna: tham gia đoạt tước vị)! Tân pháp không phải là nói đùa, tuyệt đối có thể cho Đại Di quốc thái dân an!" Ôn Nhu chắc chắn mà tự tin nói, năng tin tưởng hán nhất định có thể đem tân pháp phổ biến đến từng góc của Đại Di!

"Như vậy, hai vạn quân nô lệ của Nam Nguyên cùng Đông Lộ, nguyện thế sống chết cống hiến cho chủ thượng!"

"Nguyện tòng quân?"

"Hào nam nhi ai không muốn tòng quân? Chỉ là nô lệ vô hộ tịch, chúng ta cũng chỉ có thể giải cứu bọn họ thoát khỏi cực khổ mà thôi, tòng quân, không dám nói đến."

"Hào! Ôn Nhu lấy đầu mình bảo chứng, không tới ba năm, Đại Di không chỉ có nô lệ, mà các nô lệ đều có thể nhập hộ tịch, phân ruộng nhà! Tòng quân, đoạt tước vị!"

"Chủ thượng!" Nét mặt bốn người đều là khiếp sợ, ba năm, Đại Di hơn trăm năm đều không có thể làm được, làm sao dám nói ba năm? Nhưng khi nhìn Nhưng khi nhìn dáng dấp tính trước kỹ càng của chủ thượng, để cho bọn họ phải tin.

"Làm sao? Không tin?"

"Cũng không phải, chỉ là chúng ta quá mức khiếp sợ mà thôi, chứ nói ba năm, ba mươi năm, chỉ cần có thể chỉ cần có thể nô lệ ngừng đầu ưỡn ngực đứng lên, chúng ta đều nguyện ý chờ!"

"Ôn Nhu nhất định không phụ kỳ vọng!" Nhìn chính khí của nam nhi trước mặt, Ôn Nhu lần đầu tiên vì quốc gia đại sự mà cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Như vậy, ba người nói lực lượng của chính mình... Ôn Nhu đem ánh mắt dừng lại ở trên người Tây Triều.

"Chủ thượng chớ nhìn hán, hán liền tồn tại vạn vạn!" Nam Nguyên men theo đường nhìn của Ôn Nhu nhìn lại, sau đó cười ha ha nói rằng, để Bắc Ích không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tây Triều từng là đứng đầu một trong thập tộc di tây, cùng Bắc Ích một dạng, chịu ơn của trấn quốc công, còn sống trong thập tộc chi loạn, sau đó qua tổ tiên cùng với cửu tộc mỗi đời tương hỗ chinh phạt, hôm nay Tây Triều đứng đầu thập tộc di tây." Tây Triều không có Nam Nguyên cười to, hướng Ôn Nhu ôm quyền, trả lời ngắn gọn mà cung kính.

Di tây, bang tộc dũng mãnh thiện chiến?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110. Thái hậu am mưu

Editor: Luna Huang

"Chủ thượng, triệu chúng ta đến, có gì ra lệnh, chỉ để ý nói là được, chúng ta ồm thỏa làm theo." Thanh âm của Nam Nguyên lang lãnh vang lên lần nữa, để Đông Lộ muốn kéo hần không cho hần nói nhiều cũng không kịp, chủ thượng tuy là nữ tử, thế nhưng khí tràng lại không thua gì nam tử, tuy rằng trong ngôn ngữ đối với bọn họ ba phần cung kính, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể đập lên mũi chủ thượng.

"Nam Nguyên huynh đài cười mở, Đông Lộ huynh cũng không cần khẩn trương, Ôn Nhu không phải là người vô cơ mà nộ, nhìn ra được Nam Nguyên là người thẳng thắn, không việc gì." Ôn Nhu cũng cười đến sáng sủa, không thể tưởng, lực lượng của long ngọc bạch bích này có thật không như trụ trì đại sư như nhau, quá mức đáng sợ, chỉ cần một công tử Bắc cực kỳ sung túc, đó là hai vạn nô lệ quân cùng thập tộc di tây, bất cứ lúc nào, chỉ cần lực lượng tứ phương một lượt xuất, Đại Di tất sẽ giang sơn khó giữ được, hưởng hồ hiện nay của Đại Di, vô luận là hai vạn nô lệ quân hay là thập tộc di tây, chỉ cần xuất động một trong số đó, Đại Di cũng sẽ bị hủy, mà những thứ này, nàng không biết chuyện, dĩ nhiên hoàn toàn nắm giữ ở trong một khối long ngọc bạch bích nhỏ nhỏ.

"Ôn Nhu chưa hề cùng bốn vị mưu qua mặt, hôm nay lại đem bốn vị cấp triệu mà đến, thực là có chuyện muốn nhờ." Ôn Nhu nói, lần thứ hai trước mặt bốn người khom người một cái thật sâu, "Chỉ là việc này Ôn Nhu không vì công chỉ vì tư, nếu là bốn vị không thể giúp việc tư, Ôn Nhu cũng sẽ không cưỡng cầu."

"Chủ thượng dù chưa từng cùng bọn ta gặp gỡ, thế nhưng dùng long ngọc bạch bích đem chúng ta triệu đến, vô luận chuyện công hay tư, chúng ta cũng sẽ nghe theo chủ thượng chỉ mệnh." Bắc Ích nhân nhạ giọng ôn hòa vang lên, sau khi nói xong ngẩng đầu nhìn ba người Nam Nguyên, chỉ thấy bọn họ khẽ gật đầu, liền biết bọn họ không dị nghị.

Kỳ thực cũng không phải là chỉ cần long ngọc bạch bích hiện ra bọn họ mới có thể vì huyết mạch của trấn quốc công cảm long ngọc bạch bích trong tay mà bán mạng, bọn họ mặc dù có thể trở thành truyền nhân của tứ phương, không chỉ có bởi vì bọn họ có năng lực, bởi vì bọn họ có nhân lực, bọn họ muốn xem chủ thượng mà mình gặp có đáng giá hay không để đem lực lượng của chính mình khuynh hiện, nếu là đại tài, bọn họ có thể không mang sống chết đem hết tất cả sinh tử của mình cống hiến, còn nếu là tài trí bình thường, ngày sau bất kể là chủ thượng làm sao lấy long ngọc bạch bích triệu tập, bọn họ sẽ không xuất hiện, mỗi một đời truyền nhân đều là như vậy.

Chỉ là chủ thượng trước mặt này, khi bọn hần nhìn thấy nàng lần đầu tiên cũng đã xác định mình là phải cống hiến vì nàng sở dụng, nên đem thân phận chân thật của mình một lượt nói hết không hề dấu diếm, mà từ ngôn hành cử chỉ của nàng, càng làm cho bọn họ khẳng định ý nghĩ trong lòng bản thân, tuy là nữ tử, lòng dạ ý chí không thua gì nam tử, người như vậy, đáng để bọn họ tin tưởng, cũng đáng để bọn họ tận hiến.

"Như vậy, Ôn Nhu đi đầu tạ qua bốn vị." Ôn Nhu lần thứ ba hướng bốn người khom người một cái thật sâu. Bốn người cũng không cự tuyệt, Ôn Nhu ngồi dậy lại nói, "Không biết bốn vị, có từng nghe nói qua "Lục hồn quy"?"

Tây Triều khẽ lắc đầu, Nam Nguyên cùng Đông Lộ đều là nhíu mi tâm lên, Bắc Ích còn lại là rơi vào trầm tư.

"Chủ thượng nói lục hồn quy, là "Lục hồn quy" của tam lục hồn quy tây?" Bắc Ích dùng ngón tay nắm lấy cằm hỏi, hỏi.

"Đúng vậy!" Tâm của Ôn Nhu chợt nhảy, trong ngôn ngữ khó tránh khỏi kích động, "Bắc Ích huynh biết được loại độc này?"

"Cũng không phải." Bắc Ích cũng khẽ lắc đầu, "Bất quá là kinh nghiệm thương, từng nghe nói qua, đến tốt cùng là nghe được ở nơi nào, cũng đã nhớ không rõ."

Con người Ôn Nhu khó nén vị đạo thất lạc.

"Không biết chủ thượng hỏi cái này có ích lợi gì?"

"Muốn tìm phương pháp giải loại độc này."

"Bác mỗ tuy là không biết phương pháp giải độc của lục hồn quy, nhưng Bác mỗ có thể vì chủ thượng viết tin truyền cho thiên hạ, nhanh nhất mười ngày, chậm nhất một tháng, chủ thượng có thể chờ?"

"Ôn Nhu ở đây tạ qua Bắc Ích huynh!" Lấy năng lực của hần, xem ra muốn tìm ra phương pháp giải độc chỉ sợ không phải là việc khó, chỉ sợ không có giải pháp thứ hai.

"Chủ thượng cấp thiết như vậy đem chúng ta triệu đến, vậy người trúng độc tất là người vô cùng quan trọng đối với chủ thượng."

"Đúng vậy." Cũng chỉ có hần, có thể để cho nàng nóng ruột nóng gan, "Ôn Nhu còn có một cái yêu cầu quá đáng"

"Chủ thượng cứ nói đừng ngại, chỉ cần là chúng ta có thể làm được, chắc chắn vì chủ thượng hoàn thành."

"Có thể tra cho ta một chút, ba mươi năm trước, người hạ loại độc này trên người Vương Hậu Đại Di, đến tốt cùng là người phương nào." Nàng phải biết rằng, đến tốt cùng là người phương nào để hần đau khổ tròn ba mươi năm!

"Hảo, đến lúc đó đem hai tin tức một lượt dâng lên cho chủ thượng."

"Chủ thượng, người tìm phương pháp giải độc này, có phải là vì cứu Bạch vương gia, trạng phu của người?" Thanh âm của Nam Nguyên rất không hợp thời vang lên, để ba người còn lại về mặt không khỏi đen.

"Nam Nguyên!" Lần này là Tây Triều nhin không được uống xướng một tiếng, "Chú ý giọng nói cùng cách dùng từ của người!"

"Thế nào, ta nói có cái gì sai, các nô lệ được giải phóng mỗi ngày đang nói Bạch vương gia thật là tốt, nói là Bạch vương gia ở trong tối bảo vệ bọn họ, cũng không đối đãi bọn họ như nô lệ, còn thông kênh rạch, trả lại cho bọn họ nước sông, hôm nay tân pháp vừa ban hành, bọn họ phùng Bạch vương gia đến bầu trời rồi, nếu để cho bọn họ biết Bạch vương gia bọn họ yêu nhất thân trúng kỳ độc, vậy còn không phải là thương tâm đến chết sao, đương nhiên a, ta cũng vậy mong muốn Bạch vương gia mau sớm khỏe, không phải Đại Di thế nào chống được."

"Nam Nguyên!" Lần này là Bắc Ích cùng Đông Lộ trầm miệng một lời.

"Chủ thượng cũng không nói, các người ồn ào một cái gì, bắt quá cửa này cửa này cùng Bạch vương gia, không phải ta nói cho bọn hắn biết, bọn hắn làm sao biết, bắt quá nhắc tới cũng kỳ, Bạch vương gia Bạch vương gia làm những chuyện tốt này cho tới bây giờ đều là âm thầm, nếu như ta không nói, căn bản không người biết, chủ thượng, đây là vì sao?" Mắt thấy biểu hiện trên mặt biểu hiện trên mặt Ôn Nhu chưa đổi, Nam Nguyên càng nói càng miệng vò già lan.

"Nam Nguyên huynh tiểu ngôn rồi, các vị hà tất cho là thật, quả thực như Nam Nguyên nói. Ôn Nhu tìm kiếm phương pháp giải độc đúng là vì Bạch vương gia, đương nhiên Ôn Nhu cũng không dám giấu diếm bốn vị, đây chính là tư tâm vì tiền của Ôn Nhu, sau đó mới là Đại Di, nên, coi như là vì Đại Di, làm phiền Bắc Ích huynh rồi!" Ôn Nhu dùng một chút, sắc mặt chuyển thành nghiêm túc, giọng nói nặng nề, "Lần này là vì bản thân Ôn Nhu chi tư, thế nhưng ngày sau, chính là vì nước vì nước, đến lúc đó có lẽ sẽ dùng đến tài lực của Bắc Ích huynh, cũng dùng đến nô lệ chi quân của Nam Nguyên huynh, lúc này, chỉ sợ trong cung có biến."

"Chủ thượng nói có biến, là thái hậu Khương Phù Dung?" Tây Triều nói tiếp.

"Tây Triều huynh làm thế nào biết?" Ôn Nhu có chút kinh ngạc, đúng là thái hậu muốn sinh biến, Lân Triệt không có cùng nàng nói, sợ là không muốn để cho nàng lo lắng, thế nhưng nàng lại tinh tường biết, chỉ là nàng không biết, Tây Triều ở tây thù xa xôi làm thế nào biết được.

"Ngày hôm trước đến để đồ, một đời tộc công tử mang theo nguyên lão thế tộc liên hợp mang huyết thư đến di tây, là tân pháp tai hại di tây, để thập tộc di tây cùng bọn chúng, phủ định tân pháp, đến lúc đó cho phép di tây kiến quốc xưng vương, cùng Đại Di bình khởi bình tọa." Tây Triều dứt lời, đem huyết thư cất vào trong ngực dâng lên cho Ôn Nhu.

"Tây Triều vẫn chưa nhận thức thái hậu, bắt quá bộ tộc của di tây cùng thế tộc rất thân cận, có thể nói là lúc đời thứ nhất của trấn quốc công, thập tộc di tây là dựa vào thế tộc Đại Di mà tồn tại, mỗi thủ lĩnh của một tộc thậm chí chỉ nghe thế tộc chỉ mệnh mà không nghe lệnh vua, hơn trăm năm di tây cùng Đại Di có thể nói tương an vô sự, mười năm trước lại đột nhiên truyền ra Di vương muốn đánh di tây chỉ văn, lúc đó Vương Hậu hôm nay thái hậu thứ bình thường trận này còn chưa khởi khói báo động binh qua chỉ chiến, kể từ đó, thái hậu liên đới với liên đới với di tây có ân đức, thập di tây đối với thái hậu cảm ân ái đức đồng thời liên càng hận hơn Di vương, đến nay chưa đổi, hôm nay thái hậu liên hợp nguyên lão thế tộc để di tây khởi binh công hãm để đồ, ép Vương Thượng hạ vị, di tây lộ về hoan hô, hận không thể san bằng để đồ Đại Di để hạ mỗi hận năm đó."

"Tây Triều huynh đáp ứng huyết thư chi thỉnh?" Ôn Nhu chăm chú nhìn Tây Triều, dù sao cho pháp kiến quốc xưng vương cùng Đại Di bình khởi bình tọa là điều kiện vô cùng sức dụ dỗ, di tây dựa vào Đại Di tồn tại hơn trăm năm, hôm nay có điều kiện mê người như vậy, khó bảo toàn hẳn sẽ không đáp ứng.

"Tây Triều không đến mức ngu xuẩn đến mức dùng cần câu không lưỡi này, đường lang bộ thiên hoàng tước tạ hậu. Đến lúc đó nếu là di tây phát binh để đồ, ép Vương Thượng hạ vị, tất sẽ bị binh mã của thái hậu cùng nguyên lão thế tộc tứ diện bao vây tiêu trừ, đến lúc đó di tây chỉ binh trốn cũng không thể trốn, thái hậu tuyệt đối không tha cho di tây chỉ binh nguy hại bản thân." Tây Triều trả lời cực kỳ thâm trầm nghiêm túc, "Huống hồ, bộ tộc Tây Triều là bảo vệ trấn quốc công, dù cho trải qua thiên thu vạn đại, bộ tộc Tây Triều cũng tuyệt đối không sẽ cùng ân nhân chỉ từ bảo vệ quốc gia bình qua tương hưởng, hơn nữa, Đại Di có Bạch vương gia tại, dù cho Tây Triều lĩnh binh sát nhập để đồ, Tây Triều nghĩ, chung quy cũng sẽ là một con đường chết, Tây Triều tuyệt đối không đem tính mạng của tộc nhân ra nói đùa."

"Như vậy Tây Triều huynh có thể trấn được thập tộc di tây phản Di nhiệt tình sao?" Thần sắc Ôn Nhu nghiêm túc.

Chủ thượng muốn Tây Triều làm sao, chỉ để ý ra lệnh, Tây Triều định theo ý của chủ thượng hành sự."

"Có thể cho ta một ngày suy xét?"

"Đương nhiên."

"Ngày mai ta như thế nào tìm người?"

"Sau đó chúng ta liền sẽ rời để đồ, ngày sau chủ thượng nếu là muốn nếu là muốn tìm bọn ta, chỉ cần đem âm phù mật thư giao cho trụ trì Tây Vân Tự, hẳn sẽ vì người đưa đến trong tay chúng ta, chúng ta chắc chắn trong vòng hai ngày hồi đáp cho chủ thượng."

"Như vậy, Ôn Nhu lần thứ hai tạ qua bốn vị, ngày sau nếu có điều cần, còn phải làm phiền chư vị!" Ôn Nhu hướng bốn người ôm quyền chấp tay, "Hiện nay Ôn Nhu có việc gấp phải rời đi trước, mong rằng bốn vị bao dung."

"Chủ thượng lưu liên lưu, đi liền đi liền đi, không cần cùng bọn ta khách khí nhiều."

"Cáo từ!" Ôn Nhu nói xong, xoay người đi nhanh ly khai sơn động.

"Cung tiến chủ thượng!" Bốn người lần thứ hai ở trong sơn động ù ù vang lên.

Bốn người nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, mâu quang đều là nặng nề, người này, đích xác đáng cho bọn họ công hiến.

Ra khỏi sơn động Ra khỏi sơn động cước bộ của Ôn Nhu vội vã, âm mưu của thái hậu cùng các nguyên lão thế tộc, không biết hần có phát hiện chưa?

Ôn Nhu đem ngọc bài tượng trưng thân phận trấn quốc công tử vứt xuống trong tay Túc Dạ, liền lên xe ngựa, "Túc Dạ, ta muốn vào cung, có việc cần mau chóng gặp Vương gia."

"Túc Dạ minh bạch." Túc Dạ mặc dù không biết Ôn Nhu đến tột cùng vì sao cấp thiết, như vậy vội vã tiến cung gặp gia, hần biết tất việc quan trọng.

----- đề lời nói ngoài -----

Gần nhất đầu óc có chút hơi... Thở dài

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Vì có người tại

Editor: Luna Huang

"Đại ca, ta muốn đi xem bộ binh." Lãnh Triệt cùng Tử vương từ thư phòng của Vương Thượng lui ra ngoài thì sắp hoàng hôn, Tử vương hướng Lãnh Triệt bên cạnh khẽ vuốt cằm nói.

"Ân, chuyện mộ binh cùng chinh huấn tân binh giao cho ngươi."

"Tịch ôn thỏa không phụ sự phó thác của đại ca cùng Vương Thượng." Tử vương hướng Lãnh Triệt ôm quyền chấp tay, đi nhanh ly khai.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng kiện kính của Tử vương, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời xám mù mịt, thái hậu, cũng nên có hành động.

"An công công." Lãnh Triệt đang muốn ly khai, đột nhiên gọi tiểu An từ một tiếng, thanh âm lạnh lẽo tiểu An từ không hiểu run lên, vội vã tiểu tâm dục dục đi tới bên cạnh thân Lãnh Triệt.

"Nô tài tại." Tiểu An từ nghĩ, Bạch vương gia so với Vương Thượng còn phải khiến người sợ hãi hơn.

"Vương Thượng mấy ngày gần đây đi chỗ nào, gặp qua người nào?" Lãnh Triệt híp đôi mắt lại, từ lúc cùng Lãnh Hạo nói chuyện, hần tình tường cảm thụ được Lãnh Hạo phân thân, đây là trên người hần hần chưa bao giờ thấy qua.

"Hồi Bạch vương gia, nô tài không biết..." Cảm thụ được khí tức nguy hiểm, tiểu An từ cẩn cẩn dục dục trả lời, tuy rằng hần không biết Lãnh Triệt tại sao lại hỏi như vậy.

"Không biết?" Lãnh Triệt hơi đảo mắt, đưa mắt dừng lại mặt mày tiểu An từ, tiểu An từ sợ đến vội vã quỳ trên mặt đất.

"Hồi Bạch vương gia, nô tài thực sự không biết, chuyện Vương Thượng, làm nô tài nào dám hỏi nhiều." Tiểu An từ trả lời chiến chiến nguy nguy, suýt nữa là hướng Lãnh Triệt dập đầu mấy cái, "Chỉ là Vương Thượng hai ba ngày này sẽ rời thư phòng một đoạn thời gian, Vương Thượng không cho nô tài theo, nô tài thật không biết Vương Thượng đi chỗ nào..."

"Đứng lên đi." Thanh âm của Lãnh Triệt lạnh lùng phảng phất xá hách lệnh, tiểu An từ một lòng trở xuống, ngẩng đầu nhìn lên, Lãnh Triệt đã xuống bậc thang, tiểu An từ lúc này mới đứng lên, giơ tay lên lau trán một cái.

Mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, mỗi một bước, nghĩ ngợi lời của tiểu An từ.

Ngẩng đầu, thấy được thân ảnh quen thuộc, làm mặt mày băng hàn của hần không khỏi nhu hòa.

"A Nhu, thế nào tiến cung?" Tuy có kinh ngạc. Nhưng giọng nói cũng ôn hòa/

Vì có ngọc bài Bạch vương Lãnh Triệt cho Ôn Nhu, Ôn Nhu có thể chạy thẳng xe ngựa vào tông cung, để Túc Dạ ngừng xe ngựa ở mã tràng, vội vã gọi một cung nữ đi ngang qua đưa nàng đến thư phòng Vương Thượng, nàng biết bọn họ thương lượng chuyện quan trọng nhất định sẽ ở thư phòng Vương

Thượng, nàng còn chưa thư phòng liền nhìn thấy thân ảnh của Lãnh Triệt.

"Triệt, tìm người, có việc gấp muốn nói với người." Ôn Nhu trước mặt Lãnh Triệt trạm định, đem âm lượng áp tới chỉ có hần mới nghe rõ, thần tình nghiêm túc, "Về thái hậu."

Mâu quang của Lãnh Triệt lóe lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm con người Ôn Nhu, nói một câu "Đi theo ta", liền xoay người đi đến phương hướng của thư phòng Vương Thượng. Ôn Nhu theo sát phía sau, tiểu An từ thấy Lãnh Triệt quay lại, liền vội vàng tiến lên liền vội vàng tiến lên cung nghênh, sau đó đi vào thông truyền.

**

Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, nhưng là lại tinh tường tiến vào trong tai của Lãnh Triệt cùng Lãnh Hạo, tuy Lãnh Triệt là người tinh táo cũng khiếp sợ lời nói của Ôn Nhu, chứ nói đến Vương Thượng rồi.

"Tẩu tẩu nói thế có thật không?" Tâm tình Lãnh Hạo khó không chế vỗ, hoắc mắt, "Thái hậu cùng thế tộc cấu kết thế tộc đi tây công đế đô ta?"

"Xem huyết thư, Vương Thượng liền biết lời Ôn Nhu nói có thực hay không." Ôn Nhu dứt lời, đem huyết thư bạch hai tay trình lên Lãnh Hạo, Lãnh Hạo tiếp nhận chưa xem, liền hai tay dâng lên cho Lãnh Triệt, Lãnh Triệt cũng không từ chối, tiếp nhận huyết thư bạch, mở ra, lập tức mâu quang lãnh tự hần đậm, mi tâm khẩn túc.

Hần sợ đi khiếp sợ, không phải là bởi vì Ôn Nhu làm sao biết được chuyện này, mà là âm mưu của thái hậu cùng các nguyên lão thế tộc, nguyên lão thế tộc đề phủ định tân pháp, không tiếc dẫn sói vào nhà, thái hậu, quả nhiên hần nghĩ không sai, nàng quả nhiên là lợi dụng phủ định tân pháp cấu kết nguyên lão thế tộc, liên kết bộ tộc đi tây, thế nhưng hần không có nghĩ tới là, nàng nhanh như vậy liền có hành động, mà bọn họ còn chưa có an bài.

Đi tây bộ tộc mặc dù cho tới nay được xưng là man tộc, mặc dù phụ thuộc vào Đại Di mà tồn tại, nhưng là lại khó bảo toàn có lòng muông dạ thú khác, đi tây bộ tộc dùng mãnh thiện chiến, sẽ cùng thế tộc cấu kết cùng một chỗ, Đại Di vô luận như thế nào cũng phải trải qua một trận kiếp, thái hậu có hành động, không đúng là như bọn họ mong đợi sao?

Xem ra, thất vương gia Hải quốc đến chết, là để cho nàng không kịp chờ đợi muốn toàn bộ Đại Di vì nàng người vì nàng thương chôn cùng.

Nếu là mười năm trước, Đại Di hoàn toàn cũng không lo lắng vấn đề như thế, thế nhưng Đại Di hôm nay quân phải không quân, duy nhất có chiến lược của Tử vương thống lĩnh biên quân, cũng Hiệp Lăng Đạo nhất dịch hăm hại vong thâm trọng, hôm nay đem binh lực tụ tập hầu như toàn bộ tập kết đến biên cảnh Tào thành, để ngừa Hải quốc lần thứ hai đột kích, còn dư lại, liền chỉ là cấm vệ quân hoàng thành cùng một chút tướng sĩ thành phòng, Đại Di liền không thể chiến chỉ binh.

Nếu là đem biên quân Tào thành khẩn cấp triệu hồi, đây cũng không thể nghi ngờ là vì Hải quốc cung cấp một lỗ thủng tiến quân Đại Di, còn nếu là không triệu hồi, cũng chỉ có thể tập kết tướng sĩ thành phòng cùng cấm vệ quân hoàng thành trong vòng đề đồ, thế nhưng, những binh mã này ngăn cản được đi tây chỉ binh cùng thế tộc chỉ binh sao? Nếu là không được, như vậy, liền chỉ có Hắc Băng lâu rồi.

"Tẩu tẩu làm thế nào biết tin tức quan trọng thế này?" Cùng Lãnh Triệt bất đồng, Lãnh Hạo ngoại trừ khiếp sợ thái hậu hướng ngoại, cũng khiếp sợ Ôn Nhu đến tột cùng từ đâu biết được việc này, đến đại ca còn chưa biết được, tẩu tẩu này của hần, làm thế nào biết?

Nhưng mà Lãnh Hạo vừa dứt lời, Lãnh Triệt liền khẽ nâng tay lên cắt đứt vấn đề này của hần, trong con người không có nửa phần nghi ngờ đối với Ôn Nhu, mà là thông dong từ trên ghế đứng lên, đem huyết thư nắm lòng bàn tay, hướng Ôn Nhu ôm quyền, chân thành nói, "Vương phi biết được hướng đi của thái hậu, trước khi thương nghị đối sách, ta muốn nghe cái nhìn của Vương phi đối với chuyện này một chút, không biết Vương phi có thể không cho biết?"

Tài năng của Ôn Nhu hần là đã biết, mặc dù Đại Di có thể đẩy dời đi tân pháp, công tích lớn nhất là ở nàng, mà hôm nay nếu trước đó nàng biết được hướng đi của thái hậu, liền nhất định cái nhìn của chính nàng, hần muốn nghe, suy nghĩ trong lòng nàng.

Ôn Nhu cũng không thấy ngoại, rộng rãi về phía Lãnh Triệt hồi thi lễ, lại hướng Lãnh Hạo ôm quyền, sau đó tính trước kỹ càng nói: "Nếu là Vương gia cùng Vương Thượng tin được Ôn Nhu, việc này giao cho Ôn Nhu xử lý, đến lúc đó, Ôn Nhu còn chấn chỉnh triều đình Đại Di!"

Ôn Nhu vẫn chưa nhìn Lãnh Hạo, mà là ánh mắt sáng quắc nhìn Lãnh Triệt, đề lòng của Lãnh Triệt lại một lần nữa vì nàng tự tin chắc chắn của vì nàng mà chấn động, phảng phất có liệt hỏa hừng hực quanh thân nàng thiêu đốt, thoáng như hoàng triều giương cánh.

Lãnh Hạo cũng chấn kinh đến không thể theo, hần tuy biết tẩu tẩu này của hần cùng nữ tử bình thường bất đồng, tài năng hầu như có thể so với đại ca, thế nhưng liên quan đến đại sự mạch máu Đại Di như thế, hần có thể giao cho nàng sao?

Lãnh Hạo không khỏi đưa mắt xoay đầy nhìn Lãnh Triệt, hần sợ người đại ca này của hần mê thất trong tình ái mà hỗn độn không rõ, thế nhưng chỉ thấy con người trong trời nhưng lạnh lùng Lãnh Triệt dị thường trấn định, Lãnh Hạo treo một lòng mới yên tâm đặt xuống.

Hiện nay, tuy rằng Lãnh Triệt chậm rãi đem quyền lực giao về trên tay Lãnh Hạo, mọi chuyện đều có thể do hần vỗ án quyết định, thế nhưng có Lãnh Triệt tại, hần không khỏi tạo thành một loại ý lại, hần biết tài năng của mình kém đại ca, hần sợ mình sẽ quyết đoán lầm toàn bộ Đại Di, nên, đối mặt với chuyện liên quan đến an nguy triều đình Đại Di như thế, hần tự nhiên muốn nghe đại ca quyết định.

Thật lâu trầm mặc, ba đôi mắt, đều là nặng nề, có chút suy nghĩ.

"Vương Thượng cùng Vương gia nếu không phải có thể tin tưởng Ôn Nhu, có thể tự thương nghị cách đối phó rồi mới định đoạt." Ôn Nhu tự nhiên biết vị trầm mặc thật lâu như vậy là gì, về quốc chi đại sự, dù cho hắn có yêu thương nàng đến đâu, sao lại có thể đem giao phó cho nàng.

Tâm, đột nhiên có chút đau.

"Vương Thượng, cho thần tư độ cách đối phó, hai canh giờ sau sẽ cùng người thương nghị." Mâu quang Lãnh Triệt băng lãnh, khom người với Lãnh Hạo.

"Đại ca đi, ta cũng cần nghỉ ngơi, đến lúc đó nhất định thương nghị," Lãnh Hạo khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Ôn Nhu, "Tàu tẩu đến lúc đó sẽ cùng đại ca một lượt đến, ta nhưng thật ra rất muốn nghe đối sách của tàu tẩu một chút."

Mà thôi, có thể trong mắt nàng chung quy bất quá là một nữ nhân, làm sao có thể để hấn yên tâm mang đại sự giao cho nàng.

Ôn Nhu, theo bước chân của Lãnh Triệt ly khai, trước mặt bóng lưng cao to trước mặt, nỗi lòng Ôn Nhu, hàng vạn hàng nghìn.

Trong xe ngựa, Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt ngồi đối diện nhau, trông mắt Ôn Nhu, không nói được một lời, mâu quang của Lãnh Triệt sáng tắt bất định, bỗng nhiên bánh xe lăn lên tầng đá, thân xe một lay động, thân thể của Ôn Nhu trọng tâm bất ổn khuynh phía trước, rơi vào rồi trong ngực ấm áp, để cho nàng kinh ngạc, muốn tránh thoát, lại bị Lãnh Triệt quá chặt chẽ ôm lại.

"Ta không hỏi nàng tại sao lại biết tin tức thái hậu cùng thế tộc cấu kết di tặc đánh đế đô, ta cũng không hỏi nàng cách đối phó là cái gì." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm thật chặt vào trong lòng, thanh âm nhỏ nhẹ run, không biết có phải hay không do xe ngựa chạy không yên ổn, "Ta không phải không tin nàng, ta chỉ là không muốn để cho nàng đưa mình vào nguy hiểm."

Triều đình biến hoá kỳ lạ, mình thương dễ tránh, nàng công nhiên vì hấn bày mưu tính kế, đó là đem tài năng của mình hoàn toàn lộ ra ngoài, dù cho ngã một thái hậu, ai còn sẽ biết sẽ còn thái hậu thứ hai tái xuất hiện hay không, hấn tình nguyện một mình chịu thiên sang bách khổ, cũng không muốn nàng chịu tổn thương chút nào.

Hắn có thể không đoán được trong lòng nàng che giấu bao nhiêu sự tình hấn không được, thế nhưng để cho nàng đặt mình trong nguy hiểm, hấn làm không được, thậm chí nói là, hấn sợ.

Ôn Nhu bị ôm ấp này đột nhiên cảm thấy thương tâm, không phải là hấn không tin nàng mà thương tâm, mà là cảm nhận được run trong lời nói của hấn, biết sự lo lắng của hấn, thế mới biết, hấn không phải không tin nàng, mà là quá quan tâm nàng.

Ôn Nhu giờ tay lên quàng lên thân Lãnh Triệt, đem cằm ở trên vai của hấn, cười đến ôn nhu mà trìu mến, "Sợ đầu gối, ta không có nguy hiểm, không cần lo lắng."

"Người không phải là vẫn ở bên cạnh ta sao?" Người không phải nói phải bảo vệ ta sao? Có người ở đây, ta làm sao gặp nguy hiểm?" Ôn Nhu đem mặt dán lên cổ của Lãnh Triệt, cười đến hạnh phúc.

"Không giống." Thanh âm của Lãnh Triệt có chút khàn khàn, hai gò má bỗng nhiên đỏ, có chút không được tự nhiên nói.

"Thế nào không giống?" Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, từ mũi phun ra khí tức phả lên cổ của Lãnh Triệt, Ôn Nhu lui vào ngực của hấn, đem ngũ chi của mình đi qua khe hở trong của Lãnh Triệt, cùng hấn mười ngón của hấn đan chặt vào nhau, nhìn mặt mày hấn, cười đến ôn nhu, "Nếu là lo lắng ta, vẫn nắm tay của ta, đứng ở bên cạnh ta."

Ta, cũng như vậy, suốt đời nắm tay người, đứng ở bên cạnh người, thủ hộ người.

Triệt, thứ cho không thể nói cho người biết tất cả bề long ngọc bạch bích, thế nhưng, ta sẽ thủ hộ người cùng bảo vệ tất cả của người, "Tin tưởng ta."

Hàng vạn hàng nghìn ngôn ngữ, chung hóa thành một nụ hôn thâm tình mà triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thích trêu chọc hấn

Editor: Luna Huang

Sau nửa tháng.

Trước Loan Hoàng cung, nguyên lão thế tộc cầm y hoa phục vinh quang toả sáng, đứng ở dưới bậc thang của Loan Hoàng cung, lúc này thảo luận cái gì, nếp nhăn già nua mang theo tiểu ý kích động.

"Vương Thượng cung thỉnh thái hậu đến thành lâu quan sát giáo binh võ diễn, không biết là có ý gì?" Một thanh âm già nua mang theo nụ cười chậm rãi vang lên, vị đạo rất rõ ràng biết rõ còn hỏi.

"Lão Thái sư, người nói xem?"

"Giáo binh võ diễn? Đại Di ta còn có binh để diễn sao?" Lão Thái sư cười nhạt nói rằng, khí tức từ xoang mũi phun ra để râu bạc trắng run lên một cái, "Dù cho diễn, cũng ở tác vân đại doanh, ở ngoài đế đô giáo binh, còn thể thống gì? Tân pháp này, là hủy đi Đại Di!"

"Đúng vậy! Tân pháp như vậy hoàn toàn đem tổ chế Đại Di phá vỡ sớm muộn cũng bị hủy!"

Tân pháp xúc phạm đến lợi ích thế tộc, đưa bọn họ nguyên bản kế tục vinh dự cướp đoạt đến không còn một mảnh, kể từ đó bọn họ cùng thứ dân có gì khác biệt? Vậy làm sao có thể để cho bọn họ không liên hợp lại phản tân pháp phản Vương Thượng.

"Thái hậu đến ——"

Ngay lúc chúng nguyên lão nghị luận âm ỉ, thanh âm cao vút bén nhọn của tiểu Lý tử rơi xuống toàn bộ nơi an tĩnh, ánh mắt đồng loạt liếc về phía phương bào trên người thái hậu, trong mắt kích động quang long lạnh tới cực điểm.

Phương bào, chỉ có đại diện quan trọng thì thái hậu mới có thể mặc, hôm nay chúng nguyên lão thấy thái hậu mặc phương bào, liền biết nàng là đối với việc phủ định tân pháp Đại Di có mười phần tính toán trước, không phải sẽ không mặc phương bào để đi quan sát "Giáo binh võ diễn", vậy làm sao có thể không để cho bọn họ kích động, có thái hậu tại, bọn họ không sợ nhào lộn con ấu sò Vương Thượng kia, nguy cấp là lúc, coi như là Bạch vương gia, cũng vô lực ngăn trở.

"Chúng nguyên lão, có thể nguyên cùng Bồn cung một lượt đến thành lâu xem giáo binh võ diễn?" Thái hậu vươn tay, do tiểu Lý tử đỡ nàng chậm rãi đi xuống bậc thang, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngữ, lộ ra năng đối với chuyện này nắm chắc phần thắng.

"Chúng thần tự nhiên nguyện ý!" Thanh âm già nua vang dội toàn bộ bình đài, tiện đà theo thái hậu đi.

Hôm nay, chính là ngày Đại Di bị phá hủy!

Trên thành lâu, đại kỳ thù chữ Di hắc sắc nghênh gió vu vu phi dương, trên vai Lãnh Hạo áo choàng hắc sắc trong gió mạnh thổi quay không ngừng, hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay có mồ hôi lạnh thấm ra, hai mắt nhìn phương tây.

Nhận được thám báo mật báo, hôm nay binh di tây xuất động, hướng đế đô công tới, rất nhanh, đó là nguy cấp, tuy rằng bọn họ đã thương lượng tốt kế hoạch, có Ôn Nhu nắm chắc phần thắng, hắn vẫn như cũ có chút sợ.

Hắn cũng muốn như đại ca vậy bất luận đối mặt chuyện gì đều có thể trấn định tự nhiên, thế nhưng hắn vô pháp làm được cảnh giới như đại ca, chỉ ít hiện nay làm không được.

Đang lúc xuất thần nhìn chằm chằm phương tây, tiểu An từ tiểu chạy đến bên cạnh hắn, thấp giọng rỉ tai một câu, Lãnh Hạo buông lỏng ra hai quyền, bàn tay to vung sau lưng khoác, bước đi hạ thành lâu.

"Mẫu hậu." Lãnh Hạo đi xuống thành lâu, thấy thái hậu mặc phương bào, nhãn thần lạnh lẽo, vẫn như cũ cười đến xán lạn.

"Vương Thượng thân nghênh, thật là cho Bồn cung mặt mũi lớn." Thái hậu cũng lạnh lùng cười, biểu tình không chút nào đem Lãnh Hạo để ở trong mắt, về sau nhìn cũng không nhìn Lãnh Hạo một mắt, thẳng đi lên thành lâu, các nguyên lão thấy thế, đều là hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy Lãnh Hạo cũng không nộ, xoay người cũng lên thành lâu.

Lại không biết, hai tay của Lãnh Hạo ẩn dưới áo choàng lần thứ hai nắm chặt thành quyền.

Trên thành lâu, thái hậu cùng Lãnh Hạo đứng sừng sững, hai mắt đều là nhìn chăm chú vào phương tây.

Chính ngo, chỉ nghe có thanh âm như vậy nổ vang phương tây, tiện đà bụi bặm cuộn cuộn mà đến, mang theo tiếng động lớn rầm rĩ, hướng đế đô cuốn tới.

Khỏe miệng thái hậu vung lên tiểu ý thẳng lợi, lòng bàn tay Lãnh Hạo mồ hôi rịn thấm ra, các nguyên lão thế tộc kích động kích động.

"Không biết từ phương tây mà đến, Vương Thượng muốn giáo luyện binh mã?"

"Mẫu hậu người nói sao?"

"Di tây bộ tộc dừng mãnh thiện chiến, không biết Vương Thượng dẫn theo bao nhiêu binh mã chống lại?" Thái hậu không hề quanh co lòng vòng, quay đầu, nhìn chằm chằm hai mắt của Lãnh Hạo.

"Binh mã Đại Di được bao nhiêu, mẫu hậu không phải là biết được nhất thanh nhị sở?" Lãnh Hạo lạnh lùng cười.

"Nói như vậy, Vương Thượng là muốn đem đế đô chấp tay tặng cho Bồn cung sao?"

"Dù cho trăm muốn cho, cũng phải nhìn mẫu hậu có dám nhận hay không."

Đồng mâu của thái hậu bỗng nhiên co rút lại, hận không thể vươn tay bóp chết Lãnh Hạo, thế nhưng nàng không thể, nàng muốn chính là bọn hắn sống không bằng chết, sao để cho bọn họ chết đơn giản như vậy.

"Cũng phải nhìn Vương Thượng có bản lĩnh hay không ngăn cản được tám vạn binh mã di tây này." Vô tri tiểu nhi, chết đã đến nơi còn không biết.

"Hảo, trăm để mẫu hậu xem thật kỹ một chút."

Lời của Lãnh Hạo vừa dứt, trên thành lầu liền có ô ô tiếng kèn vang lên, một chiếc vân xa lập tức ở trước thành lầu cách đó không xa mọc lên, mà trên vân xa có người đứng sóng vai, không là người khác, chính là Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt!

Chỉ thấy hai người đều là một thân nhung trang, áo choàng màu trắng ở trong gió bay lượn quán quít, liệt liệt phi dương đại kỳ, điều này làm cho thái hậu lấy làm kinh hãi, chợt tỉnh táo lại, Bạch vương thì như thế nào, hắn cũng cứu vẫn không được số phận của Đại Di hôm nay!

Lãnh Triệt nắm thật chặt tay của Ôn Nhu, tay kia nắm chặt bội kiếm trên lưng, nhãn thần lạnh.

Di tây quân không hề ngăn trở rong ruổi đến thành lầu, thái hậu chính vô cùng kinh ngạc dù cho Bạch vương cùng Lãnh Hạo thúc thủ chịu trời cũng không có ứng đối, cầm đầu quân đầu lĩnh di tây chợt ghim ngựa, toàn quân tại nhất tiễn chi ngoại dừng lại!

Các nguyên lão thế tộc cả kinh hai mặt nhìn nhau, làm sao cùng với trả lời thuyết phục bọn họ không giống? Vì sao không công thành? Không nghĩ ra đáp án, chỉ có thể đem toàn bộ ánh mắt dừng trên người thái hậu.

Thái hậu cũng khiếp sợ, chân kinh đến hai tay chăm chú nắm chặt trên thành tường, hai mắt tròn tròn.

Chỉ thấy quân di tây cuộn trào mãnh liệt rồi lại chợt dừng lại, nam tử trung niên nhãn thần thông dong mà bình tĩnh phi ngựa đến một quân đội, áo khoác ngắn tay mỏng áo choàng hắc sắc, sau đó tung người xuống ngựa, quay trên thành lầu hướng Lãnh Hạo quỳ một gối!

Phía sau hắn toàn quân chỉ chốc lát một lượt quỳ!

"Thù lĩnh thập tộc Di tây ứng với Di vương chi thỉnh, vì Di vương diệt trừ kẻ xấu tai nạn và rắc rối!" Tây Triều hiền ngang nói như vậy để thái hậu hai chân mềm nhũn, lão đảo, đồng mâu phóng đại, sắc mặt trắng bệch.

Ứng với Di vương chi thỉnh, vì Di vương diệt trừ kẻ xấu tai nạn và rắc rối. .. Những lời này vang vọng thật lâu trong đầu của nàng, thật lâu không thôi.

Toàn lực của nàng ném một cái, đôi lấy kết quả như vậy?

Trung gian, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Ha ha ha ha ———" Thái hậu chợt ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười thê lương phảng phất phá tan tận trời, các nguyên lão thế tộc từ lâu sợ đến ngã ngồi trên mặt đất, thậm chí đã bất tỉnh, bọn họ vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra sự tình sẽ biến thành như vậy! Chiều xem ra, bọn họ an bài binh mã tư gia Bình từ từ một nơi bí mật gần đó, xem ra cũng là bị tiêu diệt sạch sẽ...

"Xem kỹ thái hậu." Lãnh Hạo mắt lạnh nhìn thái hậu gần như điên cuồng, từ đầu đến cuối hận không thể hiện tại tiện tay giết nàng, thế nhưng không được, "Dừng để nàng chết." Giữ lại nàng, xử trí sau cùng.

"Vâng!" Hai tên lính áp trụ thái hậu, cung kính lĩnh mệnh.

"Bọn họ, nhốt vào đại lao, chờ xử trí!" Lãnh Hạo nhìn cũng không nguyện nhìn các nguyên lão thế tộc đầy đất, phát tay áo ly khai.

"Vâng!"

Trên vân xa. Ôn Nhu cũng nắm thật chặt tay của Lãnh Triệt, từ đầu đến cuối, lòng của nàng là căng thẳng, trong lòng bàn tay có một lớp mồ hôi lạnh mịn đang không ngừng thấm, bởi vì nàng đang sợ, nàng sợ Tây Triều lại đột nhiên phản chiến, nàng tựa hồ như trước không thể hoàn toàn tin tưởng một người, mặc dù có tồn tại của long ngọc bạch bích.

Duy nhất ngoại trừ hắn bên người nàng, có thể để cho nàng không nghi ngờ thâm tín phát ra từ đáy lòng.

Cũng may, tất cả đều y như kế hoạch mà tiến hành, Đại Di, chung triều đình nghiêm túc.

"Triệt, ta mệt mỏi." Một lòng treo roi xuống, Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy thân thể rất mỏi.

"Ta tiễn nàng về nhà." Lãnh Triệt hơi nghiêng đầu nhìn Ôn Nhu bên người mỉm cười, chợt thấy yêu thương, bởi vì hắn có thể cảm thụ được nàng đang sợ, "Không sao. Chúng ta về nhà."

Về nhà, chữ ám áp cỡ nào, Ôn Nhu cười yếu ớt gật đầu, lại nói, "Trong cung rất nhiều chuyện chờ ngươi xử lý. Tự ta trở về là được."

Còn không chờ Ôn Nhu nơi hết, Lãnh Triệt đã ôm lấy nàng, không thềm để ý nói, "Vương Thượng sẽ xử lý, không cần ta đa ưu."

Trên vân xa, có thể nói là trước mắt bao người, Lãnh Triệt liền như vậy mặt không đổi sắc đem Ôn Nhu ôm lấy, Ôn Nhu nhất thời sắc mặt đỏ lên, muốn Lãnh Triệt buông nàng, thế nhưng Lãnh Triệt cũng ôm thật chặt, Ôn Nhu biết vô pháp, cũng chỉ có thể đem đầu chôn xuống.

Sờ đầu gối, thật mát mẻ.

Chỉ là không người biết, trên thành lầu Tử vương chưa rời đi, nhìn một màn này, phảng phất có người đang đánh mà đau.

(Luna: tội nghiệp Tử vương quá, nỗi đau chung của dân nam phụ, ta thông cảm)

Trong cung, tất cả dựa theo trong kế hoạch tiến hành, đi tây vì Đại Di chúc thanh thái hậu cùng nguyên lão thế tộc lập công lớn, Lãnh Hạo cùng Tây Triều lập ước hẹn mười năm tương hỗ bất phạm, cùng với kết thông gia, sử song phương có thể vĩnh cửu hữu hảo vắng lai, mà đi tây nếu không dùng triều công hàng năm hướng Đại Di, có thể nói là Đại Di thừa nhận đi tây độc lập, vì trước đó nói rõ, nên Tây Triều mới có thể làm bộ ứng thừa thái hậu, lúc nguy cấp cũng nghe lệnh của Lãnh Hạo, dã tâm của thái hậu cùng nguyên lão thế tộc hẳn nhìn ra được, hẳn tuyệt đối là chọn lợi ích cho đi tây.

Trong cung có thể nói là thịnh yển, lại độc không gặp người công đầu, Vương Thượng cười ha ha không giải thích, tâm trạng Tây Triều cũng minh bạch, liền cùng Lãnh Hạo một bôi cừ rượu mà uống, người người vui thích, chỉ có Tử vương một mình ngồi ở góc tối không thấy được, không ngừng uống rượu.

Bạch vương phủ.

Hứa là bởi vì nhất cử của thái hậu cùng phe cánh, Ôn Nhu trong mắt Lãnh Triệt, mặt ngoài mặc dù thường lui tới, nhưng nàng biết, đáy lòng hẳn là khó có được thờ dài một hơi, nếu không hẳn không giống bây giờ, thanh nhàn.

"Sờ đầu gối, ta có tay có chân, không cần ôm ta đi, y phục tự ta có thể thay." Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt một đường đem nàng ôm trở về, ở trên xe ngựa vẫn là ôm nàng, lúc này đến Yên Thủy các còn tự mình giúp nàng thay y phục, không khỏi bất tay hẳn, có chút bất đắc dĩ cười nói.

"Ta thích." Lãnh Triệt mặc kệ Ôn Nhu nói gì, kỳ thực hẳn muốn nói nữ nhân của mình, muốn thương thế nào liền thương thế đó, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không nên nói, để tránh khỏi lại bị cười nhạo.

". ..." Ôn Nhu cũng không sẽ đối với từng có nghĩ cách im lặng, trừ hẳn ra, được rồi, nếu hẳn thích hầu hạ nàng, cũng không cần trách nàng không khách khí, "Sờ đầu gối đi giúp ta chọn kiện xiêm y người thích nhất thay cho ta đi."

"Ân." Lãnh Triệt nghe lời, kéo chăn mền trên người Ôn Nhu, xoay người liền đi đi lựa y phục, y sam thanh lịch thanh sắc, Lãnh Triệt đối mặt với ngân tử y sam mi nhíu lên, hẳn thích nhất? Cuối cùng là đem y sam trong tủ ôm thành một đồng đi trở về trước mặt Ôn Nhu.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt ôm y sam đầu lòng, suốt nửa ngày người, cái này để cho Duẩn Nhi nhìn thấy, có thể hay không rơi lệ, trước đó vài ngày nàng mới cần nhẫn chỉnh lý tử quần áo là phiền toái nhất, thế nhưng, lẽ nào ở trong mắt hẳn đây đều là hẳn thích nhất? Trán của Ôn Nhu có chút đau.

"Không chọn được, hay là A Nhu đều thử qua một lần cho thỏa đáng." Quả nhiên...

"Dừng một chút, sờ đầu gối, ta không phải đi tuyển tú, không cần phải mỗi một món đều mặc thử một lần," Ôn Nhu bất đắc dĩ, tùy tiện từ trong ngực hẳn rút ra một kiện sam choàng trên người, "Cái này đi, mấy cái kia đem về chỗ cũ."

"Sẽ không." Cho tới bây giờ đều là người khác hầu hạ hẳn, để hẳn đem y sam từng món một treo trở lại, hẳn chưa từng làm.

". ..." Lẽ nào quyết định của nàng sai lầm? Hãy nhìn hẳn ân cần như thế, không đùa hẳn, nàng là có lỗi với bản thân, "Đề lên giường đi, không cần người, như thế này ta để Duẩn Nhi chỉnh lý là tốt rồi."

"Ân." Lãnh Triệt đem vật y sam trong tay buông xuống, Ôn Nhu liền bắt được cổ tay của hẳn, quay đầu lại, chỉ thấy một đôi con ngươi xinh đẹp theo dõi hẳn.

"Làm sao vậy?" Lãnh Triệt có chút không giải thích được, nghĩ quang trong mắt Ôn Nhu không giống ngày thường.

"Ta đói bụng." Ôn Nhu nhọt nhọt cười.

"Chờ ta một chút, ta đi ta đi phân phó người chuẩn bị thiện." Lãnh Triệt đang muốn xoay người, phát hiện Ôn Nhu còn kéo tay mình, dừng chân, quay đầu.

"Không muốn ăn."

"Không phải nói đói bụng?" Lãnh Triệt hơi nhíu mày, tiểu nữ tử này, ngày hôm nay rất kỳ quái.

"Ta chỉ nói là không muốn ăn đồ phòng bên làm." Ôn Nhu bỗng nhiên đứng lên, giơ tay lên ôm cổ của Lãnh Triệt, đầu nhìn về mặt không hiểu của hẳn, cười đến xán lạn, "Ta muốn ăn đồ do người làm."

Hôm nay diệt trừ thái hậu cho hẳn mà nói mười năm tư lòng kết thúc, nàng không thể để cho hẳn cứ vui đầu vào quốc sự, nàng muốn để hẳn buông lỏng một chút.

"..." Sắc mặt của Lãnh Triệt không có đổi không có đổi hắc, chỉ là hai gò má có chút hồng, trong mắt có chút nghi ngờ, "A Nhu muốn ăn...đồ ta làm?"

Còn chưa từng có người, nói với hắn lời như vậy, cảm giác rất kỳ quái, nhưng lại cảm thấy rất vui vẻ.

"Ân! Khó ăn hơn nữa ta cũng ăn!" Ôn Nhu giả bộ cố sức gật đầu, để trong đầu của hắn có thể bớt quốc sự, nàng cố gắng ra dạ dày của mình, trời biết đồ hắn làm có thể hay không so với nàng còn khó ăn hơn.

"Háo, chờ ta một chút." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu đặt ngồi trên giường, đang muốn ly khai, Ôn Nhu hôn một cái nhẹ lên môi của hắn, Lãnh Triệt liền vội vàng xoay người Ôn Nhu nhìn thấy bên tai hắn đỏ bừng, nằm dài trên giường, không nhịn cười được.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Tất cả bồi người

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nằm dài trên giường, không nhịn cười được, sau đó lại đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, cấp tốc đứng lên, đuổi theo ra ngoài phòng.

"Triệt!" Ôn Nhu nhìn bóng lưng của Lãnh Triệt, gọi hắn lại, còn may là chưa đi xa.

Lãnh Triệt dùng chân, xoay người, Ôn Nhu đi ra phía trước nắm cổ tay của hắn, kéo hắn trở lại trong phòng, trong ánh mắt không hiểu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ nói rằng: "Sỏ đầu gối, không biết thay y phục khác sao?" Một thân nhung trang trong vương phủ đi tới đi lui, khiến người khác sợ choáng váng, tuy rằng một thân nhung trang của hắn rất là tuần dật phi phàm.

"Đã quên." Lãnh Triệt chỉ là nhàn nhạt một lời, đi vào, lại tái xuất hiện trước mặt Ôn Nhu thì, đã thay trang phục, Ôn Nhu giúp hắn sửa lại một chút để vạt áo bằng phẳng, Lãnh Triệt cúi đầu nhìn động tác trên tay nhỏ nhắn của Ôn Nhu, trong lòng dị thường ấm áp, không khỏi đem bàn tay của nàng đặt lên ngực mình.

Ôn Nhu mỉm cười, rút tay ra khỏi tay Ôn Nhu, dùng một loại nhãn thần ủy khuất nhìn Lãnh Triệt, "Ta đói bụng."

Lần này Lãnh Triệt cũng không nhiều lời nữa, đi nhanh ly khai, Ôn Nhu nhìn bóng lưng của hắn cười đến hài lòng.

Lãnh Triệt lại tái xuất hiện thì, trên tay có một cái khay, trên khay có ba chung sứ trắng, một đôi đũa, một thìa, Ôn Nhu vốn là muốn vốn là muốn Lãnh Triệt treu chọc một chút mới nói mình đói bụng, hiện nay thấy chung trong tay Lãnh Triệt phát hiện mình thật là có chút đói bụng.

"Sợ nguội, nên dùng chung sứ." Lãnh Triệt đem khay đặt lên bàn, nhẹ nhàng dời trước mặt Ôn Nhu.

"Không có khí lực." Ôn Nhu đưa tay đặt ở trên đùi, Lãnh Triệt đối với nàng ôn nhu, nàng muốn chơi xấu, cơ hội khó được, hắn không có thể như vậy mỗi ngày đều có không rảnh mà tiêu phí cho nàng.

"..." Ôn Nhu nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, để lòng của Lãnh Triệt nhảy xuống đất, lập tức cung chiêu cười, "Ta uy nàng."

Mặc dù không biết ngày hôm nay nàng là thể nào, cũng mặc kệ vì sao, hắn thích thương yêu nàng, cái gì đều có thể theo nàng.

"Trước uống canh, ân?" Thấy Ôn Nhu gật đầu, Lãnh Triệt yết khai chung sứ, Ôn Nhu tức khắc ngửi được một hương vị ngọt ngào, chỉ thấy Lãnh Triệt cầm lấy thìa nhất canh, thổi thổi bên mép môi, mới đưa tới bên mép Ôn Nhu.

Ôn Nhu há mồm ngâm vào thìa, đem nước canh đầy thìa chậm rãi nuốt xuống, đầu lưỡi nếm được mùi vị nước canh trong nháy mắt, Ôn Nhu kinh trụ, đợi nuốt xuống, nàng mới nhìn chăm chăm Lãnh Triệt trước mặt bằng con mắt như nhìn một người xa lạ vậy.

"Trên mặt ta có vật gì sao? A Nhu nhìn ta như vậy?" Con ngươi Ôn Nhu Ôn nhu gần ngay trước mắt, trong con ngươi kinh ngạc để Lãnh Triệt đoán không ra nàng đang suy nghĩ gì, bởi vì nàng hôm nay, thực sự cùng lúc trước không giống nhau.

"Sỏ đầu gối, ngươi biết nấu ăn?"

"Không biết, thế nhưng A Nhu A Nhu ăn đồ do ta tự mình làm, cũng chỉ có thể hiện tại học." Lãnh Triệt mỉm cười, nguyên lai nàng kinh ngạc chính là cái này, "Làm sao vậy, rất khó ăn?"

"..." Ôn Nhu lần đầu tiên trước mặt Lãnh Triệt suy sụp, "Ta thương tâm."

Nàng là hiện tại học, vì sao khó ăn như vậy? Hắn cũng là hiện tại học, vì sao cùng nàng làm chính là cách biệt một trời? Đây rốt cuộc là vấn đề mặt mũi

hay vấn đề của tay?

"Thương tâm?" Nói vậy rất khó ăn, trong mắt Lãnh Triệt lóe lên lau một cái đau lòng, "Ta đi bảo trù từ làm, chờ một chút là được." Xem ra chính hấn tự mình làm quả nhiên không được, còn dễ dàng bị đối.

Lãnh Triệt dứt lời, đang muốn thả thìa trong tay xuống, Ôn Nhu lại ngăn cản hấn, "Ta ăn đồ người làm, không muốn ăn đồ của trù từ làm." Nàng chỉ là trong lòng không thẳng bằng mà thôi.

"Không nuốt trôi thì làm thế nào ăn? Đừng làm rộn, ta đi một chút sẽ trở lại." Lãnh Triệt cũng phi thường nghiêm túc, không nói hai lời muốn đứng lên, Ôn Nhu lại nhanh chóng đem chung canh đến trước mặt mình, ngừng đầu uống hết.

"A Nhu!" Lãnh Triệt có chút bất đắc dĩ, trong giọng nói lần đầu tiên quát lớn, tiểu nữ tử này, ngày hôm nay thế nào dị thường như thế? Cũng làm cho hấn có chút đau đầu, đây là nháo cái gì?

"Khụ khụ khụ khụ ——" Còn không chờ Lãnh Triệt đem chung canh đoạt lại, Ôn Nhu liền bị sắc, có chút khó nhẹn, nàng đường đường là một sát thủ, cư nhiên uống canh cũng có thể bị sắc?

Lãnh Triệt hơi nhíu mi lên, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lưng của Ôn Nhu, giọng nói liên như: "A Nhu, người đây là làm chi?"

"Ai, ai nói khó có thể nuốt?" Ôn Nhu hòa hoãn khí tức, lại đem chung canh đến trước mặt Lãnh Triệt, "Ta thích uống, ta muốn người tiếp tục uy ta."

Bởi vì mới vừa rồi khí tức có chút chật, hai gò má của Ôn Nhu ửng đỏ, giọng nói của nàng nghe vào trong tai Lãnh Triệt có một vị đạo nũng nịu, để Lãnh Triệt không khỏi tâm căng thẳng, chợt khước mắt lóe lên ôn nhu, phục ngồi xuống, nàng thích, theo nàng thôi.

Lãnh Triệt lần thứ hai cầm lấy thìa, từ trong chung múc một ít thịt cá, sau đó cầm lấy chiếc đũa cẩn thận tỉ mỉ lấy xương ra, nhẹ giọng nói: "Cá trích thân thể của nàng tốt, nhưng nhiều xương, mới vừa rồi là sợ nàng bị xương cá làm nghẹn."

Nhìn động tác tỉ mỉ của Lãnh Triệt, Ôn Nhu luôn luôn kiên cường cứng rắn lãnh trong nháy mắt tâm hòa tan, chỉ cảm thấy chóp mũi có chút chưa xốt, sống lâu như vậy, chưa từng có người nào đối với nàng như vậy... Chóp mũi chóp mũi chưa xốt chính là thế này...

"Đây." Lúc lấy sạch xương cá, Lãnh Triệt ngược mắt, đem thìa đưa tới trước mặt Ôn Nhu, Ôn Nhu nuốt thịt cá vào bụng, cũng cẩn thận chặt thìa không tha, nhân thần hoàng dạng nhìn chăm chăm Lãnh Triệt.

"Tiếp tục cẩn thận thìa sẽ vỡ mất." Lãnh Triệt cười đến ôn nhu, "Đây, nhanh một chút ăn hết đi, để tránh khỏi người."

Lúc này Ôn Nhu mới há miệng ra, Lãnh Triệt đem ba chung sứ dứt nàng ăn xong, tựa hồ biết sức ăn của nàng, ba chung xuống bụng, Ôn Nhu cảm thấy thật vừa lúc, trong lúc hai người đều là tương đối không nói gì, chỉ có ánh mắt Ôn Nhu sáng quắc nhìn chăm chăm Lãnh Triệt, Lãnh Triệt mỗi khi lúc ngừng đầu cũng sẽ nhẹ nhàng cười với nàng.

Ăn cơm xong, Lãnh Triệt còn chưa đứng lên, Ôn Nhu dán đến phía sau Lãnh Triệt, từ phía sau lưng ôm cổ, đem cả người đều dán tại trên lưng của Lãnh Triệt, cử động xuất kỳ bất ý này để Lãnh Triệt sắc mặt đỏ lên.

"Triệt, nói cho ta biết, một đại lão gia như người ngồi xổm dưới bếp có cảm giác gì?" Ôn Nhu đem cằm để trên vai Lãnh Triệt, cười đến hài lòng, "Có đúng hay không đám trù từ đều đang len lén cười người?"

"Không có ngồi xổm, bởi vì ta không cần nhóm lửa."

". ..." Ôn nhu có chút kết, "Sủa đầu gỗ, thực sự là hỏi người cái gì người liền đáp cái đó, đầu óc không thể linh hoạt uyển chuyển một chút sao?"

Nàng là hỏi hấn lần đầu tiên xuống bếp có cảm giác gì, mà không phải hỏi hấn ngồi xổm dưới bếp có cảm giác gì, trời ơi, suy tư của người nam nhân này gặp chướng ngại.

Lãnh Triệt suy nghĩ một chút, như trước đáp: "Thật không có ngồi xổm."

(Luna: Thua Triệt ca luôn @@)

"..." Được rồi, nàng trầm mặc, nàng buông tha.

"Ta thích ăn đồ người làm, sau này đều làm cho ta." Ôn Nhu đem mặt dán lại trên lưng của Lãnh Triệt, dùng một loại khẩu khí nũng nịu, nàng biết điều đó không có khả năng, có thể dễ dàng như hôm nay rất tốt.

"Hảo." Lãnh Triệt nhẹ nhàng gạt đầu, mặc dù biết thời gian không có cho phép, thế nhưng hấn cũng không nhẫn tâm từ chối nàng.

"Triệt, ta muốn xem sắc đêm của đế đô."

"Ta cùng nàng đi."

"Không, ta muốn người công ta đi."

"Hào." Lãnh Triệt chậm rãi đứng lên, dễ dàng đem Ôn Nhu đặt lên lưng, Ôn Nhu ôm cổ hắn, đem mặt dán sát vào lưng hắn.

"Triệt, nghe nói hoa triệu tiết của di tây rất đẹp. toàn núi đều là dã hoa." Ở đó, hoa triệu tiết là ngày lễ nam nữ biểu đạt tình ái mộ cho nhau, khắp núi hoa nở rộ, dắt tay quyết định cùng nhau suốt đời.

"Có cơ hội, ta với nàng đi." Giọng Lãnh Triệt ôn hòa bên tai vang lên, để Ôn Nhu không khỏi gọi lên khước miệng.

"Nghe nói biển rộng rất đẹp, biển xanh lam thiên..." Nàng không phải là không từng thấy biển, là không cùng người yêu nhất cùng nhau ngắm biển.

"Lúc tân pháp phổ biến ổn định, ta với nàng đi ngắm biển."

"Nghe nói tuyết của Mạc quốc rất đẹp, tinh thuần vô hạn..." Ôn Nhu ở phía sau Lãnh Triệt thật sâu nhợt nhạt học, bất tri bất giác, mệt mỏi, ở trên lưng rộng chìm vào giấc ngủ.

Lãnh Triệt không trả lời Ôn Nhu, mà là đưa mắt nhìn vạn ngọn đèn trên đầu, Ôn Nhu mặc dù ngủ, hắn lại vẫn như cũ chậm rãi thả bộ trên đường, không có dự định đi trở về.

Cảm thụ khí từ của Ôn Nhu trên lưng, Lãnh Triệt tiếp tục đi về phía trước.

Nếu là có thể, ta nguyện mang nàng đi xem mỹ cảnh của thế giới này, mang nàng đi khắp tận chân trời góc biển, cùng nàng làm tất cả những gì nàng muốn, thế nhưng, hiện nay ta vô pháp hứa hẹn cùng nàng, thế nhưng ta tin tưởng, nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Nhất định...

Trong cung.

Cung yến tán, đã không còn tiếng đàn sáo, trong cung khôi phục trầm tĩnh ngày xưa, chỉ có ngọn đèn dầu huy hoàng biểu thị công khai long trọng của cung khó khăn lắm kết thúc.

"Vương Thượng?" Tiểu An từ Tiểu An từ thiên điện yến tìm không được thân ảnh của Lãnh Hạo, để thái giám cùng các cung nữ tìm kiếm khắp nơi cũng không có người nhìn thấy Lãnh Hạo đi đâu, tiểu An từ đến thư phòng xem, cả phòng không có thân ảnh của Lãnh Hạo.

Vương Thượng, đi đâu?

Tối nay, Lãnh Hạo là lần đầu tiên tổng đòi uống say, hắn bị thái hậu áp chế "Giả ngây giả dại" Nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cuộc vẫn khai kiến nguyệt minh, diệt trừ thái hậu cây đại họa, kẻ cả thế tộc cũng nhỏ hết, làm sao có thể không để hắn kích động hài lòng? Cho phép hắn phóng túng một ngày này, một ngày mà thôi, ngày mai tất lại đem bản thân chui vào quốc sự.

Lãnh Hạo cảm giác say huân bước chân, không biết bản thân đi đến nơi nào trong cung, chỉ là nghĩ cái hướng kia, trong lòng bàn tay cảm lấy khuyến tai.

Bỗng nhiên, trong mắt của Lãnh Hạo lóe lên một mảnh ảnh ngược, đây là hồ nào? Hắn nhất thời không nghĩ ra, ha ha, xem ra là thực sự say...

Lãnh Hạo dọc theo bên hồ bước, ban đêm gió lạnh đều không thể thức tỉnh hắn trong men say, thân thể lung lay lắc lư nhiều lần suýt ngã xuống hồ, để ánh mắt phía sau cách hắn không xa nhìn thấy cước bộ của hắn mà kinh hoảng.

Cuối cùng, Lãnh Hạo tựa hồ là trên chân vấp một chút, cả người hướng hồ mà ngã xuống!

Trong bóng tối đôi mắt kia mở to kinh khủng, cũng vô pháp trầm mặc, kinh hô thành tiếng: "Vương Thượng! Cẩn thận!"

Thanh âm nữ tử kinh hoảng ở ban đêm an tĩnh có vẻ càng rõ ràng, thế nhưng lúc này nơi đây cũng không người nghe, chỉ thấy thân ảnh của đạm lục trước lúc Lãnh Hạo rớt xuống trong hồ vội vã vọt tới bên cạnh hắn, miễn cưỡng kéo lại thân thể của hắn để hắn không rơi xuống hồ, mà Lãnh Hạo vừa lúc ngã trên người nữ tử.

Nữ tử sợ đến vội vã đứng lên, xoay người chạy.

"Cô nương ——" Lãnh Hạo trầm thấp rồi lại vội vàng hô lên một tiếng, bởi vì hắn bởi vì hắn thanh âm quen thuộc, thấy được thân ảnh quen thuộc, tuy rằng mắt của hắn lúc này có chút mê ly, thậm chí thấy không rõ mặt nàng, nhưng hắn biết, nhất định là nàng.

Bởi vì, thanh âm của nàng, từ lâu khắc trong đầu của hắn, không xóa bỏ được, thật sâu quanh quẩn, hắn thật không ngờ, hắn sẽ vì một âm thanh mà có thể để tim của mình thất thủ.

"Cô nương dừng chân ——" Mắt thấy thân ảnh của nữ tử ở trong tầm mắt càng ngày càng xa, Lãnh Hạo cấp thiết đứng lên đuổi theo, thế nhưng cả người mềm nhũn, vừa đứng lên liền vừa nặng nề ngã xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ tử hắn nhớ thương thoát khỏi tầm mắt của hắn.

Hắn là hồ lang sao? Hai lần thấy hắn người chạy nhanh như vậy...

Lãnh Hạo chỉ cảm thấy đáy lòng một trận khổ sáp, bỏ qua ý niệm đuổi theo nàng trong đầu, liền tùy ý bản thân chui vật như vậy ngã xuống đất.

"Vương Thượng, người làm sao vậy? Có sao không?" Thanh âm biến mất lại một lần nữa vang lên bên tai Lãnh Hạo, thân ảnh đậm lục sắc quay lại, trong giọng nói mang theo rõ ràng khẩn trương và quan tâm.

Lãnh Hạo muốn nói, lại phát hiện mình say mềm ngay cả lời cũng không nói ra miệng, chỉ có thể nghe quanh quẩn dễ nghe của nàng quanh quẩn bên tai.

"Vương Thượng người uống say, người đừng nhúc nhích, ta đây đỡ người đứng lên." Thấy Lãnh Hạo say thành một bãi bùn đất, nữ tử cũng không kịp cái gậy cùi nam nữ thụ thụ bất thân, quay về với chính nghĩa hiện nay cũng không có người thấy, liền lớn mật đỡ hai vai của Lãnh Hạo, khó khăn mới đỡ hắn từ dưới đất ngồi dậy, mới kéo hắn đến ngọn núi già một bên ngồi.

Khoảng cách gần như thế, Lãnh Hạo tình huống người thấy được hương hoa lan nhàn nhạt trên người nàng, thấm vào ruột gan.

"Vương Thượng, người trước tiên ở đây dựa một hồi, ta đây phải đi gọi người đến." Nữ tử nói xong, xoay người ly khai phát hiện tay của mình cổ tay của mình bị Lãnh Hạo mạnh bắt được, để cho nàng cả kinh, chợt hai gò má ửng hồng.

"Vương Thượng, người, thỉnh người buông tiểu nữ ra, tiểu nữ tử còn muốn đi thỉnh cung nhân tới chiếu cố người." Trong giọng nói của nữ tử giấu kín trương cùng quần bách.

"Cô nương, ta... Ta cũng không phải là kẻ xấu, vì sao, thấy lại như thấy hồ lang như vậy..." Lãnh Hạo có thể nói là khó khăn lắm mới phun ra một câu nói như vậy, mắt thấy nữ tử ngưỡng mộ trong lòng lại muốn đi, hắn lần này lại sao đơn giản thả nàng ly khai.

"Ta cũng không phải sợ Vương Thượng..." Nữ tử quay sang, từ đầu đến cuối không có để Lãnh Hạo thấy mặt của nàng, mặc dù nàng biết hắn hiện tại đã là say đến cái gì thấy không rõ, thế nhưng nàng như trước không dám đem mặt hướng về hắn.

"Nếu biết ta là Vương Thượng, vì sao còn muốn tránh ta?" Lãnh Hạo nắm thật chặt cổ tay của nữ tử, trong giọng nói không khỏi sinh ra một phần tức giận, phải biết rằng, toàn bộ Đại Di có bao nhiêu thiếu nữ muốn tới gần hắn, mà nàng nếu biết hắn là Vương Thượng, dĩ nhiên tựa hồ còn khắp nơi trốn hắn?

"Qua hôm nay người vẫn như cũ sẽ không nhớ kỹ tiểu nữ tử, cần gì phải quan tâm ý nghĩ trong lòng của tiểu nữ tử?" Lực đạo trên tay lực đạo trên tay Lãnh Hạo rất nặng, để nữ tử đau đến đôi mi thanh tú nhăn tít.

"Ai nói ta không nhớ rõ?" Lãnh Hạo tay của nữ tử nắm chặt, hắn đang tức giận, sau đó cố sức kéo cổ tay tay của nữ tử, dùng răng cố sức cắn trên cổ tay của nữ tử.

(Luna: Hạo ca thông minh thiệt, ta phục sát đất.)

"A..." Nữ tử một trận kinh hô, cũng không cố kỵ thân phận của Lãnh Hạo liền vội vàng đem hắn đẩy ngã, sau đó chặt vật né ra.

Lãnh Hạo chỉ là nhân thân sương mù nhìn bóng hình xinh đẹp tiêu thất ở tầm mắt của mình, khoe miệng cười dẫn ra cười đắc ý.

Như vậy, coi như mình ngày mai cái gì cũng không nhớ rõ, nói vậy cũng có thể tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 114: Sinh tử bất ly

Editor: Luna Huang

Sau một tuần, ngoài đế đô trên sông có một hình đài cao, trên hình đài, nguyên lão thế tộc râu tóc xám trắng quỳ đầy đất, cầm đầu thái hậu cả đầu tóc đen hoa râm.

Dọc theo bãi sông chính là bách tính của toàn bộ đế đô, thậm chí có bách tính từ xa xôi ngoài đế đô đến, đây chính là hậu quả của nữ nhân cùng lão thế tộc nỗ lực hủy hoại tân pháp Đại Di.

Ngày thái hậu cùng nguyên lão thế tộc bị bắt, Vương Thượng hướng toàn quốc đưa thư, vạch trần thái hậu mười năm làm ác cùng với nguyên lão thế tộc nỗ lực liên kết phủ định tân pháp, bách tính nhất thời lòng đầy căm phẫn, hô to chém thái hậu, hộ tân pháp, kêu ca không thể trái, hôm nay kỳ cảnh trên sông trên trăm khó gặp.

Bách tính ở trước hình đài tầng tầng vây quanh, thiên người vạn người, nhưng mà toàn bộ ở bãi sông đều không có nghe được tiếng người, duy có tiếng gió gọi lên phát ra tiếng ô ô của cây cỏ, tất cả bách tính đều là nín hơi nhìn chăm chăm tội nhân trên hình đài.

Lãnh Triệt một bộ bạch y, gió thổi tay áo hắn tung bay, chỉ thấy tay phải hắn nắm thật chặt trấn di kiếm, khi hắn đem trấn di kiếm giơ cao khỏi đỉnh đầu,

hai mươi mấy cái đầu hoa râm roi xuống máu bắn tung tóe đầy đất, toàn bộ bãi sông bạo phát ra tiếng hô to chấn thiên động địa.

Trong lúc này, giống như trong dự tưởng của Lãnh Triệt, triều đình Hải quốc khắp khiêng, tam phương tranh quyền, đại thời cơ tốt Đại Di chân chính nghênh đón phổ biến tân pháp, kết quả là, tân pháp từ đế đô bắt đầu, chậm rãi phổ biến đến những nơi khác.

Ôn Nhu mấy ngày nay chỉ cảm thấy khó chịu, luôn luôn nôn khan, nằm ở mỹ nhân tháp trong Yên Thủy các nơi nào cũng không muốn đi, mỗi ngày Dẫn Nhi đều giảng cho nàng nghe thấy tình hình các loại ở đế đô, cũng không toán không thú vị, tuy là mỗi ngày Lãnh Triệt cũng sẽ đến bồi nàng, nhưng cũng đều là lúc nàng đã ngủ, tỉnh lại rồi lại không thấy được tung ảnh của hắn.

Tuy là như vậy, thế nhưng mỗi ngày sáng sớm tỉnh lại, Dẫn Nhi cũng sẽ bùng một chung canh, mà mỗi khi Dẫn Nhi bùng canh tới, cũng sẽ nói một câu "Vương phi, hôm nay Vương gia chung canh cho người là..." Nét mặt Ôn Nhu không nhắc tới, trong lòng cũng vui vẻ, nàng rất cuộc cổ tình gây sự nói một câu nói, hẳn bận rộn đến đâu cũng mỗi ngày đều làm xong.

Ôn Nhu vốn nghĩ muốn đến Tây Uyển bồi hắn, nhưng lại cảm thấy vẫn là không đi cho thỏa đáng, liền rời rảnh xem chút sách, nghĩ tới thứ có lợi cho phổ biến tân pháp liền ghi nhớ, lại để cho Túc Dạ mang đi cho hắn, như vậy ngày cũng không tính là không thú vị.

Bấm ngón tay tính tính, Bắc Ích nên sắp có có tin tức cho nàng rồi, mong muốn đó là tin tức tốt.

Ôn Nhu nằm ở mỹ nhân tháp, hơi hai mắt nhắm nghiền, đang lúc chớp mắt chợt thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, vẫn chưa mở mắt, khoe miệng liền cong lên nụ cười nhạt, lúc mở mắt, Lãnh Triệt đã ngồi xuống bên người nàng.

"Mệt mỏi?" Động tác Lãnh Triệt ôm ái đem sợi tóc tán loạn trên mặt của Ôn Nhu vén ra sau tai, ôn nhu nói.

"Bất quá là quá mức thanh nhàn, ngồi liền luôn luôn bất tri bất giác muốn chớp mắt." Ôn Nhu khẽ lắc đầu, ngồi dậy, nhìn mặt mày Lãnh Triệt mệt mỏi, có chút yêu thương, "Mối là giờ Thìn, hôm nay không có tiến cung cùng Vương Thượng thương?"

Lãnh Triệt không nói gì, hai mắt tuy là nhìn Ôn Nhu, thế nhưng Ôn Nhu lại không cảm giác được ánh mắt của hắn tập trung trên mặt nàng, biết hẳn nhất định là có việc lo lắng, không khỏi giờ tay lên xoa gò má của hắn, nhẹ giọng nói: "Triệt, nhìn ta."

"Ân?" Lúc này Lãnh Triệt mới phát hiện bản thân nghĩ đến xuất thần, một lần nữa đem nhãn thần tập trung trong con ngươi Ôn Nhu.

"Nói cho ta biết, đang lo lắng cái gì?" Hôm qua hắn còn không phải như thế, "Thế nào hôm nay không có ở lại trong cung?" Chẳng lẽ là trong cung chuyện gì xảy ra?

"Vương Thượng muốn lập hậu rồi." Một lúc lâu, Lãnh Triệt mới lạnh lùng phun ra một câu.

"Ta còn tưởng là chuyện gì." Ôn Nhu cầm tay của Lãnh Triệt, cười nói, "Vương Thượng lập hậu không phải là chuyện tốt sao? Ngươi không phải là vẫn luôn để Vương Thượng lập hậu sao? Thế nào hiện tại Vương Thượng muốn lập hậu, ngươi lại bắt đầu lo lắng?"

"Vương Thượng lập hậu có nhiên là chuyện tốt, ta vốn không cần lo lắng cái gì." Lãnh Triệt nói. Mi tâm chậm rãi nhú lên. "Thế nhưng, lúc này đây Vương Thượng cũng trực tiếp tuyên chỉ, trước đó vẫn chưa cùng ta có thương nghị bất luận cái gì, đây là chuyện chưa từng có."

Lập một quốc chi hậu không phải là cảm tình của đế vương, mà là chú trọng ích lợi quốc gia, mà mọi chuyện sẽ cùng Lãnh Triệt thương nghị xuống lần nữa mới hạ chỉ, thậm chí nhìn theo cách hành xử của Vương Thượng lại đột nhiên thay đổi thái độ bình thường, tự hành hạ chỉ, quả thực đáng lo.

"Vương Hậu Vương Thượng muốn lập, là ai?" Khóe miệng Ôn Nhu thu liễm nụ cười, nghe Lãnh Triệt nói như vậy, nàng cũng hiểu được việc này bất khả khinh thường, đến tột cùng là người phương nào, trong thời gian ngắn để Vương Thượng cải biến hành sự thường quy.

"Binh bộ Thượng thư chi nữ, Trầm Lục Y." Lãnh Triệt nói lạnh lùng nặng nề, rơi xuống trong tai Ôn Nhu, vô cùng rõ ràng.

"Lục Y?" Lại là, Lục Y? "Vương Thượng là như thế nào nhận biết Lục Y? Tú nữ không phải là khó khăn lắm tiến cung không bao lâu, Vương Thượng còn không có chính thức chọn sao?"

Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, "Không biết hai người hắn là như thế nào quen biết, chỉ biết tâm Vương Thượng ý đã quyết, tú nữ tiến cung cũng đã bị Vương Thượng phân phát không chứa một mống, hạ thánh đã hạ, muốn sửa cũng không thể sửa."

"Ngươi cho rằng Lục Y khả nghi?" Đừng nói là hắn, đến nàng cũng có rằng nàng có thể, ngày ấy còn đến đây cùng nàng nói không muốn tiến cung vì phi, như vậy hôm nay? lại có mưu đồ? Mục đích là ở đâu?

"Vẫn chưa biết." Mi tâm Lãnh Triệt tức càng chặt hơn, "Thái độ làm người của Binh bộ Thượng thư ngay thẳng, lòng trung thành triều đình chứng giám, chỉ là nữ nhi này của hắn ta lại biết rất ít, không biết có thể tin hay không."

"Sỏa đầu gỗ." Ôn Nhu yêu thương cười cười, ngón tay ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mi tâm nhú chặt của Lãnh Triệt, đau lòng nói, "Chuyện của thái hậu người ưu mười năm, hôm nay thái hậu bị trừ, người lại bắt đầu lo lắng Vương Hậu, người nói người có mặt hay không?"

Nàng luyến tiếc hẳn một như vậy, từ trước không ai thương hắn yêu hắn, hôm nay có nàng, nàng thì không thể lại nhìn hắn sầu lo như vậy mà thờ ơ.

"Có nàng ở đây, không phiền lụy." Cảm thụ nhận được ngón tay của Ôn Nhu truyền tới tình cảm ấm áp cùng quan tâm, Lãnh Triệt khẽ cười, ánh mắt trời

chiếu qua cửa sổ, nụ cười kia như tinh như ngọc sáng, mê hoặc mắt Ôn Nhu, nụ cười mê người như vậy, tâm Ôn Nhu hình như có chút không chịu nổi, để cho nàng cấp tốc hạ mắt xuống không nhìn hắn nữa, sợ lại nhìn hắn, nàng sẽ hít thở không thông.

Hắn vẫn đẹp đến động nhân, một cái cười còn có thể để cho nàng tâm kinh hoảng không ngừng, thật là yêu nghiệt.

"Làm sao vậy?" Thấy Ôn Nhu đột nhiên rũ đôi mắt xuống, Lãnh Triệt còn tưởng rằng nàng làm sao, trong giọng nói nổi lên vẻ khản trương.

"Đột nhiên cảm thấy bụng có chút đau." Ôn Nhu cúi đầu, tại góc độ hắn nhìn không được nở một nụ cười.

Chỉ là lời của Ôn Nhu còn chưa rơi, Lãnh Triệt liền đứng lên, phải ly khai, lại bị Ôn Nhu kéo.

"Đi chỗ nào?" Ôn Nhu theo dõi hắn.

"Tìm ngự y." Mặt Lãnh Triệt lạnh lùng, mi tâm dính chặt vào nhau, hiển nhiên là khản trương.

"Trở về." Ôn Nhu cố sức lôi tay của Lãnh Triệt, để hắn một lần nữa ngồi xuống, đem mặt chôn vào cổ hắn, cười nói, "Lừa người thôi, xem người khản trương như vậy."

Sắc mặt Lãnh Triệt trầm xuống, không có tức giận, chỉ là đem Ôn Nhu kéo vào trong lòng, chỉ nghe Ôn Nhu bên tai hắn nhẹ nhàng học khí.

"Thiên hạ chuyện nhiều như vậy, mọi chuyện người đều quan tâm, người cố được nhiều như vậy sao? Không nên luôn luôn cau mày, mặc kệ phát sinh cái gì, ta bởi người là được."

"Ngày hôm nay bởi ta, nơi nào cũng không được đi." Nhìn trên mặt hắn khó nén một mối, nếu không hảo hảo nghỉ ngơi một chút chắc chắn suy sụp,

"Ân." Lãnh Triệt nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, toán đáp lại, vừa tốt đã lâu không có ngày hảo hảo bởi nàng, ít một ngày không để ý tới quốc sự, cũng không có quá đáng.

Mâu quang của Ôn Nhu vi liễu, Trầm Lục Y, đến tốt cùng có phải là người nào phải đến tới gần Vương Thượng?

Lam vương phi.

Thái hậu bị giết, thế tộc bị trấn áp, Lam vương cùng thái hậu âm thầm cấu kết tự nhiên cũng sẽ không tại ngoại.

Thời khắc này Lam vương, không còn là Lam vương.

"Các người những tiểu nhân này, cứ nhiên đem cổ tròng hạ trên người Kham Diệc, để Bôn vương chính tay giết Kham Diệc! Các người cho rằng như vậy có thể ngăn cản Bôn vương cùng thái hậu cùng nhau hủy Đại Di sao? Nói cho các người biết, mơ tưởng!"

"Bôn vương đáp ứng mẫu phi, muốn Đại Di bị hủy! Bôn vương nhất định sẽ làm được! Các người đã hủy quốc gia của mẫu phi, như vậy thì để Bôn vương hủy quốc gia của các người!"

"Cút! Thân thể bản của các người không được tới gần Bôn vương! Bằng không Bôn vương đem bọn người ngu ngốc mà phanh thây!"

Lam vương sử dụng kiếm chỉ vào trước mặt Từ vương, quan đại chính tề cùng ngày xưa bất đồng, nhân thân cũng rung chuyển mà điên cuồng, "Ha ha ha! Lãnh Triệt người không đứng là phế vật tí nào! Người muốn cùng Bôn vương tranh cái gì? Nói cho người biết, Bôn vương chẳng đáng cùng người tranh!"

"Bất!" Về mặt Lam vương xơ xác tiêu điều, hoàn toàn điên cuồng không thấy, Từ vương hướng thị vệ sau lưng lạnh lùng hạ lệnh.

Sống ở đế vương gia, nên làm người có máu lạnh, không phải là người đem người khác dẫm nát dưới chân, chung quy có một ngày liền là người khác đem người dẫm nát dưới chân, huynh đệ thù tặc thì như thế nào, quyền thế trước mặt, hết thảy đều không đáng giá nhắc tới! Huynh đệ bảy người, hôm nay chỉ còn lại có hắn cùng với đại ca còn có Vương Thượng ba người, sao mà buồn cười!

"Tướng quân! Thịnh bỏ qua cho chủ thượng một mạng!" Thị vệ đang định bắt Lam vương, Nghiêm Vô Ly đột nhiên xuất hiện, đem Lam vương hộ ở sau người, trước mặt Từ vương thẳng tấp quỳ xuống!

Từ vương thờ ơ, chỉ là khề rũ con người xuống, đem đường nhìn dừng lại trên người Nghiêm Vô Ly, giọng nói sâu lạnh: "Bằng người yêu cầu gì ta bỏ qua cho hắn?" Không phải là hắn vô tình, là hắn phải vô tình, mặc dù đối phương là thân thủ tặc của hắn, thế nhưng nếu hắn muốn hủy Đại Di, hắn liền có thể không chút do dự tiễn hắn xuống địa ngục!

"Vô Ly! Vô Ly người đã đến rồi?" Nhìn thấy Nghiêm Vô Ly, Lam vương hiển nhiên thật cao hứng, vội vã ném kiếm trong tay, chạy đến bên người Nghiêm Vô Ly, muốn đưa hắn từ dưới đất kéo lên, "Vô Ly người đây là làm chi? Vì sao phải hướng những tiểu nhân này quỳ xuống?"

(Luna: Lúc đầu ta cứ nghĩ Lam vương sẽ là một nhân vật lợi hại để nam chủ nữ chủ phô diễn tài năng, rốt cuộc cũng là thế này a @@)

Đột nhiên, nhân thân Lam vương lạnh lẽo, hung ác nói: "Ta đã biết, người định là đang suy nghĩ cho Ôn Nhu tiểu tiện nhân kia có đúng hay không? Đừng quên nàng nhìn cũng không muốn nhìn người một mắt! Hơn nữa ta nói rồi, trong mắt của người chỉ có thể có ta!"

Lam vương nói để nhân thần Từ vương phát lệnh, tay nắm kiếm nắm chắc xương ngón tay, nhìn ra được nếu là Lam vương nếu lại nói nhiều một câu, hấn rút kiếm ra hạ đầu lưỡi của hấn!

"Chủ thượng!" Thần sắc Nghiêm Vô Ly thống khổ, dùng giọng nói hấn chưa bao giờ có quát chói tai Lam vương đang điên cuồng một tiếng!

"Nói! Nói trong mắt ngươi chỉ có ta!" Hai mắt Lam vương đỏ như máu nhìn chăm chăm Nghiêm Vô Ly, giờ này khắc này, thế giới của hấn phẳng phất không có những người khác, mà chỉ có Nghiêm Vô Ly duy nhất tồn tại.

Nghiêm Vô Ly lấy kiếm của Lam vương ném xuống đất, chậm rãi đứng lên, lần đầu tiên, cũng là duy nhất một lần, đem Lam vương kéo vào trong lòng.

(Luna: Rồi xong, đoạn tự luận)

Đấy mắt Lam vương lóe lên sắc mặt vui mừng, lập tức hai mắt tròn tròn, lộ ra bất khả tin tưởng, muốn đẩy Nghiêm Vô Ly ra, lại bị hấn ôm quá chặt chẽ.

"Chủ thượng, đời này Vô Ly cũng sẽ không ly khai ngươi." Nghiêm Vô Ly đem cằm để trên vai Lam vương, nói xong, khóe miệng đã đầy màu đỏ tươi, chậm rãi hai mắt nhắm nghiền.

"Ha ha... Tốt." Lam vương nín cười, vô lực thống hai tay xuống.

Thanh trường kiếm trong tay Nghiêm Vô Ly nắm chặt, kiếm phong đâm vào lưng của Lam vương, xuyên qua thân thể hai người.

Từ vương chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, hai mắt nhắm nghiền, lặng lẽ xoay người, ly khai.

Đại Di lục vương, cuối cùng chỉ còn lưỡng vương.

-----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

buổi tối ngồi một mình tặng các nàng thêm một chương:D Cảm ơn các nàng vẫn luôn ủng hộ ta

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Tử vương uống say

Editor: Luna Huang

Mỗi pháp chế của một quốc gia đại biến là lúc sẽ không thuận buồm xuôi gió, pháp trường một hồi hình sát diễn ra ở bãi sông, chém giết tất cả những người tham dự dùng binh khí đánh nhau làm trái tân pháp, tròn trăm người, đem toàn bộ bãi sông nhuộm thành huyết sắc, vẫn là Lãnh Triệt một thanh trần di kiếm quyết định đây hết thảy, để bách tính thấy được quyết tâm chân chính của pháp luật cùng kiên quyết phổ biến tân pháp của vương thất, kinh hồn táng đảm là lúc lại tránh không khỏi khó nhẹn.

Tân pháp có định: Phạm là người tham dự dùng binh khí đánh nhau, trải qua thẩm tra, bất luận thân phận địa vị, chém không tha.

Mà Lãnh Triệt hạ lệnh hình sát trăm người dùng binh khí đánh nhau, cũng không phải là hấn lãnh huyết vô tình, mà là hấn muốn cho bách tính toàn quốc thấy quyết tâm phổ biến tân pháp của vương thất, thủ đoạn tuy rằng ngoan, cũng không để người chê một câu nào, bởi vì người dùng binh khí đánh nhau, đến cuối cùng nhất khắc cũng biết vậy chẳng làm, hối hận bản thân không nhập ngũ vẫn không có nhìn tân pháp mà dùng binh khí đánh nhau, thế nên huyết tể tân pháp.

Ôn Nhu nghe Dẫn Nhi nói, bội phục quả đoán cùng quyết tuyệt của Lãnh Triệt.

"Vương phi, Túc Dạ đại quân sự tới gấp." Ngay khi Ôn Nhu nghe Dẫn Nhi kể cho nàng nghe, một thị nữ khom người tiến đến truyền.

"Đề đại quân sự vào đi." Ôn Nhu khẽ gật đầu.

Rất nhanh, Túc Dạ xuất hiện ở trước mặt Ôn Nhu, "Túc Dạ gấp qua Vương phi."

"Mới vừa rồi bên ngoài phủ có một vị sư phụ đến từ Tây Vân Tự, để Túc Dạ mang một phong thư giao cho Vương phi." Túc Dạ nói, hai tay đang cầm một phong thư đưa cho Ôn Nhu.

Tây Vân Tự? Ôn Nhu tiếp nhận thư, mở ra xem, sau đó hướng Túc Dạ khẽ cười nói: "Nguyên là lần trước ta để trụ trì thay ta phát thiện cho bách tính, nói bách tính đáp tạ ta."

"Vương phi là hiện nay phải đến Tây Vân Tự một chuyến sao?"

"Đây là tự nhiên."

"Túc Dạ đi chuẩn bị xe, chờ Vương phi ngoài phủ."

Ôn Nhu thay đổi một thân xiêm y, đưa tay đặt lên trên bụng khẽ vuốt, tay có chút run, lòng bàn tay có chút mồ hôi rịn, là Bắc Ích có tin tức sao? Sẽ là là dạng tin tức gì?

Ôn Nhu ngồi ở trong xe ngựa, hận không thể xe ngựa này có thể bay bốn ba, nàng biết đây là kết quả nàng khẩn trương thái quá, đến Tây Vân Tự, trụ trì trẻ tuổi thân nghênh, đem nàng đến gian sương phòng xuôi cùng yên lặng nhất, xa xa liền thấy Bắc Ích ngồi ở trên xe lán, dưới ống tay áo hai tay của Ôn Nhu không khỏi nắm lên, đến trước sương phòng, trụ trì trẻ tuổi hướng Ôn Nhu và Bắc Ích nhẹ nhàng gật đầu, sau đó hai tay tạo thành chữ thập ly khai.

"Bắc Ích gặp qua chủ thượng, thỉnh chủ thượng thứ cho ta bất năng toàn lễ." Bắc Ích hướng Ôn Nhu cúi đầu tỏ vẻ cung kính.

"Bắc Ích huynh đa lễ, có tin tức?" Lòng bàn tay thăm mồ hôi, Bắc Ích tự mình đến đây, chỉ sợ việc này khác xa so với tưởng tượng của nàng.

"Thỉnh chủ thượng vào trong sương phòng nghe ta nói rõ." Bắc Ích khẽ gật đầu, thuận thực chuyển động xe lán, xoay người, vào bên cạnh sương phòng, "Nơi này an toàn, không cần lo lắng tai vách mạch rừng."

"Vi thượng công hiển là chức trách của chúng ta, chủ thượng không cần suy nghĩ nhiều." Bắc Ích đi tới bên bàn tròn, tự mình châm một ly trà, đang cho Ôn Nhu, "Chủ thượng thỉnh ngồi, Bắc Ích muốn nói, cũng không phải là hai ba câu liền nói xong."

Ôn Nhu tiếp nhận ly trà, cách bàn tròn Bắc Ích đối diện ngồi xuống.

Thanh âm của Bắc Ích thấp thấp vang lên, nhất ngôn nhất ngữ tinh tế thẳng vào bên tai Ôn Nhu, Ôn Nhu nghe, nắm thật chặt tách trà trong tay, chỉ thấy nước trong tách trà hoảng động, hầu như Ôn Nhu sắp đem tách trà bóp nát.

Bắc Ích nói, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không dự đoán được, thế nào, sẽ là như thế này?

"Phương pháp giải độc Bắc Ích cũng chỉ là chiếu theo tin tức nghe được chuyển đạt cho chủ thượng, về phần có hữu hiệu hay không, có được hay không, Bắc Ích không được biết." Cho tới bây giờ chuyện hần muốn biết trong vòng ba ngày là rõ như lòng bàn tay, nhưng này hần vận dụng toàn bộ lực lượng mới có khả năng tròn một tháng mới thu tập được hết tin tức, với hần mà nói đã là chuyện lạ, một khắc kia nhận được tin tức, hần cũng khiếp sợ, này, có thể nói là tai tiếng của hoàng gia.

"Vô luận được hay không, Ôn Nhu tạ qua Bắc Ích huynh!" Một lúc lâu, Ôn Nhu mới hồi phục tinh thần lại, đứng lên hướng bắc Bắc Ích khom người thật sâu, "Chỉ là việc này, người biết được..."

"Chủ thượng yên tâm, Bắc Ích tự có cách dùng người của mình, về việc này, tuyệt không truyền ra nửa lời." Bắc Ích tự nhiên biết Ôn Nhu lo lắng chính là cái gì.

"Vất vả cực nhọc Bắc Ích huynh rồi." Ôn Nhu đang khiếp sợ không thể hoàn toàn lấy lại tinh thần, tâm thất đến chết.

"Đối với Bắc Ích, chủ thượng không cần nói cảm ơn." Như vậy, kể tiếp độc trên người Bạch vương gia có thể trừ hay không, liền phải xem tạo hóa, "Chủ thượng nếu là có ra lệnh nữa, chỉ đề ý nói với trụ trì là được, như vậy, Bắc Ích đi đầu cáo từ."

Chỉ thấy Ôn Nhu khẽ gật đầu, Bắc Ích thúc xe lán ly khai, Ôn Nhu một lần nữa ngồi trở lại trên băng ghế, khéo tay đỡ trán, nhắm mắt lại, mi tâm chậm chú nhũ lên.

Tại sao sẽ là như vậy... Làm sao có thể là như thế này...

Hần vẫn không có phái ám vệ đi thăm dò, chẳng lẽ là hần biết được gì sao...

Cho đến mặt trời sắp lặn, Túc Dạ còn chưa thấy Ôn Nhu từ trong tự viện đi ra, cũng không ngăn cản của trụ trì, liền vọt đến phương hướng của sương phòng, chỉ là hần mới bước vào hậu viện, liền thấy Ôn Nhu hướng hần chậm rãi đi tới.

"Vương phi!" Túc Dạ nhìn thấy Ôn Nhu trong nháy mắt, chỉ cảm thấy nàng cùng thường ngày bất đồng, về phần kỳ quái ở đâu, hần không phát hiện ra được, "Giờ đóng công thành sắp đếnm Vương phi phải hồi phủ."

Ôn Nhu ở trong sương phòng thật lâu không ra, lòng của Túc Dạ có thể nói là vẫn căng thẳng, hần sợ có sự cố phát sinh ngoài ý muốn.

"Túc Dạ, ta muốn đến tướng quân phủ một chuyến." Ôn Nhu hít một hơi thật sâu, ngược mắt, để cho mình lãnh tĩnh như ngày thường, bây giờ không phải là thời gian nàng tâm loạn, nếu loại phương pháp giải độc thứ hai, không thử một chút làm sao biết kết quả? Có, tổng so với không vẫn tốt hơn.

"Vương phi muốn đi tìm Từ vương gia?" Túc Dạ nghi hoặc.

"Ân." Nàng nhất định phải đi tìm Từ vương tử mị xác thực một việc, mà nàng nghĩ chỉ có Từ vương mới nói thật với nàng.

Túc Dạ chỉ ứng tiếng "Vâng", đợi Ôn Nhu lên xe ngựa xong, liền lái đến phương hướng tướng quân phủ.

Tướng quân phủ.

"Tướng quân không ở quý phủ?" Ôn Nhu nhìn lão quân sự trước mặt, hỏi, "Là tiến cung sao?"

"Lão nô không biết..."

"Thôi." Đáy lòng Ôn Nhu khe khẽ thờ dài, xoay người liền muốn đi, "Túc Dạ, hồi phủ thôi."

"Vị công tử này!" Ngay khi Ôn Nhu phải ly khai, lão quân sự gọi nàng lại, Ôn Nhu dừng chân, xoay người, "Lão bá, có việc?"

"Lão nô biết tướng quân ở nơi nào." Lão quân sự có chút sợ hãi có chút bận tâm nhìn Ôn Nhu, "Chỉ là công tử đi tìm tướng quân, có thể hay không khuyên hấn trở về, để hấn đừng đến cái loại địa phương đó nữa..."

Túc Dạ đang muốn nói, lại bị Ôn Nhu ngăn cản, "Lão bá có hay không nan ngôn chi ả?" Nếu biết tướng quân ở nơi nào, mới vừa rồi vì sao không nói?

"Lão nô chỉ cầu công tử có thể đem tướng quân khuyên trở về." Nói, lão quân sự đột nhiên quỳ xuống trước mặt Ôn Nhu, dùng thanh âm già nua nói, "Tướng quân ở Điệp Tiên lâu."

Điệp Tiên lâu? Ôn Nhu ngẩn ra, nơi yên hoa? Nhìn tướng quân không giống như là dạng người sẽ lưu luyến cái loại địa phương đó, nhưng là từ lão quân nghe ra, như là lưu luyến vong phần.

"Lão bá yên tâm, Vân mỗ thay lão bá khuyên tướng quân trở về." Ôn Nhu tự mình đỡ lão quân sự quỳ trên mặt đất lên, dù cho hấn không cầu nàng, nàng cũng sẽ khuyên tướng quân trở về, lưu luyến nơi yên hoa, chẳng phải là hủy mất hấn?

"Lão nô đa tạ công tử! Đa tạ công tử!" Lão quân sự liên tiếp khom người nói tạ ơn, lúc ngẩng đầu, Ôn Nhu đã ngồi xe ngựa ly khai, mà lão quân sự đã nói thực cho Ôn Nhu biết, là bởi vì hấn ngẫu nhiên ở trong thư phòng của Từ vương thấy được bức họa Ôn Nhu mặc nam trang.

"Vương phi, người thật muốn đến Điệp Tiên lâu?" Túc Dạ lái xe nhện không được hỏi, này nếu để cho gia biết, thì như thế nào?

"Chẳng lẽ muốn chờ Từ vương gia trầm luân không dậy nổi sao?" Không phải là nàng coi thường nơi yên hoa, mà là nàng nghĩ Từ vương không nên bị cái loại địa phương đó làm bẩn.

"... Túc Dạ hiểu."

Điệp Tiên lâu.

"Gia, nô gia uy người một ly." Một nữ tử xinh đẹp toàn thân chỉ mặc một bộ sa mỏng y dựa ở trong lòng Từ vương, sa mỏng y đem dáng người yếu điệu của nàng hoàn toàn lộ ra ngoài, đường cong hoàn mỹ, để bất kỳ một nam tử nào nhìn đều có thể huyết mạch sôi sục, lúc này nàng cầm một ly rượu nhỏ, đem ly rượu đến bên mép bên mép, cười đến nhần thần mê ly, tay kia không ngừng mà chạy trên ngực rắn chắc của Từ vương.

Chỉ thấy khóe miệng Từ vương cong lên, nhẹ nhàng cắn miệng ly, sau đó, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, chỉ nghe nữ tử cười duyên một tiếng, lại châm ly rượu mới, nhưng không đưa cho Từ vương, mà là ngậm ở trong miệng, sau đó hướng môi của Từ vương hôn xuống, đem rượu trong miệng của mình rót qua, đầu lưỡi đầu lưỡi lay động lưỡi của Từ vương.

Nam tử đẹp như vậy, nàng làm sao có thể buông tha! Mấy ngày mây mưa thất thường đã làm cho nàng thật sâu yêu thân thể hấn, dùng mãnh để nàng hết sức vui thích.

Chịu đựng đầu lưỡi nữ tử lay động, Từ vương vốn là nhiệt liệt đốt người thân thể càng khó nhịn, khéo tay mạnh ôm thân hình như rắn nước của nữ tử, chỉ nghe nữ tử ưm một tiếng, Từ vương chuyển thủ vi công, lập tức liền kéo luôn sa mỏng y duy nhất trên người nữ tử xuống, nữ tử dục thời hoàn tựu.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt tình cảm mãnh liệt của Từ vương, chỉ nghe hấn ngoài cửa nổi giận gầm lên một tiếng nổi giận gầm lên một tiếng, "Cút!"

"Vốn định cùng tướng quân uống một ly, không biết tướng quân không muốn gặp lại Vân mỗ, như vậy Vân mỗ liền đi đầu cáo từ." Thanh âm nhàn nhạt của Ôn Nhu ở ngoài cửa vang lên, để Từ vương rồi đột nhiên cả kinh, sau đó thô lỗ đem nữ tử cô gái trong ngực mạnh đẩy ra.

Là nàng? Nàng làm sao sẽ đến?

Từ vương nhìn thoáng qua nữ tử xinh đẹp đã bị bản thân khiến cho y sam xốc xếch, chỉ cảm thấy trong lòng ngực phiền muộn, nhần thần lạnh lẽo khom người sa mỏng y bị hấn ném, ném tới trên người nữ tử, lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài."

Nữ tử kinh ngạc không thôi nhìn chằm chằm nam tử anh tuấn một khắc trước còn cùng mình mây mưa, một khắc sau lại làm cho bảo nàng cút, đôi mắt lập tức lệ ý đầm đìa đáng yêu rớt đầy, không biết không chỉ có không có thể khiến đối phương thương tiếc, ngược lại thì càng thêm lãnh giọng: "Ta kêu người cút ra ngoài, không nghe được sao?"

Nước mắt trong hốc mắt lăn ra, nữ tử cắn môi dưới, khóc kéo cửa ra chạy ra ngoài, Ôn Nhu đứng ở trước cửa, tình huống nhìn thấy nữ tử mới vừa rồi đi ra ngoài cơ hồ là không mặc gì, tâm chìm một phần, thật chẳng lẽ là lưu luyến vong phần?

"Xem ra Vân mỗ đến không đúng lúc, quấy rầy nhả hứng tướng quân thật sự là áy náy." Ôn Nhu nhắc chân bước qua bậc cửa, mỉm cười nói xin lỗi.

Mà Từ vương khi nhìn đến Ôn Nhu trong nháy mắt còn lại là tâm hoảng ý loạn, tuy rằng đã sửa sang xong y sam trên người, nhưng là lại lo lắng Ôn Nhu nhìn ra chút gì, nhưng mà càng nhiều hơn chính là đau lòng, hẳn không muốn để cho nàng nhìn thấy bộ dáng này của hắn.

"Tẩu... Vân công tử làm sao sẽ đến nơi này?" Sợ với "Tẩu tẩu", hắn càng thích gọi hắn là "Vân công tử" hơn, nàng một thân nam trang, có thể để cho hắn hài lòng để mê say, phảng phất hẳn vẫn vẫn là Vân công tử kia, mà không phải tẩu tẩu của hắn.

"Đến tướng quân phủ tìm tướng quân, lão quân sự nói tướng quân ở chỗ này, liền tới." Ôn Nhu ngồi xuống bên cạnh Từ vương, lấy ly rượu trên bàn, thay mình châm một ly rượu, thần nhiên nói, "Làm sao, có cần Vân mỗ bồi tướng quân uống đến không say không về?"

"Không." Từ vương đoạt lấy ly rượu trong tay Ôn Nhu, đem rượu trong ly hất đi, nghiêm túc nói, "Lãnh Tịch không thể để cho Vân công tử uống rượu."

"Còn tưởng rằng tướng quân say, nguyên là không có say." Bị Từ vương không ngăn ngại chút nào đoạt ly rượu trong tay mình, Ôn Nhu chỉ là cười.

"Lãnh Tịch thật ra muốn say, cũng say không được." Say hẳn có thể quên có thể quên tất cả đau nhức trong lòng, say hẳn có thể quên quên đi sự thật nàng là tẩu tẩu của hắn, thế nhưng vô luận hắn uống bao thế nào cũng không sau nổi, chỉ có thể để mình trầm luân nơi yên hoa để quên đi nàng, hắn thường xuyên nhìn người thân dưới của mình nghĩ, vì sao không phải nàng?

"Tướng quân có tâm sự có thể cùng Vân mỗ nói, ra vào nơi phong nguyệt như vậy cũng không phải là cách giải quyết vấn đề." Tình thương? Có lẽ, vì ai? Không được biết.

"Lãnh Tịch làm sao có chuyện gì." Từ vương khổ sáp cười, châm một ly rượu, kính uống một mình, "Nhưng thật ra Vân công tử, nơi như thế này không phải là nơi người nên lui tới, nếu để cho đại ca biết, nên mất hứng."

Vân công tử Vân công tử...ha ha... Hẳn là Vân công tử, hẳn mong muốn hắn là nữ nhi, mà hắn thật là nữ nhi, hắn lại mong muốn hắn là nam nhân, sao mà buồn cười!

Hắn cho là mình một người nam nhân, lại không biết bản thân yêu tẩu tẩu mình! Vô pháp tự kiềm chế! Nhìn đại ca đem nàng ôm vào trong ngực, nhìn nàng dựa ở trong lòng đại ca, tim của hắn đau nhức thiên đao vạn quả.

Chuyện trong lòng hắn, hẳn có thể cùng nàng nói sao? Không nói, hẳn còn có thể nhìn thấy nàng, nếu là nói, hẳn còn có thể gặp lại nàng sao? Nên, hắn chỉ có thể đem nghĩ cách đáy lòng của mình che giấu thật sâu, không cho bất luận ai đoán ra được.

Rõ ràng nàng ở trước mặt hắn, hắn lại không đến gần được, thậm chí, ngay cả mình tưởng niệm đáy lòng cũng không thể biểu đạt, sống hai mươi lăm năm, hẳn cho tới bây giờ chưa cảm giác mình bất lực như thế.

"Vương gia nếu là thấy tướng quân như vậy, mới là mất hứng." Ôn Nhu nhìn chằm chằm Từ vương như có điều suy nghĩ, lạnh lùng nói, "Đi thôi, hồi phủ đi, như vậy cũng không có thể giải sầu."

Ôn Nhu nói xong liền đứng lên, Từ vương nắm cổ tay của nàng, hai tròng mắt dính vào men say, cười nói: "Vân công tử để Lãnh Tịch trở lại sao?" Nguyên lai, nàng lo lắng hắn, tới tìm hắn, là vì đại ca...

"Lê nào tướng quân muốn miên hoa túc liễu?" Tròng mắt Ôn Nhu nhìn Lãnh Tịch từ ý vi huân, làm sao cũng nhìn không thấy tướng quân hăng hái trước kia, người nào có thể đem khiến hắn trở thành như vậy?

"Ở trong mắt Vân công tử, Lãnh Tịch là người như vậy sao?" Miên hoa túc liễu? Cũng phải để lòng hắn có miên hoa túc liễu mới được, hẳn bất quá là đè nén khó chịu mà thôi, "Nếu là Vân công tử bất khí bất khí, có thể bồi Lãnh Tịch ngồi một đêm, hùng đông nhất định theo Vân công tử ly khai."

"Nếu là Vân mỗ có thể để cho tâm tình tướng quân khoan khoái chút, Vân mỗ tự nhiên lưu lại bồi tướng quân."

"Lãnh Tịch đi đâu tạ qua Vân công tử tương bồi." Thấy Ôn Nhu ngồi xuống, Lãnh Tịch buông lỏng cổ tay của nàng ra.

Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh Từ vương một câu nói cũng không nói nữa, chỉ lẳng lẳng lẳng lẳng nhìn những vò rượu rỗng trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Lãnh triệt tức giận

Editor: Luna Huang

Trên giá cắm nến sáp dính đầy, ngọn nến cháy hết lại cháy hết, Từ vương rót cục ghé vào vò rượu không rỗng trên bàn, Ôn Nhu như trước ngồi yên lặng, không để ý chút nào Túc Dạ ngoài cửa gấp đến độ sắp giờ chân.

Không biết ngoài cửa sổ là giờ nào, đột nhiên, cửa phòng khép hờ bị người từ ngoài mạnh đá văng, "Phanh" một tiếng khuông cửa cũng hơi chấn động, Ôn Nhu hơi kinh hãi, đem nhãn thần phóng đến hướng cửa, chỉ thấy Lãnh Triệt về mặt sương lạnh đứng ở ngoài cửa, đây quả thật là để Ôn Nhu giật mình không nhỏ.

Mà giờ khắc này tú bà của Điệp Tiên lâu đã ngây dại, tam đại mỹ nam tử tề tụ nhất đường, đây là có chuyện gì? Chỉ sợ địa vị ba người cũng không nhỏ, không dám đắc tội, chỉ để các cô nương tránh, đừng đi xem cái náo nhiệt này.

"Triệt?" Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, nhìn Lãnh Triệt, nhìn chân của Lãnh Triệt đạp khuông cửa, chợt biết hẳn là người mới vừa rời đá cửa, lại nhìn đôi mắt của hắn đến cực điểm, liền biết hắn nổi giận, nàng chưa từng thấy qua thịnh nộ của hắn như vậy.

Ánh mắt của Lãnh Triệt phiêu qua nét mặt Ôn Nhu, thẳng tắp rơi xuống Từ vương say ngã, đến gần gian nhà, vòng qua phía sau Ôn Nhu đi tới bên cạnh Từ vương, sau đó nắm vạt áo của Từ vương, đem Từ vương say thành một bãi bùn đất kéo lên!

Ôn Nhu đứng ở bên cạnh Lãnh Triệt, chỉ thấy hắn nắm chặt quyền, lực đạo khản có thể để Ôn Nhu thấy được huyết quản nổi lên trên mu bàn tay, nàng lần đầu tiên thấy được lửa giận trong con ngươi hắn.

"Lãnh Tịch, mở mắt ra, nhìn ta." Lãnh Triệt đem Từ vương ở trước mặt mình, nhìn chằm chằm hai mắt của Từ vương tự bế vị bế, lời nói lạnh như băng cơ hồ là từ khe răng mà xuất, chỉ có khi hắn thật sự tức giận hắn mới có thể đến tên lẫn họ của đệ đệ hắn thương yêu nhất gọi cả ra.

"Đại... Đại ca?" Từ vương nỗ lực mở mí mắt nặng nề của mình, chỉ thấy Lãnh Triệt trước mắt như bóng tầng tầng lớp lớp, sau đó ha hả cười nói, "Đại ca lẽ nào cũng là miên hoa tức liễu sao, có muốn hay không cùng Tịch...."

Tiếng nói của Từ vương vừa dứt, một nắm tay nặng nề hạ lên gò má trái của hắn, khóe miệng nhất thời trắng máu, quả đấm của Lãnh Triệt giữa không trung, đem Từ vương tiến bản thân một phần, "Đúng, ta là tới cùng ngươi miên hoa tức liễu, nghe rõ ràng chưa?"

Từ vương không giận phản tức, tựa hồ là đã quá say, chỉ giơ tay lên nhẹ nhàng lau khóe miệng, tiếp tục cười nói: "Đại ca có tẩu tẩu trong phủ, đại ca nếu là miên hoa tức liễu, tẩu tẩu chẳng phải là thương tâm?"

Trọng trọng một quyền rơi xuống trên mặt Từ vương, Từ vương nhất thời phun ra một búng máu, đem y sam của Lãnh Triệt nhỏ xuống vào giọt máu.

"Lãnh Tịch, biết chính ngươi đang nói cái gì sao?" Nhân thân Lãnh Triệt như dao, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, "Thấy rõ ràng ta là ai sao?" Vừa nói vừa lại một quyền muốn rơi xuống trên mặt Từ vương, Ôn Nhu vội vàng nắm được quả đấm của hắn sắp hạ xuống, hướng hắn khẽ lắc đầu một cái.

Lãnh Triệt nắm Từ vương xuống đất, hướng Túc Dạ ngoài cửa ra lệnh: "Túc Dạ, đưa kéo về! Giải rượu!"

"Vâng, gia."

"A Nhu, theo ta trở về!" Lãnh Triệt nhìn cũng không nhìn Ôn Nhu một mắt, xoay người liền đi, Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ cười cười, nhìn thoáng qua Từ vương đã được Túc Dạ nâng dậy, theo Lãnh Triệt.

Trên mã xa, Ôn Nhu muốn cùng Lãnh Triệt nói, lại phát hiện Lãnh Triệt một đường đều là từ từ nhắm hai mắt, hiển nhiên là không muốn cho nàng cơ hội nói chuyện, nổi giận như vậy?

Đến đại môn Bạch vương phủ, Lãnh Triệt đi đầu xuống xe ngựa, lại đem Ôn Nhu đỡ xuống sau đó xoay người thân nhiên nói: "A Nhu đi trước nghỉ ngơi đi, ta đến Tây Uyển, còn rất nhiều chuyện cần để ý."

Ôn Nhu không có đáp ứng hắn, chỉ là hắn đến Tây Uyển, Ôn Nhu liền cũng theo hắn đi Tây Uyển.

Đột nhiên, Lãnh Triệt dừng bước, xoay người nhìn Ôn Nhu, nói: "Một mỗi phải đi nghỉ ngơi, hay để thị nữ chuẩn bị nước nóng cho nàng tắm rửa một phen."

"Sinh khí?" Ôn Nhu ngược mắt chống lại con ngươi vi uẩn của Lãnh Triệt, câu cuối khẽ nhếch.

"Không có." Lãnh Triệt phủ định hoàn toàn.

"Trả lời khẳng định như vậy, vậy khẳng định là sinh khí." Nàng không phải là người mù, hắn không tức giận hay không nàng có thể thấy được.

"Không có." Lãnh Triệt lại một lần nữa phủ định, chỉ là lời này Ôn Nhu nghe vào trong tai, như một hài tử cố chấp không được tự nhiên.

"Hào hào hảo, không có tức giận." Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, giơ tay lên khoác lên cổ tay tay của Lãnh Triệt, "Có chuyện gì nhất thời gấp phải xử lý sao? Đến đây đi, phu quân đại nhân của ta, ta đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi."

"..." Lời nói của Ôn Nhu để sắc mặt của Lãnh Triệt cứng đờ lại tới sẫm.

"Không cần ta đỡ?" Thấy Lãnh Triệt vẫn không nhúc nhích, Ôn Nhu vừa cười nói, "Vậy ta công ngươi trở về phòng?"

"..."

"Công ngươi cũng không thích? Vậy ta ôm ngươi trở về phòng." Ôn Nhu vẫn cười nói, đưa tay sẽ ôm hông của Lãnh Triệt, tay nàng còn chưa đụng tới hông của Lãnh Triệt, cả người đã bị Lãnh Triệt ôm ngang, để nàng nhìn không được cười thoả mãn.

"Không tức giận?" Ôn Nhu đem mặt dán vào lòng của Lãnh Triệt, ngẩng đầu hỏi hắn.

"Không có tức giận." Lãnh Triệt như trước chém đinh chặt sắt trả lời.

"Nếu không có tức giận, vậy vì sao gương mặt như vậy? Tại sao lại xuất thủ đánh tướng quân?" Không có tức giận cũng là giả.

"Buồn bực mà thôi." Lãnh Triệt nhủ mi tâm, thê tử của hắn ban đêm không trở về nhà, cùng đệ đệ của hắn đến thanh lâu uống rượu, hắn có thể vui được sao? Huống hồ, hắn còn chưa thấy qua bộ dáng kia của Lãnh Triệt, làm sao để hắn không buồn bực?

"Ngươi không nên đánh tướng quân, hắn bắt quá là trong lòng có chuyện, say mà thôi."

"Say?" Triệu hân hỏi đều không phải là để hắn trở về lưu luyến nơi yên hoa, không phải là để hắn mua rượu uống say!" Lãnh Triệt đem mi tâm tức càng chặt hơn, "Hắn ngay cả có thiên đại sự, cũng nên là quốc sự!"

Ôn Nhu bắt đắc dĩ khe khẽ thở dài, "Triệt, ngươi có thể nào cưỡng cầu người người đều giống ngươi." Không phải mọi người đều giống ngươi, trong lòng chỉ có quốc chỉ có gia.

Ôn nhu nói để Lãnh Triệt nao nao, không thêm nói lại.

"Ngươi không phải là lo lắng tướng quân sao, còn có gì tốt để nói?" Ai, sỏ đầu gối, rõ ràng trong lòng là quan tâm, ngoài miệng còn không thừa nhận, nếu không phải quan tâm, sao một mình chạy đến thanh lâu?

Đáy mắt hiện lên quần bách, chợt tiêu thất, Lãnh Triệt phản phò thị nữ nấu chút nước nóng, liền đem Ôn Nhu bỏ vào trên giường hẹp m thật lâu mới phun ra một câu, "Sau này không thể đến địa phương như vậy."

"Vì sao?" Muốn cho Lãnh Triệt không nên lại vì chuyện chuyện tới này mà phiền muộn, Ôn Nhu liền cười hồng hân nói, "Lẽ nào ngươi không cảm thấy ta một thân nam trang rất giống giai công tử sao?"

"Đó không phải là địa phương nàng nên đến." Ánh mắt Lãnh Triệt phát lạnh, "Chỉ có giai công tử? Không sợ của nữ tử nhà của ai bị câu mắt hồn muốn nàng phụ trách sao?"

"Ha ha, ta thật muốn vậy, bắt quá sợ rằng cần phu quân đại nhân tới giúp ta giải quyết!" Ôn Nhu nhướn lông mày lên, nàng còn tưởng rằng hân chỉ biết hỏi một câu nói một câu, nguyên lai cũng sẽ phát biểu ý nghĩ của chính mình, đó là một sỏ đầu gối.

"..." Lãnh Triệt lần thứ hai nhíu mi, nói ra một câu Ôn Nhu cũng nghĩ không ra, "Chuyện của mình tự mình giải quyết."

"..." Máu quang của Ôn Nhu trầm xuống, nhìn chăm chăm gương mặt dường như thiên nhân trước mặt, lại một lần nữa cảm thán trí tuệ của hân còn chờ khai phá, lẽ nào lúc này hân không phải là nên nói thú đặc biệt hơn sao?

"Sỏ đầu gối, đầu óc ngươi rốt cuộc là thế nào lớn lên?" Vốn đang là muốn trêu hân để hân hài lòng, không nghĩ tới bản thân không nhìn được, Ôn Nhu đứng lên, đưa tay nheo nheo mắt của Lãnh Triệt, đột nhiên cử động này để Lãnh Triệt nhất thời chưa phản ứng kịp, cứ như vậy để nàng nheo mắt của hân, mà chính hân, còn lại là nhất thời cổ hồng đến cùng đỉnh.

"A Nhu, buông tay." Ôn Nhu nắm vai cao của Lãnh Triệt, nắm bắt mặt của hân, thật sự là... Để hân nghĩ không ra dùng từ gì để để hình dung, nói chung quần bách tới cực điểm.

"Không." Xấu hổ? Mặt đỏ như vậy? Thực sự là khả ái, "Sỏ đầu gối, mặt của ngươi sắp đỏ hết rồi."

Ôn Nhu nói xong, nhìn không được xuy cười ra tiếng, sau đó buông tay ra, ngồi lên giường, chỉ là nàng mới ngồi xuống, thân thể ấm áp của Lãnh Triệt liền ngăn trên người nàng, mắt vì uẩn nhìn chăm chăm nàng, trên mặt đỏ ửng còn không có tán, Ôn Nhu cũng không giận, ngược lại là khi hân gò má của hân đỏ như vậy hôn một cái, chỉ thấy sắc đỏ trên mặt Lãnh Triệt chuẩn bị tán lại bắt đầu nổi lên, thân thể cũng theo đó cứng đờ, tiện đà phát nhiệt.

"Sỏ đầu gối, ngươi đè nặng bụng của ta." Ôn Nhu giả bộ nhíu mi tâm lên, lo lắng nói, "Bụng đau..."

"Thực sự?" Lãnh Triệt hơi thiếu mi, tiểu nữ tử này, thế nhưng hiểu được đem hân làm trò cười, hân còn chưa hề nặng nàng, căn bản không hề đến bụng của nàng.

"Thực sự, đau..." Ôn Nhu giả vờ ủy khuất, lần đầu tiên trước mặt Lãnh Triệt làm ra dáng dấp điềm điềm đáng yêu.

"A Nhu, ta cũng không có áp trên người nàng." Lãnh Triệt có chút bất đắc dĩ nhìn Ôn Nhu, coi lại nhìn khuỷu tay của bản thân để ở trên giường, Ôn Nhu

ngôn ngữ bất đắc dĩ, tuy biết Ôn Nhu là trêu hấn, thế nhưng nàng đáng đáp điểm đậm đáng yêu hấn chưa từng thấy qua, để hấn không nhận được muốn thương tiếc.

"Ta chính là đau."

"..." Lãnh Triệt chỉ cảm thấy một trận đau đầu, thế nào đã cảm thấy tiểu nữ tử này càng ngày càng khó hầu hạ, tuy rằng sóng nhiệt trong thân thể rất khó nhận, thế nhưng nhớ tới lời Túc Dạ nói, vẫn là chặt đứt ý nghĩ trong lòng, đem Ôn Nhu từ trên giường đỡ lên, "Được rồi, thị nữ sắp mang nước nóng đến, tắm một cái, mau nghỉ ngơi đi."

Ôn Nhu nở nụ cười, xem ra lúc này đầu óc của hấn là có chút hữu dụng, Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm lấy, ngoài phòng thanh âm của thị nữ vang lên, nói nước nóng đã chuẩn bị xong, Lãnh Triệt để Ôn Nhu đi tắm, mình thì cầm lấy một quyển sách, nằm trên mỹ nhân tháp.

Ôn Nhu tắm xong, chỉ thấy Lãnh Triệt cởi áo nằm trên giường hẹp, biết hấn là thay làm ấm giường, tắm ấm áp, chui vào trong lòng ấm áp của Lãnh Triệt, gối dưới cánh tay hấn, cười mỉm không ngừng.

"Cười cái gì?" Cảm thụ được thiên hạ đang cười trong ngực, Lãnh Triệt không giải thích được, nhẹ vỗ về tóc đen của nàng.

"Hài lòng, không cho cười sao?" Hơi thở của Ôn Nhu khiến cho lòng của Lãnh Triệt có chút ngứa.

"A Nhu, nàng nói, Lãnh Tịch làm sao sẽ biến thành như vậy?" Lãnh Triệt một chút một chút vuốt ve tóc dài của Ôn Nhu ngôn ngữ mặc dù đậm, cũng khó nén quan tâm cùng lo lắng trong đó, Lãnh Tịch mấy ngày ở Điện Tiên lâu hấn không phải là không không phải là không, hấn cho rằng bất quá là Lãnh Tịch ở biên cảnh lâu, khó có được hồi ức đó, đến Điện Tiên lâu chơi mấy ngày hấn có thể hiểu được, thế nhưng hấn không biết hấn sẽ say đắm bất tỉnh nhân sự, ở trong ký ức của hấn, Lãnh Tịch cũng không phải là người tùy ý uống rượu, càng không phải là người dễ say, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm hấn như vậy?

"A Nhu nàng cũng vậy, hấn hồ đồ, nàng cũng bồi hấn hồ đồ?" Khi hấn biết Ôn Nhu hai người đều ở Điện Tiên lâu, liền nhất khắc cũng không nhiều làm gì thêm đã đến đó, một là lo lắng Ôn Nhu, một là đi xem Lãnh Tịch, ai biết hấn đúng là mua say, say còn chưa tỉnh, lại vẫn lôi kéo nàng bồi, vậy làm sao có thể không cho hấn tức giận?

"Hảo phu quân của ta, ngươi cũng không phải chưa tướng quân có tâm sự, thời gian ta gặp được tướng quân, hấn đều đã say sáu phần, nếu không nhìn hấn, vạn nhất hấn hồ đồ làm sao bây giờ?" Bất quá, có thể để cho tướng quân tư thế oai hùng hiên ngang mua say, chỉ sợ không phải là việc nhỏ, "Triệt, ngươi có thể đoán tướng quân là vì chuyện gì mà ưu?"

Lãnh Triệt lắc đầu, sau khi Ôn Nhu hỏi xong mới phát giác bản thân hỏi sai đối tượng, "Loại chuyện này làm sao có thể hỏi ngươi, đầu óc ngươi ngoại trừ quốc sự, những thứ khác ngươi một mực chưa từng dự đoán được được."

"... A Nhu đây là đang khen ta, hay là đang châm biếm ta?"

"Đương nhiên là khen ngươi." Ôn Nhu vừa cười, sau đó sắc mặt tức tức, "Ta nghĩ, nguyên nhân có thể để cho tướng quân mua say, là tình thương."

(Luna: Đau vì tình)

Tình có thể năng động, tình có thể gây tổn thương cho người, gia quốc hôm nay phát triển theo phương hướng tốt, đương nhiên tướng quân không nên vì gia quốc chi sự mà mua say, như vậy thì chỉ có thể là chuyện cá nhân, hay là tình sự.

"Tình thương?" Mâu quang của Lãnh Triệt khẽ run lên, lẽ nào tiểu tử Lãnh Tịch, trong lòng có người?

"Ân."

"Lãnh Tịch, cũng hai mươi rồi, cũng nên thành gia." Lãnh Triệt làm như đang làm bầm lâu bầu.

"Phu quân đại nhân, chính người chẳng phải ba mươi mới thành gia?" Ôn Nhu cười hấn.

"... Không giống." Đây là chuyện cả đời, làm sao có thể so, "Khuê nữ trong đế đô đích xác thật nhiều..."

"... Sò đầu gối, ngươi đây là muốn vì tướng quân chọn thân sao?" Ôn Nhu bất đắc dĩ.

"Đương nhiên là muốn chọn cô nương tốt." Lãnh Triệt nói xong nghiêm trang.

"Ngươi có thể bảo đảm để tướng quân thành thân là có thể là có thể cởi khỏa mắt trong lòng hấn sao?" Nam nhân này, trong lòng nghĩ thứ gì.

"Để chính hấn chọn."

"... Đúng bệnh hốt thuốc, nghe qua chưa?" Đây đều là cái gì thì theo cái đó, là ép nàng phát điên sao?

"A Nhu này là không tin đầu óc của ta sao?"

"Đúng vậy."

"..."

"Được rồi, sửa đầu gối, việc này giao cho ta làm?" Ôn Nhu bắt đầu đi đỡ trán, "Ngày mai đến tướng quân phủ xem tướng quân, thuận tiện nhìn tướng quân bị người đánh có trọng thương hay không."

"Ta hạ thủ đã rất nhẹ."

"Cái này không cần người giải thích."

"A Nhu, nàng còn không có nói cho ta biết, nàng đi Điệp Tiên lâu đã làm gì?"

"Đầu óc của người không hiểu được đâu, ngủ đi."

"..."

----- đề lời nói ngoài -----

Tân văn của Thập Tử 《Nữ Vương Đột Kích, Chú Ý》 cầu thu.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tình ý tử vương

Editor: Luna Huang

Ngày mai.

Ôn Nhu tự mình hầu hạ Lãnh Triệt thức dậy, thay hần mặc y phục, oản tóc, ăn qua bữa sáng, Lãnh Triệt đến Tây Uyển, Ôn Nhu liền để Vân Lăng chuẩn bị xe ngựa, sau đó lên xe đến tướng quân phủ.

Lão quân sự của tướng quân phủ khi nhìn đến Ôn Nhu mặc một thân nữ trang rõ ràng khiếp sợ, đang nghe Túc Dạ báo thân phận Ôn Nhu là Bạch vương phi thì nhãn thần buồn bã, sau đó cung kính hành lễ, đem Ôn Nhu mời vào trong phủ.

"Bạch vương phi mời ngồi chốc lát, lão nô thỉnh tướng quân."

"Làm phiền."

Chỉ chốc lát, chỉ thấy Từ vương cầm kiếm đi tới chính sảnh, còn có thể tình tường thấy trên trán hần còn thấy mồ hôi hột to, nói vậy luyện kiếm.

Không biết tẩu tẩu đến đây, Lãnh Tịch không có từ xa tiếp đón, thất lễ." Từ vương cầm bội kiếm trong tay đưa cho lão quân sự, cười xán lạn, cùng đêm qua ở Điệp Tiên lâu nhìn thấy tướng như hai người, để Ôn Nhu lại gặp được nguyên bản tướng quân anh khí bộc phát, trừ gò má của hần sưng nhẹ ra biểu thị công khai chuyển đêm qua là chân chân thật thật tồn tại qua.

Chỉ là, trên mặt Từ vương là cười, tâm cũng đau đến chết, dù cho đã biết sự thực, thế nhưng hần như cũ huyễn tưởng nàng mỗi lần hiện ở trước mặt hần đều là dùng thân phận Vân Du, bất quá cũng chỉ có thể là hần si tâm vọng tưởng mà thôi.

"Tướng quân một đêm chưa ngủ?"

"Ngủ không được mà thôi." Từ vương hỏi tiểu Ôn Nhu một câu, "Tẩu tẩu đến đây tìm Lãnh Tịch, có việc?"

"Ân." Ôn Nhu khẽ gật đầu, "Chỉ là không biết tướng quân một đêm chưa ngủ, Ôn Nhu làm phiền tướng quân."

"Không có sao." Từ vương giơ tay lên lau mồ hôi trên mi tâm, hướng Ôn Nhu khẽ gật đầu, "Nếu là tẩu tẩu có chuyện tìm Lãnh Tịch, vậy thì mời tẩu tẩu theo Phụng bá đến thư phòng chờ một chút, Lãnh Tịch cần hoán thân xiêm y mới rồi cùng tẩu tẩu đàm luận."

Từ vương dứt lời, hướng lão quân sự phân phó một câu, liền hướng sau bước, lão quân sự liền dẫn Ôn Nhu đến thư phòng của Từ vương, tiện thể giải thích: "Tướng quân không thích tiếp khách ở tiền sảnh, bình thường cũng là ở thư phòng tiếp khách, bất quá tướng quân cũng hiếm gặp khách."

Tướng quân phủ bất luận thỉnh hay là đình viện, đều có một loại cảm giác nghiêm túc đơn giản, phủ đệ không chút xa hoa nào của đại tướng một quốc gia, Phụng bá dẫn Ôn Nhu tới một gian thứ ba trong đình viện, mời Ôn Nhu đi vào, bản thân liền phân phó thị nữ pha trà.

Ôn Nhu đứng ở trong thư phòng của Từ vương, hợp quy tắc bố cục, cùng thư phòng của Lãnh Triệt tương tự, ngay cả bàn sách, đều là giống nhau chính là, loạn.

Ôn Nhu chỉ mỉm cười, liền đi tới trước bàn đọc sách, như vì như bàn sách của Lãnh Triệt mà sắp xếp, muốn thay Từ vương chỉnh lý đồng tạt nham, chỉ là nàng nhìn thấy trên bàn sách hé mra một bức họa cuộn tròn, tay đang ở không trung, trong mắt khiếp sợ.

Chỉ vì, nàng nhìn thấy trên bức họa, không là người khác, chính là bản thân nàng, nàng mặc một thân nang trang, y theo nét mực nhìn, tựa hồ... Bức tranh vẽ chưa lâu...

Ôn Nhu lại mở một bức họa khác cuộn tròn ra, mặt trên bức họa, là nàng.

Ôn Nhu nhìn người trên bức họa, có chút bất khả tin tưởng, nguyên lai, tất cả, là bởi vì nàng...

Tại sao có thể như vậy?

"Tẩu tẩu, này là trà xuân là thượng hạng của Chấn Trạch, vị đạo cực kỳ không tệ." Nhưng vào lúc này, Từ vương tự mình bưng trà ngon đi vào thư phòng, khi nhìn đến Ôn Nhu nhìn vào bức họa cuộn tròn trong tay, khay trà trong tay nó lớn mà rơi.

Hắn đem qua từ Điện Tiên lâu trở về cả đêm vẽ tranh, dĩ nhiên, đã quên mất!

"Tẩu tẩu, đây bắt quá là Lãnh Tịch tùy ý vẽ, bất tiện dơ mắt của tẩu tẩu." Từ vương kinh hoàng tiến lên, lấy bức họa trên tay Ôn Nhu, lại phát hiện, những bức họa nguyên bản được cuộn tròn toàn bộ được mở ra trên bàn sách.

"Tướng quân, đây là nguyên nhân ngươi lưu luyến thanh lâu, thậm chí mua say?" Ôn Nhu nhìn chằm chằm Từ vương trước mặt nhẩn thẩn lóe ra mắt định, bất đắc dĩ thở dài vừa tựa như thương tiếc hỏi.

Quả nhiên như nàng liệu, chỉ là nàng thật không ngờ, tình thương này, lại là bởi vì nàng, từ cuộn từng cuộn trong bức họa đều là Văn Du của hắn, có thể thấy được tướng quân chung tình chính là thân nam nhi của nàng, nhưng khi hắn biết nàng cũng không phải là nam nhi chân chính, tim của hắn, sẽ như thế nào?

Yêu một người nam nhân, loại tình cảm củi kết này, nàng biết hắn nhất định là gãy giữa thống khổ, nhưng khi hắn biết người hắn biết không phải nam nhi, mà là tẩu tẩu của mình, chuyện như vậy, nói vậy hắn thì không cách nào tiếp nhận.

Nàng mình bạch loại đau này, yêu mà không chiếm được, càng không thể biểu thị công khai, chỉ có thể chôn thật sâu giấu ở đáy lòng, tình như vậy, đối với hắn mà nói, thống khổ thế nào, tàn nhẫn thế nào.

Chỉ là, nàng có thể làm cái gì?

"Tẩu tẩu, ta..." Tròng mắt Từ vương, không dám nhìn mắt của Ôn Nhu, cũng không tính trốn tránh, bởi vì cuộc đời của hắn chưa từng nghĩ tới trốn tránh, chuyện xảy ra, vô luận như thế nào, đều phải đối mặt.

Hắn không sợ tình cảm hắn đối với nàng bị phát hiện, hắn sợ, bắt quá là nàng biết, sẽ kinh thường hắn.

Thích một người nam nhân, là lỗi của hắn? Thích tẩu tẩu mình, lại là lỗi của hắn sao? Hắn bắt quá là không khống chế được tình cảm của mình, thậm chí vô pháp tự kiềm chế mà thôi.

Ôn Nhu không nói gì thêm, chỉ là đem bức họa bị mình mở ra cuộn lại ngay ngắn, sau đó đưa đến trước mặt Từ vương, nhẹ giọng nói: "Thích thứ mà bản thân yêu thích, không có gì đáng thẹn, cũng không có gì là không thể gặp người."

Từ vương khiếp sợ, ngược mắt chỉ thấy Ôn Nhu hướng hắn cười ôn hòa, trong mắt không có thái độ kinh thường chút nào, nhưng mà hắn lại cảm thấy hai tay bản thân trầm trọng vô pháp giữ lên, không thể nâng nổi bức họa nàng đưa đến.

Đôi mắt nàng trong trẻo, không có khinh thường hắn.

Mới vừa rồi trong nháy mắt, hắn nghĩ tới phản ứng sau khi nàng biết sự thực, có lẽ sẽ chạy trốn chết, có lẽ sẽ dương tay cho hắn một cái tát, có lẽ sẽ nói không muốn gặp lại hắn, lại trăm triệu không ngờ, nàng sẽ ôn hòa đối với mình cười, nói trên đời này chuyện tro trên trong mắt người là không có gì đáng thẹn...

Nàng như vậy, làm sao có thể không để hắn thất thủ?

"Chỉ là," Ôn Nhu thấy Từ vương không tiếp nhận bức họa mình đưa, liền cầm tay của Từ vương, đem bức họa đặt vào trong tay hắn, "Cũng không phải là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, chẳng qua là ta đáp lại không được tình ý của tướng quân mà thôi."

Dù cho đã biết tình ý của Từ vương đối với nàng, Ôn Nhu cũng không cảm thấy bất kỳ quẫn bách, ngược lại thì tự nhiên.

Ở trong mắt nàng, thích một người yêu một người, vô luận đối phương là thân phận gì, đều không phải là chuyện đáng xấu hổ, yêu đó là yêu, không có lý do gì, cũng không cần lý do, tựa như nàng yêu Lãnh Triệt, không oán không hối hận như nhau.

Chỉ là tâm của nàng không có chỗ cho hai người, trong lòng của nàng đã cất vào một Lãnh Triệt, cũng sẽ không tiến thêm một Lãnh Tịch, thậm chí bất kỳ người nào khác, nếu nàng gặp hán trước, có thể trong lòng nàng sẽ có hán, chỉ là thế giới này không hề có nếu như, cho nên nàng vô pháp cho hán bất kỳ đáp lại nào.

"Lãnh Tịch không cần tẩu tẩu đáp lại Lãnh Tịch." Từ vương khổ sáp cười, lắc đầu, hán không biết làm một người si tâm vọng tưởng, hán cũng sẽ không làm bất luận chuyện gì có lỗi với đại ca, hán chỉ là muốn đem phần ân tình này chôn sâu đáy lòng, lại không biết sẽ bị nàng phát hiện, "Lãnh Tịch bất quá là sợ lúc tẩu tẩu biết, chán ghét mà vứt bỏ Lãnh Tịch mà thôi."

Hán sợ nàng không bao giờ xuất huấn ở trước mặt hán nữa, sợ hán sẽ không còn được gặp lại nàng.

"Sửa hài tử." Ôn Nhu trêu mếu cười, giờ tay lên xoa đầu Từ vương, trong mắt toát ra trêu mếu như đối đãi với đệ đệ một dạng, "Người có lỗi gì, ta dựa vào cái gì chán ghét mà vứt bỏ người."

Bất quá là thích một người, muốn nhìn nàng coi chừng nàng, có lỗi gì?

"Tẩu tẩu, ta so với người lớn tuổi hơn." Từ vương bị cử động này của Ôn Nhu khiến cho sắc mặt quần bách, nhưng lại cảm thấy nhưng lại cảm thấy thư thái không gì sánh được, nàng sẽ không chán ghét mà vứt bỏ hán, như vậy đủ rồi.

"Ồ trong mắt ta, người chính là hài tử." Hài tử vì yêu mà thương, kiếp trước, nàng là ba mươi tuổi mà chết, tâm trí của nàng nếu so với tuổi tác không biết còn nhiều hơn bao nhiêu, ở trong mắt nàng, hán vẫn là hài tử.

"Tẩu tẩu, ta..." Từ vương nhìn chằm chằm mặt mày Ôn Nhu, hồi lâu mới nói ra một câu, "Ta có thể không ôm người một cái?"

"Đương nhiên." Ôn Nhu cười rức rờ, cũng dang tay, để Từ vương mặt mày nhất thư, cười nhẹ nhàng mà ôm Ôn Nhu

Tẩu tẩu, ta muốn nói với người một câu, ta yêu người, thế nhưng ta không thể.

Một lúc lâu, Từ vương mới buông lỏng Ôn Nhu ra, "Cảm tạ người, tẩu tẩu."

Cả đời này, ta chỉ có thể là đệ đệ của người, người cũng chỉ có thể là tẩu tẩu của ta, ta sẽ đem tình cảm ta dành cho người vui lấp, không cho người cùng đại ca phiền nhiễu.

"Nói thế nào nói cảm ơn." Ôn Nhu bất đắc dĩ cười, nàng căn bản không có thể chân chính cứu được hán, tất cả chỉ có thể dựa vào hán mà thôi, bất quá là đề tim của hán không có áp lực mà thôi.

"Thương trên mặt còn đau? Đại ca người hạ thủ cũng không biết nặng nhẹ." Thấy gò má của Từ vương sưng nhẹ, Ôn Nhu không khỏi quan tâm nói.

"Không đau, đại ca có lẽ là thấy Lãnh Tịch bộ dáng kia, tức giận, nói cho cùng, bất quá là Lãnh Tịch để đại ca thất vọng rồi." Từ nhỏ đến lớn, đại ca chưa bao giờ đánh hán, chỉ là biểu hiện của hán sau khi hồi đề đồ, để trái tim đại ca băng giá.

Từ vương dứt lời, giờ tay lên che gò má của mình, ngón tay đụng tới, sanh sanh đau, "Còn kéo tẩu tẩu một lượt, nói vậy đại ca càng tức giận hơn," Đại ca rất quan tâm tẩu tẩu, hán nhìn ra được, cũng cảm giác được, không phải đại ca sẽ không đến cái loại địa phương đó.

"Trong thư phòng này có được không?" Ôn Nhu không có tiếp tục nói lời của Từ vương.

"Có, tẩu tẩu muốn dùng gì?"

"Vì mặt của người thượng dược, lẽ nào người muốn đem cái gò má này đi gặp người sao?" Ôn Nhu dứt lời, liền nhìn thấy bình thuốc một bên tủ âm tường, đi ra phía trước cầm bình sứ màu tím, vặn, "Tiêu sưng được, đúng không?"

"Ân." Từ vương khẽ gật đầu, Ôn Nhu liền cầm lấy băng gạc, đi trở về trước mặt Từ vương, "Ngồi xuống, ta bôi thuốc cho người."

"Tẩu tẩu... Cái này, ta tự mình làm được rồi..." Thật coi hán là tiểu hài tử sao, bất quá là đem qua hán tâm phiền ý loạn không có nhớ đến trên mặt bị đại ca đã thương mà thôi.

"Ân." Ôn Nhu đem băng gạc cùng dược đưa tới cho Từ vương, để hán tự thượng dược, sau đó xoay người đi gọi thị nữ quét sạch mảnh vụn của ẩm trà bị Từ vương làm rơi, mới lại trở về trước mặt Từ vương.

"Tướng quân, không biết có nguyện cùng Ôn Nhu làm tri kỷ?" Tình chỉ nhất tự, đã thương người sao mà sâu, vết thương tuyệt không ngay lập tức khép lại, nàng không dám nói hán còn có thể hay không bị lạc bản thân, chỉ là hai chữ tri kỷ, cũng không nói đùa, là bởi vì nàng nghĩ hán là chân chính có thể cùng nàng, thổ lộ tình cảm, không quan hệ tình ái.

"Cầu còn không được!" Từ vương lang lãnh cười, khôi phục khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời, để tâm tình cũng của Ôn Nhu cũng theo nụ cười của hán mà sang sáng lên.

Không phải là của mình vĩnh viễn không phải là của mình, cưỡng cầu thì có ích lợi gì, buông tay có thể mới là lựa chọn tốt nhất, chỉ bất quá, cần thời gian mà thôi.

"Tướng quân tin tưởng quý thần sao?" Ôn Nhu nhẹ nhàng nói, xuyên thấu qua song nhìn bóng cây loang lổ bên ngoài, nhân thần trở nên xa xăm.

"Có thể tin, cũng có thể không tin." Từ vương không giải thích được Ôn Nhu hỏi cái này có ý gì.

"Không biết tướng quân có hay không có hứng thú nghe Ôn Nhu nói chuyện cũ?"

"Tự nhiên hứng thú tràn đầy."

Ánh dương quang, thanh âm của Ôn Nhu nhọt nhọt vang lên, nghe vào trong lòng Từ vương, như sấm sét trên đất bằng phẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Ta một mực ở

Editor: Luna Huang

"Thế nào, rất kinh ngạc đúng không?" Ôn Nhu dứt lời, nhọt nhọt cười, nàng làm sao không cảm thấy kinh ngạc? Xuyên qua lần thứ hai làm người, dù là bất luận kẻ nào, cũng sẽ kinh ngạc.

"Vâng." Thật lâu, Từ vương mới ứng một tiếng, hai mắt chăm chú nhìn Ôn Nhu, tựa hồ vẫn không thể từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, nói đến quý thần, hẳn là có thể tin cũng có thể không tin, thế nhưng không nghĩ tới nàng là đến từ dị thế, làm sao có thể không để hấn khiếp sợ, nàng không giống nữ tử tầm thường..

"Là Triệt để ta biết cái gì gọi là âm áp." Ôn Nhu đưa tay đặt lên ngực, "Sở dĩ cùng tướng quân nói, là vì để tướng quân biết ta cũng không phải là người vô tình, cũng là muốn cùng tướng quân nói hết một phen, một mình quá lâu, cũng sẽ mệt." Một khi tìm được rồi người mình muốn bảo vệ, liền muốn hảo hảo che chở hấn, cho hấn tốt nhất.

"Tẩu tẩu là quá quan tâm đại ca, cho nên mới phải cùng Lãnh Tịch nói chuyện này, Lãnh Tịch hiểu." Tính mạng của nàng quá lạnh, gấp đại ca để cho nàng âm áp, nàng cũng không bỏ xuống được, chỉ là, "Tẩu tẩu muốn Lãnh Tịch làm cái gì, chỉ để ý nói là được, đề chuyện của đại ca, Lãnh Tịch tất nhiên là nghĩa bất dung từ."

Nàng sẽ cùng hấn nói chuyện khiến kẻ khác khiếp sợ, là muốn cùng hấn nói, đòi này nàng, chỉ thích một mình đại ca, này, cũng là đủ rồi, bất luận nàng muốn làm cái gì, hấn cũng sẽ giúp nàng.

"Đa tạ Tướng quân." Có thể là tri kỷ của nàng, thời gian ở hướng hấn biểu đạt tình nghĩa cùng quyết tâm của bản thân, đúng là muốn hấn giúp nàng.

"Ôn Nhu muốn hỏi, mẫu thân của Triệt, là người phương nào?" Hôm qua từ Bắc Ích nghe được tin tức, vấn đề này quanh quẩn trong tim của nàng, một hoàng hậu Đại Di, sách sử nhưng không có ghi chép, thậm chí không người biết thân phận của nàng rốt cuộc là cái gì, tiền đề tại vị, chuyện liên quan đến nàng hết thấy đều bị cấm chỉ nghị luận, đến nỗi đến bây giờ rất nhiều người đã quên nàng đã từng là hoàng hậu, thành một điều bí ẩn.

Thế nhưng, Bắc Ích nói cho nàng phương pháp giải độc thứ hai, rồi lại phải chứng thực thân phận của nàng, nàng mới tìm kiếm được thuốc dẫn, mà việc này, nàng không thể hỏi Lãnh Triệt, nàng nghĩ nghĩ khẳng định không muốn đề cập, mà Túc Dạ, nói vậy cũng sẽ không so với tướng quân biết được nhiều, nên, nàng cũng chỉ có thể trong miệng của Từ vương tìm kiếm đáp án, nàng tin tưởng chỉ cần hấn biết, định sẽ không giấu diếm nàng.

"Tẩu tẩu vì sao hỏi vấn đề này?" Đáy mắt của Từ vương khiếp sợ Ôn Nhu thấy nhất thanh nhị sở.

"Không thể nói?" Là bí mật sao? Vì sao khiếp sợ như thế?

"Không phải là không có thể nói." Từ vương khẽ lắc đầu, mi tâm nhíu lên, "Chỉ là Lãnh Tịch cũng không biết mẫu của đại ca đến tột cùng là người phương nào, thậm chí tên họ cũng không biết, Lãnh Tịch lúc mới sinh ra, chuyện có liên quan đến mẫu của Quan đại ca hết thấy đều bị phong tỏa, tiền đề thậm chí không cho bất luận kẻ nào đề cập, có người nói mẫu thân của đại ca khi sinh đại ca, ngày đó tiền đề liền đem tất cả cung nhân trong Phi Hoàng cung trong một đêm đều diệt sạch, từ đó về sau trong cung, thậm chí toàn bộ để đô toàn bộ Đại Di, cũng không có nhắc lại phi đại ca một câu."

"Lúc Lãnh Tịch năm tuổi, trong cung tăng thư các nổi lên một hồi hỏa hoạn, càn quét sạch những ghi chép có liên quan đến phi của đại ca, mẫu đại ca, càn thành một điều bí ẩn, không biết tẩu tẩu hỏi, là vì cái gì?"

"Đọc trên người Triệt, chỉ có biết sinh mẫu của hấn là ai, ta mới có thể cứu hấn." Ánh mắt của Ôn Nhu trầm xuống, đến tướng quân cũng không biết sao?

"Đọc trên người đại ca? Tẩu tẩu không phải là thay đại ca giải sao?" Từ vương lần thứ hai khiếp sợ.

Ôn nhu trầm mặc không nói, Từ vương cảm giác lòng của mình cũng trầm xuống.

"Chỉ sợ trên đời này, người có thể biết mẫu đại ca đến tốt cùng là người phương nào, chỉ có một mình đại ca mà thôi."

"Lời này hiểu thế nào?"

"Bởi vì hai mươi năm trước từng thư các hỏa hoạn, là đại ca chính tay châm." Khi đó hắn đứng ở bên cạnh đại ca, xem không hiểu hàn ý trong con ngươi của đại ca, chỉ cảm thấy khắp bầu trời hỏa quang nhiễm đỏ mặt đại ca tái nhợt, phảng phất thấm máu.

"...!" Lẽ nào chính hắn thực sự biết cái gì?

"Trừ lần này ra, Lãnh Tịch không thể nào đến giúp tẩu tẩu rồi." Từ vương tự giác ân hận, Ôn Nhu cũng lắc đầu cười, nói là được rồi.

"Hôm nay, đa tạ Tướng quân rồi." Nguyên ý nghe chuyện không quan hệ của nàng đã là chuyện đau khổ.

"Phải là Lãnh Tịch cảm tạ tẩu tẩu mới đúng." Không có khinh thường hắn, thậm chí nguyên ý nói với hắn nói với hắn chuyện gần như hoang đường, hắn rất thỏa mãn, hắn cũng tin tưởng tất cả những gì nàng nói.

"Hào hào nghỉ ngơi, ngày mai tìm đại ca người hảo hảo nói chuyện, đỡ phải hắn phiền lòng." Nghĩ tới đầu óc chất phác của Lãnh Triệt, Ôn Nhu bất tri bất giác mỉm cười.

"Lãnh Tịch minh bạch." Hắn đúng là để đại ca ưu tâm.

"Như vậy, Ôn Nhu đi đâu cáo từ."

"Thỉnh cho phép Lãnh Tịch tiễn tẩu tẩu xuất môn."

"Đa tạ."

Đưa Ôn Nhu đi, lòng của Từ vương có thể nói là sáng sủa, nhưng mà tâm Ôn Nhu lại chìm

Ôn Nhu không có ngồi xe ngựa hồi Bạch vương phủ, cũng không cho Vân Lăng theo, Vân Lăng không thể làm gì khác hơn là đem mã xa ở tại tướng quân phủ, cách xa xa theo Ôn Nhu, Ôn Nhu liền một đường từ tướng quân phủ đi trở về Bạch vương phủ, để đô quá rộng, Ôn Nhu có chuyện trong lòng, đi thật chậm, từ tướng quân phủ trở lại Bạch vương phủ dùng hơn nửa canh giờ.

Túc Dạ nhìn thấy Ôn Nhu đúng là đi bộ trở về rất là kinh ngạc, đang định tiến lên hỏi, Ôn Nhu liền hỏi hắn trước Lãnh Triệt có hay không ở Tây Uyển, Túc Dạ gật đầu, Ôn Nhu liền đến Tây Uyển, Túc Dạ vội hỏi Vân Lăng đi theo phía sau Ôn Nhu, chỉ thấy Vân Lăng lắc đầu nói lắc đầu nói không biết đã xảy ra chuyện gì, Túc Dạ cũng không hỏi tới nữa.

"Triệt?" Ôn Nhu bước vào trong phòng thứ hai của Tây Uyển, nhẹ giọng gọi Lãnh Triệt, chỉ thấy Lãnh Triệt từ đồng sách thật cao giờ lên một tay, rồi nhanh chóng buông xuống, Ôn Nhu không khỏi nở nụ cười, bước đến phương hướng của bàn sách.

Đi tới bên cạnh Lãnh Triệt, chỉ thấy trước mặt hắn chiết từ mở bày đầy, tay phải còn kẹp theo ba cây bút lông, ngoài miệng cũng cắn một cây, thấy Ôn Nhu đi tới bên người, mang bút lông đang cắn đặt xuống, mỉm cười: "Đã trở về? Một mẻ?"

Ôn Nhu đưa tay lấy ra ba cây bút lông trên tay Lãnh Triệt, gác lên nghiên mực, cầm hai tay của hắn, ngồi xuống ghé thái sư ở bên cạnh hắn, cái ghế này là hắn vì nàng cố ý lưu ở bên cạnh.

"Làm sao vậy?" Lãnh Triệt nghĩ Ôn Nhu cận tiểu trong con ngươi tựa hồ cất giấu tâm sự, đem hai tay lạnh lẽo của nàng đặt trong lòng bàn tay mình, sau đó đặt lên ngực của mình để làm hệ thống sưởi hơi, "Chỗ của Lãnh Tịch làm sao? Ta hạ thủ nặng? Hay là tiểu tử kia khí nàng?"

"Sỏa đầu gối, nghĩ đi đâu rồi." Nghe Lãnh Triệt nói, cảm thụ quan tâm của hắn, Ôn Nhu không nhịn cười được, mặt mày lộ vẻ ôn nhu, "Tướng quân tốt, cùng hắn nói chuyện hồi lâu, không có việc gì, thương bị người đánh cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tiêu sưng là được."

"Không nghĩ tới nàng cùng tiểu tử Lãnh Tịch thật hợp ý, hắn không sao là tốt." Lãnh Triệt phát hiện tay Ôn Nhu chút ẩm áp, liền dùng hai tay nhẹ nhàng mà vuốt phẳng hai tay của nàng để vẫn duy trì ẩm áp, "Nếu Lãnh Tịch vô sự, thế nào đáng đáp tâm sự nặng nề?"

Hắn chưa từng thấy qua con ngươi của nàng giấu nhiều đa nghi sự, là cái gì có thể để cho nàng ưu phiền?

"Ta nào có tâm sự nặng nề, ta xem ngươi là một mẻ, nhìn hoa mắt." Mâu quang của Ôn Nhu khẽ nhúc nhích, Lãnh Triệt lại đem tay nàng cầm thật chặt, thẳng tắp nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng.

"Có chuyện gì nói với ta, không cần gạt ta." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu nhẹ nhàng kéo đến trong lòng ngực mình, để cho nàng ngồi ở chân của mình, sau đó hai tay nâng mặt Ôn Nhu, hạ xuống nụ hôn mềm nhẹ tại mi tâm nàng, "Ta nhìn ra được, nên, nói cho ta biết."

Nàng không giải quyết được, ta tới giúp nàng giải quyết, nàng ưu phiền, ta giúp nàng giải ưu.

Ôn Nhu có chút thất thần nhìn Lãnh Triệt hai tròng mắt ôn nhu cười, tưởng tượng đối với bất kỳ người nào mà nói đều là tàn nhẫn, đột nhiên cảm giác được viên mắt của bản thân có chút chua, xoay thân, vươn hai tay ôm thật chặt cổ của Lãnh Triệt, điều này cũng làm cho trong nháy mắt tim của Lãnh Triệt đập mạnh và loạn nhịp, lập tức ôn hòa cận tiểu, nhẹ vỗ về tóc dài trên lưng của Ôn Nhu, "Có ta ở đây."

"Triệt." Ôn Nhu đem mặt chôn sâu ở cổ Lãnh Triệt, thấp giọng nói.

"Ân, ta ở." Lãnh Triệt chỉ cảm thấy thân thể Ôn Nhu có chút hơi run, không khỏi đem nàng ôm.

"Triệt..." Ôn Nhu đem Lãnh Triệt ôm càng chặt hơn, nàng thương hắn, thế nhưng càng sợ mất đi hắn, đột nhiên sợ, không có lý do gì.

"Ân, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây." Không biết nàng đang sợ hãi cái gì, thế nhưng hắn cũng chân chân thật thật có thể cảm nhận được sợ hãi của nàng, để tâm hắn tê rần, chỉ có thể từng tiếng nói cho nàng biết, hắn bên người nàng, nên không cần phải sợ.

"Triệt, Triệt..." Ôn Nhu vẫn là không nhận được muốn từng tiếng kêu tên của hắn.

"Ta ở đây, ta ở đây, ta vẫn luôn ở đây, không phải sợ." Lãnh Triệt nhẹ nhàng hôn lên tai của Ôn Nhu, sau đó đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy, "Ta tiến nàng hỏi Yên Thủy các."

(Luna: Tâm sự mong -> những lúc tác giả nhây thế này ta làm editor khổ lắm)

Thân thể của Ôn Nhu nhỏ nhỏ núp ở trong lòng Lãnh Triệt, để hắn càng muốn yêu thương, cúi đầu nhìn thiên hạ trong ngực, lại phát hiện nàng đem mặt mình chôn thật sâu trong lòng ngực của hắn, để hắn nhìn không thấy ánh mắt của nàng, chỉ có tay nhỏ bé của nàng chăm chú nắm chặt vạt áo của hắn biểu thị công khai tâm tình của nàng.

Nàng là đang sợ cái gì?

Về tới Yên Thủy các, Lãnh Triệt muốn đặt Ôn Nhu lên giường, lại phát hiện nàng vẫn như cũ ôm chặt bản thân không tha, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, liền ôm nàng một lượt ngồi xuống giường.

"A Nhu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết được không?" Lãnh Triệt khéo tay ôm Ôn Nhu, khéo tay thay nàng sửa sang lại tóc tán loạn trên trán, đau lòng nói, "Nhìn nàng như vậy, ta lo lắng."

Ôn Nhu vẫn không có trả lời Lãnh Triệt, cũng đột nhiên ngừng, há mồm cắn cổ của Lãnh Triệt, để thân thể của Lãnh Triệt không khỏi hơi bị cứng đờ, mi tâm hơi nhú, cũng không nói câu nào, cứ như vậy ôm nàng, mặc nàng trên cổ mình lưu lại dấu răng sâu đậm.

Lúc Ôn Nhu nhả ra lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nơi bị mình cắn qua, chỉ thấy hai hàng dấu răng đỏ sậm thật sâu ở trên cổ trắng nõn của Lãnh Triệt rõ ràng có thể thấy được.

Thân thể của Lãnh Triệt vì động tác của Ôn Nhu mà chợt căng thẳng, chỉ cảm thấy trong thân thể có lửa cháy mạnh đang thiêu đốt, muốn đem thiên hạ trong ngực đẩy ra, rồi lại không muốn, hai gò má hồng thắm, mi tâm khẩn tức, hô hấp chậm rãi trở nên ồ ồ.

Ôn Nhu cũng không giống như dự định buông tha hắn, ngược lại tựa đầu ngẩng càng cao, ngậm vào rai tai của hắn, dùng dùng nhẹ nhàng đùa bỡn, có thể nói là lửa cháy mạnh đốt người Lãnh Triệt.

Lại vào lúc này, Ôn Nhu đột nhiên ly khai Lãnh Triệt, lui về phía sau mấy bước, cười tươi như hoa nhìn hắn.

(Luna: Châm lửa có kế hoạch)

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Vương thượng chỉ thỉnh

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu lui về phía sau vài bước, tươi như hoa nhìn Lãnh Triệt, giơ tay lên phóng tới đai lưng, cởi ra, ngoại sam chảy xuống.

Lãnh Triệt nhìn hai vai của Ôn Nhu màu hồng cánh sen, cũng mi nhất tức, lập tức đứng lên đem Ôn Nhu kéo vào trong lòng ngực mình, cởi ngoại sam của mình khoác lên trên vai nàng, có chút bất đắc dĩ nói: "A Nhu đừng làm rộn."

Tiểu yêu tinh, đây là đang làm gì, hắn sẽ không nhận được.

Ôn Nhu như trước chỉ là mỉm cười nhìn Lãnh Triệt, tùy hứng dường như đem ngoại sam của Lãnh Triệt trên vai nàng cởi ra, nhón chân lên, tiếp cận hai cánh môi mỏng trước mặt, nhẹ nhàng liếm, đẩy Lãnh Triệt ngã xuống giường.

"A Nhu... Ân..." Lãnh Triệt khiếp sợ, không có lực phản kháng chút nào tùy ý Ôn Nhu áp đưa hắn đến song thượng, đồng thời dường như đối với mình

mỗi mình vừa liếm vừa cắn, thân thể khó nhìn được, phảng phất cả người đều muốn bốc cháy lên, muốn đáp lại, thể nhưng nghĩ tới lời Túc Dạ đã nói, chỉ sợ bản thân một hồi ứng với nàng sẽ không thể vẫn hồi, thể nhưng cứ mặc cho nàng trêu đùa mình như vậy, hẳn sợ bản thân sẽ bị chết cháy.

"A Nhu đừng làm rộn, đừng làm rộn." Lãnh Triệt cố sức đem mặt Ôn Nhu đè vào cổ mình, để phòng ngừa nàng lại hồ đồ, "Không nên nháo, nghe lời."

Nếu là hẳn không khống chế được bản thân, chẳng phải là muốn tổn thương nàng còn có hài tử của bọn họ, nên việc hẳn có thể làm chỉ là nhẫn, hẳn cho tới bây giờ chưa phát hiện tiểu nữ từ này sẽ triển người như thế, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lãnh Triệt ôn hòa có chút bất đắc dĩ để trong lòng của Ôn Nhu yên tĩnh lại, Lãnh Triệt cho rằng lời của mình sẽ có tác dụng, đang chuẩn bị xoay người đem Ôn Nhu đặt lên giường, không biết Ôn Nhu lại đột nhiên cắn cổ của hắn, để hắn nhìn không được hít phải một ngụm khí lạnh, khó khăn lắm mới buông lỏng thân thể lại căng thẳng lên.

Ôn Nhu lấy tay chống thân, trừng mắt Lãnh Triệt dưới thân, có chút oán hận nói: "Sủa đầu gối, nếu như ngươi đẩy ta nữa, ta liền ăn ngươi."

Lãnh Triệt hơi chỉnh lăng nhìn tiểu nữ tử trước mắt tức giận, sợi tóc nàng rũ xuống trước ngực hẳn khiến cho hắn có chút ngứa, hai gò má đang thiêu đốt: "A Nhu, đừng làm rộn."

"Ta không có nháo." Ôn Nhu trừng mắt Lãnh Triệt, chỉ cảm thấy yêu thương, bỗng nhiên cả người áp đến trên người Lãnh Triệt, đem mặt chôn ở cổ hắn, nàng biết hiện tại hẳn nhất định là có nén xao động trong thân thể, biết hẳn là vì nàng tốt nên mới không đáp ứng nàng, "Ta không có nháo..."

Nàng chỉ là không biết nên cứu hắn thế nào mà thôi...

"A Nhu, rốt cuộc làm sao vậy, nói cho ta biết, nói cho ta biết, àn?" Lãnh Triệt vỗ nhẹ lưng của Ôn Nhu, ôn nhu dụ dỗ nói, "Nếu là mệt trước hết ngủ một giấc, có được hay không?"

"Ngươi bồi ta." Ôn Nhu có chút làm nũng nói.

"Hào." Lãnh Triệt vuốt ve tóc dài của Ôn Nhu, ôm nàng ngồi dậy, khom lưng thay nàng cởi hải, đem nàng đặt xong lên giường, sau đó mới cởi hải của mình, mới nằm trên giường, thói quen vươn tay vì Ôn Nhu làm gối, Ôn Nhu cũng theo thói quen gối đầu lên cánh tay của Lãnh Triệt, tìm một tư thế thoải mái nhất, đem mặt dán tại trong ngực Lãnh Triệt.

"Triệt, ta..." Ôn Nhu ôm hông của Lãnh Triệt, muốn hỏi, lại cũng không biết làm sao hỏi ra lời, hỏi, nàng nghĩ đây có lẽ là tát muối lên vết thương của hắn, nhưng nếu là không hỏi, thiên hạ này trừ hắn ra sẽ không có người thứ hai biết, nàng không biết phải làm gì cho đúng.

"A Nhu nếu là có cái gì muốn nói, muốn hỏi, chỉ để ý nói chỉ để ý hỏi." Lãnh Triệt nắm tay Ôn Nhu, đặt trước ngực, dùng cảm nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu nàng, "Nếu là không muốn nói, ta cũng sẽ không ép nàng."

"Không có gì, hôm nay chỉ là đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá, ta không có chuyện, không cần lo lắng." Ôn Nhu nhẹ nhàng khép mắt lại, nàng quyết định, mình nàng đi thăm dò là được, nàng không muốn tát muối lên vết thương của hắn, "Ngươi bồi ta là tốt rồi." Để ta tùy hứng một hồi.

"Ấn, ngủ đi, ta bồi nàng." Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm chặt hơn một phần, nàng không muốn nói, hẳn cũng không bắt buộc, theo nàng là được.

Ngày mai, Lãnh Triệt hạ triều trở về, Ôn Nhu kinh ngạc phát hiện cùng Lãnh Triệt một lượt trở về còn có một người, mà người nọ không phải là người khác, chính là đế vương Lãnh Hạo.

"Tẩu tẩu hảo." Lãnh Hạo nhìn thấy Ôn Nhu, cười đến sáng sủa.

"Thần phụ gặp qua Vương Thượng, Vương Thượng vạn an." Ôn Nhu tuy có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là cung kính phúc thân hành lễ.

"Tẩu tẩu làm sao cùng đại ca một dạng, nhìn thấy ta đều khách khí như vậy." Lãnh Hạo hướng Ôn Nhu làm một động tác hư phù, hẳn không ở trước mặt Lãnh Triệt đem bản thân xưng là "Trẫm".

"Quân thần chỉ lễ không thể trái, Vương Thượng không lưu ý, thần phụ lại không thể làm trái." Ôn Nhu mỉm cười, lập tức thi lễ một cái thi lễ một cái, "Tiến lên đây tiến lên đây, nhất định là cùng Vương gia có chuyện quan trọng thương lượng, Ôn Nhu liền tòng đi trước."

"Ai, tẩu tẩu chớ đi." Thấy Ôn Nhu phải ly khai, Lãnh Hạo vội vã ngăn lại, thuận tiện còn thấy được vẻ mặt băng hàn của Lãnh Triệt.

"A Nhu không cần đi." Lãnh Triệt cũng gọi Ôn Nhu lại, trong con ngươi quang âm trầm, tự có tâm sự, "Vương Thượng lần này đích thân đến, là có ý tìm đến A Nhu."

Ôn Nhu dừng chân, có chút kinh ngạc, khẽ gật đầu nói: "Vương Thượng nếu là có việc, để Vương gia chuyển cáo Ôn Nhu là được, không cần Vương Thượng tự mình đến Bạch vương phủ một chuyến, thực sự là làm Ôn Nhu giảm thọ."

Tẩu tẩu nói đi đâu rồi, bất quá là ta kiên trì muốn tự mình đến thôi." Trừ bỏ được thái hậu cùng phe cánh, tân pháp phổ biến là thuận lợi, lòng của Lãnh Hạo có thể nói là ổn lại, người cũng khó tránh khỏi buông lỏng rất nhiều, nói ra cũng dẫn theo ba phần vui đùa, "Tẩu tẩu ngồi xuống nói thôi, không thì ta xem nhân thần đại ca đều có thể ăn ta."

Nghe xong Lãnh Hạo nói, Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt một mắt, chỉ thấy gương mặt Lãnh Triệt bình tĩnh đúng là có một loại cảm giác như thế, không khỏi

cười nói: "Phu quân đại nhân, nếu Vương Thượng mở miệng, Ôn Nhu liền ngồi nói được không?"

"..." Lãnh Triệt không trả lời Ôn Nhu, Ôn Nhu cười ngồi xuống, Lãnh Triệt liền ngồi ở ghế bên cạnh nàng, nhìn Lãnh Hạo nói, "Vương Thượng quốc sự nặng nề, nếu là có nơi nào cần thần thể, chỉ để ý ra lệnh là được."

"Đại ca..." Lãnh Hạo nhìn Lãnh Triệt nghiêm trang, khe khẽ thở dài, sau đó mới cười nói, "Đại ca luôn luôn đem mọi chuyện đều xem thành trọng đại, nên ta mới không có để đại ca chuyển cáo tâu tâu mà là đích thân đến, bất quá là ta thấy Lục nhi ở trong cung có chút phiền muộn, từng nghe Lục nhi nói trong ngày thường cùng tâu tâu rất tốt, cố ý muốn mời tâu tâu trong ngày thường nếu là nhân hạ, tiến cung cùng Lục nhi ngồi một chút, vì nàng giải ưu giải phiền cũng tốt, không biết tâu tâu có chịu không?"

Ý tưởng này của hắn không cùng đại ca nói qua, bởi vì đại ca biết nhất định sẽ làm cho hắn lấy quốc sự làm trọng, nên hắn liền không cùng đại ca nói, cũng không có để tiểu An từ thay hắn đến chuyển cáo tâu tâu, bất quá là sợ đại ca từ chối mà thôi, nếu là hắn tự mình đến, đại ca nói vậy mới sẽ không phát mặt mũi của hắn.

Lục nhi? Ôn Nhu chợt minh bạch Lục Y Lãnh Hạo nói, nhiên hắn chỉ là vì nàng ưu phiền mà đích thân đến Bạch vương phủ thỉnh nàng, có đúng hay không có chút hơi quá? Dư quang của khỏe mắt Ôn Nhu liếc về sắc mặt của Lãnh Triệt có thể nói âm trầm đến cực hạn, sợ hắn thực sự ném luôn mặt mũi của Lãnh Hạo, vội vàng cười trả lời: "Có thể được ưu ái của Vương Hậu nương nương, Ôn Nhu tự nhiên vinh hạnh, Vương Hậu nương nương cùng Ôn Nhu giao tình thật là không tệ, Vương Hậu nương nương hôm nay phiền muộn, Ôn Nhu vì Vương Hậu nương nương giải buồn cũng là việc nên làm, việc nhỏ như vậy còn phiền Vương Thượng đích thân đến, lẽ lớn như vậy Ôn Nhu thực sự là không chịu nổi."

"Nói như thế, tâu tâu là đáp ứng rồi?" Lãnh Hạo hiển nhiên rất là vui vẻ.

"Đây là tự nhiên." Vương Thượng tự mình đến đây tương thỉnh, nàng có thể không đáp ứng sao? Bất quá như vậy cũng tốt, vừa lúc có thể cho nàng tìm hiểu Lục Y ngồi trên Vương Hậu vị có có ý định hay không.

"Như vậy, liền đa tạ tâu tâu." Lãnh Hạo đứng lên, hướng Ôn Nhu khom người một cái, sau đó mới nhìn Lãnh Triệt nói, "Đại ca, ta không còn chuyện gì nữa, trước hồi cung." Có lẽ là bởi vì vui vẻ, Lãnh Hạo không có chú ý tới đáy mắt Lãnh Triệt thoáng hiện hàn mang.

"Thần hạ cung tiễn Vương Thượng." Lãnh Triệt khom người nói xong, nhắc chân muốn đích thân tiễn Lãnh Hạo xuất môn, lại bị Lãnh Hạo ngăn lại.

"Đại ca không cần đưa tiễn, mã xa ở ngoài cửa, tự ta đi đến là được." Lãnh Hạo nói xong, nhắc chân ly khai.

(Luna: Ta khóc cho Hạo ca, ta khóc rồi)

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng của Lãnh Hạo, hàn mang đáy mắt càng lúc càng lạnh, hắn thật không ngờ đường đường là đế vương đích thân tới Bạch vương phủ gặp Vương phi của hắn, chỉ vì thỉnh Vương phi của hắn tiến cung bồi Vương Hậu hắn!

Đây thân là chuyện đế vương Đại Di phải làm sao? Lẽ nào hắn cứ như vậy tin tưởng Trầm Lục Y sao?

Dưới ống tay áo của Lãnh Triệt bắt tri bắt giác nắm chặt thành quyền, mặc dù hiện nay còn chưa tra được Trầm Lục Y có lòng mang mưu đồ hay không, thế nhưng hắn luôn luôn trực giác, nữ nhân này, sẽ không giản đơn.

(Luna: Triệt ca thông minh)

"Triệt, lo lắng sao?" Ôn Nhu đi lên trước, cầm tay của Lãnh Triệt,, để hắn buông quả đấm nắm chặt xuống.

"Ân." Lãnh Triệt nhẹ nhàng gật đầu, ở trước mặt Ôn Nhu hắn cũng không che giấu tim của mình, "Nghĩ cách của Vương Thượng hôm nay, chưa hề đề cập với ta."

"Xem ra Vương Thượng là thật yêu Lục Y, hơn nữa là rất yêu." Cho nên mới phải vì phiền muộn nho nhỏ của nàng, buông xuống quốc sự triền thân, đi tới Bạch vương phủ thỉnh nàng.

"Chính vì vậy, ta mới lo lắng." Lãnh Triệt xoay người, cúi đầu nhìn mắt Ôn Nhu, "Không biết ý đồ của nàng, tổng giác không an lòng." Thái hậu gây rắc rối cho Đại Di mười năm, hắn không thể lại để cho một nữ nhân lại hủy đi Đại Di vừa khôi phục, mặc kệ nàng là ai, tuyệt không cho phép.

"Sỏa đầu gối, ta nói, việc này ngươi cũng cần lo lắng, ngươi là phải một chết bản thân sao?" Ôn Nhu có chút đau lòng giờ tay lên vuốt ve gò má của Lãnh Triệt, thoải mái cười nói, "Việc này giao cho ta thay ngươi tra rõ, thế nào?"

"Không." Lãnh Triệt không chút nghĩ ngợi liền trả lời kiên quyết, cầm tay của Ôn Nhu đang vuốt ve gương mặt hắn, mi tâm cau lại, "Ta sẽ không để cho nàng bị cuốn vào chuyện trong cung."

Trong tính mạng hắn, còn chưa cần đến nữ nhân tới hắn quan tâm nhất đến gánh.

"Sỏa đầu gối, ngươi đây là lo lắng ta sao?" Ôn Nhu nhìn chăm chú vào con ngươi đen như mực của Lãnh Triệt, ở bên trong tựa hồ thấy được tình cảm thâm tình.

"Vâng."

"Vậy cũng là không tin ta? Nghĩ ta không có năng lực làm việc?" Ôn Nhu hơi thiếu mi.

"Không phải." Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, "Không phải là không tin nàng, chỉ là không muốn nàng bị cuốn vào biến hoá kỳ lạ trong triều đình."

"Đưa ngọc." Ôn Nhu ôm hông của Lãnh Triệt, tựa ở lồng ngực của hắn cười đến hạnh phúc, "Ta là thê tử của ngươi, tự nhiên nên vì ngươi phân ưu, ngươi cần là, chỉ cần tin tưởng ta là tốt rồi."

Nàng chưa nói cho hắn biết, chỉ cần nàng muốn, nàng có thể không cần tốn nhiều sức lấy được một đầu người, chuyện nàng cần làm, cũng không ai có thể ngăn được nàng, nếu Lục Y thực sự là trở ngại hắn, nàng có thể thay hắn xóa đi!

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Bên Vọng Thư Uyển hôm nay truyện đã đi vào hồi kết, chỉ còn chờ 6 phần ngoại truyện lên sóng nữa thôi nên ta không đăng bên này nữa. Phiên mọi người qua đó xem nhé:D

Dù ta bị mọi người mắng ta cũng sẽ làm như vậy, bao nhiêu gạch đá ta xin nhận.

web mình là trên hết:P

Bộ ngày mai chính thức lên sóng bên này. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Vương hậu lục y

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cừ bút, ngẩng ngời hồi lâu, rốt cục hạ nét mực xuống khăn tay trắng thuần, đem khăn tay viết xong cất vào một chi đồng quản, chính tay giao cho Vân Lăng, để Vân Lăng tự mình giao cho trụ trì Tây Vân Tự, Vân Lăng mới vừa đi, Duẩn Nhi liền trước mặt, là An công công đến đây cầu kiến, đang chờ ở tiền đình.

Ôn Nhu khẽ gật đầu, đến tiền đình, nhất định là Vương Thượng để An công công tự mình đến đón nàng tiến cung, thực sự là hôm qua mới nói, hôm nay liền để An công công đến thỉnh nàng, xem ra Vương Thượng là thật đem Lục Y phụng lên đầu quả tim.

Chỉ là Ôn Nhu mới bước vào chính sảnh, liền nhìn thấy Lãnh Triệt ngồi ở chủ vị, An công công ngồi ở quý vị khách quan, thấy Ôn Nhu đến, vội vã đứng lên hành lễ.

"Nô tài tiểu An từ gặp qua Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo." Tiểu An từ cung kính hành lễ, "Nô tài phụng Vương Thượng chi mệnh, đến đây đón Bạch vương phi vào cung."

"Vậy làm phiền An công công rồi." Ôn Nhu khẽ gật đầu, sau đó nhìn phía Lãnh Triệt, đang định nói, chỉ thấy Lãnh Triệt đứng lên đi tới bên người nàng, thân nhiên nói, "Ta cùng nàng tiến cung."

Trong nháy mắt Tiểu An từ kinh ngạc, lại chỉ có thể khom người cúi đầu không dám nói lời nào, Lãnh Triệt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "An công công, Vương Thượng cùng Vương Hậu nương nương có hay không có nói ta không thể theo Vương phi của ta cùng tiến cung?"

"Hồi Bạch vương gia, Bạch vương gia bồi Bạch vương phi tiến cung, Vương Thượng tự nhiên là cao hứng, làm sao không đồng ý." Tiểu An từ liền vội vàng khom người đáp, tuy rằng Vương Thượng chỉ nói với hắn để hắn thỉnh Bạch vương phi tiến cung bồi Vương Hậu, thế nhưng Bạch vương gia muốn cùng đi, ai dám ngăn trở?"

"Vương gia không phải là còn có rất nhiều việc chưa xử lý xong sao?" Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ nhìn Lãnh Triệt, "Ôn Nhu sao dám trì hoãn thời gian của Vương gia, bất quá là tiến cung cùng Vương Hậu ngồi một chút, giải buồn một chút mà thôi, Vương gia cùng đi, chỉ sợ sẽ thêm bất tiện."

Nàng cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa, bất quá là tiến cung một chuyến, làm sao có thể để hắn tự mình bồi nàng.

"Nói vậy Vương Hậu nương nương sẽ không chú ý ta bồi Vương phi một lượt cùng đi, đúng không, An công công?" Lãnh Triệt không trả lời Ôn Nhu, mà là trông mắt nhìn về phía tiểu An từ trước mặt.

"Đây là tự nhiên." Tiểu An từ vội vã đáp.

"Nếu An công công đã nói Vương Hậu sẽ không chú ý, A Nhu liền không cần cố kỵ." Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu mỉm cười, Ôn Nhu bất đắc dĩ, biết không lay chuyển được, liền theo hắn, kêu An công công một tiếng, hai người liền ngồi mã xa theo tiểu An từ một đạo tiến cung.

Trên mã xa, Lãnh Triệt ôm chầm vai của Ôn Nhu, tìm hiểu tự mà hỏi thăm: “Sinh khi?”

Ôn Nhu trầm mặc chỉ chốc lát, mới ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt mặt mày ôn nhu, đột nhiên hôn một cái lên mặt hắn, cạn tiếng nói: “Không có.”

Hắn bắt quá là lo lắng nàng quan tâm nàng mà thôi, nàng làm sao sẽ tức giận.

Mặt của Lãnh Triệt hơi, cười đến có chút xấu hổ, “Không phải là không tin nàng, chỉ là lo lắng nàng mà thôi.”

“Ta biết.” Ôn Nhu ở bên mặt kia của Lãnh Triệt hôn thêm một cái, nhìn gò má của hắn càng lúc càng hồng, cười đến hải lòng, Lãnh Triệt nhìn đôi môi kiều diễm ướt át trước mắt, không tự chủ hôn lên.

Hắn sợ như lần trước phát sinh nàng mất tích, hắn nói qua sẽ bảo hộ nàng, đối phương là người hắn không có thể tin nhiệm được, hắn lại càng không thể để cho nàng đơn độc đi, mặc dù là người thương của Vương Thượng, hắn cũng không có thể yên tâm.

Ôn Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp thu nụ hôn mềm nhẹ của Lãnh Triệt, hai tay nhẹ nhàng hoàn cổ của hắn.

Phi Hoàng cung, cung thất của các đời Vương Hậu.

Ôn Nhu được Lãnh Triệt nâng đỡ xuống xe ngựa, ở ngoài Phi Hoàng cung chờ cung nữ đi vào truyền báo, chỉ thấy một nữ tử thanh lệ mặc cạn lục nghệ thường y từ trong điện đi ra nghênh đón, khi nhìn đến Ôn Nhu trong nháy mắt kinh ngạc, lập tức liền chỉ là cao hứng tiếu ý.

“Thần phụ gặp qua Vương Hậu nương nương, nương nương kim an.” Ôn Nhu cung kính phúc thân.

“Nhu nhi? Người như thế nào đến?” Giương mặt Trầm Lục Y kinh hãi, hiển nhiên không biết Ôn Nhu tại sao đến, tự mình đỡ Ôn Nhu lên.

“Thần hạ gặp qua Vương Hậu nương nương, nương nương kim an.” Lãnh Triệt không mang theo nửa điểm tình cảm âm thầm an cũng vang lên.

“Bạch vương gia miễn lễ.” Trầm Lục Y mỉm cười, sau đó lại nhìn Ôn Nhu, hâm mộ nói, “Nhu nhi cùng Bạch vương gia thực sự là phu thê tình thâm, bất luận lúc nào Bạch vương gia đều bồi bên cạnh thân Nhu nhi.”

Thời gian Trầm Lục Y nói, Ôn Nhu tình tường thấy cực kỳ hâm mộ ở đáy mắt của nàng, còn có, thái độ làm người phát giác ưu thương.

“Vương Hậu nương nương hà tất ước ao thần phụ, phải là thần phụ hâm mộ nương nương mới đúng.” Ôn Nhu cười đến dịu dàng, không có nói rõ Vương Thượng thỉnh nàng tới, nhưng nàng tin tưởng Trầm Lục Y nhất định sẽ minh bạch, quả nhiên, chỉ thấy gò má của Trầm Lục Y hơi phồng hồng.

“Khó có được Nhu nhi tiến cung một chuyến, vừa vặn hôm nay khí trời rất tốt, ta ra lệnh người ở hoa viên đặt bàn nhỏ mở yến, người cùng ta ngồi được không?” Trầm Lục Y thân mật cầm tay Ôn Nhu, sau đó nhìn phía Lãnh Triệt, “Không biết Bạch vương gia có thể nguyện ý cho ta một ít mặt mũi, một đạo ngồi một chút?”

Thái độ của Trầm Lục Y như nhau từ trước Ôn Nhu đã gặp dịu dàng hiền hoà, cũng không có bởi vì thân là quốc gia chi hầu mà hiện ra khí thế bức người, đó là tự xưng là “ta” Mà không phải là “Bổn cung”, cung nhân cung kính thuận theo không có biểu tình oán giận, liền còn chưa bất kỳ thay đổi nào.

“Nương nương nói quá lời, nương nương có mệnh, thần hạ tự nhiên tòng mệnh.” Mặc dù nàng không mời hắn, hắn cũng sẽ lưu lại.

“Như vậy thật sự là quá tốt.” Trầm Lục Y hiển nhiên rất là vui vẻ, nắm chặt tay của Ôn Nhu không tha, vẫn là cười nhìn Lãnh Triệt, hỏi, “Bạch vương gia, không biết đúng hay không đề bụng Bạch vương phi cùng ta tới hoa viên trước một bước?”

“Vương Hậu nương nương nói quá lời.” Lãnh Triệt hướng Trầm Lục Y ôm quyền chấp tay, “Vương Hậu nương nương để mất thân thể, là vinh hi của thân thể cùng thần, há lại có ngại gì đáng để nói.”

“Nhu nhi, chúng ta đi trước đi.” Trầm Lục Y mỉm cười, lôi kéo Ôn Nhu, Ôn Nhu trước khi rời đi nhìn Lãnh Triệt một mắt, chỉ thấy Lãnh Triệt khẽ gật đầu, Ôn Nhu hơi cười, theo Trầm Lục Y đi.

Lãnh Triệt mắt lạnh nhìn bóng lưng của hai người, trong con ngươi quang minh bất định.

Ôn Nhu từ trước đến nay không thích cùng người quá mức thân cận, nàng cảm giác mình chưa từng cùng Trầm Lục Y giao tình thâm hậu, như thế bị Trầm Lục Y kéo tay, để hắn rất là phản cảm, thế nhưng thân phận Trầm Lục Y hôm nay không phải là nàng đơn giản có thể đắc tội, liền cố nén chán ghét trong lòng, tùy ý để nàng kéo tay của mình đi đến ngự hoa viên.

Đi tới ngọc lưu ly bát giác đình bên Thái Ngọc hồ, Trầm Lục Y buông lỏng tay của Ôn Nhu ra, mắt sáng bích lân lân mắt hồ, sâu kín thờ dài một hơi, tiện đà xoay người, trong con ngươi hàm ưu nhìn Ôn Nhu.

“Vương Hậu nương nương có chuyện trong lòng?” Xem tới được trong con ngươi của Trầm Lục Y hiện ưu thương, Ôn Nhu liền không giả bộ làm như không thấy, đi tới bên cạnh Trầm Lục Y, cầm hai tay của nàng, ngồi xuống trên băng đá, “Nương nương nếu là trong lòng có chuyện, không ngại cùng thần phụ nói một chút, có thể thần phụ vì nương nương giải ưu.”

”Nhu nhi... Vương Thượng đối với ta rất tốt... Ta nhưng có chút không biết làm sao...” Trầm Lục Y cầm tay của Ôn Nhu, nắm chặt, “Hay là, ta đang sợ... Sợ đây bất quá là hoa trong gương, trăng trong nước...”

”Ta cùng với Nhu nhi nói qua, ta mong muốn là cuộc sống cứ an tề mi, nhất sinh nhất thế một đôi, ta vốn không hy vọng tiến cung, thế nhưng lại...” Trong hốc mắt của Trầm Lục Y bắt đầu có trong suốt đang đánh chuyển, “Vương Thượng đối với ta rất tốt...ta...cũng...”

”Thấp...” Nước mắt chảy xuống viền mắt, tích lạc rơi trên mu bàn tay của Ôn Nhu, Ôn Nhu nhìn nước mắt trên mu bàn tay mình, lại nhìn Trầm Lục Y trước mặt, thản nhiên nói: “Chỉ là nương nương sợ mất đi, đúng không?”

Ôn Nhu nhìn chăm chú vào hai mắt của Trầm Lục Y, tựa hồ là muốn xem nàng nói có phải là thật hay không, nhìn nàng thống khổ, không giống như đang nói dối, nàng có thể hoài nghi Trầm Lục Y sao trong khoảng thời gian ngắn thích Vương Thượng, thậm chí sợ mất đi, thế nhưng yêu liền yêu, không cần lý do, hoài nghi của nàng, cần thời gian đối kết quả.

“Ta...” Trầm Lục Y dùng khăn che mặt, có chút khóc thút thít, không biết nên thế nào biểu đạt nội tâm của mình mới tốt.

”Vương Thượng là thật tâm đối với nương nương, nương nương làm sao ưu thương, thần phụ lần này tiến cung tới gặp nương nương, vẫn là Vương Thượng tự mình đến Bạch vương phủ tương thỉnh, nói đề thần phụ trong ngày thường lúc rỗi rảnh thường tiến cung cùng nương nương ngồi một chút, để giải ưu sầu của nương nương, bởi vậy có thể thấy được địa vị của nương nương ở trong lòng Vương Thượng quan trọng bao nhiêu, nương nương cần gì phải ưu thương.” Ôn Nhu như trước nhìn chăm chăm con người của Trầm Lục Y, không sai mỗi một ánh mắt biến ảo của nàng, trong con người của Trầm Lục Y, nàng ngoại trừ thấy đau thương đó là hải lòng, còn lại không còn gì nữa.

”Nhu nhi, ở trong cung này thật là phiền muộn, người ngày sau đến bồi ta nhiều một chút được không?” Trầm Lục Y đột nhiên đem tay của Ôn Nhu cầm thật chặt, trong mắt toát ra ao ước.

Ôn Nhu đột nhiên cảm giác được trong mắt Trầm Lục Y mong không phải bởi vì nàng, về phần là ai, nàng không rõ.

”Nương nương yên tâm, chỉ cần nương nương muốn cùng thần phụ một chỗ liền vui vẻ, ngày sau thần phụ sẽ bồi bồi nương nương nhiều một chút.” Ôn Nhu cười đáp.

”Thật sự là quá tốt!” Trầm Lục Y khó nén vui vẻ.

Đúng vào lúc này, có cung nhân đem rượu và thức ăn đến trong đình, Ôn Nhu giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Lãnh Triệt cũng đang từ từ hướng đình đi tới, nhật quang nhu hòa phảng phất đem thân thể của hắn độ lên một tầng nhàn nhạt quang vịnh, ngũ quan tuấn đạt không cùng nhu hòa của nàng, nhưng cũng động nhân, một bộ bạch y để anh tuấn của hắn càng thêm mê người, để trong nháy mắt Ôn Nhu thất thần.

Đội Ôn Nhu lấy lại tinh thần, chỉ thấy ánh mắt của Trầm Lục Y bên cạnh cũng dừng lại trên người Lãnh Triệt, cảm giác được Ôn Nhu đang nhìn nàng, ánh mắt của Trầm Lục Y trong nháy mắt né tránh, mà là nhắm vào Ôn Nhu cười nói: “Nhu nhi thực sự là hảo phúc khí, Bạch vương gia vóc người tuấn đạt, đối với Nhu nhi lại thích, thực sự là muốn tiện sát người bên ngoài.”

”Nương nương quá khen.” Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, Lãnh Triệt đi tới trước mặt.

”Nương nương, Vương Thượng truyền thần hạ đến thư phòng một chuyển, thần hạ liền không thể bồi nương nương chi thỉnh, mong rằng nương nương thứ lỗi.” Lãnh Triệt hướng Trầm Lục Y ôm quyền khom người.

”Nếu là Vương Thượng truyền Bạch vương gia có việc, ta liền không dám lưu Vương gia ở lâu, Vương gia đi là được.”

“Đại tạ nương nương.” Lãnh Triệt khom người, lại ngược mắt nhìn về Ôn Nhu, “Thần hạ muốn cùng thần thê nói mấy câu sẽ rời đi.”

”Vương gia chỉ đề ý nói là được.” Nét mặt Trầm Lục Y dịu dàng cười, hai tay của dưới váy dài bắt tri bắt giác nắm chặt thành quyền.

Ôn Nhu hướng Trầm Lục Y khê khom người, theo Lãnh Triệt đi ra bên ngoài đình, không biết Lãnh Triệt nói gì đó, chỉ thấy Ôn Nhu lắc đầu mỉm cười, Lãnh Triệt cũng là mỉm cười, sau đó mới ly khai.

Thấy tiểu ý trong mắt của Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu, song quyền Trầm Lục Y nắm chặt, móng tay thật sâu khảm trong lòng bàn tay, trong mắt hàn mang hiện lên.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Mục đích ở đâu

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu cùng Trầm Lục Y ngồi tròn một buổi trưa, đơn giản cùng nàng nói chút chủ đề không thú vị của nữ nhân cùng chuyện ngoài cung. Ôn Nhu tự giác bản thân đối với chuyện như vậy vô lực lại không đủ nhẫn nại, nàng tình nguyện múa kiếm bán tên, thế nhưng mặt mũi của Vương Thượng tuyệt không thể bỏ, nàng còn phải từ giao lưu của Trầm Lục Y dò xét lòng của nàng, liền như thế cùng nàng rồi rảnh ngồi.

Giờ Thân canh ba, Lãnh Triệt mới tái xuất hiện ở trước mặt Ôn Nhu, Ôn Nhu có thể nói là thấy được giải thoát.

”Bạch vương gia cùng Vương Thượng đã nói xong?” Trầm Lục Y dịu dàng cười hỏi.

”Hồi nương nương, đúng vậy.” Lãnh Triệt cung kính trả lời.

”Bạch vương gia là tới đón Nhu nhi hồi phủ?” Trầm Lục Y vẫn như cũ cười, “Đã như vậy, ta liền không dám lưu Nhu nhi ở lâu, Nhu nhi, ngày mai trở lại bồi bồi ta được không?”

”Nương nương chi thỉnh, thần phụ tự nhiên tòng mệnh.” Ôn Nhu cũng là cạn tiểu, chỉ là cũng minh bạch lời nói, nàng tiến cung, cũng không phải là cùng nàng giao tình rất tốt, bất quá là hoàng mệnh làm khó, chỉ thấy biểu tình của Trầm Lục Y không có bất kỳ biến hóa nào, mâu quang của Ôn Nhu chìm chìm, “Như vậy, thần phụ liền xin được cáo lui trước.”

”Thần hạ xin cáo lui.” Lãnh Triệt hành lễ, Trầm Lục Y khẽ gật đầu, cùng Ôn Nhu cùng nhau rời đi.

Lúc Ôn Nhu xoay người, khoe mắt liếc về khoe miệng tiểu ý của Trầm Lục Y có chút vận vẹo, tâm trạng tự hỏi nặng hơn một phần.

”A Nhu, làm sao vậy?” Một đường đi ra xa mã tràng, Ôn Nhu không nói được một lời để Lãnh Triệt có chút lo lắng, dừng bước, đỡ vai Ôn Nhu, đem nàng xoay người lại mặt đối với mình, “Vương Hậu nói gì đó để nàng không vui?”

Nói đến Trầm Lục Y, Ôn Nhu tình tường cảm thụ được hai tay của Lãnh Triệt đỡ lấy hai vai nàng bỗng dưng nắm thật chặt, ánh mắt nhu hòa nấn ra hàn quang.

”Sợ đầu gối.” Nhìn dáng dấp khẩn trương lo lắng của Lãnh Triệt, Ôn Nhu chỉ cảm thấy hài lòng, đưa tay chỉ lên chóp mũi của hắn, cười nói, “Vương Hậu có thể nói gì khiến ta không vui?”

”Không có là tốt rồi.” Lãnh Triệt mỉm cười, kéo qua tay của Ôn Nhu, “Hôm nay muốn ăn cái gì, ta làm cho nàng.”

”Ngươi công sự nhiều như vậy, ta cũng không dám phiền ngươi.” Ôn Nhu nắm lại tay của Lãnh Triệt.

”Không có gì đáng ngại.” Chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.

”Ân...” Ôn Nhu giả bộ suy tư chốc lát, nhìn chăm chăm con người xinh đẹp của Lãnh Triệt nói, “Tùy ngươi làm cái gì, ngươi làm ta đều thích!”

”Hảo.” Lãnh Triệt đem tay Ôn Nhu cầm thật chặt, cười đến càn nhu, “Đi thôi, về nhà.”

Về nhà, chữ thật là ấm áp, Ôn Nhu cười đến hài lòng, nàng còn không nghĩ nói cho hắn biết nàng đối với Trầm Lục Y ngờ vực vô căn cứ, tất cả đội nàng toàn bộ tra rõ mới nói.

Cung nhân một bên thấy dáng tươi cười của hai người không thể nghi ngờ thành một đạo phong cảnh xinh đẹp, để cho bọn họ bất tri bất giác bị hấp dẫn, mê mẩn, thật lâu hồi chưa qua thần.

“A... Ta chưa từng Bạch vương gia cười qua...” Một cung nữ nhìn Lãnh Triệt xa xa, biểu tình say mê, hai gò má không tự chủ nóng lên, “Ta còn tưởng rằng Bạch vương gia sẽ không cười, nguyên lai cười lộ lên mê người như vậy.”

“Đúng đó đúng đó, trước đây chưa thấy qua Bạch vương gia, còn tưởng rằng hắn thật là ma ốm, ai biết...” Một cung nữ khác thấy càng si mê.

“Hai người các ngươi nói xong chưa, Bạch vương gia cho dù tốt cũng là của Bạch vương phi, Bạch vương gia cười cũng là hướng về phía Bạch vương phi cười, các ngươi còn chưa nghĩ tốt sao. Đỡ phải bản thân thương tâm.” Một cung nữ bên người hai người, thở dài nói.

“Ba ——” Chỉ là, câu cuối của cung nữ vừa dứt lời, một cái cái tát vang dội vang lên, lực đạo to lớn đánh đến nàng té trên mặt đất, cung nữ đang muốn giờ tay lên che mặt, thấy đối phương thì vội vã quỳ rạp xuống đất quỳ rạp xuống đất, hai cung nữ khác cũng là chiến chiến nguy nguy quỳ trên mặt đất.

“Vương, Vương Hậu nương nương...” Ba người chiến chiến nguy nguy, chẳng biết lúc nào Vương Hậu đứng ở phía sau các nàng, cung nữ bị ném cho cái tát cũng không biết bản thân là địa phương nào đắc tội nàng.

”Tên gọi là gì?” Trầm Lục Y cư cao lâm hạ nhìn cung nữ lam y phủ phục ở đáy mắt mình, một bên nhàn nhạt hỏi, một bên cảm khăn nhẹ nhàng lau lòng bàn tay của mình.

”Hồi nương nương, nô tỳ... Nô tỳ gọi Vu Tầm...”

”Vu Tầm đúng không? Trầm Lục Y cúi người, nắm cầm của Vu Tầm, đem mặt của nàng giờ lên, “Còn là một Còn là một người xinh xắn.”

“Ta Vương Hậu nương nương khích lệ...” Vu Tầm rất là sợ hãi, không biết Trầm Lục Y nói thế là có ý gì, không dám nhìn ánh mắt của Trầm Lục Y, chỉ

cảm thấy sợ.

“Từ khi Bồn cung tiến cung tới nay, Liên công công hầu hạ Bồn cung cũng không tệ, liền đem người đưa cho hấn đi.” Trầm Lục Y nói xong, vòng qua Vụ Tâm đang trợn mắt hốc mồm đi về phía trước, không để cho Vụ Tâm có cơ hội kêu khóc gì.

Mà Vụ Tâm, đã cả kinh trợn to hai mắt, như đầu gỗ cứng ở tại chỗ.

Nghe được Trầm Lục Y nói thế các cung nữ còn lại, đều bị hít phải ngưng không khí lạnh, Liên công công, một lão thái giám tuổi gần năm mươi...

Trầm Lục Y nhìn tiệp hành tiệp viễn hai thân ảnh màu trắng bạch sắc biến mất, nhãn thần đột nhiên trở nên hung ác, nhưng cũng rất nhanh tiêu thất, đi đến thư phòng của Vương Thượng.

Những ngày kế tiếp, xuân ý tiệp nùng, vì Trầm Lục Y, Ôn Nhu có thể nói là mỗi ngày tiến cung bồi nàng, nhưng có chút khó nhịn thân thể thỉnh thoảng mệt mỏi, đang cùng Trầm Lục Y chung đụng mấy ngày này, Trầm Lục Y đem nỗi lòng che giấu vô cùng tốt, Ôn Nhu có thể nói là nhất vô sở hoạch, nàng còn chưa hề gặp phải người tâm tư khó đọc như vậy, xem ra là nàng xem thường Trầm Lục Y.

Nếu không có lần trước nàng nhìn thấy khoe miệng của Trầm Lục Y cười, có thể mấy ngày nay ở chung nàng tin Trầm Lục Y bất quá là một nữ tử tầm thường khát cầu khát cầu hạnh phúc, rốt cuộc là có mục đích gì, mới đưa bản thân che giấu sâu như vậy, thậm chí nàng để Bắc Ích tìm hiểu tin tức về Trầm Lục Y, tất cả đều là tra không chỗ nào lấy được.

Binh bộ Thượng thư thật là một thật là một người ngay thẳng trung thành Đại Di, sẽ gây tai họa cho Đại Di sao? Dù cho bọn họ biết được cái gì, báo cho Vương Thượng, mà Vương Thượng yêu Trầm Lục Y như vậy, hấn sẽ tin tưởng Trầm Lục Y là lòng mang mục đích sao?

“Nhu nhi, suy nghĩ gì mắt hờn như thế?” Trầm Lục Y giọng ôn hòa kéo lại suy nghĩ của Ôn Nhu đang bay lượn, quay đầu lại nhìn Trầm Lục Y, chỉ thấy cung nữ phía sau nàng trong tay bưng cao điểm, Trầm Lục Y trừng nàng cười nói, “Đây là son tra cao, vị đạo vô cùng tốt, lần trước Vương Thượng đem đến cùng ta thưởng thức, ta rất thích, nên ta cố ý lệnh cho ngự trù lại làm, là muốn cho Nhu nhi cũng nếm thử.”

“Tạ ơn nương nương ưu ái.” Ôn Nhu bắt hảo phát ý của Trầm Lục Y, biết Trầm Lục Y dù cho muốn hại muốn hại cũng sẽ không ngu xuẩn dùng phương pháp hạ độc trong thức ăn, liền bóc lên một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng, vị đạo toan điểm, vị nhần nhụy, quả thật không tệ.

“Vị đạo làm sao?” Trầm Lục Y mong đợi nhìn Ôn Nhu.

“Vị đạo tốt lắm” Ôn Nhu cũng không nói dối.

“Nếm thử đạo này hạnh nhân cao xem sao?” Trầm Lục Y hiển nhiên rất là vui vẻ, để cung nữ mang hạnh nhân cao đến, Ôn Nhu nhìn mâm hạnh nhân cao, cũng bóc một khối vào miệng.

“Nương nương cao điểm nơi này thực sự là ngon miệng, thần phụ thực sự là có khẩu phúc.” Sơn tra, hạnh nhân, đồ ngọt, Trầm Lục Y, là muốn làm gì? Ôn Nhu gọi lên như có như không cười.

“Nếu Nhu nhi thích ăn, ta đây liền để trù tử mỗi ngày làm để Nhu nhi ăn.” Trầm Lục Y bỗng nhiên nghĩ đến ánh mắt thâm thúy.

“Thần phụ tạ qua hậu ái của nương nương.”

“Nếu Nhu nhi thấy vị đạo tốt, liền đem những thứ này cao điểm ăn thêm chút nữa đi!”

“Tạ ơn nương nương.” Mục đích của Trầm Lục Y, chẳng lẽ là nàng? Vì sao là nàng?

“Vương Hậu nương nương, Bạch vương gia tại ngoại cầu kiến.” Giữa lúc Ôn Nhu chuẩn bị ăn thêm một khối son tra cao, có cung nữ tiến đến truyền báo.

Trầm Lục Y nghe xong, hướng Ôn Nhu cười nói: “Nhu nhi rất hạnh phúc, Bạch vương gia đối với Nhu nhi thực sự là tốt, mỗi ngày đem Nhu nhi đưa đến chỗ ta, lúc rồi đi lại tới đón Nhu nhi cùng hồi phủ, có thể nói là tiện sát ta.”

“Nương nương cùng Vương Thượng, làm sao cũng không phải tiện sát người bên ngoài.” Vương Thượng lập hậu bất quá ba tháng chưa tới, Vương Thượng đối với Trầm Lục Y thật là tốt có thể nói là toàn bộ trong cung đều biết, mà nàng càng từ trong miệng Lãnh Triệt biết được, Vương Thượng thậm chí muốn vì Trầm Lục Y không hề nạp thêm một phi một tần nào, có thể thấy được Vương Thượng đối với nàng yêu thương bao nhiêu.

Trầm Lục Y nhất thời đỏ mặt, đem Ôn Nhu đẩy một cái đi phía trước, “Nhu nhi lại chê cười, Nhu nhi vẫn là mau đi ra đi, để tránh khỏi Bạch vương gia đợi lâu, ngày mai giờ Tý, ta ở ngự hoa viên đình ngọc lưu ly chờ người.”

“Thần phụ xin được cáo lui trước.”

“Ta tiễn người ra ngoài.”

Ôn Nhu không có chối từ, bởi vì mỗi một lần chối từ, Trầm Lục Y như trước kiên trì phải đem nàng đưa đến trước mặt Lãnh Triệt, nguyên bản Ôn Nhu không hoài nghi, thế nhưng cao điểm hôm nay, để Ôn Nhu tựa hồ loáng thoáng hiểu cái gì, lại chưa có hoàn toàn minh bạch, nàng chưa biết.

” Bạch vương gia mỗi ngày muốn đích thân tới đón Nhu nhi cùng hồi phủ, là sợ ta lừa Vương phi người sao?” Trầm Lục Y nhìn thấy Lãnh Triệt, không khỏi cười nói.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt, trò cười của Trầm Lục Y quanh quẩn bên tai, đáy lòng Ôn Nhu một điểm quang đột nhiên lóe, trong nháy mắt nàng phảng phất hiểu cái gì.

Lãnh Triệt chỉ là tượng trưng đáp, liền dẫn Ôn Nhu đi, Ôn Nhu nhìn tay của xuôi ở bên người Lãnh Triệt, nâng lên cảm chặt, Lãnh Triệt một tia kinh ngạc, bởi vì ở trong cung Ôn Nhu cũng không sẽ chủ động nắm tay hắn, nhưng mà kinh ngạc cũng chỉ là trong nháy mắt, cạn tiểu nắm chặt tay của Ôn Nhu.

Cùng lúc đó, Ôn Nhu lần đầu tiên rời khỏi Phi Hoàng cung quay đầu lại.

Khi nhìn đến ánh mắt của Trầm Lục Y che giấu, đáy lòng Ôn Nhu sưng mù dày đặc có thể nói là đẩy ra một tầng.

Quả nhiên là như vậy, thảo nào muốn nàng mỗi ngày tiến cung bồi nàng.

Thế nhưng..

Ôn Nhu cúi đầu nhìn bụng của mình, tuy rằng đã dần dần hờ ra, nhưng ở y sam che lấp ngoại nhân căn bản không thể nào nhìn ra nàng là mang thai, nàng có thai chỉ có một chút người biết, Trầm Lục Y thì như thế nào sẽ biết?

Xem ra Trầm Lục Y thật đúng là quan tâm nàng, son tra, hạnh nhân, đồ ngọt, còn phải ngày sau mỗi ngày cũng làm cho nàng ăn, thật đúng là quan tâm nàng cùng hài tử trong bụng nàng.

Như vậy xem ra, Trầm Lục Y cũng không yêu Vương Thượng, nàng kia ngồi trên hậu vị tất có mưu đồ, sự lo lắng của hắn quả nhiên không có sai, thế nhưng mưu đồ của Trầm Lục Y là cái gì, mới có thể làm cho nàng buông tha người yêu trong lòng?

Mà yêu trong lòng nàng đối với hắn, từ đâu mà đến?

Hay là hai người hắn, từ trước từng có cái gì?

Ôn Nhu suy nghĩ một chút, chỉ cảm thấy tâm tình có chút chìm.

Lãnh Triệt không có nhận thấy được tâm tư của Ôn Nhu, đem nàng tiễn về Yên Thủy các, để cho nàng nghỉ ngơi một chút, bản thân liền đến Tây Uyển.

Kế tiếp cả ngày, Ôn Nhu chỉ cảm thấy tâm tình phiền muộn, đến buổi chiều, đi ngủ cũng thấy bản thân vô pháp ngủ, ra ngoài hành lang ngoài phòng đứng chờ Lãnh Triệt.

” A Nhu, ban đêm lạnh, thế nào đi ra?” Sắp tới giờ sủu, Lãnh Triệt trở lại Yên Thủy các, thấy trên người Ôn Nhu chỉ có một kiện áo đơn đứng dưới hành lang, mi tâm cau lại, liền vội vàng tiến lên ôm nàng.

Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy cả người nàng đều là lạnh thấu, có thể thấy được nàng đứng ở hành lang rất lâu, để mi tâm của Lãnh Triệt không khỏi tức càng chặt hơn, trong con người lộ về yêu thương.

” Làm sao vậy?”

Lãnh Triệt vừa dứt lời, bên mép bị hai phiến môi mềm mại ngăn chặn, tựa hồ mang theo chút oán quay môi của hắn vừa liếm vừa cắn, để ngọn lửa trong thân thể hắn xồng lên.

—— đề lời nói ngoài ——

Đề cử tân văn của mình 《Nữ Vương Đột Kích, Chú Ý》, hoan nghênh các cô nương phùng trang~

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ta chỉ cần người

Editor: Luna Huang

” A Nhu...” Miệng của Lãnh Triệt bị Ôn Nhu chặn, có chút khó nhẹn, rồi lại có chút bất đắc dĩ, muốn nói lại chỉ có thể phát sinh thanh âm rất nhỏ, điều này không khỏi làm mặt hắn đỏ tới mang tai, như vậy hắn đầu giống nam nhân, quả thực giống như tiểu tức phụ.

Lãnh Triệt bị cái lưỡi dính hương mềm mại của Ôn Nhu chọc đến khó nhin, cúi đầu, thật sâu ngâm vào nụ hôn của Ôn Nhu, vẫn như cũ mang theo chút lang quạng đáp lại nàng, sau đó đem nàng ôm lấy, bước vào phòng ngủ, trở tay đóng cửa, đem Ôn Nhu bế đến trên giường hẹp buông xuống.

Thế nhưng Ôn Nhu lại ôm chặt cổ của Lãnh Triệt không tha, để cho mình dán sát trên người hắn, để Lãnh Triệt lại có chút không thể tránh được, hắn thực sự có chút đoán không ra ý nghĩ của tiểu nữ tử này, thực sự là sẽ ở tim của hắn chọc ngứa, để hắn khó nhin.

”A Nhu nghe lời, trước buông tay, ă?” Lãnh Triệt ôn nhu dụ dỗ, hắn không biết người trong ngực có đúng hay không lại đang cái gì không được tự nhiên, hắn cũng thực sự nghĩ không ra bản thân vừa chọc nàng chỗ nào.

“Không muốn.” Ôn Nhu quỳ gối ở trên giường, ngẩng nhìn Lãnh Triệt, dáng đáp đang tức giận, khẳng định cự tuyệt.

“...” Lãnh Triệt thực sự nghĩ không ra bản thân làm chỗ nào không hợp tâm ý nàng. “Nghe lời, nàng như vậy, ta làm sao khoan y? Ngày gần đây nhìn nàng ngủ không ngon, canh giờ không còn sớm, mau ngủ đi, ă?”

”Ta tới giúp ngươi khoan y.” Ôn Nhu ở trên môi thật mừng của Lãnh Triệt hôn một cái, đem hai tay của ông cô hắn chuyển qua bên hông của hắn, thay hắn cời đai lưng ra, Lãnh Triệt có chút chình lảng, cứ như vậy tùy ý Ôn Nhu thay hắn khoan y, Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt có chút chất phác, không nhin cười được, “Sõa đầu gỗ, hài tự cời đi, còn muốn ta giúp ngươi cời sao?”

”Không cần, ta tự mình tới.” Lãnh Triệt tựa hồ mới lấy lại tinh thần, Ôn Nhu hàm chứa cười, đem khoác lên người khoác lên trên vai Lãnh Triệt, liền chui mặt vào trong chăn, Lãnh Triệt có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cời y sam treo trên kệ áo, cời hài, thổi tắt ngọn nến bên giường, liền cũng nằm trên giường.

Chỉ là Lãnh Triệt còn chưa nằm xong, cảm thấy được có gì đó nặng nặng áp đến trên người mình, cả kinh, chợt cười, ôm thân thể nhỏ nhỏ của Ôn Nhu, không cho nàng trong lòng ngực mình loạn cộ, “A Nhu, không nên lộn xộn, mau ngủ.”

Ôn Nhu không trả lời hắn, chỉ là ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ nhàng học khí, khi thì cong liếm rái tai của hắn, bàn tay mềm mọng của nàng lồng ngực của hắn tùy ý chạy loạn, để toàn bộ thân thể hắn đều căng thẳng, khí tức hỗn loạn.

Còn không đợi Lãnh Triệt nói cái gì nữa, Ôn Nhu lại hôn lên môi của hắn, thẳng là để Lãnh Triệt nhiệt liệt đốt người.

”A Nhu, không nên nháo, nàng có mang...” Lãnh Triệt muốn ôm Ôn Nhu không cho nàng lộn xộn, Ôn Nhu đè nặng tay hắn không cho hắn giơ tay lên, Ôn Nhu xoay người một cái, ngồi trên người Lãnh Triệt, trong bóng tối mặt Lãnh Triệt đỏ tới mang tai, tim đập rộn lên, “A Nhu đừng làm rộn, ta... Chịu không nổi...”

Tiểu yêu tinh, đây là muốn...

Tay Ôn Nhu chống thân thể cùng cánh tay Lãnh Triệt trong lúc đó có khe hở, cúi người đến bên tai Lãnh Triệt, khước miệng gọi lên, nhẹ nhàng học ra một hơi thở: “Sõa đầu gỗ, ta muốn ngươi.”

Lúc nói lời này, Ôn Nhu cũng là đầy mặt đỏ bừng, chỉ bắt quá trong bóng tối, bọn họ nhìn không thấy nhau thôi, thế nhưng không cần suy nghĩ nàng cũng có thể biết, thời khắc này Lãnh Triệt khẳng định xấu hổ từ đầu đến lòng bàn chân, bởi vì nàng tinh tường nghe được tiếng hít thở đại loạn của Lãnh Triệt.

”A Nhu, không thể.” Lãnh Triệt tuy rằng đã là khó nhin đến cực điểm, tuy rằng cả người sắp bốc cháy lên, nhưng hắn còn không đến mức mất lý trí, hắn không thể bởi vì khoái ý nhất thời của mình mà khiến nàng bị thương tổn.

”Sõa đầu gỗ, ngươi là đại phu hay là ta đại phu?” Ôn nhu cảm thụ được thân thể của Lãnh Triệt càng lúc càng nhiệt, trên môi của hắn cắn một chút, nàng muốn như thế chọc hắn, nàng thật đúng là có chút bận tâm ngày nào đó hắn bị nàng chọc đến sinh bệnh, “Ta nói có thể chính là có thể.”

Ôn Nhu ghé vào trên người Lãnh Triệt, nhẹ nhàng liếm hầu kết của hắn, “Sõa đầu gỗ, ta nói, ta muốn ngươi.”

Chỉ cần vừa nghĩ tới tình ý dưới đáy mắt của Trầm Lục Y, nàng tựa hồ vô pháp ức chế tình cảm trong lòng mình đối với hắn, mặc kệ trước kia hắn có hay không nhận biết Trầm Lục Y, cũng không quản Trầm Lục Y là như thế nào đối với hắn sinh tình, nàng mặc kệ, hắn là của nàng, ai cũng đừng mau nhúng chàm, thích, cũng không được!

Mi tâm Lãnh Triệt căng thẳng, biết Ôn Nhu nhất định là có tâm sự, không phải nàng tuyệt sẽ không là như vậy cố tình gây sự, hắn mặc dù yêu thương, tuy khó nhin, lại vui vẻ lại hưng phấn, ngâm môi của Ôn Nhu, đem nàng ôm vào người, lập tức ôm nàng xoay người, đem nàng áp dưới thân mình.

”A Nhu, có cái gì nói cho ta biết, không nên đặt ở trong lòng mình.” Lãnh Triệt triu mến hôn nhẹ môi của Ôn Nhu, tại ánh mắt của nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn, “Không phải là không muốn nữa ă?”

Ôn Nhu nghiêm phạt dường như cắn môi dưới của Lãnh Triệt không tha, bỏ đi một tầng y phục cản trở cuối cùng trên người nàng và hắn, ôm hông của hắn để hắn áp trên người mình.

”Không nên đè nặng bụng của ta.” Ôn Nhu đem môi dán bên tai của Lãnh Triệt, trong giọng nói hơi ngưng ngưng, “Nhẹ một chút.”

Thử hỏi còn có người nam nhân nào chịu được, ánh trắng tờ khắp, một đêm vu sơn mây mưa.

Một hồi nhẹ nhàng vui vẻ nhẽ nhại, Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm vào trong ngực, cúi đầu, dán môi lên trán Ôn Nhu, nhẹ giọng hỏi: “A Nhu, thế nhưng lại xảy ra chuyện gì?”

” Cái gì gọi là lại?” Ôn Nhu bắt mẫn, trên ngực Lãnh Triệt cắn một cái.

” A Nhu...đừng cắn, nằng lại cắn ta, ta đây ngày mai còn làm sao vào triều sớm.” Lãnh Triệt trêu mếu bắt đắc dĩ cười nói, trên ngực cùng cổ của hắn toàn là dấu răng thật sâu của nằng, như vậy đi ra ngoài gặp người, chẳng phải là rất mất mặt sao?

” Ta thích.” Ôn Nhu khe khẽ hừ một tiếng, mới vừa rồi nơi bị bản thân cắn nhẹ nhàng liếm vài cái, “Ngươi nếu như sợ người khác chê cười ngươi, ngươi đã nhiều ngày cũng không cần ra cửa.”

” Hồ nháo, không ra khỏi cửa làm sao đi?” Không ra khỏi cửa, công việc bẽ bộn như vậy ai tới xử lý, Vương Thượng một người hiện nay vô pháp đề ý được nhiều, “Ta không sợ người khác chê cười.”

” Ngươi không sợ người khác chê cười, ta sợ.” Ôn Nhu đùa giỡn xoay người, đưa lưng về phía Lãnh Triệt, Lãnh Triệt từ sau lưng ôm nằng.

” A Nhu, nói cho ta biết, có đúng hay không gặp chuyện gì không vui?” Không cho nói, vậy hắn tránh không nói, trời biết tâm tư của nữ nhân thế nào khó nắm lấy như vậy.

” Đúng, không vui.” Trầm Lục Y, nếu nằng thật là đối với Triệt hữu tình, nếu để cho Vương Thượng biết, lại sẽ làm sao?

” Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra, nói cho ta biết được không?” Lãnh Triệt đem mũi dán vào tóc Ôn Nhu, nhẹ ngửi mùi thuốc nhàn nhạt trong sợi tóc nằng, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nằng.

” Triệt, nói cho ta biết, ngươi trước kia là gặp qua Vương Hậu? Hoặc là nhận thức Vương Hậu?” Sơn tra cùng hạnh nhân của món điểm tâm ngọt, đều là thực vật dẫn đến hư thai, nằng tin tưởng mình tuyệt đối là không oán không cừu với Trầm Lục Y, mà mục tiêu của nằng lại là bản thân, thậm chí muốn hại thai nhi trong bụng nằng, cũng chỉ có thể là bởi vì hắn, mà sở dĩ là bởi vì hắn, tuyệt không biết là bởi vì hận hắn, bởi vì từ lúc nằng quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt của Trầm Lục Y, nằng liền biết, Trầm Lục Y, yêu hắn.

Vì sao yêu hắn, nằng không hiểu, lại vì sao yêu hắn mà không gả cho hắn, nằng cũng không hiểu, nam nhân của nằng nằng không cho phép bất luận kẻ nào nhúng chàm, cũng không cho phép bất luận kẻ nào tiểu tường, thậm chí không cho phép bất luận kẻ nào thích.

Trầm Lục Y yêu hắn mà chôn sâu đáy lòng, mà nằng không yêu Vương Thượng mà ngồi trên hậu vị, trong đó, tất nhiên có âm mưu, Trầm Lục Y là chủ mưu? Hay là quân cờ? Nếu là quân cờ, chủ mưu thì là người nào? Âm mưu là vì cái gì? Tiếp tục gây rối cho Đại Di?

Ôn Nhu lâm vào suy nghĩ sâu xa, nằng hiện nay không thể nói cho Lãnh Triệt biết những thứ này, nằng không muốn hắn càng âu sầu nhiều hơn, thế nhưng, nằng cũng tuyệt sẽ không để cho Trầm Lục Y gây bất kỳ bất lợi nào cho quốc gia.

” Vương Hậu?” Lãnh Triệt hơi nhíu mày, “Chưa từng gặp qua Vương Hậu, càng không nói gì đến nhận thức, lần trước trong phủ nhìn thấy nằng, vẫn là lần đầu tiên gặp, làm sao vậy? A Nhu tại sao lại hỏi như vậy? Vương Hậu nói gì đó?”

” Không có, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, hỏi một chút mà thôi.” Ôn Nhu lắc đầu, rồi nói tiếp, “Không có chuyện gì, không cần lo lắng.”

” Vương Hậu có dị thường?”

” Còn chưa phát giác.”

” Thế nhưng mỗi ngày tiến cung quá mức phiền muộn mới phát giác được không vui? Nếu không muốn lại tiến cung, ta liền đi cùng Vương Thượng nói.” Hắn nhìn ra được nằng không thích tiến cung.

” Không cần.” Ôn Nhu xoay người, đối mặt với Lãnh Triệt, cà cà, đem chóp mũi của mình đụng chóp mũi của Lãnh Triệt, “Ngươi không phải là mỗi ngày bởi ta sao, ta sao lại phiền muộn, chỉ là đột nhiên cảm thấy không vui mà thôi.”

Nằng dù cho phiền chán Trầm Lục Y như thế nào đi nữa, cũng muốn đem mục đích của nằng tra rõ, nằng nếu đã biết, làm sao có thể bỏ vờ nửa chừng, huống hồ đây bất quá là khảo nghiệm tính tình cùng sự nhẫn nại của nằng mà thôi, nếu là đến chuyện này đều chịu không nổi, nằng còn nói thế nào làm sát thủ.

” Ngày sau nếu không phải hài lòng, nói với ta, nhớ kỹ?” Lãnh Triệt nhẹ nhàng hôn chóp mũi Ôn Nhu một cái.

” Ân.” Ôn Nhu cắn chóp mũi của khi hắn một cái.

Tuy rằng tâm sự nan giải, trong ngực Lãnh Triệt, Ôn Nhu cũng ngủ được an ổn, trong mộng cũng là an bình, Lãnh Triệt cũng như vậy.

Giữa ban ngày, Lãnh Triệt vẫn là đem Ôn Nhu đưa đến Phi Hoàng cung rồi lại xử lý công việc, thỉnh thoảng nếu là tạm thời vô sự cần đề ý, lại sẽ bồi Ôn Nhu ngồi một chút, hôm qua cảm thấy được Ôn Nhu không vui, hôm nay Lãnh Triệt liền tạm thời bỏ qua một bên chuyện cần xử lý, cùng Ôn Nhu nhất tề đến ngọc lưu ly đình ở ngự hoa viên, Trầm Lục Y cho phép, Lãnh Triệt liền ngồi xuống đình ngọc lưu ly.

Ôn Nhu vô tình hay cố ý luôn luôn nhìn chăm chăm con ngươi của Trầm Lục Y, không bỏ sót bất luận tình cảm gì trong ánh mắt nằng.

Quả nhiên, Trầm Lục Y khi nhìn đến trên cổ Lãnh Triệt dấu răng còn chưa hoàn toàn biến mất, đột nhiên con ngươi thông xuống, cảm chén trà có chút

run rẩy, khi nâng con người lên trở lại vẫn như cũ là tiểu ý dịu dàng.

Vẫn là son tra cùng hạnh nhân, bất quá là biến đổi hình thức.

”A Nhu, đây là cao điểm của hôm nay, ném thử?” Trầm Lục Y đem cao điểm cung nữ mang đến trước mặt Ôn Nhu, “Bạch vương gia, cùng muốn ném thử?”

”Thần hạ thay thần thể tạ qua hậu ái của Vương Hậu nương nương.” Ngôn ngữ Lãnh Triệt nhàn nhạt khẽ gật đầu, từ chối nói, “Chỉ là thần thể gần đây ăn uống không phải là quá tốt, không phải đồ thần hạ tự mình làm năng khó có thể nuốt xuống, nếu là nương nương không ngại, cao điểm này thần hạ thay thần thể dùng thể nào?”

Lãnh Triệt sở dĩ sẽ nói như vậy, bất quá là lúc tới trên mã xa, Ôn Nhu nôn khan rất là nghiêm trọng, xuống xe ngựa mới đỡ chút, bất năng tin tưởng Trầm Lục Y có hay không vô tâm, Lãnh Triệt chỉ có thể tương kì mang thực vật được ban đây xuống.

”Bạch vương gia thực sự là quan tâm.” Trầm Lục Y đem khăn cầm trong tay nắm càng chặt hơn, nét mặt vẫn là cười, “Nếu Nhu nhi không thích ăn, mang xuống là được, nói vậy mấy thứ này cũng không hợp khẩu vị của Bạch vương gia.”

Ôn Nhu nhìn khoe miệng cười của Trầm Lục Y, bỗng dưng nắm chặt tay đặt ở trên đầu gối của Lãnh Triệt bên cạnh thân, Trầm Lục Y, xem ra cao điểm hôm nay không đơn giản a...

Lãnh Triệt chẳng biết tại sao Ôn Nhu lại đột nhiên cầm tay hắn, nhưng chỉ là đem tay của mình từ bàn tay của nàng lấy ra, đem tay nàng che ở dưới tay mình.

Chỉ thấy ánh mắt của Trầm Lục Y luôn luôn vô tình hay cố ý rơi xuống trên người Lãnh Triệt, cũng luôn luôn câu đáp câu không cùng Lãnh Triệt nói chuyện, tựa như Ôn Nhu bất quá là bồi Lãnh Triệt tới mà thôi.

Quả nhiên, Trầm Lục Y mời nàng mỗi ngày tiến cung bồi, bất quá là ý không ở trong lời, nàng muốn gặp, bất quá là hân mà thôi.

Mà hân mỗi ngày bất quá là tiến nàng đến, lúc rời cũng là đến đón nàng cùng hồi phủ, tổng không được một khắc đồng hồ, Trầm Lục Y chính là vì không được một khắc đồng hồ ngắn ngủi này, mỗi ngày cùng nàng ngồi trên hai ba thò thần, nghĩ trọng tâm câu chuyện bất đồng, đối mặt chính là thể tử của người mình yêu, có thể không có thể không dụng tâm lương khổ.

Nàng có thể đoán được, Trầm Lục Y mỗi ngày buồn khổ bất quá là làm cho Vương Thượng nhìn, nàng trong lúc vô tình nhắc tới giao tình cùng nàng rất tốt với Vương Thượng, Trầm Lục Y nhất định là đoán chắc nàng nếu tiến cung, Lãnh Triệt tất sẽ đích thân cùng nàng đến.

Trầm Lục Y, đối với hân hành sự đoán đo được chuẩn? Nàng đối với hân lưu ý quan tâm đều hiểu, lại hiểu được bao nhiêu?

Trầm Lục Y làm như vậy, lại là vì cái gì?

Ôn Nhu nhìn Trầm Lục Y, muốn đoán nghĩ cách đáy lòng nàng.

”Đại ca ——!” Ngay khi ba người nhàn thoại, thanh âm của Lãnh Hạo đột nhiên phát qua bên tai, quay đầu lại, chỉ thấy Lãnh Hạo cước bộ có chút gấp rút hướng nơi của bọn họ bước nhanh mà đến, trong tay của hắn, còn cầm chiết tử.

Lãnh Triệt thấy thế, trên cái băng đứng lên, thần tình nghiêm túc.

”Đại sự không ổn.” Mi tâm Lãnh Hạo khẩn tức, cũng không đợi mọi người hành lễ, đem chiết tử cầm trong tay đưa cho Lãnh Triệt, trong con người quang lãnh đến đáng sợ, “Thương nhân âm phù nghĩa báo, đại ca nhìn xong rồi nói.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Tam quốc phân di

Editor: Luna Huang

Nếu nói thương nhân nghĩa báo, là thương nhân ở nước khác buôn bán vô điều kiện tình báo cho bốn quốc, âm phù là lấy ký hiệu đặc thù hoặc văn tự phân biệt viết ở mấy thẻ tre, phân vài lần đạt mục đích, hoặc nhất phát nhất chí, hoặc mấy phát nhất chí, như vậy dù cho trên đường bị người khác chặn được, cũng vô pháp đọc được tin tức trong đó.

Lãnh Triệt cùng Lãnh Hạo biết rõ những thứ này dùng cho ký hiệu đặc thù cùng văn tự của âm phù, mặc dù không cần đối chú cũng có thể trực tiếp đọc hiểu nội dung trong đó, lúc này Lãnh Triệt cầm thẻ tre Lãnh Hạo đưa cho, mặt trên mặt trên vài chữ đơn giản, nhãn thần chợt trầm xuống, đem thẻ tre chăm chú bóp lòng bàn tay.

Tam quốc phân Di, chính là đang mưu đồ.

Lãnh Triệt không nói gì, cũng không có hướng Trầm Lục Y xin cáo lui, chỉ là nhìn Lãnh Hạo một mắt, Lãnh Hạo khẽ gật đầu, hai người liền cước bộ nặng nề ly khai.

Ôn Nhu nghiêng đầu, dùng dư quang của khóe mắt quan trắc thần tình của Trầm Lục Y, chỉ thấy trong con ngươi nàng nổi lên ưu sầu nhàn nhạt, không giống làm bộ.

Không biết Trầm Lục Y này, lại sẽ là nữ nhân như thái hậu Khương Phù Dung?

Hôm nay, Lãnh Triệt không có như thường ngày lui tới đến đây đón Ôn Nhu cùng hồi phủ, Ôn Nhu không muốn cùng Trầm Lục Y ngồi lâu, liền mở miệng tìm cái lý do ly khai, suy nghĩ có muốn hay không đi hỏi Lãnh Triệt một chút đến tột cùng chuyện gì xảy ra, liền tiểu An từ đâm đầu đi tới.

”Nô tài gặp qua Bạch vương phi.” Tiểu An từ cung kính cúi người, “Bạch vương gia bảo nô tài đến đây thỉnh Bạch vương phi, thỉnh Bạch vương phi theo nô tài.”

”Vậy làm phiền An công công dẫn đường rồi.” Tiểu An từ là người của Vương Thượng, Lãnh Triệt tin được, Ôn Nhu tự nhiên liền tin được, nếu tiểu An từ nói là Lãnh Triệt thỉnh nàng, nói vậy liền thực sự là như vậy.

Tiểu An từ đem Ôn Nhu dẫn tới thư phòng của Vương Thượng, Ôn Nhu đến bên ngoài, nhớ kỹ rất rõ ràng, vì sao phải dẫn nàng đến thư phòng của Vương Thượng, điều này làm cho nàng có chút không giải thích được.

”Vương Thượng cùng Bạch vương gia ở đây, Bạch vương phi thỉnh.” Tiểu An từ gõ gõ cửa đang đóng chặt, sau đó đẩy ra, khom người hướng Ôn Nhu một động tác thỉnh.

Ôn Nhu khẽ gật đầu, bước qua bậc cao của cánh cửa, vừa vào cửa, không thấy thân ảnh Lãnh Triệt, duy thấy Lãnh Hạo đứng ở bên trái thư phòng ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó cười hướng nàng đi tới: “Tẩu tẩu tới.”

”Thần phụ gặp qua Vương Thượng.” Ôn Nhu phúc thân, “Không biết Vương Thượng thỉnh thần phụ đến đây, có việc?”

Ôn Nhu vừa dứt lời, liền nghe phía sau tiếng bước chân truyền đến, xoay người lại nhìn lại, chỉ thấy trong lòng Lãnh Triệt ôm đầy từng cuộn từng cuộn giấy đó, c hai mắt nhìn chăm chăm hai tay, ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Nhu.

”A Nhu tới?” Thấy Ôn Nhu, mi tâm khẩn tức của Lãnh Triệt có chút giãn ra, đem cuộn giấy trong lòng đặt lên bàn, sau đó lấy tay lau sạch bụi, dùng ngón tay đặt lên ba chữ, Hải, Mạc, Viêm, lúc viết xong nhìn Ôn Nhu, thần tình nghiêm túc: “Nếu ba quốc gia này liên hợp lại đánh Đại Di, A Nhu cho rằng bọn họ sẽ loại phương thức nào đánh?”

Ôn Nhu khiếp sợ, có chút không thể tin nhìn ba chữ kia Lãnh Triệt vừa chỉ, mới ngược mắt nhìn phía Lãnh Triệt cùng Lãnh Hạo, chỉ thấy mâu quang Lãnh Triệt nặng nề, Lãnh Hạo trọng trọng thở dài, giọng ép cười nói: “Tẩu tẩu hai lần vì triều đình Đại Di giải vây, lần này, thương nhân nghĩa báo, tam quốc hợp mưu phân Di, cũng muốn nghe cách đối phó của tẩu tẩu một chút.”

Tam quốc hợp mưu phân Di? Tân pháp của Đại Di vừa phổ biến một thời gian, lại phát sinh đại sự diệt quốc như thế sao? Không phải chỉ là Hải quốc, đúng là tam quốc hợp mưu, Hải Mạc Viêm ba quốc gia, mơ ước Đại Di bao lâu?

Thật lâu, đáy mắt khiếp sợ của Ôn Nhu bình tĩnh lại, đi tới đối diện Lãnh Triệt, mắt chăm chú nhìn ba chữ trên bàn.

”Mới vừa rồi cũng có thám báo mật báo đưa tới, chứng thực thương nhân nghĩa báo không có lầm.” Sắc mặt của Lãnh Hạo có chút hơi bại, tam quốc phân Di, đây đối với Đại Di hôm nay mà nói, không thể nghi ngờ là một hồi tai ương ngập đầu, “Ta cùng với đại ca thương nghị hồi lâu, muốn trước nghe đối sách của tẩu tẩu một chút.”

”Bình lực của tam quốc có bao nhiêu? Chiến lược thế nào? Trước tiên có thể nói với ta?” Tam quốc phân Di, tất nhiên là kết thành đồng minh, nếu kết thành đồng minh, tất nhiên một quốc gia là liên bang đứng đầu, theo nàng biết thực lực của một nước trong tam quốc, dẫn đầu cho là Hải quốc, “Liên bang đứng đầu là Hải quốc?”

”Quốc gia dẫn đầu chính là Hải quốc.” Hai tay Lãnh Hạo xuôi bên người phất chốc nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay trở nên trắng, đang cực lực chịu đựng hận ý trong lòng, “Theo thám báo báo lại, lần này tam quốc liên kết đồng minh, mưu hoa phân Di, Hải quốc xuất mười vạn binh, Mạc quốc xuất bảy vạn binh, Viêm Quốc xuất năm vạn binh, chiến lược, quân cường cùng Đại Di.”

”Khi nào xuất binh?”

”Tam quốc xưa nay không quá mức vắng lai, lần này hội minh rất là đột ngột, không biết là nước nào đi đầu đưa ra mưu hoa như vậy.” Nói tiếp chính là Lãnh Triệt, dưới tay áo như Lãnh Hạo chặt nắm chặt thành quyền, “Nếu là như vậy, coi như là tam quốc muốn phát binh, cũng trước hết bộ thự phương thức tiến binh, hai mươi vạn binh lực tuy rằng khổng lồ, thế nhưng tam quốc lĩnh binh chi tướng cũng chưa từng gặp mặt, bất định tương hỗ khập khiễng hoặc sinh lòng hiềm khích, như vậy, trong vòng nửa tháng tuyệt đối không thể phát binh Đại Di.”

(Luna: Ta biết nước nào nè)

”Nói như thế, Đại Di liền chỉ có thời gian nửa tháng làm công tác chuẩn bị.”

“Đúng vậy.”

”Đại Di muốn làm chuẩn bị phòng ngự thế nào, nói vậy không cần Ôn Nhu nói thêm gì nữa, Vương gia cùng Vương Thượng định cũng thương nghị ra đối sách, Ôn Nhu nghĩ cùng Vương Thượng Vương gia không có kém bao nhiêu, về phần cách đối phó.” Ôn Nhu đưa tay lau sạch ba chữ Lãnh Triệt viết trên đài, dùng tay viết xuống vài chữ, “Trước khi tam quốc xuất binh, chúng ta có thể trừ khử trận này tại ương ngập đầu này cũng không chừng.”

Khập khiêng, hiềm khích, đây là bốn chữ Ôn Nhu viết xuống trên đài, mâu quang Lãnh Triệt thâm thúy, Lãnh Hạo là có chút không giải thích được.

”Tẩu tẩu nói thế giải thích thế nào?”

”Vương gia cũng nói tam quốc xưa nay không quá mức vãng lai, như vậy tranh luận sẽ không tránh khỏi sinh ra hiềm khích, nếu chúng ta có thể chui vào cái hiềm khích này, lợi dụng cái hiềm khích này, thế cục, lại sẽ thế nào?” Ôn Nhu nhìn con người thâm trầm của Lãnh Triệt, năng biết, hẳn định cũng là muốn dùng phương pháp như vậy.

”Tẩu tẩu nói phải ——” Mâu quang Lãnh Hạo sáng ngời.

Ly gián, Ôn Nhu lại đang viết ra hai chữ trên đài.

”Kể ly gián, tẩu tẩu thật tài trí! Ta làm sao không nghĩ tới biện pháp này!” Tầng đá lớn Lãnh Hạo đặt ở trên tim tựa hồ trong nháy mắt nhẹ không ít, nhưng mà mi trừu khởi, “Thế nhưng từ trước đến nay bang giao có đại nghĩa, sử dụng mưu đạo như vậy, chẳng phải là muốn bị thế nhân khinh bỉ?”

(Luna: Bình bát yếm trả Hạo ca ngâm thơ nên kết cục mới bi thảm như vậy =.=)

”Vương Thượng, nếu thần phụ nói ly gián, là lo lắng, miệng người, tiền tài lực đạt tới ly gián, nếu là lang lãnh Càn Khôn thần thần đang dâng, dĩ nhiên là không để ý lưu ngôn phi ngữ, mà nếu như là bản thân có tồn tại hiềm khích, bất quá là đem hiềm khích phóng đại mà thôi, như vậy, vẫn chưa vi bang giao đại đạo.” Ở Phong chi đại lục bang giao từ xưa đến nay đều là thần thần đang dâng, muốn đánh, đó là chính diện giao phong, hầu như chưa hề có chuyện mưu nhân gì phát sinh, thái hậu Khương Phù Dung làm những chuyện như vậy, cũng khơi dòng không sạch sẽ bang giao đại nghĩa, mà một quốc gia nào, mà không có khe bản tồn tại? Hải quốc, hôm nay thế nhưng là chỗ bản lớn nhất.

“Cái này cũng chỉ là thần phụ chi kiến, về phần Vương Thượng tiếp thu hay không, Vương Thượng vẫn là suy nghĩ kỹ cho thỏa đáng.” Muốn làm chuyện nói nhẹ không nhẹ nói nặng không nặng, còn phải có một có một người khôn khéo giỏi giang, mới có thể hoàn thành.

“Thần thê chi kế, thần hạ cho rằng có thể.” Thanh âm trầm trầm của Lãnh Triệt vang lên, đưa ngón tay ra đặt lên hai chữ “Ly gián” Ôn Nhu viết lại viết xuống một chữ “Kim”, “Nghe nói ba vị đại tướng quân của Hải quốc mỗi người có một ham mê đặc sắc, yêu kiếm, yêu dị bảo, yêu mỹ nhân.”

Lãnh Triệt nói xong, lặng lẽ nhìn Lãnh Hạo.

“Dù cho khuynh khổ của quốc gia ta, cũng muốn bảo trụ Đại Di!” Lãnh Hạo một quyền đập vào chữ kim, cắn răng nghiêng lợi nói.

Về sau, mi tâm của Lãnh Hạo càng chặt hơn, Lãnh Triệt cũng là sắc mặt âm trầm.

“Coi như là dốc hết quốc khổ của Đại Di, có thể lấy được bao nhiêu vàng bạc?” Lãnh Hạo chậm rãi nắm tay, buồn bã nói.

Quốc khổ Đại Di vốn là trống rỗng, hôm nay vì phổ biến tân pháp, tất cả tài phú tụ tập ở Tào thành cũng vận dụng hết, nếu là thật muốn xuất ra một khoản tài phú khổng lồ, không khác sa lý tế kim. (Luna: Đãi cát tìm vàng)

“Vương Thượng, ngày mai lâm triều, đem thám báo mật báo cùng những đại nhân khác nói thôi.” Lãnh Triệt nhìn quả đấm của Lãnh Hạo buông ra trên đài, thần nhiên nói, “Cùng vong quốc so sánh, nói vậy bọn họ cũng sẽ không quan tâm đến vàng bạc rồi, còn lại, lại tìm biện pháp.”

“Hiện nay cũng chỉ có thể như thế.” Lãnh Hạo trọng trọng thờ dài, “Đại Di thật sắp đến trình độ cả nước quyền tài sao?”

Ôn Nhu cũng cau mi tâm lại, khẽ mỉm cười nói: “Nhưng, trời không tuyệt đường người.”

“A Nhu, hôm nay ta liền không thể cùng nàng trở về phủ, ta để An công công tiễn nàng hồi phủ.” Mi tâm của Lãnh Triệt chột chặt chột thư, đề tâm của Ôn Nhu chột chặt chột thư theo.

“Quốc sự quan trọng hơn, tự ta hồi phủ là được.” Ôn Nhu muốn giơ tay lên vì Lãnh Triệt trấn bình mi tâm, ở trước mặt Lãnh Hạo nhưng không có giờ tay lên, hướng Lãnh Hạo thi qua lễ lui xuống, Lãnh Triệt tự mình tiễn nàng đi ra ngoài, Ôn Nhu đột nhiên dừng bước đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn phía Lãnh Hạo.

”Vương Thượng, thần phụ có một chuyện muốn nói.”

”Tẩu tẩu cứ nói đừng ngại.”

”Về việc ly gián, mong rằng Vương Thượng trước không nên cùng Vương Hậu nương nương nói, thần phụ nhìn ra nương nương gần đây tâm tình thư lắng chút rồi, nếu là Vương Thượng cùng nương nương nói, chỉ sợ sẽ để nương nương lo lắng.” Ôn Nhu nói rất đúng quan tâm Trầm Lục Y, Lãnh Hạo

nghe đuôi lông mày thể hiện tiểu ý thư thái.

”Cảm tạ tẩu tẩu quan tâm Lục nhi, ta sẽ không để cho Lục nhi lo lắng.” Một đoạn thời gian như vậy Ôn Nhu mỗi ngày tiến cung làm bạn với Trầm Lục Y, Lãnh Hạo rất là cảm kích, cũng thật cao hứng, hẳn tự nhiên luyến tiếc Trầm Lục Y có chút không vui cùng không hài lòng.

”Thần phụ xin được cáo lui trước.” Ôn Nhu lại một lần nữa hơi phúc thân, cùng Lãnh Triệt song song đi ra thư phòng.

”A Nhu, Vương Hậu có chỗ khả nghi?” Lãnh Triệt không phải là Lãnh Hạo, hẳn tự nhiên biết lời Ôn Nhu vừa nói tất có mục đích, tuyệt không phải là quan tâm Trầm Lục Y, bởi vì hẳn nhìn ra được nàng cũng không thích Trầm Lục Y.

”Không phải.” Ôn Nhu khẽ lắc đầu, vẫn chưa dự định nói cho Lãnh Triệt, “Bất quá là nghi hiện nay không thích hợp mà thôi.”

“Ân.” Lãnh Triệt cũng không nghi nhiều, cầm tay Ôn Nhu, lòng bàn tay nắm chặt, “Mấy ngày nay có thể ta sẽ không hỏi phủ. Chiều có tốt bản thân. chỗ của Vương Hậu cũng không cần phải đi, ta sẽ cùng Vương Thượng nói.”

”Sỏa đầu gối, sợ quá mức? Vẫn chưa có người nào có thể ăn ta.” Ôn Nhu không nhịn cười được, giờ tay lên xoa mi tâm của Lãnh Triệt, “Có việc ta sẽ tìm người, yên tâm chưa?”

Lãnh Triệt trầm mặc, cũng nắm thật chặt tay của Ôn Nhu không tha.

Ôn Nhu biết chuyện tam quốc phân Di với hắn mà nói quá mức trầm trọng, nét mặt không biểu hiện, tâm cũng khẩn trương.

“Trở về đi. Thật lâu, Lãnh Triệt buông lỏng tay của Ôn Nhu ra, nhìn thân ảnh của nàng tiêu thất ở trong tầm mắt, mới xoay người trở về thư phòng.

Sau khi Ôn Nhu rời khỏi, Từ vương thân sắc vội vã đi tới ngự thư phòng.

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, Túc Dạ ở ngoài cửa phủ tự mình chờ đón.

”Vương phi, có khách tìm người, đang ở chính sảnh chờ.” Giọng của Túc Dạ rất là cung kính.

Khách? Khách có thể để cho Túc Dạ mời vào phủ chờ, sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Được dẫn thứ hai

Editor: Luna Huang

”Tiểu dân gặp qua Bạch vương phi.”

Ôn Nhu còn chưa vào chính sảnh, chỉ thấy một chiếc xe đẩy, một bộ bạch y, giọng ôn hòa, đứng là Bắc Ích.

”Công tử không cần đa lễ.” Ôn Nhu hướng Bắc Ích đối với nàng ôm quyền chấp tay làm một động tác hư phù, “Không biết công tử là ——?”

Bắc Ích đi tới Bạch vương phủ, trước mặt Túc Dạ, mặc dù không biết hắn vì sao mà đến, nhưng dưới tình huống như vậy Ôn Nhu cũng không thể biểu hiện ra hai người quen biết từ lâu, nhìn ngôn ngữ cùng thần tình của Bắc Ích cũng không phải đem nàng tôn sùng là chủ thượng, tự nhiên cũng chỉ có thể coi như hai người chưa từng gặp mặt.

”Tiểu dân Vân Bắc, nhất giới thương nhân, nay mạo muội đặc biệt tới thăm Bạch vương phi, thực lâm chung nhờ, để tiểu dân đem vài món giao cho Bạch vương phi.” Bắc Ích cười cười, giải thích, “Tổ tiên tiểu dân cùng lão Trần quốc công là bạn tri kỷ, những sự việc này vốn cũng là lão Trần quốc công gửi ở chỗ tổ tiên tiểu dân, hiện tại liền vật quy nguyên chủ.”

”Đem đồ trình lên cho Bạch vương phi.” Bắc Ích dứt lời, hướng hai gia đình sau lưng ra lệnh.

Chỉ thấy hai gia đình một người cầm một hộp gỗ hình chữ nhật, một người đang cầm hộp gấm hình vuông, đi tới trước mặt Ôn Nhu, đồng thời đem vật cầm trong tay mở.

Một trường kiếm, một viên minh châu bằng lòng bàn tay, chỉ thấy minh châu đục đục sinh quang, cả vật thể trong suốt, dưới minh châu minh châu chiếu rọi như vậy, trường kiếm chuôi kiếm lộ ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

”Đây là hoan cảnh châu.” Thanh âm ôn hòa của Bắc Ích giải thích, Túc Dạ đứng ở bên cạnh Ôn Nhu không khỏi hơi bị hít phải một ngụm khí lạnh.

Hoan cảnh châu, có thể phát ra ánh sáng vào ban đêm, trong hạt châu có thể huyền hóa ra thành cảnh sắc bách thượng thiên, toàn bộ Phong chi đại lục chỉ có một viên, là chỉ bảo là bao nhiêu tha thiết ước mơ, nhưng hoan cảnh châu này cũng chỉ là truyền lưu mà thôi, không ai chân chính thấy qua, nhưng không nghĩ sẽ ở trong tay một thương nhân!

Nhưng mà Ôn Nhu vẫn chưa đối với trân bảo hoan cảnh châu có bao nhiêu hứng thú, chỉ là nhìn thoáng qua, liền đưa mắt chuyển qua vỏ kiếm kia, giơ tay lên đem kiếm cầm lên.

Cầm lên tay nặng nề, khuynh hướng cảm xúc lạnh lẽo, Ôn Nhu tinh tường nghe được kiếm nắm lên trong nháy mắt trong vỏ kiếm ông mình, giống gió lạnh qua lâm, rên rỉ khe khẽ, tay cầm chuôi kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm xuất vỏ, tiếng chuông như mã âm, Ôn Nhu không khỏi dùng ngón tay đập thân kiếm, giống như đêm trường bi thương.

”Hảo kiếm!” Ôn Nhu nhìn trên thân kiếm như cao sơn lâm uyên vậy, nhìn không được tự đáy lòng thờ dài nói, hai đời đời làm người, nàng chưa thấy qua một cây kiếm tốt như vậy.

”Bách vương phi cũng hiểu kiếm?” Bắc Ích mỉm cười, “Kiếm này tên Long Uyên, có thể chém sắt như chém bùn.”

Long Uyên? Phong chi đại lục bài danh đệ nhị danh kiếm? Túc Dạ lần thứ hai khiếp sợ, không thể tin nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay Ôn Nhu, lại nhìn phía về mặt cười nhạt của Bắc Ích.

Thương nhân này, đến tốt cùng là ai? Túc Dạ duyệt vô số người, chẳng qua là cảm thấy thương nhân này không phải là tầm thường, cho nên mới phải để hấn vào phủ đệ, lại không biết thương nhân nho nhỏ này dĩ nhiên chính mình cầm được hai kiện chí bảo đủ để cho toàn bộ Đại Di thậm chí toàn bộ Phong chi đại lục khiếp sợ!

Ôn Nhu cũng có chút khiếp sợ, nhìn trường kiếm trong tay, tâm trạng bỗng nhiên hiểu rõ, dùng một cái lấy cớ để Túc Dạ rời đi, lại cho toàn bộ thị nữ phục vụ ở bên rời đi, đem vật cầm Long Uyên kiếm trong tay thu hồi vỏ kiếm, bỏ vào trong hộp gỗ.

”Bắc Ích huynh, nếu Ôn Nhu không có đoán sai, hai món đồ này sẽ không phải vật tổ phụ lưu lại.” Ôn Nhu nhìn Bắc Ích, chỉ thấy Bắc Ích đậm đậm nhất tiếu.

”Tất cả đều không quan trọng, Bắc Ích chỉ biết chủ thượng hiện nay phi thường cần hai món đồ này.” Nếu Ôn Nhu yên tâm nói, Bắc Ích tự cũng không sợ tai vách mạch rừng, thân nhiên nói, “Bắc Ích cũng nhận được mật báo, biết việc tam quốc hợp mưu phân Di, vốn muốn cho trụ trì Tây Vân Tự đem hai món đồ này chuyển giao cho chủ thượng, nhưng lo có người nghi ngờ Bạch vương gia cùng hấn, Bắc Ích liền tự mình đưa đến Bạch vương phủ.”

”Bắc Ích huynh biết việc tam quốc phân Di?”

”Đúng vậy, hôm qua lấy được tin tức.” Hấn thương lộ trải rộng toàn bộ Phong chi đại lục, chỉ cần là chuyện hấn muốn biết, không có gì là hấn không tra được.

Hôm qua? Ôn Nhu khiếp sợ, này chẳng lẽ không phải so với tin tức thám báo lấy được còn phải sớm hơn? Như vậy thương nhân, thật là làm cho người không dám khinh thường, huống hồ, còn đoán được bọn họ muốn làm gì, người như vậy, nếu tham chính mà không phải là từ người...

”Chỉ là hai kiện bảo vật của Bắc Ích huynh quá mức quý trọng, Ôn Nhu sao dám nhận lấy.”

”Vàng bạc bảo vật bất quá vật ngoài thân, Bắc Ích không ở để ý, Bắc Ích cũng đã nói, nếu là chủ thượng cần, đó là dốc hết tiền tài của Bắc Ích, cũng sẽ trợ chủ thượng.” Khỏe miệng của Bắc Ích vẫn như cũ lộ vẻ tiểu ý ôn hòa, nói ra lại leng keng hữu lực, “Bắc Ích cũng là bách tính Đại Di, đối mặt tại ương ngập đầu như vậy, Bắc Ích tự nhiên không biết làm treo thật cao.”

”Như vậy, Ôn Nhu liền đi đầu tạ qua Bắc Ích huynh rồi.” Ôn Nhu hướng bắc hướng Bắc Ích khom người một cái thật sâu, “Có Bắc Ích huynh giúp đỡ, là phúc phận của Đại Di!”

”Chủ thượng không cần cất nhắc Bắc Ích.” Bắc Ích chuyển một hướng Ôn Nhu tới vài bước, từ trong lòng móc ra một khối bạch ngọc có khắc chữ Bắc đưa cho Ôn Nhu, “Khối ngọc bội này thỉnh chủ thượng nhận lấy, cầm nó, cửa hàng có chữ Bắc trong để đô tiền tài mặc chủ thượng sử dụng, Bắc Ích sẽ lại thu thập tiền tài khắp nơi vì vi chủ, Bắc Ích mấy ngày nay sẽ ở thành nam Bắc Lâm tiểu trang viên, chủ thượng nếu là có cần, có thể đến thành nam Bắc Lâm trang viên tìm Bắc Ích là được.”

”Bắc Ích huynh...” Ôn Nhu nhìn Bắc Ích nắm thật chặt bạch ngọc bội Bắc Ích đưa cho nàng, kích động đến không biết nên nói cái gì cho phải.

Đây là nếu nói gia quốc đại nghĩa, có tài phú của Bắc Ích, có thể, Đại Di thật có thể tránh thoát trận tai ương ngập đầu này.

”Chủ thượng không cần nhiều lời, không chỉ Bắc Ích, hai vạn nô lệ quân của Nam Nguyên cùng Đông Lộ, di tầy bộ tộc, cũng tùy thời chờ chủ thượng điều khiển.” Không ai mong muốn vong quốc, việc bọn họ làm, không chỉ có là vì lý niệm đời đời không đổi, càng vì toàn bộ Đại Di.

”Chẳng biết có được không phiền Bắc Ích huynh báo cho Nam Nguyên cùng Đông Lộ biết, một chuyện nô lệ Ôn Nhu cùng Vương gia nói qua, ít ngày nữa sẽ đem hai vạn nô lệ quân biên vì tướng sĩ Di quốc, thân do Lãnh Tịch tướng quân thống lĩnh.” Này, mới có thể là dân tâm sở hướng.

”Tự nhiên vì chủ thượng chuyển đạt!” Đang nghe Ôn Nhu nói thì, con người luôn luôn ôn hòa của Bắc Ích nhảy lên trong trẻo, lập tức từ tay áo lấy ra một phong thư, đưa cho Ôn Nhu, “Việc chủ thượng để Bắc Ích trả đã trả ra được, tin tức Bắc Ích trả được tất cả viết trong phong thư, tin tức không có lầm, chủ thượng xem xong thỉnh đốt thư.”

Có tin tức? Ôn Nhu tiếp nhận thư tay có chút hơi run, như vậy tàn độc trong cơ thể Triệt là có hi vọng có thể giải rồi sao?

”Chủ thượng, việc này thật khó, lúc chủ thượng xem thư, tam tư mà làm.” Bắc Ích lúc Ôn Nhu tiếp nhận thư trong nháy mắt có thể cảm nhận được tay nàng run nhè nhẹ, tiểu ý khóe miệng liếm liếm liếm, không khỏi nói bổ sung.

”Đa tạ Bắc Ích huynh rồi.” Ôn Nhu lại một lần nữa hướng Bắc Ích khom người một cái thật sâu.

Khó? Chỉ là khó thôi? Chuyện nàng đã từng đối mặt, có loại nào không phải là khó khăn? Chỉ cần có thể giải tàn độc trên người Triệt, khó hơn nữa nàng cũng không sợ!

”Như vậy, Bắc Ích liền đi đầu cáo từ.”

“Ôn Nhu tiễn Bắc Ích huynh.”

”Chủ thượng dừng chân, Bạch vương phi thân tiễn nhất giới thương nhân nho nhỏ xuất môn, để người bên ngoài thấy nhất định nên nhân thoái, tự sẽ có người tiễn Bắc Ích xuất phủ là được.”

Nguyên lai, Túc Dạ đứng ở trong đình viện chờ, Ôn Nhu không kiên trì nữa, xiết chặt thư trong lòng bàn tay, cước bộ vội vã trở về Yên Thủy các, hai tay run nhè nhẹ mở thư ra.

Nhìn qua, đầu ngón tay đâm thành một lỗ thủng trên thư, là như thế này?

Ôn Nhu bụng giá cảm nén, đem thư cầm trong tay phóng tới ánh nến, để ngọn lửa đem thư liếm sạch sẽ.

Nguyên lai, thuốc dẫn thứ hai một mực bên cạnh, nàng dĩ nhiên không biết! Hôm nay, nàng lại phải như thế nào đi tìm? Nếu nàng đi tìm, Triệt sẽ đáp ứng nàng đi sao?

Chỉ là, không nghĩ tới Bắc Ích tới tin tức cho nàng, thật sự là quá mức chấn động, Triệt vẫn tìm hiểu không ra thân phận của hắn, nhưng chưa từng nghĩ thân phận của hắn dĩ nhiên là ——

Như vậy mẫu phi của Triệt? Lúc đầu vì sao lại muốn làm như vậy?

Tam quốc phân Di, thuốc dẫn...

Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn trời cao mù mịt, trong không khí mang theo khí ẩm rất nặng, tựa hồ là đang nổi lên một trận mưa lớn.

Vào đêm, dưới bầu trời nổi lên mưa to, là ướt hết ngọn đèn dầu của vạn gia, đem toàn bộ đế đô bao phủ trong thế giới của hơi nước.

Phi Hoàng cung.

Đứng ở đứng ở hành lang trước điện, nhìn mưa rơi, nhân thần lạnh, yếu ớt thờ dài.

”Lục nhi thế nào đứng ở hành lang? Mưa lớn sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Ngay khi Trầm Lục Y kinh ngạc chờ ra, thanh âm khàn khàn của Lãnh Hạo vang lên bên tai, sau đó thanh âm hơi tức giận, “Cùng nhân đi đâu rồi?”

”Vương Thượng như thế nào?” Trầm Lục Y quay đầu lại, thấy Lãnh Hạo thì có chút ngượng ngùng nở nụ cười, tiến lên cầm tay của Lãnh Hạo, “Không nên trách cung nhân, là ở trong phòng quá buồn bức, đi ra hít thở không khí mà thôi.”

”Nếu Lục nhi không muốn ta trách tội các nàng, như vậy liền theo ý của Lục nhi.” Lãnh Hạo nở nụ cười, ánh mắt nhìn Trầm Lục Y lộ vẻ cưng chiều cùng yêu thương, ôm chặt vai của Trầm Lục Y, thấy con người của nàng có chút ngượng ngùng, chỉ cảm thấy đầu quá tim loạn chiến, “Vào nhà thôi, trời mưa, bên ngoài lạnh, cẩn thận không để lạnh.”

”Vương Thượng, chuyện người cùng Bạch vương gia thương nghị xong sao? Làm sao lúc rảnh rồi đến chỗ của Lục nhi?” Trầm Lục Y dựa ở trong lòng của Lãnh Hạo, tăng cường mi tâm lo âu hỏi, “Vương Thượng, chuyện gì xảy ra, có thể cùng Lục nhi nói một chút? Cũng để cho Lục nhi vì người chia sẻ.”

”Không có gì, Lục nhi không cần lo lắng cho ta.” Lãnh Hạo ôm Trầm Lục Y ngồi xuống quý phi tháp, nhớ tới lời Ôn Nhu đã nói, lại nhìn thần tình của Trầm Lục Y đứng ở hành lang, không dự định đem chuyện tam quốc phân Di như vậy nói cho nàng biết, để tránh nàng lo lắng, “Lục nhi dùng qua bữa tối?”

”Muốn chờ Vương Thượng cùng nhau dùng.” Trầm Lục Y cúi đầu nhỏ giọng nói, nghe được Lãnh Hạo cũng long nhan đại duyệt.

”Lục nhi là nhớ ta sao?” Lãnh Hạo đem Trầm Lục Y ôm ngồi trên đùi của mình, Trầm Lục Y xấu hổ muốn chạy trốn, rồi lại bị Lãnh Hạo ôm chặt, hôn xuống cổ trắng nõn của nàng.

Thân thể của Trầm Lục Y căng thẳng, còn không kịp nói, Lãnh Hạo liền phúc chiếm hữu môi của nàng.

”Vương Thượng... Ngộ...không... Bữa tối sắp lạnh...”

” Thế nhưng ta lúc này chỉ muốn Lục nhĩ” Âm thanh ni non của Trầm Lục Y để Lãnh Hạo nhiệt liệt đốt người, ôm lấy Trầm Lục Y đi đến giường.

Trầm Lục Y cúi đầu, hàm răng cắn thật chặt môi dưới, đem môi dưới cắn đến chảy ra máu.

Trong đầu của nàng, nghĩ đến không phải là Lãnh Hạo trước mắt, mà là thân ảnh của người để cho nàng hồn mộng.

(Luna: Bà này đồng sàng dị mộng chỉ tội cho Hạo ca. Ta tuyên bố ta chính thức về phe Hạo ca)

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Điều là vì người

Editor: Luna Huang

Màn đêm buông xuống, Ôn Nhu để Túc Dạ Long Uyên kiểm cùng hoan cảnh châu đưa đến trong cung giao cho Lãnh Triệt, Lãnh Triệt nhìn hai kiện vật rất là khiếp sợ, lại cũng không nói gì thêm, hỏi Túc Dạ chút gì, căn dặn Túc Dạ hầu hạ tốt Ôn Nhu, liền cầm hai món đồ đến ngự thư phòng.

Lãnh Triệt cùng Lãnh Hạo thương nghị hồi lâu, đưa mắt dừng trên người của tiểu An tử, cuối cùng tiểu An tử ở trước mặt Lãnh Hạo quỳ xuống, đem hai tay dâng lên đỉnh đầu, Lãnh Hạo đem Long Uyên kiểm bỏ vào trong tay tiểu An tử.

“Nô tài tuyệt không nhục Vương Thượng sứ mệnh!” Tiểu An tử đang cầm Long Uyên kiểm, hướng Lãnh Hạo trọng trọng dập đầu một cái, Lãnh Triệt đem chuyện cần làm hướng tiểu An tử nói rõ ràng lúc này chân trời phía đông hơi lộ ra ngân bạch sắc, tiểu An tử một tay cầm Long Uyên, khéo tay ôm hộp gấm hình vuông, oai hùng đi nhanh, Lãnh Triệt cùng Lãnh Hạo nhìn bóng lưng của tiểu An tử, gương mặt đều là ngưng trọng.

Chốc lát, một chiếc xe ngựa lái ra khỏi hoàng cung,

Sau khi Tiểu An tử rời khỏi, Trầm Lục Y đi tới ngự thư phòng, Lãnh Triệt xin cáo lui, trở lại thư phòng của mình cùng Từ vương tiếp tục thương nghị đối sách phòng ngự, đối với Đại Di hiện nay, bọn họ có thể làm chỉ có thể là phòng, nếu nhiệm vụ của tiểu An tử thất bại, Đại Di chỉ còn một cách cuối đó là phòng, nếu là phòng cũng phòng không được, Đại Di liền đối mặt với nguy hiểm vong quốc.

” Vô liêm sỉ! Khinh người quá đáng!” Lãnh Triệt mới trở lại thư phòng của mình, liền thấy Từ vương nổi giận đánh vào bàn trước mặt mình khiến bàn ngã trên đất, cát mịn nằm đầy đất, song quyền của Từ vương nắm chặt, trên trán gân xanh nổi lên.

” Lãnh Tịch, trải qua một đêm làm sao vẫn không thể tĩnh hạ tâm lại.” Mặt Lãnh Triệt không thay đổi đi tới trước mặt Từ vương, khom người đem bàn bị Từ vương lật ngược nâng lại xong, lạnh lùng nói, “Cho gọi người đến không phải là cho người phát tiết lửa giận đầy ngập, là cho người nghĩ phòng ngự chi sách.”

” Không có binh phòng thế nào? Lại mấy người già nua yếu ớt phòng thế nào?” Từ vương không phải là Lãnh Triệt, bình tâm tĩnh khí hẳn làm không được, “Binh mới chiêu mộ là tân binh đều chưa nhập biên, làm sao phòng? Làm sao thủ?”

“Nên mới cần người nghĩ!” Lãnh Triệt nhìn Từ vương nổi giận, thái độ khác thường gào thét, nắm chặt quả đấm không chút do dự đánh đến trên mặt của Từ vương, lực đạo to lớn để Từ vương thối hậu hai bước, Lãnh Triệt tiện đà nhắc vạt áo trước của hắn lên, lạnh lùng nhìn hắn, “Thanh tỉnh chưa Lãnh Tịch?”

“Vâng.” Từ vương nhìn con người của Lãnh Triệt hàn đàm lạnh lùng thâm thúy, biết mình áp chế không được trái tim của nóng này, cũng biết lúc này Lãnh Triệt là chán nản, bởi vì hắn chưa từng thấy qua đại ca lớn tiếng như thế nói chuyện nhiều như thế, thậm chí ngay cả lần trước hắn uống chưa từng thấy đại ca như vậy.

” Lãnh Tịch, người là đại tướng quân của Đại Di, dù cho tất cả mọi người bỏ qua quân đội của Đại Di, người, cũng không có thể.” Lãnh Triệt chậm rãi buông lỏng vạt áo trước của Từ vương ra, cung hạ thân đem đầy đất cát mịn đầy đất nâng lên, đặt lên bàn.

” Đại ca, ta biết.” Từ vương cũng ngồi xổm người xuống, đem cát mịn trên đất nâng lên, “Ta chưa bao giờ buông tha quân đội của Đại Di, dù cho không có khả dụng chi binh, ta cũng sẽ tử thủ Đại Di!”

Lãnh Triệt không nói gì, chỉ là đang nhìn cát mịn trong lòng bàn tay mình, thật lâu không nói.

“Đến giờ lâm triều rồi, vào triều thôi.” Đem toàn bộ cát mịn rơi trên mặt đất mang về bàn, Lãnh Triệt mới nhàn nhạt nói một câu, ly khai thư phòng.

Mười ngày kế tiếp, Lãnh Triệt chưa có trở về Bạch vương phủ lần nào, Ôn Nhu cũng không còn là mỗi ngày tiến cung làm bạn bởi Trầm Lục Y, mà mỗi lần trước khi ly khai hoàng cung đều sẽ đến thư phòng của Lãnh Triệt một chuyến, ngồi cùng hắn nói một chút, nhìn dưới mi mắt của hắn cho chút bầm đen, Ôn Nhu chỉ cảm thấy đau lòng, lại không thể làm gì, mà Lãnh Triệt còn lại là mỗi khi thấy Ôn Nhu đến đều cầm tay nàng, ôm nàng ngồi ở trên chân

của mình, đem mặt vui vào tóc của nàng.

Nàng muốn cho hấn nghỉ ngơi nhiều một chút, thế nhưng nàng biết vô luận nàng nói cái gì cũng vô dụng, quốc sự trước mặt, hấn sẽ không quan tâm mình, Ôn Nhu vô pháp, cung nhân bụng tới đồ ăn hạ chút được, tự mình nhìn Lãnh Triệt ăn, lại nhìn hấn ức chế không được ừ ừ khép lại hai mắt, để thái giám diu hấn đến trên giường hẹp ngủ ngon, quan sát thùy nhan của hấn hồi lâu, mới đứng dậy rồi đi theo Túc Dạ hồi Bạch vương phủ.

Vào đêm, Ôn Nhu thay đổi thân xiêm y của Duẫn Nhi, vuốt ve bụng đã nhô lên của mình, từ trắc môn ly khai Bạch vương phủ, đến thành nam Bắc Lâm trang viên.

Cách một ngày, triều đình Đại Di nghênh đón sứ thần đi tây, biểu thị đi tây nguyện cùng Đại Di tồn vong, tất cả tráng sĩ đi tây tùy Di vương điều khiển, triều đình khiếp sợ, chỉ có Lãnh Triệt gọn sóng không sợ hãi.

Lại cách một ngày, nhân số tân quân trong một ngày gia tăng rồi hai vạn, do Tử vương tự mình đem hai vạn tân quân sắp xếp đội ngũ, nhìn những thanh niên tinh tráng này, Tử vương cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần, hai vạn tân quân, đối với Đại Di mà nói, là lực lượng không nhỏ, có thể thấy cánh tay tinh tráng, ngắn hạn nội chính huấn không khó.

Một tháng, tiểu An từ chưa có tin tới, cũng không thấy tam quốc liên quân có động tĩnh gì, đại doanh mỗi ngày đều truyền ra tiếng tân binh hò hét chấn thiên động địa, lại mười ngày qua đi, tiểu An từ gởi thư, nói nhiệm vụ đã thành, chỉ ít lại có thể kéo dài nửa tháng, mà về phần chậm chạp không phát binh, không chỉ có là triều đình Hải quốc khập khiễng, tướng lĩnh tam quân càng khập khiễng không ngừng.

Như vậy đó là so với dự tính nửa tháng thời gian nửa tháng nhiều hơn nửa tháng, mà thời gian này kéo đủ dài, tam quốc đang lúc khập khiễng sẽ càng sâu, chỉ là chuyện Hải quốc là thành, Mạc quốc cùng Viêm quốc thì như thế nào?

Lãnh Triệt dựa lưng vào ghế thái sư, gơ tay lên nâng trán, mặc dù tiểu An từ gởi thư để cho để cho bọn họ thở phào một cái, thế nhưng thám báo báo lại, Viêm quốc mỗi một ngày đều ở đây thúc giục Hải quốc cùng Mạc quốc mau chóng phát binh, tiểu An từ nói có thể kéo dài nửa tháng, không biết có thể kéo được nữa không.

Đại Di luôn luôn cùng Viêm quốc không quá mức vắng lai, vì sao Viêm quốc sẽ muốn Đại Di bị hủy như vậy?

Lãnh Triệt mở ra tấm da dê, cầm lấy bút lông viết xuống mấy hàng chữ, bỏ vào đồng quản, giao cho ám vệ.

Đây là thư thêm cho tiểu An từ, tận lực mau chóng hủy hoại minh ước tam quốc.

Nếu là hủy không xong minh ước tam quốc, cũng chỉ có thể chờ đại quân áp cảnh.

Bất quá may mắn chính là, tân mộ binh đến thất vạn tân binh có thể nói là huấn luyện cực kỳ tốt, hôm nay đã có thể không hề thác loạn biến hóa quân trận, thấy qua giáo diễn của bọn họ, sức chiến đấu cho là rất mạnh.

Nhưng vấn đề lại cũng theo đó mà đến, Đại Di lưu lại binh khí cùng khí giới, vô pháp tu sửa, đại hình khí giới dùng cho phòng thủ cũng là tổn hại e rằng vô pháp tu sửa, chớ nói tất cả tài phú của Đại Di đưa đến nhiệm vụ của tiểu An từ, đó là vàng bạc tiền tài, làm sao có thể có được lượng binh khí lớn như vậy, mười vạn cây rừng Đại Sơn cố nhiên không sai, nhưng chế tạo gấp gấp cũng là cần thời gian, binh khí của Đại Di có thể nói là ít, hôm nay các tân binh cầm trên tay vẫn là khí giới sút mẻ bất kham, nếu vô binh khí mới bổ túc, sợ là chưa khai chiến liền dĩ binh bại rồi.

Trước mặt Lãnh Triệt chiết tử trên bàn sách xếp thật cao, Lãnh Hạo cũng như vậy, hai người mỗi ngày tất cả đều chui vào trong đồng chiết tử không xong, hôm nay tin tức của tiểu An từ xong, cũng có thể xem là tin chiến thắng, Lãnh Hạo thật dài một hơi thở, áp ở đầu vai sắp tới hai tháng trọng lượng tựa hồ đã giảm bớt, để hấn nhìn không được nằm lên trên bàn, bất quá chỉ chốc lát liền ngủ.

Lãnh Triệt đến ngự thư phòng tìm Lãnh Hạo, chỉ thấy hấn đang ngủ ở trên bàn, để cung nhân đem Lãnh Hạo diu đến tháp nằm xong, Lãnh Triệt xoay người bước ra phương hướng cửa cung.

Chỉ là Lãnh Triệt không có phát hiện, vẫn có một đôi mắt đứng ở trước ngự thư phòng nhìn chăm chăm bóng lưng của hấn cho đến khi bóng lưng của hấn tiêu thất tầm mắt của đôi phương, đôi phương vẫn không có dời ánh mắt.

Hơn một tháng nay, đến rồi mùa hạ, có thể lái được thanh âm của ve kêu.

Ôn Nhu để Túc Dạ chuyển lời cho Lãnh Triệt, nói nàng mấy ngày nay không tiến cung bởi Trầm Lục Y, ngụ ý chính là để Lãnh Triệt giúp nàng đẩy việc này, nguyên nhân là bụng của nàng đã hiện lên y sam cũng không cách nào che khuất, không muốn để cho người nhìn ra đồng thời mang ra làm bất lợi cho hấn, đơn giản dưỡng thai là được, nàng còn có chuyện quan trọng cực kỳ phải làm, không có thời gian đi bởi Trầm Lục Y, huống hồ chỗ tối điều tra Trầm Lục Y so với chỗ sáng hữu hiệu hơn, thấy nàng cũng bất quá tăng thêm tâm phiền.

Mấy ngày nay, Ôn Nhu để Văn Lăng cùng Túc Dạ đem hậu viện Bạch vương phủ một gian truân phóng gian nhà nâng lên, lại sai người trong phòng trang thượng hai mặt tường làm được ngăn, lợi dụng quyền lực của Bạch vương phủ đem toàn bộ dược liệu có thể lấy được để Túc Dạ và Văn Lăng đi lấy về, bày đầy gian nhà và bên ngoài viện, nghiêm nhiên một gian hiệu thuốc, trong ngày thường Ôn Nhu phí toàn bộ thời gian vào trong dược phương, nàng mỗi ngày đều hong dược, lượng dược thảo, thời gian của Duẫn Nhi cũng đều bởi Ôn Nhu trong dược phương, nàng mới biết được, chủ tử của nàng nguyên lai so với đại phu biết còn nhiều hơn.

Ôn Nhu tuy rằng hận không thể lập tức vì Lãnh Triệt lấy được thuốc dẫn thứ hai, thế nhưng hôm nay nàng không phải là nàng của kiếp trước, không nói đến thân thể cùng kiếp trước của nàng không cách nào so sánh được, lấy hài nhi trong bụng mà nói, nàng không đi được, nếu là một mình nâng nòng có

thể không hề có ky, thể nhưng hôm nay có cốt nhục của hân, nàng không thể không lưu ý, hướng hồ, nếu là nàng cùng hân nói rõ, hân tuyệt sẽ không để cho nàng đến địa phương như vậy, nếu không cùng hân nói cứ như vậy ly khai, sẽ chỉ là cho hân thêm phiền, chuyện của hân đã đủ nhiều, nàng không thể cho hân thêm phiền nữa.

Việc này không thể để mượn tay người khác, chỉ có một mình nàng có thể, người như vậy, sợ là ai cũng không đối phó được, nàng phải tự mình đi.

Mà ở trước đó, nàng phải để cho hài tử trong bụng mình bình yên vô sự chào đời, cũng phải làm tốt chuẩn bị trước khi đi, nghĩ tốt làm sao cùng Triệt nói, bất luận làm sao, dù cho nàng gặp thể nào, cũng phải đợi được Đại Di không còn tai ương ngập đầu mới rời đi.

Ôn Nhu ngồi ở dưới bóng cây, khép pha ki trên chân lại, pha ki là được thảo để Túc Dạ từ được nông mua được, lúc này Ôn Nhu cúi đầu đem một ít lá cây không cần lấy xuống, thần tình chuyên chú.

Cách hơn một tháng, Lãnh Triệt nhìn thấy Ôn Nhu, đó là Ôn Nhu ở dưới bóng cây chuyên tâm chỉnh lý được thảo, dưới ánh dương quang loang lổ phóng trên người Ôn Nhu, dưới diễm lộng thối, lay động sợi tóc bên mặt của Ôn Nhu, tay áo màu trắng khinh động, gò má xinh đẹp, để Lãnh Triệt nhìn có chút xuất thần.

Ôn Nhu đem được thảo chọn xong, đứng lên, phao động pha ki, sau đó đi tới một cái giá bên lưng, cái giá có chút cao, cần nhón chân lên mới đem pha ki đặt lên tầng cao nhất, ngay khi Ôn Nhu nhón chân lên trong nháy mắt, một đôi bàn tay to nhận lấy pha ki trong tay nàng, dễ dàng bỏ vào tầng cao nhất.

”Triệt?” Ôn Nhu có chút không thể tin nhìn chằm chằm Lãnh Triệt đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình nhạt quang nhu hòa ngũ quan cứng rắn ôn hòa của hân, mặt mày ôn nhu, để Ôn Nhu nhìn có chút thất thần.

Hơn một tháng không có nhìn thấy Lãnh Triệt, chỉ thấy sắc mặt của hân có chút trắng bệch, viền mắt có chút ao hãm, cằm so le không đồng đều, tuy là như vậy, tao nhã của hân vẫn không giảm, ngược lại nhiều hơn một phần mê người.

”Là Triệt sao?” Ôn Nhu giờ hai tay lên phùng gương mặt của Lãnh Triệt, mỉm cười, ánh mắt sáng quắc ngắm gương mặt của hân, phảng phất cảm giác mình nhìn thấy bất quá ảo giác của mình.

Nàng thừa nhận, nàng nhớ hân, rất nhớ, nhớ đến có đôi khi thực sự xuất hiện ảo giác.

”Là ta.” Lãnh Triệt cầm hai tay của Ôn Nhu, đem tay nàng đặt ở ngực mình.

”Gầy.” Ôn Nhu dựa vào trên vai Lãnh Triệt, Lãnh Triệt một tay nắm tay nàng, một tay hoàn qua vai của nàng, Ôn Nhu đem mặt dính sát vào thân thể của Lãnh Triệt, ngửi vị đạo độc hữu trên người hân, chỉ cảm thấy an lòng.

”Hoàn hảo.” Lãnh Triệt ôn nhu cười, nhẹ nhàng đẩy Ôn Nhu ra, cũng ngắm nàng, “A Nhu của ta ngược lại không có gầy.”

”Sò đầu gối, người gặp qua nữ nhân nào mang thai mà gầy chưa?” Ôn Nhu nở nụ cười, ôm thật chặt hông của Lãnh Triệt, “Thế nào hôm nay có thời gian trở về?”

”Tiểu An từ gửi thư, nói là sự tình làm thỏa đáng, có thể thở phào chút, liền trở lại thăm nàng một chút.” Lãnh Triệt cũng không gạt Ôn Nhu, ngôn ngữ rất là nhu hòa, cũng đem Ôn Nhu ôm vào trong ngực, “Đói bụng hay không? Muốn ăn cái gì? Ta làm cho nàng.”

”Không cần.” Ôn Nhu ở trong lòng Lãnh Triệt lắc đầu, “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, theo ta cùng nhau có được hay không?”

Hân đã rất mệt mỏi, nàng làm sao nữa lại để cho vì nàng mệt nhọc, nàng muốn để hân hảo hảo ngủ một giấc.

Trong đầu Lãnh Triệt lóe lên một xấp chiếu tử trên bàn chưa có xem qua, cảm thụ được Ôn Nhu trong lòng ôn độ cùng hô hấp nhọt nhọt, trầm mặc chỉ chốc lát, cạn tiểu gắt đầu: “Hảo.”

Thời gian Lãnh Triệt muốn buông Ôn Nhu ra để ôm ngang nàng, đột nhiên cảm giác được hạ thể đụng trúng cái gì đó rất nhẹ rất nhẹ, khuôn mặt khiếp sợ nhìn mặt mày mỉm cười của Ôn Nhu, liền đưa mắt chuyển qua trên bụng nàng.

”A Nhu... Vừa đó là, hài tử của chúng ta, đang động sao?” Lãnh Triệt chăm chú nhìn bụng nhô ra của Ôn Nhu, ngôn ngữ bởi vì khiếp sợ mà trở nên có chút lộn xộn.

”Sò đầu gối, người cứ nói đi?” Mặt mày Ôn Nhu mỉm cười, cầm tay của Lãnh Triệt bỏ vào trên bụng bản thân, sắp bảy tháng rồi, thai máy là chuyện rất bình thường.

Lãnh Triệt bất khả tin trong con ngươi lộ vẻ kinh hi, cầm hai tay Ôn Nhu, chậm rãi ngồi xổm xuống, cách y vật ở trên bụng của nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn, phảng phất đang nói “Hài tử, ta yêu ngươi” Giống nhau, hai gò má của Ôn Nhu không khỏi ửng đỏ, đem hai tay của Lãnh Triệt nắm chặt, lập tức Lãnh Triệt đem nàng ôm ngang, đi đến Yên Thủy các.

”Làm sao muốn đổi gian phòng này thành được gian?” Ôn Nhu trong lòng tuy rằng thân thể có chút tích nặng, nhưng mà Lãnh Triệt lại ôm không tổn sức chút nào, cước bộ bình ổn như trước.

”Vì ngươi.” Ôn Nhu ngừng đầu, cùng Lãnh Triệt bốn mắt giao tiếp, mị nhãn như tơ, “Tin không?”

“Tin.” Lãnh Triệt chỉ cảm thấy đầu quả tim run lên, cúi đầu, đem Ôn Nhu cao một chút, hôn lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng.

”Triệt, ta muốn ngươì.” Ôn Nhu cọ cọ ngực của Lãnh Triệt, từ từ nhắm hai mắt, thấp giọng ní non.

”Ta cũng vậy.”

Lãnh Triệt đem Ôn Nhu ôm đến Yên Thủy các, đem nàng đặt trên giường hẹp xong, coi hài nằm ôm nàng, mặc dù như thế, Lãnh Triệt lại không nhắm mắt, sự tình cần tự định giá quá nhiều, nhiều đến hần căn bản vô pháp nhắm mắt ngủ.

”Triệt, có đứng hay không đang vì chuyện binh khí mà ưu phiền?” Ôn Nhu gồi lên cánh tay của Lãnh Triệt, ôm hông của hắn, biết hắn sẽ không ngủ được, nhẹ giọng hỏi.

”Không có. Lãnh Triệt cúi đầu ở mi tâm của Ôn Nhu hạ xuống một nụ hôn, dùng cằm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu của nàng, ôn nhu nói, “Ngủ đi, không phải nói một lời sao?”

Hắn muốn nàng hào hào mà dưỡng sinh tử, chuyện còn lại, không cần nàng nghĩ, cũng không cần nàng phí tâm.

”Triệt, ngươì suy nghĩ gì, ta biết.” Ôn Nhu không có ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt, cũng giơ tay lên vuốt ve gò má của hắn, dỗi như dỗi tiểu hài tử, “Không nên phiền, có thể ngủ xong một giấc, cái gì cũng tốt.”

“Àn, có lẽ vậy, ngủ đi.” Lãnh Triệt biết nàng là lo lắng hắn mới nói như vậy, nhưng làm gì có chuyện ngủ một giấc cái gì cũng tốt chứ?

Lãnh Triệt thủy chung không có ngủ, lúc xác định Ôn Nhu quả thực đang ngủ, Lãnh Triệt nhẹ nhàng lấy cánh tay bị nàng gồi lên ra, mang hài, vận hảo y sam, nhỏ giọng nhỏ giọng.

Thời gian Lãnh Triệt đem cửa phòng ngủ nhẹ nhàng đóng lại, Ôn Nhu mở mắt ra, đưa tay đặt lên bụng, đưa tay đặt lên gối còn dư lại hơi ấm của Lãnh Triệt, trong mắt lộ vẻ đông tịch.

Đề Bắc Ích chuẩn bị đồ, cho là đều chuẩn bị xong, sẽ không đề cho hắn ưu phiền lâu nữa.

Lãnh Triệt khó khăn lắm đi tới đại môn Bạch vương phủ, liền thái giám tiểu Tổng từ thể thân tạm thời của tiểu An tử chính chạy qua cửa, tiểu Tổng từ nhìn thấy Lãnh Triệt thì liền vội vàng khom người nói: “Bạch vương gia, Vương Thượng đề người mau chóng hồi cung.”

”Xảy ra chuyện gì?” Hắn vừa mới từ trong cung trở về bất quá hai canh giờ, vội vã triệu hắn triệu như vậy, chẳng lẽ là xảy ra đại sự gì?

”Nô tài không biết, nô tài chỉ biết có một vị công tử đến, Vương Thượng đang thịnh tình khoản đãi, còn đặc mệnh nô tài đến đây thỉnh Bạch vương gia mau chóng hồi cung.”

Là dạng công tử gì có thể đề cho Vương Thượng tại thời gian này còn có thể thịnh tình khoản đãi? Lãnh Triệt hơi nhíu mày.

”Tiến cung thôi.”

“Vâng, Bạch vương gia.”

Lãnh Triệt lên xe ngựa, mắ xa dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến hoàng cung.

Bất quá, nếu nói thịnh tình khoản đãi cũng chỉ là một mình Lãnh Hạo mà thôi, trong ngày thường dùng thiên điện hoàng yến, liền có thể nhìn ra thân phận của người đến là bậc tôn quý nào, chỉ một người, liền dùng tới thiên điện hoàng yến của hơn trăm người.

Lãnh Triệt thấy nam tử ngồi bên trái Lãnh Hạo thân thể bất tiện, trong con ngươì vì kinh đảo một cái.

”Thần hạ, gặp qua Vương Thượng, Vương Thượng vạn.” Lãnh Triệt ở trước án của Vương Thượng khom mình hành lễ.

”Bạch vương gia miễn lễ.” Không còn là Vương Thượng khôi lỗi lúc trước nữa, Lãnh Hạo trước mặt người ở bên ngoài giống nhau xưng Lãnh Triệt vì Bạch vương gia, sau đó hướng công tử bạch y trên xe lăn khẽ cười nói, “Bác công tử, Bạch vương gia đã đến, có nguyên ý khai yến chưa?”

Bác công tử, công tử Bác? Đáy mắt Lãnh Triệt khiếp sợ, nhưng cũng là chột lóe lên, thảo nào Vương Thượng thịnh tình khoản đãi, nguyên lai đúng là cự thương đứng đầu của Phong chi đại lục đến.

”Tiểu dân Vân Bắc, gặp qua Bạch vương gia.” Bắc Ích hướng Lãnh Triệt hơi khom người, ánh mắt tinh minh nhìn thấy Lãnh Triệt chưa từng dò, nhìn khí độ, đáng giá tín nhiệm không thể nghi ngờ, “Tiểu dân luôn luôn kính ngưỡng Bạch vương gia cố tài cả gan để Vương Thượng đem Bạch vương gia mời tới, còn thỉnh Bạch vương gia không nên trách không nên trách mới đúng.”

”Có thể được công tử Bắc thưởng thức là vinh hạnh của Lãnh Triệt, nào dám đàm trách tội gì để nói đến, riêng là kính ngưỡng một từ làm Lãnh Triệt hổ thẹn.” Lãnh Triệt trả lời nho nhã lễ độ, tâm trạng cũng đã bắt đầu tra mục đích của công tử Bắc đến yết kiến Vương Thượng, cho tới bây giờ đều là mê một dạng tồn tại phú thương đứng đầu, vì sao mà đến?

”Kỳ thực tiểu dân cũng không phải là muốn tìm Bạch vương gia uống rượu, lúc trước cũng cùng Vương Thượng nói, lúc này Bạch vương gia tới, tiểu dân liền đem đồ dâng lên.” Công tử Bắc uống một hớp rượu, cười đến vân đạm phong khinh, “Thứ này Bạch vương gia tự mình cùng tiểu dân đi lấy, không biết Vương Thượng, Bạch vương gia, có nguyện ý?”

Ánh mắt của Lãnh Hạo trong nháy mắt trở nên sắc bén, đem ly rượu trong tay cầm chặt.

”Không biết Bắc công tử tiến hiến là vật gì?” Lãnh Triệt nhìn chăm chăm công tử Bắc, mâu quang băng lãnh.

”Vương Thượng cùng Bạch vương gia hiện tại cần cái gì nhất, tiểu dân tiến hiến chính là thứ đó.” Công tử Bắc cũng nhìn chăm chăm con người Lãnh Triệt, bọn họ chỉ là thờ phụng chủ thượng, không có nghĩa là bọn họ thâm hụt tiền của kinh doanh, vật của hắn, tự nhiên cho người mình tin cần để mất, Bạch vương gia trước mắt, coi như là nhận được một đại lễ này của hắn.

”Bắc công tử khẩu khí thật là lớn.” Lãnh Triệt vẫn chưa nộ, chỉ là gọi lên khóe môi.

Công tử Bắc không có hướng Lãnh Triệt nói mình tiến hiến là cái gì, trước khi Lãnh Triệt tới hắn cũng cùng Lãnh Hạo nói xong, hắn không mở miệng, Lãnh Hạo cũng không có thể nói đồ là cái gì.

Lãnh Hạo mặc dù nghe đồn thương nhân quá mức cuồng ngạo, thế nhưng đối phương mang đến chính là thứ bọn hắn cần nhất, trăm triệu lần không thể đắc tội, dù cho không biết đối phương là thật hay không, nhưng hiện nay như vậy, thà rằng tin là có, cũng không được không tin.

”Như vậy, Bạch vương gia muốn cùng tiểu dân đi lấy?”

”Bắc công tử đường xa mà đến, Lãnh Triệt tự nhiên là kính không bằng tuân mệnh.” Lãnh Hạo có thể chịu đối phương kiêu căng, đối phương có tất cả mọi thứ bọn họ cần, mặc kệ là thật hay không, đánh cuộc một lần, hắn vẫn dám, coi như là gặp nguy hiểm, hắn còn tự nhận còn không có người tổn thương được hắn.

”Hào, vậy Bạch vương gia sẽ theo tiểu dân đến đây đi.” Công tử Bắc mỉm cười, Lãnh Hạo Lãnh Hạo khom người một cái thật sâu, “Vương Thượng, tiểu dân cáo từ.”

Lãnh Hạo hoắc mắt sau vương án đứng lên, chân đến đồ trên vương án hơi hoảng động, chăm chú nhìn Lãnh Triệt, mi tâm trời chặt, Lãnh Triệt đưa cho hắn một ánh mắt “Yên tâm”, xoay người cùng công tử Bắc đi.

Đêm mùa hạ có chút lạnh, trăng sáng nhô lên cao, lấp lánh vô số ánh sao, Đại Di nếu là có thể sáng như sáng này thì thật tốt.

Lãnh Triệt nhìn bầu trời đầy sao, khóe miệng câu dẫn ra tiểu ý lạnh.

Ngồi xe ngựa xuất cung, mã xa thẳng đến thành nam Bắc Lâm trang viên, sau đó để Lãnh Triệt khiếp sợ là một gian khổ phòng lớn đến kinh người, Bắc Lâm trang viên ở trong một rừng già người ở thưa thớt, một gian khổ phòng lớn như vậy xây ở chỗ này cũng sẽ không có người nào phát hiện, lúc đầu công tử Bắc mua trang viên bỏ hoang này chính là vì có thể xây một gian khổ phòng cực lớn.

Quần gia tháo vát chạy đi mở khổ phòng, cửa một đẩy ra trong nháy mắt, một vị đạo thiết khí xông vào mũi, công tử Bắc sai người đem cây đuốc trên vách tường toàn bộ châm lên, nhất thời khổ phòng đang lúc đen tối liền rực sáng, Lãnh Triệt cũng đem khổ phòng nhìn rõ, lọt vào trong tầm mắt, chính là đồ vật đại hình bày đầy ắp.

“Mở!” Chỉ nghe công tử Bắc ra lệnh một tiếng, trước mắt đồ vật bị chiến bố che lại đều bị kéo xuống, này đồ vật đều rơi vào mi mắt của Lãnh Triệt.

Dưới hỏa quang chiếu rọi khí giới chiết xạ ra sắc bén, Lãnh Triệt hoàn toàn chấn kinh rồi.

Trường thương, lợi kiếm, cung tiễn, đại hình khí giới phòng thủ cùng công thành, chất đầy trong khổ phòng! Đây là vật mà công tử Bắc muốn tiến hiến? Đúng là bọn họ vô cùng cần.

Không nên phiền, ngủ một giấc, cái gì cũng tốt...

Lãnh Triệt khiếp sợ, bỗng nhiên nhảy ra một câu nói của Ôn Nhu

**

Ôn Nhu không muốn gặp Trầm Lục Y, nhưng cũng không đại biểu Trầm Lục Y không muốn gặp nàng.

Ôn Nhu như ngày xưa giống nhau, ở trong hiệu thuốc phơi dược liệu của nàng, chỉ thấy Duẫn Nhi có chút cước bộ chạy về phía nàng.

”Xảy ra chuyện gì, Duẫn Nhi người chạy vội vàng vàng như thế?” Ôn Nhu lấy tay trong pha ki nhắc một cái, cười nói, nàng cảm thấy ở chung với Duẫn Nhi rất là thư thái, mỗi lần nhìn thấy Duẫn Nhi hốt hoảng nàng cũng không nhịn được muốn trêu ghẹo.

”Vương phi, người người đừng lo dược liệu nữa, vẫn là mau mau hồi Yên Thủy các hoán thân xiêm y đi, Vương Hậu nương nương tìm người, đang ở tiền đình.” Duẫn Nhi phùng pha ki trong tay Ôn Nhu, bỏ qua một bên, Trầm Lục Y nàng gặp qua, Trầm Lục Y ngồi trên hậu vị nàng cũng biết, Ôn Nhu không thích Trầm Lục Y nàng vẫn biết, nên cước bộ của nàng mới có thể thông minh như vậy.

“Đến thì đến, người gấp cái gì, thay ta lượng hảo thảo được, ta đi hoá thân xiêm y.” Trầm Lục Y, nàng tới làm cái gì?

Ôn Nhu trở lại Yên Thủy các thay đổi thân xiêm y, đi qua bàn trang điểm nhìn thấy ngọc trâm của nàng lần đầu tiên gặp mặt Lãnh Triệt thì bị hấn ném đến, không khỏi mỉm cười, cầm lấy ngọc trâm cắm vào búi tóc, lấy tay khẽ vuốt bụng, đi ra tiền đình.

“Thần phụ gặp qua Vương Hậu nương nương, nương nương đến đây, thần phụ không có từ xa tiếp đón, mong rằng nương nương chớ trách.” Ôn Nhu một bước tiến tiền đình thấy được Trầm Lục Y nhã nhặn lịch sự, nghĩ đến nàng mơ ước Lãnh Triệt, không khỏi có chút chán ghét.

“Nhu nhi không cần cùng ta hành lễ lớn như vậy.” Thấy Ôn Nhu hành lễ, Trầm Lục Y liền vội vàng đứng lên đỡ, khi nhìn đến bụng của Ôn Nhu đã nhỏ lên thì, hàn mang đầy mắt thoáng hiện, lại rất nhanh tiêu thất, giả vờ kinh ngạc nói, “Nhu nhi, người...lúc nào hoài thai?”

“Bảy tháng rồi.” Ôn Nhu vỗ vỗ bụng, nhợt nhạt cười nhìn Trầm Lục Y, quả nhiên thấy mâu quang của Trầm Lục Y run rẩy.

“Khó trách ta nói Nhu nhi đã lâu không tiến cung tìm ta, nguyên là thân thể khó chịu, hại ta lo lắng.” Trầm Lục Y nói xong rất là quan tâm, tự mình đỡ Ôn Nhu ngồi xuống ghế, “Mau mau ngồi xuống, chớ đứng.”

“Tạ nương nương quan tâm.”

“A Nhu là tỷ muội tốt của ta, ta tự nhiên phải quan tâm, A Nhu mang thai, ta cũng thay A Nhu hài lòng.” Trầm Lục Y tuy là cười, hai tay chăm chú nắm khăn trong tay, “Ta...”

Trầm Lục Y nói, đưa tay đặt lên bụng mình, tựa hồ chờ mong hài nhi trong bụng của nàng.

Ánh mắt của Ôn Nhu chợt mát lạnh, cũng an ủi cười: “Nương nương không cần đau buồn, qua không được bao lâu nương nương cũng sẽ làm mẫu thân.” Chỉ là không biết nàng muốn làm nương của hài tử người nào.

Trầm Lục Y ngừng đầu, hướng Ôn Nhu mỉm cười, cũng đem khăn cầm trong tay trao càng chặt hơn, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Nương nương làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy? Thân thể khó chịu?” Ôn Nhu thực sự bất minh, nữ tử như vậy đến một câu nói cũng chịu không được, đến tốt cùng có mục đích gì, “Thần phụ thay nương nương bắt mạch một chút thế nào?”

Ôn Nhu nói, đến gần Trầm Lục Y, ai biết Trầm Lục Y đột nhiên đứng lên, tự cầm cổ tay của mình, có chút xin lỗi cười nói: “Không có việc gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, nghỉ tạm chốc lát là được.”

Ôn Nhu nhìn cổ tay của Trầm Lục Y, nói: “Nương nương nếu không ngại, thần phụ mời đến Yên Thủy các nghỉ ngơi một chút thế nào?”

“Đa tạ Nhu nhi, không cần, ta muốn hồi cung.” Trầm Lục Y khước từ.

“Ngày khác thần phụ lại tiến cung bồi nương nương.” Ôn Nhu cũng không tính lưu nàng, “Thần phụ tiễn nương nương.”

“Nhu nhi mang thai, không cần tiễn, có các nàng bồi ta.” Trầm Lục Y cười nhìn thoáng qua hai cung nhân đi theo bên cạnh.

“Túc Dạ, thay ta tiễn nương nương.”

“Vâng, Vương phi.” Túc Dạ lên tiếng trả lời, đối Trầm Lục Y làm một động tác “Thỉnh”.

Trong nháy mắt Trầm Lục Y rời đi, Ôn Nhu nhìn thấy nàng dùng khăn che miệng, mi tâm chăm chú cau.

Lẽ nào ——

Xe ngựa hồi cung, Trầm Lục Y nôn khan không ngừng, cung nhân đi theo sợ hãi.

“Nương nương, người có nặng lắm không, như thế này có muốn hay không truyền thái y xem qua?” Cung nhân tên Diệp nhi quan tâm nói.

“Trà nhi, ta ra lệnh mang được đến, có mang không?” Trầm Lục Y tựa ở trên nhuyễn điểm, lạnh giọng hỏi.

Cung nhân là thị nữ hầu hạ Trầm Lục Y khi vẫn còn là khuê nữ, Lãnh Hạo sợ nàng không thích ứng sinh hoạt trong cung, nên cho nàng mang theo cả hai nàng.

“Nương nương... Thực sự cần sao?” Trà nhi có chút kinh hoảng, “Nếu để cho Vương Thượng biết...”

“Hắn sẽ không biết.” Trầm Lục Y có chút thống khổ nhắm mắt lại, lệ từ khóe mắt im lặng chảy xuống, rơi xuống là ướt nhuyễn điểm, hai tay càng không ngừng vuốt ve bụng của mình.

“Nương nương, người... Khó như thế...” Diệp nhi nhìn đáng đáp thương tâm của thương tâm, lệ cũng rơi xuống.

“Câm miệng.” Trầm Lục Y mở mắt ra, quát khẽ một tiếng, Diệp nhi lập tức chế trụ nước mắt, Trầm Lục Y hỏi, “Thư gửi đi chưa?”

”Hồi nương nương, đã gửi đi, không ai phát hiện, nương nương yên tâm.”

”Như vậy cũng tốt.” Trầm Lục Y lại nhắm hai mắt, trong đầu vẫn là ôn nhu vuốt ve bụng của mình đáng vẻ hạnh phúc, hàm răng đem môi dưới cắn thật chặt.

—— đề lời nói ngoài ——

Khôi phục bình thường, thế nhưng tháng này tốt nghiệp, thỉnh lượng thứ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Chờ ta trở lại

Editor: Luna Huang

Lãnh Hạo cùng Lãnh Triệt mỗi ngày cũng sẽ nhận được mật báo của thám báo, ngày vượt qua trong căng thẳng, bách tính của Đại Di cũng đều biết chuyện tam quốc phân Di, không phải khóc không chạy trốn từ phía, mà là biểu thị oai hùng cộng kiên định của quốc nạn, thế sông chết muốn thủ vệ Đại Di, người người đều là vì nước tử mà bất khuất đồng đặc, tất cả tất cả, bách tính thấy được triều đình Đại Di chân chính muốn đề bách tính có được cuộc sống tốt, quốc hữu ân, dân liền không thể nghĩa, đây là quốc khí trăm năm của Đại Di không đổi.

Tiểu An từ gửi thư nói có thể hoãn lại nửa tháng thời gian, liên quân tam quốc quả nhiên là nửa tháng không động tĩnh, thế nhưng khó khăn lắm nửa tháng mới đi qua, mật thư của tiểu An từ khó khăn lắm chuyển đến trên bàn sách của Lãnh Hạo, khẩn cấp của thám báo cũng theo sát mà đến.

Phá hư mình ước thất bại, đây là nội dung trong thư của tiểu An từ.

Liên quân tam quốc hai mươi hai vạn chính áp ngoại cảnh Đại Di, ngoài quan khẩu Hiệp Lăng Đạo đóng quân, đây là thư khẩn cấp của thám báo.

Trong tay Lãnh Hạo nắm chặt hai phong thư, trên trán thấm mồ hôi lạnh lớn chừng hạt đậu, Lãnh Triệt thấy thế, lấy thư trong tay hắn, ấn vai để hắn ngồi xuống ghế, hồi hồi thân, lập tức hạ lệnh triệu Tử vương cùng các bộ hạ phó tướng kiến thức cùng với quan viên bộ binh.

Lãnh Triệt nắm thật chặt thư trong tay, mâu quang âm hàn, một ngày này, cũng đã đến, tránh cũng tránh không xong!

Ôn Nhu bên này, cũng là một phong thư gửi đến trong tay của nàng, chỉ nhìn hắc vũ trên phong thư một cách đơn thuần, nàng liền biết đây là thư khẩn cấp Bắc Ích gửi cho nàng, đến tột cùng là chuyện gì Bắc Ích cư nhiên gửi thư khẩn cho nàng?

Khi Ôn Nhu mở thư, thấy nội dung trên thư, chấn kinh rồi.

Tam quốc phân Di, ít ngày nữa phát binh.

Ôn Nhu thiếu hủy thư, không để ý Duẫn Nhi khuyên can, để Vân Lăng lái xe đến thành nam Bắc Lâm trang viên, thế nhưng nghênh đón nàng chỉ có một lão quản gia, nói công tử Bắc đã ly khai Đại Di, đến Hải quốc.

Ôn Nhu biết Bắc Ích nhất định là vì Đại Di chu toàn, thoáng thờ dài một hơi, di tây cũng đáp ứng vì Đại Di xuất binh, hai vạn nô lệ quân cũng sắp xếp trong quốc quân, Nam Nguyên cùng Đông Lộ cũng cùng nô lệ quân đi tòng quân, mỗi ngày không ngừng võ rất là hiển hách có uy, trong lúc này Đại Di cần dùng gấp có thể đem ra dùng.

Tiếp cận hai mươi vạn liên quân, binh tướng Đại Di tổng cộng mười vạn, có thể tránh thoát một kiếp này sao?

Triệt, làm sao bây giờ?

Ôn Nhu nhìn phương hướng của hoàng cung, muốn đi tìm Lãnh Triệt, cuối cùng vẫn chọn hồi Bạch vương phủ, nàng có thể làm cũng đã vì hắn làm, còn sót lại, lấy nàng của hiện nay, có thể nói là cái gì cũng không làm được, chiến trận quân tranh, hắn biết đến sẽ không so với nàng ít, nàng không xuất hiện, hắn càng có thể cùng Vương Thượng còn có tướng quân bọn họ thương lượng phòng thủ chi sách.

Không có khả viên chi binh, mười vạn binh tướng, đó là tất cả lực lượng của Đại Di, mình ước tam quốc, phải hủy diệt! Như vậy Đại Di mới có thể là một Đại Di hoàn chỉnh!

Thế nhưng, mình ước này, làm sao mới phá được?

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, vào Ngõa Phủ Lô Minh, đứng ở trước thác nước dốc, cho đến trăng sáng nhô lên cao, mới xoay người đi vào trong phòng.

”A Nhu.” Ôn Nhu đang muốn xoay người, một đạo giọng ôn hòa vang lên bên tai, Ôn Nhu cho là mình là nghe lầm, ngược mắt, chỉ thấy Lãnh Triệt một bộ bạch y đứng ở trước mặt nàng, gió đêm hơi lớn, thổi lên tay áo thật dài của hắn, ánh trăng phảng phất tịch tịch cả quanh mình của hắn, đem cả người hắn độ một tầng ánh trắng nhàn nhạt, Ôn Nhu nhất thời viên mắt có chút khó chịu, đến gần hắn, giờ hai tay lên ôm lấy hắn.

”Làm sao vậy?” Đối với động tác của Ôn Nhu Lãnh Triệt có chút kinh ngạc, lập tức mỉm cười, cũng ôm vai Ôn Nhu, nhẹ giọng nói, “Thế nào đột nhiên muốn đến Ngõa Phủ Lô Minh?”

Ở Yên Thủy các không có nhìn thấy thân ảnh của nàng, hắn khẩn trương tựa như tìm toàn bộ để đồ đều tìm không được nàng vậy, may mà Túc Dạ xuất hiện nói cho hắn biết nàng tới Ngõa Phủ Lô Minh, nếu không là tìm được sợ là hắn muốn lật tung toàn bộ để đồ.

”Nhớ người mà thôi.” Ngõa Phủ Lô Minh này, hơi thở của hắn tương đối nồng.

Lãnh Triệt ngăn ra, tâm có chút đau, hắn biết hắn cho nàng thiếu ấm áp, không thể thường xuyên bồi bên người nàng, để cho nàng tịch mịch, “Xin lỗi.”

”Sõa đầu gối, nói cái gì xin lỗi, người lại không làm gì sai, bắt quá là ta nhớ người mà thôi.” Ôn Nhu nhẹ nhàng buông lỏng Lãnh Triệt ra, ngẩng đầu nhìn ngẩng hắn, ánh mắt sáng quắc tựa hồ muốn khắc khuôn mặt của hắn ở trong đầu, ánh mắt của Ôn Nhu như vậy để Lãnh Triệt nhìn có chút hoảng hốt, lại có chút đau lòng, cảm thật chặt hai tay hơi lạnh của Ôn Nhu, ôn nhu hỏi, “Có đói bụng không?”

”Đói bụng.” Ôn Nhu mỉm cười, “Muốn ăn đồ người làm.”

”Ấn, ta đây đi làm cho nàng.” Lãnh Triệt ôm gương mặt của Ôn Nhu, nắm tay nàng trở về phòng, để cho nàng ngồi ở tiểu tháp gần cửa sổ, “Chờ ta một chút, rất nhanh thì xong.”

“Ấn.” Ôn Nhu nhẹ nhàng gật đầu, buông lỏng tay đang nắm thật chặt tay hắn ra.

Lãnh Triệt ly khai, tâm Ôn Nhu lại trầm trầm, nàng có trực giác, tối nay hắn trở về, nhất định là có việc cùng nàng nói, chuyện hắn cần làm, nàng không nỡ để hắn đi làm, thế nhưng nàng lại không thể ngăn cản, bởi vì như vậy hắn liền không phải là hắn mà nàng yêu.

Qua hồi lâu, Lãnh Triệt đang cảm khay xuất hiện ở trước mặt Ôn Nhu, món ăn đơn giản, một cung canh cá trích, một cái đĩa ngó sen trộn gừng, một chén com trắng, Lãnh Triệt kéo ghế ngồi trước mặt Ôn Nhu, như trước tay nàng lấy xương cá.

”Triệt, người dùng qua bữa tối rồi sao?” Ôn Nhu ngậm một miếng ngó sen Lãnh Triệt đưa đến, nhai nát rồi nuốt xuống, nắm tay kia hắn đặt trên đầu gối, hỏi.

”Trong cung dùng qua.” Lãnh Triệt múc một thìa canh, thổi thổi, thử thử ôn độ, xác định không nóng mới đưa tới bên mép của Ôn Nhu, “Ta không đói bụng, A Nhu ăn là tốt rồi.”

”Có đủ ăn hay không? Thiếu ta lại nấu.” Lãnh Triệt uy Ôn Nhu ăn xong ngụm com cuối cùng, thấy bên miệng nàng dính một hạt gạo, động tác êm ái thay nàng lấy xuống, vắn.

”Sõa đầu gối, cho ta là héo sao?” Nàng vốn cũng không đói, bắt quá là muốn ăn đồ hắn làm thôi, như vậy có thể để cho nàng cảm giác được sự hiện hữu của hắn nhiều hơn chút.

“Thật ra là muốn đem A Nhu nuôi như heo một dạng trắng trắng mập mập.” Lúm đồng tiền của Ôn Nhu để Lãnh Triệt không khỏi cong lên khóe miệng, quốc sự quá mức trầm trọng, cũng chỉ có ở trước mặt nàng hắn mới có thể cười từ đáy lòng.

”Không sợ đến lúc đó ta vừa xấu vừa béo dọa người sao?” Ôn Nhu nhin không được ngắt mũi của Lãnh Triệt một chút, nghiêm phạt hắn.

”Ở trong lòng ta, A Nhu vĩnh viễn là A Nhu, không quan hệ cái gì.” Lãnh Triệt cũng đáp chính kinh, giờ tay lên sờ sờ mũi bị Ôn Nhu bóp qua, ánh mắt kiên định nhìn Ôn Nhu, để lòng Ôn Nhu không khỏi hơi bị chấn động.

”Triệt...” Ôn Nhu đột nhiên nắm thật chặt hai tay của Lãnh Triệt, phảng phất sợ hắn sẽ tiêu thất trước mắt, “Người phải ly khai, đúng không?”

Lãnh Triệt không có kinh ngạc, chỉ là giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Ôn Nhu, ôn nhu nói: “Đúng vậy, phải ly khai.”

Quả nhiên là A Nhu của hắn, hắn cái gì vẫn chưa nói, nàng cũng đã đoán được nghĩ cách đáy lòng hắn, thế nhưng, hắn phải ly khai, cho nên mới phải trước khi rời đi trở lại thăm nàng một chút.

Hắn phải đến tiền quân, phải đến chiến trường, bảo trụ Đại Di, cũng bảo vệ cho nàng cùng hải tử chưa xuất thế của bọn họ, vô luận như thế nào, hắn đều phải đi.

”Bao giờ trở về?” Nàng sẽ không ngăn cản hắn, thế nhưng nàng lại lo lắng hắn, đao kiếm vô tình, nàng không phải là người chủ nghĩa huyền tưởng, không tin thật sự có thể lấy một địch thiên tồn tại, dù cho công phu của hắn cường thịnh trở lại, nhưng Đại Di cũng chỉ là mười vạn binh sĩ mà thôi, còn đối với hai mươi hai vạn, nhân số của cách xa như vậy, nàng làm sao có thể yên tâm được hắn?

”Không biết.” Hiện tại hắn không có cách nào khác nói cho nàng biết đáp án xác thực, bởi vì bản thân hắn cũng không biết một trận chiến này cùng mình tam quốc này sẽ duy trì bao lâu, chống được, chính là thắng, không chống được, đó là nước mất nhà tan, hắn chỉ có thể dùng hết tất cả để bảo vệ những thứ hắn muốn bảo vệ.

”Bất quá, tin tưởng ta, ta sẽ bình an trở về.” Lãnh Triệt ôm chặt Ôn Nhu, để lỗ tai của nàng tìm của mình, để cho nàng nghe nhịp tim của mình, cũng truyền cho một ít an lòng.

Hắn biết nàng lo lắng hắn, thế nhưng chuyện hắn hứa hẹn không được hắn vĩnh viễn sẽ không lừa dối nàng, thế nhưng chỉ cần có hắn một ngày, hắn thế sống chết cũng sẽ thủ hộ Đại Di, thủ hộ nàng!

(Luna: Dịch đến lúc này ta khóc rồi, có nàng nào cũng vậy không)

”Ân, ta tin ngươi.” Ôn Nhu ôm chặt Lãnh Triệt, nhón chân lên, gác đầu lên hôn lên đôi môi lạnh lẽo mỏng tước của Lãnh Triệt, “Ta chờ ngươi Ta trở về.”

“Ân, chờ ta.” Lãnh Triệt hơi nhắm đôi mắt lại, cúi đầu, đáp lại cái hôn của Ôn Nhu.

Có thể, lúc hắn trở lại, là có thể thấy hài tử của bọn họ rồi.

”Xin lỗi.” Lãnh Triệt hôn vành tai Ôn Nhu, rù rì nói.

Xin lỗi, không thể ở bên cạnh nàng, không thể bồi nàng sinh hài tử.

Xin lỗi, gả cho ta như vậy, lại không thể cho nàng cái gì.

“Không nên nói.” Ôn Nhu hôn ngăn chặn miệng của Lãnh Triệt, nàng cũng không trách hắn, yêu hắn, là nàng chọn, nàng sẽ không hối hận, cũng sẽ không oán giận, nàng yêu chính là đại nghĩa lòng mang gia quốc của hắn, nếu trong lòng của hắn chỉ có tư tình nhi nữ, có thể nàng căn bản sẽ không liếc hắn một cái, hắn làm tất cả, bất luận cái gì, nàng cũng sẽ không ngăn cản, cũng không oán trách.

”Ngươi không có gì xin lỗi ta, ta rất hạnh phúc.” Yêu hắn, có thể được được hắn yêu, nàng cảm thấy rất hạnh phúc, là hắn cho nàng một nhà, là hắn cho ấm áp chưa từng có.

Hạnh phúc...

Lãnh Triệt cười đến mặt mày ôn nhu, hạnh phúc, hắn làm sao cũng không phải? Là nàng cho hắn quan tâm chưa từng có, cũng bởi vì có nàng, hắn mới có tính mệnh để bảo vệ nhà.

Ôn Nhu gối cánh tay của Lãnh Triệt, nằm ở trên giường hẹp cùng hắn nói cả đêm, trời gần sáng Ôn Nhu mới nhọt nhọt ngủ, ngay khi nàng ngủ được an ổn, Lãnh Triệt ly khai nàng.

Ôn Nhu biết hắn ly khai, lại làm bộ vẫn còn ngủ say, nàng sợ nàng mở mắt ra thấy hắn sẽ luyến tiếc để hắn ly khai, giả bộ trở mình thân, mặt hướng trong, không để cho mình thấy bóng lưng hắn rời đi.

Qua hồi lâu, thẳng đến mặt trời lên cao, Ôn Nhu chưa từng ngủ được, rời giường, Dẫn Nhi hầu hạ nàng rửa mặt, sau đó vì nàng vì nàng bụng tới đồ ăn sáng.

Đồ ăn sáng quen thuộc, để Ôn Nhu ngậm trong miệng, vừa hài lòng lại khổ sáp.

Lần sau để được ăn đồ ăn sáng như vậy nữa, sẽ là lúc nào...

Bên tai, Dẫn Nhi đang không ngừng nói Vương gia đối với Vương phi tốt bao nhiêu, mỗi lần ly khai vương phủ trước đó sẽ làm đồ ăn sáng cho Vương phi mới sẽ rời đi, còn nói hôm nay sau khi Vương gia rời đi, Khiết phu nhân vẫn một mình ở hậu viện cũng bị Túc Dạ thỉnh ly khai, mà chuyện này vốn nên để Ôn Nhu có chút phản ứng, hôm nay nàng cũng cảm thấy có cái gì.

Bởi vì, một lòng của nàng, thất ở trên người hắn, không bao giờ nghĩ đến chuyện khác, chỉ niệm hắn an hảo.

**

Cái bụng của Ôn Nhu càng ngày càng lớn hơn, thân thể luôn luôn mệt.

Luôn luôn cách mấy ngày, Ôn Nhu thu được một phong thư không ghi tên, nói cho nàng biết tình hình chiến đấu ở tiền tuyến, kỳ thực dù cho không có kí tên, Ôn Nhu cũng biết người gửi thư cho mình là ai, ngoại trừ Bắc Ich, sợ là không người có khả năng như vậy, có thể đem tình hình chiến đấu hướng nàng báo cho biết nhất thanh nhị sở.

Dù cho liên quân tam quốc phân hai đội luân phiên đánh biên phòng Đại Di, nhưng các dưới thủ hộ của các tướng sĩ, dù một tháng, liên quân tam quốc vẫn chưa thể đột phá biên phòng của Đại Di, kể từ đó, sĩ khí của Đại Di tăng trưởng, mà hành dinh của liên quân tam quốc còn lại là bắt đầu phát sinh khập khiễng.

Hảo, chỉ cần bảo vệ biên phòng, Đại Di tóm lại là có hi vọng.

Như vậy hơn một tháng đã qua, biên phòng Đại Di kiên quyết, điều này không khỏi làm khiến tướng lĩnh của liên quân tam quốc có chút nổi giận, rốt cục

hạ lệnh đình ba ngày, cho các tướng sĩ Đại Di hầu như một tháng không ngủ không nghỉ có một cơ hội thở dốc.

Chỉ là, thành tường thật cao, đã bị tiên huyết thấm thấu, lỗ châu mai dính đầy vết máu dày, lấy tay đặt lên lỗ châu mai, đều có thể kéo được vết máu, mười vạn binh tướng Đại Di, đã hao tổn bốn vạn rồi.

Lãnh Triệt đứng ở trên tường thành, nhìn vết đỏ hiện lên lỗ châu mai, chân đạp chi địa, chỗ tay chạm, tất cả đều là máu sền sệt, vai trái của hắn bị thương, vết thương dữ tợn.

Hơn một tháng luân phiên tiến công, nếu không có tre già măng mọc binh sĩ thủ thành thủ vững trên tường thành, nếu không có dân chúng hậu viện, sợ là thành tường dày này đã sớm ngã, hôm nay có thể nói là máu chảy thành sông, thì thể binh lính thắng toàn bộ thành tường cũng không có thời gian tới thu thập, tối nay, liền để các tướng sĩ hảo hảo đi vào giấc mộng thôi.

Ban đêm, một tòa sơn của biên phòng dấy lên hùng lực liệt hỏa, thiêu đốt thi cốt của các tướng sĩ vì nước mà chết.

Hỏa quang ánh mắt của Lãnh Triệt, tất cả các tướng sĩ ở đây im lặng không lên tiếng, toàn bộ sơn cốc tĩnh đến lạ.

”Tướng quân!” Đột nhiên, một đạo thanh âm vội vàng phá vỡ mảnh trầm tĩnh này, Lãnh Triệt quay đầu lại, thấy trung quân họ Tư Mã chính hướng hắn chạy đến, “Tướng quân, thư khẩn cấp của người!”

Lãnh Triệt nhíu mày, tiếp nhận đồng quản, vạch trần che, rút ra tấm da dê bên trong, một mắt quét xong thấy mấy hàng chữ, sau đó mặt lộ vẻ vẻ lo lắng, siết chặt tấm da dê trong tay, không để ý ánh mắt ngạc nhiên của chúng tướng sĩ, chạy như bay đến hành dinh!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chung, yêu chàng, vĩnh sinh vĩnh thế, yêu nàng, bất ly bất khí

Editor: Luna Huang

”A ——!” Trên giường hẹp Ôn Nhu nhìn tròn hai ngày một đêm, ở trên giường nằm một canh giờ, rốt cục nhìn không được đau đớn, hô lên, trên trán tẩn biên sợi tóc sớm bị mồ hôi ướt đầm, sắc mặt trắng bệch, mi tâm khăn túc, chịu nhìn thống khổ cực lớn.

”Vương phi, Vương phi, người thế nào?” Dẫn nhi ở một bên đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, cũng không biết, nên như thế nào mới có thể giúp Vương phi giảm bớt thống khổ, nàng từng nghe nói nữ nhân sinh con như bước đến trước quỷ môn quan, đau sẽ đến không được, hôm nay xem Vương phi đã đau tròn một ngày vẫn chưa thể sinh hạ hài tử, không khỏi làm nàng kinh hãi.

”Vương phi! Lại dùng sức một chút, lại dùng sức một chút!” Bà đỡ lau mồ hôi, hướng Ôn Nhu hô, nàng làm bà đỡ hai mươi năm, còn chưa từng gặp qua loại tình huống này, hơn một canh giờ rồi vẫn còn chưa sinh ra được, hơn nữa đối phương là Bạch vương, nếu là có chuyện gì, vạn nhất, nàng là có một trăm cái mạng sợ là cũng thường không đủ.

Mặt khác gương mặt của hai bà đỡ cũng là khăn trương, trên trán mồ hôi rịn không ngừng thấm ra, phảng phất lúc này thống khổ của các nàng giống nhau.

Ôn Nhu hai tay nắm thật chặt đệm chăn dưới thân, hàm răng đã đem môi dưới cắn ra máu, trên trán mồ hôi hột càng ra càng nhiều, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, chỉ cảm thấy trước mắt trường mạn màu trắng gạo có chút nhìn không rõ.

Dùng sức dùng sức, trái lại nàng dùng sức, nhưng là muốn nàng phải thế nào mới được! Nàng nữ nhân sinh con không dễ dàng, đặc biệt tại cổ đại này không có bất kỳ khoa học nào, nữ nhân sinh con tựa như bước một chân vào trước quỷ môn quan, nàng cũng biết nữ nhân sinh con có thể nói là đau đớn không gì sánh được, bất quá dạng đau đớn gì nàng chưa từng trải qua, sinh con đau như thế, nàng chịu được.

Thế nhưng, nàng thật không ngờ bản thân sẽ sinh non, cũng thật không ngờ thân thể này sinh con cứ nhiên trắc trở như vậy, cứ nhiên lâu như vậy vẫn sinh không được! Nàng là đại phu không sai, thế nhưng nàng còn chưa có năng lực tự giúp bản thân đỡ đỡ, huống hồ nàng như bây giờ, chính là nàng có bản lĩnh có thể bản thân vì mình đỡ đỡ, nàng cũng không năng lực này.

Nàng đã, không sử dụng được thêm khí lực nào nữa rồi, đường nhìn có chút không rõ, đau quá... Thực sự đau quá... Đau đến có chút khó nhìn...

“Vương phi! Vương phi người không thể ngủ a!” Bà đỡ thấy Ôn Nhu chậm rãi khép lại mí mắt, không khỏi cả kinh kêu lên, sau đó hướng Dẫn nhi hét lớn, “Tiểu nha đầu, nhanh ổn định Vương phi, đừng để cho nàng ngủ!”

Dẫn nhi lập tức đem thau đồng cầm trong tay thau đồng nhét vào tay của một thị nữ, nhào tới trước mặt Ôn Nhu, muốn vơn tay nắm lấy tay nàng, nhưng khi vơn tay ra một nửa thì rút về rút trở lại, chỉ có thể nằm ở đầu giường khóc ròng nói: “Vương phi, người đừng ngủ a, vạn cầu người! Đừng ngủ

a!”

“Đuẩn nhi...” Tựa hồ là nghe được tiếng khóc của Đuẩn nhi vang lên có tác dụng, Ôn Nhu hơi mở đôi mắt ra, nhìn đến vẻ mặt khăn trương ngăn lệ của Đuẩn nhi, không khỏi cảm thấy buồn cười, không khỏi kéo ra một nụ cười bất đắc dĩ, nàng cũng không phải đã chết, có cần phải khóc lợi hại như vậy không?

“Vương phi người đừng ngủ a! Người muốn nghe cái gì, nô tỳ nói cho người nghe!” Nàng biết, nếu như Vương phi đã ngủ, không chỉ có bản thân sẽ gặp nguy hiểm, hài tử trong bụng nàng cũng sẽ có nguy hiểm, cho nên nàng tuyệt đối không thể để cho Vương phi ngủ mất!

“Không bằng, không bằng, nô tỳ liền kể cho ngài nghe chuyện của Vương gia?” Đuẩn nhi thực sự nghĩ không ra cái chuyện gì có thể để Ôn Nhu nâng cao tinh thần, vụn mị tựa hồ kinh qua thâm tư đắn đo mãi mới có thể nghĩ ra được một câu chuyện như vậy.

“Ha ha... Hào...” Ôn Nhu vừa nhột nhột cười, sắc mặt trắng bệch, sênh sếch sợi tóc, để cho nàng một cái cười khê thoạt nhìn rất là suy yếu, nói chuyện của người nàng yêu nhất, nàng thích, đột nhiên, bụng dưới lại truyền đến một trận đau nhức, “A ——”

Ôn Nhu chột con người, bỗng nhiên gối đầu té xuống, Đuẩn nhi cả kinh lập tức dùng khăn vì nàng vì nàng không ngừng thấm mồ hôi hột trên trán, Ôn Nhu bắt lại cổ tay của Đuẩn nhi, yếu ớt nói: “Đuẩn nhi, nói... Cùng ta, nói chuyện của Triệt...”

Nếu không nàng nàng thực sự sẽ ngủ mất, chuyện của hần, nghĩ hần, nàng mới có chút tinh thần.

“Hào, nô tỳ cùng người nói!” Đuẩn nhi bị Ôn Nhu đích động tác khiến cho ngẩn ra, lập tức tìm trong não của mình, đem mình chuyện ngày thường nghe được của Lãnh Triệt hết thấy đều đổ ra, có thể nói là chuyện có, chuyện không có đều bị nàng ba hoa chích choè mọi ra tất.

Ôn Nhu nghe, tuy rằng suy yếu, lại cảm thấy buồn cười.

“A ——!” Bụng dưới một trận đau đớn vừa truyền đến, Ôn Nhu nắm chặt cổ tay của Đuẩn nhi, lực đạo to lớn để Đuẩn nhi cảm thấy xương của mình đều đau.

“Vương phi, dùng sức, dùng sức!” Bà đỡ đột nhiên nhãn tình sáng lên, nụ cười thật to bên mép, “Nhanh nhanh! Vương phi lại dùng sức một chút! Lại dùng sức một chút!”

Cả gian phòng, khăn trương di tán, người người đều là một đầu mồ hôi, Ôn Nhu vẫn như cũ nắm thật chặt cổ tay của Đuẩn nhi, nghĩ đáng đáp của Lãnh Triệt, Đuẩn nhi lần đầu tiên lớn mặt giờ tay đặt lên mu bàn tay của Ôn Nhu, coi đây là nàng động viên.

Ngoài gian phòng, Thiên Du nắm thật chặt cánh tay của Túc Dạ, mi tâm thanh tú chăm chú vận, gương mặt của Túc Dạ cũng là khăn trương.

“Phu nhân, cái này đều hơn một canh giờ rồi, sao vẫn còn chưa sinh được?” Mi tâm của Túc Dạ có thể nói là có thể thất thành dây thừng, gia trước khi đi thế nhưng để hần chiếu cố Vương phi thật tốt, hần có thể không kham nổi tội tam trường lưỡng đoan.

“Chờ một chút, nghe người ta nói, đầu thai đều là như vậy.” Thiên Du cũng là mi tâm ninh chặt, khăn trương hồi đáp, bởi vì nàng lúc này bởi vì nàng cũng là mang thai năm tháng, thực sự không thích hợp tiến vào phòng sinh.

Sau khi Túc Dạ nghe xong, đem Thiên Du ôm thật chặt vào trong lòng, vẻ mặt khăn trương lại yêu thương nhìn nàng, rất sợ đến lúc đó nàng cũng sẽ thống khổ như vậy.

“Ô oa ——!” Đột nhiên, một thanh âm trẻ mới sinh khóc nỉ non vang lên từ cửa sổ truyền vào trong tai Túc Dạ và Thiên Du, nhất thời xua tan vẻ khăn trương trên mặt hai người.

Sau một lúc lâu, một tiếng khóc nỉ non truyền vào tai, âm thanh rất nhỏ, Thiên Du nghe không được, Túc Dạ nghe được nhất thanh nhị sở, đây là, chuyện gì xảy ra?

Còn không chờ Túc Dạ suy nghĩ ra kết quả, liền thấy một thân ảnh quen thuộc cước bộ vội vội vàng vàng hoảng loạn đụng vào mi mắt, sau đó đẩy mạnh cửa phòng đóng chặt, vọt tới trong phòng.

Thiên Du khiếp sợ, nhìn phía Túc Dạ, hỏi: “Chàng truyền thư cho Vương gia rồi?”

“Ừ, ta xem Vương phi vô cùng đau đớn, lo lắng, liền truyền thư cho gia rồi.” Nhìn Vương phi đau đến lợi hại như vậy, hần phải truyền thư gấp cho gia.

“Chàng không biết nữ nhân sinh con sẽ đau?” Thiên Du hơi nhướng mi, nhìn Túc Dạ như đưa ngọc.

“Ách... Nguyên bản không biết, hiện tại... Đã biết...” Lúc này Túc Dạ trái lại hỏi hận truyền thư cho gia, biên phòng chiến sự căng thẳng, hần không nên không nghĩ ngợi liền truyền thư cho gia, sau này hần không bao giờ phạm phải sai lầm như vậy nữa.

“Không biết còn dúi mũi xem nào nhiệt gì.” Thiên Du bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Túc Dạ, tiện đà nắm thật chặt tay của Túc Dạ, “Bất quá cũng tốt, Vương gia trở về, Vương phi sẽ rất vui về.”

Lòng của Thiên Du không có rộng như Túc Dạ, sẽ nghĩ tới gia, nàng chỉ là vậy, chỉ biết là thời gian thống khổ nhất, người mình thương nhất có thể bồi bên cạnh mình, cái này là đủ rồi.

Lúc này, trong phòng khản trương qua đi bà đỡ đám thị nữ lộ vẻ ngạc nhiên lộ rõ nụ cười thật to, khi nhìn đến khi nhìn đến nam nhân đẩy cửa mà vào, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó nhất tề quỳ xuống.

Giương mặt của Duẩn nhi cũng là khiếp sợ, quỳ trên mặt đất.

Ài? Nhìn đến biểu tình biến hóa của Duẩn nhi, Ôn Nhu nhất thời cảnh giác, muốn đứng dậy, lại phát hiện mình đã một chút khí lực cũng không có, tiện đà nhìn đến thị nữ cùng Duẩn nhi nhất tề quỳ trên mặt đất trước mắt, Ôn Nhu nhất thời đầu quả tim run lên.

”A nhu!” Phong trần mặt mới Lãnh Triệt vọt tới trước giường của Ôn Nhu, nắm thật chặt tay tái nhợt lạnh như băng của nàng.

Nhận được thư khẩn cấp của Túc Dạ, nói là bụng nàng vô cùng đau đớn, sợ nàng có cái gì vạn nhất, vội vã thông báo phó tướng trong quân trại, liền không ngừng thúc ngựa hướng để đồ chạy, trên đường mệt chết một con ngựa, rốt cục chỉ tốn tám canh giờ liền chạy tới bên cạnh nàng.

Dọc theo đường đi, hấn rất là sợ, sợ không thấy được nàng, hấn không đáy lòng biết mình loại sợ hãi này từ đâu mà đến, chỉ là ức chế không được phần sợ hãi này dưới đáy lòng mà thôi.

Chỉ có hấn tự mình biết, lúc hấn nhìn thấy trong nháy mắt của nàng là có phần hài lòng, lại có nhiều an tâm.

”Triệt?” Ôn Nhu khiếp sợ, không thể tin gương mặt mình nhìn thấy trước mắt, màu da có chút ngăm đen, vẫn là một thân vẫn là một thân giáp trụ Lãnh Triệt, có chút không dám tin tưởng hai mắt của mình.

Triệt của nàng, thế nào đã trở về? Hấn không phải đang ở chiến trường sao?

”Là ta, là ta.” Lãnh Triệt tay của Ôn Nhu để sát mặt mình, “A Nhu chỗ nào khó chịu, nói cho ta biết, ta ở nơi này, cùng nàng.”

”Ừ.” Ôn Nhu nở nụ cười, gật đầu, cảm thụ được tình cảm ấm áp lòng bàn tay truyền tới, cảm thấy dị thường hạnh phúc.

Thời khắc này Ôn Nhu hư nhược, sắc mặt tái nhợt, sợi tóc tán loạn, để tâm Lãnh Triệt thương yêu không dứt, muốn đem nàng ôm vào trong ngực, rồi lại sợ làm đau nàng, chỉ có thể nắm thật chặt tay nàng.

”Triệt, hài tử...” Ôn Nhu nhìn về mặt đau lòng của Lãnh Triệt, nhợt nhạt cười, yếu ớt nói.

”Vương phi, Vương gia, hài tử tốt.” Đem hài tử tắm rửa sạch sẽ xong bà đỡ lập tức ôm hài tử đến trước giường, cười đến trên mặt sinh hoa, “Hài là một vị thiên kim cùng một vị thiếu gia!”

Song sinh tử, thuận lợi sinh hạ, mẫu tử bình an, làm sao có thể không để mấy người các nàng vui vẻ được.

”Hai...?” Lãnh Triệt kinh hãi, không thể tin nhìn Ôn Nhu, lại nhìn tiểu anh hài quần tã lót trong lòng bà đỡ.

”Đúng vậy! Chúc mừng Vương gia Vương phi!”

Bà đỡ cùng đám thị nữ quỳ đầy đất, cùng kêu lên chúc mừng nói, Ôn Nhu cười đến suy yếu, lại dị thường hạnh phúc.

”Sỏa đầu gối, hai hài tử, không vui sao?” Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt chấn kinh đến chưa tỉnh hồn lại, động thủ đưa ngón tay véo gò má của hấn, để hấn lấy lại tinh thần, “Sỏa đầu gối, ôm tới để ta xem một chút...”

Lãnh Triệt lúc này mới lấy lại tinh thần, buông lỏng tay của Ôn Nhu ra, đưa tay mở ra cẩn thận tiếp nhận tiểu hài tử bà đỡ đưa tới, hài tử rất nhỏ, nhiều nếp nhăn, hai bàn tay vẫn còn nắm chặt lại, để Lãnh Triệt ôm dị thường cẩn thận, hai mắt chăm chú nhìn hài tử trong tay của mình, sợ mình sơ ý một chút sẽ đem con quăng ngã một dạng.

Nhưng mà động tác của Lãnh Triệt không được tự nhiên lại cùng với biểu tình hốt hoảng khiến Ôn Nhu cảm thấy buồn cười lại hài lòng, Lãnh Triệt đem hài tử cẩn thận đặt ở bên cạnh gối của Ôn Nhu, lại cẩn thận ôm tiểu hài tử trên tay.

”Vương gia Vương phi, tiểu thư tiên sinh, thiếu gia hậu sinh.” Bà đỡ ở bên cúi đầu cung kính nói với hai người trình tự ra đời của hài tử, “Trong tay Vương gia là tiểu thiếu gia.”

Bởi vì sinh non, vừa song sinh tử, cho nên hai người hài tử rất nhỏ, nhỏ đến Lãnh Triệt ôm vào trong ngực, mồ hôi thấm đầy trán.

Nữ oa bên gối của Ôn Nhu khóc nỉ non rất là vang dội, trong tay Lãnh Triệt nam oa có vẻ có chút yếu, tiếng khóc anh anh, khuôn mặt nhỏ nhắn là màu đỏ tím, để hấn vốn nhỏ tâm động tác càng khản trương.

Nhiên, khóe miệng Lãnh Triệt cong cong, nhìn hài tử trong tay, lại nhìn sang trên giường hài tử bên gối của Ôn Nhu, mặt mày xán lạn Ôn Nhu chưa từng thấy qua.

Song sinh,, thực sự là đến tự mình nàng cũng không nghĩ tới...

Lãnh Triệt nhất tề đem hài tử trong tay đặt bên gối của Ôn Nhu, sau đó nhẹ nhàng nghiêng người sang đỡ nàng, để nàng nhìn, hai hài tử, Ôn Nhu giờ tay

lên sờ sờ lên mặt còn chưa lớn chừng bàn tay của hai hài tử, cười đến hạnh phúc.

Hài tử của bọn họ, thật tốt...

**

Lãnh Triệt một đại nam nhân ở trong phòng sinh, để đám bà đỡ câu nệ, Ôn Nhu liền để hấn theo bà đỡ nhìn hài tử, Lãnh Triệt tuy là lo lắng, nhưng nhìn khoe miệng Ôn Nhu cười khê, biết vô sự, liền đi theo bà đỡ nhìn hài tử.

Lãnh Triệt nhìn bà đỡ tẩy sạch thân thể của hai hài tử, thay tả lót sạch sẽ, bế đến đặt vào trong nôi, Lãnh Triệt liền ngồi xổm chỗ trống nhìn hai cái nôi, dùng tay nhẹ nhàng đẩy hai nôi.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn của oa oa đều là nhiều nếp nhăn, khiến Lãnh Triệt không khỏi chăm chú khởi mi, bà đỡ làm như biết nghĩ cách của Lãnh Triệt, liền giải thích nói mới sinh ra hài tử là như vậy, qua mấy ngày đáng dấp sẽ nảy nở.

Đối mặt một thân xơ xác tiêu điều khí tức Lãnh Triệt vẫn là một thân vẫn là một thân giáp trụ, đám bà đỡ là sợ, mặc dù biết mặc dù biết Bạch vương gia cực tốt, thể nhưng dù sao không ai thấy qua Bạch vương gia, hôm nay nhìn thấy, cũng nhin không được sợ, khí tức bức người như vậy, tựa hồ tùy thời đều có thể lấy mạng của các nàng.

Nữ oa sắc mặt hồng đồng đồng, mà nam oa có vẻ so với nữ oa kém hơn một chút, sắc mặt cũng không có hồng nhuận như nữ oa, khí tức có chút yếu, chính là khóc ni non cũng không so được nữ oa vang dội, Lãnh Triệt liền ngược mắt nhìn bà đỡ.

Bà đỡ liền giải thích, nói song sinh đều là như vậy, so với đan thai bình thường oa oa nhỏ hơn, hơn nữa Vương phi là sinh non, hài tử lại càng nhỏ một chút, không cần lo lắng quá mức, nếu không yên tâm, thỉnh thái y đến xem cho thỏa đáng, Lãnh Triệt lập tức bảo Túc Dạ tiến cung đi thỉnh thái y.

Lãnh Triệt nhìn hai hài tử suy nghĩ xuất thần, giờ tay lên muốn sờ sờ mặt nho nhỏ của hài tử, tại thời gian giờ tay lên lại sợ bản thân tay của thô ráp tay của đụng vào da non mịn của bọn tiểu tử, liền chỉ là dùng lưng ngón tay tại mặt hai hài tử vuốt ve, khoe miệng không khỏi lại cong lên tiểu ý.

Đây là, hài tử của bọn họ, hài tử của nàng và hấn, không nghĩ tới, hấn cũng có ngày làm phụ thân, tất cả, đều là nàng cho hấn...

Lãnh Triệt nhẹ nhàng phe phẩy nôi, nhìn hai hài tử xuất thần, Dẫn nhi chạy đến, nói Vương phi thỉnh hấn qua, Lãnh Triệt phân phó Dẫn nhi chăm sóc hảo hai hài tử, liền không nói hai lời chạy như bay đến chỗ của Ôn Nhu.

Trên giường hẹp đệm chăn đã đổi mới rồi, Ôn Nhu cũng thay đổi một thân xiêm y, tóc cũng được buộc lại, hai gò má khôi phục một ít huyết sắc, lúc này dựa lưng vào đệm mềm trên giường.

Lãnh Triệt vừa đi đến bên giường, muốn ôm Ôn Nhu vào trong ngực, bỗng nhiên phát hiện mình phát hiện mình vẫn là một thân giáp trụ, vội vã tháo giáp trụ xuống, mới ngồi ở mép giường, đem Ôn Nhu kéo vào trong lòng.

”A Nhu còn có chỗ đau không? Nói cho ta biết.” Lãnh Triệt để Ôn Nhu tựa vào lồng ngực của hấn, dùng cảm nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu của Ôn Nhu, ôn nhu hỏi, hấn hận bản thân, hận bản thân không thể vào thời điểm nàng thông khổ nhất ở bên cạnh bồi nàng.

Ôn Nhu không trả lời hấn, mà là hai tròng mắt chăm chú nhìn trên cánh tay trái của hấn thăm xuất huyết mù thương, thảo nào mới vừa rồi nàng cảm thấy lúc hấn ôm hài tử tay trái run rất là dị thường, nguyên là bị thương, chỉ là giấu dưới áo choàng nên nàng không nhìn thấy.

”Triệt, thế nào bị thương?” Mi tâm Ôn Nhu ninh chặt, nhìn sang da thịt máu mù vết thương, chỉ cảm thấy yêu thương, giờ tay lên xoa gò má của hấn, mới hơn một tháng mà thôi, hấn gây gò đi rất nhiều, nàng có thể tưởng tượng ra được phòng thủ gian khổ cùng trắc trở.

”Trúng một mũi tên, lại bị chém một đao, liền như vậy, không có chuyện gì, đợi một chút ta để ý vết thương cho tốt.” Tròng mắt của Lãnh Triệt nhìn thoáng qua trên vai trái, chỉ thấy vết thương không kịp xử lý đang sinh mủ, do phóng ngựa chạy hết tốc lực cả đêm, để vết thương chuyển biến xấu.

”Cái gì gọi là không có việc gì?” Đột nhiên Ôn Nhu rời khỏi ôm ấp của Lãnh Triệt, tức giận nhìn chăm chăm hai mắt của hấn, tuy vẫn còn hư nhược trong giọng nói nghe được tức giận, ánh mắt của nàng như vậy, khiến Lãnh Triệt cảm giác mình làm sai chuyện gì đó.

”Vết thương nhỏ thôi mà, A Nhu không cần khẩn trương, ta lại để cho thái y xử lý miệng vết thương, băng bó kỹ liền được rồi.” Lãnh Triệt cười khê giải thích, mưu đồ tiêu trừ tức giận dưới đáy lòng của Ôn Nhu, “A Nhu thân nàng còn chưa hồi phục, vẫn là nghỉ ngơi mới tốt.”

”Coi y phục ra để ta xem một chút.” Nếu Lãnh Triệt nói không không thể tiêu trừ tức giận trong đáy mắt của Ôn Nhu, mà là để cho nàng tức giận càng sâu, quay đầu phân phó thị nữ ở phía sau mang rương y phục trong ngày thường lúc rồi rảnh chuẩn bị của nàng đến.

Kỳ thực nàng cũng không phải là tức giận, mà là cảm thấy yêu thương, nàng muốn nhìn trên người hấn rốt cuộc còn có bao nhiêu vết thương, “Ta xử lý vết thương cho chàng.”

”A Nhu, không cần, thân nguoi vẫn còn bệnh.” Lãnh Triệt cự tuyệt.

”Triệt, ta không sao, để ta nhìn vết thương của chàng một chút, có được hay không?” Đáy mắt Ôn Nhu tức giận chuyển thành yêu thương, hai cái tay ở mặt của Lãnh Triệt, hấn lại vừa cứng vừa thích lòng bàn tay của nàng có chút đau, nàng biết hấn nhất định là đi suốt đêm mới có thể trở về khiến vết thương chuyển biến xấu, hấn ở trước mặt nàng, nàng thế nào không tự mình giúp hấn xử lý vết thương.

”Hào.” Lãnh Triệt nhìn ra được đáy mắt Ôn Nhu đau lòng, cũng không kiên trì nữa, hôn một cái vào mi tâm của nàng, sau đó nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đem áo bào trên người trút xuống hông.

Kỳ thực không phải hắn không muốn để cho nàng giúp hắn xử lý vết thương, mà là vết thương trên người hắn, sợ lúc nàng nhìn thấy sẽ chỉ làm nàng càng lo lắng thôi.

Áo bào của Lãnh Triệt được trút xuống hông, hai tròng mắt của Ôn Nhu lại đang từ từ tròn to, chỉ vì nàng nhìn thấy lưng cùng với trước người của hắn tất cả vết thương lớn nhỏ, có cái đã khép lại, có cái kết vảy.

Tay của Ôn Nhu run nhẹ xoa trên thương ở lưng của Lãnh Triệt, chỉ cảm thấy viên mắt rất là chua xót, đây mới là hơn một tháng mà thôi a... Thân thể của hắn, càng trở nên có nhiều vết thương như thế.

”Không có chuyện gì, đều là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” Lãnh Triệt cảm thụ được được đầu ngón tay của Ôn Nhu run rẩy lạnh lẽo truyền tới, muốn đem y sam mặc lên, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

”Không nên cử động, ta vì chàng xem vết thương một chút xem có hay không toàn bộ đều tốt.” Ôn Nhu có chút không đành lòng nhìn vết thương trên lưng Lãnh Triệt, nhưng vẫn là cẩn thận đem toàn bộ vết thương lớn nhỏ trên lưng hắn kiểm tra một lần, sau cùng mới vì hắn xử lý vết thương trên vai.

Lãnh Triệt nhìn động tác Ôn Nhu cẩn thận mi tâm của Ôn Nhu nín chặt, tâm cũng nín chặt theo.

”Triệt, thế nào đã trở về?” Ôn Nhu vì Lãnh Triệt băng bó vết thương trên vai trái, nhẹ giọng hỏi.

Vết thương rất đau, mi tâm của Lãnh Triệt cũng không khỏi nhú một cái, nhìn mặt mày của Ôn Nhu, ôn nhu đáp: “Túc Dạ truyền thư cho ta, lo lắng nàng, liền trở về.”

“Khi nào đi?” Ôn Nhu băng bó kỹ vết thương, thất gục, ngẩng đầu, cùng Lãnh Triệt bốn mắt giao nhau.

”Lập tức phải đi.” Thấy nàng bình an, hắn an tâm, “Các tướng sĩ còn đang chờ ta trở lại.”

”Ừ.” Ôn Nhu đột nhiên ôm cổ của Lãnh Triệt, đem hắn kéo đến gần mình, đem mặt chôn vào trong cổ của hắn, “Cẩn thận chút, không nên lại khiến cho mình bị thương nhiều như vậy.”

Nàng biết hắn không thể lưu lại một cùng nàng, nàng cũng sẽ không cũng sẽ không yêu cầu hắn không cần đi, nàng thầm nghĩ hắn bình an, không để cho mình bị thương là tốt rồi.

”Ta sẽ chú ý.” Lãnh Triệt ôm Ôn Nhu thật chặt, hắn là muốn lưu lại bên nàng lâu hơn, thế nhưng hắn không thể, “Xin lỗi, khiến nàng phải lo lắng rồi.”

”Vì nữ nhi đặt một cái tên đi.” Ôn Nhu khẽ lắc đầu, ý bảo không nên cùng nàng nói chuyện đó, sau đó buông lỏng Lãnh Triệt ra, ngược lại ngậm vào môi của hắn, nhọt nhạt cười nói, “Nhi tử ta tự đặt.”

”Lãnh Du.” Lãnh Triệt cầm tay Ôn Nhu đặt lên tim của bản thân, ánh mắt sáng quắc, “Du du ngô tâm.”

Đây là hắn sớm đã đặt sẵn tên cho nữ nhi rồi, chỉ là chưa từng nói cùng nàng mà thôi, đại biểu hắn du du chi tâm, du du chi tình, tên của nhi tử hắn vẫn chưa có chủ ý, nhớ hắn chưa từng nghĩ vừa có nhi nữ lại có nhi tử.

Nghĩ một cái bản thân đã trở thành phụ thân rồi, mặt mày của Lãnh Triệt không tự chủ hạnh phúc cười, đem tay của Ôn Nhu cầm thật chặt.

“Vậy nhi tử gọi Lãnh Nhiên.” Biểu thị tình cảm của nàng đối với hắn như thiêu đốt lửa khói, cực nóng.

”Ừ.” Lãnh Nhiên, chỉ cần là nàng đặt, hắn đều thích, Lãnh Triệt lại một lần nữa đem Ôn Nhu ôm vào trong ngực, “Ta phải đi.”

“Ừ.” Ôn Nhu cũng ôm chặt hắn, “Không cần lo lắng cho ta cùng hài tử, chúng ta chờ chàng trở về.”

Thật lâu không nói gì, thật lâu, Lãnh Triệt buông lỏng Ôn Nhu ra, cầm lấy một thân giáp trụ, bước đi cũng không quay đầu lại.

**

Trong tháng có chút gian nan, Ôn Nhu vẫn như cũ mấy ngày liền có thể nhận được thư của Bắc Tích, phía đối diện tình hình chiến đấu của hai nơi có thể nói là rõ như lòng bàn tay, một chỗ là Lãnh Triệt dẫn đầu phòng thủ quan khẩu Hiệp Mục Đạo, một chỗ là Tử vương dẫn đầu phòng thủ Hiệp Lăng Đạo quan khẩu, vẫn như cũ cơ hồ là mỗi ngày máu rửa tường thành,, đại Di một ngày so với một ngày tràn ngập nguy cơ.

Lãnh Triệt cùng Tử vương đều là không giải thích được, rõ ràng tướng lĩnh tam quốc liên quân sao có thể thường xuyên phát sinh khắp khiêng, mà tiểu An tử cùng đám trinh sát đang cố gắng chia rẽ hiệp ước đồng minh giữa tam quốc, tại sao mình ước tam quốc chính là chậm chạp không phá, tam quốc liên quân cơ hồ là cường công biên phòng hai tháng đại Di không ngừng, không chỉ có không có ý tứ rút lui, ngược lại một ngày so với một ngày tiến công mạnh hơn.

Lúc tam quốc liên quân mãnh biên phòng đại Di, sứ thần Viêm quốc bí mật đi tới đại Di, yết kiến Lãnh Hạo.

” Không biết sứ thần Viêm quốc đến đại Di có mục đích gì?” Thời điểm Lãnh Hạo nhìn thấy sứ thần Viêm quốc, tay áo dài phất một cái, hời hợt vào vấn đề.

Tuy rằng không biết sứ thần Viêm quốc này đến đại Di đến tốt cùng là có mục đích gì, thế nhưng tại Phong chi đại lục, mặc kệ hai nước trong lúc đó có cừu hận sâu đậm, thế nhưng bất luận bất cứ lúc nào, cũng không thể chém giết sứ thần nước khác, bằng không sẽ bị thiên hạ phi nhổ, cho nên, cứ cho là Lãnh Hạo cừu hận Viêm quốc, không thể không bang giao lễ nghi nghênh tiếp sứ thần Viêm quốc, nếu là có thể, hấn căn bản cũng không căn bản cũng không nguyện thấy sứ thần địch quốc.

” Sứ thần Viêm quốc Võ Lăng, gặp qua Di vương, Di vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Viêm quốc hướng Lãnh Hạo khom người một cái thật sâu, cũng không Lãnh Hạo nói miễn lễ, liền ngẩng đầu lên, khóe môi nhếch lên như có như không cười, “Lăng đi sứ đại Di, tự nhiên là vì nguy hiểm của đại Di mà đến.”

Đầu quả tim của Lãnh Hạo ngừng ra, chăm chú nhìn Võ Lăng, tựa hồ muốn đem dáng tươi cười ở khóe miệng hấn xem thấu.

“Nguy hiểm của đại Di thế nhưng Viêm quốc cùng Hải quốc Mạc quốc cùng nhau châm lửa, trái lại sứ thần nói một chút, thế nào gọi là vì nguy hiểm của đại Di?” Ánh mắt của Lãnh Hạo như đao, trên vai của Viêm quốc còn có hai nước Mạc Hải phái sứ thần đến đại Di đến tốt cùng muốn diễn cái xiếc gì?

” Di vương có biết, gần nửa tháng qua tam quốc liên quân tiến công có thể nói là một ngày mãnh một ngày, như vậy Di vương có hay không biết đây là lý do gì?” Võ Lăng ưu nhã uống một ngụm rượu, nói một tiếng hảo tửu, trong ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Hạo mới tiếp tục nói: “Không đề phòng nói cho Di vương, đây hết thảy, đều là công lao của thái tử Viêm quốc.”

Viêm quốc? Chén rượu nắm tay của Lãnh Hạo run lên bần bật, đây hết thảy, tự nhiên không phải Hải quốc, mà là Viêm quốc?

” Mà Di vương chỉ cần đại Di cho Viêm quốc một điều kiện nho nhỏ, Viêm quốc liền có thể rút khỏi tam quốc minh ước, đến lúc đó tam quốc liên quân ắt tự sụp đổ, Di quốc, liền cũng có thể bảo trụ, không biết ý của Di vương như thế nào?”

” Điều kiện, là cái gì?” Lãnh Hạo đem chén rượu trong tay cầm chặt, hồi lâu, mới hỏi, mặc dù không biết Viêm quốc này hát ra bản nhạc gì, thế nhưng có thể để cho liên quân tam quốc tự sụp đổ, vô luận là điều kiện gì, hiện nay đối với đại Di mà nói, cũng không ít lời cuốn.

Khóe miệng của Võ Lăng cong lên một cái, tiểu ý tại khóe miệng nở rộ.

**

Viêm quốc đưa ra điều kiện này Lãnh Hạo có chút do dự, quyết ý hai ngày sau sẽ cho Võ Lăng đáp án, Võ Lang cũng không gấp, thản nhiên tự đắc đến địch quán.

Lãnh Hạo vốn định đem chuyện sứ thần Viêm quốc bí mật đi sứ đại Di viết thư báo cho Lãnh Triệt biết, thế nhưng cầm bút lông trong tay, lại chậm chạp không dám viết từ nào lên giấy, nhìn chăm chăm tấm da dê trước mặt một số gần như một canh giờ, cuối cùng chỉ là ném bút lông trong tay lên trên nghiên mực, giờ tay lên đỡ trán.

Nếu là đại ca trở về, có thể đáp ứng điều kiện này tình tế chi mắc nợ trùng tộc?

” Vương thượng.” Trầm Lục Y chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt Lãnh Hạo, trong tay đang cầm một cái đĩa cao điểm, đặt lên bàn, nhìn dáng đáp Lãnh Hạo đỡ trán nhìn mị, không khỏi nhẹ giọng gọi hấn nói.

” Lục nhi?” Lãnh Hạo dời tay, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của Trầm Lục Y, cười cười, “Đã trễ thế này sao Lục nhi vẫn chưa ngủ?”

” Nghe cung nhân nói vương thượng cả ngày ở ngự thư phòng, cũng không ăn uống, Lục nhi lo lắng vương thượng, cho nên cố ý đến xem vương thượng.” Trầm Lục Y liếc mắt nhìn cao điểm trên bàn, ôn nhu nói: “Vương thượng có muốn hay không ném thử điểm tâm Lục nhi đích thân làm?”

” Tạ qua mỹ ý của Lục nhi.” Lãnh Hạo cầm tay của Trầm Lục Y, lắc đầu, tiện đà nhẹ nhàng đề mi tâm, “Thế nhưng ta hiện không đói bụng, ăn không vô thứ gì.”

Trầm Lục Y không khuyên cái gì nữa, chỉ là vòng qua sau lưng của Lãnh Hạo, giờ lên hai tay nhẹ nhàng đề xuống huyệt thái dương của Lãnh Hạo, vì hấn nhẹ nhàng xoa, khiến Lãnh Hạo cảm thấy suy nghĩ dễ dàng một ít.

” Vương thượng thế nhưng ưu phiền chuyện sáng nay sứ thần Viêm quốc nói?” Trầm Lục Y một bên thay Lãnh Hạo xoa, một bên nhẹ giọng hỏi.

” Ừ.” Điều kiện như vậy liền có thể liên quân tam quốc đình chỉ đánh đại Di, nói thật, hấn là động tâm, thế nhưng, lại không thể có lỗi với đại ca, cho nên hiện nay tâm của hấn vô cùng phiền não.

” Vương thượng nhưng là muốn đem Bạch vương gia triệu về?” Mâu quang của Trầm Lục Y có chút âm trầm.

” Chính có ý đó.” Thế nhưng lại cũng không phải là hoàn toàn muốn đem đại ca triệu về.

” Vương thượng, thứ cho Lục nhi nói nhiều, Lục nhi cảm thấy nếu là gọi Bạch vương gia về, tuyệt đối sẽ không đáp ứng điều kiện Viêm quốc đưa ra.” Thanh âm của Trầm Lục Y nhàn nhạt vang lên, phảng phất đầu độc một dạng, “Vương thượng tại sao không hỏi một chút ý nguyện của Bạch vương, làm

sao vội vã báo cho Bạch vương gia biết?”

“Hỏi ý nguyện của tâu tâu mình?” Lãnh Hạo thì thảo nói với Trầm Lục Y, bỗng nhiên mâu quang sáng ngời.

“Đúng vậy, Bạch vương phi là một người thông minh, sao không để Bạch vương phi tự lựa chọn?” Trầm Lục Y mỉm cười, nàng tuyệt đối sẽ không để cho vương thượng mang hấn trở về, nếu là hấn trở về, hết thấy đều sẽ thất bại.

Nàng không cho phép chuyện như vậy phát sinh, người kia, cũng sẽ không cho phép.

”Lục nhi thực sự là một lời giật lăm tỉnh giấc người trong mộng.” Lãnh Hạo từ trên ghế đứng lên, cầm hai tay của Trầm Lục Y, “Lục nhi cái này liền cùng ta đến Bạch vương phủ một chuyến thế nào?”

”Đây là quốc sự, Lục nhi cùng vương thượng đi sợ rằng không thích hợp.” Trầm Lục Y lắc đầu cự tuyệt, “Chỉ sợ Lục nhi ở bên cạnh, vương thượng cùng Bạch vương phi nói chuyện sẽ không dễ dàng.”

”Cũng tốt, ta đây liền tự mình đi, Lục nhi chờ ta trở về là tốt rồi.” Lãnh Hạo nói xong, buông lỏng tay của Trầm Lục Y ra liền muốn rời khỏi, lại bị Trầm Lục Y kéo cổ tay.

”Vương thượng, người đã một ngày không ăn cơm rồi, ăn chút cao điểm lại đi.” Trầm Lục Y quan tâm nói.

”Có Lục nhi bên người, chân là phúc khí của ta.” Lãnh Hạo sang sảng cười, cầm lên một khối cao điểm liền bỏ vào trong miệng, nhìn dáng tươi cười trên khóe miệng của Lãnh Hạo, Trầm Lục Y chỉ cảm thấy trong lòng một trận hít thở không thông, trong nháy mắt xung động muốn ngăn hấn ăn cao điểm, vật chất khẩn trong tay chế trụ mình loại bỏ ý nghĩ này.

Lãnh Hạo rất nhanh liền đem cao điểm ăn sạch, trước khi đi ôm Trầm Lục Y trên môi mềm mại của nàng hôn một cái mới rời khỏi, Trầm Lục Y nhìn bóng lưng của Lãnh Hạo rời đi kinh ngạc đờ ra, mắt đảo qua cao điểm trên bàn bị Lãnh Hạo ăn sạch sẽ, tay có chút run, đột nhiên một giọt lệ rơi lên trên bàn.

**

Lúc Lãnh Hạo đi tới Bạch vương phủ, Ôn Nhu đang dỗ Lãnh Nhiên cùng Lãnh Du ngủ, bất luận trong lòng của người nào đều có thể ngủ được cực ngon, Lãnh Nhiên lại không ngoại lệ, ngoại trừ Ôn Nhu ra thì người bên ngoài ôm hấn hấn liền luôn luôn khóc, chỉ có Ôn Nhu ôm hấn hấn mới an tĩnh lại, mà cũng không uống sữa của nãi nương, vừa uống liền nôn, Ôn Nhu bất đắc dĩ, liền không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa hấn.

Đối với việc Lãnh Hạo đến Ôn Nhu có chút kinh ngạc, để Túc Dạ hầu hạ Lãnh Hạo, bản thân thay đổi thân y sam mới vội vã đi tới chính sảnh.

Ôn Nhu nghi ngờ thân thể, chuyện sinh con còn có ở cử ngoại trừ người của Bạch vương phủ, liền không ai biết, đó là Lãnh Hạo cũng không biết, cho nên khi Lãnh Hạo nhìn đến Ôn Nhu có chút hơi béo liền kinh ngạc.

”Thần phụ gặp qua vương thượng, vương thượng vạn an.” Ôn Nhu hướng Lãnh Hạo hơi phúc thân.

“Tâu tâu mau mau miễn lễ.” Lãnh Hạo làm một động tác hư phò, Ôn Nhu tạ lễ, ngồi xuống ghế.

”Không biết vương thượng đêm khuya đến đây, thế nhưng tìm thần phụ có việc?” Ôn Nhu nhìn Lãnh Hạo muốn nói lại thôi, tựa hồ có chuyện khó có thể mở miệng, không khỏi nói rằng, “Vương thượng muốn nói liền nói, không cần đem thần phụ xem là người ngoài.”

“Tâu tâu, ta...” Lãnh Hạo đột nhiên cảm thấy bản thân có chút nói không nên lời, dùng tâu tâu của mình để đổi lấy bình an cho một quốc gia, chuyện như vậy, hấn thực sự là khó có thể mở miệng.

Ôn Nhu chăm chú nhìn hấn, chờ hấn nói hết lời.

Lãnh Hạo nắm chặt song quyền, nhìn Ôn Nhu, cơ hồ là cắn răng đem mục đích của sứ thần Viêm quốc đến đại Di nói một lần, cuối cùng, không dám ngẩng đầu nhìn mắt của Ôn Nhu.

Đối với chuyện sứ thần Viêm quốc, Ôn Nhu rất là kinh ngạc, đang nghe điều kiện Viêm quốc đưa ra càng kinh ngạc không thôi, có thể chỉ chớp lát, tinh thần của Ôn Nhu liền trở về lãnh tỉnh.

”Như vậy chiếu theo sứ thần Viêm quốc nói, chỉ cần thần phụ đến Viêm quốc một chuyến, là được đổi được bình an của đại Di, có phải như vậy không?” Viêm quốc rút cuộc là đánh cái chủ ý gì, cư nhiên đưa ra điều kiện như vậy, cư nhiên chỉ là muốn nàng một phụ nhân đến Viêm quốc một chuyến, là chịu rút khỏi liên minh tam quốc, nàng không biết mình cư nhiên giá trị cao như vậy.

”Đúng là như vậy.” Lãnh Hạo trả lời có chút gian nan, đem an bình của đại Di cược trên người một nữ nhân, đột nhiên khiến hấn cảm thấy rất vô si, “Bất quá ta chỉ là hỏi ý nguyện của tâu tâu mà thôi, cũng không phải là cầu tâu tâu nhất định phải đi Viêm quốc, đại Di của ta còn chưa đến mức phải đem tâu tâu đi đổi bình an.”

Lãnh Hạo đột nhiên quyết định, buông tha cách nghĩ dùng Ôn Nhu đổi lấy bình an của đại Di, đại Di còn không nhu nhược đến nỗi dùng một nữ nhân để đổi hết thấy!

”Làm phiền tẩu tẩu rồi, thật là xin lỗi, ta đây liền rời đi.” Lãnh Hạo đứng lên hướng Ôn Nhu khom người một cái thật sâu, “Chuyện hôm nay, tẩu tẩu không cần lo lắng, cứ cho là ta cái gì cũng chưa nói qua là tốt rồi.”

Lãnh Hạo nói xong, mại khai bộ tử liền đi.

”Vương thượng, xin dừng bước.” Lúc Lãnh Hạo bước ra ngưỡng cửa, trong nháy mắt Ôn Nhu gọi hắn lại, “Thần phụ nguyện ý đi Viêm quốc.”

“...!” Trong nháy mắt bước chân của Lãnh Hạo phảng phất cứng tại chỗ, có chút cơ giới xoay người, không thể tin nhìn Ôn Nhu, “Tẩu tẩu, người nói cái gì?”

Thời gian rung chuyển, đi Viêm quốc, trên danh nghĩa là kết hảo hai nước, thế nhưng ai biết được chuyến này hay không còn cơ hội trở về?

”Vương thượng, thần phụ nói, thần phụ nguyện ý đáp ứng điều kiện của Viêm quốc, đi Viêm quốc, vì đại Di cùng Viêm quốc kết hảo.” Ôn Nhu đứng lên, nhìn Lãnh Hạo, kiên định nói.

Viêm quốc, nàng thủy chung là muốn đi, hôm nay có lý do quang minh chính đại đi vào, trái lại tiết kiệm không ít chuyện của nàng, còn có thể đánh cuộc có hay không có thể để cho liên quân tam quốc lui binh, như vậy nhất cử lưỡng tiện, nàng vì sao phải cự tuyệt?

Nàng tự tin không ai có thể tổn thương được nàng, nàng dám đi Viêm quốc, liền cũng có thể bình yên vô sự trở về, nàng tuyệt không sẽ không đem mạng của mình ra đùa giỡn, mạng của nàng, nhưng là phải giữ lại bởi hắn cùng với hắn cùng với hai hài tử.

Chỉ là, nàng rời đi, chính là nàng duy nhất lo lắng hai hài tử.

”Chỉ là, vương thượng cho thần phụ hai ngày thời gian an bài chút sự tình.”

”Đây là tự nhiên, ta sẽ an bài hảo nhân viên đi theo, tẩu tẩu cứ việc yên tâm, ta sẽ không để cho tẩu tẩu gặp bất kỳ nguy hiểm nào.” Nếu là tẩu tẩu gặp nguy hiểm, hắn lấy cái bộ mặt gì đi gặp đại ca.

”Như vậy thần phụ liền tạ qua vương thượng.” Biểu tình Ôn Nhu nhàn nhạt, “Chỉ là thần phụ còn có một yêu cầu nho nhỏ muốn mời vương thượng đáp ứng.”

“Tẩu tẩu cứ việc nói.”

“Trước mặt của Triệt, chớ cho hắn biết việc thần phụ đi Viêm quốc.” Nàng không muốn hắn vì nàng vì nàng thao dư thừa,, nàng chỉ cần hắn chiếu cố tốt bản thân, chớ nàng trở về, đem thuốc dẫn mang về.

Lòng của Lãnh Hạo rung chuyển không ngừng, đối với Ôn Nhu sinh ra kính nể sâu đậm, trong thiên hạ, có bao nhiêu nữ tử có thể làm được có thể đại nghĩa diệt thân như vậy, không khỏi ôm quyền lại một lần nữa hướng Ôn Nhu khom người thật sâu, “Chuyện của đại ca, tẩu tẩu cứ yên tâm.”

”Thần phụ cung tiễn vương thượng” Ôn Nhu cũng khom người thi lễ, thật lâu, Lãnh Hạo mới ngẩng đầu, xoay người oai hùng rời đi.

Sau khi Lãnh Hạo rời đi, Ôn Nhu trở lại Yên Thủy các nhìn Lãnh Nhiên, thấy hắn ngủ rất say, liền đi xem Lãnh Du, cũng là ngủ được an ổn, liền đến tiệm thuốc nhỏ của mình, chuẩn bị thứ gì đó rất lâu, may là nàng tháng này cũng ngồi không sai biệt lắm, nên chắc là sẽ không có cái gì bất tiện nói đến.

Cứ cho là liên quân tam quốc đình chỉ tiến cung, Triệt cũng muốn chinh quân, chỉnh sửa lại phòng thủ phòng thủ thành trì, trấn an dân tâm, lúc trở lại cũng đã qua mấy tháng rồi, mấy tháng, nàng nghĩ cũng đã từ Viêm quốc trở về rồi.

Như vậy, liền chỉ còn lại vấn đề chiếu cố Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên, tuy rằng nàng rất là không muốn rời khỏi bọn họ, nhưng nàng lại không thể không rời khỏi.

Lúc hừng đông, Ôn Nhu gọi Thiên Du tới, cùng nàng ngồi trong viện của tiệm thuốc nhỏ tròn một buổi sáng nói, không cho người tới gần, đó là Túc Dạ Duẫn nhi cũng không được, Thiên Du nghe Ôn Nhu nói có chút hết hồn, nhưng mà vẫn như cũ ngồi lẳng lẳng, nghe Ôn Nhu phân phó cùng căn dặn, nhớ cho kỹ.

Thiên Du cứ cho là Ôn Nhu lo lắng, nàng cũng sẽ không khuyên can, bởi vì nàng biết, coi như mình khuyên can cũng là vô dụng, nàng cũng tin tưởng Ôn Nhu tuyệt đối sẽ bình an vô sự, về phần sự tình, nàng sẽ chậm chậm cùng Túc Dạ nói.

”Vương phi yên tâm, Thiên Du sẽ chiếu cố tốt tiểu thư cùng thiếu gia.” Cứ cho là bản thân bị thương, nàng cũng sẽ không để tiểu thư cùng thiếu gia chịu tổn thương chút nào, nàng chiếu cố bọn họ thật tốt đợi Vương phi trở về.

”Như vậy Ôn Nhu liền tạ qua Thiên Du muội muội.” Ôn Nhu dứt lời, hướng Thiên Du khom người một cái thật sâu khom người một cái thật sâu, lại bị Thiên Du ngăn lại.

Đem hài tử giao cho phu phụ Thiên Du chiếu cố, nàng có thể yên tâm.

Thiên Du đỡ lấy Ôn Nhu, không nói gì, chỉ là ánh mắt kiên định nhìn Ôn Nhu, Ôn Nhu sáng tỏ, mỉm cười.

Cả ngày kế tiếp, Ôn Nhu đều mang theo hai hài tử, mặc hai hài tử khóc thế nào nàng cũng dụ dỗ, Duẫn nhi nhìn Ôn Nhu bị hai hài tử nháo, lo lắng nàng

một môi, muốn giúp nàng ôm hài tử để cho nàng nghỉ một lát nghỉ một lát, Ôn Nhu lại nói không phiền lụy, vẫn mang theo hài tử đến tối, đến tối bản thân cũng là mang theo hai hài tử cùng ngủ, liền trong ngày thường giao cho vú nuôi chiếu cố Lãnh Du hôm nay nàng nhất tề đặt vào bên gối của mình.

Ôn Nhu nghiêng thân nhìn hai hài tử đang ngủ say, một đêm không ngủ, hừng đông là lúc Thiên Du đi tới Yên Thủy các, Ôn Nhu đem hai hài tử giao cho Thiên Du, trên mặt hài tử hôn một cái, cầm lấy bọc hành lý bản thân chuẩn bị xong, xoay người rời đi.

Chỉ là Ôn Nhu rời đi trong chớp mắt, trong lòng Thiên Du Lãnh Nhiên “oa” khóc ra tiếng, cước bộ của Ôn Nhu đột nhiên bị kiềm hãm, cũng không quay đầu lại.

Ngoài cửa Bạch vương phủ, đã có mã xa Lãnh Hạo phái tới đang chờ đợi, Ôn Nhu quay đầu lại liếc mắt nhìn đại môn Bạch vương phủ, leo lên lên xe ngựa, mã xa liền tuyệt trần đi.

Lãnh Hạo tự mình ở cửa thành chờ, đem bội ngọc tượng trưng cho Di vương chính tay giao cho Ôn Nhu, đây là vật tương truyền của đế vương của đại Di, ngoại trừ đế vương ngọc tỷ cùng Di kiếm, bội ngọc hình rồng liền tượng trưng cho đế vương tồn tại, hôm nay Lãnh Hạo trước mặt sứ thần Viêm quốc đem nó giao cho Ôn Nhu, biểu thị công khai biểu thị công khai là sứ thần, Ôn Nhu đây là mang thân phận Di vương đi sứ Viêm quốc, nếu là Viêm quốc tổn hại bang giao đại nghĩa, đại Di dùng hết sức lực của toàn quốc, cũng sẽ cùng Viêm quốc tử chiến.

Võ Lang vốn là đối với Lãnh Hạo tự mình tiễn đưa Ôn Nhu kinh ngạc, hôm nay nhìn thấy Lãnh Hạo trình trọng đem bội ngọc tượng trưng đế vương giao cho Ôn Nhu, càng khiếp sợ không thôi, hẳn thật không ngờ, chỉ là một nữ nhân, dĩ nhiên để Di vương làm được loại tình trạng này, thái tử nói, quả nhiên không sai, người nữ nhân này, là quốc bảo.

Thế nhưng, Di vương coi trọng người nữ nhân này như vậy, thái tử đem chuyện cần làm, chẳng phải là đang vì Viêm quốc gây thù hằn?

“Tẩu tẩu, bảo trọng!” Đây là câu nói cuối cùng Lãnh Hạo nói với Ôn Nhu, Ôn Nhu hướng Lãnh Hạo khom người, xoay người đạp lên xe ngựa, tùy Võ Lăng mang đến Viêm quốc.

Lãnh Hạo nhìn tuyệt trần mã xa, trong lòng chỉ cảm thấy trầm điện điện, đè nén khó chịu, đứng tại chỗ thật lâu không rời khỏi.

Đứng ở thành lầu Thẩm Lục Y nhìn Ôn Nhu rời đi một màn, hải lòng khốc miệng cong lên.

Lãnh Triệt trước khi đi biên cảnh, đem quyền lực Hắc Băng lâu giao cho Lãnh Hạo, Lãnh Hạo hôm nay là khởi động lực lượng của Hắc Băng lâu, để cho bọn họ phong tỏa tất cả tin tức về việc Ôn Nhu đi sứ Viêm quốc, tận lực kéo không cho Lãnh Triệt biết.

Hắn không biết lúc Lãnh Triệt trở về, bản thân lấy cái bộ mặt gì đối mặt với đại ca kính yêu nhất của hắn.

Sau nửa tháng, đoàn người Ôn Nhu đến đế đô Viêm quốc, nhưng mà mã xa cũng không có dừng ở dịch quán tiếp đãi sứ thần nước khác, mà là trực tiếp chạy đến đại môn thái tử phủ.

”Phu nhân, đến rồi, thỉnh phu nhân xuống xe ngựa.” Bên ngoài mã xa, thanh âm của Võ Lăng cung kính vang lên, đó là dọc theo đường đi xưng hô “Bạch vương phi” cũng đổi thành “Phu nhân” rồi.

“Võ đại nhân, xin chú ý xưng hô của người, ta không phải là phu nhân gì, ta là Bạch vương phi của đại Di.” Có thị vệ thay Ôn Nhu vén rèm xe lên, Ôn Nhu cự tuyệt Võ Lăng nâng đỡ, động tác dứt khoát nhảy xuống ngựa.

Phu nhân? Đáy lòng Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, đáy mắt lộ vẻ hèn mọn.

“Vâng, thần hạ nhớ kỹ.” Đối với Ôn Nhu, thái độ của Võ Lăng vẫn luôn là khúm núm cung kính, không có giống như trước mặt Lãnh Hạo chỉ cao khí ngang, đơn giản là hắn người nữ nhân này một ngày bước vào Viêm quốc, hắn trăm triệu lần không thể đắc tội nổi, về phần danh xưng “Phu nhân”, chuyện này cũng chỉ là sớm hay muộn thôi, thái tử coi trọng nữ nhân này, như thế nào còn có thể xem là Bạch vương Di quốc.

“Đường xóc này, Bạch vương phi có lẽ là mệt mỏi, thần hạ tiễn Bạch vương phi đến chỗ ở.” Võ Lăng cung kính cúi đầu, quay sang đại môn thái tử phủ làm một động tác ‘thỉnh’.

Ôn Nhu ngược mắt nhìn trên đầu cửa ba chữ to “Thái tử phủ”, mâu quang âm hàn, hẳn thật đúng là để mắt nàng, dĩ nhiên để cho nàng vào ở thái tử phủ.

“Võ đại nhân, ta là sứ thần đại biểu đại Di đi sứ đến Viêm quốc, vào ở thái tử phủ, sợ rằng có thất lễ.” Ôn Nhu lại không có dự định tiến vào thái tử phủ, tiến vào chẳng khác nào mặt sát danh phận Bạch vương phi của nàng.

”Đây là mệnh lệnh của thái tử, Bạch vương xin mời.” Thái độ của Võ Lăng cương quyết, cứ như là người muốn vào thì phải vào, không muốn vào cũng phải vào.

”Thứ cho khó thể tuân mệnh.” Ôn Nhu chỉ là lạnh lùng cười, bất vi sở động, “Xin Võ đại nhân hãy dẫn ta đến dịch quán.”

Không đợi Võ Lăng nói, Ôn Nhu chỉ cảm thấy một trận sắc bén hướng mình quét tới, phản ứng nhanh chóng lui về sau vài bước, tiện đà nghe được “ba” một tiếng vang dội, là thanh âm của roi quật vào vật thể cứng rắn, Ôn Nhu cúi đầu nhìn đất trước người của mình, nơi bị roi quật vào, còn có thể nhìn thấy trên mặt đất bám lớp bụi mỏng, có thể thấy được xuất lực lớn bao nhiêu, nếu mới vừa rồi nàng không tránh né, roi này quật lên người nàng nhất định là da bong thịt tróc, mâu quang chột khê run, ngược mắt nhìn trước.

Lột vào trong tầm mắt, là một thân đỏ rực như lửa, một nữ tử tuổi khoảng chừng hai tám tay cầm roi dài đứng cách nàng không xa, tóc đen dài trên đỉnh đầu được búi thành một búi, được buộc bằng dải băng đỏ, cài thêm trang sức, trên cổ, trên cổ tay, trên lưng, trên cổ chân có quần quanh một vòng chuông nhỏ, giống hệt như Thiên Du, chỉ cần một động tác nhẹ nhàng, liền nghe được tiếng leng keng.

Nữ tử lớn lên rất đẹp, một thân hồng y khiến nàng như một đóa hồng đỏ nở rộ, mặt mày cao ngạo giống như là cây hoa hồng có gai trên người vậy, cả người, tản ra khí tức mỉa người, trường tiên trong tay nàng, lại tăng thêm một phần dã tính, giống như là không sợ trời không sợ đất.

Ngay lúc Ôn Nhu ngấm hồng y nữ tử, trường tiên bên chân nàng phút chốc lại trở về trên tay nữ tử, ánh mắt của nữ tử nhìn Ôn Nhu tựa hồ như lửa giận thiêu đốt, hận không thể hận không thể đem Ôn Nhu đốt sạch.

“Hạ thân gặp qua công chúa điện hạ! Công chúa điện hạ kim an!” Thời điểm thấy rõ người đến, Võ Lăng lại càng hoảng sợ, nhất thời mồ hôi trên trán liên tục tuôn rơi, vội vã quỳ xuống mặt đất, trước thái tử phut mọi người cũng theo đó quỳ trên mặt đất, cùng kêu lên “Công chúa điện hạ kim an”, tựa hồ đối với công chúa này rất là kiêng kỵ.

“Võ Lăng, đây cũng là nữ nhân Tây Chi ca ca muốn tìm?” Diệp Chi Lâm nắm trường tiên trong tay, nhìn chằm chằm Ôn Nhu trước mặt, trong ánh mắt xen lẫn đồ kị và hận, hướng Võ Lăng một bên lớn tiếng hỏi.

”Sứ thần đại Di, Bạch vương chi thê, gặp qua công chúa điện hạ, điện hạ kim an.” Đối với thái độ của Diệp Chi Lâm Ôn Nhu thờ ơ, chỉ là y theo lễ nghi nàng hành lễ.

”Ngươi nói cái gì?” Đôi mắt đẹp của Diệp Chi Lâm đột nhiên tròn tròn, không thể tin liếc mắt nhìn Võ Lăng, chỉ thấy đầu của Võ Lăng chôn xuống đất, ánh mắt của Diệp Chi Lâm bình tĩnh rơi xuống nét mặt của Ôn Nhu, “Ngươi nói ngươi là Bạch vương chi thê của đại Di?”

“Đúng là như vậy.” Ôn Nhu nhàn nhạt đáp.

“Nếu ngươi đã có trượng phu! Vì sao lại còn câu dẫn Tây Chi ca ca của ta? Ngươi thân là một nữ nhân, có còn hay không một chút liêm sỉ?” Diệp Chi Lâm rống to, đôi mắt đẹp tròn tròn hận ý sâu đậm, nâng tay lên vút cho Ôn Nhu một cái tát, Võ Lăng thấy thế, bị hù dọa đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Đôi đồng tử của Ôn Nhu hơi co rút lại, khóe miệng cong lên như có như không mang ý cười, vật gì đó trong tay áo trượt xuống lòng bàn tay, trong nháy mắt tay của Diệp Chi Lâm nâng lên bị một ngân châm bắn vào lòng bàn tay.

“Lâm nhi làm càn!” Ngay thời điểm cái tát sắp rơi xuống mặt Ôn Nhu, một thanh âm lạnh lùng vang lên, kèm theo là một bàn tay hữu lực nắm lấy cổ tay của Diệp Chi Lâm, khiến cho cái tát của nàng dừng giữa không trung.

“Tây Chi ca ca!” Diệp Chi Lâm tức giận thò ra một tiếng, người vừa mới đứng lên lại quỳ xuống.

Chi thấy người tới có một đôi mắt xé hẹp dài, nhãn thần lạnh, mi tuấn lãng như ngọn núi, mũi cao ngất như ngọn núi, đôi môi mỏng gợi cảm, y phục vĩnh viễn là hắc sắc, khóe miệng khiến cho người khác như mọc xuân phong tiếu ý.

Huyền vương, quả nhiên là hán.

Khi Ôn Nhu nhìn đến Huyền vương không có chút kinh ngạc nào, đối với tin tức dò thăm Bắc Tích, nàng là tin tưởng, Huyền vương mười năm ẩn nấu ở đại Di, thân phận thật sự là Viêm quốc thái tử, Diệp Tây Chi!

“Lâm nhi muội là công chúa của Viêm quốc, đây là đạo đãi khách của muội sao?” Diệp Tây Chi bỏ qua tay của Diệp Chi Lâm, lớn tiếng trách mắng.

”Thế nhưng Tây Chi ca ca nàng nói nàng là nữ nhân đã có trượng phu! Còn là Vương phi của Di quốc!” Diệp Chi Lâm rống to hơn, nàng vốn là muốn nhìn nữ nhân được Tây Chi ca ca coi trọng đến tận cùng đến tận cùng là dạng gì, có thể vì nàng mà trở mặt với mẫu hậu, có thể vì nàng mà buông bỏ cơ hội san bằng đại Di, nàng thừa nhận người nữ nhân này rất đẹp, đẹp đến nàng đồ kị không ngớt, nhưng không ngờ nàng đã có trượng phu! Tây Chi ca ca mà nàng yêu nhất lại muốn một nữ nhân đã có trượng phu! Thảo nào mẫu hậu cực lực phản đối, nguyên lai đều là bọn hán vẫn gạt nàng!

Chuyện như vậy nàng thực không tiếp thụ được! Nữ nhân như vậy Nữ nhân như vậy thế nào xứng với Tây Chi ca ca! Nàng vốn là muốn buông tay...

“Lâm nhi, câm miệng!” Nhìn Diệp Chi Lâm khích động không ngừng mấp máy miệng, Diệp Tây Chi giương lên một cái tát, khi nhìn đến giọt nước mắt của Diệp Chi Lâm chảy xuống.

“Tây Chi ca ca, ngươi vì người nữ nhân này mà muốn đánh ta!” Diệp Chi Lâm cố nén không cho giọt nước mắt trong hốc mắt rơi xuống, nhìn đến tay của Diệp Tây Chi đang vung lên, nước mắt không tự chủ rơi xuống, không cam lòng trừng mắt liếc Ôn Nhu, xoay người chạy đi, lại bị Diệp Tây Chi nắm được cổ tay.

”Bạch vương phi đường xa mà đến, không có từ xa tiếp đón, ở đây hướng Bạch vương phi bồi tội.” Mâu tử thanh linh của Diệp Tây Chi nhìn Ôn Nhu, hướng nàng hơi khom người một cái, tiện đà nói, “Về phần tiểu muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, có chỗ thất lễ, mong rằng Bạch vương phi không nên để trong lòng.”

“Tây Chi ca ca! Ngươi vì sao muốn hướng người nữ nhân này bồi tội?” Nhìn đến thái độ ôn tồn của Diệp Tây Chi đối với Ôn Nhu, Diệp Chi Lâm tức giận đến giọng chân, Tây Chi ca ca của nàng, cho tới bây giờ đều là người khác ở trước mặt hán ăn nói khép nép, khi nào đến phiên hán đối với người khác khom mình hành lễ, người nữ nhân này, tính toán cái gì? Dựa vào cái gì có thể lấy được thái độ tốt của Tây Chi ca ca như vậy? “Tây Chi ca ca người

buông tay!”

“Lâm nhi sang đây, cũng hướng Bạch vương phi bồi tội!” Diệp Tây Chi đem Diệp Chi Lâm kéo đến trước mặt mình.

“Tây Chi ca ca người buông tay!” Diệp Chi Lâm không thoát được tay của Diệp Tây Chi, cũng ngễnh nửa đầu, nhìn Ôn Nhu, dảng dấp như là “Cứ cho là ta chết, cũng tuyệt sẽ không hướng người bồi tội”.

”Nếu công chúa điện hạ là tuổi nhỏ không hiểu chuyện, làm sao lại nói đến chuyện bồi tội.” Ôn Nhu liếc mắt nhìn Diệp Chi Lâm, thần nhiên nói, lập tức moi ra một bình thuốc nhỏ, đưa cho Diệp Tây Chi, “Đây là giải độc, ăn vào là được.”

“Giải độc?” Diệp Chi Lâm không hiểu mi nhíu lên, sau đó mới đột nhiên ý thức được cái gì, nâng tay phải của mình lên, chỉ thấy lòng bàn tay của nàng chẳng biết lúc nào xuất hiện một chấm đen thui, chấm đen đó đang từ từ khuếch tán trên cánh tay, không khỏi cả kinh, người nữ nhân này, lúc nào đổi với nàng động tay chân?

”Tây Chi ca ca, người nữ nhân này hạ độc ta!” Diệp Chi Lâm chăm chú kéo ống tay áo của Diệp Tây Chi, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt Ôn Nhu, Ôn Nhu đối với oán hận của Diệp Chi Lâm làm như không thấy.

”Lâm nhi, ở đây không phải địa phương người có thể nháo, hiện nay người nếu không hồi cung, sau này cũng không cần xuất hiện ở trước mặt ta nữa.” Diệp Tây Chi đem bình thuốc giao cho Diệp Chi Lâm, lạnh lùng nói.

Diệp Chi Lâm còn muốn phản bác, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hàn ý của Diệp Tây Chi liền không dám nói nhiều, nàng biết Tây Chi ca ca của nàng nói ra nhất định sẽ làm được, nếu nàng cứ ở đây, có thể sau này nàng thực sự không thấy được Tây Chi ca ca nữa.

Diệp Chi Lâm khẽ cắn môi, liếc mắt nhìn Diệp Tây Chi thật sâu, mới tâm bất cam tình bất nguyện rời khỏi.

”Bạch vương phi, vào trong thái tử phủ nói tiếp, ý như thế nào?” Diệp Chi Lâm đi rồi, Diệp Tây Chi ý vị thâm trường nhìn ý vị thâm trường nhìn Ôn Nhu.

”Thái tử đích thân thỉnh, thật vinh hạnh.” Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, cùng Diệp Tây Chi nhất tề đi vào thái tử phủ.

Nàng muốn thuốc dẫn, nhưng lại ngay trên người hắn, mà hắn lại còn là thái tử Viêm quốc, nàng không thể khước từ hắn giống như khước từ Vũ Lăng vậy, dù sao nàng nhìn ra được, nếu muốn tam quốc đình chiến, không phải dựa vào Viêm vương, mà là dựa vào hắn.

**

Viêm quốc không giống đại Di, vì ở Tây Bắc của Phong chi đại lục, cùng là mùa hè, Viêm quốc cũng không nóng như đại Di, thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được gió mát mẽ thổi vào mặt, ngồi dưới bóng cây, uống một ly trà, đúng là không gì sánh bằng.

Diệp Tây Chi không có đưa tiến cử đến chính sảnh, mà dẫn đến trong hoa viên ngồi dưới bóng cây, dưới bóng cây, có hai hàng ghế bằng mây, một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ có trà bánh, tựa hồ là đã chuẩn bị từ trước.

Diệp Tây Chi mỉm cười, ngồi xuống, sau đó nhìn vào ghế đối diện hướng Ôn Nhu làm động tác “Thỉnh”, Ôn Nhu ngồi xuống đối diện với hắn, tiện đà liền có thị nữ đem trà ngon dọn lên.

“Tẩu tẩu có thể nhận lời mời mà đến Viêm quốc, Cô thực sự là vui mừng sâu sắc” Diệp Tây Chi tự mình châm cho Ôn Nhu một ly trà, khoe miệng cong lên cười khê ảm áp.

”Không biết thái tử là thật hồ đồ hay là giả hồ đồ? Ôn Nhu không phải nhận lời mời mà đến, mà là tuân lệnh mà đến.” Ôn Nhu cầm lấy ly trà, lạnh lùng nói, “Hon nữa Ôn Nhu không có phúc lớn như vậy có thể làm tẩu tẩu của thái tử điện hạ.”

Diệp Tây Chi, hoàng tử Viêm quốc, có thể ẩn náu mười năm ở đại Di, đem thân phận chân thật thân phận chân thật che giấu không một người, có thể từ đại Di tầng tầng phong tỏa trạm kiểm soát bình yên vô sự trở lại Viêm quốc, đồng thời tham dự tranh đấu ngôi vị, thủ đoạn cứng cỏi quyết tuyệt đoạt được thái tử vị, loại bỏ những kẻ khác, chém giết huynh đệ thân sinh, đem quyền của thái tử nắm chặt trong tay, tất cả, bất quá chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, triều đình Viêm quốc biến hóa nghiêng trời lệch đất biến hóa nghiêng trời lệch đất, đây là tin tức Bắc Tích cho nàng.

Hôm nay bệnh tình Viêm đế nguy kịch, quyền lực tối cao của Viêm quốc liền nắm trong tay Diệp Tây Chi, hôm nay muốn đến, điều đáng sợ là hắn thúc đẩy kết minh tam quốc, đánh đại Di.

”Cô vẫn kính Bạch vương vì đại ca, Bạch Vương phi tự nhiên sẽ là tẩu tẩu của Cô.” Diệp Tây Chi nhấp một ngụm trà, sóng mắt lưu chuyển, bất quá qua không được bao lâu, nàng liền sẽ không làm tẩu tẩu của hắn nữa, “Trái lại tẩu tẩu, nhìn thấy Cô, không một chút kính ngạc sao?”

”Kính ngạc cái gì? Kính ngạc thái tử điện hạ là Huyền Vương gia của Di quốc đã bị chôn thân trong biển lửa? Hay là kính ngạc thái tử vì sao không có mang lễ nghi bang giao bình thường ra nghênh tiếp sứ thần Di quốc là ta đây sao? Hay là kính ngạc thái tử điện hạ có thể như vậy nhân hạ thoải mái cùng Ôn Nhu uống trà?” Nếu là lúc này mới nàng mới kính ngạc, nàng liền sẽ không một mình đến Viêm quốc, nàng còn không ngu xuẩn đến mức đem mình làm xem làm dê đưa vào trong miệng mãnh hổ.

Hôm nay Viêm quốc đối với đại Di mà nói quả nhiên là mãnh hổ.

”Tàu tẩu quả nhiên cùng nữ tử binh thường không giống nhau, Cô, bội phục.” Chỉ sợ là Bạch vương nhìn thấy hấn cũng sẽ không trấn định tự nhiên như vậy, người nữ nhân này, quả nhiên hấn không có nhìn lầm, bất quá, “Tàu tẩu đến, cũng nằm trong dự liệu của Cô.”

”Nga? Thái tử điện hạ còn có bản lĩnh liệu sự như thần?” Ôn Nhu nhìn chằm chằm Diệp Tây Chi, đôi mắt híp lại, phỏng đoán ý tứ hấn nói, hấn có thể biết trước nàng nhất định sẽ đến?

”Chỉ cần trong lòng tàu tẩu có đại ca, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.” Diệp Tây Chi nhẹ nhàng cầm chén trà trong tay, cười đến tà mị, “Bởi vì, ta ở nơi này, tàu tẩu tất nhiên sẽ đến bên cạnh ta.”

Tay cầm chén trà của Ôn Nhu chợt căng thẳng, chăm chú nhìn Diệp Tây Chi, đầu quả tim run lên, hấn biết cái gì?

”Bất quá Cô không phải là người lật lọng, Cô nói nếu là tàu tẩu có thể đi sứ Viêm quốc, liền có thể lệnh đình chỉ minh tam quốc đánh Di quốc, đồng thời rời khỏi liên minh tam quốc.” Tròng mắt của Diệp Tây Chi vẫn nhìn nước trà trong tay, nói, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai tròng mắt của Ôn Nhu, cười nói, “Hôm nay tàu tẩu đến Viêm quốc, đi tới trước mặt của Cô, Cô liền nói được thì làm được.”

Diệp Tây Chi nói, từ trong lòng ngực móc ra một cây đồng quân(kèn nhỏ), kêu một tiếng “Người đến”, Mộc Phong liền đi tới trước mặt của hấn, Diệp Tây Chi đem đồng quân đưa cho Mộc Phong, ra lệnh: “Tức khắc bằng tốc độ nhanh nhất đưa đến cho Hải quốc.”

“Cô thật không ngờ, Di quốc sẽ như thế.” Diệp Tây Chi cười nhìn Ôn Nhu, “Tàu tẩu người cứ nói đi? Tàu tẩu có muốn hay không mong mỗi đồng kia nhanh lên một chút được đưa đến Hải quốc, nửa tháng này, liên quân tam quốc tiến công có thể nói là ngày càng mãnh liệt hơn, không biết đại ca còn có thể chịu đựng được không?”

”Chỉ sợ thái tử điện hạ cũng không muốn Di quốc bị diệt đi, bằng không sao lại rời khỏi liên minh tam quốc?” Ôn Nhu cũng cười nhìn Diệp Tây Chi, nhìn ra được trong tròng mắt của Diệp Tây Chi chợt lóe lên kinh hãi, nói tiếp, “Hôm nay cứ cho là triều đình Hải quốc dâm loạn, nhưng nếu là Hải quốc hướng Viêm quốc, hiện nay Viêm quốc, sợ là cũng vô lực ngăn trở vô sắt Hải quốc, bị diệt không thể nghi ngờ, có thể trung gian cách đại Di, Hải quốc liền có thể nhắm vào Viêm quốc, mà nếu đại Di bị diệt, số phận của Viêm quốc cùng đại Di sẽ giống hệt nhau, đạo lý thần hàn xi vong, nói vậy thái tử điện hạ so với bất luận kẻ nào đều phải rõ ràng hơn hết, nếu không thái tử điện hạ ản nhử ở đại Di mười năm thì có ích lợi gì?”

Ôn Nhu nhìn Diệp Tây Chi trong mắt ngưng kết tiểu ý, biến thành băng lãnh, uống một hớp trà, “Nếu nói là Ôn Nhu mong mỗi đồng quân kia mau chóng đến Hải quốc, còn không bằng nói đây là thái tử điện hạ chờ đợi.”

Bắc Tích đã xem thái hậu Khương Phù Dung nắm đại Di trong tay mười năm đã thay nàng điều tra, nếu thân phận chân thật Huyền vương thân phận chân thật đã chết, nàng liền có thể dự đoán được mục đích hấn ở đại Di ản nhử mười năm.

Mục đích của Thái hậu là phá hủy phá hủy đại Di, mà Huyền vương cự tuyệt khiến thái hậu có cái gì lui tới, bởi vậy có thể đoán ra mục đích của hai người cũng không phải là một dạng, về phần mục đích là của Huyền vương là cái gì, nàng vẫn là từ chuyện của Thanh vương đoán được, lúc đó, ý đồ của thái hậu mượn tay Thanh vương gây tai nạn và rắc rối cho triều đình đại Di, mà nàng cùng Lãnh Triệt thân ở Tào thành, là Huyền vương âm thầm làm rối loạn kế hoạch của thái hậu, có thể dùng thời gian Thanh vương lại lần nữa làm phản sau này kéo dài tới có thể để cho Lãnh Triệt an bài tốt hết thấy.

Như vậy, nàng liền đón được mục đích của Huyền vương có lẽ là muốn bảo trụ đại Di không bị sụp đổ, nhưng cũng không muốn để đại Di cường đại lên, về sau đại Di thi hành tân pháp, hấn căn bản vô pháp ngăn trở biến pháp của đại Di, lợi dụng một trận hỏa hoạn đàn huyễn cảnh, rời khỏi đại Di, ngày cả hấn là như thế nào an toàn rời khỏi đại Di, nàng không biết, cũng không có lòng muốn biết.

Hôm nay, càng có thể có cơ hội diệt đại Di nhưng không diệt, chỉ chờ đến đại Di bị liên quân tam quốc đánh đến hấp hối mới nói lui quân, nàng càng có thể xác định suy đoán trong lòng mình, Diệp Tây Chi, sẽ không để cho đại Di bị diệt, nàng đến, bất quá là muốn đem tam quốc sớm đình binh.

Bất quá như vậy cũng tốt, có thể sớm ngày đình binh, tổn thương của đại Di liền liền có thể ít một chút.

”Không biết Ôn Nhu nói có đúng không?” Ôn Nhu đem chén trà trong tay đặt xuống, khoe miệng cười khê, đầu quả tim cũng căng thẳng, bởi vì nàng đoán được nghĩ cách của Diệp Tây Chi, còn chưa đoán được ý tứ hấn nói nàng sẽ bên cạnh hấn, lẽ nào hấn biết được chuyện thuộc dẫn thứ hai?

“Người biết lòng ta, chỉ có thể là tàu tẩu đây.” Sau khi nghe xong lời của Ôn Nhu, trong con ngươi lãnh ý của Diệp Tây Chi lại chuyển thành tiểu ý, “Tâm tư của tàu tẩu, thực sự là không ai bằng, bất quá nếu tàu tẩu biết Cô sớm muộn cũng sẽ khiến liên quân tam quốc đình binh, vì sao lại phải đến Viêm quốc?”

”Thái tử điện hạ người cứ nói đi?” Ôn Nhu không đáp phản vấn.

”Tàu tẩu thông minh như vậy, biết trong lòng Cô nghĩ cái gì.” Đáy mắt tiểu ý của Diệp Tây Chi nồng đậm tà mị, “Tàu tẩu thông minh như vậy, thật là làm cho Cô không động tâm cũng khó.”

Nữ nhân có tâm tư nhạy cảm thông tuệ như vậy, thật là làm cho hấn muốn có được, giữ lấy.

”Thái tử điện hạ lòng dạ quá sâu, Ôn Nhu thế nào thấu hiểu được?” Đáy lòng Ôn Nhu có loại dự cảm xấu, trực giác chắc chắn rằng cùng với thuộc dẫn thứ hai có liên quan, màu quang lạnh lùng, “Ôn Nhu là nữ nhân đã có trượng phu, cũng không dám hy vọng xa vời được thái tử điện hạ tru ái.”

“Cô không quan tâm người có phải là nữ nhân đã có trượng phu hay không, cũng không quan tâm lòng người có ai.” Diệp Tây Chi đứng lên, đến gần Ôn Nhu, thân tới gần nàng, khoe miệng hoàn mỹ, áp sát tai của Ôn Nhu, “Nhưng, chỉ cần là Cô muốn có được, liền nhất định phải đạt được.”

”Lẽ nào thái tử điện hạ không cảm giác mình là người đang ở trong mộng nói mơ sao?” Ôn Nhu không có hoảng loạn né tránh, mà là trấn định tự nhiên nâng ly trà lên, uống một hớp trà, khinh bỉ cười nói để quân luyến, khuyh thành thương hậu.

”Tẩu tẩu cảm thấy Cô đang nói mơ sao?” Diệp Tây Chi không có một chút tức giận, lấy chén trà trong tay của Ôn Nhu, ngâm môi vào thành ly nơi mà môi nàng đã chạm, đem trong ly trà uống cạn, nhìn nàng nói, “Tẩu tẩu cần phải ở lại bên cạnh Cô mới tốt, thẳng đến khi Cô hài lòng mới thôi, bằng không, cứ cho là toàn thân máu của Cô chảy cạn, tẩu tẩu cũng đừng nghĩ đạt được một giọt.”

Chi cần nàng vẫn ở bên cạnh hần, hần không tin hần không thay thế được địa vị của Lãnh Triệt trong lòng nàng, thời gian, là liều thuốc hữu hiệu nhất.

Ôn Nhu kinh hãi, nhìn khoe miệng cười của Diệp Tây Chi, nhân thân chìm hàn đàm, quả nhiên, hần biết được chuyện thuốc dẫn thứ hai, hần làm thế nào biết? Nếu hần đã biết việc thuốc dẫn, vậy hần còn biết cái gì?

”Tẩu tẩu sao lại kinh ngạc? Kinh ngạc Cô thế nào sẽ biết chuyện thuốc dẫn này?” Diệp Tây Chi thưởng thức ly trà đã uống cạn trong tay, tựa hồ đối với tựa hồ đối với phản ứng của Ôn Nhu rất là thoải mái, “Nói cho tẩu tẩu cũng không sao.”

”Bởi vì đây chính là ta cho người rải tin tức ra ngoài.” Diệp Tây Chi lại một lần nữa cúi người tới gần bên tai của Ôn Nhu, “Cho nên đối với Cho nên đối với việc tẩu tẩu đến, Cô một chút cũng không kinh ngạc, mà là cảm thấy cao hứng.”

Hai tay của đặt ở trên đầu gối của Ôn Nhu phút chốc nắm chặt thành quyền, như vậy là nói, ngay từ đầu, đây là cái bẫy do hần thiết kế, để dụ nàng mắc câu? Tốt, hai kiếp người của nàng, nàng chưa bao giờ trúng qua kế, trái lại tìm được đối thủ rồi.

”Thái tử điện hạ để mắt Ôn Nhu như vậy, thật đúng là vinh hạnh của Ôn Nhu.” Ôn Nhu châm chọc nói.

”Cô không phải để mắt tẩu tẩu, mà là, Cô thích tẩu tẩu.” Toàn bộ thiên chi hạ, chi cần hần tìm được nàng một nữ nhân có thể cùng hần thương giang sơn, cho nên hần phải lấy được nàng. “Cô muốn tẩu tẩu làm nữ nhân của Cô.”

“A! Cũng phải nhìn cũng phải nhìn xem thái tử điện hạ có bản lĩnh này hay không.” Ôn Nhu cười nhạt, lòng của nàng, vĩnh viễn chỉ có một người.

“Máu của Cô, là mỗi như tốt nhất, trước khi lấy được máu của Cô, Cô tin tưởng, tẩu tẩu tuyệt đối sẽ không rời khỏi Cô, cứ cho là tẩu tẩu muốn rời khỏi, cũng phải nhìn xem tẩu tẩu có bản lĩnh này hay không.” Chi cần nàng ở bên cạnh hần, hần làm sao có thể lo lắng không chiếm được nàng, nếu nàng đã đến trước mặt của hần, hần lại dễ dàng lại để cho nàng rời khỏi.

”Thái tử điện hạ không tiếc đem Viêm quốc thúc đẩy chiến tranh sao?” Lãnh Triệt hỏi để đồ nếu không thấy được nàng, sẽ tạo ra chuyện gì nữa, nàng không biết, Ôn Nhu nói, lấy ra bội ngọc hình rồng trước khi đi Lãnh Hạo giao cho nàng, “Thế nhưng hiện tại Ôn Nhu dùng thân phận sứ thần sứ thần đi sứ Viêm quốc, thái tử điện hạ muốn bức Ôn Nhu lưu lại sao?”

”Vì đạt được tẩu tẩu, Cô không tiếc bất cứ thứ gì.” Âm thanh của Diệp Tây Chi không lớn, cũng kiên quyết dị thường, khiến cho Ôn Nhu hầu như có chút không dám tin tưởng thứ mình nghe được, “Yên tâm, tẩu tẩu, Cô sẽ không hại người, Cô mong muốn là tẩu tẩu cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh Cô.”

Ôn Nhu hoắc mắt đứng lên, đẩy mạnh Diệp Tây Chi bên cạnh.

”Tẩu tẩu nhất định là mệt mỏi, nếu tẩu tẩu không muốn ở thái tử phủ, Cô cũng sai người vì tẩu tẩu chuẩn bị xong nơi ở, tẩu tẩu chỉ cần theo Vũ Lăng là được.” Diệp Tây Chi nhìn gương mặt của Ôn Nhu, muốn duỗi tay xoa, nhưng thủy chung không có giọt tay lên, “Cô khuyên tẩu tẩu vẫn là không nên nghĩ cách rời khỏi mới thỏa đáng, đồng quân Cô tùy thời có thể đoạt về, tẩu tẩu phải tin tưởng Cô tuyệt đối có thể vì tẩu tẩu buông tha đại Di cái khiến thiên nhiên này.”

Vì đạt được nàng, hần đã làm ra nhiều chuyện khiến triều đình, khiến mọi người khinh thường, còn có cái gì là hần không làm được? Bất quá là lật đổ một đại Di thôi, bất quá là huy đi mười năm ân nhân của hần mà thôi, hần không quan tâm.

Diệp Tây Chi dứt lời, ánh mắt sáng quắc liếc mắt nhìn Ôn Nhu, nhắc chân rời khỏi, tiện đà Vũ Lăng đi tới trước mặt Ôn Nhu, nói là muốn đưa nàng đến chỗ ở.

Vì đạt được nàng, không tiếc thứ gì sao? Đó là một Đó là loại nam nhân như thế nào?

Hần đã biết nàng muốn máu của hần, tất nhiên sẽ làm tốt chính sách phòng bị, nàng phải như thế nào mới có thể lấy được máu của hần?

Lòng của nàng chỉ đối với một người mà mở rộng, mặc kệ là người khác có dốc hết thiên hạ nàng cũng là thờ ơ, nàng đến Viêm quốc, chỉ cần nàng đem chuyện cần làm chuyện cần làm xong, sau đó nàng trở lại bên người nàng yêu.

Diệp Tây Chi lui binh, mấy ngày nữa liên quân tam quốc sẽ đình chỉ tấn công, Triệt, không có bị thương nữa...

Trên đường Ôn Nhu theo Vũ Lăng đến nơi ở, nàng nhìn thấy một gian lộ ra chữ “Bắc” trên màn, khoe miệng kéo lên.

**

Đối với liên quân tam quốc đột nhiên triệt binh, Lãnh Triệt rất là kinh ngạc, luân phiên phái thám báo đi tìm hiểu, lấy được tin tức đúng là không có làm tam quốc lui binh, Lãnh Triệt cũng không dám thư giãn, chỉ sợ liên quân tam quốc lại ngóc đầu trở lại, một bên nghỉ ngơi và hồi phục quân đội, một bên

như thường an bài quân đội thủ vệ, đồng thời không ngừng phái thám báo tìm hiểu tin tức, xác định liên quân tam quốc sẽ không xuất binh nữa, rốt cục cũng có cơ hội, để công tác thống kê số lượng binh sĩ từ trận, số địch mọi người giết, phóng ngựa đến Hiệp Lăng Đạo.

Lúc Lã Triệt nhìn thấy Từ vương, phát hiện chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, Từ vương gầy gò đến cơ hồ để hần không nhận ra được, có chút kinh ngạc, mà lúc Từ vương nhìn thấy hần cùng phản ứng của hần chênh lệch không bao nhiêu, sau đó cùng nhau vỗ lên vai đối phương, nhất tề thở phào nhẹ nhõm.

Phòng được rồi, chống được rồi, mỗi ngày không biết đầu tường kiểm kê bao nhiêu thi thể tướng sĩ, cuối cùng cũng bảo vệ được biên phòng của đại Di, liên quân tam quốc vào lúc này lui binh, không thể nghi ngờ là cho đại Di một cơ hội sống trở lại, bởi vì bọn họ cũng không biết bọn họ còn có thể thủ vững được bao lâu, có thể có nửa tháng, các tướng sĩ cũng không chịu nổi nữa.

”Lã Tịch, gửi thư báo cho vương thượng, nói là vô sự rồi, giữ được.” Lã Triệt vẻ mặt mệt mỏi, nhìn các tướng sĩ đang hỗ trợ nhau băng bó bên ngoài, chỉ cảm thấy nơi cô hống có chút nghẹn ngào, đến gần Mạc phủ.

Mỗi một ngày, nhìn quân địch ép thành mà đến, tim của hần đều như dây cung được kéo căng, chỉ sợ bản thân khẽ thở phào một cái, toàn bộ biên phòng tán loạn, hôm nay, đại Di tránh thoát đại kiếp nạn diệt vong, ngoài ra tam quốc cũng cần có, nghỉ ngơi lấy lại sức, trong vòng hai năm sẽ không phát binh đánh đại Di, đại Di lúc này có cơ hội, nhất định phải nắm chặt.

“Ta đây liền gửi thư.” Từ vương ngưng trọng lên tiếng, ngồi trước bàn, tự mình cầm bút lông thô to mở ra một tấm da dê, tay run run viết xuống nội dung truyền báo, cuối cùng ấn quân ấn của mình lên.

Ngày này, bọn họ sợ chờ không được, chống cự không được.

”Lã Tịch, chỗ ngươi còn bao nhiêu binh lực?” Lã Triệt ngồi trên một ụ đất, khẩu khí nặng nề hỏi.

”Hai vạn, tính luôn số binh đã bị thương.” Nói đến đây, Từ vương cảm giác ngày hôm trước trên lưng mình bị tên bắn mơ hồ lại đau, “Đại ca còn chỗ của ngươi.”

“Ba vạn, cũng tính cả số người bị thương.” Nghĩ đến thi thể tướng sĩ máu chảy thành sông, Lã Triệt chỉ cảm thấy tâm áp lực đến cực điểm, “Ở trên thư bảo vương thượng bổ sung thêm, để vương thượng đích thân đến một chuyến đi.”

Từ vương ngần ra, lập tức gật đầu, lại mang thư vừa viết xong ra viết thêm một câu, xong đem thư cho vào đồng quản, giao cho trung quân họ Tư Mã, trung quân họ Tư Mã nhận được mệnh, nắm chặt đồng quản, nhanh chóng rời khỏi Mạc phủ.

Lúc đầu, Lã Triệt cùng Từ vương ở Mạc phủ nói chuyện tròn một ngày một đêm, thương lượng thế nào nghỉ ngơi và hồi phục quân đội, thế nào chiêu mộ tân binh, biên phòng nhân mã chờ an bài thế nào, cho đến bình minh ngày thứ hai, trung quân họ Tư Mã đi vào Mạc phủ, phát hiện đêm qua com tối đưa cho hai người đều là không hề động, khe khẽ thở dài, đem com tối bụng lui xuống, nhưng lúc xoa người bị Lã Triệt gọi lại.

”Mang rượu lên, càng nhiều càng tốt.” Trung quân họ Tư Mã xuất hiện, Lã Triệt lúc này mới phát hiện đã là bình minh ngày kế, từ miệng trưởng đương quang chiếu vào có chút gai mắt, khiến cho hai mắt hần cảm thấy có chút nhức.

“Thế nhưng Bạch vương gia, trong quân không được uống rượu... Trong quân, không có rượu.” Rượu? Trung quân họ Tư Mã trong nháy mắt kinh ngạc.

”Trong quân không được uống rượu, đó là ngày xưa!” Từ vương không giống Lã Triệt, không ngại lớn tiếng nói, “Tiểu tử chẳng lẽ ngươi không biết lúc này không giống ngày xưa sao?”

Đại ca không nói rượu, hần quên chuyện này, hiện tại bọn họ quả thực cần rượu, uống say một phen!

”Tướng quân, thế nhưng trong quân thật không có rượu.” Trung quân họ Tư Mã có chút bất đắc dĩ, quan tâm nói, “Hơn nữa tướng quân cùng Vương gia đã một ngày không ăn com, uống rượu sẽ thương tổn thân thể.”

”Tiểu tử ngươi, trong quân không có rượu không thể ra ngoài mua sao? Cho ngươi tìm rượu thì ngươi mau đi đi, sao lại dong dài như nữ nhân một dạng như vậy.” Đột nhiên Từ vương vỗ đồng sách, hét lên, “Lão tử cùng đại ca thân thể còn chưa quý giá như vậy, ít một ngày đêm không chết được! Nhanh đi tìm rượu đến, càng nhiều càng tốt!”

“Vâng, thuộc hạ đi ngay.” Trung quân họ Tư Mã không lay chuyển được Từ vương có chút cuồng bạo.

”Trong quân tướng sĩ muốn uống rượu cũng để cho bọn họ uống, bất quá để cho bọn họ chú ý vết thương trên người.” Lã Triệt nói bổ sung khi trung quân họ Tư Mã xoa người, trong lòng trung quân họ Tư Mã nhất hồi cảm động, ứng tiếng Vâng, rồi rời đi.

Lúc đầu, toàn bộ Mạc phủ trong trường, thậm chí toàn bộ quân doanh, tràn đầy mùi rượu thuần, trung quân họ Tư Mã ở thôn gần đó hỏi xem nơi nào có thể mua được rượu, thôn dân lương thiện biết là trong quân muốn rượu, liền không nói hai lời mang rượu do các nhà tự chưng cất ra, toàn bộ đem đến trước mặt trung quân họ Tư Mã, muốn đích thân vì các tướng sĩ đem rượu kéo đến trong quân.

Hơn ba tháng nay, các tướng sĩ cố sống cố chết thủ biên cảnh đại Di là toàn bộ bách tính của đại Di, mỗi ngày tiếng kêu tận trời, bọn họ cũng từng muốn đào thoát, thế nhưng thân là thừa tướng Bạch vương gia tự mình hướng bọn họ bảo chứng, đại Di sẽ không vong, nhà của bọn họ cũng sẽ không bị phá, bọn họ như được dùng một viên thuốc an thần, an tâm tiếp tục canh tác.

Các tướng sĩ vì nước mà chiến, vì nước vì nước mà chết, toàn bộ bách tính đại Di không muốn lại thấy viễn cảnh như vậy nữa, bởi vì trong tướng sĩ vì

nước chiến đấu, có người nhà của bọn họ.

Vì người nhà, cũng vì quốc gia, không xung phong nhận việc tòng quân cũng tiếp tế lương thảo vào quân doanh, chuyên môn thay binh sĩ vận chuyển lương thảo đồ quân nhu, già trẻ lớn bé mỗi ngày để chế tạo gấp gấp trống trọt, chính là bởi vì bách tính kiên định động viên, các tướng sĩ mới có thể thủ chặt biên phòng mà không ngã.

Dân chúng biết rõ, là bởi vì các tướng sĩ dục huyết phấn chiến, bọn họ mới có ngày an bình, hôm nay các tướng sĩ muốn uống rượu, bọn họ làm sao có thể không thỏa mãn yêu cầu nhỏ nhỏ của các tướng sĩ?

Bỗng nhiên trung quân họ Tư Mã phát hiện lúc mình đi ra không mang theo ngân lượng, dự định trở lại quân doanh mang ngân lượng đến trả, các thôn dân kiên trì nói không nên, trung quân họ Tư Mã không chống nổi được sự nhiệt tình của các thôn dân, không có trả ngân lượng, liền không cự tuyệt nhiệt tình của thôn dân thay hân đem rượu đưa đến quân doanh, vì vậy bản thân vội vàng đem xe bò trở về quân doanh, nói đem rượu đưa đến quân doanh liền mang xe bò trở về.

Trung quân họ Tư Mã trở lại quân doanh, đem rượu đưa đến Mạc phủ, Từ vương hỏi hân đã đưa ngân lượng chưa, trung quân họ Tư Mã nói thôn dân không nhận, Từ vương nổi giận, một cước đá trung quân họ Tư Mã nằm trên mặt đất, quát: “Lập tức đi mang ngân lượng đến cho thôn dân! không đưa được thì đừng trở về nữa!”

Trung quân họ Tư Mã bất đắc dĩ, chỉ biết tính tình của tướng quân hân tránh không được một cước này.

Lãnh Triệt trước mặt Từ vương lần đầu tiên nở nụ cười, Từ vương ngăn ra, cũng không nhìn được đứng lên cười ha ha, lấy một vò rượu ném cho Lãnh Triệt, Lãnh Triệt vững vàng tiếp được, giật nắp vại ra, vò rượu đi tới trước mặt Từ vương, cùng vò rượu trong ngực hân cùng một cái, sau đó ngừng uống, Từ vương thấy thế, cũng cầm vò rượu uống.

Hai người uống tận hứng, nhất tề ngồi trên đất, lại mở một vò rượu ra, từ bình minh uống đến bầu trời tối đen, vò rượu không nằm đầy trên đất, hai người đều đã say như chết, Lãnh Triệt trực tiếp nằm xuống đất, mùi rượu nồng nặc hướng về phía Từ vương nói, đời này hân chưa từng say, đây là lần đầu, Từ vương ôm vò rượu dựa lưng trên suất án, cười nói đây là lần thứ hai hân uống say, lần đầu tiên uống say là lúc bị đại ca đánh, nói xong cười ha ha, Lãnh Triệt khẽ cười.

Lãnh Triệt nói hân làm phụ thân rồi, một nữ nhi một nhi tử, song sinh tử, rất vui vẻ, Từ vương nói chúc mừng đại ca, cũng không biết bản thân khi nào mới có thể lấy vợ sinh con, Lãnh Triệt nói nhanh, liền chậm rãi ngủ.

Không có người cùng nói, Từ vương lại uống vài hớp rượu, cũng chìm vào giấc ngủ, ngã xuống bên cạnh Lãnh Triệt.

Ngày kế tỉnh lại, đầu của hai người đều đau như nứt ra, trung quân họ Tư Mã biết hai người tỉnh lại chắc chắn như vậy, từ lâu đã chuẩn bị nước rửa mặt, y phục sạch sẽ, trà giải rượu còn có điểm tâm, hai người rửa mặt xong uống một chén trà giải rượu, thay một thân y sạch sẽ, dùng qua điểm tâm mới phát giác được thân thanh khí sáng.

”Bẩm tướng quân, bẩm Vương gia, Vương hậu đã đến bên ngoài trại lính.”

Hai người không nói hai lời đứng lên, sóng vai đi ra Mạc phủ, vội vã ra ngoài nghênh đón, có thể là bọn hân nhìn thấy không phải là vương thượng Lãnh Hạo, mà là vương hậu Trầm Lục Y, điều này làm cho hai người có chút giật mình.

”Hạ thần, mặt tướng, gặp qua vương hậu nương nương, nương nương thiên tuế!” Quỳ một chân trên đất, hành lễ.

”Tướng quân, Bạch vương gia, miễn lễ” Trầm Lục Y khẽ vuốt cằm, nhãn thần luôn luôn không tự chủ được rơi xuống trên người Lãnh Triệt, điều này làm cho điều này làm cho Từ vương không khỏi nhún nhún.

”Nương nương, thỉnh vào Mạc phủ.”

”Đa tạ.” Trầm Lục Y mỉm cười, theo Lãnh Triệt cùng Từ vương đi vào Mạc phủ, Từ vương cung thỉnh nàng ngồi vào suất án.

Trầm Lục Y ngồi xuống suất án, trung quân họ Tư Mã liền bung tới một chén trà, đặt trước mặt Trầm Lục Y.

”Trong quân thô giản (thô sơ + đơn giản), trà này để giải khát, các tướng sĩ đều là uống trà này, mong rằng nương nương không ghét bỏ.” Từ vương thấy Trầm Lục Y nhìn chén trà trước mặt, giải thích.

”Tướng quân nói quá lời.” Trầm Lục Y mỉm cười, nâng lên chén sành, uống một ngụm, vào cổ họng cảm thấy thật là thanh lương, không khỏi uống thêm vài ngụm, mới buông chén xuống, “Trà này vào miệng thanh lương, thật là giải khát.”

”Xin hỏi nương nương, vương thượng có gì? Không có đến đây?” Lãnh Triệt nhưng cũng không Từ vương khách sáo như vậy, đối với việc Lãnh Hạo không có tự mình đến đây, hân rất là lưu ý, Trầm Lục Y sẽ đến, đó là thư đưa đến trong tay Lãnh Hạo, vì sao có thể Lãnh Hạo đến đây?

”Vương thượng những ngày gần đây thân thể không khỏe, chỉ có thể nằm trên giường điều dưỡng, lúc nhận được thư của tướng quân, vương thượng vốn định muốn đích thân đến đây, thể nhưng vừa ngồi lên xe ngựa liền không ngừng nôn mửa, không muốn để cho tướng quân, Vương gia cùng các tướng sĩ thất vọng, nên vương thượng để ta thay hân đến đây.” Trầm Lục Y hơi vắn mi tâm giải thích.

”Vương thượng bị bệnh gì?” Đột nhiên Lãnh Triệt đứng lên, chăm chú nhìn Trầm Lục Y, trên thân vương thượng luôn luôn quan trọng hơn hết, thế nào

sẽ nói bệnh liền bệnh, thậm chí bệnh đến nỗi chỉ có thể nằm trên giường điều dưỡng?

”Bạch vương gia chớ buồn, thái y nói là vương thượng âu sầu quá nhiều mới dẫn đến thân thể suy yếu, điều dưỡng mấy ngày là tốt, không quá mức trở ngại.” Ánh mắt của Trầm Lục Y luôn luôn rơi vào trên người Lãnh Triệt, để Từ vương cảm thấy trong lòng có loại cảm giác xấu, thế nhưng, đại ca tựa hồ không có nhận thấy được ánh mắt khác thường ánh mắt khác thường của vương hậu.

Tròng mắt của Lãnh Triệt, nghĩ ngợi lời nói của Trầm Lục Y rốt cuộc có mấy chân phần mấy phần giả, đối với nữ nhân mà vương thượng luôn chung tình, hẳn cũng là không thể tin, không thể nói rõ nguyên nhân, mặc dù ám vệ tìm hiểu không thu được bất luận tin tức hoài nghi gì về nàng.

”Vương thượng còn để ta dẫn theo ba xe rượu, khao thưởng ba quân bày tỏ chút lòng thành, về phần phong công gia tước, vương thượng nói, đợi Vương gia cùng tướng quân hồi triều mới thương nghị ưu ái.” Trầm Lục Y cười khê nói.

Vương hậu ban tửu, là biểu hiện của hoàng ân rộng lớn, giống như lúc vương thượng ban cho, chỉ là vài vò mà thôi, căn bản là vô pháp đến tay của mỗi một tướng sĩ, cho nên chỉ có người vinh quang mới có thể uống vương tửu, nếu nói vương tửu, cũng bất quá là hình thức mà thôi, nhưng hôm nay ban cho ba quân, mỗi người cũng đủ có thể uống được một chén, có thể thấy vương thượng đối với các tướng sĩ vô cùng cảm kích.

”Nương nương có thể hay không tự mình đem vương tửu thưởng cho các tướng sĩ?” Lãnh Triệt hướng Trầm Lục Y ôm quyền, khom người thật sâu, “Hong nhan một lời, còn hơn ta đợi thiên ngôn vạn ngữ.”

Vương thượng không đích thân đến, vương hậu đích thân đến, có thể cho các tướng sĩ khích lệ lớn hơn.

”Đương nhiên.” Trong mắt Trầm Lục Y tiểu ý dịu dàng, Từ vương cùng Trầm Lục Y cười, cảm thấy trong lòng có loại bất an cùng không rõ ràng.

Trầm Lục Y tự mình khao thưởng ba quân quả nhiên để các tướng sĩ phần chấn dị thường, hô to nương nương muôn năm, Từ vương sai người thay Trầm Lục Y sắp xếp xong xuôi, tìm được Lãnh Triệt đang ở kiểm tra những binh sĩ bị thương.

”Đại ca.” Hai người đi chỗ không người, Từ vương dừng bước, “Đại ca cùng vương hậu nương nương có từng quen biết?” Vì sao hắn luôn cảm thấy nhân thân của vương hậu nhìn đại ca có chút quyền uy.

”Vì sao hỏi như vậy?” Mâu quang của Lãnh Triệt trầm xuống, hắn nhớ tới Ôn Nhu tựa hồ cũng từng hỏi hắn như vậy.

”Chẳng qua là cảm thấy nhân thân của vương hậu nhìn đại ca có chút không đúng, cho nên muốn hỏi một chút.” Ánh mắt của vương hậu tựa như hắn nhìn tâu tâu có chút giống nhau, có chút né tránh, sợ bị người bên ngoài nhìn ra, có thể luôn luôn ức chế không được vẫn muốn nhìn chăm chú vào đối phương.

Lẽ nào ——

Đột nhiên Từ vương bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, điều này có thể sao? Thế nhưng nàng là vương hậu, là hậu cung duy nhất của vương thượng, thậm chí vương thượng vì nàng, quyết ý không hề nạp bất luận cái gì phi tần nào, ý nghĩ của hắn, có khả năng sao?

”Nhân thân?” Đôi mắt của Lãnh Triệt híp lại, tự đánh giá lời nói của Từ vương, trái lại hắn chẳng bao giờ ánh mắt của Trầm Lục Y nhìn hắn, “Có gì dị dạng?”

”Không biết.” Từ vương khê lác đầu, không dám đem giả tưởng trong lòng mình nói cho Lãnh Triệt biết, chỉ là dấn dò, “Đại ca sau này nên chú ý vương hậu nhiều một chút, cẩn thận vẫn hơn.”

Hắn cùng với đại ca giống nhau, đối với vương hậu này, không có một chút tín nhiệm.

”Ừ.” Lãnh Triệt chưa bao giờ bài xích bất cứ sự hoài nghi nào, khê gật đầu, hỏi, “Ngày mai có hay không cùng ta hồi triều.”

”Không được, trong quân còn có việc phải xử lý, phiền đại ca cùng vương thượng nói mấy ngày nữa ta sẽ trở về để đô yết kiến.”

”Đã biết, như vậy quân vụ của Hiệp Mục Đạo liền phiền người phí tâm.” Trước hết hắn hỏi để đô xem vương thượng một chút xem bệnh tình thế nào.

”Đại ca yên tâm.”

Hai người nói xong, Lãnh Triệt trở về Hiệp Mục Đạo, Từ vương tìm trung quân họ Tư Mã thương thảo quân vụ.

Ngày mai, hai chiếc xe ngựa trở về để đô, Từ vương nhìn tuyết trần mã xa, tâm tư trùng trùng.

**

Lãnh Triệt chạy về để đô cũng là lúc phía đông lộ rõ ngân bạch sắc, hắn không có hồi Bạch vương phủ, mà là thẳng đến hoàng cung.

Tẩm điện rộng lớn mơ màng âm thầm, trước cửa sổ màn đều nghiêm nghiêm thật thật, toàn bộ tẩm điện chỉ có hai cây nến, phát ra ánh sáng mờ nhạt, đập vào mặt là vị thuốc đông y khiến mâu quang của Lãnh Triệt trở nên băng lãnh, cũng để cho hắn nghĩ tới mình trước kia, lòng không khỏi căng thẳng.

Lãnh Triệt biết Lãnh Hạo không có thói quen dậy trễ, bởi vì mỗi ngày đều lâm triều, nếu là không lâm triều, mỗi ngày cũng giờ mẹo năm khắc hắn đã xuất

hiện ở ngự thư phòng, mà lần này Lãnh Triệt tiến cung, tiểu thái giám hầu hạ Lãnh Hạo lại nói vương thượng không ở ngự thư phòng, điều này không khỏi làm cho Lãnh Triệt lo lắng bệnh tình của Lãnh Hạo.

Tiểu thái giám nhẹ nhàng gõ tấm điện diện của Lãnh Hạo, hồi lâu trong điện đều không có phản ứng, Lãnh Triệt liền lo âu đẩy ra cửa điện đang đóng chặt.

Đây là tấm điện của Lãnh Hạo, từ nhỏ đến lớn hẳn đều ở tấm điện này, thời gian không đến Phi Hoàng cung hẳn đều là ngủ ở đây, là bệnh của mình sẽ truyền nhiễm cho Trầm Lục Y, cho nên hẳn kiên trì không đến Phi Hoàng cung.

Lãnh Hạo đã tỉnh từ lâu, chẳng qua là cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào nên không dậy nổi mà thôi, chán ghét thuốc của thái y viện, không muốn dùng nữa, chỉ cảm thấy tâm tình dị thường phiền não, cũng không muốn để cung nhân bệnh cạnh hầu hạ, cho nên đang nghe tiểu thái giám gõ cửa hỏi thăm liền cũng lười để ý, thế nhưng hẳn tiện đã nghe được âm thanh đẩy cửa, không biết khí lực từ đâu tới, Lãnh Hạo lập tức ngồi dậy.

Bởi vì không có người nào có lá gan lớn như vậy không có sự cho phép của hắn dám bước thẳng vào tấm điện, cho dù là Lục nhi cũng không dám, dám không có sự cho phép của hắn liền đẩy cửa xông vào, trên đời này ngoại trừ đại ca, không có người nào nữa.

”Là đại ca đã trở về sao?” Thanh âm của Lãnh Hạo có chút kích động, tựa hồ không quan tâm gì khác liền muốn xuống giường, thế nhưng hai chân vô lực, gục trên mặt đất.

”Vương thượng!” Nghe được có tiếng ngã sắp xuống, Lãnh Triệt Lãnh Triệt tiến nhanh đến, đỡ Lãnh Hạo từ dưới đất lên. Thế nhưng đập vào mắt mặt của Lãnh Hạo lại làm cho lòng của Lãnh Triệt có chút lạnh.

Mượn ánh sáng của nến, chỉ thấy viền mắt của Lãnh Hạo có chút thâm sâu, mặt gầy hết hơn phân nửa, xương gò má nhô ra.

Đây là Trầm Lục Y nói không quá mức trở ngại, điều dưỡng vài ngày sẽ tốt sao?

Thời gian Lãnh Triệt nhìn kỹ Lãnh Hạo, Lãnh Hạo cũng đang nhìn chăm chú hắn, chỉ thấy đại ca hắn quen biết đã gầy đi rất nhiều, đáng đáp phong trần mệt mỏi.

”Vương thượng thân thể không khỏe, nằm nghỉ mới tốt.” Lãnh Triệt đưa Lãnh Hạo ngồi ở trên giường, muốn để hắn, Lãnh Hạo lắc đầu.

”Vương thượng thế nào nhiễm bệnh rồi? Bệnh từ khi nào?” Nhìn đến bộ dáng của Lãnh Hạo như vậy, Lãnh Triệt hành lễ cũng không hành, nhú mi tâm hỏi, lẽ nào thái y viện không có hảo hảo mà thay vương thượng khám và chữa bệnh?

”Ta cũng không biết thế nào nhiễm bệnh, thái y nói là mệt nhọc quá mức, ta nằm trên giường nửa tháng rồi, ta phiền não trong lòng đại ca có thể hiểu được sao?? Ta thực sự là cực hận bản thân!” Hẳn có thể nào lại ngay lúc đại Di nguy nan mà ngã bệnh? Hẳn hận bản thân, may mà liên quân tam quốc lui binh rồi, nếu không hẳn còn có mặt mũi nào làm Vương của đại Di.

“Dùng thuốc nửa tháng cũng không thấy có chuyển biến tốt sao?” Nếu là mệt nhọc quá độ, làm sao có thể điều dưỡng nửa tháng vẫn còn chưa chuyển biến tốt, đầu óc của Lãnh Triệt đột nhiên xuất hiện thân ảnh của Trầm Lục Y cùng với lời Từ vương đã nói với hắn.

”Thái y viện là một đám sâu gạo!” Nói đến thái y viện, Lãnh Hạo tâm tình nhất thời không khống chế được, cầm gối trong tay hung hăng ném xuống đất.

”Vương thượng chớ vội, thê tử của thần y thuật rất là rất cao, thần liền để thê tử đến vì vương thượng bắt mạch.” Lãnh Triệt nói xong, khó có được hướng Lãnh Hạo mỉm cười.

Nhưng ngay khi Lãnh Triệt xoay người, Lãnh Hạo bỗng nhiên bắt được cổ tay của hắn!

”Đại ca!” Tay của Lãnh Hạo cầm lấy cổ tay của Lãnh Triệt có chút run rẩy, âm thanh cũng có chút run rẩy.

Lãnh Triệt xoay người, có chút không hiểu nhìn Lãnh Hạo, cảm giác được tay hắn run nhè nhẹ, nói: “Vương thượng nếu là có chuyện muốn cùng hạ thần nói, cũng phải đợi thân thể của vương thượng tốt hơn đã.”

”Đại ca, không nên tìm tẩu tẩu.” Lãnh Hạo nắm thật chặt cổ tay của Lãnh Triệt, cũng không dám nhìn ánh mắt của Lãnh Triệt, thật lâu mới thống khổ nói, “Tẩu tẩu... Đã không ở đại Di rồi...”

“...” Mâu tử của Lãnh Triệt luôn luôn trấn định chợt tròn, cảm ngược cổ tay của Lãnh Hạo, lạnh lùng hỏi, “Vương thượng, người nói cái gì?”

“Ta nói tẩu tẩu đã không ở đại Di nữa.” Lãnh Hạo lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn mâu tử của Lãnh Triệt, chịu đựng đối mặt với sự trơ trẽn của mình, khó nhọc nói, “Vì để cho liên quân tam quốc triệt binh, tẩu tẩu đến Viêm quốc.”

Hắn biết mình không mặt mũi nào đối mặt với đại ca, thế nhưng hắn nhưng không thể không hướng đại ca nói ra sự thật, mặc dù đại ca sẽ hận hắn, hắn cũng sẽ không làm chuyện lừa gạt đại ca.

”Hơn một tháng trước, Viêm quốc phái sứ thần bí mật đi sứ đại Di, đưa ra điều kiện buộc tẩu tẩu đi sứ Viêm quốc, đối lấy liên quân tam quốc lui binh.” Lãnh Hạo nói rất chậm, cũng nói rất gian nan, hẳn bản thân không có mặt mũi nói hết chuyện này.

Lãnh Triệt buông lỏng cổ tay của Lãnh Hạo ra, xoay người rồi đi, hai tay nắm chặt thành quyền, cước bộ kiên quyết.

Đúng là như vậy, đúng là như vậy! Nguyên lai đại Di bình an là chỉ dùng để người hân yêu nhất đổi về! Hân có thể nào chịu được chuyện như vậy phát sinh!

Chuyện hơn một tháng trước, hân một chút cũng không biết! Hân còn từng son sắt thề nói muốn bảo vệ nàng suốt đời, như vậy hiện tại đâu? Không chỉ có không có thể bảo vệ tốt nàng, lại còn là dùng nàng đổi sự bình an của đại Di!

Thế nào... Sẽ như vậy?

”Đại ca!” Lãnh Hạo mắt thấy Lãnh Triệt phải đi, lớn tiếng hô, dùng khí lực toàn thân xuống giường, lại một lần nữa bắt được cổ tay của Lãnh Triệt, “Đại ca ngươi muốn đi đâu?”

”Vương thượng, người hỏi ta muốn đi đâu?” Lãnh Triệt dừng bước, đầu cũng không quay lại, không có liếc mắt nhìn Lãnh Hạo phản vấn, khẩu khí lạnh như băng như đao tựa hồ đâm xuyên qua tim người.

”Đại ca, đi sứ Viêm quốc là một chuyện tẩu tẩu nguyện ý đi, ta không có ép nàng.” Lãnh Hạo nắm thật chặt cổ tay của Lãnh Triệt, rất sợ hân lại đột nhiên rời khỏi, nhưng là bây giờ đại Di, hân có thể nào để đại ca rời khỏi.

”Ta đương nhiên tin tưởng vương thượng không có ép A Nhu.” Lãnh Triệt chậm rãi quay đầu, lạnh mắt nhìn Lãnh Hạo, lần đầu tiên hân cảm thấy nhìn mình không thấu lòng của Lãnh Hạo, đôi mắt híp lại, “Thế nhưng nếu không phải vương thượng mang điều kiện trên nói cho A Nhu biết, A Nhu là sao lại biết được chuyện sứ thần Viêm quốc bí mật đi sứ đại Di? Lại nói thế nào nguyện ý mang tự thân làm điều kiện đổi lấy bình an của đại Di?”

”Vương thượng, người còn phong tỏa tin tức không cho ta biết A Nhu đi sứ Viêm quốc, nhưng không thể ngăn cản ta đi tìm nàng!” Lãnh Triệt cố sức hất tay của Lãnh Hạo ra, quay đầu tiếp tục bước đi.

Nàng chỉ là một nữ nhân, loại chính sự của quốc gia không nên do một nữ nhân chống đỡ!

”Đại ca! Ngươi không thể đi! Đại Di cần ngươi!” Lãnh Hạo dùng hết khí lực toàn thân kêu lên, đến trước mặt của Lãnh Triệt ngăn cản hân hân, kịch liệt ho khan.

”Thê tử của ta hiện tại cũng cần ta!” Lãnh Triệt cơ hồ là gào thét, cũng không khống chế tâm tình của mình được nữa, giờ hai tay lên hung hăng bắt được cánh tay của Lãnh Hạo, băng hàn trong con ngươi lộ ra màu đỏ tươi, hân giờ phút này, phảng phất như cuồng bạo mãnh thú, tùy thời cũng có thể đem đối phương xé rách.

Lãnh Hạo kinh hãi, bởi vì hân chưa thấy qua đại ca luôn luôn tinh táo sẽ không khống chế được như vậy, từ nhỏ đến lớn, hân còn chưa từng thấy qua đại ca nói lớn tiếng, càng không nói đến tâm tình không khống chế được, xem ra đại ca là thật rất quan tâm tẩu tẩu, đột nhiên hân rất là hối hận để tẩu tẩu đi sứ Viêm quốc, thế nhưng sự tình đã xảy ra, tuy hân muốn sửa đổi, cũng không được nữa rồi.

”Đại ca... Ta —— xin lỗi...” Lãnh Hạo nhìn Lãnh Triệt cuồng bạo, nơi cổ họng có chút nghẹn ngào, là hân khiến đại ca thay đổi thành như vậy, thế nhưng vô luận như thế nào hân cũng không thể để đại ca rời khỏi, chỉ có thể vứt bỏ mặt mũi trần an nói, “Liên quân Tam quốc đã lui binh, chứng minh tẩu tẩu ở Viêm quốc bình yên vô sự, đại ca không cần ——”

”Xin lỗi? A ——” Lãnh Triệt cười lạnh một tiếng cắt đứt lời khuyên giải của Lãnh Hạo, châm chọc nói, “Vương thượng một câu xin lỗi có thể trả A Nhu lại cho ta sao? Vương thượng một câu bình yên vô sự là có thể để A Nhu trở lại bên cạnh ta sao? Vậy giả sử người Viêm quốc muốn chính là vương hậu, vương thượng có hay không cũng có thể như thế lạnh nhạt nói ra bình yên vô sự?”

Lãnh Triệt cảm giác mình cảm giác mình sắp điên rồi, nếu không hân sẽ không trước mặt vương thượng nói ra những lời dĩ hạ phạm thượng như vậy, thế nhưng hân không khống chế được bản thân! Hân chỉ cần vừa nghĩ tới A Nhu lẻ loi một mình ở Viêm quốc, hân liền không khống chế được hân! Hân đương nhiên biết nàng bình yên vô sự, hân muốn không chỉ là nàng bình yên vô sự! Mà là ở bên cạnh hân, để hân quan tâm nàng chờ cho nàng! Nhưng bây giờ đây là cái gì? Là cái gì?

”Đại ca...” Lãnh Hạo cũng không trách Lãnh Triệt dĩ hạ phạm thượng, mà là nét mặt áy náy cùng đau thương, hân biết đại ca khổ ba mươi năm, là tẩu tẩu xuất hiện mang cho đại ca ấm áp, hân làm như vậy, không thể nghi ngờ là không thể nghi ngờ là mang dao đâm vào trong lòng đại ca, thế nhưng trong lúc đó lựa chọn giữa bình an của đại Di cùng tẩu tẩu, hân lựa chọn đại Di, cho nên đổi mặt với đại ca, ngoại trừ xin lỗi, hân không biết mình còn có thể nói cái gì.

”Thỉnh vương thượng tránh ra.” Lãnh Triệt buông lỏng móng vuốt của bản thân đang nắm chặt hai tay của Lãnh Hạo, mặt không chút thay đổi nói, “Vương thượng không cần tốn nước miếng khuyên can nữa, ý ta đã quyết, ai ngăn cản cũng vô dụng.”

”Đại ca! Tẩu tẩu sẽ trở lại! Ngươi vì sao không thể chờ tẩu tẩu trở về?” Lãnh Hạo như trước chắn trước mặt Lãnh Triệt, “Đại ca, ta không thể để cho ngươi rời khỏi!”

”Thỉnh vương thượng tránh ra!” Lãnh Triệt gầm nhẹ một tiếng, đang muốn phát tay đẩy Lãnh Hạo ra, một màn trước mắt khiến tay hân dừng ở giữa không trung, hai tròng mắt lại một lần nữa tròn tròn, tâm rung động mạnh.

Bởi vì, Lãnh Hạo ở trước mặt hân, thẳng tắp quỳ xuống!

”Đại ca! Đại Di cần ngươi! Ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi!” Lãnh Hạo cơ hồ là tê tâm liệt phế quát, hân hiện tại căn bản vô pháp xử lý quốc sự, nếu

là không có đại ca, chiến hậu loạn không người để ý, tân pháp cũng sẽ vô pháp tiếp tục phổ biến, Đại Di vong không thể nghi ngờ! Như vậy hấn có thể nào để đại ca vào lúc này rời khỏi!

”Ta hiện tại, ngay cả mình cũng không lo được, căn bản cái gì cũng làm không được, nếu là không có nếu là không có đại ca, Đại Di phải nên làm thế nào...” Lãnh Hạo nói, tiếp theo chính là muốn chính là muốn hướng Lãnh Triệt dập đầu, nhưng lúc cúi người bị Lãnh Triệt ngăn lại, phát hiện Lãnh Triệt ở trước mặt hấn ở trước mặt hấn quỳ xuống! Tiễn đà hướng hấn cúi người, dập đầu.

”Đại ca ——!” Lãnh Hạo giơ tay lên đỡ Lãnh Triệt.

”Thần hiểu.” Lúc Lãnh Triệt ngẩng đầu, trong con ngươi đã khôi phục trầm tĩnh, lãnh tĩnh, nói, “Thần lưu lại.”

Lãnh Hạo kinh hãi.

”Thế nhưng, nếu A Nhu tại Viêm quốc bị một tổn thương nào, đến lúc đó thỉnh vương thượng không nên lại ngăn cản hạ thần.” Sở dĩ A Nhu một mình đến Viêm quốc, hoàn toàn là bởi vì hấn, bởi vì phải bảo trụ Đại Di, khổ tâm như vậy, hấn có thể nào lại bị hủy đi, vì không phụ khổ tâm của A Nhu, hấn muốn trọng chính Đại Di, còn phải khiến Đại Di trở thành một quốc gia cường thịnh, đến lúc đó đem nàng trở về!

“Đại ca yên tâm, nếu tẩu tẩu bị tổn thương, lúc đó cứ cho là đại ca không nói, ta cũng sẽ dùng hết binh lực của Đại Di, xuất binh Viêm quốc!” Ánh mắt của Lãnh Hạo phát sáng, có đại ca ở đây, hấn không sợ Đại Di không đứng dậy được!

Mâu quang của Lãnh Triệt thâm thúy như hàn đàm, kiên định như bàn thạch, A Nhu, chờ ta, chờ ta!

Thời điểm Lãnh Triệt rời khỏi tầm điện của Lãnh Hạo, phát hiện Trầm Lục Y hướng tầm điện đi tới, phía sau nàng là cung nhân bụng thuốc.

”Hạ thần gặp qua vương hậu nương nương” Lãnh Triệt hướng Trầm Lục Y hơi cúi người, nhãn thần nhìn vào thuốc trong tay cung nhân phía sau nàng, hỏi, “Vẫn luôn là nương nương tự mình đưa thuốc đến cho vương thượng sao?”

Lúc Trầm Lục Y nhìn thấy Lãnh Triệt, trong con ngươi chợt lóe lên vui mừng, ôn nhu đáp: “Vương thượng từ khi bị bệnh trong lòng không ổn định, luôn luôn bất mãn mọi người trong cung hầu hạ, đem chén thuốc trước mặt ném đi, ta lo lắng thân thể của vương thượng, cho nên phần lớn thời gian thuốc đều là ta tự mình đem đến, Bạch vương gia làm sao vậy? Có gì không ổn sao?”

”Không có, chỉ là nương nương như vậy một lòng vì Vương Thượng, hạ thần thay Vương Thượng cao hứng.” Lãnh Triệt chú ý ánh mắt của Trầm Lục Y, thân nhiên nói, “Như vậy Vương Thượng liền làm phiền nương nương chiếu cố.”

Vương Thượng bệnh, trong lúc đó thái y viện cùng Trầm Lục Y có quan hệ gì, hấn cảm thấy Vương Thượng bệnh tuyệt đối không chỉ là một nhọc quá độ đơn giản như vậy.

”Bạch vương gia gặp qua Vương Thượng rồi, hiện nay là muốn trở về phủ sao?” Trầm Lục Y quan tâm nói, “Bạch vương gia mấy thang qua bên ba chính sự, ta coi Bạch vương gia gầy gò như vậy, để thái y viện bổ dưỡng chút được vật đưa đến phủ của Vương gia, mong rằng Vương gia không nên khước từ mới tốt.”

”Hạ thần tạ qua ý tốt của nương nương, thế nhưng thân thân thể tự có thể từ của thần quan tâm, không cần phiền nương nương phi tâm.” Lãnh Triệt không chút nào lưu mặt mũi khước từ, để khước miệng Trầm Lục Y có chút bối rối.

”A Nhu hôm nay không ở quý phủ, Vương gia phải chiếu cố kỹ lưỡng mình mới phải.”

”Nương nương biết chuyện thể từ của thần không ở phủ> Xem ra Vương Thượng cùng nương nương không có gì giấu nhau rồi.” Mâu quang của Lãnh Triệt chợt động, hấn vẫn chưa thể hoàn toàn tỉnh táo tiếp nhận chuyện Ôn Nhu đến Viêm quốc, nhất là nhìn thấy người bản thân không thích thậm chí hoài nghi, quân nàng thân phận địa vị, lần đầu tiên Lãnh Triệt đã không có kiêng kỵ, lạnh lùng nói, “Hay là nói, chuyện thể từ của thần đi sứ Viêm quốc, nương nương cũng có một phần công lao?”

Nghe Lãnh Triệt không chút nào quanh co vòng vèo nói, tâm của Trầm Lục Y căng thẳng, sắc mặt cứng đờ, lập tức hơi nhú mi, đáng đáp ủy khuất, “Lời của Bạch vương gia ta không hiểu rõ lắm.”

”Thần cáo từ.” Không đợi Trầm Lục Y nói xong, Lãnh Triệt đã phất tay áo xoay người rời khỏi.

Từ trên người Lãnh Triệt tán phát ra hàn khí, khiến Trầm Lục Y tim đập nhanh ba phần, đem khăn cầm trong tay xe làm hai, thấp giọng nói gì đó bên tai của cung nhân phía sau, trong mắt oán hận đồ kị càng đậm vài phần.

Ôn Nhu, nếu đã rời khỏi, nàng có thể nào lại để cho nàng trở về?

**

Lúc Lãnh Triệt trở lại Bạch vương phủ, Túc Dạ đứng ở ngoài đại môn chờ hấn, Túc Dạ nhìn thấy Lãnh Triệt, muốn nói cái gì, lại bị Lãnh Triệt giơ tay lên ngăn lại, Túc Dạ liền không nói thêm nữa.

Lãnh Triệt nhìn trên đầu đại môn viết ba chữ “Bạch vương phủ”, đột nhiên cảm thấy tâm vắng vẻ, Bạch vương phủ này đã từng chỉ có một mình hấn ở, chẳng bao giờ hấn cảm thấy cái gì gọi là tịch mịch, cũng không biết cũng không biết cái gì gọi là nhà, có thể từ khi có nàng, liền cái gì cũng không giống

nhau, hần từ từ cảm thấy Bạch vương phủ này giống nhà, về đến nhà, có thể nhìn thấy nàng, đó là chuyện hần vui vẻ nhất.

Thế nhưng hôm nay, cái nhà này, không có thân ảnh của nàng, bảo hần phải thích ứng thế nào?

Hần hận, hần muốn bỏ lại tất cả để đến bên nàng, đem nàng trở về, thế nhưng hần bất năng, hôm nay Đại Di tất cả mọi chuyện tất cả mọi chuyện lại rơi xuống trên vai của hần, hần không thể rời khỏi Đại Di, càng không muốn đi đến bước đường đối địch quốc gia, tuy rằng đại nghĩa bang giao, có thể Viêm quốc nghĩ muốn A Nhu làm điều kiện trao đổi, tất nhiên có thể đoán được A Nhu chính là uy hiếp của hần, cứ cho là hần không sợ âm mưu quỷ kế, hiện nay hần cũng không có thể lấy mạng của mình ra làm trò đùa.

Hôm nay Đại Di, ngoại trừ Lãnh Tịch, không người nào có thể dùng, có thể Lãnh Tịch phải thao binh lại phải chiêu mộ tân binh chinh binh, không có khả năng toàn tâm toàn ý đặt ở chính sự, Vương Thượng vừa nhiễm bệnh vô pháp xử lý công việc, nếu hần rời đi, chính quyền Đại Di khó bảo toàn rơi xuống trên tay của Trầm Lục Y, nếu là như vậy, bọn họ ẩn nhẫn mười năm còn có ích lợi gì? Ngoại trừ một lại tới một vương hậu, giang sơn của Lãnh thị như vậy làm sao còn có thể xưng đế ở Đại Di?

Tuy rằng Lãnh Hạo cũng biết rõ mình làn gió nguy hại, có thể nhìn ra được là hần cực kỳ yêu Trầm Lục Y, mà bây giờ là hần đang bệnh nằm trên giường, hần nhất thời sốt cao liên đề Trầm Lục Y quyết định chính sự, nắm đó tiên đề cũng y như vậy.

Chuyện như vậy, tuyệt đối không thể phát sinh nữa, giang sơn của Lãnh thị, phải bọn họ bảo vệ cho tốt, Đại Di không thể bị hủy, triều đình không thể loạn, tân pháp không thể không thi hành, Đại Di phải vững mạnh.

Cho nên, hần không thể rời khỏi, không thể liều lĩnh đến bên người hần thương yêu.

A Nhu...A Nhu...

Suy nghĩ, Lãnh Triệt nắm chặt hai tay xuôi bên người, Viêm quốc, chuyện này, hần sớm muộn cũng đòi lại!

”Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên ở nơi nào?” Lãnh Triệt bước vào cánh cửa của Bạch vương phủ, hướng Túc Dạ hỏi, hần còn có hài tử của bọn họ, hần phải bảo vệ tất cả.

”Hồi gia, Thiên Du bồi tiểu thư cùng thiếu gia ở trong sân phơi nắng.” Túc Dạ cung kính đáp, “Hôm nay ánh nắng rất nhu hòa, đại phu nói những ngày như vậy để tiểu thư cùng thiếu gia phơi nắng sẽ rất tốt.”

Túc Dạ nói xong, theo Lãnh Triệt bước vào trong viện.

Trong sân dưới bóng cây, bãi hai nô nhỏ, Thiên Du cùng Duẫn nhi đều ngồi lộ ra một bên nôi, nhẹ nhàng đưa nôi, nhìn thấy Lãnh Triệt, hai người đều là cả kinh, vội vã đứng lên hành lễ, Túc Dạ tiến đến đỡ Thiên Du đang mang thai, đưa nàng rời đi, Duẫn nhi thấy thế, cũng thức thời rời đi.

Lãnh Triệt ngồi xuống ghé bên cạnh nôi, nhìn hai hài tử ngủ say, bóng cây loang lổ trên người hần, ngũ quan rất nhu hòa.

Đã hơn hai tháng, hài tử không còn nhiều nếp nhăn như trước nữa, đáng đáp nẩy nở chút, màu da đều là béo mập béo mập, rất khả ái, hai bảo bảo đều an ổn ngủ, Lãnh Triệt nhìn không tự chủ khóe miệng kéo lên.

Hai hài tử lớn lên tương tự nhau, nhưng cũng rất dễ phân biệt ra được ai là Lãnh Du ai là Lãnh Nhiên, bởi vì mi tâm của Lãnh Nhiên có một điểm chu sa đỏ sẫm, giống như Ôn Nhu, Lãnh Triệt nhìn chu sa trên mi tâm của Lãnh Nhiên, nhìn ra thân.

Đột nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Nhiên nhăn lại như sắp khóc, Lãnh Triệt chợt thấy yêu thương, giờ tay lên dùng lưng ngón tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhỏ của Lãnh Nhiên, ngón tay của Lãnh Triệt mới động nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhũn nhặn của Lãnh Nhiên chậm rãi giãn ra, ngay lúc Lãnh Triệt lấy tay ra, tay nhỏ bé của Lãnh Nhiên đột nhiên bắt được ngón tay của hần, tay nhỏ bé non mềm, cũng rất ấm, khiến Lãnh Triệt luyện tiếc rút tay về.

”Ô oa ——!” Đúng lúc này, Lãnh Du trong nôi bên trái đột nhiên khóc lớn thành tiếng, tiếng khóc rất vang dội, rất ủy khuất, tựa hồ là trách phụ thân chỉ xem đệ đệ, không xem ta một dạng.

Tiếng khóc của Lãnh Du vang dội như vậy khiến Lãnh Triệt đột nhiên cả kinh, vội vã rút ngón tay của mình đang bị Lãnh Nhiên cầm về, xoay người liền cúi tay ôm Lãnh Du, thế nhưng tay hần chỉ biết cầm kiết đầu biết ôm hài tử, lúc không được tự nhiên ôm lấy Lãnh Du, có lẽ là trong lòng của Lãnh Triệt không tìm được tư thế ôm thích hợp nên tiếng khóc to hơn.

Tiếng khóc của Lãnh Du đánh thức Lãnh Nhiên đang ngủ say bên cạnh, cũng oa oa khóc lên theo, hai hài tử nhất tề khóc, Lãnh Triệt ôm bên này cũng không được, ôm bên kia cũng không xong, trong lúc nhất thời cảm giác bản thân loạn lên một trận, cũng may Thiên Du cùng Duẫn nhi tới đúng lúc, Thiên Du ôm Lãnh Du trong lòng Lãnh Triệt, Duẫn nhi ôm lấy Lãnh Nhiên, ôm vào trong ngực nhẹ giọng dụ dỗ, Lãnh Du rất nhanh yên tĩnh lại, Lãnh Nhiên lại vẫn như cũ khóc nỉ non không ngừng, Duẫn nhi làm thế nào cũng không nín, hần khóc đến khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên màu đỏ tía.

”Vương gia, người đến ôm tiểu thiếu gia một chút được không?” Thiên Du nhìn Lãnh Nhiên khóc nỉ non không ngừng, lại nhìn Lãnh Triệt đang nhủ mi tâm, đột nhiên nói.

Duẫn nhi nghe vậy, đem Lãnh Nhiên đưa vào trong lòng Lãnh Triệt, đặt hần gối lên khuỷu tay của Lãnh Triệt, nhắc tới cũng kỳ, đầu nhỏ của Lãnh Nhiên vừa dựa vào khuỷu tay của Lãnh Triệt ngừng tiếng khóc liền ngừng tiếng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ở cọ cọ lên khuỷu tay,

Lãnh Triệt có chút không hiểu nhìn Thiên Du, Thiên Du cười giải thích: “Tiểu thiếu gia cực kỳ khó dỗ, trong tháng đầu là Vương phi tự mình chăm sóc hẳn...” Thiên Du nói, bỗng nhiên dừng lại không nói tiếp nữa, có chút kinh hoàng nhìn Lãnh Triệt, Túc Dạ tiến đến ôm vai của nàng.

“Hài nhi nào mà không muốn nương?” Lãnh Triệt cúi đầu, nhìn Lãnh Nhiên đang ngủ say trong khuỷu tay của mình, đậm đậm nhát tiếu, nghe được mũi của Duẩn nhi cùng Thiên Du có chút chua xót.

Thiên Du mang Lãnh Du từ trong ngực lại đặt lên nôi, Lãnh Triệt cũng muốn mang Lãnh Nhiên đặt xuống nôi, thế nhưng Lãnh Nhiên vừa rời khỏi khuỷu tay của hắn liền oa oa khóc lớn, Lãnh Triệt vô pháp, liền ôm hắn ngồi ở một bên, nhìn Lãnh Du trong nôi đang cong khốe miệng lên cười, trong lòng bỗng dưng nhớ Ôn Nhu.

A Nhu, nếu là nàng cũng ở đây thì thật tốt.

Túc Dạ cùng Thiên Du còn có Duẩn nhi lại lần nữa rời khỏi, sau một lát, Túc Dạ đi vào.

“Bẩm gia, cửa phủ có thương nhân tự xưng công tử Bắc cầu kiến gia.” Túc Dạ cung kính bẩm báo, người đến là thương nhân lần trước cầu kiến Vương phi, như hắn đoán, quả nhiên là công tử Bắc, chỉ là một thương nhân thế này, cầu kiến gia có chuyện gì? Túc Dạ không giải thích được.

Công tử Bắc? Lãnh Triệt trầm mặc chốc lát, nhìn Lãnh Nhiên trong ngực một chút, nói: “Mời hắn đến đây.”

“Mời đến đây? Gia ——” Thiếu gia cùng tiểu thư đều ở đây mà, đưa một ngoại nhân mời đến đây, an toàn sao? Thế nhưng Túc Dạ còn chưa có nói xong liền bị Lãnh Triệt cắt đứt.

“Yên tâm Vô sự. đi đi.” Nếu không có công tử Bắc hùng hồn giúp tiền, tặng Đại Di thì liệu đem hết binh khí ra như thế nào thì, Đại Di cũng không chống đỡ nổi liên quân tam quốc mạnh công hơn hai tháng như vậy được, người như vậy, không cần đề phòng, cũng hoà nghi.

“Vâng, gia.”

Túc Dạ rời khỏi, trong giây lát, trong tầm mắt của Lãnh Triệt xuất hiện một bạch y công tử ngồi trên chiếc xe lăn gỗ, Lãnh Triệt liếc mắt nhìn Túc Dạ, Túc Dạ khom người lui ra.

“Tiểu dân gặp qua Bạch vương gia.” Bắc Ích ngồi trên xe lăn gỗ hướng Lãnh Triệt ôm quyền chấp tay, nhìn đến trong lòng Lãnh Triệt ôm tiểu hài tử, không khỏi nở nụ cười, “Bạch vương gia thực sự là vị tử phụ.”

“Bắc công tử luôn luôn làm ăn bận rộn, thế nào rảnh rồi đến để đồ rồi?” Đối với Bắc Ích mỉm cười nói, Lãnh Triệt vẫn không cảm thấy không vui, mà là khẩu khí nhàn nhạt hỏi, hắn luôn luôn kính trọng người có tri thức, hắn nhìn ra được thương nhân trước mặt cũng không phải là chỉ là thương nhân tầm thường, hắn sáng suốt cùng tâm cơ, nên cũng không thua gì hắn, cho nên hắn kính trọng hắn, nếu không hắn cũng sẽ không để Túc Dạ mời hắn đến đây.

“Vi Vương gia truyền tin mà đến.” Bắc Ích mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một thanh đồng quản, đưa cho Lãnh Triệt.

Tin? Lãnh Triệt có chút nghi ngờ tiếp nhận đồng quản, mở nắp, rút ra tấm da dê bên trong, khi nhìn đến nét chữ quen thuộc, trong con ngươi Lãnh Triệt lộ vẻ kinh hi cùng không tin tưởng, tay cầm thư có chút run.

“Bạch vương phi tại Viêm quốc rất tốt, Bạch vương gia cứ việc yên tâm, tiểu dân sẽ an bài người chiếu cố tốt Bạch vương phi, nếu có tin tức liên quan đến Bạch vương phi, tiểu dân cũng sẽ cách đoạn thời gian báo cho Bạch vương gia biết một lần.” Khóe miệng Bắc Ích đáng tuổi cười thủy chung là nhàn nhạt, tựa hồ hắn chưa bao giờ khăn trương một dạng.

“Công tử đến tốt cùng là người phương nào?” Đọc xong thư của Ôn Nhu, Lãnh Triệt cẩn thận đem thư bỏ vào đồng quản, nhìn chăm chăm ánh mắt của Bắc Ích, trầm giọng hỏi, dù cho là âm vệ cũng vô pháp đảm bảo có thể lấy được tin tức, hắn lại dám nói cách mỗi một đoạn thời gian sẽ báo cho hắn biết, không nói đến hắn thế nào lấy được tin tức, hắn tại sao lại vì hắn làm như vậy?

“Tiểu dân bất quá chỉ là một người trong giới thương nhân mà thôi, bất quá chỉ là làm được chuyện mà lực lượng của quốc gia không làm được mà thôi, Bạch vương gia không cần quá kinh ngạc như vậy.” Bắc Ích vẫn đậm phong khinh nói, “Về phần đáy lòng của Bạch vương gia nghi vấn nghi tại sao lại tiểu dân tại sao lại thay Bạch vương gia tìm hiểu tin tức Bạch vương phi, thứ cho tiểu dân không thể nói, chỉ cần Bạch vương gia tin tiểu dân, tiểu dân tự nhiên đem tất cả những điều bản thân biết nói cho Bạch vương gia.”

“Vậy ta liền tạ qua công tử.” Lãnh Triệt ôm lấy Lãnh Nhiên đứng lên, hướng bắc Bắc Ích khom người một cái thật sâu, “Ta không có bất kỳ lý do gì không tin công tử.”

“Vương gia thực sự là nhân sĩ.” Nhận thức cực chuẩn, xử sự cực chuẩn, cương liệt ái quốc, vì nước mà kiên định, thảo nào chủ thượng nguyện ý vì hắn liêu lĩnh, nếu hắn là nữ tử, sợ là cũng không khỏi không làm nam tử động tâm, “Như vậy Vương gia cũng biết tại sao lại Viêm quốc lại lấy làm điều kiện muốn Bạch vương phi đi sứ Viêm quốc đối lấy tam quốc lui binh, vì sao lại ra một cái điều kiện như vậy?”

“Dám thỉnh công tử nói rõ.” Không có âm vệ của Hắc Băng lâu làm thám báo, hắn làm sao biết được những thứ bí mật đó, nếu còn lực lượng Hắc Băng trong tay, sao có thể A Nhu rời khỏi Đại Di hơn một tháng hắn cũng không biết.

“Tam hoàng tử của Viêm quốc đoạt được thái tử vị, Bạch vương gia có biết hay không?”

“Cái này ta biết.” Tam hoàng tử Viêm quốc thủ đoạn ngoan độc đoạt được thái tử vị, rõ ràng Viêm đế sinh long hoạt hổ đột nhiên lại bệnh đến không

đầy nổi, Viêm quốc hôm nay, đều nằm trong tay của thái tử, mà hần chỉ biết tam hoàng tử đoạt được thái tử vị này được gọi là Diệp Tây Chi, về phần những chuyện lúc trước về hần, phải ám vệ điều tra cũng không thu được gì, thậm chí vì chuyện này mà hy sinh không biết bao nhiêu ám vệ, những vẫn là không tra ra được gì,

Mặc dù như thế, trong đầu của hần tổng thể hiện ra một người, cũng chính là bởi vì chính là bởi vì người kia, hần mới muốn nhanh chóng đến bên A Nhu, đem nàng trở về bên mình!

”Nếu tiểu dân nói, hiện nay thái tử Viêm quốc này, chính là Huyền Vương gia của Đại Di, Bạch vương gia sẽ phản ứng thế nào?” Bắc Ích nói, chú ý phản ứng của Lãnh Triệt, thấy Lãnh Triệt vẫn chưa có thần thái kinh hãi, mà là trông mắt trầm tư, Bắc Ích đối với hần bội phục lại thêm một phần, “Xem ra Bạch vương gia đã sớm biết thái tử Viêm quốc là Huyền Vương gia.”

”Không, ta không biết, chỉ là ta đoán mà thôi, không nghĩ tới, quá thế.” Lãnh Triệt nhìn Lãnh Nhiên trong ngực, bỗng nhiên ngẩng đầu, “Như vậy nói như thế, điều kiện của thái tử Viêm quốc đưa ra không thể nghi ngờ.”

”Chính là.”

”Về phần nguyên nhân ——” Mâu quang của Lãnh Triệt run một cái, tự nhiên là muốn có được A Nhu, chỉ sợ không chỉ là muốn uy hiếp hần đơn giản như vậy.

”Thái tử Viêm quốc đối với Bạch vương phi vô cùng tốt, vẫn chưa hạn chế tự do của Bạch vương phi, chỉ là vô luận Bạch vương phi đến nơi nào, nơi đó sẽ luôn có ám vệ, chuyện Bạch vương phi, muốn rời khỏi Viêm quốc, chỉ sợ rất khó.” Hơn nữa, hiện nay nàng cũng sẽ không nguyện ý rời khỏi, xem ra thái tử Viêm quốc là muốn đem chủ thượng giữ ở bên người, còn nếu là Bạch vương gia đến Viêm quốc tìm chủ thượng, chỉ sợ hai người cũng không thể an toàn trở ra.

”Lời của tiểu dân chỉ đến đây, Bạch vương gia tự cắt nhắc, theo ý của tiểu dân, hiện nay Bạch vương gia không thích hợp cường công, chậm đợi thời cơ cho thỏa đáng, về phần chỗ của Bạch vương phi, tiểu dân sẽ y theo lời vừa rồi nói, cách đoạn thời gian liền đem tin tức đem tin tức báo cho Bạch vương gia biết.” Truyền thư thôi mà, chỉ sợ thư viết xong cũng không đến được tay của chủ thượng, hôm nay phong thư này, vẫn là chuyển qua tay rất nhiều người, hy sinh tính mạng của mấy huynh đệ mới có thể lấy ra từ Viêm quốc, mà mục đích hôm nay hần tới gặp Bạch vương gia, không chỉ có là cùng hần truyền thư, càng y theo chủ thượng, báo cho hần vào lúc này chờ hành động thiếu suy nghĩ.

Thật lâu, Lãnh Triệt trầm mặc không nói gì.

”Như vậy, tiểu dân cáo từ.” Bắc Ích cũng không có ý định ở lâu, chuyển động xe lăn gỗ, chỉ là lúc chuyển người ngừng động tác trên tay, quay đầu nhìn Lãnh Triệt nói, “Bạch vương phi làm hết thấy cũng là vì Bạch vương gia, mong rằng Bạch vương gia không nên lãng phí khổ tâm của Bạch vương phi.”

Muốn lấy máu của thái tử Viêm quốc làm thuốc dẫn, sao mà khó như vậy.

Bắc Ích rời đi, Lãnh Triệt mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại, lúc mở ra, phát hiện Lãnh Du trên nôi mở to mắt ra nhìn hần, ngoài miệng cười một cái thật to.

Tâm của Lãnh Triệt đang nặng nề cũng vì nụ cười của Lãnh Du mà buông lỏng một ít, cúi người, hôn một cái trên trán của Lãnh Du, chọc cho Lãnh Du cười vui vẻ hơn, Lãnh Triệt cũng chậm kéo khóa miệng lên.

**

Đào mất cứ thế đến cuối mùa thu, gió thu lạnh hiu quạnh thổi lá khô rơi đầy đất, Ôn Nhu ngồi ở hành lang, trong tay cầm châm tuyến, thêu cái gì đó, nhưng mà tâm tư lại không đặt ở châm tuyến trong tay, ngón tay bị châm đâm cũng không hề hay biết.

Đến Viêm quốc đã hơn bốn tháng rồi, Diệp Tây Chi đối với nàng rất tốt, có thể nói là hữu cầu tất ứng, nàng cũng nghe được bách tính Viêm quốc lưu ngôn phi ngữ, nói thái tử muốn cường thủ nữ nhân đã có thượng phu của Di quốc, nàng cũng biết Diệp Tây Chi phải rất nhiều ám vệ theo nàng, nàng hiện tại có thể nói là có chấp cánh cũng không thể bay, thế nhưng nàng căn bản không có ý định rời khỏi, không quan tâm hần phải bao nhiêu ám vệ theo dõi nàng, cũng không quan tâm lưu ngôn phi ngữ bên ngoài, quay đến triều đình Viêm quốc không an ninh, trái lại càng ý của nàng.

Chỉ là, nàng vẫn còn không nghĩ đến làm thế nào mới có thể lấy máu của Diệp Tây Chi, nàng nghĩ được, hần tất nhiên cũng sẽ dự đoán được, như vậy nàng cũng chỉ có thể từ từ mài thôi.

Thế nhưng, mắt thấy mắt thấy thời gian mỗi ngày trôi qua, trong lòng của nàng có chút bất an, sự bất an của nàng, bởi vì trong lòng nàng thủy chung với một người, nàng nhớ hần, rất nhớ rất nhớ, cũng nhớ hai hài tử khá ái, không biết hai hài tử có hảo hảo nghe lời không, không biết nàng không ở đó, hần có hay không hảo hảo ăn cơm nghỉ ngơi.

Không biết nàng không ở đó, mỗi ngày của hần như thế nào.

May mà mỗi tháng có khách từ phương bắc đến nên cũng biết được chút ít tin tức về hần cùng hai hài tử còn có tin tức của Đại Di, biết tất cả đều mạnh khỏe, nàng mới yên tâm, nàng cũng phải nắm chặt, phải mau chóng trở về bên cạnh hần, không thể ở lại Viêm quốc lâu như vậy được.

”Này, người nghĩ gì thế, người đâm đến tay của mình như vậy rồi người vẫn không có cảm giác?” Đột nhiên, bên tai của Ôn Nhu vang lên thanh âm như tiếng chuông bạc vậy, kèm theo âm thanh dễ nghe của chuông, Ôn Nhu liền biết là công chúa điều ngoa Diệp Chi Lâm đến.

Nói đến Diệp Chi Lâm, đây chính là sự cao hứng duy nhất của Ôn Nhu ở Viêm quốc, tuy rằng Diệp Chi Lâm điều ngoa, lại không hề tâm kế, cứ hết như

một khối ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy nàng hùng hổ, thế nhưng sau khi gặp mặt lần thứ tư, thái độ của Diệp Chi Lâm đối với nàng lại đột nhiên thay đổi, làm cho nàng có chút choáng váng không thể lý giải được.

Tuy rằng mỗi một lần Diệp Chi Lâm nhìn thấy nàng đều như cũ sẽ không cho nàng sắc mặt tốt, thế nhưng nàng biết đây cũng bắt quá là tâm tính của tiểu cô nương, bắt quá không tiếp thụ được người ca ca mà nàng vừa kính vừa yêu không để ý đến phản đối của mọi người muốn nạp nữ nhân đã có trọng phu như nàng làm thái tử phi, làm vương hậu tương lai của Viêm quốc, hài tử thuần khiết như vậy, khiến Ôn Nhu thật thích.

Mà Diệp Chi Lâm cũng không biết như thế nào, trong lúc bất chợt hình như liền thích dính Ôn Nhu, hầu như mỗi một ngày đều đến chỗ nàng, bắt quá, thái độ ác liệt như trước, cũng bởi vì mỗi ngày có Diệp Chi Lâm làm bạn, Ôn Nhu mới phát giác được ngày không khô khan như thế, cuộc sống này đã khô khan đến nỗi đường đường một sát thủ như nàng cũng phải cảm châm thêu hoa.

Ôn Nhu nghe được thanh âm của Diệp Chi Lâm, mới lấy lại tinh thần, phát hiện chẳng biết từ lúc nào châm đã đâm lên ngón tay cựa nàng rồi, cũng không cảm thấy đau, đem châm từ đầu ngón tay rút ra, dùng khăn nhấn xuống thấm máu đang chảy trên đầu ngón tay, ngẩng đầu nhìn về mặt ghét bỏ của Diệp Chi Lâm, cười khê nói: “Thì ra là công chúa đến đây.”

Có lẽ là bởi vì mình cũng là mẫu thân rồi, nhìn thấy tâm vô tạp niệm của Diệp Chi Lâm, Ôn Nhu luôn luôn không tự chủ được cười khê.

”Này, ngươi đang suy nghĩ gì? Nhớ gì mà nhập tâm như vậy?” Diệp Chi Lâm đại đại liệt liệt ngồi xuống khoảng không bên cạnh Ôn Nhu, đối với xưng hô của Ôn Nhu, nàng thùy tới chừng lui cũng chỉ có một từ ‘này’.

”Không có gì.” Ôn Nhu nói xong, lại cảm châm tuyền lên tiếp tục thêu hài trên tay.

”Kỳ thực ta vẫn muốn hỏi ngươi một vấn đề.” Diệp Chi Lâm hai tay má, nhìn chăm chăm châm tuyền trong tay Ôn Nhu.

”Công chúa có chuyện cứ hỏi.” Ôn Nhu liếc nhìn hai tay nâng má của Diệp Chi Lâm, chỉ cảm thấy nàng như vậy thật khả ái.

”Ngươi mỗi ngày ở đây thêu hài, là thêu cho hài tử của ngươi?” Diệp Chi Lâm hỏi xong, chăm chú nhìn mắt của Ôn Nhu, rất sợ nàng sẽ nói dối một dạng.

Ôn Nhu không khỏi mỉm cười, nói đến hài tử, mặt mày của nàng không khỏi trở nên nhu hòa, nói: “Công chúa thông tuệ, đúng là như vậy.”

”Oa! Quả nhiên ta đoán không sai!” Diệp Chi Lâm đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, kích động nói, “Thời gian lần đầu tiên nhìn thấy ngươi lấy châm thuyến, ta liền đoán được ngươi thêu cho hài tử ngươi! Quả nhiên!”

Diệp Chi Lâm kích động nói xong, lại ngồi xuống ghế, rầm rì nói: “Bất quá may là như bản công chúa suy nghĩ, nếu không mấy ngày nay bản công chúa liền cho không ngươi xem thái độ tốt.”

Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, cảm tình nàng đối với nàng xoay 180 độ là bởi vì nàng thêu hài cho Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên?

”Làm sao vậy? Không tin?” Nhìn Ôn Nhu lại lắc đầu cười, Diệp Chi Lâm có chút không vui, bắt đầu quở trách nói, “Tuy rằng tay nghề của ngươi kém đến nỗi không thể kém hơn, quả thực chính là kém đến kém đến vô cùng thâm, hơn nữa đôi hài này thêu không giống đôi hài kia, xấu xí đến nỗi không đành lòng nhìn thẳng...”

Ôn Nhu liên tục cười khổ, nàng có thể thêu được như vậy cũng đã coi là không tệ, chỉ nghe Diệp Chi Lâm lại nói, khẩu khí hèn mọn chuyển thành cực kỳ hâm mộ, “Chỉ là, tuy rằng như vậy, ta cũng rất ước ao...”

”Công chúa ước ao cái gì?” Nghe được trong giọng nói của Diệp Chi Lâm ước ao cùng đau thương, Ôn Nhu dừng việc làm trong tay, mà nhìn nàng.

”Nhìn ngươi trưởng thành có đầu có óc, thế nào đàn như vậy?” Diệp Chi Lâm khinh bỉ, trừng mắt Ôn Nhu, “Đương nhiên là ước ao hài tử của ngươi có một mẫu thân như ngươi vậy thật tốt! Đã hiểu chưa?”

”Công chúa nói như vậy giống như bản thân không có người thương một dạng, thái hậu không phải rất thương công chúa sao?” Tiểu hài tử, trái lại sẽ nhớ.

”Không đồng dạng như vậy.” Diệp Chi Lâm buông thông xuống đôi mắt, đáng đáp đau thương, còn không chờ Ôn Nhu hỏi cái gì, trong con ngươi của nàng đau thương cũng đã mất, lại ngẩng đầu về mặt mong đợi nhìn Ôn Nhu, “Này, nói cho ta nghe một chút về nhi tử hay là nữ nhi của ngươi đi, bao lớn? Tên gọi là gì? Khả ái không?”

”Ta có nữ nhi, cũng có nhi tử, song sinh.” Ôn Nhu mỉm cười, vẫn không ngại Diệp Chi Lâm phiền, mà là nhìn hài nhỏ trong tay nhẹ giọng nói, “Hiện tại, bọn họ là đã được sau tháng mười ngày tuổi rồi, nữ nhi là tỷ tỷ, gọi Lãnh Du, nhi tử gọi Lãnh Nhiên, lớn lên giống phụ thân của bọn họ, đều rất ngoan.”

Ôn Nhu nói, phảng phất thấy được Lãnh Du Lãnh Nhiên còn có Triệt người nàng yêu nhất, khéo miệng đuôi lông mày lộ vẻ cười nhu Diệp Chi Lâm chưa từng thấy qua, đẹp đến cơ hồ hoảng, ở trong mắt nàng, thế giới này đẹp nhất chính là Tây Chi ca ca của nàng, nhưng không biết còn có người có thể so sánh với Tây Chi ca ca.

”Ngươi rất thương bọn họ sao?” Diệp Chi Lâm có chút lo lắng hỏi.

“Ừ, rất yêu.” Ôn Nhu gật đầu một chút.

”Vậy còn cha của bọn họ? Người cũng thương hân sao? Hân rất tốt sao? Cùng Tây Chi ca ca so sánh thế nào?” Diệp Chi Lâm có chút kích động.

”Công chúa, Tây Chi ca ca của người tốt, hân trong lòng ta cũng tốt, chỉ là hai người không thể so sánh, cũng không có thể so sánh.” Ôn Nhu nhìn Diệp Chi Lâm, ánh mắt nhu hòa mà kiên định, “Đúng vậy, ta rất thương hân, hân chính là ta thiên hạ của ta.”

Thiên hạ! Diệp Chi Lâm nhất thời kích động đứng lên, động tác nhanh đến nỗi làm đổ cả cái ghế sau lưng, bắt lấy cổ tay của Ôn Nhu, lớn tiếng nói: “Không thể! Người sẽ không còn được gặp lại bọn họ! Người bây giờ chỉ có thể yêu Tây Chi ca ca!”

Tây Chi ca ca yêu nàng như vậy, nàng thế nào còn có thể yêu người khác? Như vậy Tây Chi ca ca sẽ rất thương tâm! Nàng không cho phép chuyện như vậy phát sinh! Nàng không nên khiến Tây Chi ca ca thương tâm!

”Công chúa, làm sao có thể nói yêu liền yêu?” Diệp Chi Lâm nói khiến Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, “Đừng quên ta là nữ nhân đã có trượng phu.”

“Nữ nhân có trượng phu thì thế nào có thể làm lại đây? Chỉ cần Tây Chi ca ca yêu là đủ rồi!” Mấy ngày nay nàng đã tiếp nhận rồi nữ nhân có trượng phu này rồi, nàng cảm thấy so với kia muốn tranh nhau làm thái tử với những nữ nhân khác, ngược lại nàng không phục nam nhân có thể thú nhiều thiếp phòng vì sao nữ nhân không thể, Diệp Chi Lâm nói, liền đem Ôn Nhu ra bên ngoài, “Đi! Người bây giờ liền cùng ta đi gặp mẫu hậu! Nếu như mẫu hậu đồng ý cho người cùng Tây Chi ca ca ở cùng một chỗ, liền lập tức cho người cùng Tây Chi ca ca thành hôn! Ngược lại người cũng không có khả năng trở về nữa, gả cho Tây Chi ca ca, người cũng chỉ có thể có một mình Tây Chi ca ca!”

Ôn Nhu nghe Diệp Chi Lâm nói xong những lời bất đắc dĩ, mâu quang cũng sáng ngời, vương hậu?

Nhìn ra được Diệp Tây Chi vẫn chưa có dự định để cho nàng gặp thái hậu, hôm nay do Diệp Chi Lâm đưa nàng đi gặp, thực sự là như ý của nàng, biết được sự kiện năm đó, trong thiên hạ chỉ sợ không ai biết được rõ ràng bằng vương hậu Viêm quốc.

**

Cung điện không nghiêm trang như trong tưởng tượng của Ôn Nhu, mà là một gian đơn giản không lớn, đến gần gian phòng, có thể nghe được thanh âm của tiếng gỗ mõ.

Diệp Chi Lâm lôi kéo Ôn Nhu đến thẳng đến tâm cung của vương hậu, thế nhưng đến gian phòng, đột nhiên buông lỏng cổ tay của Ôn Nhu, cũng thu liễm tính tình điệu ngoa không kềm chế được của nàng, trở nên giống như tiểu nữ tử nhu thuận, giơ tay lên gõ cửa phòng đang đóng chặt, cung kính nói: “Mẫu hậu, Chi nhi cầu kiến.”

Thấy thái độ cung kính của Diệp Chi Lâm không giống với dáng dấp ngày thường, trong mắt còn toát ra một tia sợ hãi, có thể thấy được nàng đối với phụ nhân trong phòng vừa kính vừa sợ, lúc này Ôn Nhu mới biết được vì sao nàng nói ước ao giống Lãnh Du Lãnh Nhiên.

”Chi nhi, bôn cung đã nói bao nhiêu lần rồi, không có chuyện gì đừng tới quấy rối bôn cung.” Trong phòng truyền đến thanh âm của người phụ nhân, lộ ra lãnh tức, không có từ ái.

”Mẫu hậu, Chi nhi cũng không phải là muốn quấy rối mẫu hậu, mà là Chi nhi có việc gấp muốn gặp mẫu hậu!” Rất sợ mẫu hậu lại đuổi nàng đi, Diệp Chi Lâm vội vàng nói.

Hồi lâu, phòng trong không có trả lời, Diệp Chi Lâm vẫn chặt khăn trong tay, chăm chú nhìn cửa đóng chặt trước mặt, lúc nàng cho rằng cánh cửa đó sẽ không mở ra thì đột nhiên cửa lại mở.

Diệp Chi Lâm nhịn không được kinh hi, cười nói: “Mẫu hậu!”

Trong ánh mắt của Ôn Nhu chính là một phụ nhân duyên dáng sang trọng, búi tóc chải chỉnh tề, chỉ có một cây trâm trắng tinh thuần khiết ở giữa, trên mặt không có vẻ tươi cười, không nói ra được khí thế bức người.

Lúc Ôn Nhu nhìn thấy vương hậu không khỏi ngẩn ra, không vì cái gì khác, chỉ vì dung mạo của thái hậu, cùng Lãnh Triệt có bảy phần phần tương tự!

Vương hậu nhìn thấy Ôn Nhu cũng là ngẩn ra, nhãn thần lập tức trở nên băng lãnh như sương.

”Mẫu hậu, người nghe Chi nhi nói ——” Diệp Chi Lâm cao hứng muốn tiến đến khoát cánh tay của vương hậu, lại bị vương hậu lạnh lùng đẩy ra, cũng cắt đứt lời của nàng, cười trên mặt Diệp Chi Lâm trong nháy mắt sụp xuống.

”Chi nhi, lui ra.” Vương hậu liếc mắt nhìn Diệp Chi Lâm, lạnh lùng nói.

”Mẫu hậu ——”

”Lui ra!” Thái hậu lãnh lệ quát một tiếng, Diệp Chi Lâm không dám lên tiếng, liếc mắt nhìn Ôn Nhu, bất đắc dĩ ứng tiếng, lui xuống.

Ánh mắt của Vương hậu lạnh như băng rơi xuống trên người Ôn Nhu, lạnh lùng nói: “Người, tiến đến.”

Ôn Nhu đi vào phòng của thái hậu, vương hậu đóng chặt cửa, ngồi xuống dựa vào lưng tựa của ghế thái sư, nhìn thoáng qua cái ghế bên người nàng, đối với Ôn Nhu nói: “Ngồi đi.”

”Tạ vương hậu nương nương.” Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, nhìn mặt mày bén nhọn của vương hậu, không biết vì sao phải nàng đối với Diệp Chi Lâm nghiêm khắc như vậy, nhìn ra được Diệp Chi Lâm cực muốn bên nàng, thế nhưng lại bị nàng đẩy ra xa.

”Ngươi là Bạch vương phi của Di quốc, là nữ tử mà Tây nhi mặc kệ sự phản đối của mọi người vẫn muốn thú, có đúng không?” Vương hậu nhìn Ôn Nhu, khẩu khí là bình hòa, không có sắc bén như đối với Diệp Chi Lâm lúc này.

”Ôn Nhu là Bạch vương phi của Di quốc không phải giả, đời này Ôn Nhu cũng không tính tái giá với người khác.” Ôn Nhu thẳng thắn nói, lòng của nàng sẽ không chứa chấp hai người, vĩnh viễn sẽ không.

”Thế nhưng Tây nhi vì ngươi đến toàn bộ Viêm quốc cũng không muốn!” Vương hậu chăm chú nhìn đôi mắt của Ôn Nhu, khẩu khí trở nên có chút run rẩy, mặc dù nàng thủy chung không đồng ý hán thú nữ nhân này, thế nhưng tất cả tựa hồ như đã quyết định, cho dù nàng có đem hết sức lực cũng không thể thay đổi được gì.

”Chuyện của người khác, cùng ta không quan hệ.” Ôn Nhu lạnh lùng trả lời, “Huống hồ vương hậu không phải là không hy vọng thái tử thú ta sao, đây chẳng phải là hợp ý của vương hậu sao?”

“...!” Vương hậu nhìn Ôn Nhu như không thể tin, không tin thế gian sẽ có nữ nhân máu lạnh như vậy, tiện đà cười thống khổ, “Ha ha.... Báo ứng, báo ứng a...”

Nàng tạo nghiệt, muốn cho Tây nhi của nàng đến? Không, là muốn dùng toàn bộ Đại Di đến sao?

Báo ứng? Đôi mắt của Ôn Nhu híp lại, nhìn chăm chăm về mặt đang nở nụ cười thống khổ của vương hậu, nàng cảm thấy muốn biết chuyện, đang ở trước mắt rồi.

”Muốn biết sao? Nói cho ngươi biết cũng không sao...” Vương hậu đứng lên, đi tới cung phụng Quan Thế Âm trong phòng, quỳ trên bồ đoàn (Luna: đệm cói), cầm một chuỗi Phật châu ở bên cạnh lư hương, vừa xoay chuỗi châu vừa nói: “Có thể sau khi ngươi nghe, sẽ không đối với Tây nhi lãnh huyết vô tình như vậy, dù sao, Tây nhi thật lòng yêu ngươi, vì ngươi có thể liều lĩnh...”

Nhang đang đốt trên lư hương, sương mù lượn lờ khắp phòng, cũng lượn lờ trong tâm của Ôn Nhu.

”Nhu nhi!” Đột nhiên, cửa phòng đóng chặt bị người từ bên ngoài dùng lực đá văng ra, Diệp Tây Chi mang về mặt khăn trương đi vào là, nhìn đến Ôn Nhu ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mới thở dài một hơi, tiện đà hướng vương hậu đang quỳ gối trên bồ đoàn thỉnh an, “Nhi thần gặp qua mẫu hậu, mẫu hậu kim an.”

Hắn biết mẫu hậu phản đối hán thú Ôn Nhu, hắn sợ mẫu hậu sẽ đối với Ôn Nhu hạ sát, cho nên vẫn luôn đề phòng, thậm chí không dám mang nàng gặp mẫu hậu hôm nay xem ra hắn suy nghĩ nhiều rồi, tựa hồ chung đụng được không sai.

Suy nghĩ một chút, khóe miệng của Diệp Tây Chi không tự chủ được cong lên một tia cười khế, Ôn Nhu nhìn khóe miệng của hắn, ấn tượng đối với hắn có biến hóa long trời lở đất.

”Trong lòng ngươi còn có mẫu hậu này là tốt rồi.” Vương hậu trên bồ đoàn đứng lên, xoay người nhìn khóe miệng mỉm cười của Diệp Tây Chi, tâm trầm hơn một phần.

”Mẫu hậu, nhi thần tới đón Nhu nhi.” Cứ cho là tất cả mọi người phản đối, cả đời này hắn cũng chỉ muốn nàng.

Lúc Ôn Nhu cùng Diệp Tây Chi xoay người rời khỏi gian phòng, thanh âm của vương hậu phía sau hai người lạnh lùng vang lên, “Tây nhi, vô luận như thế nào, bốn cung chết cũng sẽ không đáp ứng chuyện ngươi nói.”

Diệp Tây Chi cũng không quay đầu lại.

Hồng nhan, kẻ gây tai họa, a!

Vương hậu xoay người, đi tới trước mặt Quan Thế Âm, từ sau lưng Quan Thế Âm lấy ra một cái hộp, nhãn thần quyết tuyệt, chỉ cần vật này bị hủy, người nữ nhân này liền sẽ tự mình biến mất trước mặt Tây nhi!

Thế nhưng, thời điểm hộp trong tay vương hậu mở ra, hai tay cứng đờ, hộp rơi xuống đất vang lên tiếng, vương hậu phảng phất bị đá kích to lớn một dạng, ngồi bệt xuống đất, lưng tựa trên bồ đoàn.

Hộp, lại trống không?

Tại sao có thể như vậy?

Tây nhi? Tây nhi?

**

Ôn Nhu vốn đi bên cạnh Diệp Tây Chi, bỗng nhiên chậm lại cước bộ, đi phía sau hắn, nhìn bóng lưng của hắn, có chút mông lung, cũng để cho nàng cảm

thấy bóng lưng của hắn có chút mỏng lung.

Chậm rãi. Giữa hai người kéo ra một khoảng cách, Diệp Tây Chi tựa hồ đang trầm tư cái gì, không có chú ý tới khoảng cách kéo ra giữa hai người.

”Diệp Tây Chi.” Đột nhiên, Ôn Nhu mở miệng gọi hắn lại, bước chân của Diệp Tây Chi chợt ngừng lại, quay đầu không thể tin nhìn Ôn Nhu.

”Nhu nhi, ngươi vừa kêu ta... Cái gì?” Diệp Tây Chi kinh hãi, xoay người, chậm rãi bước trở về bên cạnh Ôn Nhu, trong con ngươi toát ra kinh hãi, nàng vẫn luôn gọi hắn “Thái tử điện hạ”, mặc dù hắn không gọi nàng là tấu tấu nữa.

”Diệp Tây Chi.” Ôn Nhu lặp lại một lần, nhận lấy ánh mắt sáng quắc của Diệp Tây Chi, nhìn mặt mày của hắn cùng Lãnh Triệt có vài phần tương tự.

Vương hậu nói không sai, nghe xong sự tình nàng nói, cái nhìn của nàng đối với Diệp Tây Chi hoàn toàn thay đổi, nhìn như nam nhân dễ mến vô sỉ này, phía sau đứng là làm đau lòng người, khiến lòng của nàng không khỏi vì hắn mà đau, không vì chuyện gì, đơn giản là trong cơ thể hắn, cũng trùng điệp của Lục Hồn Quy! Cùng điệp trong cơ thể của Triệt y hệt! Đây là nàng trăm triệu lần không nghĩ tới!

Nguyên lai bởi vì như thế, máu của hắn mới có thể là giải dược của Triệt, nàng nguyên bản còn tưởng rằng, là bởi vì trong thân thể của bọn họ có quan hệ huyết thống, nguyên lai, không phải như vậy.

Như vậy có thể nói, hắn cũng không thể sống quá ba mươi sáu tuổi.

Thân là hoàng tử Viêm quốc, lúc còn trẻ đã bị bí mật đưa vào Đại Di rồi, gánh trên vai trách nhiệm không Đại Di cường đại, cũng không để Đại Di diệt vong, ẩn nhẫn tại Đại Di mười năm, không ai người biết mười năm này hắn là như thế nào vượt qua, lại khiến người khác thấy được đáng tuổi cười dưới như một xuân phong, chôn dấu trong lòng thế nào, cũng không người nào biết lúc độc bộc phát hắn làm sao nhịn được, hắn cùng với Triệt giống nhau, đều là người đáng thương.

Mà vương hậu Viêm quốc sợ dĩ còn sống, chỉ vì khắp thiên hạ chỉ có trong tay phương trượng Tây Vân tự đã chết có thể để cho có thể để cho nữ tử trùng Lục Hồn Quy có thể sống được, đây là hai tỷ muội nhân ái cùng một người nam nhân bị ai, đồng thời, vẫn là tỷ muội song sinh.

Mẫu hậu của Triệt Tạ Từ Diên cùng mẫu hậu của Diệp Tây Chi Tạ Thanh Diên là tỷ muội song sinh, là công chúa của tiểu quốc Lăng quốc, vì cầu an ninh quốc gia, Lăng vương đem đại nữ nhi Tạ Từ Diên làm công chúa hòa thân gả đến Đại Di, ai biết đại nữ nhi tâm tính cổ chấp, lập tức liền rời khỏi Lăng quốc, Lăng vương sợ tiên đế Đại Di tức giận, liền đem nhị nữ nhi Tạ Thanh Diên gả qua, ai biết tiên đế Đại Di nói không phải Tạ Từ Diên không lấy, bằng không san bằng Lăng quốc, Lăng vương vừa sợ lại không thể làm gì khác hơn ngoài việc để Tạ Thanh Diên tìm Tạ Từ Diên về.

Mà Tạ Từ Diên rời khỏi Lăng quốc đúng là đến Đại Di, ở Đại Di dụ ngoạn, nàng làm quen phương trượng Tây Vân tự Lâm Bạch Thư lúc chưa xuất gia ngưỡng mộ trong lòng. Lâm Bạch Thư dắt Tạ Thanh Diên đi tới trước mặt của Tạ Từ Diên. Tạ Từ Diên giận dữ xoay người, trở về Lăng quốc tìm Lăng vương, nói nếu muốn nàng gả cho tiên đế Đại Di, phải để Tạ Thanh Diên cũng công chúa hòa thân gả đến Viêm quốc, bằng không nước mất nhà tan nàng cũng sẽ không gả đến Di quốc.

Lăng vương không thể đắc tội Di quốc, đáp ứng rồi điều kiện của Tạ Từ Diên, dùng ám vệ mạnh mẽ bức ép mang Tạ Thanh Diên mang về Lăng quốc, Tạ Từ Diên ngồi trên cỗ kiệu hòa thân đến Di quốc, Tạ Thanh Diên cũng bị cột ném lên cỗ kiệu hòa thân đến Viêm quốc.

Tạ Từ Diên bởi vì Tạ Thanh Diên đoạt đi người thương của nàng mà cực hận nàng, mà Tạ Thanh Diên cũng bởi vì Tạ Từ Diên chia rẽ nàng cùng Lâm Bạch Thư mà cực hận Tạ Từ Diên, đối mặt với tình tình cương liệt của Tạ Từ Diên cùng Tạ Thanh Diên dịu dàng như nước, chuyện Lâm Bạch Thư cảm giác mình làm nhân sinh là chuyện cực kỳ sai lầm, muốn đem Tạ Thanh Diên đoạt lại, lại bị đánh cho mình đầy thương tích, chỉ có thể trở mặt nhìn người thương gả cho người khác.

Nản lòng thoái chí, Lâm Bạch Thư đi vào Tây Vân tự, Tạ Thanh Diên vì vậy mà càng hận Tạ Từ Diên hơn, lấy lý do Tạ Từ Diên mang thai nên sắp đến Di quốc thăm viếng nàng, hạ Lục Hồn Quy chi độc vào đồ ăn của nàng, nàng muốn để mẹ con các nàng vì tình yêu của nàng chôn cùng, Tạ Thanh Diên có thể không biết, lúc nàng hạ được Tạ Từ Diên, Tạ Từ Diên cũng ở trong đồ của nàng hạ độc y như vậy, chỉ là Tạ Thanh Diên không biết lúc nàng trùng điệp, nàng cũng đã mang thai hơn một tháng.

Lâm Bạch Thư biết được Tạ Từ Diên cùng Tạ Thanh Diên đều trùng Lục Hồn Quy chi độc, phải quy định trước phòng của sư phụ một tháng mới có thể đem giải dược bảo trụ được tính mệnh của nữ tử, liền thúc ngựa liên tục chạy đến trước mặt của Tạ Thanh Diên.

Cùng lúc đó, Tạ Từ Diên sinh hạ Lãnh Triệt liền xuất huyết nhiều mà chết, nàng vốn có thể đem hài nhi trong bụng để bảo trụ tính mạng của bản thân, có thể nàng cảm giác mình cảm giác mình cũng không còn mặt mũi đối diện với tiên đế Đại Di, dù sao hắn cũng thật lòng yêu nàng, mà trong lòng nàng căn bản không không yêu hắn, nàng tình nguyện lưu lại cốt nhục của bọn họ.

Ngay đêm Tạ Từ Diên chết, tiên đế Đại Di sinh nộ, trong một đêm chém giết hết toàn bộ số cùng nhân, Lãnh Triệt mỗi ngày một lớn, tiên đế mới phát hiện hắn từ trong bụng của mẫu thân trùng kỳ độc, mới hiểu được tình yêu bản thân đối với Tạ Từ Diên bất quá là một hồi hề cười, cứ tưởng Tạ Từ Diên vì trả thù hắn mà bản thân nuốt Lục Hồn Quy, tự sát để cốt nhục của để cho bọn họ suốt đời thống khổ, tức giận cảm mọi người nói bất luận cái gì liên quan đến Tạ Từ Diên, đem danh hiệu Tạ Từ Diên từng là vương hậu của Đại Di loại khỏi sử sách.

Sau đó, tiên đế nạp vô số phi tần, cuối cùng lập Khương Phù Dung có tính cách tương tự với Tạ Từ Diên vì hậu.

Mặc dù Tạ Thanh Diên còn sống, Diệp Tây Chi cũng từ từ trong bụng mẹ trùng Lục Hồn Quy chi độc y như Lãnh Triệt, trước mười lăm tuổi Diệp Tây Chi so với Lãnh Triệt may mắn hơn, bởi vì hắn có một cơ thể mẫu thân thương hắn che chở cho hắn, cuối cùng không được hoàng ân, một mình đến Đại Di, mai danh ẩn tích làm nhi tử của người khác, làm hoàng tử của nước khác.

Phía sau mỗi người, để có một chuyện không muốn cho người khác biết, như nàng, như Triệt, như Diệp Tây Chi.

Bọn họ đều là Bọn họ đều là người như vậy, cho nên nàng cũng sẽ thương tiếc hắn.

”Gọi một lần nữa.” Diệp Tây Chi thật cao hứng, nhìn chăm chăm Ôn Nhu, trong mắt toát ra hưng phấn không thôi, “Ta muốn nghe lần nữa.”

”Diệp Tây Chi” Ba chữ từ trong miệng nàng phun ra, lần đầu tiên Diệp Tây Chi cảm thấy tên của mình dễ nghe như vậy, chưa từng có người dám mang tục danh của hắn ra gọi như thế, nàng là người đầu tiên.

”Thích nghe liền tự gọi đi.” Ôn Nhu không để ý đến Diệp Tây Chi, cảm khăn đi về phía trước, đáy mắt của Diệp Tây Chi hưng phấn khiến Ôn Nhu thu hồi mặt lạnh ngày xưa, thương cảm người khác, nàng cần gì phải như vậy.

Từ trước nàng không phải người như thế, mặc dù đối mặt với người đáng thương, nàng cũng có thể không chút lưu tình chém giết, có thể đến thế giới này, biết Triệt, cảm giác mình liền thay đổi, hẳn cho nàng thương yêu cùng ấm áp để lòng của nàng chậm rãi hòa tan.

”Diệp Tây Chi, ngày mai là ngày người đăng cơ?” Ôn Nhu ngẩng nhìn trời cao thoáng qua, nhân nhật hướng Diệp Tây Chi đang đi bên cạnh mình.

“Ừ.” Diệp Tây Chi không có cười nữa, mâu quang trầm trầm, bỗng nhiên nói, “Thế nào? Nhu nhi là nghĩ thông suốt muốn làm vương hậu của ta sao?”

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là dừng bước, yên lặng nhìn Diệp Tây Chi.

”Ha ha, Nhu nhi không cần phải nói, ta cũng biết đáp án.” Vốn tưởng rằng thời gian sẽ giúp hắn đạt được nàng, thế nhưng hắn lại phát hiện bất quá hắn là người si nói mộng mà thôi, dừng ở đôi mắt của Ôn Nhu, khoe miệng cong lên cười thê lương một cái, “Nhu nhi không phải là muốn máu của ta vì đại ca giải độc sao? Không bằng ta cùng nàng dùng điều kiện trao đổi thế nào?”

Không đợi Ôn Nhu nói, Diệp Tây Chi rồi nói tiếp: “Ba năm, nàng lưu ở bên cạnh ta ba năm, sau ba năm, ta tự mình đem máu của ta dâng cho nàng.”

Ba năm, hắn không cầu nhiều, chỉ cầu nàng lưu ở bên cạnh hắn ba năm là tốt rồi, tính mạng của hắn cũng chỉ còn ba năm.

Rất lâu sau đó, Ôn Nhu đón lấy ánh mắt của hắn, kiên quyết nói: “Hảo, ta đáp ứng ngươi.”

Ôn Nhu đáp ứng Diệp Tây Chi, không có bất kỳ lý do gì, cũng không cần không cần, bởi vì từ khoe miệng mỉm cười của Diệp Tây Chi, nàng tựa hồ nhìn thấy một đôi thê lương cùng tính mạng của hắn.

Giống như Triệt cùng là nam tử, nàng không dứt được.

Trên đời này, hư và tốt không có tiêu chuẩn cơ bản, chỉ là lập trường bất đồng, hắn đứng đôi lập của nàng, trong mắt hắn hẳn thành người xấu cùng địch nhân, Diệp Tây Chi đối với Đại Di mà nói mặc dù là địch nhân, cũng có thể nói là địch nhân đáng thương.

Diệp Tây Chi muốn hai tay của Ôn Nhu, nhưng khi nhìn nhưng khi nhìn thấy đôi mắt của Ôn Nhu, hắn thủy chung không có dũng khí, bởi vì hắn biết, người có thể nắm tay nàng, trong thiên hạ chỉ có đại ca.

Hắn vẫn luôn nghĩ, nếu lúc đó người cưới nàng là hắn không phải đại ca, đó chẳng phải là người nàng yêu suốt đời chỉ có mình hắn thôi sao, thế nhưng trên đời này không có từ nếu như, thời gian không thể quay lại, hết thấy đều đã định trước.

Hắn đã định trước, không thể cùng nàng ngắm giang sơn.

Một ngày nào đó, đại ca sẽ mang theo thiên quân vạn mã đem nàng trở về, có thể, sẽ là ba năm sau.

**

Thời gian trôi qua như dòng nước chảy, chậm rãi chảy xuôi, đi mà không trở lại.

Ba năm, trôi qua.

Chỉ là trong vòng ba năm này, Phong chi đại lục biến hóa như long trời lở đất.

Liên minh tam quốc sau khi giải tán năm thứ nhất, Hải quốc cùng Mạc quốc đến đại Di, ham muốn nổi lên chiếm Viêm quốc, hai nước kết làm liên bang không ngừng xuất binh đánh Viêm quốc, như vậy là thời cơ tốt để Đại Di khôi phục thực lực của một nước, Đại Di cùng Hải quốc xuất binh đánh Viêm quốc, Hải quốc Mạc Dương Thiết Sơn, mà Hải quốc luôn luôn khinh thường những quốc gia khác, càng không để Đại Di vào mắt, thời gian xuất binh đánh Viêm quốc hẳn là đem hơn một nửa binh sĩ rời khỏi Mạc Dương Thiết Sơn, chỉ chừa hai ngàn binh mã lưu thủ Mạc Dương Thiết Sơn, ngay lúc đó, Đại Di đã chinh huấn ba vạn tân binh, nguyên bản còn thừa lại năm vạn binh lực, tổng cộng tám vạn, Lãnh Triệt xem trọng thời cơ ngàn năm có một, để Từ vương mang một vạn binh mã tập kích bất ngờ vào Mạc Dương Thiết Sơn, hành động khiến người ta không đề phòng cướp lại Mạc Dương Thiết Sơn.

Trong lúc này, nhóm lớn của Hải quốc đang đánh nhau kịch liệt ở Viêm quốc, đánh cho Viêm quốc cắt đứt cầu hoà, Mạc Dương Thiết Sơn bị Đại Di đoạt được, theo lệnh Vương lập tức điều binh về nước gấp rút tiếp viện, ai biết trên đường về nước mượn đường của Lăng quốc, Mạc quốc xé bỏ mình

uớc, liền kết Lăng quốc phục binh tập kích Hải quốc nguyên bản mười vạn cuối cùng chỉ còn lại có tam hốt hoảng chạy về nước, không chỉ có không đoạt lại được Mạc Dương Thiết Sơn, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả Viêm quốc cắt đất đều bị Mạc quốc chiếm đoạt, dẫn đến địa vị bá chủ của Phong chi đại lục tiêu vong.

Bởi vì một loạt chuyện này, Hải quốc chấp chương chính trị ba vị tướng quân từ chối trách nhiệm, cuối cùng là nội chiến, tính kế lẫn nhau, công kích lẫn nhau, ám sát lẫn nhau, đem Hải quốc quấy đến như một đoàn loạn ma, cuối cùng là đám lão thế tộc vận dụng hết binh lực, đem tướng quân ám sát ở phủ đệ, sau đó đem tiểu tử của tiên đế đẩy lên để vị, thế nhưng vị này tân này không học vẫn không nghề nghiệp, kinh qua một loạt rung chuyển, không chỉ có không bách tính khó khăn cùng kinh tế quốc gia, trái lại trắng trợn trung bình, đem toàn bộ binh lực tinh tráng của Hải quốc nhập quân, tuyên bố muốn chinh một chính sách đánh đầu thắng đó, để khôi phục để khôi phục bá chủ vị của Hải quốc, không chỉ có như vậy, trong vòng một năm chinh thu năm lần thuế má, bắt toàn bộ nam nhân nhập ngũ đã đành, thậm chí còn thậm chí còn muốn bách tính lao dịch, không thể nghi ngờ là đem Hải quốc đến hướng diệt vong.

Rốt cục, thế tộc các nguyên lão lại lần nữa phản loạn, chém giết tân đế hoa mắt ư tai này, để triều đình Hải quốc quấy đến loạn hơn, Hải quốc, một quốc gia xưng bá ở Phong chi đại lục trong nhiều năm qua, tại cuối năm thứ hai tiêu vong dưới binh lực của Đại Di.

Toàn bộ Phong chi đại lục kinh hãi, Mạc quốc càng hối hận không kịp, Mạc quốc vốn là cũng muốn tấn công chiếm Hải quốc, thế nhưng có kỳ nhiều, không khỏi đem mục tiêu chuyển hướng về phía Viêm quốc, thế nhưng Mạc quốc trăm triệu lần thật không ngờ, một nước nhỏ luôn luôn bị người lớn như Di quốc lại có thể công kích thành công Hải quốc.

Thiên hạ ồ lên, tứ quốc xưng bá ở Phong chi đại lục biến thành tam quốc giao phong, các tiểu quốc khác càng kinh sợ hơn, nhưng cũng không cách nào nhưng cũng không cách nào chạy trốn chiều hướng phát triển, không ngừng mà bị tam quốc chiếm đoạt.

Đầu năm thứ ba, toàn bộ Phong chi đại lục chỉ còn có tam quốc Viêm Mạc Di, mà Đại Di tựa như hùng sư ngủ mê, để Viêm quốc cùng Mạc quốc không dám khinh thường, mặc dù không hề có bất kỳ cử động lớn, có phải bao nhiêu tham báo cũng không biết được binh lực có bao nhiêu, chiến lược đến tột cùng thế nào.

Tại tình huống như vậy, Mạc quốc chủ động cùng Di quốc hảo, Di quốc vui vẻ tiếp thu, điều kiện tốt của hai nước là thôn tính tiêu diệt Viêm quốc.

Thế nhưng, trong ba năm này, thân thể của Lãnh Hạo không chỉ có không thấy chuyển biến tốt đẹp, ngược lại thì ngày càng sa sút, điều này khiến Lãnh Triệt không thể đặt quốc gia xuống mà đến Viêm quốc, mặc dù mỗi một ngày hân hận không thể chạy đến Viêm quốc.

**

Cuối năm thứ ba, cuối mùa thu.

Khí hậu của Đại Di ôn nhuận, chính là đến đông, cũng còn có thể nhìn đến vẻ xanh mát, cho nên vị đạo cuối mùa thu tại Đại Di, thỉnh thoảng vài miếng lá cây khô vàng tung bay, có chút vị đạo xào xạc.

Ánh sáng mặt trời hơi ấm áp, trong ngự hoa viên, Lãnh Hạo nằm trên một bộ nhuyễn tháp, nghiêng đầu, hai mắt nhắm, tựa hồ đang ngủ say.

Lãnh Hạo mới hai mươi bốn tuổi, thế nhưng bị ma bệnh hành hạ ba năm, hôm nay hẳn một chút sức sống cũng không có, viên mắt hãm sâu, xương gò má cao, sắc mặt tái nhợt, cả người thon gầy bất kham.

Tiểu An từ ở một bên, nhìn Lãnh Hạo vươn tay ra kéo chăn mỏng ra, cúi người nhẹ nhàng cầm tay của hắn, đang muốn đem chăn đặt xuống, Lãnh Hạo lại mở mắt ra.

”Nô tài đáng chết, làm Vương Thượng thức giấc.” Tiểu An từ vội vã quỳ xuống mặt đất.

”Khụ khụ Khụ khụ ——!” Lãnh Hạo muốn nói điều gì, có thể vừa lên tiếng đã ho sặc sụa, tiểu An từ vội vã vỗ nhẹ lên tim của hắn để vì hắn thuận.

Hồi lâu, Lãnh Hạo mới có thể hoãn khí, cung nhân vội vã khom người dâng trà nóng, tiểu An từ tiếp nhận, đỡ Lãnh Hạo ngồi dậy cho hắn uống.

”Tiểu An từ, đại ca... Có tới không?” Nhuận hầu xong, Lãnh Hạo hư nhược hỏi, mỗi một từ, hắn đều thở dốc rất lợi hại, tựa hồ, như là bệnh nguy kịch.

”Nô tài đi xem một chút.” Tiểu An từ đặt mấy tấm chăn mềm ở phía sau lưng Lãnh Hạo, để hắn có thể dựa thoải mái, ứng tiếng, nhắc chân muốn rời khỏi, liền nhìn thấy một thân ảnh cao to y phục bách sắc hướng Lãnh Hạo đi tới, liền vội vàng khom người hành lễ, ”Nô tài gặp qua Bạch vương gia.”

Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm tỏ vẻ miễn lễ, Lãnh Hạo cho cung nhân hai bên trái phải lùi ra, Lãnh Triệt ngồi bên ghế cạnh hắn.

”Vương Thượng hôm nay cảm thấy thân thể thế nào?” Ba năm, dáng dấp của Lãnh Hạo không có chút thay đổi nào, chỉ là khóe mắt nhiều nếp nhăn hơn, trong mắt xơ xác tiêu điều cùng lạnh lùng so với trước càng nhiều hơn, càng không có ôn độ.

”Đại ca, mỗi lần thấy, người đều nói câu này, không chê phiền sao?” Lãnh Hạo có chút bất đắc dĩ cười cười, người đại ca này của hắn, vẫn là trước sau như một bất cầu ngôn tiểu, đại ca, là hận hắn đi.

”Vương Thượng nghỉ ngơi nhiều mới tốt.” Lãnh Triệt nhàn nhạt nói rằng, phảng phất đối với khóe miệng đang cười của Lãnh Hạo làm như không thấy, giờ tay kéo lại chăn mỏng trên người của Lãnh Hạo.

”Đại ca, ta biết ngươi hận ta.” Lãnh Hạo cầm tay của Lãnh Triệt, theo dõi hắn, “Hận ta đem ngươi cột vào chính sự quốc gia.”

Tước hiệu Di vương này của hắn, bắt quá là cái thể xác thô, đều là đại ca chống đỡ, đại ca nhưng thủy chung không nghĩ đến việc đoạt đi để vị của hắn, hắn không biết đây là bị kịch hay hi kịch nữa.

”Vương Thượng, có lẽ người mệt mỏi.” Mặt Lãnh Triệt không thay đổi liếc mắt nhìn Lãnh Hạo, “Vương Thượng nếu là không có gì, hạ thần rời đi trước.”

”Đại ca!” Lãnh Hạo cầm thật chặt tay của Lãnh Triệt không cho hắn rời khỏi, bởi vì kích động, lại bắt đầu ho khan kịch liệt, Lãnh Triệt giờ tay khẽ vỗ vào lưng hắn, đợi khi tức của Lãnh Hạo vừng vàng, nhìn hai tay tiêu tụy của mình, lại ngược mắt nhìn Lãnh Triệt, “Đại ca, thân thể này của ta, có lẽ không sống được bao lâu nữa.”

Thấy Lãnh Triệt muốn, Lãnh Hạo giờ tay lên không cho hắn nói, “Đại ca không cần phải nói lời tốt đẹp với ta, thân thể của ta, tự mình biết, từ lúc vào thu đến nay, tay ngủ ngày càng lâu, chỉ sợ không bao lâu, ta vẫn ngủ, không bao giờ tỉnh lại nữa...”

”Trước đó, ta phải cùng đại ca đem sự tình nói cho hết, thừa dịp...ta còn chưa ngủ...” Lãnh Hạo nói. Nhìn Lãnh Triệt. Trong con ngươi như cầu xin, cùng thân phận đế vương của hắn hoàn toàn không phù hợp.

”Vương Thượng có chuyện muốn nhờ, hạ thần nhất định vâng theo.” Lãnh Triệt vỗ vỗ mu bàn tay của Lãnh Hạo, lần đầu tiên có chút không đành lòng nhìn ánh mắt của hắn, từ lâu từ trong miệng thái y biết được, Vương Thượng bệnh, không chống nổi qua cuối thu này...

Đại Di đến tốt cùng là số phận gì, huynh đệ bọn họ mấy người, hầu như tất cả đều đi...

”Lúc ta mất, không cầu đại ca có thể thay ta hảo hảo yêu Lục nhi, chỉ cầu có thể đối xử tử tế với Lục nhi...” Toàn bộ thiên hạ, hắn không nỡ bỏ nhất, chỉ có nàng, mặc dù hắn biết, trong lòng của nàng, từ trước đến nay đều không có hắn.

”Vương Thượng, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn phải che chở nàng sao? Cảm thấy nàng hại ngươi còn chưa đủ sâu sao?” Hai tay của Lãnh Triệt chột nẩy thành quyền, đứng lên, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, “Người đã quên ngươi bệnh đến thế này rồi sao?”

”Ta không hối hận, nếu là nàng muốn cái mạng này của ta, ta có thể cho nàng.” Lãnh Hạo cũng tỉnh táo dị thường. Mặc kệ Lãnh Triệt nổi giận. Kiên định nói, “Bởi vì ta yêu nàng, vì nàng, ta cái gì cũng không muốn, bao gồm cả mạng của ta.”

”Cho nên, thỉnh đại ca đáp ứng ta thỉnh cầu cuối cùng này.” Lãnh Hạo nói xong, hướng Lãnh Triệt khom người một cái thật sâu, “Xin cho Lục nhi ở bên cạnh đại ca.”

Lục nhi yêu đại ca, đây là một năm trước hắn mới biết, thế nhưng hắn cũng không hận, giang sơn Đại Di này vốn là thuộc về đại ca, hắn biết bản thân đã đoạt đi rất nhiều đồ của đại ca, đến cả người đại ca yêu hắn cũng đoạt hết, Lục nhi không thương hắn, có thể đây là báo ứng.

(Luna: Không biết tác giả có lộn không, Triệt ca chưa bao giờ yêu Trầm Lục Y mà)

”Giang sơn Đại Di chỉ có đại ca mới có thể ngồi vững, Lục nhi làm như vậy, không quá mức sai.” Nàng muốn hắn chết, muốn vì đại ca đạt được giang sơn Đại Di này, nàng cảm thấy chỉ có đại ca mới có thể làm Di vương, chính hắn cũng cho rằng như vậy? Cho nên, hắn thành toàn nàng, cũng thành cũng thành đại ca.

Một lúc lâu, Lãnh Triệt không nói gì, chỉ là phát tay áo xoay người.

”Ta đáp ứng ngươi.” Lúc Lãnh Triệt xoay người nói với Lãnh Hạo, Lãnh Hạo mỉm cười, làm như thỏa mãn, một lần nữa dựa vào nhuyển thấp, chậm rãi khép mắt lại.

Thế nhưng, dưới tay áo của Lãnh Triệt, tay nắm chặt thành quyền.

Khi bọn hắn biết hết thấy nhưng thứ này, thời gian cũng đã tới, Vương Thượng bệnh đã nguy kịch, thuốc và kim châm cứu cũng vô hiệu, nếu không có vương một lần lại một lần ngăn cản hắn, chỉ sợ từ lâu hắn đã giết Trầm Lục Y, chuyện cho tới bây giờ, Vương Thượng còn vì nàng, là buồn cười hay là thật đáng buồn?

Lãnh Hạo ngủ giấc này, cũng không thể tỉnh lại nữa.

Trầm Lục Y kinh ngạc nhìn hai tròng mắt đóng chặt của Lãnh Hạo, phát hiện mình mưu đồ của mình sắp thành đại sự tại sao nàng lại không vui, nắm thánh chỉ do Lãnh Hạo viết ra đã lâu trong tay, nước mắt trong hốc mắt cuộn trào mãnh liệt.

Rõ ràng tất cả những thứ nàng mong muốn nằm trong thánh chỉ trong tay, đem vương vị truyền cho Lãnh Triệt, để hắn nắm lấy thiên hạ, đây là sự tình từ khi nàng biết hắn là Bạch vương gia, bởi vì nàng cảm thấy giang sơn Đại Di này chỉ có hắn mới có thể hưởng, cho nên nàng muốn vì hắn đoạt lấy.

Mười ba năm, mười ba năm, nàng mong đợi chuyện này đã mười ba năm, hôm nay cầm trong tay mình, nhìn Lãnh Hạo không bao giờ mở mắt ra nữa, nàng lại hối hận.

”Vương hậu nương nương, người hài lòng chưa?” Âm thanh của Lãnh Triệt như băng lạnh lòng vang lên bên tai của Trầm Lục Y, “Vương Thượng hôm nay không bao giờ mở mắt ra nữa, chuyện người mong đợi nhất đã đạt được rồi, người hài lòng chưa?”

Trầm Lục Y kinh hãi, không thể tin nhìn Lãnh Triệt, “Bạch vương gia nói cái gì, ta không rõ.”

” Không rõ? Vậy hạ thần liền cùng vương hậu nương nương hảo hảo nói một chút.” Lãnh Triệt đem hai chữ “Hảo hảo” cắn chặt, chậm rãi đến gần Trầm Lục Y, “Không phải để Vương Thượng thích ngươi, tin nhiệm ngươi sao? Không phải khuyên bảo Vương Thượng để A Nhu đi sứ Viêm quốc sao? Không phải mỗi ngày trong đồ ăn của Vương Thượng hạ một ít độc dược để Vương Thượng bệnh dậy không nổi sao? Không phải là muốn Vương Thượng không thể mở được mắt sao? Hôm nay vương hậu nương nương đều làm xong rồi, không phải là hài lòng sao?”

” Bạch vương gia... Ngươi biết?” Trầm Lục Y nhìn Lãnh Triệt trước mặt trạm định, hai tay run nhè nhẹ, hần... Đều biết?

” Thế nào, vương hậu nương nương cảm thấy rất kinh ngạc sao?” Lãnh Triệt lạnh lùng cười, “Ta còn muốn nói cho vương hậu nương nương biết, đây hết thảy, không phải ta biết, là Vương Thượng biết.”

” Mà sở dĩ Vương Thượng biết mà còn uống hết thuốc do người già tinh già ý đưa đến, chỉ vì muốn thấy được nụ cười của ngươi! Cho nên, người hài lòng chưa?” Hần không lạ gì cách yêu của nàng, thế nhưng nàng vì bản thân không nhân ra được người yêu mình mà hại chết vương của Đại Di, thân đệ đệ của hần, vô luận như thế nào hần cũng không có thể chịu được!

” Để vị Đại Di này, ta vĩnh viễn cũng sẽ không ngồi, cứ cho là ngươi nắm thánh chỉ trong tay, ta cũng sẽ hủy đi.”

Trong nháy mắt lòng của Trầm Lục Y sụp đổ, nước mắt ầm ầm mà rơi, như vỡ òa vậy, cả người ngồi trên mặt đất, Vương Thượng... Vương Thượng cư nhiên tất cả? Nàng không thương hần, biết nàng muốn lấy tính mệnh của hần là vì một nam nhân khác, biết nàng đưa thuốc cùng đồ ăn cho hần đều đã tẩm độc vậy mà mỗi lần dùng đều rất vui vẻ, hần rõ ràng cái gì cũng biết, vì sao còn muốn đối với nàng tốt như vậy? Hần rõ ràng cái gì cũng đều biết, vì sao còn muốn ăn những thứ có độc đó?

” Vì sao... Vì sao...” Trầm Lục Y ngồi dưới đất, trong miệng ni non, rồi đột nhiên nàng phát hiện, nam nhân trước mặt không hề giống như bản thân tưởng tượng khiến cho mình lưu luyến, đột nhiên nàng nhìn nam nhân đang nằm trên giường hẹp muốn hần lại mở mắt ra, ôn nhu gọi nàng một tiếng “Lục nhi”, thế nhưng, đây hết thảy, cũng không thể rồi...

” Vì sao?” Lãnh Triệt cư cao lâm hạ nhìn Trầm Lục Y ở trước mặt mình, nghe ni non, chỉ cảm thấy chán ghét, “Bởi vì Vương Thượng yêu ngươi, yêu đến liều lĩnh, yêu đến mạng của mình cũng có thể dâng tặng ngươi, thậm chí trước lúc nhắm mắt cũng muốn thành toàn cho ngươi!”

” A ——! Cuối cùng Trầm Lục Y tan vỡ, hai tay ôm đầu khóc rống thành tiếng, nàng là có bao nhiêu ngu xuẩn, đến thời khắc không thể cứu vãn, nàng mới biết người chân chính trong lòng của mình là ai!

Lãnh Triệt vô tình xoay người rời khỏi, hần đã đáp ứng Vương Thượng, sẽ đối với Trầm Lục Y, như vậy hần sẽ đối tốt với nàng, để cho nàng hảo hảo sống, hần sẽ không để cho nàng chết, hần muốn cho nàng sống trong thống khổ, sống không bằng chết!

(Luna: thấy chưa, đến cuối cùng người tội nghiệp nhất chính là Hạo ca)

**

Di vương băng hà, nước không thể một ngày không có vua, Di Vương lại không có con nối dòng, người người cho rằng tân đế ngoài Bạch vương thì không còn ai nữa, thế nhưng trên chiếu chi của Di vương, người kế vị, chính là Từ vương!

Lúc nhận được tin tức Di vương băng hà, Từ vương không ngừng thúc vó ngựa trở về đế đô, đối mặt với đồ trắng trước mắt, hần hình như có chút nhớ nhưng đối với khuôn mặt của vị đệ đệ này, lúc hần giống mọi người nghĩ người trở ty hành vương của Đại Di là đại ca, nội dung của thánh chỉ để kinh hi, mặc hần thế nào cũng không có thể tin tưởng.

Lãnh Triệt cùng Từ vương tại ngự thư phòng hay ngày hai đêm, không ăn không uống cũng không có đi ra, không có ai biết bọn họ nói gì đó, thẳng đến bình minh ngày thứ ba, hai người từ ngự thư phòng đi ra, Từ vương mới chậm chạp đưa hai tay nhận chiếu chi.

Chuyện thứ nhất tân vương đăng cơ làm, đó là phong Bạch vương làm tướng quân, lĩnh mười vạn binh, đánh Viêm quốc.

Bạch vương phủ, Lãnh Triệt khó khăn lắm bước vào đại môn vương phủ, thân ảnh nhỏ nhỏ liền xông lại ôm lấy bắp đùi của hần, khiến Lãnh Triệt ôn nhu khẽ cười.

” Cha!” Lãnh Du ngẩng nhìn Lãnh Triệt, cười đến rất là khả ái, sau đó hướng Lãnh Triệt dang hai tay ra, reo lên, “Cha ôm, cha ôm một cái!”

” Hảo, cha ôm” Lãnh Triệt cúi người, ôm lấy Lãnh Du, sau đó nhìn về phía phía sau Lãnh Du chính là Lãnh Nhiên đang nhắm mắt nhìn hần, bước đến xoa xoa cái đầu nhỏ của hần, ngồi xổm trước mặt hần cười đến từ ái, “Nhiên nhi cũng muốn cha ôm?”

Ba năm rồi, hai hài tử rất nghe lời, cũng làm cho người thích, mặt mày lớn lên rất là giống mẫu thân của bọn họ, khiến hần mỗi lần nhìn thấy đều tựa hồ cảm giác mình cảm giác mình gặp được A Nhu, không biết A Nhu nhìn thấy bọn họ, có thể hay không giống hần vui mừng.

A Nhu... Nghĩ tới Ôn Nhu, khóe miệng đang cười của Lãnh Triệt nhạt đi rồi rũ xuống.

” Cha, Nhiên nhi muốn mẫu thân ôm” Lãnh Nhiên kéo ống tay áo của Lãnh Triệt, nói xong rất là tội nghiệp, “Nhã muội muội có Thiên di mẫu thân ôm một cái, Phong đệ đệ có Duẩn di mẫu thân ôm một cái, vì sao Nhiên nhi cùng tỷ tỷ không có mẫu thân ôm một cái.”

Lãnh Triệt ngẩn ra, nhìn chăm chú vào trên mi tâm của Lãnh Nhiên, đúng là nói không nên lời, mâu từ tối sầm, Lãnh Du trong lòng cũng Lãnh Nhiên kêu lên: “Du nhi cũng muốn mẫu thân ôm một cái, giống cha ôm Du nhi một dạng”

” Du nhi cùng Nhiên nhi đều nhớ mẫu thân sao?” Lãnh Triệt cũng đem Lãnh Nhiên ôm đến, để hân ngồi trên đầu gối của mình, cười khẽ hỏi.

Hai hài tử nào biết đâu rằng cái gì gọi là nhớ, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua mẫu thân của bọn họ, bắt quá là mỗi ngày nhìn Bạch Nhược Nhã cùng Vân Phong Hòa làm nũng với mẫu thân, mà bọn họ lại không có mẫu thân, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả cha đều hiếm thấy, tự nhiên liền cũng muốn có mẫu thân rồi.

” Cha cũng rất nhớ mẫu thân của các người.” Lãnh Triệt vuốt ve mái tóc mềm mại của Lãnh Du, lại sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Nhiên, ôn nhu nói: “Ngày mai cha đem mẫu thân của các người trở về, hài lòng không?”

” Thực sự sao cha?” Lãnh Du chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lãnh Triệt, Lãnh Nhiên cũng mở mắt thật to, sợ bọn họ chớp mắt một cái Lãnh Triệt sẽ nương của đem bọn họ giấu đi vậy, một lần lại một lần hỏi.

” Thực sự.” Đại Di đã đủ cường đại, hân đã có đầy đủ lực lượng đi đoạt lại người thương của bản thân mang trở về.

” Cha thật tốt!” Lãnh Du cao hứng vỗ vài cái vào bàn tay bé nhỏ, ôm lấy cánh tay của Lãnh Triệt trên gò má của hân hôn một cái liền cao hứng chạy ra, vừa chạy vừa kêu to, “Du nhi Nhiên nhi sắp có mẫu thân rồi.” Lãnh Nhiên cũng học theo hôn ở bên còn lại trên mặt Lãnh Triệt một cái, chạy theo tiểu tỷ ty của mình.

Lãnh Triệt chậm rãi đứng lên nhìn hai tiểu thân ảnh đang vui sướng, nhân thân tử tử trở nên lạnh, hai tay nắm chặt lại.

Không san bằng Viêm quốc, hân thề không bỏ qua!

**

Thời gian Ôn Nhu biết được Lãnh Triệt lĩnh binh đánh Viêm quốc, kinh hi mấy ngày khó có thể ngủ.

trong ba năm này Viêm quốc loạn trong giặc ngoài, triều đình cùng quân đội không có ngày giờ chinh đồn, Diệp Tây Chi cố ý không hậu không nạp phi, cô đơn sủng ái một nữ nhân đã có trượng phu, nhiều loạn dân tâm, triều đình hỗn loạn, quân đội tán loạn, toàn quốc trên dưới hầu như không có thần lương tướng, mười vạn binh mã của Đại Di bước vào Viêm quốc bách tính liền chạy trốn tứ phía, mà tướng sĩ thành nghe nói lúc diệt Hải quốc, có thể nói là đánh tới bởi chạy trốn chết, Vì vậy binh mã Đại Di tiến vào Viêm quốc liền như vào chỗ không người, không cần tốn nhiều sức liền đoạt được một tòa lại một tòa thành trì, ít ngày nữa liền đánh tới để đồ Viêm quốc.

” Vương Thượng ——! Nguy cấp ——! Đế đô tướng quân vọt tới trên đại điện, quỳ một gối xuống trước mặt Diệp Tây Chi, chỉ thấy Diệp Tây Chi đã một thân nhung trang, đế đô tướng quân chỉ cảm thấy nơi cổ họng nghẹn ngào, “Vương Thượng ——!”

” Tướng quân, Di quân đánh tới dưới thành rồi phải không?” Diệp Tây Chi nhàn nhạt hỏi, không có bất kỳ vẻ kinh ngạc nào, cũng không có vẻ bối rối nào, hân biết, ngày này, sẽ đến, ba năm, hân đoán được chuẩn, xem ra hân thật là hiểu đại ca.

” Vương Thượng, mặt tướng đã chuẩn bị xong binh mã, đế đô nguy hiểm, Vương Thượng nhanh ngồi xe ngựa đi tị nạn đi!” Đế đô tướng quân nhìn Diệp Tây Chi vẫn chưa dự định rời đi, gấp đến độ trên trán không ngừng mà tuôn mồ hôi.

” Tướng quân, người đây là để Cô bỏ lại Viêm quốc trốn chết sao?” Diệp Tây Chi tiến lên, tự mình đỡ đế đô tướng quân từ trên đất đứng dậy, nhân thân kiên định, “Cô sẽ không đào, Cô thà rằng tử trận, cũng sẽ không lưu vong đồ.”

Bỏ quốc gia, hân làm không được, dòng máu chảy trong thân thể hân không cho phép hân làm như vậy, chính là chết, hân cũng muốn chết tại Viêm quốc!

Huống hồ, đời này của hân, chuyện muốn làm nhất chính là cùng đại ca phân cao thấp, mặc dù hân biết người thua sẽ là hân, hân cũng không oán không hối hận.

” Vương Thượng ——!” Hai hàng lệ đục ngầu chảy ra từ viền mắt của đế đô tướng quân, hân lập tức biến mất, đến thời khắc này, hân mới hiểu được, Vương Thượng cũng không phải là theo như đồn đãi, mà là đem Viêm quốc so với sinh mệnh còn quan trọng hơn.

“Trong đế đô còn lại bao nhiêu binh mã?” Diệp Tây Chi nắm chặt kiếm trong tay, hỏi.

” Hai vạn, đến thành phòng quân còn có hoàng thành cấm quân.”

” Vương Thượng, mặt tướng còn dư lại hai vạn tướng sĩ thà rằng tử trận, cũng tuyệt không hàng!” Đế đô tướng quân biết ý tứ của Diệp Tây Chi, là hỏi hân nếu không muốn chết có thể đầu hàng, bọn họ là bọn họ là nam nhi sống chết trên chiến trường, chưa từng nghĩ tới chuyện đầu hàng!

” Mặt tướng cùng các tướng sĩ nguyện cùng Vương Thượng thề sống chết thủ hộ Viêm quốc!”

” Hào nam nhi!” Diệp Tây Chi khen, oai hùng sải bước đi ra đại điện.

Đồ, hần đã cho người đưa đi cho nàng rồi, hần vì Viêm quốc mà chết, hần không tiếc, chỉ ít hần không cần đợi đến năm ba mươi sáu tuổi bị độc phát mà chết, năm nay hần ba mươi ba, vậy là tốt rồi.

Lúc này, nàng đứng ở trên thành tường, nhìn người để cho nàng nhớ thương, ba năm, cũng không làm thay đổi tình cảm của nàng dành cho hần.

Trên thành tường để đồ Viêm quốc, Ôn Nhu áo khoác ngắn tay mỏng một kiện áo choàng trắng như tuyết, nhìn xa bụi mù cuộn cuộn hướng để đồ đi đến, chỉ thấy hai đại Kỳ đen càng ngày càng gần, trong tầm mắt đại kỳ chữ “Bạch” cùng chữ “Viêm” tụ lại rõ ràng, tiện đà có một điểm trắng mẩn nham trong đám đen, lộ ra một kiện áo choàng bạch sắc tung bay trong gió, Ôn Nhu đem hai tay đặt lên tim, nắm chặt, hai mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu trắng, sợ mình nháy mắt, trong tầm mắt mẩn màu trắng kia sẽ biến mất.

Cùng lúc đó, cửa thành đóng chặt mở rộng ra, một đám binh sĩ của Diệp Tây Chi cầm đầu Di quân.

Lưỡng quân trước trận, Lãnh Triệt cũng Diệp Tây Chi binh qua tướng lại.

Hai vạn đối mười vạn, thắng bại không biết, lúc kiếm trong tay của Lãnh Triệt xuyên thấu áo giáp của Diệp Tây Chi, hai vạn Viêm quân đều từ trận.

Ôn Nhu chạy qua hàng vạn hàng nghìn trên thi thể, lúc Lãnh Triệt đem kiếm rút ra từ ngực của Diệp Tây Chi, Ôn Nhu đi tới bên người của hần.

Nhìn Ôn Nhu, Diệp Tây Chi khẽ cười, máu tươi không ngừng chảy từ khoe miệng của hần, khuôn mặt anh tuấn của hần lúc này rất không sạch sẽ, hần thỏa mãn, bởi vì trước lúc hần trút hơi thở cuối cùng, hần cũng thấy được thân ảnh của nàng.

”Diệp Tây Chi...” Ôn Nhu ngồi xổm xuống bên người của Diệp Tây Chi, cầm lấy tay hần, đây là lần đầu tiên nàng cầm tay hần.

Lãnh Triệt nhảy xuống ngựa, đứng ở bên cạnh Ôn Nhu, nhãn thần lạnh lẽo.

Diệp Tây Chi liếc mắt nhìn Lãnh Triệt, một giọt lệ từ khoe mắt của Ôn Nhu chảy xuống, rơi trên mu bàn tay của hần, chỉ là hần cũng không cảm giác được nữa.

Lãnh Triệt bước đến ôm lấy của Ôn Nhu, đem nàng ôm thật chặt vào trong lòng, Ôn Nhu cũng ôm chặt hông của hần, hận không thể đem đối phương nhập vào trong thân thể của mình.

”Triệt, chúng ta về nhà đi.” Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt, hai mắt đầm lệ, lại cười tươi như hoa.

”Ừ! A Nhu, ta tới đón nàng về nhà.” Cũng không nhìn máng thảm chiến vừa kết thúc, Lãnh Triệt cúi đầu, ngậm vào cánh môi mềm của Ôn Nhu.

Trên đường hồi đế đô, Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt cùng cười một con ngựa, Lãnh Triệt một tay ôm nàng, một tay nắm chặt cương ngựa, dứt quãng cùng nói nói chuyện của Lãnh Du Lãnh Nhiên, nói hai hài tử nghĩ như thế nào về nàng, Ôn Nhu dựa trong lòng Lãnh Triệt, nắm thật chặt một bình sứ trắng trong tay, cười khẽ nghe hần nói.

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, làm sợi tóc của Lãnh Triệt rối loạn, Ôn Nhu giờ tay lên vì hần chính lý lại sợi tóc, Lãnh Triệt vén áo choàng của mình bao lấy thân thể của nàng.

Mặt trời chiều đem thân ảnh của hai người kéo lại làm một, tựa hồ như bất luận kẻ nào cũng khó tách hai thân ảnh này ra.

Nói sau khi trở về Lãnh Triệt muốn dẫn Ôn Nhu ngắm biển.

Ôn Nhu cười nói nàng muốn đi tây Di ngắm biển hoa, Lãnh Triệt có chút có chút, nói bây giờ không phải là mùa hoa sơn rực rỡ, nếu là nàng thích, sau này mỗi một năm hết tết đến cũng đưa nàng đi ngắm, Ôn Nhu đáp ứng.

Ôn Nhu còn nói, bọn họ chỉ lo đi chơi, hai hài tử làm sao bây giờ, Lãnh Triệt cung chịu nói, đương nhiên là đưa luôn bảo bối đi cùng, Ôn Nhu cười đến hài lòng.

Lãnh Triệt nói, từ nay về sau mang theo nàng du sơn ngoạn thủy, không bao giờ nói đến quốc sự nữa, nửa đời sau của hần, chỉ vì nàng mà sống.

Ôn Nhu ngẩng, thâm tình hôn lên môi của Lãnh Triệt, gương mặt hạnh phúc.

“Triệt, ta yêu chàng, trọn đời, trọn kiếp.”

Lãnh Triệt nắm tay của Ôn Nhu, đưa đến ngực của bản thân, khẩu khí lưu luyến, “Bất ly bất khí, không dời không đổi.”

—— đề lời nói với người xa lạ ——

Bài này chính văn kết thúc, mười bốn ở đây cảm tạ sở hữu chi trì 14K các cô nương, văn văn không hề đến chỗ, cũng thỉnh các cô nương bao dung, mười bốn gõ chữ không hài lòng, ba ngày con ngựa ra đại kết cục quả thật có thể để ta cả người đều tán giá, vai vô cùng đau đớn, nếu là có lỗi chính tả chỗ, cũng thỉnh các cô nương tha lỗi nhiều hơn.

Ừ... Còn có chính là mười bốn sẽ viết một ít người lần ngoại, không có nói rõ ràng chuyện tình sẽ ở lần ngoại giao phó xong, muốn hỏi một chút các cô nương muốn nhìn ai lần ngoại? Nếu là có ý kiến các cô nương, khả dĩ tại nhấn lại khu cấp mười bốn nhấn lại.

Lại lần nữa tạ qua các cô nương cho tới nay chỉ trì, cúc cung.

(HOÀN CHÍNH VĂN)

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————

Trong hết bộ truyện điều khiến ta đau lòng nhất chính là cái chết lặng xẹt của Hạo ca. Diệp Tay Chi ít nhất trước khi chết cũng là nhìn thấy Nhu tỷ lần cuối còn Hạo ca chỉ cô độc thôi T_T Cả nửa đời làm hoàng đế ngu ngơ để thái hậu điều khiển đến khi chính thức giữ được đế vị thì đại họa ập đến. Đau lòng đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Ngoại truyện 1: Trang lãnh triết

Editor: Luna Huang

Đã cho rằng ta không có tâm, ta đã cho rằng ta không thể, nhưng khi ta gặp được nàng/

—— Lãnh Triệt ta biết ta cùng người khác bất đồng, từ nhỏ ta đã biết.

Người khác có thể chạy bằng ngựa thả diều, có thể ở mùa hạ tắm sông mát mẻ, có thể săn bắn mùa thu, có thể đắp người tuyết trong hàn thiên đông lạnh, mà ta, từ đầu chí cuối, chỉ có thể lặng lẽ ngồi ở dưới mái hiên, ngồi ở trong thư phòng, xem người khác vui cẻ.

Không ai sẽ quan tâm ta phát ra từ nội tâm, đó là phụ vương thân nhất của ta, cũng sẽ không, tuy rằng hẳn một mực nỗ lực tìm biện pháp chữa cho tốt cho bệnh của ta, thế nhưng hẳn vẫn chưa từng nhìn ta lấy một mắt, bởi vì ta cho tới bây giờ cũng không có ở trong mắt của hắn thấy được ánh ngược của mình.

Ta biết phụ vương không thích ta, thậm chí có thể nói là đáng ghét ta, nguyên nhân ta không biết, cũng chưa từng nghĩ sẽ muốn biết, bởi vì thế giới của ta chỉ có một mình ta, người khác cảm, cùng ta không quan hệ, thế nhưng ta không rõ, nếu ghét ta, lại vì sao chấp niệm muốn trị tốt bệnh cho ta.

Người, quả nhiên là một loại sinh vật kỳ quái.

Ta không biết ta đến tốt cùng là bệnh gì, chỉ biết là bệnh của ta là trong bụng mẹ mang tới, ta chưa từng thấy qua thân nương của ta, cũng không biết dáng dấp của nàng, cũng không thể nào truy tầm dáng dấp của nàng, bởi vì tất cả liên quan đến mẫu thân, ta đều tìm không được, duy nhất có thể biết đến, chính là từ liệu lịch sử duy nhất ghi chép mẫu thân đều bị phụ vương phong tồn trong tàng thư các, nguyên nhân, ta không biết.

Ta là do nương nuôi lớn, bởi vì không có bất kỳ vị phi tần nương nương nào nguyện ý nuôi lớn ta.

Ta có sáu huynh đệ, thế nhưng ở trong mắt bọn họ, ta đây huynh trưởng tựa hồ đến thái giám cũng không bằng, uống luận tay chân, cũng được, sống ở đế vương gia, nếu nói thân, từ trước đến nay là nói suông.

Ta nơi ở chỗ sâu nhất trong cung, ngoại trừ cung nhân hầu hạ ta, ở đây rất ít người đặt chân đến.

Không ai nói chuyện với ta, đó là cung nhân hầu hạ ta cũng không dám nhìn ta hơn một mắt, tựa hồ nghĩ nhìn ta hơn một mắt cũng có thể làm cho bọn họ dính vào bệnh bất khả chữa trị giống ta một dạng, bọn họ hầu hạ ta, cho tới bây giờ đều là tiểu tâm dục dục, cũng không dám nói hơn một câu.

Tính mạng của ta, chỉ có sách làm bạn, một, lại một.

Chỉ là, mỗi một tháng mấy ngày, sẽ có một loại cảm giác khiến ta sống không bằng chết, cảm giác có nghìn vạn con kiến cắn xé mỗi chỗ trong cơ thể ta, cảm giác dần vật phế tâm muốn hút khô máu trong cơ thể ta mới bằng lòng ngừng lại, mỗi khi như vậy, ta sẽ đem mình giấu đến địa phương ai cũng tìm không được, một mình chịu nhận phản thống khổ này có thể để cho ta nghĩ muốn kết thúc tính mạng của mình.

Ở trong mắt người khác, ta tựa như một quái vật, chưa bao giờ tiếp cận người, cũng sẽ không làm cho tiếp cận, nên lúc phát bệnh thì ta có thói quen đem bản thân giấu đi, nếu là lại để cho cung nhân thấy ta phát bệnh, có thể bọn họ tình nguyện bỏ mạng chứ không nguyện hầu hạ ta.

Ta sợ người trong mắt ta nhìn thấy sẽ ngày càng ít, ít đến cuối cùng chỉ là lại ta.

(Luna: Chẳng phải có Từ vương, Lãnh Hạo với Tục Dạ sao?)

Một đêm mưa năm năm tuổi, ta miễn cưỡng che dù bước ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, chẳng biết tại sao, ta thích trầm trầm ngày mưa, có lẽ là bởi vì sự tồn tại của ta tựa như ngày mưa này, chìm đắm nhường người không thích.

Mưa rơi rất lớn, hoàng cung cũng rất lớn, vì mưa to, trước mắt không có cung nhân vội vã vắng lại, phong đăng hành lang mảnh liệt loạn choạng, mờ nhạt, trời cùng đất trong lúc đó, phẳng phất chỉ có mình ta, ta không biết mình biết mình phải đi nơi nào, mưa gió phả vào người ta, rất lạnh, ta ướt sũng cũng không có mục đích đi nơi nào, bất tri bất giác đến một các viện thu hẹp.

Trên cửa sổ nhà nhỏ bằng gỗ, có cái bóng cung nhân đi tới đi lui, còn có thể mơ hồ nghe được thanh âm nữ tử thống khổ kêu to truyền tới từ nhà gỗ, theo sát, một đạo điện quang, một tiếng sấm rền nổ vang, có tiếng ầu ầu oa oa khóc lớn, ta tựa hồ không chế bản thân, đẩy cửa khép hờ ra, đi vào.

Người trong nhà nhỏ bằng gỗ tựa hồ cũng không có chú ý tới ta, thế nhưng ta lại tình tường trừ bỏ trăm nhuộm đỏ thắm, mà sau khi ta vào phòng, theo sát mà chính là vị thái giám trung niên, chỉ một người trong số thấy bọn họ cầm một bạch lăng trong tay, ta không có tiếp tục dừng lại ở trong phòng, tiếng khóc kêu trung chuyển, ly khai khỏi chỗ âm ỉ lại tràn đầy bị ai hoảng thất tới.

Sau lại không lâu sau, ta mới từ trong miệng cung nhân biết, ta có một đệ đệ, một cùng ta một dạng vừa sinh là đã không có mẫu thân, mà mất ta chỉ là buồn xuống, kéo ra thư từ trên bàn, ở trong mắt ta, những sách này so với bất luận kẻ nào với ta mà nói đều quan trọng hơn.

Từ nghiên mực, bút lông cùng thư từ chạy, phục nhất, ta cho rằng từ lâu không ai nhớ kỹ còn có ta một đại hoàng tử như thế tồn tại.

Mười tuổi, ta đang đọc sách ở bàn sách trm cửa sổ xuất hiện cái đầu nhỏ, chính mở to mắt chăm chú nhìn trên bàn sách của ta có cao điểm, ta đem bút lông cầm trong tay ở nghiên mực, cầm lấy mâm cao điểm, hướng hần đưa tới.

Đó là lần đầu tiên ta, hướng người khác vươn ra tay của mình.

Tiểu tử kia mạnh vùng qua bàn, rúc vào dưới bệ cửa sổ, ta vốn không để tâm chuyện của người khác, đang muốn cầm lấy bút lông, trong viện truyền đến thanh mảnh chửi khó nghe, tuy rằng ta là một hoàng tử không được sủng, nhưng cũng không đại biểu bất luận kẻ nào đều có thể ngồi trên đầu của ta. Vì vậy ta đi ra thư phòng, thấy rõ người tới.

Nguyên lai, đúng là một hoạn quan chỉ cao khí ngang, chính thô lỗ túm tiểu tử đang ngồi xổm dưới bệ cửa sổ nuốt cao điểm kia, khi nhìn đến cao điểm bị dính một chút bụi, ta đứng ở trước mặt của tên thái giám kia, ngay sau đó, đó là hần ở trước mặt ta tuôn rơi quỹ xuống.

Một khắc kia, ta mới biết được, ta đây một đại hoàng tử vẫn chưa bị người quên lãng, thậm chí còn khiến người e ngại, cũng là một khắc kia, ta mới biết được, tiểu tử lang thôn hồ yết cao điểm kia, là thân đệ đệ là của ta, gọi Lãnh Tịch, cùng ta một dạng không có mẫu thân, không ai nuôi.

Có lẽ là bởi vì đồng bệnh tương liên, ta để Lãnh Tịch đến nhà nhỏ bằng gỗ của ta, nhưng mà Lãnh Tịch không phải là ta, hần là hài tử bình thường, đồng thời thích loạn binh chung quanh, chọc họa tránh không được nghiêm phạt, chẳng biết tại sao, ta không nhìn nổi Lãnh Tịch luôn luôn bị thương. Vì vậy mỗi khi hần gặp rắc rối, ta đều thay chống.

Nhưng mà nghiêm phạt cũng sẽ rơi xuống Lãnh Tịch, lại sẽ sẽ không rơi xuống ta, Vì vậy Lãnh Tịch luôn luôn không biết trời cao đất rộng không biết trời cao đất rộng nói, phụ vương chỉ thương đại ca, không thương ta.

(Luna: Giờ mới biết Tịch ca mạnh như vậy)

Phụ vương thương mình? Ta lần đầu tiên hỏi bản thân như vậy.

Có lẽ vậy, bằng không ít năm như vậy luôn luôn không có cùng đại phụ đi tới nhà nhỏ bằng gỗ của hần, luôn sẽ có được bất đồng đưa đến trước mặt của hần, tuy rằng hần nhìn thấy mặt của phụ vương ít lại càng ít.

Cũng là một năm kia lúc mười một tuổi, trong lúc vô tình ta đẩy cửa của tàng thư các ra, ta sinh ra bất quá một hồi chê cười.

Thảo nào phụ vương không muốn nhìn ta hơn một mắt, khó trách ta vô pháp trị hết bệnh, tất cả tất cả, là bởi vì vẫn luôn nhớ mẫu thân ta, trong lúc mang thai, bản thân trúng lục hồn quỳ.

Ha ha —— ta toán cái gì, ta toán cái gì? Nếu không yêu ta, lại vì sao phải sinh hạ ta?

Ta chưa từng có oán hận bệnh trong cơ thể mình, đó là thời khắc đau nhất khó nhin nhất, ta cũng không có oán hận qua, thế nhưng ai có thể nói cho ta biết, chân tướng vì sao là như vậy?

Vì vậy, ta dùng một cây đuốt, đốt hết tất cả những thứ của mẫu thân ta trong tàng thư các, tất cả của nàng, ta không hề cần, vĩnh viễn.

Ta không hận nàng, thế nhưng ta lại không thể tha thứ cho nàng.

Túc Dạ là ta một cung nhân từ ngoài cung nhặt được, ta không biết nàng là như thế nào qua được tầng tầng thủ vệ đem về một ầu ầu còn mặc tả lót, nàng ở ngoài thư phòng của ta tròn ba ngày, ta mới đáp ứng dùng mạng của nàng đổi mạng của Túc Dạ, nàng vui vẻ đáp ứng rồi, sau một khắc ở trước mặt ta cắn lưỡi tự sát.

Một khắc kia, ta đang suy nghĩ, bất quá một hài tử cùng nàng không quan hệ, một nữ tử nàng làm sao sẽ vì thế mà mặc kệ sinh tử của bản thân. Ta vốn có thể mặc kệ nàng, thế nhưng ta muốn nhìn một chút nàng có dứt khoát kiên quyết hay không, nếu có thể, ta liền đáp ứng nàng đem hài tử ở lại, nếu không thể, liền một lượt tổng bọn họ xuống địa ngục.

Quả nhiên, nàng không làm ta thất vọng, mà ta, cũng tuyệt sẽ không lật lọng.

Ta thừa nhận ta không có tâm, nên đối mặt với nữ tử tay trời gà không chặt ở trước mặt mình cũng có thể thờ ơ, nên sâu đó Túc Dạ đối đãi trung thành và tận tâm, ta cũng không có bao nhiêu cảm động.

Không phải là ta ngay từ đầu liền không có không có, chẳng qua là lòng sớm bị thống khổ phệ tâm liếm sạch sẽ.

Mười lăm tuổi, ta được thụ phong vị Bạch vương, ban phủ đệ một tòa, từ đó, ta rời khỏi nhà nhỏ bằng gỗ thân với mình mười lăm năm, đến phủ đệ của mình, cùng năm đó, phụ vương lập Khương Phù Dung vị hậu, đem bản thân đẩy vào phía ngu ngốc cùng tử vong, cũng bằng đem Đại Di đẩy vào phía diệt vong.

Cái này cùng ta không quan hệ, thế nhưng có một ngày, phụ vương đem ta triệu kiến cung, nắm thật chặt tay của ta, nói cho ta biết, muốn ta cứu vớt sứ mệnh của Đại Di, hai tay của hân tiều tụy hai mắt hăm sâu, biểu thị tánh mạng hân sắp biến mất, hai mắt lóe khàn khàn không có sáng sủa.

Một khắc kia, máu của ta bốc lên, ta lần đầu tiên nghĩ ta quan trọng, ta lần đầu tiên nghĩ sự tồn tại của ta với đất nước hữu ích.

Ta là con dân của Đại Di, ta là hoàng tử của Đại Di, chỉ cần ta sống một ngày, ta đều phải có trách nhiệm đảm quốc gia, ít năm như vậy, nhìn những thú lớn nhỏ liên quan đến Đại Di, ta đã sớm đem mình cùng Đại Di cột vào nhau, tính mạng của ta bất quá ba mươi sáu năm, ta muốn sinh thời, bảo vệ cho Đại Di.

Khi phụ vương đem phù tỷ tối cao của Đại Di giao trong tay ta, ta liền gánh hết sứ mệnh thủ hộ Đại Di.

Xây nên Ngõa Phủ Lôi Minh, là vì đề phòng đá kích ngầm ngầm hay công khai, bởi vì chuyện ta cần làm nhiều lắm, ta không có thể làm cho mình ngã vào vũng máu biến hoá kỳ lạ, Khương Phù Dung ngầm phá hủy Đại Di, ta cũng chỉ có thể ngầm chữa trị một chút, bù đắp, tay ta ác quyết quyền, lại phải đem bản thân giả bộ đầy đủ uất ức, như vậy mới có thể bảo trụ Lãnh Hạo, liền cũng có thể khiến cho Thanh vương luôn luôn xem ta như cận vệ càng đem đâm nát dưới chân.

Bất quá, ta không quan tâm, ta tới nơi này chỉ là một trò hề cười, cần gì phải quan tâm ánh mắt thế nhân.

Nếu nói là Lãnh Tịch là ta đệ đệ là ta hiểu rõ nhất, Lãnh Hạo là đệ vương phải bảo vệ ta, Lãnh Li lại là tri kỷ của ta, cái này cùng ta đồng dạng, rồi lại là đệ đệ hai mươi năm chưa hề gặp qua, có thể nói là cùng chung chí hướng, về chiến sự, khắp thiên hạ đại sự kiến giải, chúng ta mỗi khi ngồi chung một chỗ, luôn có chuyện nói không hết, dùng tương phùng hận gặp nhau rồi cũng không quá đáng, chưa từng thấy qua hai mươi năm, giữa chúng ta, chưa có bất kỳ ngăn cách.

Thế nhưng, ta thật không ngờ, ta cùng với Lãnh Li, cũng sẽ có kết cục kia.

Ta đã sớm biết, hết thấy một khi cùng quyền thế còn có quốc gia, cũng sẽ trở nên không đáng nhắc đến.

Chúng ta cuối cùng cũng, thành địch nhân, không phải là nguoi chết, đó là ta mất mạng.

Ta đã cho ta không có tâm, ta đã cho ta sẽ không thể, đến khi gặp được nàng.

Đây là lần đầu tiên, có nữ tử dám tới gần ta, nguyện ý tới gần,, không phải là vì trào phúng ta, không phải là bắt đố dĩ, nàng nói, nàng giải độc cho ta.

Ta có thể đem nàng đẩy ra, thậm chí có thể cho nàng chết ở dưới kiếm của ta, thế nhưng không biết đúng hay không là ta cô đơn một mình đã lâu, đã quá tịch mịch, cũng sẽ khát cầu ấm áp, nên ta tiếp nhận rồi điều kiện của nàng, cũng tiếp nhận trị liệu của nàng.

Cũng là lần đầu tiên, có người nguyện ý hộ ta, nàng không biết, hình ảnh khi nàng ở sân rộng trước đại gương cung, là ngọn gió xuân đẹp nhất trong sinh mệnh của ta.

Nàng thậm chí, vì ta, vì ta cùng nàng chỉ có danh phận, bỏ cả trình tiết quan trọng của nữ tử.

Nàng thậm chí, thà rằng bản thân bị thương, cũng không nguyện ta bị thương.

Nàng nằm ở bên tai ta, nói một câu ‘ Ta thích nguoi’, trong nháy mắt, để hồn máu ta chợt ngưng kết.”

(Luna: Xí xí xí, nếu Triệt ca biết lúc trước Nhu tỷ đã nghĩ cái gì sợ là thổ huyết nha)

Ta là người không có tâm, ta là người không thể, thế nhưng ta chộp được ấm áp thuộc về ta, ta không muốn buông tay ra.

Không biết là từ đâu thì bắt đầu, ta, động tâm.

Không biết là từ đâu bắt đầu, ta bắt đầu tưởng niệm nàng, muốn gặp nàng, muốn bên nàng, muốn bảo vệ nàng.

Nguyên lai, ta còn có tâm, ta còn có thể.

Ta nghĩ nàng một nhà, một nhà ấm áp, có ta có ta, có nàng, có hài tử của chúng ta.

Ta đã đáp ứng nàng muốn dẫn nhìn cảnh sắc thủy thiên tương, ngắm sóng lên xuống.

Ta đã đáp ứng nàng muốn dẫn nhìn cảnh sắc mấn sơn hoa rực rỡ, nhìn hoa nở hoa tàn.

Ta đã đáp ứng nàng sẽ bồi nàng đi bất cứ địa phương nàng muốn đi.

Ta vì Đại Di sống hơn nửa đời, nửa đời sau, ta chỉ vì nàng mà sống.

Nàng là thê tử của ta, A Nhu của ta, người ta sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh bảo vệ.

Đại Di đã bình định, không cần ta trông giữ không rồi một bước nữa, hơn nữa Lãnh Tịch tin tưởng ta, nên ta mang theo A Nhu, còn có hai bảo bối của chúng ta, ly khai đế đô, ly khai Đại Di, đi qua nơi bình thường A Nhu hướng tới.

A Nhu nói muốn mở một gian dược phòng, là chúng ta ở trấn nhỏ trong Viêm quốc xa xôi mở một dược phòng tên là “Niệm Li”, ta biết nàng là vì hoài niệm Lãnh Li, ta làm sao thường.

Trấn nhỏ rất bình thản, cũng an bình, từ đó, chúng ta ở tiểu trấn.

A Nhu là đại phu của toàn trấn, hái thuốc, bốc thuốc, những chuyện nhỏ nhặt bình thường đều do ôm đồm, có lẽ như vậy ta ngày càng ra dáng một phụ nhân, bất quá ta nguyện ý vì nàng làm như vậy.

Đương nhiên, ta phân rõ những thứ này ta cho rằng giống như thảo dược sinh trưởng đã lâu.

Ta nghĩ, ta rất hạnh phúc.

”Triệt.” Ta đứng ở sau quầy mang thảo dược được phơi xong đặt lên ngăn dược, A Nhu ngồi ở quầy hàng làm một vị lão nhân bắt mạch kê ta một tiếng, ta thả dược thảo trong tay xuống, hướng nàng nhìn lại.

Chỉ thấy nàng chỉ là cận tiểu nói với lão nhân gia cần phải phải chú ý chút gì, sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía ta, dặn dò: “Đến tiệm xem dược đã đun xong chưa, đừng giống như Lãnh Du hôm qua mang dược đun xong đều đổ hết.”

“Ân.” Nghĩ đến Lãnh Du, ta nhìn không được khẽ cười, đến hậu viện.

Khi rời đi, ta nghe dược lão nhân gia kia tán dương nói.

”Ôn đại phu, tướng công của người đáng đáp lớn lên thật tốt, đối đãi người lại tốt, người trong trấn đều ở đây nói Ôn đại phu có phúc khí.”

Ta có chút không nhịn được muốn cười, bởi vì ta đột nhiên nhìn thấy chẳng biết lúc nào Lãnh Du trước mặt của ta cũng đang nén cười, nàng nhất định là cũng nghe dược lão nhân gia nói. Vì vậy ta hướng làm một động tác “Hừ”

”Cha, ta đoán trong lòng nương hiện tại chỉ có một câu nói.” Lãnh Du tặc hề hề cười, lôi kéo ta đi.

Ta cũng cười, bởi vì ta biết Lãnh Du một dạng, biết trong lòng A Nhu hiện tại chỉ có một câu nói.

Sòa đầu gối, thú ta, là phúc khí của người mới đứng.

—— đề lời nói ngoài ——

Trang tiếp theo là (trang Lãnh Li)

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ngoại truyện 2: Trang lãnh li

Editor: Luna Huang

Nếu như có thể lựa chọn, ta tình nguyện ta là Lãnh Li, mà không phải Diệp Tây Chi.

Mẫu hậu ta không yêu phụ vương ta, có lẽ là báo ứng, nên phụ vương ta cũng không yêu ta.

Ta ít nhìn thấy phụ vương ta, mặc dù khó có được nhìn thấy, phụ vương nhìn ánh mắt của ta, cũng là băng lãnh không có một tia tình cảm.

Nhưng mà, phụ vương mặc dù không thương ta, cực kỳ yêu thương Chỉ nhi, ta không rõ, cùng là một mẫu hậu, cùng là một phụ vương, vì sao ta lại không chiếm được tình yêu của phụ vương, nên ta ước ao là Chỉ nhi, ước ao nàng có thể tùy tâm nịch bên cạnh phụ vương, hưởng thụ cung chịu đủ để cho tất cả huynh đệ tỷ muội hăm mộ.

Bất quá, cũng may ta có mẫu hậu, một mẫu hậu cung chịu ta yêu ta đến tận xương.

Từ nhỏ, ta liền dính vào một loại bệnh kỳ quái, trị không được, trừ không xong, mỗi tháng sẽ có mấy ngày, ta sẽ đau đến chết, mỗi khi thống khổ, mẫu hậu cũng sẽ ôm chặt ta vào lòng, giảm bớt thống khổ của ta, mà mỗi khi đó, ta cũng có thể nhìn thấy lệ của mẫu hậu.

Ta biết, nếu là có thể, mẫu hậu nguyện ý thay ta thừa thụ tất cả thống khổ, thế nhưng ta cũng biết, trên đời này không có nếu như.

Ta cho rằng, phụ vương dù cho không thương ta, nhưng chí ít thân thể của ta vẫn là cốt nhục của hần, hần cũng sẽ không đem ta đẩy đến tử vong, thế nhưng ta sai rồi.

Có thể ta ở trong mắt của phụ vương, đến súc sinh cũng không bằng.

Nên, tại triều thần đưa ra cần một người đến Di quốc nằm vùng, phụ vương cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền chọn trúng ta, mẫu hậu quý ở trước mặt hần đến ngất, hần cũng không có thay đổi chủ ý.

Từ xưa bang giao có đại đạo, Viêm quốc làm như vậy, không khác là xé bỏ bang giao đại đạo của Viêm quốc, vì hậu thế kéo xuống một đường ngang ngõ tắt, ta trở trên làm chuyện như vậy, đối với người không nghĩ tới, như vậy chịu vạ người phi nhô đều sẽ trên đầu của ta.

Ta thà rằng chết, cũng không nguyện làm chuyện vô liêm sỉ, thế nhưng ta nhưng không có quyền lực lựa chọn, vì là phụ vương đứng ở trước mặt của ta, nói cho ta biết, nếu ta không làm theo lời hần, hần biết cái gì có thể để cho ta thống khổ nhất, đồng thời sống không bằng chết.

Ta biết, hần chỉ chính là mẫu hậu cùng Chỉ nhi, các nàng là uy hiếp của ta, nếu ta không đến Di quốc, hần bóp nát uy hiếp ta.

Một khác kia, ta nhìn ta nhìn nam nhân trước mặt, nghĩ hần không phải phụ vương ta, mà là cừu nhân của ta.

Hai mắt của hần lộ ra hàn mang, để ta biết, hần không phải là không thương ta, mà là hận ta.

Vì mẫu hậu cùng Chỉ nhi, ta đáp ứng rồi đến Di quốc, lần đầu tiên ta nhìn thẳng hai mắt lạnh của hần, ta muốn trước khi ta đi biết rõ lý do hần hận ta.

Đêm hôm đó, dưới bầu trời nổi lên mưa to tầm tã, dường như muốn đem không sạch sẽ của lúc này gột rửa đến sạch sẽ, cũng là đêm hôm đó, ta biết lý do hần không thương ta, thậm chí hận ta.

Đối với mẫu hậu, hần là vừa yêu vừa hận, hần làm không được đem mẫu hậu hận thấu xương, nên hần đưa tất cả hận ý của hần đẩy lên người ta.

Thế nhưng hần không biết, máu thân thể ta đang chảy, cho tới bây giờ đều máu là của hần, có thể hần là biết, chỉ là hần không muốn tin tưởng mà thôi, bởi vì sự tồn tại của ta là vết thương xấu xí cũng vô pháp khép lại trong đáy lòng hần.

Từ đầu chí cuối, ta không quay đầu lại, ta sợ ta vừa quay đầu lại, liền cũng không dám bước nữa.

Lần này đến Di quốc, là dùng thân phận của nhị hoàng tử Di quốc, ta không biết Viêm quốc là như thế nào thâm thiên hoán nhật, cũng không biết ta đi chuyến này, còn có thể trở lại Viêm quốc hay không, tùy thời, có hay không còn có thể sống được, có hay không gặp lại mẫu hậu yêu ta.

Nhưng mà ta không thể không đi, bởi vì ta không muốn nhìn thấy người yêu thương ta nhất bị tổn thương chút nào.

Khí hậu của Di quốc không giống Viêm quốc, thời gian Viêm quốc vẫn còn tuyết bay đầy trời, Di quốc đã là mùa hoa cỏ sinh sôi.

Một năm kia, ta mười tuổi.

Khi ta bị bí mật đưa đến hoàng cung Di quốc, nhìn đình viện cỏ dại mọc thành bụi nơi nơi kết đầy mạng nhện, ta cảm giác hồn của mình máu của mình đều lãnh thấu, đây là cung thất bị bỏ hoang, không có bất kỳ người nào, âm vệ đem ta ném xong liền rời đi, ta biết sau này ta sẽ sống ở chỗ này, diễn vai của một hoàng tử bị lãng quên.

Buồn cười, hoàng tử sớm bị lãng quên của Di quốc, có thể làm được cái gì? Xem ra phụ vương thực sự là hận thấu ta, không đưa ta vào chỗ chết không được, là muốn để ta sống không bằng chết, bởi vì ta không thể chết được, nếu ta chết, không có chưa làm xong đại sự ức chế Di quốc, mẫu hậu còn có Chỉ nhi cùng ta sẽ gặp thiên nhân vĩnh cách.

Ta biết phụ vương nói liền tất nhiên làm được, cho dù hần làm gì mẫu hậu, mà khi kiệt sức, hần liền cái gì đều làm được.

Vì vậy, ta lợi dụng thân phận nhị hoàng tử Lãnh Li của Di quốc ở hoàng cung, cung thất bị Di quốc bỏ quên, chưa người biết, năm năm này ta là như thế nào sống sót, đã không có mẫu hậu quan tâm, đã không có cung nhân hầu hạ, thậm chí đã không có cơm nước mỗi ngày, đối với một hoàng tử từ nhỏ cảm y ngọc thực mà nói, có thể nói là thống khổ dị thường, nhất là thời gian độc trong cơ thể phát, quả thực chính là đau nhức đến chết, bao nhiêu lần ta nắm chặt chùy thủ trong tay muốn tự sát, rồi lại chỉ có thể kèm chế ý niệm đáng sợ này trong đầu.

Ta tuy có thể ly khai cung thất bỏ hoang này, thế nhưng ta không biết sau khi ta rời khỏi nơi này sẽ phải đi đâu, ta vốn không phải người của Di quốc, dù

cho ta rời được khỏi cung thất này, cũng chạy không thoát tầng tầng thủ vệ hoàng thành, ta không phải là không gì làm không được, ta không có cách nào không sợ hãi chút nào, huống hồ ta cũng chỉ có lợi dụng thân phận của nhị hoàng tử, mới có thể làm được yêu cầu này của phụ vương.

Ta thường xuyên nghĩ, để vương cũng đều là không yêu ta, bằng không vì sao phụ vương sẽ đẩy ta đến tử vong, vì sao Di vương sẽ cam lòng đem cốt nhục mình thân sinh ném ở lãnh cung chẳng quan tâm, mặc cho tự sinh tự diệt.

Ta ở nơi lãnh cung này tròn năm năm, khi ta cho là mình sắp điên rồi, lần đầu tiên ta nhìn thấy có người đặt chân đến lãnh cung hoàn toàn bị người quên lãng.

Người đến là một danh nam từ tuổi xấp xỉ ta, một áo trắng, lớn lên rất là anh tuấn, trong nháy mắt, ta cảm giác được mặt mày hân cùng ta có mấy phần tương tự, trên áo bào của hắn phẳng phất không nhiễm một hạt bụi, cùng áo bào của ta từ lâu đến giặt cũng không có thậm chí có chút cũ nát kém hơn rất nhiều.

Là Lãnh Li? Hắn hỏi ta.

Đây là ta năm năm mới nhìn thấy một người đến, nghe được câu đầu tiên nói cùng ta, tim ta đập mạnh và loạn nhịp đến không phản ứng kịp.

Ánh mắt của người đến rất lạnh cứng rắn, mà ở lúc nói chuyện với ta, ta phẳng phất thấy môi của hắn khẽ nhếch, lộ vẻ tình cảm ấm áp nhợt nhạt.

Người đã được Vương Thượng phong làm Huyền vương, ban phủ đệ một tòa, có thể tức khắc ở lại trong phủ.

Đây là tới câu nói thứ hai người đến nói, phẳng phất một đạo ánh rạng đông, chiếu vào sinh mệnh từ lâu trở nên hôi bại của ta.

Người —— là ai?

Ta luôn luôn không thích cùng người khác nói, thế nhưng ở người đến, ta hỏi, không nghĩ tới nhiều năm như vậy không ai nói với ta, ta còn có thể mở miệng nói.

Ta là Lãnh Triệt, là đại ca ngươi.

Đây là hân câu thứ ba của hắn, nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà đi.

Đại ca? A ——

Ta cười nhạt, thân cũng có thể thành cận bã, thù tức thì lại coi là cái gì, bất quá ba câu ngắn của hắn, có thể đem ta từ nơi này lãnh cung này phòng xuất, tiến tới bắt đầu làm mục đích khi ta tới Di quốc.

Ta biết quốc sự của Đại Di ngoài sáng nắm trong tay thái hậu cùng Thanh vương, trong tối chính là nắm trong tay Lãnh Triệt, nên ta phải tiếp cận hắn, làm những chuyện đi ngược với hắn.

Thế nhưng theo thời đại chuyển dời, ta lại phát, nếu nói đại ca, so với bất luận kẻ nào đều ôn nhu, tuy rằng mắt hắn luôn hể ra sương lạnh.

Ta nghĩ, hắn cùng ta có chút tương tự, không chỉ là tướng mạo, nội tâm, tựa hồ hắn cùng với ta một dạng, đều khát vọng ấm áp không thể thành, chỉ là hắn so với ta kiên cường hơn, hắn dám khời là cả quốc gia, mà dám khời là chuyện vô liêm sỉ không thể thấy ánh sáng.

Ta cùng với hắn bình thường ngồi chung một chỗ thưởng thức trà, đàm luận quốc gia đại đạo, cùng nhau đàm đối binh pháp kiến giải, thậm chí cùng nhau luận bàn võ nghệ, cửu nhi cửu chỉ, ta cảm giác sống ở Đại Di so với Viêm quốc thư thái hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Thình thoảng, ta có thể từ khoe miệng của Lãnh Triệt thấy một cái cười ôn hòa, mặc dù đều là nam tử, ta lại nghĩ hắn cười lộ lên rất là đẹp, bởi vì ta có thể từ nụ cười nhân nhật của hắn thấy hắn đối với Đại Di chấp nhất cùng kiên cường.

Lãnh Triệt cùng ta một dạng, từ nhỏ mắc quái bệnh, chỉ là ta đã biết ta cũng không phải là bệnh mà là độc, mà hắn, lại không người biết, nếu không có ta ngẫu nhiên thấy rõ hắn phát bệnh, có thể ta vĩnh viễn sẽ không biết, hắn nếu nói là bệnh, căn bản là lục hồn quy!

Hắn phát bệnh thì đáng đáp cùng ta quá mức giống nhau, để ta phải hoài nghi hắn căn bản không phải bệnh, Vì vậy ta giả bộ đỡ lấy hắn nắm lấy cổ tay của hắn, mạch tượng dừng lại để ta vững tin là lục hồn quy không thể nghi ngờ.

Chỉ là, hắn độc thì thống khổ so với ta càng sâu, thế nhưng từ đầu chí cuối, ta lại không nghe được hắn kêu to một tiếng, không giống ta, mỗi một lần phát bệnh cũng sẽ tê tâm liệt phế kêu to để giảm bớt thống khổ.

Ta không rõ, hắn là như thế nào chịu được, trước khi ta đến Di quốc có mẫu hậu bồi, mà ta từ trong miệng của người khác biết, hắn cho tới bây giờ đều là một mình, cùng ta một dạng không có phụ vương yêu thương, nhưng hắn ngay cả mẫu thân cũng không có.

Quả nhiên, hắn là so với ta kiên cường hơn.

Ta không biết hắn có biết hay không ta cũng không phải là Lãnh Li chân chính, thế nhưng theo thời đại chuyển dời, ta phát hiện trong lúc vô tình ta đã xem hắn coi là thân huynh trưởng của mình, coi là tri kỷ, cho rằng là đại ca ta cung kính nhất.

Đôi mắt hần, có đôi khi ta thậm chí đã quên mất mình là hoàng tử của Viêm quốc Diệp Tây Chi, cho là mình là Lãnh Li là chân chính.

Đôi mắt hần, ta thậm chí mong muốn ta có thể là nhị hoàng tử của Di quốc, cùng hần cả đời làm tri kỷ.

Thế nhưng, hết thầy tất cả, toàn bộ đều là phán đoán của ta, chuyện ta cần làm, đủ để hần hận ta cả đời.

Ta mặc dù kính hần, thế nhưng ta mừng rỡ khi nhìn thấy Thanh vương xem hần như căn bã dẫm nát dưới chân, bởi vì Thanh vương làm như thế, ta có thể tiếp cận với mục đích mình đến Đại Di.

Có đôi khi, ta nghĩ ta là một người ngày cả bản thân cũng chán ghét vứt bỏ, nhìn thấy người mình kính nhất bị người khác phỉ nhổ lại vui mừng.

Có đôi khi, ta sẽ cười để bản thân rơi lệ, bởi vì ta hận bản thân, hận mình không thể tránh được, hận sự vô năng của mình, ta muốn thay đổi nhiều lắm, nhưng ta chỉ có thể là một con kiến hôi.

Lãnh Triệt thú thê rồi, nếu nói thê, bất quá cũng là Thanh vương áp đặt cho hần mà thôi.

Ta biết Lãnh Triệt là ẩn nhẫn, mặc dù hần có khi là có năng lực diệt trừ Thanh vương không bị hần khi dễ, mà hần lấy bạn thân cùng Đại Di một khi xảy ra chuyện, hần đầu tiên lựa chọn nhất định là Đại Di.

Vì vậy, ta tâm huyết dâng trào đi xem nữ tử bị thế nhân khinh thường kia, ta mong muốn nàng sẽ không giống như ba nữ nhân bị Thanh vương ném cho Lãnh Triệt một dạng vô tích sự, ta mong muốn nàng có thể chân chính ảnh hưởng đến Lãnh Triệt, như vậy ta liền có thể bắt bí người của Lãnh Triệt.

Thế nhưng ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử kia, ta có chút lưu ý người nàng gả không phải ta.

Ta tự giễu, không rõ loại cảm giác khó hiểu, bất quá một nữ nhân mà thôi, không đáng ta lưu ý.

Thế nhưng ta lần thứ hai nhìn thấy nàng, ta cũng rút cuộc tự giễu không nổi, mặc dù ta chỉ gặp qua nàng một mặt, mặc dù nàng là vận nam trang, thế nhưng ta còn là chuẩn xác không có lầm ở trong đám người nhận ra nàng, đồng thời, tìm đập tình thích.

Không có lý do, tự ta cũng nói không nên lời nàng đến tột cùng là nơi nào hấp dẫn ta, chẳng qua là cảm thấy ta chỉ muốn nhìn chăm chú vào nàng mà thôi, thế nhưng, nàng đã là thê của Lãnh Triệt, đây là sự buồn cười.

Ta chưa bao giờ hối hận qua bất cứ việc mình đã làm qua, duy nhất chỉ hối hận lúc đó không có ngăn cản Thanh vương đem nàng gả cho Lãnh Triệt.

Đây là sao, ta hỏi mình, đột nhiên sao lại như vậy, để tự ta đều có chút vô pháp tiếp thu, bởi vì đây là tình cảm phải chôn sâu.

Vì vậy, quý thần xui khiến, ta lại được trong ly trà của Lãnh Triệt để độc tố lục hồn quy trong cơ thể hần phát tác, chỉ vì nội tâm ta mọc lên đố kỵ.

1. .. Đúng vậy, là đố kỵ, ta đố kỵ hần là người bên cạnh nàng, khi ta thấy nàng vì Lãnh Triệt, nội tâm ta càng mở rộng.

Ta nghĩ ta là điên rồi, vì một nữ nhân, cư nhiên có thể hạ độc đại ca mà ta kính nhất.

Ta là điên rồi, bởi vì ta khát vọng nàng, thấy nàng vì Lãnh Triệt liều lĩnh, ta khát vọng nàng cũng có thể cho ta như vậy, nên ta mới có ý niệm đáng sợ tởm đầu, đem nàng đoạt lấy.

Đi tới Đại Di mười lăm năm, ngoại trừ năm năm trước ta cùng ngoại nhân không có bất kỳ liên hệ gì, sau mười năm, ta cùng nữu hậu âm thầm liên hệ, ở Đại Di làm chuyện không thể thấy ánh sáng, ta cũng đi qua thế lực mẫu hậu kinh doanh vì ta ở Viêm quốc, phụ vương đối với ta không thương yêu, ta làm sao cần phải đối với hần có nghĩa, ta muốn tự thủ hộ người mình muốn thủ hộ, nên ta nhất định phải thế lực của mình.

Lãnh Triệt trừ đi Thanh vương, vậy liền ý nghĩa hần cùng với Lãnh Hạo không hề ẩn nhẫn, mục tiêu kế tiếp của bọn họ tất nhiên là thái hậu Khương Phù Dung, như vậy trừ xong Khương Phù Dung sẽ đến ai?

Ta nghĩ ta là nên ly khai, ta không muốn đem mạng của mình mất ở Đại Di, ta không tin Lãnh Triệt sẽ ngu xuẩn như vậy, từ đầu đến cuối không biết thân phận thực sự của ta, ta nhất định phải trước khi hần quyết ý đối với ta hại sát thủ ta ly khai Đại Di.

Tuy rằng ta cùng với Lãnh Triệt là tri kỷ, xem hần như đại ca chân chính của mình, cũng biết hần xem ta là thân nhân chân chính, thế nhưng tất cả chỉ cần cùng quốc gia có quan hệ, ta có thể rút đao, hần cũng có thể hướng ta huy kiếm.

Thế nhưng trước khi ta rời đi, ta muốn đem nàng cùng nhau mang về Viêm quốc, mặc dù ta biết điều đó không có khả năng, bởi vì ta biết là đại ca là của nàng, mà đại ca là một người thế sống chết thủ hộ tất cả những thứ mình nhận định, ý nghĩ của ta, bất quá là ý nghĩ kỳ lạ.

Cuối cùng, ta chính tay đẩy lên một ngọn lửa, đốt rụi “Lãnh Li”, sau đó ly khai Đại Di, ly khai Đại Di ta sinh sống mười lăm năm, ly khai nơi lưu lại cho ta hồi ức tốt đẹp, ta muốn quay đầu lại, thế nhưng ta đã định trước không thể quay trở về.

Mà ta cùng với Đại Di, cùng Lãnh Triệt, cũng sẽ thành địch nhân, cũng đã định trước sẽ thành địch nhân.

Trở lại Viêm quốc của, phảng phất là thay đổi cá nhân, trở nên lãnh huyết, trở nên vô tình, đó là mẫu hậu nhìn ánh mắt của ta, ta đều có thể thấy được khiếp sợ trong đó.

Ta cũng không biết ta là thế nào, chẳng qua là cảm thấy có một ngọn lửa giận liệt thiêu đốt, dường như muốn đem tất cả liếm sạch sẽ mới bằng lòng bỏ qua, cũng không phải là ta vẫn mơ ước thái tử vị, mà là chỉ có ta trở thành chủ tể của Viêm quốc, ta mới có thể chân chính hộ mẫu hậu cùng Chi nhi, nên, ta không tiếc hi sinh tất cả.

Ta đoạt được thái tử vị, nhưng cũng làm cho cả đế đô máu chảy thành sông, ta lại không có một chút cảm giác vui sướng, hoặc là nói, tử của Viêm quốc, ta vĩnh viễn đều không thể vui nổi.

Mẫu hậu nói ta thay đổi, trở nên không còn là Tây nhi trước đây mà nàng biết, ta không nói gì, chỉ là ly khai.

Kỳ thực ta muốn cùng nàng nói, đại hoàng tử của Viêm quốc Diệp Tây Chi, từ lúc mười lăm năm trước ly khai Viêm quốc đã chết, đứng ở trước mặt nàng, là nhi tử của nàng, nhưng là lại gọi Lãnh Li.

Buồn cười biết bao, hết thảy đều chỉ đợi mất đi mới biết quý trọng. Lãnh Li cùng nữ tử chiếm lấy lòng ta, ta chỉ có thể ở truy tìm trong trí nhớ.

Thế nhưng, ta thật không ngờ, mẫu hậu vì giải lục hồn quy chi độc trong người ta, không tiếc phản bội liên minh tam quốc, không tiếc đem Viêm quốc đẩy vào vực sâu, cũng muốn đem Ôn Nhu dẫn tới Viêm quốc.

Lấy máu của nữ tử ra đời vào ngày tháng năm âm để là thuốc dẫn, như vậy trên đời này nếu còn muốn giải độc của lục hồn quy, cũng chỉ có thể dùng người đồng dạng dùng máu của người đó làm thuốc dẫn, phải dùng máu nuôi cô ba năm, đối phương liền không thể sống được bao lâu.

Mà mẫu hậu sở dĩ đem Ôn Nhu đưa tới, là bởi vì nàng biết Ôn Nhu cũng muốn giải lục hồn quy chi độc trên người Lãnh Triệt, mẫu hậu lợi dụng Ôn Nhu, đem cô trùng giải độc đến trên người Lãnh Triệt, Ôn Nhu mới có thể đáp ứng đến Viêm quốc, liền chứng minh rồi Lãnh Triệt là uy hiếp của nàng, mẫu hậu tự nhiên sẽ không sợ nàng không cần cầu.

Thế nhưng, ta có thể nào tiếp thu mẫu hậu lại mắc lỗi lần nữa, ta cũng không có thể tiếp thu nàng dùng mạng của Lãnh Triệt để đổi mạng của ta, dù cho ta cùng với Lãnh Triệt là địch nhân, ta cũng không muốn hấn bởi vì vậy mà chết, dù sao, trong lòng ta, hấn là đại ca chân chính của ta, mặc dù hấn hận ta.

Nên, lần đầu tiên ta làm nghịch mẫu hậu, nếu nàng đã đem Viêm quốc đẩy vào hoàn cảnh không có đường lui, ta cũng chỉ có thể tận lực thủ hộ Viêm quốc, thủ hộ người ta muốn bảo vệ, tỉ như Ôn Nhu, tỉ như đại ca.

Ta đối với mẫu hậu nói, ta cho dù chết, cũng sẽ không tiếp nhận cách làm như thế của nàng, cũng đối với nàng nói, ta nghĩ muốn thú Ôn Nhu.

Phản ứng là của mẫu hậu ta cũng biết, ta lại cũng không tính cùng nàng nhiều lời, ta chỉ muốn cho tất cả mọi người biết Ôn Nhu là nữ nhân ta nhìn trúng, bất luận kẻ nào mơ tưởng động nàng một phần, ta cũng không bỏ qua.

Ta biết nàng không có khả năng gả cho ta, ta chỉ ta chỉ là muốn nàng Viêm quốc có thể bình yên vô sự là được, tuy rằng ta chờ mong nàng có lẽ sẽ thương ta, dù cho một chút tâm động cũng tốt.

Ta sẽ không để cho nàng gặp mẫu hậu, bởi vì ta bởi vì ta sợ mẫu hậu sẽ làm ra chuyện ta không nghĩ đến.

Ta biết Ôn Nhu hận ta, thế nhưng ta lại vẫn như cũ muốn phải bảo vệ nàng, muốn nàng ở bên ta lâu một chút, bởi vì Lãnh Triệt sớm muộn cũng đến mang nàng đi.

Triều đình của Viêm quốc hôm nay rất là hỗn loạn, hủy hoại minh ước tam quốc, hoạ ngoại xâm cũng đến, có lẽ là bởi vì trong lòng động lại rất nhiều chuyện, ta mỗi ngày mỗi đêm đều học ra từng vừng từng vừng máu, máu sền sệt không có một chút đỏ tươi, đỏ đậm đến quỷ dị.

Ta không có kinh ngạc, ta biết mạng của ta, không dài.

Vì vậy, ta bình tĩnh làm ra một quyết định đều có chút không tưởng được, nếu mạng của ta không dài, ta mong muốn có người có thể so với ta sống lâu một chút, thay ta sống sót, thay ta cùng nhau thủ hộ nàng.

Ta trốn đi cô trùng mẫu hậu vì cứu ta mà thu hồi, lấy máu của mình ra, nuôi ba năm, để Lãnh Triệt thay ta sống sót.

Ta không biết lúc ta không chú ý, mẫu hậu cùng Ôn Nhu nói gì đó, chỉ là thấy Ôn Nhu bình yên, ta mới yên lòng.

Không có ai biết, khi nàng gọi ta một tiếng “Diệp Tây Chi”, ta là hài lòng cỡ nào, ta chưa từng có nghĩ đến tên ta để nghe như vậy.

Ta không biết vì sao nàng trong lúc bất chợt thay đổi thái độ với ta, thậm chí đáp ứng rồi cùng ta đi hết ba năm trong sinh mệnh của mình, ta cũng không muốn biết, ta sợ chân tướng cùng với cách nghĩ tòng lòng ta kém qua xa, ta thả rằng đắm chìm trong ảo tưởng của mình.

Trong ba năm, chuyện ta nghĩ liên tiếp xảy ra, Viêm quốc từng bước đi hướng diệt vong, ta biết, cách ngày Lãnh Triệt đến Viêm quốc không xa nữa, nàng cũng sắp rời xa ta.

Sáng sớm nguy cấp, ta vốn định đem máu của ta tự mình giao cho nàng, thế nhưng ta đến chỗ ở của nàng thì, nhưng không có nhìn thấy ảnh của nàng, ta

biết, nàng nhất định là đến trên thành tường, chờ Lãnh Triệt đến.

Buồn cười ta ba năm nay, không đòi được một chút tâm động của nàng đối với ta.

Bất quá, ta không hối hận.

Ta Mộc Phong đem đem máu ta nuôi ba năm giao cho nàng, ta phải bảo vệ Viêm quốc, thẳng đến sinh mạng ta còn một khắc cuối cùng.

Trên chiến trận, ta cùng với Lãnh Triệt xa cách bốn năm binh qua tương hướng.

Ta biết ta không thắng được hắn, ta biết thẳng đến một khắc cuối cùng hắn vẫn như cũ không đành lòng giết ta, mà ta lại vẫn như cũ nghe hương mũi kiếm của hắn, để lợi kiếm của hắn xuyên thấu lòng.

Chết ở dưới kiếm của hắn, ta không hối hận.

Một khắc kia khi ta nhắm mắt, ta thấy được Ôn Nhu hướng ta chạy tới, ta may mắn ở một khắc cuối cùng còn có thể nhìn thấy nàng.

Nguyên lai, trong lòng của nàng, có ta.

Vậy là đủ rồi.

Ta mong muốn đại ca cùng nàng có thể hạnh phúc.

Đây là ta câu nói sau cùng ta nói với nàng.

Ta còn có một chưa tới kịp cùng Lãnh Triệt nói —— nếu như có thể chọn lựa, ta tình nguyện ta là Lãnh Li, mà không phải Diệp Tây Chi.

—— đề lời nói ngoài ——

Tiếp theo là trang các cô nương muốn nhìn ai, cầu lên tiếng a ~

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Ngoại truyện 3: Trang bảo bảo chi nhất: Cha cha “đơn thân”

Editor: Luna Huang

Từ lúc Ôn Nhu ly khai Đại Di, Lãnh Triệt có thể nói là vừa làm cha vừa làm nương, ngoại trừ quốc sự đó là chiếu cố hai hài tử, bình thường để Túc Dạ nghĩ đây không phải là gia hân biết.

Kỳ thực Lãnh Triệt không cần tự mình chiếu cố hai hài tử, đại khái có thể như người cha của các gia đình giàu có một dạng, tâm huyết dâng trào tâm thì xem vài lần, lại ôm một cái, sau đó ném cho nương, bản thân chộp thời cơ rời đi, ngay cả Túc Dạ cũng cho là như vậy, bởi vì hài tử của hân đều là như thế này, nguyên nhân? Thật sự là hài tử quá mức khó giữ, bình thường động một chút là khóc, hân một đại nam nhân đâu chịu được, nên, thời gian hài tử từ không khóc không làm khó ôm một cái hoàn hảo, vừa khóc một tiếng lập tức ném cho thê tử Thiên Du, nên hân thực sự không nghĩ ra gia sao có thể kiên trì giúp xong quốc sự liền chiếu cố hài tử như vậy, nên hân thực tại bội phục gia.

Lãnh Triệt nghĩ đến cũng rất đơn giản, hân nghĩ, hài tử đã không có nương bên cạnh, không thể không có người cha như hân ở bên cạnh, nên hân chỉ cần là nhân hạ, tất sẽ tự mình chiếu cố hai hài tử, mặc dù bọn họ tranh cãi âm ỉ làm sao, hân đều êm ái ôm dụ dỗ, cũng chỉ có thấy được bọn họ, hân mới phát giác được Ôn Nhu còn bên cạnh hân, đây là hân hài tử của nàng và hân, hân phải từng chút nhìn bọn họ lớn lên, chờ mẫu thân bọn họ trở về.

Hân mình chính là một người không có mẫu thân cùng cha thương yêu, hân không thể để hài tử của bản thân cũng giống mình một dạng.

Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên tuy rằng rất là khả ái, lại không có nghĩa là dễ trông coi, Lãnh Du hoàn hảo, Lãnh Nhiên lại hay khóc, thậm chí không ăn, điều này làm cho Lãnh Triệt rất là khổ não, không có cách nào, Lãnh Triệt chỉ có thể đen mặt đem Lãnh Nhiên ôm đến trước mặt Túc Dạ, ân, nghĩ cách vẫn như cũ rất đơn giản, nếu Lãnh Nhiên không ăn, vậy thử đưa thê tử của người xem, bởi vì thê tử của người cũng vừa sinh hài tử.

Vì vậy, Túc Dạ mặc dù là trọn to một đôi mắt, cũng cung cung kính kính ôm qua Lãnh Nhiên, đưa đến trong lòng Thiên Du, Thiên Du rất là thương Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên, tự nhiên cũng nguyện ý ỷ, Túc Dạ là có chút hận hận trừng mắt Lãnh Nhiên trong lòng Thiên Du, đãi ngộ này, nữ nhi của hân cũng không được hưởng thụ, lại cho người một tiểu thiếu gia hưởng thụ.

Bất quá may là, Lãnh Nhiên chống cự nhũ mẫu không có chống cự Thiên Du, cứ như vậy để Thiên Du uy, một lòng thất chặt của Lãnh Triệt mới có thể thả lỏng, ôm Lãnh Du đang nắm tóc hần cảm khái hàng vạn hàng nghìn, sao hải tử từ từ trong bụng cùng mẫu thân đi ra lại khác biệt quá lớn như vậy, Lãnh Du một nữ oa oa sao với một nam hải như Lãnh Nhiên dễ trông coi hơn gấp mấy lần, ngoại trừ đôi bụng mới khóc ra, thời gian còn lại hầu như đều là không khóc, thời gian nhìn thấy hần luôn luôn cười, điều này làm cho Lãnh Triệt luôn luôn thích ở trên trên khuôn mặt nhỏ nhắn phác phác của nàng hôn một cái.

Không biết là duyên cớ nào, thể chất của Lãnh Nhiên rất yếu, luôn luôn ho khan, sốt cao, mời thái y đến xem, nói là từ trong bụng mẹ mà ra, nếu là có thể uống sữa của thân nương sẽ tốt hơn nhiều, Lãnh Triệt lập tức giận tái mặt, Túc Dạ trước khi Lãnh Triệt cuồng bạo đem thái y tiễn xuất phủ.

Có lẽ là duyên cớ không thoải mái nhỏ, Lãnh Nhiên ban đêm luôn luôn khóc, luôn luôn không muốn ngủ, nhũ mẫu dụ đến một mồi, Lãnh Nhiên vẫn là một chút cũng không ngủ mở mắt to hoặc là chỉ là khóc, hai hải tử bốn tháng, Lãnh Triệt có một lần đem khuya từ trong cung hồi phủ, muốn nhìn hai hải tử một chút mới đi vào giấc ngủ, vốn tưởng rằng hai hải tử đã ngủ say, không biết Lãnh Nhiên vẫn còn gào khóc, vừa hỏi, mới biết Lãnh Nhiên hầu như mỗi đêm đều như vậy, Lãnh Triệt vận đem Lãnh Nhiên từ trong lòng nhũ mẫu ôm trong lòng, mà Lãnh Nhiên như là có nhận biết, ở trong lòng trong lòng dần dần ngừng tiếng khóc, sau đó chậm rãi ngủ.

Cũng là kể từ lúc đó, Lãnh Triệt bất luận làm sao để ý vạn cơ, vừa đến ban đêm cũng sẽ trở lại Bạch vương phủ, tự mình dụ dỗ Lãnh Nhiên đi vào giấc ngủ, chỉ là hần không biết hải tử cư nhiên khó trông nom như vậy, không biết hải tử nửa đêm sẽ khóc, cũng không biết hải tử nửa đêm vẫn có thể đi tè, đây đối với một nữ nhân một mẫu thân mà nói có thể không phải là một chuyện khó, thế nhưng đối với hần một đại nam nhân mà nói, đủ để chân tay hần luống cuống lại càng luống cuống hơn.

Vì liên mình có thể bình thường xử lý quốc sự, Lãnh Triệt sai người tại thư phòng của hần mần đến hai cái tiểu điều, ban đêm hần tuy là về tới Bạch vương phủ, nhưng cũng không đại biểu hần có thể rồi rảnh.

Lãnh Triệt tự mình ôm Lãnh Triệt ngủ buổi đầu tiên, hần hống Lãnh Nhiên ngủ, đem Lãnh Nhiên bỏ vào tiểu điều thuộc về hần(LN), bản thân liền ngồi xuống bàn sách bắt đầu phê duyệt chiết từ tứ phương trình lên.

Đến đêm khuya, đã mấy đêm chưa chợp mắt Lãnh Triệt nằm trên bàn sách nghĩ một chút, rồi đột nhiên nghe được Lãnh Nhiên gào khóc khóc rống lên, cả kinh hần lập tức từ trên ghế đứng lên, khẩn trương ôm lấy Lãnh Nhiên từ tiểu điều bên bàn sách đang khóc lớn không kiêng nể gì cả, còn tưởng rằng Lãnh Nhiên sốt cao, ôm lấy Lãnh Nhiên đang chuẩn bị đi ra ngoài, lại phát hiện tay mình ôm Lãnh Nhiên có chút cảm giác ướt át truyền đến, sau đó đem Lãnh Nhiên chuyển qua giờ lên, khi nhìn đến cổ của Lãnh Nhiên ướt một mảng lớn, mới biết được nguyên lai là tiểu tử kia tè dầm.

Nguyên lai là ngủ không thoải mái, nên khóc.

Không phải là sinh bệnh là tốt rồi, Lãnh Triệt như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, chiếu theo nhũ mẫu giao phó, có thể nói là Lãnh Nhiên đôi xong tả lót, lại tiểu tâm dục dục đem tiểu tử kia ru vào giấc ngủ, thay hần đắp lên chăn nhỏ, một lần nữa ngồi trở lại bàn sách ôm trán, từ từ nhắm hai mắt nhau, cử bút, Lãnh Nhiên khóc nỉ non vang lên lần nữa.

Chẳng lẽ là ngủ ở điều khó chịu? Lãnh Triệt tăng cường lần thứ hai ôm lấy Lãnh Nhiên, nghĩ Lãnh Nhiên thích ngủ trong ngực hần, liền ôm Lãnh Nhiên chậm rãi đi thông thả, ai biết tiểu gia hòa này cư nhiên thái độ khác thường, khóc càng hung hăng hơn, tựa như Ôn Nhu nói, Lãnh Triệt là một khối sò đá đầu gỗ, tự nhiên cũng có hé ra miệng, nói không giống như Thiên Du và Duẫn Nhi vậy mềm giọng như búp bê, chỉ biết nhẹ nhàng mà vỗ lưng của Lãnh Nhiên, loạng choạng khuỷu tay của mình nỗ lực để Lãnh Nhiên an tĩnh lại, thế nhưng vô hiệu.

Cuối cùng, thị vệ ở bên ngoài gõ cửa thư phòng, tiến đến nói cho Lãnh Triệt, tiểu thiếu gia có thể là đói bụng, Lãnh Triệt mới chợt hiểu ra, khó có được hướng thị vệ gật đầu cười cười, thị vệ thật có thể nói là thụ sủng nhục kinh.

Ngoài thư phòng hai thị vệ canh gác nhìn bóng lưng của Lãnh Triệt ôm Lãnh Nhiên đến bảo phòng, đều nặng nề mà thở dài, hải tử không nương chi có cha khổ, bọn họ thật đúng là nhìn ra Vương gia luôn luôn lạnh như băng nguyên lai ôn nhu như vậy, chính bọn họ cũng làm không được như Vương gia như vậy tự mình chiếu cố hải tử nhỏ như vậy, thật là làm cho bọn họ bội phục sát đất.

Lãnh Triệt thường xuyên sẽ vì Ôn Nhu đến trừ phòng, tự nhiên đối với trừ phòng không xa lạ gì, rất nhanh liền tìm được phần gạo nhũ nương nói.

Lãnh Nhiên không để nhũ nương uy, như thế hơn nửa đêm, Lãnh Triệt tự nhiên không thể gọi hai phu thê Túc Dạ, dĩ nhiên là chỉ có thể làm theo lời của nhũ mẫu, uy Lãnh Nhiên ăn phần gạo.

Lãnh Triệt ôm Lãnh Nhiên ngồi ở ghế trên, đem bột gạo cho vào chén, dùng thìa cho vào cái miệng nhỏ, nếm ôn độ một chút, xác định sẽ không mới uy Lãnh Nhiên, mới đưa bột gạo đến trong miệng của tiểu tử kia.

Tiểu tử kia có lẽ là đói, khóc đã lâu, lúc này nhẹ giọng anh anh, cũng đem phần gạo Lãnh Triệt đưa tới bên miệng hần, một cách tự nhiên há mồm ngậm vào cái thìa nhỏ, tiểu tử kia lập tức đình chỉ anh anh, Lãnh Triệt lúc này mới như trút được gánh nặng lộ ra đáng tươi cười một mồi.

Lãnh Nhiên ăn no an tĩnh ngủ tiếp, ở khuỷu tay của Lãnh Triệt ngủ được bình yên, Lãnh Triệt không có đưa hần thả vào điều, mà là theo dõi một điểm chu sa giữa lông mày hần xuất thần, vẫn tiểu tử kia ngủ trên khuỷu tay của mình.

Lãnh Triệt một đêm chưa chợp mắt, sắp tới là lúc lâm triều, Lãnh Triệt đem Lãnh Nhiên ngủ say giao cho nhũ mẫu, vào triều sớm.

Đã là như thế, Lãnh Triệt vội vàng quốc sự, ban đêm vội vàng hải tử, thẳng hần không thể đem mình biến thành bánh răng, Túc Dạ là nhìn cũng thay hần khổ cực, thường thường khuyên hần mang Lãnh Nhiên giao cho mình g và Thiên Du chiếu cố là tốt rồi, gia lại không ngủ như thế, sớm muộn cũng sụp đổ, thế nhưng gia không nghe khuyên bảo, như trước kiên trì tự mình giữ Lãnh Nhiên.

Túc Dạ biết mình khuyên không nổi Lãnh Triệt, chỉ có thể càng thêm cẩn thận chiếu cố Lãnh Triệt, ban đêm kiên trì bản thân vì Lãnh Triệt gác đêm, Thiên Du cũng là tán thành Túc Dạ làm như thế, dù sao nàng biết một đại nam nhân giữ hài tử là rất không dễ dàng.

Ngay khi hài tử khóc huyên náo, Lãnh Triệt dốc lòng ghi nhớ lại trong tập, hài tử bao giờ biết bò, bao giờ biết đứng... Nàng không ở bên bọn nhỏ, hẳn nên vì nàng ghi nhớ lại chuyện của bọn nhỏ một chút.

Lãnh Du tròn tuổi biết đứng Lãnh Triệt vốn không phải người cẩn thận, nhưng là vì có thể hảo hảo nhớ hết tất cả chuyện của bọn nhỏ, mỗi một việc hẳn đều cẩn thận quan sát, nên thời gian Lãnh Du biết đứng, hẳn cao hứng lòng có chút khó diễn tả được, màn đêm buông xuống, hẳn ngoại trừ trước sau như một dự đồ Lãnh Nhiên đi vào giấc ngủ ra, cũng đem Lãnh Du ôm đến bên mình.

Đêm hôm đó, ba người bọn họ là ở Yên Thủy các ngủ trong phòng ngủ của Ôn Nhu.

Lãnh Du tuy rằng không giống Lãnh Nhiên thích khóc nháo một dạng, thế nhưng Lãnh Du ngoại trừ ngủ là an tĩnh, thời gian còn lại nhất khắc cũng không ngừng, lúc Lãnh Nhiên ngủ, nàng tinh thần sáng khoái gấp trăm lần tròn to một đôi mắt nhìn trái nhìn phải, xem Lãnh Triệt dỗ Lãnh Triệt, đối với Lãnh Du, hẳn đã không có mất quá nhiều thời gian, nên Lãnh Du chưa tính là thường gặp Lãnh Triệt, thế nhưng đối với Lãnh Triệt nàng cũng không chống cự, thích Lãnh Triệt ôm.

Lãnh Triệt ôm Lãnh Du đến giường, nàng bò tới bò lui, Lãnh Triệt sợ nàng sẽ ngã xuống giường liền lại đem nàng ôm lấy, đem nàng đặt ở bên cạnh điều Lãnh Nhiên, lại sợ nàng không an phận mà đem Lãnh Nhiên ngủ đánh thức, Vì vậy ôm nàng một lượt đến bàn sách ngồi xuống.

Thế nhưng Lãnh Triệt ngồi xuống còn không có nửa khắc đồng hồ, Lãnh Du trong ngực hẳn đã đem sách trên bàn làm cho hồng hết, có lẽ là xuất phát từ hiếu kỳ, thậm chí còn bò đến bàn sách của hắn, đẩy ngã sách của hắn, vịn chiết tử của hắn, thậm chí đồ nghiên mực của hắn, mực đen là dơ từ sách của hắn, cũng làm do cả hai bàn tay nhỏ bé của Lãnh Du.

Mà Lãnh Triệt, muốn nâng dậy như vậy cũng không phải, muốn lấy ra như vậy cũng không phải, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu tử kia đem sách của mình làm tới lung tung, cuối cùng tiểu tử kia còn mở to một đôi con ngươi doanh lượng tương khai hai tay.

Lãnh Triệt nhìn Lãnh Du một tay đều là mực, thẳng dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn là càn tiếu ôm qua hai tay Lãnh Du hướng hắn giang ra, ai biết Lãnh Du vừa đến lòng của hắn, hai tay nhỏ bé dính đầy mực nước liền đắp đến hai gò má của Lãnh Triệt, nhất thời trên mặt trắng nõn của Lãnh Triệt liền nhiều hơn hai ấn tay nhỏ bé đen thui, Lãnh Du còn lại là nhìn hắn khanh khách cười.

Lãnh Triệt ngẩn ra, sau đó cũng Lãnh Du nở nụ cười, tuy tiếng cười bị đè thấp nhưng trong tiếng cười lộ ra thư thái khó có được, rất sợ đánh thức Lãnh Nhiên đi vào giấc ngủ.

Lãnh Triệt để Túc Dạ nhìn Lãnh Nhiên, mình thì ôm Lãnh Du bản thủ đi tắm rửa.

Túc Dạ thấy vẻ mặt đầy mực như hoa miêu của hai phụ nữ Lãnh Triệt, thẳng mực trừng khẩu ngọc cả kinh, hẳn bao thuở thấy qua gia nhà mình không chút hình tượng nào như vậy.

Vì vậy, Lãnh Triệt ôm Lãnh Du một lượt đến thùng nước, Lãnh Du giằng co hắn hồi lâu, Lãnh Triệt còn lại là một lần lại một lần cười ra tiếng.

Một đêm này, Lãnh Triệt đem tiểu tử kia đều đặt bên gối của mình, cùng hai hài tử đi vào giấc ngủ.

Chỉ là đến sáng hôm sau, Lãnh Nhiên khóc nháo tỉnh lại, một tiếng so với một tiếng cao hơn, Lãnh Du còn lại là nháy con mắt bò đến trên người Lãnh Triệt, thời gian dùng tay nhỏ bé vỗ gương mặt Lãnh Triệt, Lãnh Triệt cũng không có tỉnh lại.

Cuối cùng là tiếng khóc của Lãnh Nhiên đưa Túc Dạ tới.

—— đề lời nói ngoài ——

Chương sau cũng là tiểu gia hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Ngoại truyện 4: Trang bảo bảo chi nhị: Cha cha ôm ôm

Editor: Luna Huang

Lãnh Triệt bị bệnh, chìm ngủ không tỉnh, sốt cao không lui, tựa hồ phụ tử liên tâm một dạng. Lãnh Nhiên cũng bị bệnh, cũng là sốt cao không lui, mà

Lãnh Du không khóc không làm khó lại cũng thái độ khác thường, nhìn không thấy Lãnh Triệt sẽ khóc nháo không ngừng toàn bộ Bạch vương phủ hầu như loạn thành một mảnh Túc Dạ càng khẩn trương chạy qua chạy lại giữa thái y viện cùng Bạch vương phủ.

Túc Dạ chiếu cố Lãnh Triệt, Thiên Du chiếu cố tiểu Lãnh Nhiên, Duẫn Nhi sợ Lãnh Du khóc gây nháo Lãnh Triệt, liền đem nàng ôm ly khai, thế nhưng Lãnh Du như là cảm ứng một dạng, ly Lãnh Triệt càng xa, nàng sẽ khóc càng lợi hại hơn, Duẫn Nhi làm sao cũng dỗ không được, để Duẫn Nhi không biết nên làm thế nào cho phải, mắt thấy Lãnh Du càng khóc càng lợi hại, Duẫn Nhi rất sợ nàng sẽ khóc đến quá khi, vô pháp, chỉ có thể đem Lãnh Du ôm trở về Yên Thủy các, nhắc tới cũng nhắc tới cũng, Duẫn Nhi mới ôm Lãnh Du đi vào phòng ngủ Lãnh Triệt, Lãnh Du Lãnh Du còn chưa nhìn thấy Lãnh Triệt ngừng tiếng khóc ngừng tiếng khóc, đôi thành kêu to bị bôm.

Tất cả mọi người vô pháp, tuy rằng thái y dẫn dò qua để Lãnh Triệt nghỉ ngơi thật tốt, thế nhưng tiểu Lãnh Du hiện nay đâu thể rời khỏi Lãnh Triệt, vừa thấy được Lãnh Triệt sẽ giang tay ra đánh thức Lãnh Triệt, Túc Dạ vội vã đem tiểu điều của nàng đến bên Lãnh Triệt, để Duẫn Nhi đem nàng thả vào trong điều.

“Tiểu Du Du, gia ngã bệnh, cần nghỉ ngơi thật tốt, không thể ầm ĩ, cũng không có thể nháo, hiểu hay không?” Túc Dạ ngồi xổm xuống bên Lãnh Du, nhỏ giọng dặn dò, mặc dù biết Lãnh Du không có khả năng nghe hiểu được, mặc dù hẳn là cỡ nào mong muốn nàng có thể nghe hiểu được.

Mà Lãnh Du tựa hồ nghe đã hiểu giống nhau, nháy con mắt nhìn Túc Dạ một chút, coi lại coi trọng Lãnh Triệt đang ngủ say, đứng ở điều, hai tay béo béo cầm lấy gối đầu của Lãnh Triệt, trong lúc bất chợt yên tĩnh lại, đem cảm giác qua tháp, đôi mắt đen không nháy mắt nhìn chăm chăm Lãnh Triệt trước mặt.

Duẫn Nhi chỉ cảm thấy trong lòng một trận khó chịu, khóe mắt nước mắt thấm, Túc Dạ cũng là nao nao, khe khẽ thở dài, để Duẫn Nhi chiếu cố Lãnh Nhiên, Lãnh Du do nhìn là tốt rồi, Duẫn Nhi lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Lãnh Triệt ngủ mê man hai ngày hai đêm, Lãnh Du cũng ở bên hân ngậy người hai ngày hai đêm, cũng nghe lời không khóc không làm khó, lẳng lặng đứng ở điều của mình, chỉ là đôi khi thờ tay ra chà xát mặt của Lãnh Triệt, đôi khi gỡ lên tóc của Lãnh Triệt.

Lãnh Du vẫn là đứng ở điều, Túc Dạ sợ nàng chán nản nhỏ đứng không được bao lâu, ôm nàng để cho nàng ngồi xuống, thế nhưng Túc Dạ mới đặt nàng ngồi xuống nàng lại đứng lên, nhiều lần như vậy, Túc Dạ mới phát hiện nguyên lai là Lãnh Du ngồi xuống nhìn không thấy Lãnh Triệt, Vì vậy liền đem nàng ôm lên, để cho nàng ngồi ở bên gối Lãnh Triệt, Lãnh Du không có bò đứng lên.

”Tiểu Du Du, không thể leo lên người cha, hiểu không?” Túc Dạ không khỏi lại dặn dò, hẳn sợ dĩ trước không có đem Lãnh Du đặt lên giường, chính là sợ Lãnh Du sẽ leo lên người Lãnh Triệt, nhưng là từ mới vừa rồi nàng an tĩnh nghe lời, Túc Dạ nghĩ nàng sẽ nghe hiểu được lời của hẳn, cũng sẽ không hồ đồ, như vậy để cho nàng ngồi đó cũng không có gì không tốt, bởi vì hẳn nhìn ra được Lãnh Du rất muốn đứng ở bên Lãnh Triệt.

Lãnh Du vẫn là nhìn Túc Dạ một chút, lại nhìn Lãnh Triệt, bỏ tới chỗ trống, Túc Dạ đang lo nngf leo lên người Lãnh Triệt, Lãnh Du đột nhiên ngồi dậy, sau đó nằm ngửa, nằm bên Lãnh Triệt, đầu nhỏ nhỏ vừa lúc đặt lên vai của Lãnh Triệt.

Túc Dạ đột nhiên cảm thấy chóp mũi có chút toan, bởi vì khổ cực Lãnh Triệt, cũng bởi vì hai tiểu gia hòa, tuy rằng bọn họ cũng rất thương yêu hai tiểu gia hòa, thế nhưng thùy chung so ra kém cha nương, mà thôi, để tiểu Du Du bên gia đi.

Túc Dạ đem Lãnh Du xê dịch, để cho nàng nằm cũng có thể thấy Lãnh Triệt, Lãnh Du lại một lần nữa đem hai bàn tay nhỏ đặt lên trên mặt Lãnh Triệt, ba ba vỗ hai cái, sợ đến Túc Dạ bật người nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, đối với nàng làm một động tác “Hư”, Lãnh Du thấy Lãnh Triệt không có mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cúi, sau đó nàng lại dùng đầu cả và ở ở của Lãnh Triệt, Túc Dạ vừa muốn hung nàng, phát hiện nàng đã cổ của Lãnh Triệt dờ ra, chăm chú nhìn chăm chú nhìn hai mắt nhắm chặt của Lãnh Triệt.

”Tiểu Du Du, cho cha của ngươi ngủ nhiều một chút, không nên nháo.” Túc Dạ đột nhiên phát hiện Lãnh Du là đang mong đợi Lãnh Triệt tỉnh lại, chỉ là thái y nói gia lân này sốt cao nhưng cũng không quá, hôm nay cũng đã hạ sốt, chỉ là quá mức mệt nhọc, mới có thể ngủ không tỉnh, cơ hội này vừa lúc có thể để cho gia nghỉ ngơi thật tốt một phen, liền để hẳn hào hào ngủ một giấc, tuyệt không thể để cho Lãnh Du đánh thức hẳn.

Lãnh Du như là nghe hiểu, không lộn xộn nữa, hướng bên Lãnh Triệt, theo dõi hẳn, cũng chậm nhắm mi mắt nhỏ lại, Túc Dạ lập tức vì nàng đắp chăn lên, hẳn là phi thường lo lắng ba người một nhà đều bệnh.

Lãnh Du ngủ, trong tay còn nắm một lọn tóc của Lãnh Triệt, Túc Dạ lại một lần nữa khe khẽ thở dài, vốn định đem sợi tóc của Lãnh Triệt từ trong tay Lãnh Du lấy ra, cuối cùng vẫn là thôi.

Lãnh Triệt thẳng đến buổi chiều ngày thứ hai mới tỉnh lại, tỉnh lại là lúc đầu có chút trầm trọng, mí mắt cũng là trầm trọng đến lợi hại, loáng thoáng, nghĩ có người ở bên tai gọi hẳn.

”Cha, cha...” Tin tức thanh âm, lại làm cho tiếng lòng Lãnh Triệt căng thẳng, mạnh mẽ mắt ra.

Lãnh Triệt mở mắt ra trong nháy mắt, liền thấy Lãnh Du chính hướng hẳn vron hai tay nhỏ nhỏ, chóp mắt xinh đẹp theo dõi hẳn, nhỏ giọng không rõ ràng lắm, “Cha... Cha...”

Lãnh Triệt cả kinh lập tức ngồi dậy, đem hai tay nàng hướng hẳn giang ra ôm vào lòng, nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang đóng mở, kích động không thôi, Du nhi của hẳn, biết nói rồi, biết kêu cha rồi?

”Gia, người tỉnh?” Túc Dạ là bị thanh âm của Lãnh Du đánh thức, hẳn vốn là nhìn Lãnh Du ngủ bên người Lãnh Triệt mới ngồi xuống ghé thái sư một bên, bất tri bất giác ngủ luôn, hôm nay thấy Lãnh Triệt tỉnh lại có chút kích động, “Gia ngủ được tốt? Túc Dạ để thị nữ chuẩn bị nước, để gia hào hào tắm

rửa một phen, gia cũng là đối bụng, Túc Dạ gọi trừ nường”

Túc Dạ liên tiếp nói cho hết lời, Lãnh Triệt chỉ là nhìn Lãnh Du khẽ gật đầu, Túc Dạ vội vã ly khai.

Lãnh Triệt đem Lãnh Du buông nường xuống lại bắt đầu khóc nháo, vô pháp, Lãnh Triệt chỉ có thể ôm nường cùng nhau tắm rửa, sau khi Lãnh Triệt tỉnh lại, Lãnh Du khôi phục bướng bỉnh ngày thường của nường, quậy đến Lãnh Triệt tắm rửa không được an bình.

Thời gian dùng cơm, Lãnh Triệt mới biết ngủ mê man hai ngày hai đêm, Lãnh Du đúng là một tác cũng không rời “Coi chừng” hấn, không khóc không làm khó, cũng không bướng bỉnh, an tĩnh không giống như là tiểu oa nhi vừa tròn tuổi.

Lãnh Triệt cũng không biết, hấn chỉ là ngủ mê man hai ngày hai đêm, Lãnh Nhiên dĩ nhiên cũng bị bệnh, thật vất vả dỗ Lãnh Du ngủ, mới vội vã nhìn Lãnh Nhiên.

Chính hai ngày hai đêm, Lãnh Nhiên thường xuyên khóc cũng là thái độ khác thường, mặc dù nhỏ tiểu thân thể nhỏ khó chịu, hấn cũng không hề gào khóc, có lúc có lẽ là quá mức khó chịu mới có thể anh anh khóc thành tiếng, thể chất của Lãnh Nhiên nguyên bản yếu, tuy rằng đã hạ sốt, thể nhưng thân thể vẫn còn nóng, Lãnh Nhiên Thiên Du tâm thương yêu không dứt, càng thêm cẩn thận chăm sóc.

Lãnh Triệt nhìn thấy Lãnh Nhiên thì sắp tới giờ dần, mà tiểu gia hỏa lại còn mở to mắt, chỉ là hấn tuy là mở to mắt, nhưng tinh thần không có bình, làm cho đau lòng người, Thiên Du nói cho Lãnh Triệt, hai ngày hai đêm hấn mê man, Lãnh Nhiên tuy rằng không khóc không làm khó, lại luôn luôn lúc ngủ lúc tỉnh, luôn luôn ngủ nửa canh giờ sẽ tỉnh lại, ban đêm cũng là như vậy, như là đang chờ đợi cái gì không chịu đi vào giấc ngủ.

Lãnh Triệt nghe được đau lòng, từ trong lòng Thiên Du ôm qua Lãnh Nhiên, tiểu gia hỏa nhận thức, vừa đến trong lòng Lãnh Triệt lại cười, như Lãnh Du một dạng bắt được một lợn tóc của Lãnh Triệt, kéo.

Lúc Thiên Du và Túc Dạ than vãn, nguyên lai tiểu Lãnh Nhiên hai người kia luôn luôn không muốn ngủ nguyên lai là đang đợi Vương gia, ai, nếu là Vương phi vẫn còn trong vương phủ thì...

Lãnh Triệt đem Lãnh Nhiên ôm đến nơi Lãnh Du ngủ, mình thì ngồi ở giường nhìn hai tiểu gia hỏa ngủ say, an tĩnh giữ bọn họ một đêm, đợi cho bọn họ khi tỉnh lại, tự mình giúp bọn hấn mặc y phục lau mặt, Lãnh Du cao hứng dùng mặt cọ cọ trên mặt Lãnh Triệt, liên tiếp kêu cha, Lãnh Nhiên không giống Lãnh Du, chỉ là lặng yên ngồi ở trên tháp, Lãnh Triệt giúp hấn giúp hấn mặc y phục lau mặt hấn nắm thật chặt ống tay áo của Lãnh Triệt.

Thời gian đồ ăn sáng, Lãnh Triệt cũng tự mình uy hai tiểu gia hỏa ăn phần gạo, Lãnh Nhiên rất nghe lời ngồi ở cái ghế nhỏ thuộc về mình, mà Lãnh Du lại không an phận nhích tới nhích lui, suýt nữa đem mình từ cái ghế nhỏ ngã xuống, còn hướng Lãnh Triệt giang hai tay ra muốn ôm một cái, Lãnh Triệt vô pháp, chỉ phải đem nường ôm vào trong lòng, Lãnh Du luôn đem tay nhỏ bé của mình phóng tới trong bát, Lãnh Triệt chỉ có thể đem bát đặt thật cao, tiểu gia hỏa Lãnh Nhiên một ngụm, lại uy Lãnh Du một ngụm.

Ai biết Lãnh Nhiên cũng là học theo, thấy Lãnh Du luôn muốn bắt tay phóng tới trong bát Lãnh Triệt cầm trong tay, hấn cũng đem tay nhỏ bé của mình đặt vào trong bát khác, Lãnh Triệt muốn ngăn lại, trong lúc nhất thời không chú ý, bát cầm trong tay rũ xuống, hấn thành công bùng đi mục tiêu của Lãnh Nhiên, Lãnh Du thành công đem tay của mình bỏ vào trong bát, đầy tay dính phần gạo còn cười khanh khách, Lãnh Triệt vội vã đem hai cái bát cầm trong tay đặt thật xa cả hai, nhìn tay nhỏ bé của Lãnh Du bần, liền vội vàng đem nường phóng tới cái ghế nhỏ, tìm khăn và nường lau.

Thế nhưng, ngay khi Lãnh Triệt tìm được khăn, phía sau truyền tới một tiếng “Phanh”, nường theo Lãnh Nhiên gào khóc, cả kinh hấn lập tức chuyển thân.

Chỉ thấy cả người Lãnh Du cùng cái ghế nhỏ nằm trên mặt đất, còn cổ tay của Lãnh Nhiên, mà Lãnh Nhiên một cách tự nhiên chính là ngã trên ghế của nường, đầu vừa vịn trên tay cầm của cái ghế sợ đến Lãnh Triệt liền vội vàng tiến lên ôm lấy Lãnh Nhiên.

Lãnh Nhiên khóc quá lợi hại, hơn nữa trên trán nhỏ nhỏ nhất thời sưng lên, Lãnh Triệt một bên dụ dỗ hấn, một bên ngồi chồm hồm xuống muốn ôm lấy Lãnh Du, thế nhưng Lãnh Du không cho hấn ôm, mà là bản thân từ té ngã bò đi ra, sau đó ngồi xuống ghế thái sư trước Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt vui mừng vươn tay xoa xoa đầu nhỏ của Lãnh Du, Lãnh Du còn lại là hướng trương khai hai tay, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp tin tức nói: “Cha, ôm, ôm một cái...”

Túc Dạ phát hiện, gia so với trước đây cực khổ hơn, nguyên bản vẫn chỉ là lúc buổi tối muốn dẫn tiểu Lãnh Nhiên ngủ, hôm nay còn có thêm tiểu Lãnh Du, trong trắng cũng là không có yên tĩnh.

Mặc kệ cái gì, Lãnh Nhiên so với Lãnh Du học chậm hơn, tí như Lãnh Du tám tháng có thể bò, Lãnh Nhiên lại chính là chín tháng mới biết bò, tí như nói Lãnh Du tròn tuổi biết đứng, Lãnh Du lại một tuổi một tháng mới biết đứng, Lãnh Du là tròn tuổi biết gọi cha, lại chính là lại chính là một tuổi một tháng mới biết gọi cha...

Hôm nay Lãnh Du biết gọi cha, còn có thể bảo cha ôm một cái, luôn luôn la hét đòi cha ôm một cái, Lãnh Triệt trong vương phủ thì được, thời gian không ở trong vương phủ, Túc Dạ chính là một cái đầu hai cái to, bất quá duy nhất may mắn của hấn là, Lãnh Du không phải cái gì cũng học theo Lãnh Nhiên luôn luôn la hét để cha ôm, nếu không Túc Dạ cảm giác mình nhất định sẽ bị tiểu gia hỏa này làm cho phát điên.

Cũng từ lúc Lãnh Du biết gọi cha, nường buổi tối không cùng Lãnh Triệt ngủ là không được, không phải nường giống như Lãnh Nhiên một dạng, khóc nháo không ngừng, Lãnh Triệt tuy rằng cũng biết hải từ cung chịu như thế là không tốt, thế nhưng vừa nghĩ tới hấn bất quá là đem tình cảm của Ôn Nhu một

lượt cho hai tiểu gia hòa, liền cũng nghĩ không có quá đáng, bắt quá là bản thân hơi mệt mỗi một chút xíu mà thôi.

Lãnh Triệt cũng biết, hẳn có thể cứng chịu hai tiểu gia hòa như thế cũng nửa năm mà thôi, sang năm hẳn sẽ toàn tâm vui đầu vào quốc sự.

Lãnh Du là một tuổi ba tháng biết đi, nhất rưỡi có thể chạy, biết chạy Lãnh Du thích chạy tán loạn, chỉ là nàng chạy luôn luôn chạy lao đảo nghiêng ngã, trừ phi nàng chạy đến ngã, nếu không nhất định không ngừng lại, nên Duẩn Nhi đều kinh hãi theo sát phía sau nàng, rất sợ nàng ngã.

Bắt quá Lãnh Du tuy rằng bướng bỉnh, cũng động một chút là khóc như bảo bối đầu hủ, dù cho ngã cũng sẽ không khóc, mà Lãnh Nhiên luôn luôn hoảng hoảng du du đi theo tiểu bước chân của nàng, muốn chạy lại không dám chạy, truy cũng truy không kịp, chỉ có thể bình thường kêu “Tiểu Du Du, chờ ta một chút.”, đáng đáp khẩn trương, bình thường chọc cho người bên ngoài thoải mái cười to.

Thế nhưng rất lâu, Lãnh Du bắt luận đi chỗ nào đều là lôi kéo tay của Lãnh Nhiên, vẫn rất có một phong phạm tiểu tỷ tỷ, thế nhưng tiểu tỷ tỷ này bình thường sẽ đưa tiểu Lãnh Nhiên làm một ít chuyện người lớn.

”Nhiên Nhiên có muốn thấy cha?”, một tuổi bảy tháng Lãnh Du lôi kéo tay của Lãnh Nhiên, lén lút vắn, về phần tại sao về phần tại sao lặng lẽ, là bởi vì chuyện nàng muốn làm tiểu Thụ Diệp bọn họ sẽ không đồng ý.

“Ân!” Lãnh Nhiên gật đầu, so với sắc mặt của Lãnh Du phần phác phác, sắc mặt của Lãnh Nhiên có chút tái nhợt, có lẽ là do thể chất, cũng không từ bướng bỉnh hoạt bát của Lãnh Du, Lãnh Nhiên không hề như trước động một chút là khóc, an tĩnh không giống tiểu oa nhi một tuổi bảy tháng.

”Vậy chúng ta đi tìm cha đi!” Nhân thân Lãnh Du sáng rực nói rằng.

”Không nên.” Lãnh Nhiên không có bị Lãnh Du dụ khí, tiểu đại nhân nói, “Cha nói, cha, lúc không ở nhà, phải nghe lời, tiểu Thụ Diệp.”

Thanh âm của Lãnh Nhiên, có chút không rõ, cũng nói chưa chuẩn, một câu nói xuống tới, đứt quãng, “Ta còn muốn, cùng, Nhân Nhược muội muội, chơi.”

”Hừ!” Lãnh Du mắt hững, lập tức bỏ qua rồi tay của Lãnh Nhiên, cũng không quay đầu lại chạy.

Lãnh Du một bên chạy, vừa nghĩ, vậy tự ta đi tìm cha.

Thế nhưng Bạch vương phủ quá lớn, mới vừa rồi là thời gian tiểu gia hòa ngủ trưa, Duẩn Nhi dỗ hai tiểu gia hòa ngủ xong liền rời đi, lúc Duẩn Nhi rời đi đem cửa phòng đóng lại, Lãnh Du cố hết sức đem cửa phòng mở ra, sau đó từ khe cửa chen lén đi ra ngoài, trong phòng vốn là có thị nữ coi chừng, vừa vận thị nữ đi nhà xí, Lãnh Du mới có một cơ hội len lén chuồn ra như vậy.

Mùa đông tuyết rất lớn, Lãnh Du mới từ cầu thang cấp ba cấp bốn leo xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã đông lạnh đến đỏ bừng, thấy tuyết đọng dày cũng không biết lui về phía sau, chân đạp lên đám tuyết đọng, sau đó cả người té vào tuyết đọng, không đứng nổi, sau đó nàng toàn bộ bò trong tuyết đến phương hướng đại môn.

Tiểu Lãnh Du không có mang hài, không có mặc tiểu áo bông của nàng, cũng không có đội nón, chỉ chốc lát sau, mắt nhỏ nhỏ của nàng cóng đến hồng, thời tiết như vậy không mặc áo bông không mang hài, cho dù là người lớn cũng chịu không nổi, huống chi là hài tử một tuổi, Vì vậy Lãnh Du ngồi ở trong tuyết gào khóc.

Cũng trùng hợp Túc Dạ muốn tới thăm hai tiểu gia hòa, mới bước vào trong viện liền nghe được Lãnh Du khóc lớn, vội vã theo tiếng đi, cuối cùng trong tuyết nhìn thấy Lãnh Du bị tuyết phủ cóng đến tím bầm, sợ đến liền vội vàng đem nàng ôm trong lòng.

”Tiểu Du Du!” Túc Dạ mặc dù không biết Lãnh Du là thế nào ở đây, thế nhưng nàng như vậy thực tại để hấn đau lòng, đem nàng ôm cào vào trong ngực vội vã chạy đến phòng ấm áp, khăn trương không ướt, hướng về phía thị nữ vừa đi nhà xí giận dữ hét, hận không thể đem nàng đẩy ngã trên mặt đất, “Người là thế nào làm nhiệm vụ?”

“Tiểu Thụ Diệp, ta muốn cha, ô ô...ta muốn cha...” Lãnh Du nho nhỏ trong lòng Túc Dạ lạnh run, bởi vì cóng đến quá lợi hại, nàng hiện tại chỉ có thể phát sinh anh anh tiếng khóc, thanh âm cũng là nho nhỏ, có vẻ dị thường thương cảm, “Muốn cha ôm một cái...”

Túc Dạ chỉ cảm thấy đáy lòng một trận chua xót, gia đã năm ngày chưa có trở về phủ rồi...

”Tiểu Du Du, tiểu Thụ Diệp dẫn người đi tìm cha.” Túc Dạ ôm sát Lãnh Du, để thị nữ nhanh chuẩn bị nước ấm, lại để cho người nhanh thỉnh đại phu đến.

“Tiểu Thụ Diệp, muốn cha...” Như là không có nghe được lời của Túc Dạ, Lãnh Du chỉ là anh anh.

**

Đại phu nói may là Túc Dạ phát hiện đúng lúc, thời gian bị đông còn rất ngắn, bằng không tiểu gia hòa gặp nguy hiểm, hôm nay biết tiểu gia hòa không có việc gì, Túc Dạ trọng trọng thở phào nhẹ nhõm, đem Lãnh Du còn đang nhẹ nhàng thút thút nghiêm nghiêm thật thật bọc kỹ lưỡng, ôm nàng tiến cung tìm Lãnh Triệt.

(Luna: gói như gói quà)

Mặc dù chỉ là tiểu hài tử cố tình gây sự, thế nhưng Túc Dạ nghĩ hẳn không thể nuốt lời với một hài tử đáng thương, hơn nữa bắt quá là một hài tử muốn gặp được gần cha

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ngoại truyện 5: Bảo bảo trang chi tam: Cha cha, mẫu thân nơi nào

Editor: Luna Huang

Thời gian Túc Dạ mang Lãnh Du tiến cung, Lãnh Triệt đang cùng Lãnh Hạo còn có các đại thần mở triều hội nhỏ, Túc Dạ ôm Lãnh Du không dám đi vào quấy rối, mà Lãnh Du cũng giống hiểu chuyện, vui ở trong lòng Túc Dạ, không không làm khó, mở to hai mắt nhìn chăm chăm cửa điện đóng chặt.

Thị vệ nói cho Túc Dạ tiểu triều hội vừa mới bắt đầu, trong vòng một canh giờ không kết thúc được chưa, Túc Dạ sợ Lãnh Du chịu không nổi, liền, dụ dỗ nằng nệ khai.

“Tiểu Thụ Diệp, Du Du, xuống tới.” Lãnh Du nghe Túc Dạ nói phải đi, ngay trong ngực hấn cọ cọ, để Túc Dạ đem nằng buông xuống, Lãnh Du tuy nhỏ, tính tình quật, Túc Dạ cảm giác mình không lay chuyển được tiểu gia hỏa này, liền đem bỏ trên đất bỏ trên đất.

“Tiểu Thụ Diệp, cha.” Lãnh Du đứng ở trên mặt đất, giơ lên một tay bắt được tay áo của Túc Dạ, tay kia chỉ vào cửa điện đóng chặt, muốn lôi kéo Túc Dạ đẩy cửa ra.

“Hừ...” Túc Dạ lập tức ở ngòi xỏ người xuống trước mặt Lãnh Du, dụ dỗ nói, “Tiểu Du Du ngoan a, cha hiện tại có rất nhiều chuyện phải làm, không thể tiểu Du Du, tiểu Du Du cùng tiểu Thụ Diệp về nhà chờ cha có được hay không?”

“Không được.” Lãnh Du dùng sức lắc đầu, đôi mắt to xinh đẹp nhất thời chảy lệ, tội nghiệp nhìn Túc Dạ, “Du Du muốn cha, Du Du muốn cha...”

”Tiểu Du Du...” Túc Dạ nhìn Lãnh Du trước mặt làm bộ đáng thương, trong lòng rất không tư vị, lập tức cũng không biết phải làm gì cho đúng, cuối cùng nhất ngoan tâm, ôm lấy Lãnh Du, trước khi tiếng khóc của nằng lớn hơn ly khai.

Thế nhưng, Túc Dạ ngạc nhiên phát hiện Lãnh Du dĩ nhiên không khóc, chỉ là ghé vào đầu vai hấn nhìn chăm chăm đại điện càng ngày càng xa, hai cánh tay mấp mấp nắm chặt y sam trên vai hấn.

Trở lại Bạch vương phủ không bao lâu, Lãnh Du nóng rần lên, thân thể nhỏ nhỏ nóng hổi, thế nhưng tiểu gia hỏa không chịu uống thuốc không chịu ngủ, nhưng cũng không khóc, chỉ là Thiên Du ôm, mắt hoi mở nhìn chăm chăm ngoài cửa.

Thiên Du nghĩ tiểu gia hỏa cứ như vậy không phải là biện pháp, khuyên Túc Dạ tiến cung báo cho biết Lãnh Triệt một tiếng, Túc Dạ cũng lo lắng đến cực điểm, cũng không kịp nghĩ cái triều hội gì, tiến cung tìm được Lãnh Triệt, Lãnh Triệt lập tức liền Tử vương cùng các đại thần thương lượng tốt sự tình, bản thân vội vã chạy về Bạch vương phủ

“Thiên di, cha đâu?” Lãnh Du nằm trong lòng Thiên Du, nhìn chăm chăm vào phương hướng cửa, thanh âm nhỏ nhỏ hoi, bởi vì nằng không chịu ngủ ngay ngó trong phòng, nên muốn Thiên Du ôm nằng đến viện, Thiên Du vô pháp, ôm ngò ở cửa phòng để có chút ấm áp trong phòng.

”Lập tức sẽ trở về, Du Du ngủ chờ cha có được hay không?” Thiên Du vỗ nhẹ lưng của Lãnh Du, dụ dỗ nói, lại dùng cái trán thử ôn độ của nằng, vẫn như cũ rất nóng.

Lãnh Du vừa lắc đầu, bỗng nhiên, nằng cả cả trong ngực Thiên Du, Thiên Du biết nằng là muốn xuống đất, không giải thích được mới vừa rồi còn an tĩnh Lãnh Du tại sao lại đột nhiên như vậy, không khỏi ngáng đầu nhìn lại, liền đem Lãnh Du bỏ trên đất.

”Cha!” Tiểu gia hỏa giang hai tay ra, hoảng du du tiểu bước chân chạy đến một bộ thân ảnh màu trắng xuất hiện ở cửa, tiểu gia hỏa cước bộ vốn cũng không ổn, lại thêm phát sốt, mới chạy vài bước liền có dấu hiệu ngã sắp xuống.

Thế nhưng ngay khi tiểu gia hỏa muốn ngã sắp xuống, Lãnh Triệt đem nằng vững vàng bế lên, kéo vào trong lòng, một khối đá lớn trong lòng Thiên Du như là rơi xuống, nhỏ giọng ly khai.

”Cha, cha!” Lãnh Du hưng phấn mà nắm chặt vạt áo của Lãnh Triệt, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của Lãnh Triệt cọ cọ, “Cha đã trở về! Cha ôm ôm Du Du!”

Lãnh Triệt liền vội vàng đem Lãnh Du ôm vào trong phòng ấm áp, đem ôm dán lên cái trán nóng của nằng, lấy tay êm ái vuốt tóc của nằng, ôn nhu cười nói: “Đã nhiều ngày cha không có bồi Du Du, Du Du muốn cha?”

Lãnh Triệt ôm Lãnh Du trong phòng chậm rãi đi thong thả, xuyên thấu qua tiểu trên người nàng cũng có thể cảm giác được nhiệt độ trong cơ thể nàng, Lãnh Triệt chỉ cảm thấy rất là đau lòng, hần gần hai tháng hầu như chưa có trở về phủ, nếu không có Túc Dạ báo cho biết, hần sẽ không biết Du Du của hần sẽ phát sốt, đồng thời không gặp hần sẽ không ngủ, không uống thuốc, điều này làm cho hần đau lòng.

Thế nhưng Túc Dạ không có cùng Lãnh Triệt nói Lãnh Du vì tìm hần mà ngã xuống tuyết, bởi vì Túc Dạ nghĩ không nên cho hần thêm âu lo.

“Du Du muốn cha ôm ôm” Lãnh Du ghé vào trên vai Lãnh Triệt, không có tinh thần cùng hoạt bát ngày thường, cả người đều yên, đến nói đều so với trong ngày thường nhỏ giọng không biết bao nhiêu lần, để lòng của Lãnh Triệt nheo càng chặt hơn.

Hần cũng muốn bồi bồi bọn nhỏ nhiều hơn, thế nhưng thân thể của Vương Thượng ngày càng lụn bại, trong quân Lãnh Tịch không thể ly khai, hôm nay Phong chi đại lục cách cục rung chuyển, hần phải gánh vác nhiều hơn không biết bao nhiêu lần, hần hầu như không thể phân thân.

“Cha ôm Du Du, Du Du uống thuốc.” Lãnh Du thấy Lãnh Triệt không nói gì, dùng tay nhỏ bé xoa xoa gò má của hần, tiểu đại nhân nói, điều này làm cho lòng của Lãnh Triệt càng khó chịu.

“Du Du ngoan, cha uy Du Du uống thuốc.” Lãnh Triệt dùng nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Lãnh Du, ôm ôm Lãnh Du ngồi xuống ghế, để Lãnh Du ngồi ở trên chân của hần, thị nữ đem được đun xong buồng xuống bàn nhỏ bên cạnh, Lãnh Triệt múc một muỗng, nhìn nước thuốc đen đặc, tuy rằng đau lòng, vẫn là đem nước thuốc đưa đến trong miệng Lãnh Du.

Lãnh Du quả nhiên thật biết điều, uống thuốc đáng nhiều như vậy, đúng là một tiếng cũng không có khóc, cũng không có không uống, ngay cả Lãnh Triệt để thị nữ chuẩn bị xong mứt hoa quả cũng chỉ dùng một viên mà thôi.

” Cha, Du Du nghe lời, Du Du uống thuốc đáng, Du Du không khóc.” Uống xong được, Lãnh Du đứng ở trên đùi Lãnh Triệt, ôm cổ hần, làm nũng dùng mặt mình cọ mặt của Lãnh Triệt.

” Ân, Du Du ngoan.” Lãnh Triệt vỗ nhẹ lưng của Lãnh Du, vừa đau lòng vừa an ủi, tiểu bảo bối của hần, hai tuổi cùng chưa tới, lại hiểu chuyện như vậy, “Cha ôm Du Du ngủ có được hay không?”

“Du Du không buồn ngủ.” Lãnh Du cũng lắc đầu.

” Thế nhưng không ngủ được, bệnh không khỏi được, bệnh không khỏi được, thì không thể cùng Nhiên nhi còn có Nhã Nhược muội muội cùng nhau chơi đùa.” Lãnh Triệt vụng về dụ dỗ nói.

“Du Du ngủ, cha liền đi.” Lãnh Du nháy con mắt nhìn Lãnh Triệt, cảm lấy vật áo của hần thật chặt, như là rất sợ hần lại đột nhiên tiêu thất, “Tiểu Thụ Diệp nói, cha, bạn.”

Lòng của Lãnh Triệt đau xót, hôn một cái trên gò má của Lãnh Du, ôn nhu nói: “Cha không đi, cha bồi Du Du, Du Du tỉnh lại còn có thể nhìn thấy cha, ngoan ngoan ngủ là tốt rồi.”

” Thật vậy chăng?” Hai cái tay của Lãnh Du áp đến gò má của Lãnh Triệt, nhìn chăm chăm ánh mắt của hần.

” Thực sự.” Lãnh Triệt nở nụ cười, dùng cái trán áp vào cái trán của tiểu gia hòa, “Cha bao giờ gạt Du Du chưa?”

“Du Du yêu cha!” Lãnh Du cũng cười, môi nhỏ đỏ đối mặt với môi Lãnh Triệt, tiện đà hưng phấn mà kêu lên, bắt quả chỉ chốc lát liền ghé vào trên vai của Lãnh Triệt ngủ, có thể thấy được tiểu gia hòa là một muốn chết rồi.

Lãnh Triệt còn lại là lấy tay chạm môi mình một cái, sâu kín nở nụ cười, đem Lãnh Du đã ngủ bỏ vào trên giường hẹp, quả không nuốt lời ngồi ở mép giường coi chừng nàng thẳng đến khi nàng tỉnh lại.

Trong lúc Túc Dạ mang theo Lãnh Nhiên vào trong phòng, không giống Lãnh Du nhìn thấy Lãnh Triệt thì kích động, Lãnh Nhiên chỉ là chậm rãi khai bước chân hướng Lãnh Triệt đi đến, tiện đà dùng tay nhỏ bé mập mạp bắt được ngón trỏ của Lãnh Triệt, Lãnh Triệt cung hạ thân đưa hần bế lên.

” Cha.” Có lẽ là bởi vì tính tình trầm tĩnh, Lãnh Nhiên thoát nhìn tựa hồ so với Lãnh Du hiểu chuyện một chút, lúc này hần nhìn Lãnh Du trên giường hẹp một chút, vừa nhìn về phía Lãnh Triệt, nói lắp, “Cha, tiểu Thụ Diệp nói, tiểu Du Du, bị bệnh.”

“Ân.” Lãnh Triệt sợ quấy rầy đến Lãnh Du, đem Lãnh Nhiên ôm ly khai, không có giống như đối đãi với Lãnh Du vô cùng thân thiết vậy, đối với Lãnh Nhiên, hần chỉ là ôn nhu cười, “Du Du bị bệnh, nên Nhiên nhi phải chiếu cố Du Du, hiểu không?”

“Hiểu.” Lãnh Nhiên tiểu đại nhân dường như trịnh trọng gật đầu, chọc cho Lãnh Triệt hôn một cái xuống chu sa giữa mi tâm hần, Lãnh Nhiên còn lại là lập tức bưng kín trán của mình, nghiêm trang nói, “Cha, Nhiên nhi là, nam hài tử.”

Lãnh Triệt ngẩn ra, lập tức hiểu ý tứ của Lãnh Nhiên, không khỏi cười ra tiếng, “Cha hiểu, Nhiên nhi là nam hài tử, không thể tùy tiện cho để người khác hôn, đúng không?”

Lãnh Nhiên dùng sức gật đầu, Lãnh Triệt còn lại là cười đến có chút bất đắc dĩ, tiểu gia hòa, đều là học của ai, không khỏi đem nhân thân phiêu trên người Túc Dạ, Túc Dạ lập tức đem sống lưng dựng thẳng, ý bảo không phải là hần dạy.

Túc Dạ cũng không dám thừa nhận đây là hần dạy là hần một ngày nói giỡn cùng Lãnh Nhiên, không thôi gia không giáo huấn hần một trận thì chết, bất

quá hấn làm sao biết Lãnh Nhiên tiểu tử này còn tuổi nhỏ trí nhớ tốt như vậy.

”Được rồi, người cùng tiểu Thụ Diệp đi chơi đi.” Dù cho Túc Dạ không thừa nhận, Lãnh Triệt đương nhiên cũng biết đây nhất định là cùng hấn có quan hệ, lúc cùng Lãnh Nhiên nói nói mấy câu, liền đem Lãnh Nhiên giao cho Túc Dạ.

Túc Dạ đang muốn trong lòng Lãnh Triệt ôm qua Lãnh Nhiên, mà Lãnh Triệt cũng đem Lãnh Nhiên bỏ trên đất, có chút trầm giọng nói, “Nhiên nhi, tự đi đi, có được không?”

”Nhiên nhi, tự mình đi.” Cha mình đã lên tiếng, Lãnh Nhiên dù cho muốn Túc Dạ ôm, cũng chỉ dám nói tự mình đi.

“Ân, đi không được gọi tiểu Thụ Diệp đến ôm” Lãnh Triệt nói xong, nhìn Túc Dạ một mắt, “Đi thôi, trước khi hấn không động không cho phép ôm hấn.”

“Vâng, gia.” Túc Dạ cung kính lên tiếng trả lời, nắm tay Lãnh Nhiên đi.

Đáy lòng Túc Dạ không khỏi nhỏ nhỏ vì Lãnh Nhiên tổn thương bởi bất công, đồng dạng là hài tử của gia, đãi ngộ của tiểu thiếu gia này và tiểu thư không giống nhau.

Lòng của Lãnh Triệt, nữ nhi có thể cứng chịu, nhi tử phải hảo hảo dưỡng thật tốt, mặc dù Lãnh Nhiên còn chưa tới hai tuổi, hấn không muốn nhi tử y sùng sinh kiêu, từ nay về sau, ban đêm hấn cũng không hôn Lãnh Nhiên rồi dỗ hấn đi vào giấc ngủ nữa, tất cả giáo dục, nên bắt đầu từ đây.

Thời gian Lãnh Du ngủ, Lãnh Triệt cũng bên người của nàng, nghiêng thân nhìn Thụy Nhan Hương vị ngọt ngào của nàng, không khỏi lại để cho hấn nghĩ tới người trong lòng.

Bởi vì gần hai tháng qua Lãnh Triệt rất ít hồi phủ, nên ban đêm chỉ có thể để nữ nương ngủ cùng Lãnh Du và Lãnh Nhiên, ngay từ đầu Lãnh Nhiên vẫn là khóc huyên não lợi hại, nhưng lại cũng không một đêm khóc mà không ngủ, dần dần, hấn tựa hồ hiểu bản thân mặc kệ khóc làm sao cũng vô hiệu, liền cũng đành hoàng theo như nương ngủ.

Mà Lãnh Du lại cùng Lãnh Nhiên ngược lại, ban đêm đã không có Lãnh Triệt, nàng tựa như Lãnh Nhiên một dạng khóc nháo không ngừng, để tất cả mọi người không thể tránh được.

Lãnh Triệt mặc dù cũng muốn hàng đêm tự mình dụ dỗ hai tiểu gia hòa đi vào giấc ngủ, thế nhưng quốc sự Đại Di hấn không thể ly khai, hấn không có khả năng đem triều đình dời đến trong phủ, chuyện hoang đường như thế hấn làm không được, nên chuyện hấn có thể làm chỉ có thể là đem thời gian bài trừ, tận lực để cho mình mỗi đêm có thể bồi Lãnh Du ngủ, mặc dù như thế, các quốc gia của Phong chi đại lục thế lực rung chuyển quá mức lợi hại quá mức lợi hại, mặc dù là Bạch vương phủ cùng hoàng cung cách rất gần, hấn cũng cơ hồ là một tháng mới có thể hồi phủ bốn năm lần, thời gian hồi phủ, hơn phân nửa là đêm khuya, bọn tiểu tử đều đã ngủ rồi, chỉ có thể lẳng lặng coi chừng bọn tiểu tử nửa hoặc một canh giờ, liền tiến cung.

Mỗi ngày Lãnh Triệt bận quốc sự, bọn tiểu tử càng ngày càng lớn lên khả ái chọc người, tiểu gia hòa đòi nháo muốn cha cũng càng ngày càng ít.

Đầu hạ năm thứ ba, hai tiểu gia hòa sắp tới ba tuổi.

Thiên Du cùng Dẫn Nhi đang ngồi dưới bóng cây, vài vóc Túc Dạ sáng nay mới từ cửa hàng mua về, thương lượng may tiểu mùa hạ cho hai tiểu gia hòa, một tiểu nữ oa khóc chài song kể, béo mập hơn hai tuổi hướng Thiên Du chạy tới, theo sau tiểu nữ oa còn có một nam hài, nam hài phía sau còn lại là vẻ mặt mây đen của Túc Dạ cùng khóe miệng mỉm cười của Văn Lăng, Túc Dạ ôm Lãnh Du.

”Mẫu thân...” Tiểu nữ oa hướng Thiên Du trưng khai hai tay, Thiên Du từ ái cười cười, để vài vóc trong tay xuống, khom người đem tiểu nữ oa bế lên, tiểu nữ oa ở trong lòng Thiên Du khóc thút thít ghen, “Cha đánh Nhược Nhược, đau đau.”

“Nhược Nhược ngoan, không khóc a.” Thiên Du vì Nhược Nhã nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt, ngừng đầu trừng mắt Túc Dạ một cái, tiện đà ôn nhu dụ dỗ nói, “Nói cho mẫu thân biết, cha đánh Nhược Nhược chỗ nào?”

”Cha đánh mông.” Bạch Nhược Nhã quệt mồm xoa xoa mông, tiếp tục hướng Thiên Du cáo trạng.

Thiên Du vừa liếc nhìn Túc Dạ, Túc Dạ mặt đen lại nói: “Một nữ hài tử gia, học cái gì không tốt, học leo cây, ngã thì làm sao bây giờ?”

”Thế nhưng, thế nhưng tiểu Du Du cũng có cùng leo cây.” Thấy Túc Dạ một cái mặt đen, Bạch Nhược Nhã lại rút trong lòng Thiên Du một cái, nhưng vẫn là kháng nghị nói, “Cha vì sao không đánh tiểu Du Du, lại đánh Nhược Nhược?”

Mọi người nhất thời trầm mặc, Lãnh Du, đây chính là tiểu công chúa, những thuộc hạ này như bọn hấn sao lại dám đánh, vấn đề này của Bạch Nhược Nhã thật là làm cho người khó trả lời, ngay thời gian muốn tìm cái lý do để gạt, Lãnh Du lên tiếng.

”Bởi vì Du Du cùng Nhiên nhi không có mẫu thân, nên tiểu Thụ Diệp sẽ không đánh Du Du cùng Nhiên nhi.” Nãi thanh nãi khí Lãnh Du lên tiếng để mọi người ngừng ra, bầu không khí nhất thời cứng đờ.

Trong mắt Lãnh Du, sự thực chính là như vậy, thời gian Văn Phong khóc có thể tìm mẫu thân, Bạch Nhược Nhã bị tiểu Thụ Diệp đánh cũng có thể tìm mẫu thân, thế nhưng nàng và nàng và tiểu Nhiên nhi cũng không có mẫu thân xuất hiện trước mặt bọn hấn, đây là tổng kết ra tiểu Lãnh Du quy ra.

”Cha!” Thời gian Mọi người ở đây trầm mặc, Lãnh Du thanh âm vui sướng vang lên, Túc Dạ xoay người, liền thấy được chẳng biết lúc nào Lãnh Triệt xuất hiện ở phía sau cửa, đem Lãnh Du bỏ trên đất.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mới vừa rồi lời kia của Lãnh Du, Vương gia sẽ không nghe được đi?

Tiểu Lãnh Du cao hứng hướng Lãnh Triệt chạy đi, chạy đến một nửa thời gian đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Thiên Du cùng Duẫn Nhi, thấy các nàng đều tự ôm hài tử của mình, xa xa hướng Lãnh Triệt khom mình hành lễ.

Lãnh Du quay đầu lại, ngẩng đầu giang hai cánh tay ra hướng hướng cao hứng kêu: “Cha ôm, cha ôm ôm!”

Lãnh Triệt khom người ôm lấy Lãnh Du, sắc mặt có chút chìm, lòng có chút muộn.

”Lãnh Nhiên đâu?” Lãnh Triệt giơ tay lên vuốt tóc Lãnh Du, muốn hướng nàng cười cười, lại mình lúc này thực sự cười không nổi, chỉ lạnh giọng hướng Túc Dạ hỏi.

”Hồi gia, tiểu công tử hai ngày gần đây nhiễm chút phong hàn, bất quá đại phu nói không quan trọng, hiện tại đang ở Yên Thủy các nghỉ ngơi.” Túc Dạ cung kính trả lời, thân thể của Lãnh Nhiên bất hảo, bị nhiễm phong hàn là chuyện thường, Lãnh Triệt liền không hề như lúc đầu khẩn trương lo lắng.

”Ân.” Lãnh Triệt khẽ gật đầu, ôm Lãnh Du xoay người đi, một bên thay nàng sửa sang lại lưu hải có chút loạn, một bên ôn nhu nói, “Cha muốn đi nhìn Nhiên nhi, Du Du cùng cha đi có được hay không?”

“Hảo!” Lãnh Du nặng nề mà gật đầu, có chút không vui nói, “Tiểu Nhiên nhi khó chịu, Du Du muốn đi bồi tiểu Nhiên nhi.”

“Ân, Du Du ngoan.” Lãnh Triệt nở nụ cười, chỉ là cười đến rất là khổ sở.

Túc Dạ nhìn bóng lưng của Lãnh Triệt, biết hẳn nhất định là nghe được lời mới vừa nói của Lãnh Du Lãnh Du, đó là một đạo đau nhất sâu nhất trong đáy lòng gia.

Lãnh Triệt đích đích xác xác nghe được mới vừa rồi Lãnh Du nói, nên hẳn vô pháp đối với Lãnh Du ôn nhu cười như thường, tâm quá đau, hẳn khó có thể cong lên khóe miệng.

Thời gian Lãnh Triệt mang theo Lãnh Du đến Yên Thủy các, Lãnh Nhiên ngồi ở trên giường, đang có thị nữ uy thuốc cho hắn, thấy Lãnh Triệt tiến đến, thị nữ vội vã đứng lên hành lễ, Lãnh Triệt khiến thị nữ, đem Lãnh Du bỏ trên đất, mình thì ngồi xuống mép giường, ôm qua Lãnh Nhiên để hắn ngồi ở trên chân của mình.

”Cha.” Thấy Lãnh Triệt, Lãnh Nhiên rất là vui vẻ, nắm chặt vạt áo của Lãnh Triệt, hỏi, “Cha trở về nhìn tiểu Du Du và Nhiên nhi sao?”

“Ân, nói, cha trở về nhìn Du Du cùng Nhiên nhi.” Lãnh Triệt theo thói quen xoa xoa đầu Lãnh Nhiên, nâng chén thuốc lên, mức một thìa đưa đến bên mép của Lãnh Nhiên, ôn nhu dụ dỗ nói, “Nhiên nhi ngoan, uống thuốc, uống thuốc xong có thể cùng Du Du chơi đùa.”

Lãnh Nhiên cũng nhìn nước thuốc đen thùi lùi trước mặt, thật lâu không há mồm, ngược lại là hướng Lãnh Du đưa ra tay của mình, Lãnh Du đi lên trước, bắt được tay của Lãnh Nhiên.

Lãnh Triệt không giải thích được, chỉ là bình tĩnh nhìn hai tiểu gia hòa.

Lãnh Du khéo tay cầm lấy tay của Lãnh Nhiên, khéo tay cầm lấy ống tay áo của Lãnh Triệt, mở to đôi mắt to xinh đẹp nhìn Lãnh Triệt, có chút mà hỏi thăm: “Cha, vì sao Du Du cùng tiểu Nhiên nhi không có mẫu thân?”

Lãnh Triệt đang cầm chén thuốc tay run lên bần bật, nước thuốc trong bát suýt nữa đổ ra ngoài, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Du, đem chén thuốc cầm trong tay buông xuống, cũng đem Lãnh Du ôm ngồi trên chân hắn, nhãn thần có chút ai lạnh.

”Cha, không vui sao?” Lãnh Nhiên thấy ánh mắt của Lãnh Triệt không giống trong ngày thường, tựa như ánh mắt của Thiên di lúc khóc, sâu kín, tuyệt không ôn nhu, hắn hỏi qua Thiên di, Thiên di nói là không vui, thương tâm, mắt mới có thể chảy ra lệ, “Ánh mắt của cha có đúng hay không cũng phải có nước chảy ra?”

”Không có, cha không có không vui.” Lãnh Triệt khổ sở cười cười, vỗ nhẹ lưng của hai tiểu gia hòa, “Cha chỉ là muốn mẫu thân các người.”

“Du Du cùng tiểu Nhiên nhi cũng có mẫu thân sao?” Lãnh Du chớp mắt to, “Mẫu thân ôm ôm như Thiên di?”

Trong mắt của Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên, mẫu thân chính là so với cha phải ôn nhu phải ôn nhu hơn, thời gian bọn họ khóc sẽ đem bọn họ ôm vào trong ngực dụ dỗ, buổi tối bồi bọn họ ngủ, thời gian bọn họ uống thuốc sẽ ở bên cạnh họ, sẽ kể cho bọn họ nghe rất nhiều câu chuyện, nhưng là bọn họ không có mẫu thân, bọn họ cũng muốn mẫu thân.

”Ân.” Lãnh Triệt gật đầu, nói không nên lời.

”Thật vậy chẳng thật vậy chẳng!” Lãnh Du đã hưng phấn từ trên đùi của Lãnh Triệt tuột xuống, dán bên người Lãnh Triệt, “Chính là mẫu thân bình thường sẽ cho Du Du cùng tiểu Nhiên nhi thật nhiều thức ăn ngon, kể thật nhiều câu chuyện sao? Mẫu thân sẽ giống như Thiên di cùng tiểu Thụ Diệp như vậy nhất tề ôm Nhã Nhục mọi người giống cha ôm Du Du cùng tiểu Nhiên nhi sao?”

“Ân.”

” Còn có thể uy Nhiên nhi uống thuốc sao?” Lãnh Nhiên mong đợi hỏi.

“Ân.”

” Thế nhưng, Cha mẫu thân của tiểu Nhiên nhi cùng Du Du nơi nào?” Lãnh Du nằm úp sấp trên đùi Lãnh Triệt, hai tay thật chặt cầm lấy tay hắn, hướng Lãnh Nhiên như vậy, mong đợi nhìn Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt không nói gì, lâm vào trầm mặc, đang muốn nói chuyện, thanh âm của Lãnh Du vang lên.

“Du Du cùng tiểu Nhiên nhi có thể đem Thiên di xem như mẫu thân sao?” Trầm mặc của Lãnh Triệt để khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Du kéo lại, nói ra một câu Lãnh Triệt nghĩ cũng nghĩ không ra.

Mẫu thân cũng có đạo lý câu sao?

“Đuẩn đi?” Lãnh Nhiên bổ sung hỏi.

” Cha, Du Du cùng tiểu Nhiên nhi cũng muốn mẫu thân...” Lãnh Du đem mặt áp lên đùi Lãnh Triệt, đem tay hắn nắm càng chặt hơn, “Tiểu Thụ Diệp nói cha rất bận,nên Du Du cùng tiểu Nhiên nhi mới có thể luôn không thấy được cha, vậy mẫu thân có phải so với cha càng bận hơn không, nên Du Du cùng tiểu Nhiên nhi cùng chưa từng gặp qua mẫu thân...”

” Cha, mẫu thân có đúng hay không không cần Du Du cùng Nhiên nhi...” Lãnh Nhiên cũng đầu nhỏ nhỏ thông xuống.

” Mẫu thân các người rất yêu các người, làm sao có thể không cần các người phải?” Lòng của Lãnh Triệt cực kỳ khó chịu, lại lại không thể trước mặt hai tiểu gia hòa to ra không vui, chỉ có thể vụng về an ủi, “Mẫu thân các người phải chờ rất xa, sẽ trở lại thật nhanh sẽ trở lại thật nhanh, rất nhanh...”

” Thật vậy chăng!” Hựu hưng phấn mà, “Rất nhanh là có bao nhiêu nhanh đây!”

” Ngay khi Nhiên nhi uống xong thuốc.” Lãnh Triệt bắt đầu dĩ mồm nói.

” Tiểu Nhiên nhi, vì mẫu thân, uống nhanh thuốc!” Lãnh Du dùng hai tay nhỏ bé mập mạp nâng lên chén thuốc, quay sát miệng của Lãnh Nhiên liền muốn rót vào, Lãnh Triệt vội vã lấy chén thuốc trong tay nàng.

Vì vậy cả ngày, Lãnh Triệt ngày ” Thật vậy chăng” Của Lãnh Du và “Vì sao” Của Lãnh Nhiên vượt qua.

Trời cao treo trăng, Lãnh Triệt rốt cục dỗ hai tiểu gia hòa đi vào giấc ngủ, đứng ở sân của Yên Thủy các ngắm đầu nhìn trăng.

Rất nhanh, rất nhanh hắn sẽ đem nàng đón trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Ngoại truyện 6: Bảo bảo trang cuối: Bốn miệng một nhà

Editor: Luna Huang

“Cha cha?” Sáng sớm tia sáng sơ hở ở trong phòng, Lãnh Du nhu liễu nhu mắt nhấp nhem, sau đó khi nhìn đến trên giường đã không có thân ảnh của Lãnh Triệt, nhất lẩn lổn lổn ngồi dậy, đem Lãnh Nhiên vẫn còn ngủ say nhéo nhéo, “Tiểu Nhiên, cha đâu?”

“Ân?” Lãnh Nhiên bị Lãnh Du đánh thức, cũng chậm chậm ngồi dậy, dụi mắt, hướng nhìn chung quanh, đang xác định không có thân ảnh của Lãnh Triệt, rồi giường trượt trên mặt đất, tự mang hài lên chân, mang xong hài, xoay người hướng Lãnh Du đưa tay ra, “Tiểu Nhiên nhi đưa đi tìm cha.”

Ở trong nghĩ cách của Lãnh Nhiên, nếu Lãnh Triệt không ở bên cạnh họ, sẽ ở thư phòng cách vách, nếu như cũng không ở thư phòng, đó chính là không ở trong phủ, nên nếu muốn tìm hắn, đương nhiên trước phải đến thư phòng cách vách tìm.

” Hào!” Lãnh Du cố sức gạt đầu, Lãnh Nhiên giúp nàng mang hài, nàng cũng học dáng dấp của Lãnh Nhiên, trượt xuống sàn, sau đó kéo tay của Lãnh Nhiên xông ra ngoài.

Khi hai tiểu gia hòa xuất hiện ở trước mặt Lãnh Triệt, Lãnh Triệt đối diện nhìn một cuộn tranh trong tay đến xuất thần.

” Cha!” Lãnh Du ở ngoài thư phòng liền thấy Lãnh Triệt, lôi kéo Lãnh Nhiên chạy nhanh hơn, miễn cưỡng vượt qua cánh cửa thật cao đã quên Lãnh

Nhiên sau lưng, Lãnh Nhiên suốt nửa bị cánh cửa làm ngã, cũng may Lãnh Triệt đúng lúc tiến lên ôm lấy Lãnh Nhiên, bằng không Lãnh Nhiên cũng không biết sẽ thành bộ dáng gì.

”Chạy thế nào đến nơi này?” Lãnh Triệt đem Lãnh Nhiên trong lòng buông xuống, thấy hài trên chân Lãnh Du mang ngược, không khỏi cười cười, ngồi xổm người xuống ôm nàng ngồi vào trên đùi của mình, thay nàng đem hài thay đổi, “Cha chỉ là đến thư phòng tìm vài thứ, xong sẽ trở về.”

Hai tiểu gia hòa nhất định là tỉnh lại không thấy được mình nên mới chạy tới, Lãnh Triệt xoa đầu Lãnh Du, cười đến ôn nhu.

”Cha cha, mẫu thân, mẫu thân đâu?” Lãnh Du còn lại là hưng phấn mà hưng phấn mà tay của Lãnh Triệt, lòng mi thật dài mong đợi nói.

Lãnh Triệt ngăn ra, còn chưa kịp nói, Lãnh Nhiên đã chờ mong nói tiếp: “Cha nói Nhiên nhi uống xong được mẫu thân đã trở về.”

“Du Du cùng Nhiên nhi đều tỉnh ngủ, mẫu thân ở nơi nào?” Lãnh Du vội kéo tay của Lãnh Triệt, hai đôi mắt to xinh đẹp chăm chú nhìn Lãnh Triệt.

“Cha, mẫu thân trở về chưa?” Lãnh Nhiên cũng kìm lòng không đành đưa tay bắt được tay của Lãnh Triệt, như Lãnh Du một dạng chăm chú nhìn Lãnh Triệt.

Hai tiểu gia hòa mỗi câu hòa hợp, để Lãnh Triệt đến trả lời cũng không có khe, rồi lại có chút dờ khóc dờ cười, hẳn không nghĩ tới hai tiểu gia hòa còn nhớ nghĩ lời hôm đó hẳn đã nói qua, hẳn cho rằng ngủ dậy bọn họ sẽ không nhớ.

”Cha, chúng ta muốn mẫu thân.” Thấy Lãnh Triệt không nói lời nào, cái miệng nhỏ nhắn của Lãnh Du chậm rãi kéo, mâu quang của Lãnh Nhiên cũng chậm chậm tối sầm.

Lãnh Triệt chỉ cảm thấy đau lòng, cũng xoa đầu Lãnh Nhiên, đứng lên, nắm tay hai tiểu gia hòa đến sau bàn sách, sau đó cầm lên tranh cuộn mới vừa rồi hẳn đặt ở trên bàn, mở trước mặt hai tiểu gia hòa.

Trong hình là một bạch y nữ tử, thủ như nhu đề, da nõn nà, trán nga mi, hai mắt thanh linh thấu triệt, phảng phất có thể hỗn độn trần thế, mũi kiêu tiểu, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, thắt lưng nhỏ nhắn búi tóc đơn giản, chỉ có một cây trâm hoa hải đường trên tóc, mi tâm một điểm chu sa, dung nhan khuynh đảo mọi người.

Này, nghiêm nhiên bức họa của Ôn Nhu, Lãnh Triệt nhìn người trong bức tranh, nhân thần trở nên ôn nhu như nước, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má của người trong bức họa, khóe miệng nhọt nhọt cong lên, ôn nhu nói: “Đây chính là mẫu thân của các ngươi.”

Ngày đó, hẳn vì nàng vẽ tranh, nàng vì hẳn mùi mực, mấy năm nay, bức họa này vẫn an tĩnh nằm ở trên kệ sách của hẳn, hẳn vô số lần muốn mở, thế nhưng vừa sợ mở, hẳn sợ mở ra sẽ kiềm nén không được tưởng niệm nội tâm điên cuồng.

Nếu không có hôm qua hai tiểu gia hòa vẫn la hét muốn mẫu thân, hẳn tuyệt không mở nó.

”Đây là, mẫu thân của Du Du cùng Nhiên nhi sao?” Lãnh Du đứng ở trước bức tranh, ghé đầu nhìn Ôn Nhu trong tranh, cao hứng lại một lần nữa kéo lại tay áo của Lãnh Triệt, hưng phấn nói, “Cha, mẫu thân mỹ mỹ!” So với tất cả di di bọn hẳn đã gặp đều mỹ hơn!

Lãnh Nhiên còn lại là đi vòng qua phía sau, rồi lại vòng trở về, sau đó ngẩng nhìn Lãnh Triệt, không có giống Lãnh Du vui vẻ như vậy, bởi vì hẳn luôn cảm thấy chỗ sai, “Cha, vì sao mẫu thân sẽ không động, vì sao mẫu thân là một trang?”

“...” Lãnh Triệt nhất thời không biết thế nào trả lời vấn đề của Lãnh Nhiên, chỉ thản nhiên nói, “Qua ít ngày nữa cũng sẽ không còn là trang nữa.”

”Cha cha, ngươi mau đưa mẫu thân ra!” Lãnh Du vội kéo tay áo của Lãnh Triệt lắc lắc, vẫn như cũ chờ mong, “Du Du cùng tiểu Nhiên nhi cũng muốn mẫu thân ôm một cái!”

”Không được.” Ánh mắt của Lãnh Triệt lại trở về trên người Ôn Nhu trong tranh, nếu là có thể đi được, hẳn làm sao không hy vọng nàng trở về bên cạnh hẳn.

”Tại sao vậy chứ?” Lãnh Nhiên nói tiếp.

”Bởi vì mẫu thân các ngươi vẫn còn ở chỗ rất xa, đi tới là cần thời gian.” Nghĩ cách của Tiểu gia hòa cũng không như nghĩ cách của người lớn, Lãnh Triệt có thể làm chỉ có thể là lừa gạt hai tiểu gia hòa.

“Nhưng cha không phải nói mẫu thân sẽ về khi tiểu Nhiên nhi uống xong được sao?” Lãnh Du hoàn toàn hạ cái miệng nhỏ nhắn.

“À, Du Du cùng Nhiên nhi coi như cha chưa có nói qua đi.”

“...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Nhiên hoàn toàn sụp xuống, Lãnh Du còn lại là buông lỏng tay áo Lãnh Triệt ra, chậm rãi lui về phía sau, nhìn Lãnh Triệt như nhìn người xấu một dạng.

“Ồ oa...” Lãnh Du khóc lớn tiếng, một bên khóc một bên bắt được tay của Lãnh Nhiên, “Cha gạt người, cha gạt người!”

Lãnh Du khóc nháo, Lãnh Nhiên cũng thụ bị nhiễm, không quan tâm khóc lên.

Lãnh Triệt giờ tay lên đề mi tâm, nhìn thoáng qua Ôn Nhu trong tranh, tranh cuộn tranh cuộn đặt lên bàn sách lại một lần nữa ngồi xổm xuống, đem hai tiểu gia hỏa ôm vào lòng.

Vì vậy Lãnh Triệt lại phải một lần nữa dùng miệng lưỡi lừa bọn họ.

”Thiên di noi, sắp đến sinh nhật của tiểu Nhiên nhi và Du Du.” Cuối cùng, Lãnh Du khóc thút thít, trều khắp nói.

”Sau đó thì sao?” Lãnh Triệt giờ tay lên xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lệ ngân của Lãnh Du.

”Ngày đó Nhiên nhi và Du Du muốn cùng cha.” Lãnh Nhiên cực nhỏ mà đem mặt cọ trong lòng trong lòng, cọ sạch hết nước mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt, vì Lãnh Du nói bổ sung.

”Đúng vậy đúng vậy!” Lãnh Du mong đợi nhìn Lãnh Triệt.

”Hảo.” Lãnh Triệt mỉm cười, cười đến cung chịu.

”Cha hảo, cha hảo!” Lãnh Du lập tức trở nên cười, ôm cổ của Lãnh Triệt trên mặt hân hân một cái, sau đó lôi kéo Lãnh Nhiên chạy ra.

Lãnh Triệt nhìn hai bóng lưng nho nhỏ hồi lâu, đứng lên bước đến sau bàn sách, dùng đầu ngón tay vuốt ve mặt của Ôn Nhu trong tranh trên bàn sách.

Trước sinh nhật ba tuổi của hai tiểu gia hỏa một ngày, Lãnh Triệt buông xuống tất cả chuyện trong triều đình, cùng hai tiểu gia hỏa vào trong phủ, tự mình thay hai tiểu gia hỏa tắm, sau đó dụ dỗ bọn họ đi vào giấc ngủ.

Lãnh Du vẫn không chịu ngủ, la hét muốn Lãnh Triệt kể chuyện, Lãnh Triệt chỉ biết một câu chuyện, vẫn là từ chỗ Túc Dạ học được, mỗi lần Lãnh Du đòi hán kể chuyện hán đều biết kể một câu chuyện này, có lẽ là Lãnh Triệt kể chuyện không có sức hấp, Lãnh Nhiên chỉ chốc lát sau ngủ say, mà Lãnh Du gương mặt khổ, ghét bỏ câu truyện của Lãnh Triệt, sau đó biến thành Lãnh Du kể chuyện cho Lãnh Triệt nghe.

Lãnh Du vừa nói vừa cười, Lãnh Triệt càn tiểu nghe, qua không bao lâu, Lãnh Du mệt mỏi, cũng chìm ngủ say, Lãnh Triệt thay hai tiểu gia hỏa đắp chăn mỏng, đứng dậy đến sau bàn sách xem chiết tử, cách mỗi nửa canh giờ sẽ đến bên giường xem hai tiểu gia hỏa ngủ có tốt không, đợi cho trời sáng, hán mới cời áo bào nằm trên giường, đỡ phải hai tiểu gia hỏa tỉnh lại không thấy được hán lại náo loạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lãnh Triệt nhọt nhọt buồn ngủ cảm thụ được trên người mình đột nhiên nhiều hơn một trọng lượng nho nhỏ, hơi mở mắt ra, liền thấy Lãnh Du ghé vào trên người của hán, cầm lấy tóc của hán thương thức.

”Sao tỉnh sớm như vậy?” Lãnh Triệt cười cười, vươn tay捏捏 gò má béo mập nộn của Lãnh Du, Còn có muốn hay không ngủ tiếp?”

Đêm qua huyền não muộn như vậy, hôm nay tỉnh sớm như vậy, Lãnh Triệt lo lắng Lãnh Du không có nghỉ ngơi tốt.

Lãnh Du dùng sức lắc đầu, hướng Lãnh Triệt trương khai hai tay, làm nũng nói: “Muốn cha ôm ôm.”

Lãnh Triệt cười ngồi dậy, đem Lãnh Du ôm vào trong lòng, quay đầu thấy Lãnh Nhiên chẳng biết lúc nào cũng tỉnh, nháy con mắt nhìn hán, Lãnh Triệt đem Lãnh Du đặt ở trên giường, sau đó ôm qua Lãnh Nhiên, cũng đưa hán đặt ngồi hảo, bản thân nhanh chóng mặc y sam, cầm lấy bộ đồ mới sớm sai người chuẩn bị cho hai tiểu gia hỏa, thay bọn họ mặc.

Xiêm y đều là sa tanh màu trắng mỡ sặc, vạt áo của Lãnh Nhiên là ngân tuyến tú tường vân vân, Lãnh Du còn lại là sa tanh màu trắng trên có hoa văn đậm phần sặc, vạt áo ngân tuyến hoa hải đường vân, Lãnh Triệt ở hông của Lãnh Nhiên mang lên một khối tiểu bạch ngọc bội tinh xảo, ở trên cổ của Lãnh Du treo một khối bạch ngọc trụ hình con bướm, hai tiểu gia hỏa thương thức yêu thích không buông tay.

Lãnh Triệt để Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên đều tự ngồi hảo trên ghế ngồi tròn trước bàn trang điểm của Ôn Nhu, Lãnh Du hưng cao thái liệt dặt tay của Lãnh Nhiên, cùng hán nhất tề ở ghế ngồi tròn ngồi thẳng tắp, đáng dấp nhu thuận vô cùng.

”Cha là muốn chải đầu cho Du Du và Nhiên nhi sao?” Lãnh Du từ trong gương đồng nhìn Lãnh Triệt, cao hứng hỏi, con ngươi đen thui lóe sáng.

”Nhiên nhi muốn búi tóc như cha vậy!” Lãnh Nhiên có vẻ rất là hưng phấn, một đôi con ngươi cùng Lãnh Du cực kỳ giống nhau nhìn chăm chăm bạch ngọc quan nho nhỏ ở đỉnh đầu trên bàn trang điểm.

”Ân, ngồi xong, không nên cử động.” Lãnh Triệt xoa đầu nhỏ của Lãnh Nhiên, ôn nhu nói, “Cha trước giúp Du Du chải xong sẽ đến Nhiên nhi.”

“Ân.” Lãnh Nhiên rất hiểu chuyện gật đầu.

Lãnh Triệt không có một đôi xảo thủ của nữ tử, tự nhiên cũng oán không ra búi tóc phiền phức, hán có khả năng có khả năng đạt tới cực hạn chính là thay Lãnh Du biến một cây mái tóc nho nhỏ, sau đó trên búi tóc cắm một đóa hoa hồng nhạt.

”Được rồi.” Lãnh Triệt đem trâm thượng xong, nhẹ nhàng nói một tiếng, Lãnh Du lập tức từ trên cái băng trượt tới đất, nhào tới gương đồng muốn xem rõ ràng, thế nhưng bàn trang điểm rất cao, nàng đứng ở trước bàn trang điểm căn bản nhìn không thấy gương đồng. Vì vậy giang hai cánh tay ra hướng Lãnh Triệt, “Cha ôm.”

Lãnh Triệt khom người đem Lãnh Du bế lên, hướng gương đồng tới gần, Lãnh Du nhìn kiểu tóc mới của mình trong gương đồng, quay đầu trên mặt Lãnh

Triệt cố sức hôn một cái, “Cảm tạ cha!”

“Cha mau giúp tiểu Nhiên nhi cũng chải chải đi!” Lãnh Du rất là mái tóc Lãnh Triệt vì nàng biên, đợi Lãnh Triệt đem nàng phóng tới trên mặt đất đến bên người Lãnh Nhiên.

Tóc của Lãnh Nhiên cùng Lãnh Du một dạng dài, chỉ là chất tóc của Lãnh Du mềm chút, tóc của của Lãnh Nhiên cứng rắn chút, đối với búi tóc nam tử Lãnh Triệt tự nhiên không xa lạ gì, chỉ là đơn giản đem tóc của Lãnh Nhiên búi thành một bó, sau đó thật một nút thắt cổ định bằng tiểu bạch ngọc quan của hoàng thất.

Lãnh Nhiên nhìn gương đồng búi tóc của mình cùng Lãnh Triệt giống nhau như đúc, vui vẻ vô cùng, cao hứng đứng ở trên cái băng, lôi kéo tay áo của Lãnh Triệt, đem Lãnh Triệt lôi kéo đến gần mình, sau đó phá thiên hoang địa học dáng dấp của Lãnh Du, ở gò má của Lãnh Triệt hôn một cái.

Lãnh Triệt nở nụ cười, cười đến hải lòng, hướng hai tiểu gia hỏa đưa ra hai tay của mình, hai tiểu gia hỏa tiểu gia hỏa sáp đếm bên cạnh hắn, mỗi tay của Lãnh Triệt dặt một người.

Lãnh Triệt nắm hai tiểu gia hỏa, đi ra ngoài phủ.

Túc Dạ vốn là muốn theo Lãnh Triệt cùng đi, chủ yếu là lo lắng trên phố xá Lãnh Triệt một người ứng phó không được hai tên nháo, bởi vì hắn mỗi một lần đưa hai tiểu gia hỏa xuất môn đều là bị chơi đùa hầu như có thể dùng tới từ để hình dung đi ra ngoài bỏ trở về để hình dung, thế nhưng Lãnh Triệt nói không cần, Túc Dạ cũng không dám nói nhiều hơn nữa, chỉ ở đứng ngoài địa môn nhìn xe ngựa đi xa dần.

Mong muốn gia chó bị chơi đùa hắn là tốt rồi, đáy lòng Túc Dạ cầu nguyện.

Lãnh Triệt cảm giác mình thân là cha, chưa từng đưa hai tiểu gia hỏa xuất môn, thực sự có chút kỳ cục, hay bởi vì hắn bây giờ không có nhân hạ đưa hai tiểu gia hỏa đi chơi xa, hắn không muốn để cho sinh nhật ba tuổi của hai tiểu gia hỏa cũng giống hai năm trước một dạng ngày ngỗ trong Bạch vương phủ, hắn muốn một mình đưa hai tiểu gia hỏa ra ngoài một chút, để cho bọn họ hải lòng chút.

Nên lúc này đây đưa hai tiểu gia hỏa xuất môn, Lãnh Triệt thật cao hứng.

Nghĩ cách của Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên cũng cùng Lãnh Triệt không sai biệt lắm, cha bọn họ chưa bao giờ dẫn bọn hắn đi chơi đùa, để cho bọn họ có bao nhiêu không vui, nên lúc này đây cha mang theo bọn họ xuất môn, bọn họ là rất rất rất rất cao hứng.

Khi phụ tử nữ ba người xuất hiện ở trên phố xá, hầu như ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn.

Nam nhân anh tuấn kỳ cục, hai tiểu gia hỏa phấn điều ngọc trác, nhìn thẳng quang thái tao nhã của đế đô thêm xinh đẹp, thế nhưng ba người này tựa hồ cũng không có chú ý tới ánh mắt của người bên ngoài, tự nhiên đi về phía trước.

” Cha cha, đó là cái gì?” Tuy rằng Lãnh Du đây không phải là lần đầu tiên xuống phố, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, mỗi một lần xuất môn đều là mới mẻ, huống chi là chính là phố xá.

” Cha, cái này là cái gì vậy?” Lãnh Nhiên cũng là đối với mỗi một dạng đồ đều tràn đầy tân kỳ.

Vì vậy, hai tiểu gia hỏa đều là lôi tay của Lãnh Triệt một đường để hỏi không dứt.

Mà đối với Lãnh Triệt cái phố xá trong thủ đô, đối với vấn đề của hai tiểu gia hỏa không dứt chỉ là nhất khắc cũng không được rảnh rỗi.

” Cha, Du Du mệt mệt, muốn ôm ôm” Đi không bao lâu, Lãnh Du bấu môi, ngẩng vươn tay muốn Lãnh Triệt ôm, Lãnh Triệt khom người đem nàng ôm lấy phát hiện Lãnh Nhiên cũng làm bộ đáng thương nhân thân nhìn hắn, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ vuốt ve tóc của Lãnh Nhiên, ôn nhu nói: “Nhiên nhi lại đi một hồi, cha như thế này ôm ôm Nhiên nhi.”

” Ân!” Lãnh Nhiên rất nghe lời gật đầu, biểu hiện cực như một tiểu ca ca hiểu chuyện.

Một bức họa đẹp này làm huyền mắt của không biết bao nhiêu người, phụ nhân có chút tình thương của mẹ siêu cường hận không thể tiến lên thay Lãnh Triệt ôm lấy Lãnh Nhiên, thế nhưng các nàng cũng chỉ dám nhìn xa xa mà thôi, đối với một nam nhân anh tuấn phi phạm là có thể nhìn ra thân phận nhưng cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, các nàng cũng không dám tới gần.

“Du Du, Nhiên nhi, cảm nhận được đói bụng? Muốn ăn chút gì?” Dần dần có nhiệt độ dương quang có thể khiến Lãnh Triệt lo lắng đem hai tiểu gia hỏa phoi, cúi đầu hướng Lãnh Nhiên hỏi.

“Du Du muốn ăn cái gì, Nhiên nhi ăn cái đó.” Lãnh Nhiên suy nghĩ một chút, Nhiên nhi tiểu đại nhân nói.

“Du Du muốn cao điểm ngọt ngào, còn có nước trà thơm thơm.” Còn không chờ Lãnh Triệt nói, Lãnh Du không khách khí chút nào nói rằng.

” Ân, cha mang bọn người đi.” Lãnh Triệt mỉm cười.

Vì vậy, ba người đến trà lâu tên “Tô Hương”.

Lãnh Triệt từ trong quán trà lúc đi ra, đây người dính cao điểm, Lãnh Du vẫn còn trong ngực hắn đang ngủ.

” Cha, chúng ta mang Du Du về nhà đi.” Lãnh Nhiên nhón chân lên thay Lãnh Triệt vỗ vỗ cao điểm trên người của hắn, sau đó dặt tay trái của Lãnh Triệt.

” Ân.” Lãnh Triệt cúi đầu nhìn nhi tử ba tuổi của mình, vừa đau lòng vừa vui mừng.

Chương quỹ của trà lâu nhìn thân ảnh của Lãnh Triệt cùng Lãnh Nhiên hai cha con này đi càng chạy càng xa, trọng trọng thở dài, đứa bé hiểu chuyện thật là đứa bé hiểu chuyện, thật là một cha cực khổ.

Từ sau ngày này, Lãnh Triệt liền vẫn chưa hồi Bạch vương phủ, thẳng đến hắn quyết ý mang binh mang binh đánh Viêm quốc.

Lúc này đây, hắn không còn là gạt hai tiểu gia hóa nữa.

Lãnh Triệt chiến thắng trở về, Bạch vương phủ trên dưới đều dậy thật sớm, Thiên Du và Duẫn Nhi sớm thay Lãnh Du còn có Lãnh Nhiên mặc y phục, mà hai tiểu gia hóa biết mẫu thân mình đã trở về, nháo nhào một đêm không ngủ, Túc Dạ liền bồi liên bồi một đêm không ngủ.

“Tiểu Thụ Diệp, cha trở về sao?? Mẫu thân đâu? Đây là Lãnh Du khó có được không cần Túc Dạ ôm, sáng sớm đi ra đại môn Bạch vương phủ chờ, nửa canh giờ xuống tới lời này nàng không biết hỏi là lần thứ mấy.

Túc Dạ trọng trọng thở dài. Liền suy nghĩ lúc muốn trả lời câu hỏi này, Lãnh Nhiên chỉ vào xa xa cao hứng kêu lên,” Tiểu Thụ Diệp tiểu Thụ Diệp, bên kia có thật nhiều bụi, có đúng hay không cha và mẫu thân đã trở về?”

Túc Dạ ngược mắt nhìn lại, thật lâu nói không ra lời, gia, rốt cục đón Vương phi trở về...

Khi Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt sóng vai đi hướng Lãnh Du cùng Lãnh Nhiên, Ôn Nhu bình tĩnh nhìn hai tiểu tử khả ái tiểu tử khả ái, thân thể vì vi run rẩy, Lãnh Triệt ôm thật chặt vai của nàng.

”Nương, thân?” Lãnh Nhiên bình tĩnh nhìn Ôn Nhu hồi lâu, mới từ trên bậc thang đi xuống, chậm rãi hướng Ôn Nhu tới gần, đầu nhìn Ôn Nhu, trong hốc mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, “Là mẫu thân của Nhiên nhi và Du Du trở về sao”

“Ân.” Ôn Nhu chỉ cảm thấy nơi cổ họng một trận nghẹn ngào, viên mắt khó chịu lợi hại, ở trước mặt Lãnh Nhiên ngồi xổm xuống, nhìn một điểm chu sa trên mi tâm của Lãnh Nhiên, sau đó trương khai hai tay, “Nhiên nhi, để mẫu thân ôm ôm có được hay không?”

Ngay khi Lãnh Nhiên nhào tới trong lòng Ôn Nhu, thân thể nhỏ nhỏ khác cũng đụng phải trong lòng Ôn Nhu, mang theo nước nức nở: “Du Du cũng muốn mẫu thân ôm ôm!”

Ôn Nhu cười, nước mắt khoe mắt nàng chảy xuống.

Lãnh Triệt từ phía sau nàng, ôm nàng cùng hai tiểu gia hóa, ôm toàn bộ sinh mệnh của hắn.

Hoàn Toàn Bộ

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.